

Giới thiệu Ác Ma Hắc Bang Dưỡng Thê Chi Sủng

Bạn đang đọc truyện ngôn tình đặc sắc của tác giả Từ Vy Bạch Sắc. Ông vua thương giới, Bang chủ của một bang phái cực lớn có quy mô xuyên quốc gia, một kẻ lãnh khốc vô tình, nhưng đối với một người lại đối đãi ôn nhu. Có người nói: Muốn Hoắc Minh Long dịu dàng thì duy chỉ có một người làm được. Một cô bé đáng thương, từ nhỏ đã không được cha mẹ bảo bọc, là một cô gái gốc gác thiên lương, cũng là một tiểu thiên tài quái vật, đối với người khác như gần như xa. Có người nói: Nếu muốn Thuận Hi Thiên nở nụ cười từ tận đáy lòng, khóc bằng cả con tim thì duy nhất chỉ có một người. Đó là ai? Tất cả sẽ có trong tựa truyện online mang tên Ác Ma Hắc Bang Dưỡng Thê Chi Sủng. Mời mọi người cùng chiêm nghiệm.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Dưỡng Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Cuộc Sống Mới Bắt Đầu

Màn đêm bao phủ khu rừng tạo nên sắc thái mị hoặc mơ hồ. Ánh trăng lấp lờ tản ra màu sắc kỳ dị. Từng nhánh cây xao động tạo nên những cái bóng mờ mờ ảo ảo không rõ như những cánh tay múa vũ. Trong không gian chỉ vang lên những tiếng lá cây xào xạc, thỉnh thoảng tiếng chim rên siết, cùng tiếng côn trùng kêu rôm rả. Hử...hử... tiếng sỏi tru rít lên giữa khu rừng lại vô cùng rõ ràng và vang vọng.

Một căn nhà kho cũ ven rừng, đèn vẫn còn sáng lơ mơ. Liên tục từ đó phát ra những tiếng ‘chan chát’ nghe dễ dàng nhận ra đó là tiếng roi quát thanh thúy cùng tiếng quát tháo. Xung quanh là nhóm những kẻ mặc đồ đen khuôn mặt không biểu tình.

Trong căn nhà kho đó truyền ra tiếng thét đầy phẫn nộ của một gã đàn ông: “Ta hỏi, người rốt cục có nói hay không? Là Tên tiểu tử đó giao cho người cái gì?” ngồi trên chiếc ghế da một người đàn ông trung niên mặt mày hung tợn, hăng cả một vết sẹo dài chạy dài dọc theo má, vì tức giận mà vết thương ấy giật giật lên, trông càng thêm xấu xí, bàn tay cầm một chiếc roi da đã nhuộm đầy máu hằn những đường gân nổi cộm, con mắt to lồ lồ lăm lăm nhìn người đàn ông máu me be bết, hoàn toàn không con nhìn ra được khuôn mặt đang nằm dưới đất.

Nhưng người đó chỉ lạnh lùng trừng mắt nhìn lão kia, trong con ngươi lóe lên tia sáng kiên định, khóe môi mím chặt chịu đựng sự hành hạ trên cơ thể, mà không hề rên rỉ, cương quyết không để lộ ra bất cứ lời nào. Hắn từ trước một khi đã thề thì tất không thất, càng đối với kẻ lòng lang dạ sói phản bội lại lão đại hãn cảnh kinh bi.

Nhìn thần thái của người đàn ông, khuôn mặt lão mỡ càng thêm dữ tợn nhưng trên khuôn mặt lão nhanh chóng lại hiện lên nét cười tà tà, sau sung sướng cười lớn. Thủ đoạn tra tấn lão còn nhiều lắm, nhưng chưa đến bước cuối cùng lão vẫn không ngừng mở lời dụ dỗ, lão thích người khác phục tùng mình hơn. Âm thanh lão khàn đục, nghe ồ ồ: “Người còn không nhìn rõ sao? Hãn cũng chỉ là một tên nhãi nhép không hơn không kém. Nép dưới đũng quần của tên lão đại ngu xuẩn. Không chừng bây giờ hãn còn không biết người đã bị bắt đi nữa đó mà còn cứng mồm. Thằng nhãi đó vốn từ lâu đã bị kẻ mà người gọi là lão đại quên đi mất rồi, không phải chỉ là một kẻ bất tài thôi sao ha...ha...” Thống khoái nói xong lão liền nhìn một tên áo đen phía sau ra lệnh “Người! Đem axit đến đây. Ta không tin là tên này không nói.”

Sở thích của lão là tra tấn người không phải sao? Mặc dù rất muốn nhìn thấy khuôn mặt khò khò của người đàn ông trước mắt này. Nhưng khuôn mặt tuyệt vọng khiến sẽ khiến cho tâm tình hãn sáng khoái hơn.

Nghe lời này, người đàn ông như cũ không có biểu tình gì. Khi ông còn hoạt động trong bang điều gì chưa đối mặt qua. Chỉ là... đôi mắt màu đen một lần nữa nhìn về phía cánh cửa. ‘Thiếu gia mong người đến lập lúc.’ Ông ta nhếch môi nhẹ nhàng đối mặt với cái chết thậm chí là còn kinh khủng hơn chết. Nhưng câu nói tiếp theo của lão lại chính thức lấy đi hi vọng của ông ấy. “Đem con nhóc ấy ra cho ta!!!” Con nhóc đó rất quan trọng với hãn sao. Thế thì càng khoái cảm a.

Lời nói vừa dứt cánh cửa nhà kho ‘Oanh’ một tiếng nổ tung. Cánh cửa bị một nhiệt lực tác động đến tan chảy tạo thành một lỗ hổng lớn, rồi văng ra xa. Phía sau là một cậu nhóc khoảng mười tuổi khuôn mặt cười lớn, quay ra sau nói: “Minh Long thế nào?” bàn tay còn nhẹ nhàng nâng niu cây súng pháo mới chế tạo còn to hơn cả người của mình.

“....” không ai trả lời.

Một đám áo đen khác đi vào đồng thời khóa trụ toàn bộ đám người lúc này. Bên ngoài bước vào, là một thiếu niên không... là hai cậu bé cùng hai tên áo đen theo sau.

Chính giữa là một cậu bé mặc một bộ tây trang màu xanh phẳng phiu, cổ để hở hai cái nút áo, hai tay đút vào túi quần tựa như đi dạo. Khuôn mặt nhỏ nhắn anh tuấn tựa như bức tượng điêu khắc hoàn mỹ nhất nhưng rõ ràng vron nét non nớt, đôi hàng chân mày kiếm ngạo nghễ nhỏ nhỏ, một đôi mắt mang đầy lãnh ý màu lam nhạt long lanh to và sáng, chỉ là tùy ý liếc qua, không giận mà uy, một chiếc mũi cao kiêu hãnh, đôi môi mỏng hơi mím lại. Nhìn có vẻ bất cần nhưng lại mang theo chí khí vương giả không gì sánh kịp. Tất cả lại hội lên người một cậu nhóc mười tuổi, người này đích thực chính là người mà lão mỡ dữ tợn kia nói – con trai của bang chủ Hắc Long bang. Cậu nhóc lạnh nhạt nhìn đám người sau liếc tên áo đen bên cạnh.

Hắn hiểu ý đến đỡ người bị đánh tới máu me khắp người lại. Nhóc bước tới bên cạnh lão mỡ đã bị chế trụ nằm phục dưới đất, bàn chân mang đôi giày da nhỏ đạp lên bàn tay lão, sức lực non nớt nhưng ‘Rắc rắc’ âm thanh của tiếng xương vỡ vụn thật giòn tan. Cậu cúi người miệng cười tà tà nhìn tên lão mỡ lúc này còn rất hăng máu khi này, bây giờ đau đớn từ bàn tay truyền đến đến khiến mặt lão trắng bệch. “Rất thất vọng, rất kinh ngạc phải không?”

Lão Thành, ông thực nghĩ tôi chỉ là một nhóc con, nhất thiết phải nhờ vào sự bảo hộ của ba tôi sao? Thực nực cười Hoắc Minh Long tôi chưa bao giờ nhờ vả người khác, mà người khác này lại chính là ba tôi.” Khóe miệng nở một nụ cười khát máu, không hợp với lứa tuổi. “Ông sai rồi, sai vì coi tôi là một tên nhóc, sai vì chỉ vì nhìn tôi bằng con mắt khinh thường. Hôm nay, tôi sẽ cho ông biết người như ông sẽ phải trả cái giá như thế nào.” Khuôn mặt tuấn mỹ, trẻ con lại tàn nhẫn khí thế bức người, đôi con ngươi màu lam khóa chặt người đàn ông này trong mắt. Chính là những lúc tâm tình của hắn cực kỳ phần nộ mới lộ ra khuôn mặt này.

Trên mặt lão mỗ kia chứa đầy kinh hãi, lão chính là thua nhanh như vậy sao, chỉ mới một tiếng trôi qua. Không thể nào, không thể nào. Lão không tin vào mắt mình, trong lòng lại âm thầm cười lạnh: mấy mươi năm lăn lộn trong giới hắc đạo lão thế mà lại bị một tên ranh con chưa đến tuổi vị thành niên này bắt thóp. Tầm mắt dừng trên người cậu nhóc. Hắn như thế nào lại nghĩ rằng con trai của Hoắc Mạnh Hùng lại là kẻ bất tài cơ chứ.

Ánh mắt không che giấu sự sợ sệt cùng bối rối chứng minh những suy nghĩ trong đầu ông ta lúc này cực kỳ hỗn loạn. Hải lòng thu gọn mọi biểu tình của lão vào mắt, nhóc cười cất giọng nói rất nhẹ nhàng lại mang lãnh khí thấu xương. “Bổn thiếu gia muốn cho mấy kẻ này nếm thử gia vị sự trừng phạt mới của bang Hắc Long. Tuyệt phải họ biết mùi vị của nó rõ ràng như thế nào.” Lam mầu khi nói đến hai chữ ‘trừng phạt’ còn mang theo một chút ý thích thú. Dám động tay vào người của cậu thì chỉ có một kết cục mà thôi.

Lời nói tuy rất nhẹ nhàng, khi vào tai đám người bên phe lão mỗ kia, cơ hồ đã muốn ngất đi, nhưng lý trí bọn họ lại căng như dây đàn, không cách nào xóa đi được lời nói của hắn trong đầu tựa như một ma chú vang vọng, kích thích đến dây thần kinh bọn họ phải tỉnh táo, con người cũng không thể đóng lại được chỉ biết trừng trừng mắt vô hồn, nhìn chính mình bị kéo đi xa.

Nguyên nhân: Không sai! Thứ khiến bọn họ sợ hãi gọi là hình phạt này tuyệt đối không thể dùng từ ngữ nào khác để hình dung ngoài năm từ ‘Địa ngục tầng mười tám’ vốn trước kia hình phạt chỉ là chặt tay chặt chân hoặc giết đi là xong. Nhưng từ khi cậu nhóc này nhúng tay vào đã xuất hiện nhiều trò cực kỳ... vì hắn nghĩ: hình phạt về thể xác không đủ kích thích, phải làm cho bọn họ tê liệt toàn diện, từ đau đớn trên cơ thể đến tâm can cũng ngập trong bất an, đau khổ.

Đợi cho mọi người đem mấy tên rác rưởi xử lý xong, cậu mới nhàn nhai nhìn người máu me khắp mình. Trong đôi mắt tròn xoe màu lam lóe lên một tia tàn thưởng, đối với những người có thể toàn tâm toàn ý đối với ba của mình, thì người đàn ông này chính là người trung thành nhất. Ông ấy cố níu lấy bắp chân nhỏ của cậu, trút hết hơi thở cuối cùng, hôn hển nói. “Tiểu Thiên nhờ người.” bốn chữ vốn vẹn là ông tận lực nói ra. Gời gắm thứ trân quý nhất cuộc đời mình cho cậu. Nhìn ông ta một lúc rồi gật đầu. “Phong thúc yên tâm” cậu trước giờ phải trái phân minh, người đối với mình trung tâm, mình đối với người thiện việc. Lúc này, người đàn ông mới nhẹ nhàng nhắm mắt.

Trong căn phòng cuối hành lang đèn âm u truyền ra tiếng khóc thút thít nhỏ nhỏ pha lẫn tiếng nấc nghẹn ngào. Một cô bé chừng năm tuổi run cầm cập, nép đầu vào góc tường vừa run rẩy vừa khóc. Hai ngày rồi, bé đã ở đây hai ngày rồi, ngoài màu đen âm u, tiếng mấy loài côn trùng kêu rì rả, và ánh đèn loe loét, bé không còn cảm nhận được thứ gì khác. Bé bây giờ rất lạnh, mọi thứ dần mờ hồ với bé, đầu bé rất đau, bé cũng rất sợ hãi.

Bây giờ trông bé không khác gì một kẻ ăn mày, đầu tóc rối tinh rối mù, cả khuôn mặt đều bị lấm bẩn, nhìn không ra người ngọc, ngay cả bộ váy trắng tinh tươm, mà ba mới mua cho cũng đã bị vấy bẩn. Chỉ có hai từ có thể miêu tả bé bây giờ là ‘thảm hại’.

Chợt phía xa truyền đến tiếng bước chân chậm rãi, rất nhỏ, trong không gian tĩnh mịch lại rõ ràng vô cùng. Vốn còn đang khóc thút thít bây giờ bé im lặng hẳn, đôi mắt cũng trở nên trong veo ráo hoảnh, cảm giác vừa mừng vừa lo nhanh chóng bao phủ tâm trí. Bé sợ là có người lạ lại bắt đi, nhưng lại càng mong chờ là ba ba tới cứu bé.

Cậu nhóc đi theo hành lang dài đi đến trước căn phòng duy nhất có sáng đèn.

Trong căn phòng dường như trống rỗng, mùi ẩm mốc rất rõ ràng khiến cặp mày xinh đẹp của nhóc nhíu lại, có lẽ vì đây là căn phòng cuối cùng, thứ duy nhất đập vào mắt cậu là một cục màu trắng mờ nhạt nơi góc phòng. Rõ là quần áo màu trắng bị lấm bẩn, hồi lâu sau bé mới hé lộ khuôn mặt nhìn người mới đi vào. Oa! Thật là đẹp a. Bé chưa bao giờ thấy ai đẹp như vậy nga. Tựa như thiên sứ thanh thuần, chiếc áo sơ mi màu trắng, làn da trắng như tuyết, lại còn có mắt xanh nữa. Nhưng... sao bé lại mệt như vậy, mắt thấy hình ảnh của cậu đang tiến dần về phía mình càng lúc càng mờ, mí mắt cũng nặng trĩu.

Chú ý đến cô bé một mình ngồi co ro nơi góc phòng, cậu chợt ngăn người nhìn, màu mắt xanh nhanh chóng lóe lên sự hứng thú vô hạn. Bé là người đầu tiên dám nhìn vào mắt cậu một cách ‘thiên chân vô tà’ như thế, rõ ràng đối mắt với ánh mắt lạnh như băng này của cậu, ngay cả người bạn thân cũng tránh né, mà bé lại không sợ hãi hay là khóc lóc mà còn vương vãi phản hứng thú. Đôi mắt long lanh to sáng như vậy tựa như ánh mặt trời làm cho hắn có một cổ cảm giác ấm áp bao phủ, đã bao lâu rồi có người dùng ánh mắt chân thành này nhìn hắn.

Nhưng dường như nhận ra điều gì đó không ổn. Cậu liền bước tới bên cạnh cô nhóc, vừa chạm vào làn da bần bần, cái nóng hầm hập nhiễm đến làm cậu nhíu mày. Sờ đến trán trơn mịn, nóng quá. Cô nhóc sốt rồi.

Trong lúc mơ mơ màng màng, cô nhóc níu lấy chiếc áo trắng tinh của cậu, cả khuôn mặt chôn vào trong lòng cậu tìm cảm giác ấm áp, hơi thở nóng hổi của bé con vừa vịn phả trước khuôn ngực của cậu cách một lớp áo, tựa như thổi đến trái tim băng giá ẩn sâu, làm cho nó run lên bần bật. Chiếc môi nhỏ nhắn của cô nhóc cũng nhẹ nhàng nói mớ. “Thiên sứ... lạnh quá.”

Nhìn cô bé tựa như con mèo nhỏ đi mưa nép trong lòng mình, nơi nào đó trong cái vỏ bọc băng lãnh của cậu nhóc như tan ra. Không hề bài xích việc cô nhóc đã phạm vào đại kỵ khắt khe của mình, để mặc cho chiếc áo sơ mi trắng tinh yêu thích đã bị nhiễm bẩn, cậu nhẹ nhàng bế cô nhóc lên bước ra bên ngoài.

Bên ngoài, mọi thứ cũng đã được thu dọn gọn gàng, ngay cả người đàn ông kia cũng đã được đưa đi. Lúc này, chỉ còn lại một vài người mặc áo đen, và cậu nhóc đi cùng ban này. Trên khuôn mặt cậu ta, đang tràn đầy vui sướng vì mình đã chế tạo thành công một cây pháo súng mới, cuộc thử nghiệm thành công khiến cậu rất vui vẻ. Đang suy nghĩ, xem mình phải chiều đãi bản thân như thế nào thì phát hiện người bạn của mình đã quay lại, vốn định

khoe mẽ một lần, nhưng nhìn vào người nằm trong lòng cậu ta liền thu lại biểu tình vui vẻ của mình, trợn trắng mắt, há mồm, cảm cũng gần chạm đất, kinh hãi nhìn người bạn của mình, cố gắng làm mới phun ra một câu. “Này, Minh Long cậu định đem con nhóc xấu xí đó đi đâu?” Đây là mơ a.

“Về Hoắc Trạch.” Một câu lạnh tanh khẳng định. Khuôn mặt không biểu tình ỉc nhìn lại cậu ta. Trong lòng khinh bỉ: Không có mắt nhìn.

“Cái... cái gì? Đem về Hoắc Trạch, không phải là bỏ vào nơi đào tạo sát thủ, hay là gián điệp, hay nằm vùng gì đó sao? Cậu có thể đánh mình một cái được không?” Thiên a, xin giải thích dùm, đây là cái tình trạng gì đây a.

“Không có tay đánh không được.” cậu hoàn toàn khinh thường loại suy nghĩ này của cậu ta. Thực lòng cũng muốn đánh cậu ta một cái lắm a.

Cậu nhóc kia kinh hãi lần hai, có trời mới biết lần này cậu ta đã phải chịu sự đã kích như thế nào. Này, cậu thực sự muốn đưa cô bé, người không ra người ngom không ra ngom này về đó thật sao? OMG! Cậu có biết mình nói gì không? Nhìn lại người bạn của mình, tuổi còn nhỏ mà đã dán cái mác lạnh lùng rồi, người luôn luôn không thích người khác chạm vào mình – Hoắc Minh Long là ai chứ, nếu nói cậu có lòng thương người thấy cô bé này đáng thương này sinh lòng tốt muốn giúp đỡ, xin thừa trừ phi trời sụp, nếu nói là nhìn trúng con gái nhà người ta xinh đẹp – xinh thừa cô nhóc này hoàn toàn không nhìn rõ mặt người, mà cậu cũng mới có tí tuổi đầu, không có trăng hoa. Còn nói cậu nhóc này ăn theo mấy tiểu thuyết ngôn tình nuôi vợ từ bé, thì nên chắc chắn một điều rằng cậu chưa bao giờ đọc tiểu thuyết. Chỉ có một lý do trong truyền thuyết là hợp lý nhất, đó chính là ‘nhất kiến chung tình’ mà thôi.

Cậu ta kinh hãi lần ba với cái kết luận cuối cùng của mình. Nhìn lại người bạn đã đi mất hút, cậu vội vàng đuổi theo. Người có thể làm một người khác thay đổi trong lần đầu tiên gặp chỉ có một khả năng, chính là như vậy a.

Trong chiếc xe Maybach mới ra lò, cậu vẫn ôm cô nhóc khư khư trong lòng, nhiệt độ của bé vẫn không ngừng tăng cao, miệng cũng làm bầm mé sảng, khiến cậu lo lắng không thôi, đường đến Hoắc Trạch sao mà xa quá. Xe chạy vòng vòng trên đường núi, cuối cùng cũng chạy vào một khuôn viên rộng lớn, công trình kiến trúc mang phong cách châu Âu hiện ra vừa nguy nga, vừa tráng lệ, không khác gì cung điện. Xe dừng trước sảnh chính, ở đó mấy mươi cô hầu cũng lão quân gia đã đứng đợi sẵn. Vừa thấy cậu nhóc bước xuống xe đã vội lên tiếng “Thiếu gia người đã trở về.” Toàn bộ cung kính cuối đầu chào.

Nhìn lướt qua đám người, cậu nhóc cũng không nói gì chỉ lạnh giọng hỏi: “Bác sĩ Tề đến chưa?”

Lão quân gia có khuôn mặt điềm đạm phúc hậu liền đứng ra nói: “Dạ, thiếu gia người đã đến, còn có dẫn theo Tề thiếu gia nữa. Người không có bị thương chỗ nào chứ?” Trong lời nói của lão vẫn mang theo một vài tia lo lắng, đối với người mà mình gọi là thiếu gia này, lão vẫn có vài phần tình cảm của bậc trưởng bối dành cho cậu. Cũng vì chuyện này, cậu mới an tâm cho lão làm quân gia, đối với người này cũng không có giới hạn quan hệ chủ tớ.

“Ừm, Phúc bá, gọi ông ấy tới phòng ta. Chuẩn bị một ít thuốc hạ sốt nữa.” cô nhóc này không biết sốt từ khi nào cả người rất nóng, thực khiến cậu lo lắng a.

Lão quân gia sững sờ nhìn bóng dáng nho nhỏ bần thiêu trong lòng thiếu gia nhà mình không khỏi ngạc nhiên, đáy mắt xẹt qua một tia kinh hãi, rồi nhanh chóng trấn tĩnh. “Lão đi ngay.” Trong giọng nói khó kiềm nén được niềm vui sướng, thiếu gia thực có thể mở lòng đối với một người khác rồi ư? Phải báo cho lão gia ngay mới được.

Cũng không chậm trễ nữa, cậu liền ôm bé con một mạch bước lên lầu, vừa mở cửa phòng thì có hai người trong đó sẵn. Là Tề Mạnh – lão bác sĩ có nhiều thâm niên trong nghề, là một người cực kỳ nổi tiếng trong nước, nhưng trước giờ chỉ làm bác sĩ riêng cho Hoắc gia. Nghe người nói, thiếu gia cần gấp, ông liền lật đật chạy đến đây ngay, còn không để ý thăng cháu của mình lên lên từ lúc nào. Nhưng nhìn tình huống hiện tại hình như người bệnh không phải là thiếu gia a.

Cậu đặt cô nhóc nằm yên vị trên chiếc giường lớn, mới xoay qua nói với ông: “Tề tiên sinh, cô bé này bị sốt cao rồi, ông lại xem thử xem.” Bàn tay cũng sờ lên trán kiểm tra. Nóng hổi!

Nhìn cô bé mặt mày lem luốc, thân thể chật vật, ông liền hiểu cô bé này vừa xảy ra một chuyện rất khủng khiếp, may là không có thương tổn ngoài da, nhưng trên nhiệt kế lại là 39,5 độ thực là làm ông lo lắng a. May là còn kịp lúc. Cẩn thận tiêm một mũi thuốc vào bàn tay nhỏ của cô bé, ông mới quay qua nói: “Thiếu gia cô bé này không sao rồi. Cậu cho người tắm rửa sạch sẽ, sau đó lấy khăn lạnh đắp lên trán cho bé, khi nào thức thì cho cô bé ăn một ít cháo hành nóng là được. Lão sẽ ghi thêm một toa thuốc.” nói rồi ông cũng định rời đi, nhưng nhìn lại thăng cháu của mình vẫn lăm lăm nhìn theo cô bé đang nằm trên giường.

Bạo gan bước tới bên cạnh, Cậu nhóc cất giọng nói một câu: “Cô bé xấu xí đáng thương.” Mới theo ông mình rời đi.

Tiểu thiếu gia nghe lời này, ném lại một ánh mắt đầy khinh bỉ: Không biết nhìn người. Liền theo đó, không suy nghĩ nhiều ôm toàn bộ người cô nhóc lên sải chân bước vào phòng tắm, bước chân nhỏ nhưng trầm ổn, không vì mang theo một cô nhóc mà lung lay, đặt cả người dơ bẩn của cô nhóc vào ôn tuyền, phân phó người thay bộ ga nệm mới, cậu mới yên lòng nhảy xuống cùng. Dòng nước ấm thư thả, cuốn trôi mọi vết đen xấu xí trên người cô bé, lộ ra khuôn mặt phấn nộn hồng hào, còn vì sự thoải mái mà trong lúc vô thức vẫn rên hừ hừ thỏa mãn. Bất chợt một bàn tay từ phía sau đặt lên chiếc lưng trần trắng nõn của cô nhóc, nhẹ nhàng chà xát, tỉ mỉ xóa đi những chỗ bị vấy bẩn. Nhìn dáng vẻ mê mẩn có phần lười biếng như con heo nhỏ của cô nhóc, cậu chợt cảm thấy rất thích thú, nhất là da thịt rất mềm này, khuôn mặt phúng phính này, và cả cơ thể mũm mĩm đáng yêu này, ắt hẳn sẽ mềm mại hơn ôm gấu bông nhiều. Thế là cậu quyết định sẽ giữ cô nhóc ở lại để làm túi sưởi kiêm gối ôm cho cậu.

Ôm tiểu trư trư ra khỏi ôn tuyền, mặc cho cô bé một chiếc áo len màu nâu còn thơm mùi hương bạc hà đặc trưng của cậu, mới ôm cô bé bước ra ngoài. Nhưng vừa ra khỏi phòng liền nhìn thấy cậu bạn lạnh chanh của mình, trước suy nghĩ làm sao cậu ta lại vào phòng mình, cậu cực kỳ không vui khi ánh mắt của cậu ta hoàn toàn không dời khỏi bóng dáng cô nhóc. Đặt lại cô nhóc trên giường, cậu liền đánh mặt lại.

Người bạn của cậu dường như nhìn ra ánh mắt không vui của ai đó, liền trở mặt cười hi hi: “Hoặc thiếu, cậu đừng nói tiểu bảo bảo này là cô nhóc xấu xí, lem luốc, bẩn thỉu khi này nga.”

‘Lem luốc, xấu xí, bẩn thỉu’ chẳng trách cậu ta không có mắt nhìn người. “Cậu làm sao lại ở trong này? Đừng quên đây là cấm địa của tôi.” Cậu bực bội khoanh tay, nhìn chằm chằm người bạn của mình, mà không trực tiếp trả lời câu hỏi thiếu iốt của cậu ta.

“Ách...Hi hi chỉ là một chút tò mò thôi mà. Tớ đi đây.” ánh mắt của cậu ngày càng đáng sợ, người này nhất thiết không nên trêu chọc, điều này chứng tỏ, cô bé mà cậu ta khẳng định và luôn miệng nói là ‘lem luốc, xấu xí, bẩn thỉu’ kia chính là tiểu bảo bảo, trắng trẻo, phấn nộn, dễ thương đang ngủ say. Ôi! Tại sao lão thiên lại không công bằng như thế, chửi trách tiểu thiếu gia người ta nhìn đến thì liền quyết định ôm về nhà. Số của Mộ thiếu như mình khi nào mới được ôm mỹ nhân (* Tác giả: Tiểu Mộ à cậu mới mười tuổi thôi a. * Tiểu Mộ: Bộ không nghe câu “Tình yêu không phân biệt tuổi tác sao.” * Tác giả:....)

Sáng sớm, những tia nắng vàng ươm trải dài khắp biệt viện, ánh sáng ấm áp chiếu xuyên qua lớp kính của cửa sổ sắt đất trong căn phòng tạo thành những vệt nắng mỏng manh. Bé con nằm trên giường vốn còn say ngủ, mi mắt chợt rung rung, hé đôi mắt lơ mơ ra nhìn xung quanh. Đối mặt với bé là một chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt, được ủi phẳng phiu, thơm mùi bạc hà nhàn nhạt, cả chớp mũi cũng cách rất gần với nó. Thứ đặt người bé là một cánh tay nhỏ nhỏ, trắng nõn, những ngón tay dài dài xinh xắn, khi ngược nhìn lên bé chỉ thấy cái cằm nhỏ được gọt đều rất tinh xảo.

Bé lại nhìn chính mình, từ khi nào lại mặc một chiếc áo len rộng thùng thình rồi, bé nhớ là ngày hôm qua mình mặc một chiếc váy trắng mà mình thích nhất mà, còn người này là ai? Nhẹ nhàng lấy cánh tay đặt trên người mình ra, bé ngồi xồm dậy, cả suối tóc dài uốn lượn nhẹ nhàng phả ra mang theo mùi hương ngọt ngào man mát tựa như mật đường. Mở to đôi mắt nhìn người đã ngủ cùng bé tối hôm qua, chính là cậu ta, người mà bé thấy trước khi ngất đi. Bàn tay nhỏ tò mò, chọc lên khuôn mặt trắng trẻo không kém gì bé của cậu. Không phản ứng! Bé lại can đảm hơn, dõng lực chú ý đến mấy sợi mi dài như cánh quạt nhỏ của cậu, ngón tay chạm nhẹ nhàng, xúc cảm mềm mại khiến bé con thích thú. Mất híp lại nén cười, vì mình giờ trở quý mà tâm trạng của bé thấp thỏm lại có một cổ thích thú hơn hẳn.

Cậu nhóc rõ ràng đã thức từ lâu, nhưng muốn cái ‘gối ôm’ mới này của mình định chơi trò gì với cậu, thì ra là lên ‘tàn phá’ khuôn mặt của cậu. Thực là vượt quyền a, nhưng vì sao cậu lại không cảm thấy tức giận, bàn tay nhỏ sờ sờ lại cảm thấy rất mềm, rất thoải mái, cậu cảm thấy thích cái loại xúc cảm này vô cùng. Nhận thấy đùa với cô nhóc nhiều đó là đủ, cậu liền đột ngột mở mắt, làm bé hoảng hồn giật bắn người lui về sau không chú ý liền rơi vào khoảng không.

Cảm thấy dường như mình sẽ ngã từ trên giường này xuống, và có màn hôn đất chóng vánh, hai mắt bé nhắm lại đầy sợ hãi, nhưng trước khi đối mặt với đau đớn, bàn tay nhỏ của bé bị ai đó nắm lấy, kéo ngược lại và rơi vào lồng ngực nhỏ mà vững chãi. Cậu lo lắng vuốt nhẹ mái tóc thơm ngát ôn nhu hỏi “Không sao chứ?” vốn rõ ràng là ngày hôm qua cậu cùng bé nằm ở chính giữa giường mà, sao lại lần đến như thế này rồi. Nhìn lại, hình như là cậu ép cô nhóc thì phải, mà cậu lại chính là người làm bé suyết ngã?

Bé cũng bị dọa cho hoảng hồn, thở gấp mấy hơi nhưng hơn hết lúc này, đến khi bé kịp nhận ra thì mùi hương bạc hà rất nhạt của cậu nhóc đã trải đầy trong hơi thở của cô nhóc rồi khiến cho bé thoáng say mê, lại cảm thấy cái ôm này rất ấm áp, thấy cậu quan tâm đến mình cô nhóc nhỏ giọng đáp lại: “Không sao?” ngẩng mặt lên nhìn cậu cười cười lộ ra hai lúm đồng tiền và chiếc răng khểnh nhỏ vô cùng đáng yêu.

Nhìn cô bé có khuôn mặt nhỏ nhắn, đang tươi cười nhìn mình, trái tim cậu lại mềm đi một chút. Ai bảo ‘cái gối ôm’ này đáng yêu quá làm chi, mà ngày hôm qua, hoàn hảo, không ngoài dự đoán của cậu cô nhóc này tuyệt đối mềm mại hơn tất cả loại gối khác, còn rất mịn màng mà thơm tho mùi kẹo sữa nữa.

Kiểm tra lại thân nhiệt của bé, hạ sốt rồi, cậu mới an lòng. Nắm tay bé, dẫn vào phòng tắm rửa lại khuôn mặt, chải lại đầu tóc không gọi là rối của hai cô cậu, lúc bước ra cậu phát hiện một chiếc váy áo mới toanh mà cậu gọi người chuẩn bị cho cô nhóc ngày hôm qua, mặc vào cho cô, cậu cũng thay bộ đồ ngủ thành trang phục thường ngày rồi hai người cùng bước xuống lầu.

Bên dưới có một người từ từ mờ sớm đã đến làm phiền người khác. Không cần nói cũng biết người này là ai. Khi thấy cậu và cô nhóc đi xuống, cậu ta liền đến lạnh chanh, cười khúc khích giọng nói đầy ý đùa cợt: “Ồ...Hoặc thiếu gia của chúng ta vô được một tiểu bảo bảo nga.” Cổ tình nhân chữ nga dài ra đầy thâm ý.

Cậu nhìn người bạn giờ khuôn mặt muôn màu muôn vẻ này ra liền cảm thấy đau đầu. Nhất là đôi mắt kia, luôn nhìn chằm chằm vào cái ‘gối ôm’ mới của mình, làm cậu rất khó chịu, gằn lại cái giọng non nớt nhấn mạnh tên cậu ta. “Mộ - Thắng - Vũ.” Lần đầu tiên cậu lại gọi đầy đủ tên họ của cậu ta ra như thế. Nhưng khuôn mặt tươi như nắng của cậu bạn vẫn không có biến chuyển, gọi lại ba tiếng. “Hoắc – Minh – Long.” Trên mặt gieo một nụ cười khúc khích.

Không kiên nhẫn cùng người bạn này so đo, Tiểu Hoắc lựa chọn lơ đi. Nhưng cậu nhóc nào đó rất không biết điều, thiết thấy người ta không chú ý tới mình liền tập trung vào người đi cùng. Trên mặt treo nụ cười rất chi là thân thiện chào hỏi “Tiểu bảo bối, em tên gì?” ai da, càng nhìn càng thấy dễ thương a. Khó trách đại băng sơn cũng bị tan ra. (Người nào đó đã quên mất lúc đầu trông cô nhóc như thế nào a? Tiểu Hoắc gật đầu đồng cảm: Sự chênh lệch giữa con mắt.)

“Thu...” cô bé chưa kịp nói, người nào đó đã cắt ngang. “Nói cậu, đến đây làm gì?” trong lúc đó cũng thuận tiện lướt qua cậu ta dẫn cô nhóc vào phòng ăn, giúp cô lót khăn ăn.

Nhìn đi, nhìn đi thấy con gái người ta liền trở nên chu đáo như vậy, còn với bạn bè thì...Cậu liền tức giận, cất tiếng: “Này, này, cậu bắt mẫn làm gì. Đứng là có tiểu mỹ nhân liền quên đi bạn bè a. Đừng quên ngày hôm qua có đạn pháo mới chế tạo của tôi mới phá được cái cửa sắt đó nga.” Lòng ham hư vinh của tiểu Mộ bắt đầu phát triển, đây chính là một trong hai lý do mà cậu ta đến đây từ sớm đây.

Tiểu Hoắc trực tiếp không nhìn cậu ta, mà quay sang phía lão quân gia phía sau phân phó: “Phúc bá, dẫn Mộ thiếu gia tham quan phòng vũ trang đi.”

Nói rồi không quan tâm cậu ta gọi đầu bếp chuẩn bị vài món ăn sáng cho mình và cô nhóc.

Nghe đến ‘phòng vũ trang’ thực ra trong Hoắc Trạch cũng có phòng đó sao? Nhưng không đợi cậu ta nghĩ xong lão quản gia đã cấp cho cậu ta tư thế mới. Cậu cũng muốn xem nó là như thế nào, liền theo bóng lão quản gia đi mất, khuất sau chỗ ngã rẽ giữa các hành lang.

Phòng ăn lúc này không còn âm thanh huyền ảo, trong thời gian người hầu mang thực ăn lên cậu mới nhớ lại câu hỏi của cậu bạn khi nãy, nhìn bé con hỏi bằng giọng điệu ôn nhu mà cậu chẳng nhận ra: “Em tên gì?”

Vén mái tóc dài và kẹp lại mái, bé con mới nhìn cậu trả lời: “Em tên Thuần Hi Thiên. Còn anh là Hoắc Minh Long phải không?” chớp chớp mắt nhìn hẩn hoi.

Đối với bộ dáng đáng yêu này, cậu cười cười sửa lại cách xưng hô: “Sau này em cứ gọi anh là Long đi. Còn anh sẽ gọi em là Tiểu Thiên. Được không?” Không biết khi nào cậu lại phải hỏi ý kiến người khác rồi. Giọng điệu bá đạo, áp đặt lên người khác thường ngày đâu.

“Long? Ừm ừm thật tốt.” cô nhóc gật đầu cười cười, đối với cách xưng hô thân thiết như thế này tuyệt cảm thấy rất vừa ý.

Lúc này, một vài cô hầu mới bụng thức ăn ra, của cậu là một phần cháo trứng muối, cô nhóc cũng vậy, thực ra món ăn thường ngày của cậu là một phần sandwiches, nhưng vì ai đó ngày hôm qua bị ốm cậu muốn nương theo giống một bữa ít ra cũng thấy trên bàn ăn hài hòa một chút.

Nhưng cô bé là một đứa trẻ rất hiểu chuyện, nhìn bát cháo của mình và bát cháo của cậu như nhau, lại nghĩ đến cậu lớn hơn cô nhóc tới mấy tuổi, làm sao lại ăn ít như vậy. Trước khi dùng muỗng ăn, cô nhóc mới lấy một nửa trứng muối bỏ vào chén cậu.

“Anh...Long lớn hơn Tiểu Thiên nên ăn nhiều hơn.” Không quên cam đoan. “Tiểu Thiên chưa ăn nên Long cứ yên tâm.” Nói rồi mới bắt đầu ăn cháo.

Đối với hành động này, cậu không biết phải làm như thế nào, trước giờ chỉ có một người nhường thức ăn cho cậu như vậy thôi. Nhưng người đó đã đi rất xa rồi. Đã sáu năm, từ cái lần mà cả gia đình cùng nhau ăn cơm chung, cảm giác ấm cúng đó, nay lại do một cô nhóc mới tí tuổi đầu mang lại, không thể trách cậu không cảm thấy có phần chua xót cùng ngọt ngào.

Gọi người lấy thêm một phần trứng muối cho cô nhóc còn bồi thêm một câu: “Người bị bệnh nên ăn nhiều một chút.” Cũng không chú ý tới bộ dáng khoe mẽ ‘rất khỏe’ của cô nhóc mà ăn tiếp bát cháo của mình. Đường như, cháo hôm nay ngon hơn hẳn.

Buổi sáng vừa ăn xong, cậu nhóc bát nháo đã quay lại, khuôn mặt không còn vẻ đắc ý tươi rói thường ngày, mang theo nỗi thất vọng tràn trề. Người ta nói: Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, nay cậu đã thấu hiểu câu nói đó như thế nào rồi. Vốn cậu ta rất đắc ý vì có ai mười tuổi đầu mà lại chế tạo ra được pháo súng như cậu ta chứ, nên cậu nghĩ rằng công lao ngày hôm qua chính là nhờ cậu.

Ai ngờ, haizz...đi một vòng vào Phòng vũ trang cậu ta liền biết cái mà mình tự hào thật ra chẳng đáng gì. Trong phòng trưng bày rất nhiều loại súng ống đạn dược, thậm chí là mấy trang bị dành cho đặc công. Bên cạnh mỗi sản phẩm đều là bức ảnh chụp Hoắc Minh Long đứng cạnh ôm lấy một khẩu súng, khuôn mặt vẫn định thần nhàn. Không đợi cậu ta cất tiếng hỏi, lão quản gia đã đầy tự hào nói: “Mấy loại súng này đều là sản phẩm của thiếu gia, người đã học từ năm năm tuổi, bây giờ nhìn lại thật không ngờ người thật có chút khả năng trong việc này.”

Nhìn lướt qua một vài loại súng cậu chế tạo gần đây, đều là các loại súng bắn tia có sức công phá lớn dựa theo các bản thiết kế của các loại súng mới phát triển hiện nay như: L115A3 AWM, Cheytac M200, AMP DSR – 1, Zastava M76, bên cạnh còn ghi rõ bản thiết cùng một số nâng cấp cho các phiên bản tự làm, tuyệt đối có sức công kích lớn hơn so với những sản phẩm trên.

Nhưng việc đã kích nhất chính là hình ảnh câu súng pháo đầu tiên của cậu, nó được làm năm cậu...bảy tuổi. Nhìn cậu bé khuôn mặt vẫn vô cảm, đứng cạnh cây súng cao gấp rưỡi mình. Thật chói mắt! Nói như vậy là vì ai đó muốn thỏa lòng tự cao của cậu mà gọi cậu ta đi cùng. Thế mà cậu ta không biết lượng sức mình, bây giờ cậu ta chỉ có thể tự thấy hổ thẹn mà thôi.

Khuôn mặt cậu ta khó coi cũng vì lý do này, nay khi sự thực phũ phàng bày ra trước mắt, cậu ta cũng không còn cảm thấy thú vị nữa, cũng nhanh chóng ra về. Mà Hoắc Minh Long cũng không cần. Lúc đến mặt mày hớn hờ, lúc về khuôn mặt thất thần chính là trường hợp của Tiểu Mộ đấy.

Ánh nắng chiều vàng nhạt mang theo một chút mùi hương của hoa thủy tiên vờn trong gió thoảng, cảm thấy con người cũng thật nhàn tản. Cô nhóc lúc này đang ngồi trên xích đu cười hi hi ha ha theo từng lần vút cao, phía sau là cậu nhóc giúp đẩy xích đu, lần này phá lệ khiến cô nhóc vui vẻ một chút, cậu cũng vui vẻ theo chẳng thiết thời gì, sau khi chơi mệt cô nhóc cùng nằm trên bãi cỏ xanh trong khuôn viên, nhìn trời cao. Không biết bao lâu cô nhóc chợt cất tiếng hỏi. “Long có thể trả lời một câu hỏi được không?” thực ra là cô nhóc đã muốn hỏi từ lâu nhưng không biết như thế nào mới thích hợp.

“Àn, Tiểu Thiên cứ hỏi đi.” Cậu cũng biết là cô nhóc có chuyện muốn hỏi, thực ra là cậu muốn tìm một lý do thích đáng để không làm tổn hại đến trái tim nhỏ của cô nhóc.

Cẩn thận nín lấy cánh tay áo của cậu, cô nhóc mới nhỏ giọng hỏi: “Long, có biết ba ba của Tiểu Thiên đang ở đâu không? Tiểu Thiên rất nhớ ba ba.” Trong âm thanh cũng kiềm không được một chút ghen ngào, dù gì cô nhóc cũng là một đứa nhỏ. Hai ngày rồi, cô bé biết mình được cậu cứu ra, nhưng vì sao lại không thấy ba ba, cô bé rất sợ hãi, nếu không phải có Long bên cạnh, bé sẽ thực sự không ngoan, bé sẽ khóc.

Đối mặt với đôi mắt to tròn, và trong suốt này của cô nhóc, cậu chẳng biết phải trả lời như thế nào. Năm đó khi mẹ mất đi cậu cũng chỉ có mấy tuổi đầu, nhưng khoảng trống to lớn, thiếu thốn đó làm cậu mỗi khi nhớ đến đều rất đau, có một khoảng thời gian cậu không tiếp nhận được vì thế cậu dường như quên đi cả một người còn đau khổ hơn cậu, căn nhà cũng trở nên lạnh lẽo, rồi không bao lâu sau cậu được đưa về đây, người có thể nói là đã mang đến sự ấm áp cho cậu là Phúc bá nhưng trên thực tế, thiếu thốn đó vẫn tồn tại. Cậu cũng học cách quen đi.

Nhưng bây giờ, đã xuất hiện một người có thể mang đến sự ấm áp cho cậu, cậu không muốn cô nhóc lại chịu nỗi đau đó. Có một câu nói của ai đó cậu không nhớ rõ chỉ biết người đó nói với cậu rằng “Đau đớn lớn nhất nằm sau lời nói dối.” Thôi cậu hi vọng là cô nhóc không cảm thấy đau lòng, hoặc ít hơn một chút sự thật vẫn tốt hơn tất cả.

Bàn tay nhỏ vuốt ve mái tóc của cô nhóc tí mỉ hỏi : “Tiểu Thiên nếu sau này ba ba không gặp Tiểu Thiên nữa thì có buồn không?”

“Ờ? Long nói ba ba thực sẽ mãi mãi không về sao? Nhưng ba ba thương Tiểu Thiên nhất mà. Sao ba ba lại không về?” Khuôn mặt ngay lập tức có dấu hiệu sẽ nứt nẻ bất cứ lúc nào, hốc mắt cũng đỏ lên, nhìn chăm cậu mong nhìn thấy một câu trả lời đích đáng.

Trên thực tế cậu cũng đã không coi cô nhóc là cái ‘gối ôm’ nữa rồi, vì nhìn cô nhóc bị thương cậu cảm thấy xót, nếu bây giờ cậu nói ba ba đã chết ắt hẳn cô nhóc sẽ òa khóc ngay. “Tiểu Thiên bầu trời trên kia cao và xanh ngắt, đó là nơi mà ba ba đang ở, nơi đó cách rất xa rất xa với đây, nhưng bất cứ lúc nào, ba ba cũng nhìn thấy Tiểu Thiên, luôn bên cạnh tiểu Thiên nên không được khóc. Ba ba sẽ rất buồn.” Cậu nhìn lên bầu trời và nói y như rằng cậu nhìn thấy ba ba cô bé ở trên đấy.

Nhưng kết quả cô bé vẫn khóc, khóc rất thương tâm, cả khuôn mặt vùi vào trong lồng ngực của cậu nhóc mà khóc, cô nhóc biết ba ba đã đi đâu. Người thật sự đã rời xa cô nhóc, cô nhóc không có mẹ và bây giờ cũng không có ba, vậy trên cuộc đời này chỉ còn...

“Tiểu Thiên đừng quên dù mất đi tất cả Tiểu Thiên vẫn còn có Long mà.” Lời của cậu nhóc tựa như một lời hứa hẹn, đối mặt với ánh mắt đầy vẻ chân thành của cậu cô nhóc thật cảm thấy rất ấm áp, cậu lúc này trông thật giống một thiên sứ, tựa như hình ảnh lần đầu tiên mà cô nhóc nhìn thấy, rất xinh đẹp, rất chói sáng khiến cho sự mất mát và trống rỗng của cô nhóc vơi đi phần nào, ít ra trên đời này vẫn có người quan tâm đến mình. Hít hít cái mũi, cô nhóc dè dặt hỏi bằng giọng mũi : “Long thật sự sẽ không rời đi chứ?”

“Tất nhiên, trừ phi Tiểu Thiên rời đi, Long mãi mãi sẽ luôn bên cạnh.”

“Àn. Tiểu Thiên sẽ không rời đi.” Cô nhóc cuối cùng cũng hé ra khuôn mặt tươi cười nhìn cậu, người mà bé sẽ cùng đi trên con đường thật dài. Cậu là Thiên sứ của bé.

Chạy nhảy chơi đùa đến tối, cậu mới dẫn cô nhóc trở lại sảnh chính. Thấy hai cô cậu đi lâu quá cũng sắp đến giờ ăn cơm rồi mà vẫn không thấy ai về, lão quản gia cũng bắt đầu lo lắng, không biết có cần phái người đi tìm không? Có nên báo với lão gia không? Giờ nhìn thấy hai bóng dáng nhỏ nhỏ trở về liền mừng lon. Vợ và chạy đến : “Thiếu gia, người làm sao mà trẻ thế này mới về? Làm lão lo muốn chết.” quay qua quay lại nhìn, cậu chủ hoàn hảo không có chuyện gì, quần áo chỉ bị vậy bẩn một chút.

Lại nhìn về phía bóng dáng bên cạnh, cô nhóc cũng vậy, chỉ là hốc mắt có chút hồng. Đối với tính tình cậu chủ, ông cũng biết đôi chút, hiếm khi cậu chịu đối xử ân cần với ai đó, ông cũng định bụng mọi chuyện an ổn, nhưng hẳn là cậu chủ làm người ta khóc rồi, thực là làm sao lại thô lỗ như vậy. Lão quản gia có lòng tốt định lại an ủi lại bị ánh mắt cảnh cáo của thiếu gia mình buộc phải lui về sau. Tiểu Thiên cũng biết ý tốt của ông, cười ngọt ngào giải thích : “Là Thiên Thiên không ngoan, khóc nhè, không phải là vì Long đâu.”

Cậu cũng ném lại ánh mắt khinh thường, ‘Cậu lại là người thích trêu chọc con nít đâu’. Nói rồi cũng không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của lão quản gia mà kéo tay cô nhóc lên tầng trên.

Nhìn thái độ này, hình như là lão nghĩ sai về thiếu gia người ta rồi nga, nhưng không thể trách lão được, mấy ngày trước nay thôi, cậu còn nổi cáu, phát tiết lên người một nữ hầu, khiến người ta ôm mặt khóc ròng, bây giờ mặt còn sưng húp đó. Rồi mấy ngày trước vì cái chuyện con con mà cậu cho đuổi người ta đi, rồi cái lần trước nữa,Lắc lắc đầu, đúng là thiếu gia đã thay đổi, không biết là tốt hay xấu đây. Lão cũng không suy nghĩ nhiều nữa, phân phó đầu bếp và mấy nữ hầu chuẩn bị thức ăn tối cho thiếu gia và còn cho cô nhóc đáng yêu kia nữa.

Trong phòng tắm..

Đối với một người đã có kinh nghiệm tắm cho cô nhóc một lần như cậu, chỉ cần hai phút là cậu đem cô nhóc thoát sạch sẽ rồi thả ‘Ùm’ xuống dòng nước ấm áp. Nhưng đối với cô nhóc thì dường như đây là lần đầu tiên thấy một cái bồn...không...là một cái hồ tắm kiểu như thế này, nước thì rất ấm chỉ là ngồi ngốc cũng có cảm giác nó đang vỗ về da thịt của chính mình, rất thoải mái. Lúc cô nhóc nhìn lại cậu nhóc đã xuống dưới hồ rồi. Không thể không nói Thiên sứ này của bé mới có mấy tuổi đầu mà trông rất điển trai nha, nhất là đôi mắt xanh lạnh lạnh kia, trông rất soái. Da thịt thì trắng ngà, cả người lười biếng ngã về sau, trông không khác gì một bức tượng của một nhà điêu khắc nổi tiếng, non nớt mà xinh đẹp, khiến bé ngẩn người hồi lâu.

Trong lúc đó, cậu cũng nhìn Tiểu Thiên nhà mình. Khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn, hai gò má bị hơi nước làm cho đỏ đỏ lên, đôi mắt trong veo vừa to vừa tròn, không giống với ánh mắt lạnh như băng của cậu, nó gần như trong suốt, đối mặt với nó dường như mọi thứ điều không giấu được, cái mũi nhỏ nhắn, vài giọt nước khéo léo đọng ở trên chóp, và đặc biệt đôi môi nhỏ kia chẳng khác gì một trái jerry ngon ngọt, chỉ khiến người ta muốn cắn một miếng.

“Thục...” cậu bất chợt nắm tay của cô nhóc kéo lại, làm cô nhóc ngã nhào vào lồng ngực nhỏ nhắn tròn lẳn của cậu. Bàn tay của cậu không ngừng tàn sát trên khuôn mặt mướt mướt đáng yêu của cô nhóc, và cất giọng bình luận. “Úi...ui nhìn xem khuôn mặt này có thể nhéo ra nước được không?” bàn tay nhéo nhéo khuôn mặt non mềm.

“Mắt làm sao lại to như thế này, còn tròn tròn không khác gì mắt của chú cún nhỏ nha.”

“Này, có phải Tiểu Thiên làm từ bột bánh nếp không, sao lại mềm như thế này>.”

“Nhìn xem khuôn mặt mướt mướt y hệt chú heo con. Tiểu trư trư...Ha ... ha ...ha” cậu còn cười rất thoải mái. Hiếm lắm rồi trên khuôn mặt ít biểu tình này lại nở nụ cười vui vẻ như vậy, hôm nay cậu cười còn nhiều hơn sáu năm cộng lại. Thực ra là vì hôm nay cô nhóc có vẻ không vui vì biết người ba ba của mình ngày hôm qua đã mất. Nhưng cậu lại nghĩ ngơ vào sức phục hồi của cô nhóc nga.

Bé con ngay lập tức bị lây nhiễm nụ cười của cậu , hoàn toàn quên đi bộ dáng khóc lóc của chính mình lúc nãy , ngoay ngoắc lại liền đánh giá trở lại ai đó. “ Long cũng rất soái nha , làm sao mà da lại sáng như vậy.”

“ Thật giống con mực toàn thân đều trơn lán.”

“ Á mắt xanh! Trông thực giống người gì...gì...ấy nhỉ?” cô nhóc tạm thời không nhớ , người gì ta?...

“ Người Phương Tây.” Cậu rất biết lựa thời điểm không khách khí cười mà nhắc nhở.

“ Đứng rồi a! Hi...hi.. thế mà Tiểu Thiên quên mất.”

Bộ dáng ngớ ngời , rồi nhận ra của cô nhóc nhìn như thế nào cũng rất đáng yêu , nhất là khi chăm chú ngón tay sẽ nhẹ nhàng đặt dưới môi , trông cực kỳ ngộ nghĩnh đúng độ tuổi. Sau khi chơi đùa một hồi , hai cô cậu cũng mệt lã , tắm nhanh rồi dùng com tời , thỉnh thoảng còn nhìn nhau cười khúc khích.

Nhìn cảnh này , lão quần gia cười đến chảy nước mắt. Sáu năm , Hoắc trạch này vắng tiếng cười của thiếu gia , nơi này chưa từng là nơi mà cậu có thể mở rộng lòng mình , cậu đã từng lặng lẽ vô cảm , ẩn trong vỏ bọc khép kín chính mình , dù là ngay khi cậu biết ông chủ không phải là người đó , thì cậu cũng chưa từng thay đổi cho đến hôm nay , thiếu gia mới thật trở về đúng tuổi của mình. Thời điểm mà những đứa trẻ như cậu phải vô tư hồn nhiên sống hạnh phúc trong một mái ấm gia đình. Chứ không phải là sống cô độc trong thứ gọi là nhà này.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Tề Mạc Hiên

Chơi với cô nhóc cả một mùa hè , cậu lại phải đi học rồi , không thể trách được dù sao độ tuổi này chính là ăn và học nga. Mà này cũng là do cậu quyết định cương quyết không đồng ý gọi lão sư dạy học tại nhà , xét về độ tuổi cậu tất nhiên học tiểu học , nhưng những bài Phổ thông cậu còn làm được thì đối với cậu mà nói đó chẳng là việc gì.

Bất quá cậu lại muốn theo cái lối của một đứa trẻ thông thường , bài mà cậu có thể hoàn hảo một trăm điểm thì cậu lại cố ý làm sai mấy lỗi cho chỉ khoảng tám mươi hoặc chín mươi là được , ngồi trong một lớp khá nổi trội thì điểm số này rất bình thường. Người duy nhất phát hiện chuyện này không ai khác chính là người ngồi cạnh cậu , Tiểu Mộ a.

Sáng sớm , cậu cũng như cũ thức dậy rồi rửa mặt thay quần áo , chuẩn bị đi học , nhưng lần này thì khác nha , bên cạnh còn có cô nhóc còn say ngủ , không muốn cô nhóc thức giấc thì cậu phải thật nhẹ nhàng a. Lúc cô tỉnh dậy thì cậu đã thay xong quần áo đứng trước gương rồi. Mặc đồng phục màu xanh dương nhỏ , thắt một cái cà vạt trên cổ , thêm một đôi dây da màu nâu , thêm một chiếc kính cận to tướng , nhìn thấy ai đó đang ngăn người nhìn mình cậu liền búng tay một cái , đi điệu giật lùi của Michael Jackson một cách điệu nghệ chỉ thiếu mỗi cái nón mà thôi , sau cùng nháy mắt một cái cúi đầu chào làm giống như mấy nghệ sĩ làm sau khi kết thúc màn biểu diễn làm cô nhóc vui vẻ ra mặt , không quên vỗ tay hưởng ứng , miệng cũng cười hi hi đầy hứng thú. “ Oa! Long thật là giỏi nga.”

Nhìn dáng vẻ đầy ngưỡng mộ này của cô nhóc , cậu cũng tương đối hài lòng về thành quả khổ luyện một tuần qua của mình , ôm cô nhóc xuống giường , tí mi dạn dỏ : “ Bây giờ và sau này , Long sẽ phải đi học , Tiểu Thiên ở nhà phải ngoan ngoãn nha , có chuyện gì thì nhờ Phúc bá. Chiều Long sẽ về.” Nói rồi thom một cái ‘bẹp’ lên mặt cô nhóc , kẻ môi sát vào vành tai nhỏ nói “ Nhớ không được cho mấy nữ hầu thom Tiểu Thiên như vậy nha! Chỉ có Long mới được làm như vậy , nhớ không?” cậu chính là không muốn bảo bối của mình lại tùy tiện cho người khác ăn đậu hủ như thế , đừng tưởng cậu không nhìn thấy ánh mắt phát sáng của các cô gái kia.

“ Ân. Nhớ! Nhưng nếu các chị ấy muốn sờ mặt của Tiểu Thiên thì sao , hay là muốn bẹo má của Tiểu Thiên?” cô nhớ có mấy chị còn dụ dỗ hứa cho cô kẹo nha , bánh mặt nha , sữa nữa ,...

Aizz....tình trạng này thật đau đầu , phòng hơn chữa , cậu khản khái mang theo sự kiên quyết để cô nhóc đối diện mình , ép cô nhìn thẳng vào mắt mình nói một câu. “ Tiểu Thiên nhớ , Tiểu Thiên là của Long , không ai không được sự cho phép của Long mà chạm vào người nha.” Nhất là còn thâm mật hơn cậu làm với cô nhóc. Còn không quên hỏi kỹ một câu. “ Nhớ chưa?”

“ Ân. Tiểu Thiên nhớ. Nhưng nếu có người vẫn cố chạm vào thì sao?” cái này nha , người ta chỉ mới có năm tuổi ba tháng mười hai ngày thôi nga , làm sao mà có khả năng tránh được. Mấy chị kia ai nhìn tới cô nhóc mắt cũng phát sáng nga.

Cái này không phải không có khả năng , khuôn mặt này của hần cũng may là chưa có bị ai nhúng chàm qua , nhưng không có nghĩa đối với khuôn mặt siêu cấp dễ thương này của cô nhóc thì sẽ thoát khỏi ma trảo nha. “ Nếu ai làm như vậy , thì Tiểu Thiên hãy nói với Long.” (* tác giả: Tiểu Hoắc à , đừng quên người nào đó đã đặt gạch lên khuôn mặt của cậu ngay ngày thứ hai sau khi gắp mặt rồi nha.)

“ Ân.” Cô nhóc gật đầu cái rụp , cũng không hề thắc mắc với cái quy định phân rõ lãnh thổ này của cậu. Nói xong liền cười thật tươi , rồi ‘bẹp’ lại trên

mặt cậu một cái chạy vào phòng tắm.

Trên bàn ăn như cũ, chỉ có hai người cậu và cô nhóc, cậu còn ăn chưa no, lão quản gia đã bước vào thông báo. “Thiếu gia, có Tề thiếu gia đến.”

Tề Thiếu? Tề Mặc Hiên? Không phải là thằng nhóc ngày trước đi cùng Tề tiên sinh đến sao? Sao hắn lại đến đây? Đối với người tự dung đến Hoắc Trạch này, cậu hơi nhíu mày nhưng vẫn cho mời.

Khác với Hoắc Minh Long có cái chí khí vương giả thuần túy, lạnh lùng, cao ngạo, Tề Mặc Hiên có nét giống một đồng học nho nhã, khiêm tốn, là một người vừa gặp liền toát lên nét văn nhã pha lẫn một số ngôn ngữ y học của nhà ba đời làm bác sĩ, vừa bước vào cậu ta vẫn là người có lễ trước. “Chào thiếu gia. Do Mộ Thiếu gia bất ngờ xin đi du học ở Mỹ ba tháng trước nên Hoắc lão nói tôi nên đi theo giúp đỡ thiếu gia.”

Giúp đỡ? Rất tốt khuôn mặt lạnh như băng của cậu cũng có tiến triển tốt một chút. Như vậy càng phù hợp với suy nghĩ, cùng những lập luận của cậu. “Được.” một tiếng đơn giản khiến cho lão quản gia cùng Tề Mặc Hiên kinh ngạc.

Theo như họ biết về vị thiếu gia này có thể nói là tương đối lạnh lùng, trước giờ không thích người khác áp đặt cho mình, có nét tùy hứng cùng ương ngạnh. Nhưng sau hôm nay lại dễ dàng đồng ý như vậy? Thực khiến họ nhất thời nổi lên nghi vấn a. Bất quá thế này cũng không phải là tốt hơn sao, không cần tốn công khuyên nhủ. “Vậy đợi người ăn sáng xong rồi đi.” Lão quản gia nhanh nhẹn phá tan cục diện bế tắc này.

“Ân.” Cậu cũng lạnh nhạt, nói một tiếng.

Nhưng cậu nhóc kia lại không chịu đi, cậu ta đối với người thiếu gia này chợt nổi lên hứng thú, dường như không đơn giản như cậu ta nghĩ thì phải. Nhìn sang người đang ngồi ăn bên cạnh cậu, con người sau cặp mắt kính hip lại đánh giá, rất tiếc mái tóc đã che đi một phần khuôn mặt, chỉ thấy đó là một cô bé mặc một bộ váy màu hồng nhỏ nhắn, và kẹp một chiếc kẹp tóc rất xinh xắn.

Giọng nói ngọt ngào hơn cả mật ong đột nhiên cất lên, rất nhỏ nhưng trong bầu không khí trầm lắng này lại rất rõ ràng. “Long, Tiểu Thiên no rồi.” hôm nay cô nhóc dường như ăn ít hơn thường ngày thì phải, mới dùng một tí mà đã no rồi.

Nhìn phần mì còn lại hơn phân nửa, vốn đây là món cô nhóc thích bình thường ăn mấy tô mà sao hôm nay lại ăn ít như vậy. Cậu hơi lo lắng. “Tiểu Thiên có thấy khó chịu ở đâu không?” Ngày hôm qua cho ăn quá nhiều Chocolates đây mà.

Bé con chỉ bụng, rồi cặp mày nhíu mày nói. “Dường như rất no, nhưng Tiểu Thiên lại cảm thấy rất khó chịu.” Cô nhóc ôm bụng, cái bụng căng cứng.

Nhưng vừa định gọi người bảo gọi bác sĩ đến thì ‘ơ’ tiếng ợ nho nhỏ đột nhiên cất lên khiến cậu ngạc nhiên, cô nhóc thì bụm miệng, nhưng không thể không nói rất thoải mái nga. Nhìn người đứng đằng sau cô nhóc, Tề Mặc Hiên! Cậu ta thoải mái cười cười.

“Không cần gọi ông nội, chỉ là đầy hơi một tí, ắn một cái là xong.” Khuôn mặt dưới mắt kính cũng rất hiền hòa, cậu nhóc này dù ít nói nhưng chỉ ít cũng khiến người khác có cảm giác dễ gần.

“Thật lợi hại!” cô nhóc xoay người, vừa vặn khiến cho vài sợi tóc phất phất ngay chớp mũi cậu ta, hương sữa rất ngọt làm cậu ta thoáng ngây ngẩn, liền sau đó là khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười, hiện ra hai lúm đồng tiền, đặc biệt là cái răng khểnh ngộ nghĩnh ngay lập tức gây thiện cảm với người khác.

Xem xem bộ dáng ngây ngẩn của cậu ta đi, này không phải là muốn giành bảo bối với cậu chứ, nhất là ánh mắt si ngốc kia, không được bảo bối là của cậu. “Này, có đi không?” cậu cất cái giọng lạnh lùng quen thuộc lên lời cậu ta về với thực tại.

Khuôn mặt trắng hồng của Tề Mặc Hiên liền nhiễm một tầng ửng đỏ, cậu lúng túng ngây ngô “Ân.” một tiếng. Nhẹ nhàng cười với cô nhóc một cái rồi bước ra ngoài.

Nhìn cái bóng dáng mới phút trước còn rất dễ nhìn, nay lại thấy không ưa nữa cậu lạnh mặt nhìn theo, sau đó nói với cô nhóc. “Tiểu Thiên, nhớ tránh xa cậu ta ra.” Dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn cô nhóc, và lặng lẽ chờ đợi sự trả lời của cô nhóc.

“Nhưng tại sao a?” cô ngây ngô hỏi lại.

“Không vì lý do gì cả, cậu ta rất chướng mắt.” không trả lời câu hỏi của cậu, trong lòng Tiểu Hoắc chúng ta lại tăng thêm bất an, này không phải cô nhóc nhà cậu lại thấy thằng nhóc kia dễ nhìn, mà ưa thích chứ.

Nếu người khác nghe giọng điệu bá đạo này của cậu đảm bảo sẽ giận sôi gan nhưng cô thì khác, ngoài hơi kinh hi ra thì liền trở mặt cười hi hi: “Ân. Long thật giống tiểu bánh bao trong TV hay cao có.” Bàn tay nhỏ nhắn mũm mĩm cũng sờ loạn trên khuôn mặt của cậu.

Aizz.. cái căn bệnh đồ mặt này cũng lây lan nha. Khuôn mặt cậu nhóc bây giờ cũng phơn phớt đỏ. Trẻ con, đùa nào da mặt cũng thật mỏng nha.

Đứng trước cổng Hoắc Trạch, Cậu nhóc vẫn cẩn thận nhắc lại mọi chuyện ban sáng mà cậu đã nói, và dặn dò lão quản gia nhớ quan tâm đến cô nhóc một chút, không quên nhân lúc không ai chú ý thòm một cái lên má cô nhóc, rồi mới hài lòng chào tạm biệt.

“Chiều Long về chúng ta lại chơi trò hôm qua nha.” Cô nhóc gọi với theo thấy cậu nhóc gật đầu mới vui lòng đứng lại lưu luyến vẫy vẫy tay.

Chiếc Roll Royce màu bạc vun vút lao đi, nhanh chóng mất hút.

Trong khoang xe rộng rãi đặc biệt cách âm với bên ngoài, hai cậu nhóc đang ngồi, không gian lại cực kỳ có điểm lắng đọng, cũng có chút ngọt ngào

không ai nói gì. Cái không khí quý dị này khiến nhiều người sờn tóc gáy nha , mà nguyên nhân gây ra , chính là Tiểu Hoắc mặt lạnh tanh , không biểu tình , trong đôi mắt xanh lại cảm thấy cực kỳ không vui. Hai mắt nhắm lại suy ngẫm. Trên thực tế , cậu chính là đội tên kia nói trước , trong lòng nhắm đếm 3...2....1...0

“Thiếu gia , tôi có thể hỏi một chuyện được không?” Tiểu Tề vẫn là không sai biệt với suy nghĩ của cậu lắm là người mở lời trước.

Rất muốn nói một tiếng ‘Không’ nhưng cậu cần có chuyện muốn thương lượng với cậu ta , hẳn nên cho người ta một chút mặt mũi. “Được.” vẫn là cái chất giọng lạnh lùng ấy , nhưng lần này mang theo một chút phần dò xét.

Đối với người mà cậu gọi là thiếu gia này , trong giọng nói không thể không nói có thể mang một áp lực rất vô hình đè lên vai cậu ta , nhưng đối với thái độ của cậu , cậu ta chỉ có thể nói là rất khó dò hỏi. Lần này , theo lệnh của lão gia đến đây , ông mong là cậu có thể tìm kiếm một chút thông tin của thiếu gia về cô nhóc kia , cũng muốn cậu ở bên cạnh giúp đỡ người , hẳn là nên tận trách , hít một hơi thật sâu cậu mới nói.

“Không biết cô nhóc kia là gì của người?” cô bé có nụ cười như nắng ấy , thực mang lại cho người khác cảm giác ấm áp khó tả , nhưng vẫn là nên dùng lý trí một chút.

“Tiểu Thiên? Là một cô nhóc mồ côi được ta nhặt được trên đường đem về đây. Có chuyện gì sao?” cậu cũng đã từng nghĩ đến vì sao ba ba lại im hơi lặng tiếng như vậy , thì ra muốn thông qua tên nhãi này tìm ra chân tướng. Nhưng cũng không thể trách người , sáu năm đối với người khác thì có thể xóa mờ nhiều thứ , đối với ba ba thì khó nói , dường như nó còn hằn sâu thêm. Những kẻ đó cũng đã dần dần lộ mặt , còn ba ba ông thực có thể vì tìm ra , mà quên đi cái chết của ma ma sao? Không đâu có lẽ đến lúc ấy...

Câu trả lời này sao lại mơ hồ như vậy , nếu chỉ là một cô nhóc bình thường thì sao cậu nhóc lạnh lùng này lại đối xử ôn nhu như vậy. “Thiếu gia người không điều tra về gia đình của cô nhóc sao?” cẩn thận là trên hết , cô nhóc thiện lương ấy có thể không nghĩ ra chuyện gì xấu , nhưng người khác nếu lợi dụng cô nhóc thì có thể nha.

Con người lam mang theo điểm nhu hòa hiếm thấy , chợt lóe lên tia sáng lạnh , rồi trở lại với dáng vẻ lãnh tình bình thường. “Cô nhóc là trẻ mồ côi , ta cũng đã tra rõ ràng rồi.” Ngập ngừng một chút mới nở nụ cười nhợt nhạt , không gọi là cười nói tiếp. “Nói ba ba yên tâm. Có thể cả thế giới này phản bội tôi riêng cô nhóc ấy sẽ không.” giống như người nào đó.

“Ách.... cậu phát hiện từ khi nào” khuôn mặt nhỏ nhỏ của Tề Mạc Phong cũng thoát xanh , thoát đỏ. Trong đầu cậu ta vô cùng rối rắm , đối với cậu nhóc đang ngồi trước mặt mình này , ngay lúc này cậu ta lại cảm thấy như là một quyển sách dày cộm mà cậu chưa đọc qua , hoàn toàn không biết bên trong chứa cái gì?

“Coi như tôi chưa nói cái gì cũng được. Nhưng bây giờ tôi có chuyện thương lượng với cậu.” Nếu là tên Mộ Thắng Vũ thì tuyệt đối dễ đối phó , cậu ta sĩ diện cao một khi đã hứa tất sẽ không thất , nhưng tên nhóc này , cậu không chắc.

Có chuyện thương lượng? Cậu nhóc này hoàn toàn không đơn thuần như cậu nghĩ về sắc xảo tìm tòi , cùng khí chất hơn người này tuyệt không tồn tại trên một đứa trẻ như lời lão gia nói. Ngay cả khi đối mặt với cậu , cậu ta cũng không thể khống chế được cảm xúc bị đè nén. “Cậu muốn thương lượng chuyện gì?” mặc dù là cậu đến đây theo ý của lão gia , nhưng ông cũng không quá áp đặt nhiều thứ , còn về việc có thể khiến cho thiếu gia tiến bộ hay không , cậu ta chỉ có thể nói trên cơ bản cậu không cần giúp đỡ. “Oanh” ý cậu ta...Chẳng lẽ...

Bắt gặp cái lóe mắt trong con người màu đen kia , cậu nhanh chóng hiểu được , miệng cười mỉm. “Tôi mong cậu có thể giữ được bí mật này , còn phần ba ba tôi nhất định có cách giải quyết.” hạ mi mắt che dấu đi cảm xúc chân thật. “Chỉ là cậu vẫn quan tâm đến chuyện của tôi ở trường như thế nào , cứ báo lại cho ba ba như thế ấy. Tôi rất vui lòng xem như chúng ta chưa từng có cuộc đối thoại này. Cậu vẫn là Tề thiếu gia như cũ. Nhưng! Cậu hẳn là nên biết chuyện gì nên nói hay không nên nói. Cậu cũng biết tính ba ba như thế nào rồi đấy.” Nếu chuyện bại lộ , hoàn hảo , công sức mấy năm qua của cậu coi như đổ vỡ , đồng nghĩa với việc bị đưa ra trước ánh sáng , sẽ được đào tạo để trở thành bang chủ đời kế tiếp , lúc ấy bên cạnh cậu lúc nào cũng sẽ bị người khác nhòm ngó , mọi lúc mọi nơi , chỉ cần sơ sẩy người khác sẽ nhân cơ hội đó mà dị nghị này nọ. Không bằng trở thành phế vật , ít nhất người quan tâm đến cậu , người thực sự để ý đến cũng chỉ là một cô nhóc , một lão quản gia , lão ba , và một vài người nữa. Như thế là đủ.

Chuyện mà lão gia đến nhờ cậu ta mấy ngày hôm trước đã khiến cậu ta vô cùng ngạc nhiên và khó tiếp nhận lắm rồi , bây giờ nghe lời cậu nói thì càng khó mà tin được hơn. Cậu muốn cậu ta giữ bí mật này , nhưng là bí mật gì chứ , chẳng lẽ có liên quan đến việc học? “Cậu muốn tôi giữ bí mật chuyện gì?”

“Vẫn chưa hiểu?” cậu nhóc này nói về mặt nào đó cũng chưa bằng với tên Tiểu Mộ kia. “Tôi hi vọng là cậu thấy tôi làm bất cứ chuyện kỳ quái gì , ngu ngốc gì , thì cứ mất diếc tai ngơ là được. Cậu hiểu không?” Tiểu Hoắc đang dần mất bình tĩnh nha , cậu rất muốn đào trong đầu cậu ta xem có phải toàn là cùi hay không.

Lời này không kèm theo bất cứ thiết thòi nào về phía cậu ta , lại không phải là chuyện khó giải quyết gì , chỉ đơn thuần là bịt tai che miệng. Nhưng điều này lại khiến cậu ta nghi ngờ. “Cậu có thể là bài tập ở cấp độ nào?” cậu nhóc này chẳng lẽ là che dấu thực lực. Cái này rất không hợp với lẽ thường a.

“Cậu có làm tới cấp nào , thì tôi có thể làm tới cấp ấy.” Lời nói đầy tự tin.

Nghe lời này , cậu nhóc được mệnh danh là tiểu thiên tài lại không thể nào phản bác được , ngay trong thâm tâm cậu ta cũng cho rằng lời cậu nói ra hoàn toàn có thể thành sự thật hay vốn dĩ nó đã là sự thật. Với lời lẽ cuồng vọng này cậu ta chỉ có thể đồng ý mà thôi.

Chiếc Roll Royce dừng trước cổng lớn của trường Đông Hoa. Ngôi trường này là một trong năm ngôi trường nổi tiếng nhất thế giới tọa tại phía Bắc của Thành phố Y đô hội. Ngôi trường là điển hình của một trường học dành cho giới thượng lưu , hầu như tập trung rất nhiều các thành phần học sinh xuất thân từ danh môn. Không giống trường Tây Hoa là nơi tập trung nhân tài không có bất kỳ giới hạn nào về tầng lớp và giai cấp trong xã hội thì nơi này lại

là nơi có sự phân biệt tầng lớp rõ ràng nhất.

Đội ngũ giáo viên giữa hai trường là ngang bằng nhau về trình độ, nhưng những người dạy ở đây do có nhiều công từ tiểu thư học nên tất nhiên sẽ là tốt hơn một chút, nói đi thì cũng nói lại do vậy cũng có không ít người vì vậy mà cực kỳ thiên vị một vài học sinh thế gia danh môn, nhiều lần khiến cậu nhóc cực kỳ chướng tai gai mắt. Mà Hoắc Minh Long có thể an ổn học trong trường này là vì Hoắc lão ba là một những người quyền góp rất nhiều cho trường, vuốt mặt nể mũi họ cũng tự dưng quan tâm tới tiểu Hoắc hơn, không cho cậu bị ức hiếp.

Thành tích của cậu không thể nói là cao, nhưng với diện mạo từ nhỏ đã tuấn tú hơn người này, khiến không ít phần tử hâm mộ đông đảo điên cuồng, mà cậu bạn lạnh chanh kia lần nào cũng giúp cậu thu xếp, cậu ta chỉ giờ một chút tài ăn nói thì rất nhanh kéo cậu ra khỏi đám đông nhóm hâm mộ, thư tỏ tình trong ngăn bàn bắt kẻ giới tính, bắt kẻ độ tuổi cũng được cậu ta thu dọn dành để thư giãn, còn có mấy món quà Valentine như chocolates, bánh kẹo, kết quả cuối cùng cũng về tay cậu ta, cho nên việc tặng quà cho cậu chính là gián tiếp tặng cho cậu ta. Mà cậu trên cơ bản cũng không quan tâm là cậu ta đang giúp mình hay là đang lợi dụng mình nữa.

Nhưng bây giờ thẳng nhóc lém lỉnh, khôn khéo, tự sướng quá đáng ấy vì sự đả kích ‘nhỏ nhỏ’ của cậu mà đã một đường sang Mỹ du học, khiến cho cậu nhúc nhích không thôi. Không phải cậu khen, ít ra đối với kẻ ăn nói nhiều như Tiểu Mộ kia thì vẫn tốt hơn nhiều so với khúc gỗ Tiểu Tề này. Trên cơ bản sau này cậu hẳn nên tự nên biết lo cho chính mình, chứ không nên trông chờ vào tiểu đầu gỗ này, không khéo mọi chuyện lại rối rắm thêm.

Trên thực tế Tiểu Hoắc rất đạt chỉ tiêu của một cao thủ học đường nha. Thứ nhất có bộ dáng khiến mấy nữ đồng học điên đảo, thứ hai không phải người cực học giỏi như nhìn chung lại khiến mọi người thấy cậu đang không làm hết sức mình, thứ ba dù cậu không lên lớp thường xuyên điem qua các kỳ kiểm tra lại không thay đổi quá nhiều cứ giao động trong khoảng 80 – 90 nhìn chung là cực kỳ ổn định.

Còn vì sao cậu đến trường mà lại không vào lớp học, vì cậu cực kỳ ghét ánh mắt đầy hứng thú của mấy bạn nữ đồng học, của mấy giáo viên nữ, của mấy fan hủ, cậu thực không biết mình cũng chỉ mới mấy tuổi đầu mà vì sao mấy cậu ấy lại nghi ngờ phong hướng giới tính của cậu chứ. Nếu chuyện này mà truyền đến tai cô nhóc không biết cô nhóc sẽ nghĩ như thế nào, không, cậu chắc chắn rằng sẽ lại nhận được một câu hỏi ngược lại. “Long ơi, phong hướng giới tính là gì?” do vậy tốt nhất là ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sách, Hoắc Minh Long, cậu ghét nhất trường học. Nhưng cậu thà học ở trường còn hơn đối mặt với cái nhìn đầy soi mói của mấy lão già trong bang kia. Điều ấy khiến tính khiết phích của cậu tăng vọt.

Nhưng cậu nhóc được ba ba chọn lựa cũng không phải là một kẻ đơn giản như bề ngoài...

“Cậu đang làm gì vậy?” một câu nói cắt ngang suy nghĩ của cậu. Tiểu Tề lạ kỳ nhìn cậu hỏi, đáng nhẽ tiết vừa rồi cậu phải ngồi trong lớp vậy mà không thấy cậu ấy đâu, nghe mấy bạn khác nói mới biết thì ra là cậu ấy cũng thường vắng mặt như thế, cảm địa của cậu chính là sân thượng này.

Lắm lời! Không thấy là cậu đang phơi nắng sao? Nhìn người che hết ánh sáng của mình, cậu nhủ mày. “Tề ‘Mộc Thụ’, cậu có biết loài sói rất không thích những con khác bước vào lãnh địa của mình không?” trong một ngày hai lần cậu nhận thấy lãnh địa của mình bị xâm phạm.

‘Mộc Thụ’? Khúc gỗ? Tề Mạc Hiên đối với cái biệt danh này không hề bài xích, chỉ là cậu rất khô khan sao? “Cũng để xem là con sói như thế nào đã. Nếu là sói trẻ tất nhiên tôi sẽ lùi bước, còn nếu là một con sói già tôi sẽ lấn tới.” cậu ta cũng nằm bên cạnh cậu nhìn lên trời theo cách của cậu.

“Rất tốt. Nhưng con sói già tuyệt đối sẽ có nhiều kinh nghiệm hơn.” Đối với cậu nhóc luôn có vẻ sợ hãi này, cậu ta cũng đang che dấu suy nghĩ của mình, người như vậy làm bạn rất tốt. Chỉ tiếc khả năng đóng kịch tệ quá, ít ra cậu ta nên dấu đi khí chất hơn người, trên người mình. Thứ hai, Tiểu Tề kia tuyệt đối là một khúc gỗ chân chính, không có bất kỳ mưu lược nào, nhưng cậu nhóc này thì không phải, nhất là đôi mắt tinh anh không che dấu kia.

Chỉ là một mẹo nhỏ liền làm cậu ta tự vạch trần chính mình. Ngay cả đàn anh trong trường cũng không dám bước vào lãnh địa của cậu, mà cậu nhóc này lại... “Cuối cùng cậu cũng lộ mặt, so với con sói tôi, thì cậu cũng đáng được cân nhắc là thức ăn, hoặc cùng đi săn.” Trước giờ đây là lần đầu tiên cậu du di một người, mà cậu nhóc trước mắt này chính là một kẻ thâm tàn bất lộ, cậu cũng muốn đào thêm mấy thước coi có cất giấu thứ gì bên trong.

“Cậu là người đầu tiên khiến tôi lật mặt. Nhưng có một thứ tôi nhất thiết sẽ dành từ lãnh địa của cậu.” Cậu nói cuối cùng rất nhỏ, nhưng cậu nhóc bên cạnh lại nghe rất rõ ràng, khóe môi cậu cong lên hé ra nụ cười thú vị...

Rất lâu sau cậu mới nói một câu. “Có lẽ hiện tại cậu chưa nhìn rõ tôi. Nhưng đối với con sói con cậu tôi đã nhìn rõ. Cậu là ai? Vì sao lại được ba ba chọn? Nhưng tốt nhất là nên tốn thêm vài năm nữa, khi gặp lại tôi hi vọng cậu sẽ chuẩn bị đầy đủ đứng trước mặt tôi.” Cậu ngồi dậy, định rời đi, nhưng vẫn không quên ném lại một câu. “Đúng rồi, cậu diễn kịch tệ lắm, vừa nhìn đã thấy không thật rồi. Mong là sẽ có một ngày tôi bị lừa bởi cậu.” Lúc rời đi miệng cậu còn lầm bầm mấy tiếng, “Người của Thượng Quan gia đúng là rất thú vị.” Đây hàm ý. Cậu nhóc này đừng tưởng ngay từ lúc đầu cậu không nhận ra, chỉ là cậu muốn chơi một chút.

Cậu nói cuối cùng có sức oanh tạc rất lớn, Tề Mạc Hiên sững sờ ngay tại chỗ, ánh mắt trùng trùng nhìn về phía cậu nhóc vừa bước đi. Làm sao cậu ta biết? Làm sao có thể? Bí mật gia tộc ba mươi năm? Bại lộ rồi sao?

Reng..reng..Ngay khi tiếng chuông báo hiệu vào giờ vang lên, cậu ta mới tỉnh người tháo chiếc mắt kính ra soi dưới ánh mặt trời, nhếch môi cười. “Bị ồ rồi.” nhìn về hướng cũ. “Ừ, đúng là mình cần nên bồi dưỡng thêm nữa mới được. Đặc biệt là diễn kịch cũng phải chân thật thêm một chút nữa. Cảm giác bị người khác nhìn thấu không thú vị tí nào.”

Mười ba năm sau, cậu ta hoàn toàn đã diễn một màn kịch rất thành công khiến cho Hoắc Minh Long đau lòng một thời gian, nhưng đối lại cậu ta vẫn là người mất nhiều hơn một chút.

Chương 3: Nỗi Đau Của Ác Ma

Sau cuộc trò chuyện với Tề Mặc Hiên, Hoắc Minh Long cũng không có ý định trở lại lớp học. Một đường đi đến hoa viên sau trường, rẽ vào thư viện, lên tầng các là nơi yên tĩnh dành cho các học sinh đọc sách, cậu rẽ vào một gian phòng bên phải, đây là một trong những cấm địa, cũng là một trong những nơi bí mật của trường này – Phòng hiệu trưởng.

Vừa đi vào cậu đã nhìn thấy một lão già khuôn mặt hồng hào đang xem sách với dáng vẻ rất tập trung, dường như chưa hay là cậu đã đi vào trong, người này là Hiệu trưởng – Dương Hoan là một người vô cùng nổi tiếng trong giới, là thầy mà tất cả học sinh đều ao ước được theo học, cũng là người trong mắt người khác phong tư đỉnh đặc, ôn nhuận như ngọc, tuy già nhưng vẫn còn cái khí khái của người lão sư, đậm mà thanh. Nhưng lúc này đây, ông ta đang ngồi ngả về sau, hai chân gác lên bàn, bên cạnh còn có vài quyển sách để vung vãi, áo mũ thì cài nhầm chỗ, quần áo xốc xếch thực không biết ông ta có phải là người mà tất cả mọi người ngưỡng mộ không nữa? Cậu đã bước vào đây một khắc rồi mà ông ta vẫn không mảy may dời mắt khỏi cuốn sách. Mặc dù là biết ông ấy đang giả vờ, cậu cũng không có tức giận, chỉ là lấy một quyển sách khác ra ngồi bên cạnh đọc.

Lão hiệu trưởng này thật ra cũng là một người lười biếng, trong khi tất cả các thầy cô trong trường đều chọn phòng bình thường ở khu dành cho giáo viên, thì ông ta lại dùng quyền lực của hiệu trưởng chọn phòng này. Thứ nhất không có người tìm đến lão hỏi này hỏi nọ, hoặc là một số vụ linh tinh giữa mấy vị phụ huynh với trường, và nhiều hơn hết là người đến xin học lão.

Nhiều lúc tránh cũng không được. Người biết tồn tại phòng này trong trường là rất ít, người biết nó là phòng hiệu trưởng thì càng ít hơn, nếu muốn tìm đến đây nhất thiết phải đi qua một con đường khác là thông từ phòng thư viện, nhưng cậu biết một con đường nhanh hơn là rẽ lá đằng đằng cạnh tầng các là vào được ngay. Nó nằm ngay cạnh nơi học sinh tụ tập thường ngày.

Thời gian cũng trôi qua, chưa đầy một khắc nữa người nào đó đã không kiên nhẫn nổi mở lời trước. “Tiểu thiếu gia ơi, cơ quyền nào cậu lại đến thăm cái phòng hiệu trưởng tồi tàn của tôi vậy?” lão buông cuốn sách trên tay xuống, cười hi hi đi đến phía cậu. Đừng hỏi vì sao lại trưng ra cái vẻ mặt tươi cười này nha, đây gọi là gây ấn tượng tốt đối với quý nhân a. Khuôn mặt tròn tròn hiền hậu của lão nở một nụ cười thân thiện với cậu.

Lão lúc trước cũng có nhận một ít học sinh là những người có tư chất thiên phú hơn người, nhưng từ khi thấy cậu nhóc này, lão liền quên mất những người đó, lão a muốn cậu nhận là học trò của lão, nhưng số lão khổ, ngày ngày lão vác mặt dày ra tươi cười với cậu mà cậu chẳng bao giờ đồng ý. Trước khi khuôn mặt già nua ấy trở nên cứng nhắc cậu mới buông sách xuống, có trời mới biết cậu ghét khuôn mặt tươi tắn này của lão như thế nào, cậu có cảm giác chỉ cần cậu đồng ý một cái thì tựa như đưa dê vào miệng cọp. Cậu cũng không thích vòng vo nói thẳng vào vấn đề: “Lão đầu, ta không biết khi nào thì ba ba và ông lại thông đồng với nhau kêu cậu ta đến giám sát ta.” Con người màu lam không nhanh không chậm lạnh lùng lướt qua khuôn mặt già nua râu ria.

Ngay lập tức lão sững người, ba giây sau lại tiếp tục trưng ra cái bộ mặt thuần lương vô hại của mình. “Tiểu thiếu gia người a, người nói cái gì, lão đầu ta đây nghe không hiểu?” ai nha mặt thật lạnh a.

Haizz... suy nghĩ lại, tại sao cậu lại đến tìm lão già không nói lý lẽ này chứ, thật là có nhiều lúc cậu cũng hiểu vì sao. Cậu đứng dậy, không nói hai lời liền bước ra cửa phòng, trong đầu chợt lóe lên một suy nghĩ. “Được, lão đầu ông không muốn nói ta cũng không cần. Bây giờ ta đi xuống kiểm Hạo lão ca một chút vậy.” Cho thầy hiệu phó lên đây, coi ông thế nào được yên thân, khả năng cao thán của thầy rất cao siêu nha.

“Ách...” Tên Trần Vũ Hạo ấy mà lên là xong lão, ôi bản lãnh nói liên tục năm tiếng không ngừng nghỉ của hán lão không muốn ném thư đầu nga. Nhưng dù sao cũng đỡ hơn là Hoắc đại ma đầu đến tìm lão gây sự. Ôi! Cái thân già của lão không biết như thế...

“À! Không, nên đi kiểm mấy vị đồng học mấy lớp cao học thì có vẻ hợp lý hơn a.” cũng không có ý định nán lại lâu, nhất chân nhỏ dõng đi.

“Đứng lại!” những đồng học ấy mà tới tìm lão, thì không chừng xương cốt của lão không khéo không còn một mảnh, khả năng bá m người của họ rất là dai a. So với đĩa còn dai hơn, lão sáng sớm mặt trời chưa ló đã vào trường đến tối muộn mới về nhà là vì những người này đây. Tên thiếu gia đáng chết này cư nhiên đem bọn họ ra đe dọa lão. Đúng là tránh không khỏi hai ba con nhà này. “Ba ba cậu nói, để cậu ta bên cạnh giám sát. Hân nghi ngờ thực lực của cậu còn thẳng nhóc kia, mơ hồ là con của một người bạn thân của ba cậu, không là một người anh em cũ hiện đã rút khỏi bang.”

Cậu nghe xong lời này, đột nhiên xoay người. “Chỉ vậy thôi sao? Lão đầu ông đừng tưởng tôi không biết hai người đang suy tính cái gì. Nên nhớ thân phận cậu nhóc đó tôi đã biết. Tôi cũng không ngu ngốc đến mức bị người khác lợi dụng. Còn về ba ba tôi hi vọng ông nhấn với ông ấy, “Quên đi.”

Một cậu nhóc mới mười tuổi đã chính chắn như vậy, khó trách tổn thương đó không chỉ để lại trong lòng người đàn ông kia mà cậu ta cũng đau lòng không kém. Liệu chính mình có quên đi được hay không mà nói ông ấy quên.

Một đường trở lại lớp học, cậu cũng không có tâm tình mà ở lại đây lâu. Nói với cô giáo vài lời rồi gọi tài xế mang xe đến đón trở về Hoắc trạch. Một đường trở về đây, cậu không khỏi nhớ đến một ngày đẹp trời sáu năm trước, cậu cũng ngồi trong xe thế này ba người một gia đình hạnh phúc ấm cúng, ba ba thì ngồi phía trước chuyên tâm lái xe, thỉnh thoảng huyết sáo một bản nhạc quen thuộc. Trước giờ ông là một người điềm tĩnh ngoan độc, cường cường, nhưng chỉ những lúc như thế này mới lộ ra thần thái ung dung như vậy. Cậu cùng ma ngồi ghế xe bên cạnh hát một bài hát quen thuộc. Ba người tựa như một gia đình bình thường nhưng hạnh phúc. Đó là sinh nhật lần thứ tư của cậu, ma ma và ba ba cùng cậu đã ăn nhà xong trên đường trở về. Thì...

Bất thình lình chiếc xe đang im ả chạy trên con đường núi bằng phẳng chợt ngừng lại đột ngột , không biết từ khi nào một chiếc xe đã vượt lên trước xoay một vòng và chắn ngang đường buộc phải dừng xe lại ngay lập tức.

Nhưng khi xe vừa dừng lại trong các lùm cây gần đó như đã chuẩn bị sẵn một đám người không rõ lai lịch xông ra bao vây xung quanh. Nhìn màn này , người ba ba thần sắc lúc nào cũng bình thản để lộ ra vẻ lo lắng hiếm thấy. Người đàn ông lái chiếc xe kia bước ra và yêu cầu ba người phải xuống xe. Lúc đầu ba ba , có vẻ không chịu , khuôn mặt cậu bị ma ma vùi vào trong ngực lộ ra một con mắt tinh anh nhìn thấy bàn tay dầu phía volang của ba ba trong lúc thương lượng với người kia mà bấm số.

Nhận thấy ba ba có ý định câu giờ người đàn ông bên ngoài mất kiên nhẫn , phát tay một cái. Các tên đàn ông xung quanh liền nhất tề dùng gậy gỗ đập vào cửa kính , nhân lúc ma ma còn chưa kịp nhận ra mà đẩy chốt xe mà mở cánh cửa , lôi cả hai người cậu ra khỏi xe , hất xuống đất , ép ba ba phải xuống theo.

Nhưng ngay khi người bước xuống thì ngay lập tức đám người đó liền lao vào đánh nhau với ba ba. Ma ma lo sợ nhìn lão công của mình đối chiến với hai mươi mấy người cao to lực lưỡng , đứng nói là địch lại hay không , trò ‘một đấu mười’ này dường như không cân sức.

Có lẽ chưa cô bao giờ thấy , lão công của mình đánh nhau bao giờ , nhưng theo cái nhìn của cô lúc này là anh đang từng bước hạ từng người từng người một , mồ hôi trượt trên khuôn mặt tuần lã có vài phần anh tuấn bức người , thần sắc trong con ngươi lạnh lẽo sát bén , ra đòn vừa thủ vừa công linh hoạt tựa như con báo , nhan nhẹn hữu lực , rất nhanh đối mặt với anh lúc này chỉ còn lại vài kẻ gầy gò. Ngay khi giải quyết xong người cuối cùng nhìn sang vợ cùng con của mình , anh vài bước liền tới mỉm cười đỡ cô dậy , ôn nhu lau nước mắt trên khóe mi , nhẹ giọng nói vài câu an ủi , thì một viên đạn từ trong chiếc xe kia đột nhiên nhắm hướng anh mà bắn ra , mà người duy nhất nhìn thấy lúc này chỉ có một mình cô. Không để ý đến , thân thể theo phản xạ không điều kiện đẩy người anh ra...

“Phập.” Viên đạn ngay ngắn đâm xuyên vào khuôn ngực mau tươi tươm ra....

Cậu còn nhớ rõ ba ba đã đau khổ như thế nào trong một khoảng thời gian dài sau đó. Trong căn nhà vắng vẻ dường như chỉ có một mình cậu , có một ngày ba ba nhận được một tập thư nói cho ba biết trong bang có nội gián và cậu rất nhanh chóng được chuyển đến nơi có bảo vệ cẩn mật Hoắc Trạch này. Suốt bốn năm qua cậu chưa lần nào nhìn thấy ba ba một lần , người hoàn toàn thay đổi , trở nên khát máu và lạnh lẽo theo lời mọi người nói.

Nhưng cậu biết cái giá cho sự mất mát to lớn ấy là cậu và ba ba đều là người hiểu rõ nhất và sẽ tìm ra người đó , khiến họ lãnh trả đủ. Bây giờ , cậu còn chưa có đủ bản lĩnh đó , cậu hoàn toàn tin tưởng năm năm sau cậu sẽ tìm ra được những người này.

Chiếc xe chạy không biết đã dừng lại tại Hoắc Trạch từ lúc nào. Bác tài là – Lâm thúc có ý tốt dành cho cậu một chút không gian yên tĩnh. Nhìn thần thái vô hồn phản phát mùi vị tang thương , ông biết cậu đang nhớ đến phụ nhân. Hơn ai hết ông biết người phụ nữ xinh đẹp hiền lành ấy chiếm một vị thế quang trọng như thế nào trong lòng lão gia và cậu. Chỉ tiếc...

Khi cậu nâng hàng mi nhỏ lên thì phát hiện đã về đến nhà , bước xuống xe đi dạo một vòng giải tỏa tâm tình không tốt. Hôm nay coi như cậu xui xẻo gặp phải nhiều chuyện phiền phức vậy.

Tại khu vườn của biệt viện , một bóng dáng nhỏ nhắn như chim sẻ ngồi ngầy người nhìn chú chó trắng nhỏ xíu trước mắt. Nó nha rất nhỏ chỉ vừa tầm bàn tay nhỏ của cô nhóc , chỉ cần nhẹ ôm một cái thì cô hoàn toàn có thể nhấc bổng nó lên. Nhưng mà nó rất béo nha , cả người béo ục ịch tròn mồm mồm , bao phủ cả người là bộ lông trắng toát như sữa , mềm mượt vô cùng , nhưng là không có thích bằng mi mắt của ai a. Hai con mắt to tròn trong suốt chăm chú nhìn theo bóng dáng nhỏ xíu loay hoay đứng lên của nó , vì quá mập nên mất mười lăm phút mà nó không thể đứng lên được , lần nào cũng sắp thành công thì cũng bị ngã xuống. Cô nhóc nhiều lần có hảo ý giúp nó , nhưng nó phát hiện liền hất mặt gạt tay của cô nhóc ra.

Này là con chó nhỏ mà Thím Trương sáng nay đi chợ về thấy nó bị vứt bỏ ven đường , nó nhỏ xíu ngược đời mắt long lanh đáng thương nhìn thím khiến người khó tính như thím cũng không nỡ không quan tâm đến nó. Nhưng chính là không ngờ đến vừa đến Hoắc Trạch nó lại chạy (Thực ra là lết) đi đâu mất , nó đi một vòng rồi không biết tại sao lại chạy đến cạ vào chân cô nhóc (do quá mập nên nó đành phó mặc số phận). Lúc đó , cô nhóc ngạc nhiên nhìn ‘cục bông tròn’ không biết làm sao lại lăn đến chân cô này , tò mò bế nó lên mới nhìn đôi con ngươi tròn xoe long lanh của nó , mới biết nó là một chú chó nhỏ.

Thím Trương vốn lo lắng bị cậu chủ phát hiện e là chú chó cực dễ thương này khó giữ , nhưng nhìn cô nhóc bế nó vào , còn ngỏ lời xin nuôi nó thì thím Trương cũng yên tâm đôi chút. Bên cạnh đó tuy là cũng lo lắng cho cô nhóc , mọi người trong Hoắc Trạch ai lại không biết thiếu gia thích cô nhóc này như thế nào , hẳn là nuôi một con thú cũng sẽ không có chuyện gì đi.

Lúc cậu bước vào , con chó nhỏ ấy vẫn còn trong tư thế quật cường , chật vật cố sức đứng lên , còn bên cạnh cô nhóc đang chuyên tâm cổ vũ , không hề bỏ qua một chút cố gắng nào của nó , khiến cậu vô ý nhếch môi cười. Từng bước đi đến lại gần mà cô nhóc vẫn không hề nhận ra.

“Hoan hô!” thành công rồi. Cuối cùng sau nửa tiếng cố gắng nó cũng đứng lên được , nhưng là không còn sức để bước đi. Cô nhóc lúc này nhìn sang mới thấy cậu xuất hiện từ khi nào , khuôn mặt cũng kè sát , ôm lấy cô nhóc vào lòng , còn cô chỉ kịp ngớ ngẩn “Ngô.” Một câu.

Nhìn tiểu bảo bảo ngây ngốc nhìn mình cậu có chút vui vẻ , cất giọng trách nhưng lại mang theo sự yêu chiều hiếm có. “Sao? Có Tiểu Tiểu này liền không nhớ đến Long sao?” điểm nhẹ cái mũi nhỏ nhắn , bàn tay cũng nói lòng cái ôm ra.

“Đâu có nha. Hi...hi... Tiểu Thiên rất nhớ nha.” Chặt một cái lên má cậu. Sau đó ôm tiểu bánh bao lên gờ song song với mặt. “Long , có phải Tiểu Thiên và Tiểu Tiểu rất giống nhau không?” ai , sao ai cũng nói một người một chó cô nhóc rất giống nhau vậy?

Nâng chú chó nhỏ tí tẹo , có bộ lông trắng muốt lên lắc qua , lắc lại nhìn. Lại kéo khuôn mặt trẻ con ngây ngô của cô nhóc qua , vỗ vỗ da thịt hồng hào

tron mịn. Cậu cũng thực không biết bình phẩm như thế nào, nhất là lúc này đây. Cô nhóc nhú hàng chân mày nhỏ thành ngọn núi, đôi mắt tròn đen trong như nước nhìn cậu chăm chăm; bên cạnh, là chó chó nhỏ bộ dáng ủy khuất, tiếc là không có hàng chân mày nhưng cậu có thể đoán được tâm tình nó lúc này, đôi mắt trong đen cũng nhìn cậu chăm chăm. Ách...thực giống nha. Nhất là đôi mắt tựa như gương kia, tuy rất trong như cơ hồ nhìn thấy tất cả suy nghĩ trong lòng người vậy.

“Thực rất giống! Tiểu Thiên với Tiểu Tiểu rất giống nhau a.”

Mày cô nhóc càng nhú chặt, thực giống nhau sao? Nhìn Tiểu Tiểu người chó nhìn nhau đồng thanh. “Đâu có giống (gâu...gâu...)” nhưng vừa nói ra liền nhận thấy thực...

Ngay cả người mặt lạnh như cậu cũng không thể nhịn cười được, néo néo khuôn mặt ghen đến đỏ ửng. “Giống mà.” Thốc một cái ôm bóng dáng nhỏ nhắn vào lòng, cậu nhu nhu đôi chân mày nhú chặt của cô nhóc, cười nói. “Tiểu Tiểu giống Tiểu Thiên là bình thường.” Chứ có cặp đôi nào lại đáng yêu như thế chứ.

“Thật?” cô nhóc nghi vấn hỏi.

“Ừm.” Cậu cười cười, trong mắt lộ ra ánh ôn nhu khó phát hiện. Thật ra trong lòng cậu, cô nhóc vẫn mãi dễ thương hơn.

Trên bàn ăn lớn của Hoắc Trạch vẫn như thường ngày, hai người ngồi cạnh nhau ăn cơm không khí hòa hoãn ấm áp, Tiểu Tiểu thì được một cô hầu ôm lấy đứng một bên, thỉnh thoảng cô nhóc sẽ ném cho nó một cái nhìn an tâm. Thức ăn trên bàn cũng dùng hết, cô nhóc bước xuống ghế, chạy về phía của cậu, chân chờ một chốc, nhìn cậu ăn xong, lau nhẹ miệng, mới tần ngần nắm lấy tay áo sơ mi nhỏ của cậu. Con người nhỏ đen thuần nhìn cậu, để hình bóng của cậu in trong mắt cô nhóc, mới mở đôi môi mọng đỏ lên hỏi. “Long có thể nhận nuôi Tiểu Tiểu được không?” thuận tiện nghiêng đầu làm sao cho thật là dễ thương. Xung quanh các ô hầu phụ họa. “Ồ.” Một tiếng.

Một màn kẻ xướng người họa như thế này...Tiểu bảo bảo của hắn có phải hay không bị mấy người này tác động rồi, không biết học ai cái bộ dáng dễ thương thanh thuần này nữa. Thực khiến hắn...không thể nào mà mở lời từ chối được. Bất quá phải suy nghĩ cho kỹ, nếu nuôi thêm Tiểu Tiểu cô sẽ chỉ phối chơi đùa nhiều hơn với nó vậy cậu có phải hay không bị vút sang một bên. Không được, trước mắt muốn giữ nó lại phải vạch rõ ranh giới với nó mới được. “Tiểu Thiên muốn như vậy cũng được. Nhưng Tiểu Tiểu không được ở trong phòng, nó sẽ không được lại gần Tiểu Thiên vào buổi sáng, phải đi tiêm ngừa, ăn ngủ nghỉ đúng giờ.” Như vậy là nhân nhượng cuối cùng của cậu rồi đấy.

“Cám ơn, Long.” Cô nhóc vui sướng ‘bep’, ‘bep’ loạn trên khuôn mặt của cậu một lúc mới thôi, không ngừng vui đùa trong người cậu cười khúc khích.

Tiếng cười như chuông bạc đánh vỡ phòng tuyến băng lãnh trong tâm cậu, khuôn mặt cũng không tự chủ cũng lộ ra nụ cười sáng lạng.

Buổi tối, mặc dù rất không nỡ nhưng Tiểu Thiên vẫn đưa Tiểu Tiểu vốn chơi đùa tới một lã cho nữ hầu giúp nó tắm rửa, rồi ăn uống gì đó. Khiến cho bộ dáng nó sau này càng lúc càng béo ú, mà cơ thể vẫn không nhỉnh lên tí nào.

Tắm rửa sạch sẽ thơm tho, cô nhóc vén chăn leo lên giường vui vẻ cười. Trong thư phòng bên cạnh, cậu nhóc lạnh nhạt gọi người đưa Tiểu Tiểu vào, dùng khuôn mặt lạnh lùng đánh giá nó, cẩn thận soi xét kỹ lưỡng từ đầu đến chân. Con người lam chột lóe lên tia sáng lạnh, ngón tay nhỏ ấn ấn dưới lớp lông dày màu trắng dưới dải tai của Tiểu Tiểu, rất nhanh phát hiện một con chip ẩn nấp phía dưới. Thần tình soi xét con chip trong tay, sẽ phát hiện một cái camera nhỏ xíu, cùng một bộ phận như đầu âm bên cạnh. Khóe miệng nhếch lên lắm bầm. “Không phải của ba ba.” Ngón tay miết nhẹ, con chip nát vụn. Dường như những thứ cậu là còn chưa đủ chứng tỏ cậu là kẻ vô tích sự hay là...

Người đó hẳn ẩn sâu trong nội bộ bang từ lâu, còn là người vô cùng thân cận. Hắn là ai? Cậu mấy năm nay cũng tìm hiểu. Nhưng việc ba ba nghĩ đến cậu đã chứng tỏ trong những việc cậu làm đã có sơ hở, phải che dấu tốt hơn nữa mới được. Nhưng người đó cũng nên suy nghĩ một chút, phải ‘mật thám’ lại là loài chó nhỏ cực kỳ nổi tiếng này, khiến cậu ngay lần đầu tiên đã nghi ngờ, thân hình thì béo mốp mốp, ăn uống chắc được no đủ. Một con Pomerian tai bướm không phải ít nhất cũng vài chục vạn, người nuôi nó cũng không phải vô tình, hoặc là nuôi vì mục đích khác.

Ngón tay nhẹ nhàng nâng Tiểu Tiểu lên, lắc qua lắc lại một lần nữa coi thử, hoàn hảo, không phát hiện gì nữa. Nhìn con chó nhỏ xíu này, hai mắt sáng long lanh nhìn mình, cậu chợt nhớ đến cô nhóc cũng đáng yêu như vậy, coi như thông qua cho con chó này.

“Sau này, cảm Tiểu Tiểu quá thân cận với Tiểu Thiên, cảm không được làm nũng, cảm không được gây chú ý. Nhớ chưa? Không thì...” híp mắt lạnh lùng trừng trừng, cảm thấy thân thể nhỏ xinh của nó run lên, cậu mới hài lòng thả nó xuống đưa cho nữ hầu.

Quay trở lại phòng mình, cô nhóc lúc này còn rất vui vẻ bây giờ đã ngủ say tự lúc nào. Ngồi trên giường nhìn cô nhóc nhỏ an tĩnh ngủ, khuôn mặt tựa như tiểu tinh linh nhỏ, non mềm ngọt ngào, hàng mi dài đen nhánh cong vuốt hẳn một cái bóng nhỏ trên khuôn mặt non mịn, đôi môi nhỏ nhắn khép hờ, lại hơi vênh lên như cười, cả người nằm trên mái tóc dài thơm mùi kẹo đường bung tỏa ra phản phát trên gối. Cúi người thom nhẹ lên gò má phồng hồng của cô nhóc, cậu mới vén chăn nằm vào trong, nhưng bất chợt trong vô thức cô khẽ gọi. “Long.” Khiến trái tim nhỏ của cậu nảy lên một nhịp, có cảm giác thỏa mãn nào đó lan tràn.

Sáng hôm sau trời còn chưa sáng cậu đã thực dậy...

Trong thư phòng cậu lấy điện thoại ấn một dãy số mà cậu đã ghi nhớ từ lâu trong lòng, có một người cậu muốn từ lâu. Im lặng chờ những tiếng tút tút ổn định vang lên trong ống tai.

“A lô.” Một giọng nam trầm ổn mang đầy khí phách vang lên. Lúc này anh đang giật mình thức giấc, nhận ra thế nhưng mình lại ngủ lại bàn làm việc của bang. Xoa xoa mi tâm nhức nhối dữ dội, gắng gượng nói một tiếng.

“Ba ba...” cậu thực sự lâu lắm rồi mới nghe lại giọng nói này, nó vẫn như trong trí nhớ của cậu, vẫn có cái khí lực khiến người ta áp bức.

Người đàn ông bên đầu dây bên kia ngay lập tức tỉnh người, sững sờ không tin vào những gì mình nghe được, giọng nói non nớt nhưng thành thực này... “Tiểu Long là con sao?” anh có cái kích động khó nói được, đã bao lâu rồi.

“Ừm, là con.” Cậu cơ hồ có thể nhìn thấy khuôn mặt vui vẻ của ba ba lúc này, nhưng lại rất rõ ràng ngay sau đó ba ba lại trở nên đau lòng, cậu không muốn tiếp tục như thế nữa, không muốn ba ba vì tìm hiểu mọi chuyện mà lại phạm phải sai lầm nữa. “Ba ba, có thể đừng tìm hiểu người đó được không. Con không giận ba ba, mẹ cũng vậy.” Công việc đó hãy để cho con đi, chính con sẽ tìm ra người đó.

“Tiểu Long, ba...” anh không nói được, sáu năm, anh vẫn còn chưa tìm ra được người đó, vẫn chưa nhận ra người đó, một người rất thân cận với anh, nhưng là ai? Là ai? Mỗi lần anh ngủ say ký ức kinh hoàng đó lại đến với anh, sáu năm anh sống trong thù hận, người đã đoạt đi ánh sáng duy nhất của cuộc đời mình, người mà anh yêu thương nhất. Cô ấy nằm trên tay anh, không có khóc không có đau buồn, chỉ là mỉm cười với anh, nói anh sống tốt. Cảm giác người mình yêu thương cứ lạnh dần dần dần, nó còn đau khổ hơn là chính mình trải nghiệm cái chết. Từ giây phút ấy anh thể phải khiến họ trả giá. “Ba không thể từ bỏ...”.

Người hiểu rõ ba nhất ngoài cậu ra thì không còn ai cả. “Cho nên ba muốn đào tạo con kế nhiệm là bang chủ đời tiếp theo, đến lúc cuối cùng ba sẽ ra đi chứ gì.” Cậu thét lên vào trong ống nghe, đôi mắt cậu nhem nhò nhưng không khóc.

Từ sáu năm trước cậu đã không biết khóc là gì, hít một hơi bình định lại tâm tình, cậu dùng giọng nói ôn hòa mang theo sự chất vấn nói: “Lần nào cũng vậy, ai cũng là người bảo vệ con, sao không phải là con bảo vệ lại mọi người. Ba có biết vì sau bốn năm nay con không một lần gọi cho ba không?” cậu cười lạnh, cũng không phải là bởi vì cậu hận ba như cách ông ấy nghĩ. “Con chưa từng nghĩ mọi chuyện có liên quan đến ba, con chưa từng quy hết mọi thứ cho ba. Con chỉ mong là ba có thể cho con nói một lần.” cậu ngập ngừng một chút. “Nếu ba thực sự còn yêu mẹ, thì nên quên đi trò ‘đồng quy vu tội’ này. Bởi vì một ngày nào đó, con không muốn chỉ còn một mình mình trên đời.” nói hết lời này, cậu cúp máy.

Người đàn ông bên đầu dây bên kia sững sờ nghe những tiếng. “Tút...tút...” lạnh lẽo. Có phải anh đã sai hay không? Vân Vân có phải anh đã sai hay không?

Lúc cậu quay đầu nhìn lại đã thấy cô nhóc đứng đó từ lúc nào, con mắt cô nhóc nhìn cậu mang theo sự u buồn khó tả, cô bước lại gần cậu, rồi chợt ôm lấy cậu, nước mắt nhanh chóng giàn dụa. “Long, hu...hu... không sao. Sau này sẽ có Tiểu Thiên bên cạnh, sẽ mãi mãi ở bên cạnh.” cô nhận thấy mặc dù cậu không khóc nhưng cơ thể run nhè nhẹ đã tố cáo tâm tình xao động của cậu.

Có người khóc vì mình là một chuyện không biết nói là nên hạnh phúc hay vui vẻ, cậu chỉ thấy những giọt nước mắt này thật đáng ghét, nhưng trong thâm tâm lại cảm thấy ấm áp. Ừ, cảm giác này cũng không tệ...

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Dưỡng Thê Chi Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Cuộc Gặp Gỡ Giữa Ba Chồng Và Con Dâu Nhỏ

Lau nhẹ nước mắt vương trên khuôn mặt trẻ con mũm mĩm của cô nhóc, cậu cười cười. “Tiểu Thiên nói là phải giữ lời. Không được rời xa Long biết không?” một câu nói của cô nhóc làm con tim cậu lại chảy tràn trong ấm áp, cảm giác có một người luôn quan tâm mình rất tốt, bây giờ cậu đã tìm được người đó. Còn ba ba của cậu liệu có thể quên được không?

Nhìn chằm chằm vào đôi mắt xanh ngắt của cậu, cô nhóc cảm thấy yên tâm, cảm giác giống như đối với người thân vậy, hoàn toàn tin tưởng cậu sẽ không bỏ rơi cô nhóc, cũng không ra đi như ba ba, cảm giác này khiến cho Tiểu Thiên thoáng chút ngây ngô, nhưng rõ ràng, có một điều gì đó rất khác. Cũng không biết vì sao khác, chỉ là cô nhóc không để tâm. “Hức. Tiểu Thiên nhớ. Còn Long luôn bên cạnh Tiểu Thiên chứ?” cô rất sợ cậu sẽ trả lời là không. Bây giờ cô nhóc chỉ còn mình cậu thôi, cậu là cả thế giới của cô nhóc. Nghĩ vậy hốc mắt cô nhóc đỏ lên và ngấn nước nhìn cậu, lại cố không rơi nước mắt, kiên cường chờ đợi...

“Long cũng vậy.” Nếu cậu không nói như vậy ắt hẳn, cô nhóc sẽ khóc, cậu sẽ đau lòng, mà đó cũng không phải là mong muốn của cậu nha. Gạt mọi thứ xung quanh qua một bên, vui vẻ ôm cô nhóc vào lòng. Thân ảnh nhỏ nhắn thơm mùi kẹo sữa ngọt ngào khiến cậu chẳng muốn buông tay. Giả như hai người cứ bên cạnh nhau mãi như thế.

-----Phân cách tuyến đáng yêu-----

Đối với chuyện của ba ba, cậu cũng thông suốt, cũng không can thiệp nữa. Cậu chỉ hi vọng ông ấy có thể quên đi được hoặc ít ra là phai mờ được, đối mặt với cuộc sống của chính mình.

Vừa bước vào phòng ăn thì đã nhìn thấy cậu nhóc hôm qua an vị trong đó. Mà chỗ cậu ta ngồi chính là bên cạnh cậu, chỗ ngồi của cô nhóc. Nhìn thấy điểm đấy, cậu hơi nhúm mày, cậu nhóc này đem lại cho cậu cảm giác hơi bài xích, nhất là nếu cậu ta tác động tới tiểu bảo bảo của cậu.

Cô nhóc cũng thấy hơi không vui khi chỗ ngồi của mình bị chiếm dụng mất. Nhưng còn một chỗ bên cạnh, không sao. Khi cô định ngồi vào chỗ đó thì cậu lại kéo cô sang chỗ của mình. “Tiểu Thiên hôm nay ngồi ở đây đi.” Nói rồi để cô nhóc yên vị ngồi trên đùi của mình, tấm lưng nhỏ thoải mái dựa vào người cậu.

Bàn ăn vốn hơi cao, bây giờ thì vô cùng vừa vặn. Cậu có thể ngăn chặn mọi cái nhìn từ cậu nhóc kia sang, cũng như thỏa mãn trong mùi hương kẹo sữa thơm ngát của bé con. Mà cô nhóc cũng thấy chuyện này cũng không có cái gì không ổn, bị hơi ấm cùng mùi hương bạc hà của cậu vây khốn nhưng lại khiến cô cảm thấy rất thoải mái.

Thực ra, vì thói quen của cô nhóc nào đó, cậu đã đặc biệt cho mỗi một đầu bếp nổi tiếng trong nước chuyên làm các món ăn quen thuộc của người nước Y cho cô nhóc ăn. Cậu cũng dần cảm thấy quen với mấy món ăn đơn giản nhưng ngon miệng này. Nhưng ngày hôm qua quản gia có nói, người đầu bếp Trong nước bị ốm nặng phải nhập viện tạm thời không nấu được, nên đã trưng dụng một đầu bếp người Pháp thay thế. Cậu cũng không mấy quan tâm, bây giờ nhìn đến, cô nhóc không có biết dùng mấy dụng cụ phương Tây nha. Cô nhóc nâng mắt nhìn chằm chằm mấy dụng cụ trên bàn. “Long, Tiểu Thiên không biết dùng. Long có thể...”

Nhìn bộ dáng lúng ta lúng túng này của cô nhóc, đôi mắt đen láy lộ rõ sự bối rối, cậu rất hảo tâm giúp đỡ. “Bây giờ, Tiểu Thiên nhìn kỹ nha.” Cậu áp tay mình lên tay nhỏ của cô nhóc, cảm thấy chỉ chênh nhau năm tuổi thôi sao bàn tay cô nhóc lại nhỏ như vậy, chạm vào man mát, mềm mịn tựa như có thể nhéo ra nước được. Lại thấy bộ dáng chăm chú nhìn vào từng động tác của cậu, hàng mi cong như cánh bướm khẽ phe phẩy, con ngươi đen và trong như thủy tinh cơ hồ nhìn thấu tất cả, lại sinh động như có ma lực khiến người ta vô thức hăm sâu.

Cầm chắc hai bàn tay của cô nhóc cùng chung với dao nữa làm sao cho cô nhóc cảm thấy không đau và thuận tiện nhất, nhẹ nhàng đem miếng bò nướng cắt thành từng miếng nhỏ, mọi lần hạ dao là gọn gàng nhưng sắc lạnh, thần sắc trong con ngươi vẫn không hề thay đổi, tựa như một quý tộc thượng đẳng mỗi kiểu cách đều mang theo sự vương giả, không tìm ra được một lỗi nhỏ nào. Khi dùng động tác miếng thịt bò liền phân ra thành từng miếng cân đối. Nhìn thì có vẻ từ tốn nhưng chưa đầy một phút đã thành công khiến miếng thịt cắt nhỏ trông gọn gàng và rất ngon miệng.

Cậu định dùng nữa bởi cô nhóc ăn thì cô lại lắc đầu nguây nguây. “Long để Tiểu Thiên tự làm.” Nói rồi chăm chú chiến đấu với phần thịt bò của mình. Đây là lần đầu tiên cô nhóc dùng thứ này, trong đầu liền hiện ra cử chỉ vô vùng tao nhã của cậu, cô nhóc bắt chước theo. Ngay cả người ngồi bên cạnh kia nhìn thao tác của cô nhóc mà cũng cảm thấy kinh hãi, cậu ta lần đầu tiên nhìn thấy một người có khả năng toát lên chí khí vương giả như cậu, nhưng còn ngạc nhiên hơn đối với cô nhóc. Có nhiều điểm tinh tế trong cách sử dụng dao của cậu nhóc, độ nghiêng vừa đủ, sức lực vừa đủ, thao tác vừa đủ không có dư thừa. Khuỷu tay nghiêng một góc bao nhiêu, cách sử dụng phối hợp dao nữa ra sau và cách làm cho miếng thịt được cắt ra rất gọn gàng. Vậy mà cô nhóc nắm được gần hết. Lần đầu tiên, thành quả coi như gần hoàn hảo chỉ hơi lệch một tí. Cậu ta đã tưởng là sau một hồi đại chiến thì cô nhóc sẽ ăn ngay, không ngờ...

“Long có thể làm thêm một phần được không?” cô nhóc quay ra sau hỏi. Thấy có điều không ổn lắm mới nói tiếp một câu. “Tiểu Thiên sẽ ăn hết.”

Khóe môi của cậu không khỏi nhếch lên. Đòi hỏi hoàn hảo? Có ít người có cùng suy nghĩ này với cậu. Cũng không cảm thấy đòi hỏi này có gì là quá đáng, phân phó người chuẩn bị thêm một phần đưa lên cho cô nhóc. Lần này, cô thật để tâm vào toàn bộ quá trình, tưởng tượng chính mình là cậu thực hiện khi nãy, thao tác nhanh gọn lẹ. Cử chỉ tao nhã, chọn đúng góc độ hạ dao, không có âm thanh phát ra, không có bất kỳ điểm sai nào, động tác ngày càng nhanh hơn, tựa như việc này đã làm nhiều lần, chuẩn xác hoàn thành trong hơn một phút một chút. Tốc độ tuy chậm hơn cậu nhóc nhưng cũng rất thành công, lần này thì sản phẩm làm cô nhóc hài lòng, nên cũng nhanh nhẩu dùng nữa ăn thử. Nhưng vì quá ngon nên cô nhóc ăn vội, hai má phồng lên, bị mắc nghẹn đến đỏ ửng. Chọc cho cậu nhóc nhếch môi cười không quên đưa ly nước đến trước mặt cho cô, bàn tay ở phía sau cũng nhu nhu vỗ nhẹ.

Nhìn một màn hai người đặc sắc này, vốn đã đem cậu ta để qua một bên, trực tiếp coi là không khí thì đúng hơn. Cậu ta đến đây cũng có mục đích của mình, nếu không có tra được tin tức từ miệng của cậu, hẳn nên bắt đầu trên cô nhóc ngộ nghĩnh dễ thương này trước. Đợi hai người cùng ăn xong, cậu ta mới nở nụ cười thân thiết nhìn cô nhóc hỏi. “Bé con em tên là gì?”

Cô nhìn sang cậu nhóc có dáng vẻ nho nhã bên cạnh, cô hơi nhíu mày, người là là kẻ cướp đi chỗ ngồi của cô. Bất quá đây không phải là cậu nhóc ngày hôm qua sao? “Long?” phản xạ không có điều kiện là nhìn sang cậu hỏi.

Mà hành động này khiến Tiểu Hoắc của chúng ta rất hài lòng, vuốt vuốt mái tóc đen thơm thơm, cậu cười nói. “Không cần quan tâm, Tiểu Thiên ăn xong chưa?”

Nụ cười của cậu này nhìn như thế nào cũng cảm thấy không đến đáy mắt, rất tốt là cho khuôn mặt Tiểu Tề xanh lại, ngay khi cậu ta tính hỏi câu kế tiếp thì, nhận được một cái nhìn lạnh như băng của cậu... lời cảnh cáo có phải hay không quá rõ ràng.

“Phúc bá, ông nói với người sắp xếp lại căn phòng ngủ một chút.” Ngay lúc này cậu lại cất tiếng nói, phân phó hết tất cả mọi người đi, cậu mới nhếch môi cười nhìn cậu nhóc vốn thất thần lên nở một nụ cười tinh ý. “Như vậy rất tốt. Đúng không?” con ngươi lam lạnh lùng thu lại ánh mắt chột lóc lên của cậu ta.

Nhưng Tiểu Tề lại không trả lời ngay, mà khóe mắt liếc bóng dáng nhỏ nhắn không quan tâm ngoài bàn tay còn lại của cậu. Nó làm sao lại xinh đẹp như vậy, lại trắng nõn, cảm giác sờ vào rất mềm mịn nha. Con ngươi chăm chú sáng lấp lánh như ánh sao, không vрон tạp chất. Cậu ta lắc đầu tự hiểu, mình như thế nào lại đa nghi như vậy. “Không ngờ cậu lại hiểu rõ như vậy.”

“Nga?” một câu hỏi gọn lỏn, tiết lộ tâm tình người nào đó đang không rảnh đùa với cậu ta. Lại vờ như không có chuyện gì đưa ly nước ép cho Tiểu bảo bảo trong lòng.

Đối mặt với cậu nhóc này, dù là khi cậu không có vỏ bọc bên ngoài thì cậu ta vẫn cảm thấy áp lực vô cùng cơ hồ còn cảm thấy đè nén hơn cả khi đối

điện với Hoắc ba. Coi như mình bị nhìn thấu cậu ta cũng không ngần ngại nói ra lời mà Hoắc ba đã giao phó cho mình. “Ông ấy muốn cậu nói rõ tất cả.”

Hành động thật nhanh chóng, mới sáng nay nói chuyện thôi mà đã phải người đến dò hỏi rồi. Người đó đã tìm ra được chưa? Chắc là chưa, nếu có thì hẳn bây giờ không phải cậu nhóc này đến đây làm gì. “Tôi nghĩ là tôi đã nói rõ với ông ấy.” Lại nhìn chăm chăm vào cậu ta. “Lần sau đừng đến đây nữa.”

Coi như làm xong nhiệm vụ, cậu ta cũng đã tận trách cúi người chào một tiếng. “Được tôi cũng về.” Rồi đứng lên, dời đi.

Bước chân cậu ta vừa đi đến hành lang, thì bất ngờ cậu lại cất tiếng nói. “Nói với ông ấy tôi không đến trường học nữa. Chọn cho tôi một gia sư.”

Đến chiều, khi đang chơi với cô nhóc và Tiểu Tiểu thì cậu được lão quản gia thông báo, Hoắc lão ba có chuyện muốn cậu đi ngay. Mặc dù có điểm nghi ngờ hành động này của ba mình, nhưng cậu vẫn nghe theo. Trước lúc đi cậu không quên thom lên má cô nhóc mấy cái, căn dặn lão quản gia chú ý một chút đến cô nhóc rồi mới đi.

Chiếc BMW màu đen vừa đi mất hút, thì một chiếc Cadillac đã dừng ngay lại sảnh chính của Hoắc Trạch từ khi nào. Đối với người ngồi trong chiếc xe này, lão quản gia chỉ cảm thấy một trận kinh hách. Trên khuôn mặt già nua thoáng bối rối, không phải là cậu chủ mới đi sao?

Từ trong chiếc xe một người đàn ông bước ra, không phải là một thanh niên chỉ tầm ba mươi tuổi. Mặc một bộ vét sẫm màu, bên trong là một chiếc áo sơ mi màu đen tuyền, cả người tản mát ra khí thế vương giả không thua gì cậu nhóc, cũng có phần lạnh lẽo thâm trầm nhiều hơn một chút là tang thương. Có thể nói, người này có đầy đủ mọi tiêu chuẩn để khiến phụ nữ mê luyến thậm chí là không ngần ngại nhảy vào vòng tay của mình. Khuôn mặt chính là một sản phẩm điêu khắc gần như hoàn mỹ nhất, cái cằm được gọt đẽo, không thô, lại mang đến cảm giác rất cân đối. Chiếc mũi cao và thẳng nằm trên khuôn mặt sâu trầm lảng càng toát lên nét mỉa mai hoặc của một người đàn ông chừng chạc, người ta nói mỗi miệng thường là một người bạc tình, nhưng có thật như vậy không? Khi nhìn người đàn ông này người ta chỉ cảm thấy áp bức và thần phục. Không sai là thần phục!

Con người lạnh lẽo thâm trầm lướt qua khuôn mặt đầy kinh hãi của lão quản gia. “Cô bé đó đâu?” người con trai này của anh đã bao lâu rồi không làm một chuyện khác người như thế, cô bé đó có thể thay anh làm được điều này, thậm chí có thể mang đến nụ cười cho con trai, anh cũng muốn nhìn người như thế nào có thể biến trái tim của con anh thành nước.

Một hồi lâu sau, lão quản gia mới sùng người tỉnh lại. Người này không sai là lão gia, nói như vậy có lẽ hơi già, nhưng đích thị người này là gia chủ Hoắc gia, là người chống đỡ cho cả Hoắc Trạch này – Hoắc Mạnh Hùng. “Lão gia, cô bé đó đang chơi trong hoa viên.” Nói rồi có ý dẫn đường cho anh. Nhưng lão chỉ nhận được một cái liếc mắt lạnh lùng.

“Tôi nhớ đường.” Cũng không để ý lão quản gia mặt tái xanh ở phía sau, đang ôm ngực thở dốc. Ông lo lắng có thể hay không lão gia sẽ gây nguy hại gì với cô nhóc. Nhưng...không đâu, người như anh sẽ không tự triệt đi hi vọng cuối cùng nhìn thấy nụ cười của con trai.

Đặt Tiểu Tiểu lên đùi mình, cô nhóc ngồi trên chiếc xích đu mắc dưới một tán cây to trong khuôn viên Hoắc Trạch. Mỗi lần chiếc xích đu vút lên cao, cô nhóc không hiểu sao lại không cười nổi, thiếu một thứ gì đó rất quan trọng... Đứng rồi, đó là Long. Lần nào chơi trò này, cũng sẽ có Long đẩy giúp, vì thế mỗi lần lại mỗi lần vút lên thật cao.

Tiểu Tiểu sợ độ cao nên không dám nhìn, mắt nó nhắm tịt và run run cơ thể nhỏ nhắn. Nếu bình thường có lẽ cô nhóc sẽ nhận ra, cổ tình hôm nay tâm trạng không hiểu vì sao không tốt không thể cười nổi, cũng không quan tâm thứ gì khác.

Đang định thêm bay lên mấy lần nữa sẽ thôi, dù sao trò này cũng không còn vui nữa. Nhưng khi cô nhóc định chạm chân xuống đất thì lại có một người nào đó giúp cô nhóc đẩy lên, chiếc xích đu lại vút lên cao. Khuôn mặt không vui của ai đó liền gieo lên nụ cười vui vẻ. “A...a... Long mạnh một chút nữa đi!” tiếng cười khúc khích như chuông bạc vang lên, ngay cả một người vốn từ lâu trái tim đã đông thành băng như anh cũng không khỏi cảm thấy thật yên bình.

Nó làm anh nhớ lại một lần nào đó cùng Vân Hinh chơi trên cánh đồng có một màu vàng ươm, với ánh sáng nhẹ nhàng ấm áp, đưa mình trong cái không khí mát mẻ thoải mái, sải người nằm trên cỏ. Lúc đó cô gối lên tay anh, gieo rất vào lòng anh những nụ cười hạnh phúc và mãn nguyện. Đáng tiếc...rồi một lần nữa cô lại xuất hiện, không, đó không phải là Vân Hinh, mặc dù cũng có dáng vẻ y hệt, ngay cả nốt chu sa trên đuôi mắt cũng rất giống. Nhưng không phải cô ấy, người đó là một người cứng rắn và thẳng thắn không giống với cô nhu hòa như nước, nếu không phải vì hai người có quá nhiều điểm đối lập thì anh có lẽ cũng không nhận ra. Đối với việc nhìn thấy dung nhan vợ mình một lần, anh cũng có chút lay động, nhưng cô gái đó đã thẳng thắn đối mặt với anh, một ông trùm ngay từ lần đầu tiên. Cho nên anh không muốn lừa mình dối người quyết định cho cô gái đó ra đi, còn anh liệu có thể tìm được lối thoát cho chính mình? Cười khổ, sự thật là anh đã không thể quên...

“Chú ơi! Chú không sao chứ?” cô nhóc nhìn anh hỏi. Lúc đầu, tưởng rằng là Long nên cô nhóc rất vui vẻ chơi, nhưng cảm giác càng lúc càng không phải, cuối cùng cô nhóc quyết định nhìn xem là ai. Thì ra là một chú rất xinh đẹp đứng đấy, chú có khuôn mặt rất giống Long, cũng có đôi mắt mắt xanh như nước biển, cũng có nét gì đó tương tự, do vậy cô nhóc mới đánh bạo hỏi thử.

Đây chính là người khiến con anh có thể cười hay sao? Là một cô bé dễ thương có khuôn mặt tựa như búp bê, có đôi mắt tròn, một cái mũi nhỏ nhỏ và đôi môi xinh xắn hồng hào và căn mọng, gò má phúng phính phấm hồng, giọng nói thanh thúy dễ nghe đến độ, nếu hát thánh ca hẳn sẽ có nhiều người ái mộ, xinh đẹp nhất là khi cười sẽ lộ ra hai lúm đồng tiền và chiếc răng khểnh xinh xắn.

Nhưng hơn hết, con anh có lẽ đã đứng, khi nhìn vào đôi mắt trong sáng thuần khiết kia, anh biết mình đã suy nghĩ rất nhiều. Lâu rồi anh không nhìn vào mắt người khác như vậy bao giờ, vì một khi anh nhìn vào người khác thì họ cũng sẽ nhìn thấy của anh, trong mắt anh nhiều nhất chỉ có thể là...cho nên anh không muốn bị bắt gặp sự yếu đuối không nên có này. “À, chú không sao?” anh ngồi nữa quỳ, trước mặt cô nhóc, cố gắng cười một cách thân thiện nhất có thể, nhưng như thế nào cũng cảm thấy gượng gạo.

“Chú không vui sao?” Bàn tay nhỏ bé chạm lên khuôn mặt anh. “Vì sao chú lại khóc?” lau đi những giọt nước mắt hiếm hoi của anh. Chính anh cũng ngạc nhiên vì sao mình lại tự nhiên khóc. “Tách” giọt nước mắt rơi trên tay nóng hổi. Ừ, anh khóc, lâu lắm rồi anh mới trải lại cảm giác lạ lùng này, lại như thế nào lại khóc như vậy trước mặt một cô bé chứ. Lúng túng lau đi hàng nước mắt lăn dài trên má, anh cuối cùng cũng chịu lộ ra nụ cười thật tâm. “Chú không sao. Chỉ là bụi bay vào mắt thôi.” Bàn tay to lớn nhẹ nhàng xoa đầu cô nhóc, đáy mắt cũng toát lên vẻ cưng chiều hiếm thấy.

Cô nhóc thụ hưởng sự ôn nhu này của anh, cảm giác giống như chuyện mà ba ba thường làm với cô nhóc lúc trước, rất tiếc ... ba ba đã đi xa, cho nên cô nhóc sẽ luôn vui về đề ba ba nhìn thấy cũng vui về theo. “Chào chú, cháu tên là Thuần Hi Thiên. Còn chú?” chìa bàn tay nhỏ ra phía trước, cô nhóc thấy trên ti vi người ta thường làm quen nhau bằng cách này nha.

Anh hơi ngạc nhiên nhìn bàn tay nhỏ bé giơ ra phía trước của cô nhóc, có chút tức cười. Nhưng anh lại không ngần ngại bắt tay với cô nhóc, cảm giác này không giống như là giữa hai người bạn mà giống cha con hơn. À quên, cô nhóc này là con dâu nuôi từ bé của nhà họ Hoắc anh không phải sao? Vậy đây có phải hay không là lần đầu tiên ba chồng gặp nàng dâu nhỏ? Thực giống nha... Tất nhiên anh cũng sẽ không nói tâm tình vui về này ra ngoài, vẫn là nụ cười chân thật. “Chú tên Mạnh Hùng.”

“Uhm, vậy cháu sẽ gọi chú là chú. Chú có thể gọi cháu là Thiên Thiên cũng được.” cô nhóc vừa ôm lấy Tiểu Tiểu này giờ còn chưa hết choáng trên xích đu xuống. Nhìn người đàn ông trước mắt, nó cũng không chịu bị bỏ qua một bên phụ họa. “Gâu gâu...”, cô nhóc hơi nhú mồm với hành động bộc phát này của nó. “À, nó tên là Tiểu Tiểu.”

Nhìn cục bông tròn béo ục ịch, lại nhỏ xíu nằm gọn lôn trên tay cô nhóc, anh có thắc mắc nhỏ. Một người một chó này thật là...nhất là đôi mắt trong veo như thủy tinh kia. “Thiên Thiên và Tiểu Tiểu rất giống nhau.” Ngay khi anh nói ra lời này anh cũng cảm thấy ngạc nhiên, dường như đứng trước mặt cô bé này anh không thể che dấu tâm tình của mình, tựa như an tâm mà nói ra tất cả.

Đối với người nói câu nói này quá nhiều, ngay cả Long cũng cảm thấy vậy, cô nhóc cũng dần chuyển sang vui vẻ. Cười hi hi.

Bữa tối trên bàn ăn chính của Hoắc Trạch có một sự thay đổi nhẹ. Lúc anh và cô nhóc bước vào phòng ăn thì mọi thứ đã chuẩn bị đủ, lần này chuẩn bị theo sở thích của anh, phần lớn là thức ăn Tây, vì mẹ anh xuất thân là con gái của một bá tước Anh, phong cách Hoắc Trạch cũng là dựa theo yêu cầu của bà. Do vậy trên bàn ăn có nhiều món mà cô nhóc chưa từng ăn bao giờ. Cô nhóc cũng không tỏ vẻ lúng túng.

Nhìn thấy anh định vào vị trí đầu bàn, cô nhóc liền lên tiếng. “Ồ chú, chỗ đó là của Long.” Cô nhóc nhận thấy sáng nay khi cậu nhóc kia dành chỗ của cô thì Long đã không vui, bây giờ nếu chỗ của Long cũng bị dành mất có thể hay không tức giận a.

Lão quản gia âm thầm kêu khổ, kéo cô nhóc về một bên nhỏ giọng nói. “Ai da, tiểu thư nhỏ của tôi ơi. Ông ấy đáng nhẽ phải được...” ngồi vào chỗ ấy. Câu nói chưa tròn vẹn đã bị một tiếng nói khác cắt ngang. Mà câu tiếp theo kia lại làm cho lão quản gia vô cùng ngạc nhiên.

“À, vậy chú ngồi sang đây vậy.” Anh thậm chí không hề cảm thấy có gì khó chịu, mà có vẻ như vậy mới đúng nữa. Ánh mắt toát lên vẻ yêu chiều nhìn bóng dáng nhỏ đang ôm theo tiểu cầu còn chưa chịu đến ăn. “Thiên Thiên, lại đây.” trên môi nở nụ cười ‘thân thiện’ cũng không đợi câu trả lời của cô nhóc mà tiến lên bế cô lên.

Ôm bóng dáng nhỏ nhắn trong lòng, khó trách con trai lại cưng chiều cô nhóc này đến vậy, nếu năm đó không xảy ra chuyện đó thì...có lẽ anh cũng đã có một tiểu bảo bảo như vậy rồi. “Com tối tới rồi. Thiên Thiên không đói bụng sao?” bóc cục bông trắng nhỏ ra giao cho một cô hầu đem đi.

Cô nhóc nhăn mày. “Nhưng Long còn chưa về.” Cô nhóc cũng không nhận ra mình đã vào ‘tròng’, chỉ nhìn về phía cửa đăm đăm. Cậu cũng chưa ăn nha, cô nhóc thích ăn cùng với Long mà.

“Không sao, vậy chúng ta đợi một chút vậy.” Lời nói vừa dứt một bóng dáng nhỏ nhắn cực kỳ bức bối, đem cả một thân hàn khí thâm trầm bước vào.

Nhìn thấy người nào đó ôm bảo bảo trong lòng, không để ý người nào đó có thân phận như thế nào, trực tiếp ném một ánh mắt sắc lạnh, đặc biệt lãnh nha. Lại nhìn tiểu bảo bảo nào đó đã hoàn toàn quên căn dặn của cậu mà không vui nói. “Tiểu Thiên leo xuống đây cho Long!”

Cô nhóc ngoan ngoãn cúi đầu xuống chạy về phía cậu, nhưng khuôn mặt này của cậu cũng không vui được chút nào nha. Nhìn khuôn mặt thâm trầm này của con trai mình, anh cảm thấy thú vị. “Tiểu Long con về rồi à?”

Tiểu Long? Cô nhóc nhíu mày, Long cũng được gọi là Tiểu Long nha. Vậy chú xinh đẹp này là gì của Long? Cậu nhóc trực tiếp ném tới một ánh mắt đầy khinh thường. “Ba còn dám nói. Là tại ai a?” bắt cậu đi một vòng thành phố A, chạy hết chỗ này đến chỗ khác, không biết dừng ở đâu ghé ở đâu, chạy vòng vòng một hồi, nếu không phải là cậu tính ý thì không chừng giờ này còn chưa về đến. Ông ấy vậy mà ở đây mua chuộc tiểu bảo bảo của cậu, thực là không vui nha.

Nhìn khuôn mặt đen mặt của con trai, anh cũng cảm thấy có điểm không xử lý được. Nhưng là ai không chịu dẫn con dâu nhỏ đến ra mắt người làm cha này chứ, lại còn là một cô bé đáng yêu. Anh còn không so đo, cậu so đo làm gì. “Tiểu Long, con...”

Nhìn một màn người này nói một câu người kia nói một câu, cuối cùng là trầm mặc, cô nhóc mới nhận ra một điều. Người này chính là ba của Long, nhưng không phải là...

“Chú tên Hoắc Mạnh Hùng.” Thật ra không muốn nói sớm cho cô nhóc vì hi vọng con trai sẽ nói ra, nhưng dựa vào tình trạng này, ba chồng như anh nên biết lúc nào nên nói thì hơn.

“Ồ...” thì ra là thế. Do vậy mắt chú mới xanh, do vậy hai người mới giống nhau... nhưng dường như Long không thích chú lắm thì phải, mà nhìn đi mặt của Long ngày càng đen đi. “Long chưa đi tắm phải không. Tiểu Thiên cũng chưa chúng ta đi.” nói rồi kéo bóng dáng nhỏ nhắn bí xị rồi đi.

Anh nhìn hai bóng dáng nhỏ nhắn khuất dần , lộ ra một nụ cười khổ , ngay cả một cô nhóc cũng nhận ra rằng con trai đối với anh không vui , cho nên mới kéo cậu đi trước. Nếu không , anh không chắc mình có gây gổ với con trai không. Người làm ba như anh thật thất bại.

Người duy nhất đứng ngoài những chuyện này , lão quản gia lại cảm thấy đau lòng , người làm quản gia ba đời của Hoắc Trạch này cảm thấy rất chua xót a. Đã có những lúc trong ngôi nhà này tràn ngập những nụ cười , cảm giác thực âm cúng biết bao. Khi ấy ông còn cảm thấy cậu nhóc còn thân thiết với anh hơn , nhưng tất cả đã thay đổi từ đó...

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Thiên Sứ Có Đôi Mắt Xanh

“Long giận chú Hoắc sao?” ngồi trong phòng tắm của Hoắc Trạch , vừa cạo mình cho cậu nhóc , Tiểu Thiên vừa cất giọng hỏi. Nói thật không hiểu vì sao cô nhóc lại thấy mình đã phạm một sai lầm gì đó , không , là biết mình đã phạm phải một trong những quy định của Tiểu Hoắc. Không hiểu vì lý do gì trước giờ với những lời cậu nói ra cô nhóc đều đặt ở trong lòng ít khi nào sai phạm , nhưng hôm nay a... Tốt nhất là trước khi cậu giận (Thực ra thì cô nhóc cũng không biết giận có gì đáng sợ) phải làm cho cậu quên đi. Đúng nên như thế! Nghĩ đến đây , bàn tay nhỏ càng chăm chăm cạo cạo. Rất không may...

Ôm cô nhóc đặt lại yên vị , cậu vuốt vuốt mái tóc dài thật dài của cô nhóc nhỏ , khẽ môi hơi nâng nâng lên hỏi. “Tiểu Thiên có nhớ mình hôm nay quên chuyện gì không?” trực tiếp đáp lại bằng một câu hỏi , đánh lừa cô nhóc sang chuyện khác , câu hỏi này quá khó ngay chính cậu cũng không biết trả lời như thế nào rằng mình có ghét ba ba không.

Tôi lướt cô nhóc nhất thời loay hoay , không phải là không nhớ mình quên cái gì mà là không dám nói mình thực sự là quên mất a. Cô nhóc nhú mày nhỏ , làm bộ không nhớ mần mần môi , lại xòe bàn tay ra đếm. Ăn sáng rồi , ăn trưa rồi , chơi cùng Tiểu Tiểu rồi... chỉ còn tắm , mà đang tắm a. “Ừm...ừm...Tiểu Thiên nhớ.” không còn cách nào khác , cô nhóc đành thú nhận vậy. Hai ngón trở nhu nhu nhau , lo lắng nhìn cậu rồi lại cúi đầu.

“Có nhớ Long đã dặn gì không?” nhìn bộ dạng này là biết sai rồi là tốt nhưng quên lời cậu là không tốt a. Khuôn mặt của Tiểu Hoắc cũng thuận tình hợp lý mà nhấn lại một đường , như có như không nhìn xem thái độ của cô nhóc. So với ánh mắt áp bức lạnh lẽo khi nhìn người khác , thì bây giờ có vẻ thoải mái hơn nhiều.

Cô nhóc ngẩng đầu lên , hai mắt to và sáng ngầy ngồ nhìn cậu hồi lâu , nhẹ chớp chớp mấy lần mới nói. “Tiểu Thiên là của Long , không cho người khác động vào...Mà lúc này , Tiểu Thiên lại cho chú ôm...” mặc dù không hiểu lắm với cái tính chiếm hữu không phân biệt này của cậu nhóc , nhưng trước giờ cô nhóc luôn một mực nghe theo , cư nhiên hôm nay lại quên mất.

Cũng nhớ , không quên cậu căn dặn. Ngoài mặt coi như du di cho cô nhóc lần này , nhưng trong lòng lại đang gào thét. Nhóc con không phải là không có chủ kiến , phải nói là định lực rất tốt , luôn nhớ lời cậu nói. Nhưng hôm nay lại quên , thì chỉ có một lý do...Đảm bảo ba ba của cậu hẳn lại giờ đôn sát thủ ra rồi , thật là , ngay cả bảo bối của cậu cũng không thoát được sao. “Tiểu Thiên ông ấy có cười không?” đây là câu hỏi để cậu có thể tính toán lên người đàn ông nào đó.

“Có a. Vì sao?” Cô nhóc nghiêng đầu nhìn cậu hỏi , này là tự dừng lại hỏi một câu ngây ngô như vậy a.

“Có phải là trước khi ông ấy ôm Tiểu Thiên không?” này nha , dường như mỗi lần mà ba ba nở nụ cười ‘thân thiện’ thì như rằng ma ma sẽ ngây ngốc một chốc rồi bị ‘tấn công’ lúc nào không hay , mà trăm lần không khác một lần. Đó được gọi là đòn sát thủ. Đối với cậu nhóc mà nói , ba ba rất ít khi nở nụ cười , nhưng một khi cười tất rất nguy hiểm.

“Ừm. Hình như là vậy...” Tiểu Thiên thành thật trả lời.

Khó trách a khó trách. Con người khế híp lại một đường lóe lên ánh sáng lạnh , ngay cả người của cậu mà ba ba cũng muốn nhúng tay , thật là...lại nhìn về phía cô nhóc nào đó thân tình nhìn mình chăm chú. “Tiểu Thiên nói mình có nên bị phạt hay không?”

Phạt? Tiểu Thiên không phải là không có khái niệm với từ này , mà sáng nay cô nhóc còn học được một bài học rất cơ bản nhưng có thể nói là bí kíp có một không hai từ một cô hầu gái trong Hoắc Trạch. Nhưng cô nhóc vẫn sợ a. “Phải phạt sao?” Đôi mắt trong veo không gọn sáng , nhìn cậu chăm chú , long lanh , lúng lúng.

Nhìn thấy ý chí ‘sắt đá’ của cậu khi cậu cương quyết gạt đầu. Khóe môi của Tiểu Thiên khẽ cong lên , từ từ bước gần về phía Tiểu Hoắc nào đó , hai cánh tay mồm mồm , trắng nõn choàng qua cổ , cả thân hình nhỏ nhắn , thơm tho áp sát vào người cậu , dùng hơi thở mùi hoa hạnh môn trớn từng chút vành tai cậu , lại từ từ cúi người , khuôn mặt kề càng lúc càng gần , càng gần , càng gần...(T/g : Phát huy tính sáng tạo và dòng máu sắc nữ nào!)

Cả cánh môi hồng, mềm, nhẵn nhụi, phẩn nộn cũng kề sát vào mặt cậu, chỉ cần cúi đầu thì cậu hoàn toàn đếm được có bao nhiêu sợi mi cong cong khê rộp, che đi ánh mắt trong sáng đó, nhưng cô nhóc lại cứ tiếp tục, khoảng cách ngày càng thu hẹp, thậm chí cô nhóc còn nghe được tiếng trái tim cậu đập nhanh dữ dội, và mặt cũng dần đỏ, 5cm..... 3cm.... 2cm....0.... “ Chụt...chụt...chụt...” Loạn thom ‘áp đảo’ và ‘tàn sát’ khuôn mặt của Tiểu Hoắc, đại não của cậu nhất thời ngưng trọng, đến khi cô nhóc buông tha thì cậu thần hồn còn chưa định. Khuôn mặt nhất thời bất khả tự nghị trở nên đỏ lựng một mảng, rất có tính kích thích nha!

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hỏn độn, ngây ngẩn, mơ hồ của cậu, cô nhóc liền nhớ đến cô hầu ban sáng.

[center]---""---[/center]

“Tiểu thư.” Một cô hầu gái gương mặt khả ái xinh xắn lớn hơn Tiểu Thiên mấy tuổi tiến lại gần cô nhóc cười thân thiện.

“Ừm?” Tiểu Thiên xoay mặt qua nhìn, nhẹ nhàng cười với cô gái đó một cái. “ Có chuyện gì sao?”

Nhìn cô bé nhỏ nhắn mỉm cười với mình, cô hầu đó nháy mắt trở nên thân thiện hơn hẳn. “ Tiểu thư, không biết cô có biết thiếu gia là một người rất khó tính không?” Chớp chớp mắt.

“ Long? Khó tính sao?” Tiểu Thiên ngây ngô hỏi, hình như không nha, Long chưa bao giờ cau có trước mặt cô nhóc cả, nhưng nhớ đến khuôn mặt già nua run bần bật của Phúc bá, cô nhóc lại lâm vào trầm tư.

“ Có a. Thiếu gia rất khó tính. Hễ làm sai là sẽ bị phạt.” cô hầu chu môi ra nói.

“ Phạt?” cô nhóc trước giờ chưa nghe từ này, nhưng có thể sao?

“ Tất nhiên a. Sẽ bị đánh đòn rất đau.” Khuôn mặt cô gái khếch đại lên.

“ Thật?” Tiểu Thiên ngẩn mặt mắt trong veo nhìn.

“ Ừm, đó là một việc rất đáng sợ. Nhưng không biết tiểu thư có muốn không chịu phạt không?” lại thả ra một cái cần câu. Trên mặt cô gái vẫn là nụ cười thân thiện.

“ Có thể sao?” Tiểu Thiên không biết phạt là gì, nhưng trong lòng lại không muốn bị phạt a.

“Được chứ. Chỉ cần như thế này...” Cô gái cúi người kề sát vào vành tay của Tiểu Thiên liệt kê gần như là tất cả các cách mà cô có thể nghĩ ra, thấp thoáng thấy thời gian không ổn thì lên chào tạm biệt không quên bồi một câu. “ Nhớ, nếu cậu chủ có muốn phạt tiểu thư thì cứ giờ ba mươi sáu chiều đó ra là sẽ không sao?” rồi biến mất dạng.

Không nghĩ tới nhanh như vậy là phải dùng đến. Lúc Tiểu Hoắc nắm tay cô nhóc xuống tầng đó đã là 30 phút sau. Thức ăn trên bàn đã được chế biến lại một lần nên vẫn còn ấm hơi hơi, lần này là mì xào thịt bò cùng một phần súp khoai tây. Đây là món mà Hoắc Mạnh Hùng thích ăn lúc trước, nhưng sau này mỗi lần nhìn thấy nó, anh lại cảm thấy chua xót vì đây cũng là món ăn mà người vợ quá cố của anh thích nhất.

Anh chần chờ hồi lâu vẫn không có ý định muốn ăn, đành đợi Tiểu Hoắc cùng Tiểu Thiên xuống, nhưng đợi lâu như vậy mà vẫn không thấy ai, anh liền phân phó người làm lại mấy phần khác.

“ Sao lâu vậy?” Nhìn thấy hai đứa trẻ cuối cùng cũng đi xuống, anh mới cất giọng hỏi, con trai của anh, anh rất hiểu. Nó có tính chiếm hữu rất cao, không phải là anh làm liên lụy tới cô bé xinh xắn đó chứ. Nhưng mọi chuyện hơi khác biệt, nhìn đôi mắt ráo hoảnh trong suốt, lại nhìn con trai mình. Có phải là lâu ngày rồi anh không còn nhớ rõ tính tình của cậu sao? Bình thường những món đồ của cậu thì đừng mong có người nào đụng vào, nếu có chuyện như vậy, thì người đó nên cầu phúc cho mình đi, còn món đồ cậu sẽ dành lại rồi một là đem nó vứt đi, hai là...hủy nó.

“ ...” Tiểu Hoắc không thèm trả lời chỉ cấp một ánh mắt lạnh lẽo.

Anh cười khổ. Có phải là động tới vậy ngược trên người con tiểu long này không đây a, sao lại đề phòng anh như vậy.

“ Tiểu Thiên lại đây! Chắc con không biết ăn cái này đâu ha?” Lúc này lão quản gia cẩn thận đem sự tình gần đây báo lại một lần, không quên nói luôn chuyện đôi đầu bếp sáng nay. Anh không quên nở một nụ cười ‘thân thiện’ nhưng muốn giờ trò thì nên nhìn người bên cạnh cô nhóc vốn mặt đã lạnh nay càng thêm thâm trầm. “ Ba, để con giúp Tiểu Thiên cho.” Lại sờ đầu cô nhóc mà Tiểu Thiên cũng rất phối hợp gật đầu như giả vờ.

Này này, rõ là lúc này đi tắm, hai đứa nhóc này đã bàn luận với nhau rồi, mà đừng nhìn biểu hiện ôn nhu trên mặt con trai anh, không chừng đây là hành động gián tiếp đe dọa gì đó. “ Tiểu Thiên đừng làm phiền anh được không, để chú chỉ cho.” Nụ cười càng thêm gần gũi, nếu sâu thêm một chút hẳn là có người bị rút gân a.

Nhìn sang anh lại nhìn cậu, Tiểu Thiên nhất thời rối rắm một trận, cuối cùng đành nói. “ Để Tiểu Thiên tự học nga.”

Câu nói này nhất thời khiến cho hai người đồng thời không vui. Trong suy nghĩ của Tiểu Hoắc tràn đầy bức bối, ba ba cậu ngày càng cao minh a, mới gặp nhau có mấy tiếng mà cán cân trong lòng cô nhóc anh đã ngang hàng với cậu rồi. Không được, phải nhanh chóng đuổi anh về đúng nơi thôi. Còn anh lại nghĩ, con trai cư nhiên sức quyến rũ cũng quả thật hơn người a, mà cô nhóc cư nhiên định lực rất tốt, dù là đối với khuôn mặt tươi cười này của anh cũng không mấy may mắn người như lần trước. Thật thú vị a!

Nhất thời không khí trên bàn ăn có điểm ngưng trọng, khí lạnh tàn mát, nhiệt độ giảm xuống nhanh chóng, thập phần quý dị. Tiểu Thiên dường như hiểu được tâm bão tuyết này là ở đâu, nắm lấy tay áo của cậu nhóc kéo kéo. “Tiểu Thiên có được ngồi cùng với Long không?” Đôi mắt sáng long lanh, nháy mắt toát ra tia sáng yếu ớt mỏng manh, nói rồi liền cúi đầu xuống, rụt vào như đà điều, trong giọng nói cũng pha ba phần lo lắng, bốn phần ngọt ngào, hai phần nũng nịu. (*T/g: Chiều thứ hai.)

Đúng là, Tiểu Hoắc không có khả năng chống lại thật, cậu thờ dài một hơi, nháy mắt không khí có vẻ thoáng đảng mà trong lành hẳn đi, như cái sự áp bức khi nãy chưa từng xuất hiện. Cậu ném cho ba mình một ánh mắt lạnh, hừ mũi một cái, rồi nhón cả người Tiểu Thiên đặt trên người mình. Lúc xoay qua nhìn cô nhóc thì đã là khuôn mặt vui vẻ tươi cười. (*T/g: trở mặt còn nhanh hơn lật sách~). “Tiểu Thiên có biết cách ăn mỳ Ý không?”

Thấy khuôn mặt của cậu đã vui vẻ trở lại cô nhóc cũng liền vui vẻ theo. “Long chỉ cho Tiểu Thiên đi, có được không?” Lần này cũng cả gan hơn, bàn tay nắm lấy tay cậu áp lên, sau đó ngẩng khuôn mặt trong trẻo lên chớp chớp mắt nhìn cậu.

Ngồi một bên nhìn bộ dáng tí mĩ của con trai mình, Hoắc Mạnh Hùng có chút không tương, hình ảnh dịu dàng, tinh tế, cùng ôn nhu này bao lâu rồi anh không nhìn thấy, có lẽ cũng đã sáu năm rồi.

“Tiểu Long, con nói muốn gia sư đến nhà dạy?” Nhận thấy cô bé nhỏ đã thành thực dùng nĩa ăn mì, anh liền cất tiếng hỏi con trai.

“Àn.” Cậu cũng chán ghét cái cảnh trường học phân tầng lớp đó lắm rồi, thân là người giới thượng lưu ngầm cũng có những thứ như bạch đạo, đối mặt với những khuôn mặt giả dối đó cậu bắt đầu cảm thấy bực tức, có lẽ nếu chưa có bé con thuần khiết vô hại này, cậu cũng đã quên dần trong cuộc sống còn có thứ sạch sẽ như vậy. “Ba có thể cho con một cái máy tính và một tài khoản ngân hàng được không?” Cậu không muốn sống và chỉ vì mục đích trả thù như trước nữa, còn có những người mà cậu cần bảo vệ. Cậu không muốn tiếp nhận bang phái theo cách của ba mình, càng hi vọng chính bản thân sẽ tự xây dựng lực lượng cho bản thân, muốn làm mọi thứ bằng chính khả năng của mình.

“Máy tính? Tài khoản? Con muốn dùng những thứ đó làm gì?” Dẫu biết con trai anh khác người, nhưng vô duyên vô cớ muốn những thứ này, anh nhận ra mình ngày càng không hiểu trong đầu cậu nghĩ gì.

“Nếu không được, cũng không sao.” Cậu thực ra muốn chính ba mình bắt đầu tất cả cho cậu.

“Không, được chứ ba sẽ cho người đem lại cho con.” Hoắc Mạnh Hùng bối rối, trước giờ con trai chưa từng đòi hỏi anh bất cứ điều gì, cũng như chưa bao giờ nói với anh như vậy, thoáng chốc trong giây phút đó có cảm giác hai người nhích lại gần thêm một chút vậy. “Vậy từ sáng mai ba sẽ gọi Linton đến dạy cho con.”

“... ”

Bầu không khí trên bàn ăn lại một lần nữa im ắng. Có nhiều thứ một khi mất đi sẽ không bao giờ tìm lại được, con người cũng thường hay cố chấp và kìm là quan tâm lẫn nhau, rõ ràng là lo lắng cho nhau, nhưng cô tình lại không thể hiện điều đó, cho đến khi nào một trong hai bên buông xuống trước thì người còn lại mới hành động. Nếu là cách đây sáu năm có lẽ mọi thứ đã khác đi... Sáng hôm sau, lúc Tiểu Thiên thức dậy thì đã tám tám giờ, đánh răng rửa mặt xong xuôi thì liền xuống tầng, nhận thấy không có Long bên cạnh, cô nhóc chợt cảm thấy hơi mất mát, khi bước qua thư phòng thì phát hiện bên trong có người.

Hoắc Minh Long lúc này đang ngồi trên ghế gỗ có hoa văn đơn giản, được lót một tấm đệm nhung màu tím sẫm, bên cạnh còn có một cái bàn bằng gỗ chạm khắc tỉ mỉ cao vừa tầm, ngược mắt dường như nhìn người đàn ông đang rất hăng say viết trên bảng, miệng người nọ cũng huyền thuyên về các phương trình toán mới. Người này là gia sư tên là Linton mà Hoắc Mạnh Hùng gọi đến dạy cho cậu.

Rèm cửa được vén lên, ánh sáng dịu dàng của buổi sáng như đang đùa nghịch len lỏi xuyên qua lớp sa mỏng, mon tron đôi gò má trắng mịn của cậu, ôm ấp khuôn mặt tinh xảo non nớt cùng tuấn lãng, từng tia nắng rơi lên hàng mi cong, dài như chiếc quạt, nhuộm một màu sắc lấp lánh lên đôi mắt màu xanh lơ vốn đã xinh đẹp, càng làm lộ ra nét trong trẻo và lạnh lùng. Cậu lặng lẽ ngồi, so với mọi vật xung quang dường như đều làm nền cho cậu, khí chất vương giả tàn mất từ trong xương tủy được triển lộ âm thầm nhưng rõ rệt, có một loại thanh khiết không phải của con người. Giống như thiên sứ... thiên sứ có đôi mắt xanh! Thiên Hi Thiên không biết đã thất thần bao lâu đến khi có một ánh mắt dịu dàng chứa đựng sự cung chiêu vô hạn bất gặp mới vội thu hồi, nắm kéo tay con gấu bông chạy vụt đi, vào khoảnh khắc cuối cùng cô nhóc còn nhận thấy nụ cười ôn nhu đọng lên khóe môi cậu. Rất nhạt, nhưng cô thấy rất rõ ràng.

Lúc cánh cửa phòng vừa khép lại, Linton một bên đã không nhịn nổi tò mò cất giọng “Thiếu gia, cô nhóc đó thật dễ thương a.” Anh xuất thân trong một gia đình có lai lịch với nhà ba của cậu, vốn là người gốc Anh, ba mẹ đều là người nhiều đời phục vụ cho gia đình nhà họ Hoắc. Vốn trước cái chết của phu nhân anh không có cơ hội được tường tận, nhưng nghe mọi người trong tộc nói, từ ngày xảy ra chuyện đó, cả Hoắc Mạnh Hùng và Hoắc Minh Long đều trở nên ít nói, biểu cảm trên khuôn mặt cũng trở nên ít đi thay vào đó là lạnh lùng, thỉnh thoảng là cáu gắt, nhưng hôm nay khi nhìn thấy cô bé kia thiếu gia đã cười mà nụ cười này là xuất phát từ chính tâm của cậu.

Đáp lại anh là một ánh mắt sắc như dao, lạnh như băng. “Anh nên làm tốt chuyện của mình đi.” Âm thanh tràn ra mang theo hơi thở bá đạo vô đối. Người của cậu mà có thể cho anh ta nói như vậy sao.

“Ách.” Lúc này là anh hoa mắt rồi. Thiếu gia làm sao lại có thể dịu dàng như vậy. Nghĩ đến liền vỗ vỗ trán tiếp tục bài giảng. Không hề biết người nào đó vốn không hề quan tâm đến anh đang giảng giải cái gì, thần hồn đã đi theo bóng dáng nhỏ bé kia mất rồi.

Chạy thật xa, ngay tại chỗ rẽ, Thuần Hi Thiên mới ngồi thụp xuống thở dốc.

Lúc này...khoan đã vì sao cô nhóc phải chạy? Nhớ đến lúc đó, tim cô nhóc đập rất nhanh rất nhanh, cơ thể cũng theo đó mà không tự chủ được mà nóng lên, không cần nhìn vào gương cũng cảm nhận được khuôn mặt mình bây giờ đã nhuộm một màu đỏ, không hiểu sao lại có cảm giác muốn trốn

chạy, kì quái a!

Lúc Tiểu Hoắc học xong bước ra ngoài đi một vòng vẫn không nhìn thấy tiểu bảo bối nhỏ bé kia đâu, cuối cùng mới phát hiện được bàn chân nhỏ sau bụi cây thực được trong khuôn viên.

Cái đầu nhỏ của Thuần Hi Thiên đang rất hỗn loạn, cảm giác kì lạ đó cô nhóc không biết gọi là gì, chỉ là có chút không hiểu được. Có chút giống đối với người thân nhưng lại có chút không giống đối với người thân. Nằm gối đầu lên thảm cỏ xanh ngắt sau hàng cây thực được, cô nhóc nhìn lên trời hi vọng ba ba có thể cho mình một câu trả lời. Bên cạnh Tiểu Tiểu hôm nay rất ngoan ngoãn không chạy chơi đi đâu cả, chỉ nằm bẹp một bên, nó vốn dĩ tính đã lười, thỉnh thoảng cọ cọ vào chân cô nhóc như muốn nương theo đó mà đứng dậy.

Bất chợt, khuôn mặt tuấn mỹ trẻ con xuất hiện đột ngột trước mặt cô nhóc. “Tiểu Thiên đang làm gì vậy?” Lại nhìn lên trời. “Có thứ gì thú vị trên đó sao?”

Chóp chóp mắt nhìn cậu, cô nhóc có chút ngạc nhiên, sau đó liền cười hi hi. “Không có a.” Bỏ mặc những suy nghĩ rồi rầm ấy sang một bên, vỗ vỗ một thảm cỏ xanh bên cạnh ý bảo cậu cùng nằm xuống.

Hai đứa bé cùng một con sủng vật ngốc nghếch mập mạp, cứ như vậy mà ngây ngốc nhìn trời.

Ngoài trời trăng đã lên cao, bên trong phòng ngủ của Hoắc Minh Long và cô nhóc đèn vẫn còn sáng rõ. Cậu nhóc ngồi trên giường khẽ nhìn cô nhóc nào đó đã say ngủ bên cạnh. Ánh trăng dịu nhẹ làm sáng lên nước da trắng hồng và mịn màng như bạch ngọc, trải dài trên khuôn mặt nhỏ bé, thuần khiết của cô nhóc. Mon tròn cái cằm nhỏ xinh đẹp, bao phủ đôi mắt đang nhắm chặt, khẽ xuyên qua những sợi mi cong cong, qua cánh mũi nhỏ nhắn, dừng trên đôi môi anh đào cắn mọng lưu luyến không rời.

“Cốc cốc.” Bên ngoài có tiếng gõ cửa. Kèm theo đó là âm thanh nhỏ giọng của lão quản gia. “Thiếu gia?” Hế cửa nhìn vào liền bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo của cậu, khiến cho cả người như chìm trong hầm băng không tự giác được mà run bần bật. Ông làm sao lại quên thiếu gia còn là người đáng sợ hơn cả lão gia được chứ.

Khóe môi cậu khẽ cau lên, lạnh lẽo phun ra mấy chữ, tuy nhỏ nhưng rất rõ ràng mang theo vài phần thành thực không giống với tuổi. “Có chuyện gì?” Nhìn bé con trong lòng khẽ khịt khịt mấy cái lại vô thức nắm lấy cánh tay cậu thật chặt, nói mớ mấy câu. “Long...thiên sứ...có đôi mắt...khịt...xanh...” Lại chìm vào trong giấc ngủ. Bất giác, vì hành động trẻ con này của cô nhóc, cậu khẽ cười, nụ cười từ khóe môi lan ra đến mắt, trong mắt của lão quản gia còn chói sáng hơn cả ánh trăng, lão có chút sùng sốt.

Đôi mắt với cậu nhóc bằng tuổi của cháu mình này, lão vẫn không tự chủ được một ít cảm giác e ngại từ trong tâm khảm. “Lão gia đưa vật thiếu gia cần đến.” Nói rồi khẽ đóng cửa bước vào.

“Đứng ở đó đi!” Lại là một âm thanh lạnh lẽo của cậu truyền đến. “Từ nay về sau, ngoài Tiểu Thiên và tôi ra không cho bất cứ người nào bước vào căn phòng này.” Cậu không muốn nơi của mình bị người khác xâm phạm, bất cứ là ai đi chăng nữa. Bước đến lấy laptop trong tay của lão, sẵn tiện lấy luôn cái thẻ tín dụng, khóe mắt liếc qua người lão một cái rồi xoay người trở lại giường. Bật laptop lên, mắt không khỏi lóe lên một tia sáng nhạt. Không hổ là lão đại của Hắc Long bang, chiếc Luvaglio này ít nhất cũng một triệu đô đi. Nhưng người hiểu ba nhất là cậu...mọi thứ bây giờ mới bắt đầu.

Ngón tay nhỏ nhắn nhưng thành thực đảo quanh các phần mềm hiện ra trước mắt, lướt qua một chuỗi các icon, nhấp nhấp chuột, trên màn ảnh liền xuất hiện một dãy các kí tự đặc biệt, những chuỗi số hóa. Nếu là dân IT* (cái này chắc bạn nào cũng biết) thì ắt hẳn biết cậu đang làm cái gì. Sau đó liền hiện lên không ít rào cản cùng tường lửa, các loại rào chắn bảo vệ khác nhau mọc lên như nấm sau mưa, con trỏ di chuyển liên tục, nhìn có vẻ phức tạp nhưng nói theo cách nào đó là đơn giản, chỉ cần đưa được phần mềm của mình vào sâu trong nhân của khối chắn bảo vệ đó thì coi như điều khiển được toàn bộ máy tính, tâm này chính là bộ điều khiển trung tâm chi phối mọi hoạt động còn lại.

Nếu là bình thường chủ máy phải là người chống lại các yếu tố lạ xâm nhập, nhưng bây giờ cậu lại làm ngược lại chống lại các phần mềm có sẵn trong máy tính thì chỉ có một nguyên do duy nhất...Cậu muốn hack máy chủ này, hay nói cách khác là chân chính sở hữu nó.

Con người nhiều lúc có thể tin tưởng một điều gì đó dù có phi lý như thế nào, với việc mà ba của cậu đã đồng ý với yêu cầu của mình. Hoắc Minh Long tin tưởng ba sẽ không làm việc này, đưa một phần mềm không chế vào trong máy tính. Đứng nhìn một đứa trẻ chỉ mười tuổi như cậu mà coi thường, thư phòng của Hoắc trạch cũng không phải chỉ là hư danh, sách trong đó nói dễ nghe là sách quý gồm có nhiều loại kiến thức đa ngành đa nghề, mà hầu hết là kiến thức chuyên sâu. Bốn năm là khoảng thời gian cậu đọc hết tất cả ở đó, chuyên ngành IT chỉ là một phần nhỏ. “Trẻ con dễ dạy.” Với cậu mà nói đọc hiểu chỉ là chuyện ngày một ngày hai. Vừa khởi động máy đã phát hiện điều bất thường, muốn cài phần mềm không chế vào máy tính của ba ba đưa cho cậu, thật là coi thường người khác quá.

“Đing đing.” Từ cái Luvaglio phát ra một tiếng kêu nhỏ, đèn này báo hiệu đã vào tới tâm của màn chắn. Đây mới là công đoạn quan trọng nhất ‘Resplace’ trước mặt hiện lên nhân nguồn, đây là trung tâm truyền phát mọi hoạt động của máy tính. “Tích...tất...tích...” Hàng rào nhân là khó đối phó nhất, tốn mất 30’ cuối cùng cậu cũng đưa được dữ liệu của mình vào thay thế và xóa đi phần mềm không chế. Xong xuôi, khóe môi cậu khẽ hiện lên một nụ cười nhạt, lạnh lẽo, đặt máy tính sang bên cạnh nằm xuống ôm lấy thân hình nhỏ bé của Tiểu Thiên vào lòng, khẽ nói. “Long sẽ bảo vệ Tiểu Thiên.” Rồi nhắm mắt ngủ.

----- Phân cách tuyến Từ Vi -----

Tại một nơi cách đó khoảng vài km trong một căn phòng kín bầy đầy các máy tính, có hai mươi mấy người đàn ông đang không ngừng nhìn vào màn hình, hiện lên các kí tự kì quái. “E...è... Thông báo đã mất kết nối!” Bất thình lình tất cả các máy chủ ở đó đều đồng loạt hiện lên tín hiệu mất kết nối.

Trong nhóm có hai người cảm thấy không ổn liền chạy ra ngoài thông báo. Tại căn phòng bên cạnh hai người đàn ông một béo một gầy đang ngồi. Nhìn

người vừa chạy vào đồng thanh quát: “ Có chuyện gì?” Dường như nhận ra có điểm bất thường gì đó.

“ Phần mềm khổng chế đã bị gỡ , máy chủ không những không còn khả năng khổng chế còn bị lây nhiễm virus. Máy chủ đã bị lây nhiễm e là...”

Hai người đàn ông nhìn nhau, nhận thấy trong mắt đối phương lóe lên tia ngạc nhiên, sau đó là lạnh lẽo...

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Bí Mật Của Tiểu Thiên

Tác giả: Từ Vi Bạch Sắc

Beta: Ngân Luna

Trời đã hừng sáng rồi, đáng lẽ vào giờ này sẽ có người gọi cô nhóc dậy, nhớ đến tối qua cậu nhóc bầm bầm máy tính suốt đêm có lẽ giờ này vẫn còn ngủ. Thuận Hi Thiên cũng không vội quấy rầy, nhón chân nhẹ nhàng bước xuống đất, tự đánh răng rửa mặt rồi bước xuống tầng. Tất nhiên là không quên thơm vào má cậu một cái.

Vừa bước ra khỏi cửa phòng, cô hầu hôm trước lại tươi cười xuất hiện trước mắt cô nhóc. Nụ cười trên môi của cô gái thân thiện, có chút ảm áp của người thân. “ Tiểu thư, thiếu gia còn chưa thức dậy sao?” Đôi mắt như len lén nhìn vào trong.

Bé con ôm gấu bông nghiêng đầu nhìn cô gái kia, chu môi lại như suy tư cái gì đó sau đó dường như hiểu được điều đó, mới bật hỏi “ Chị ơi , chị là ma sao?” Khuôn mặt non nớt không lấy một điểm sợ hãi, ngay cả ánh mắt cũng trong veo như ‘ma’ không phải là thứ gì rất đáng sợ.

Nhưng lời này vào tai cô gái kia lại khiến mắt cô mở to, có chút ngạc nhiên nhìn cô nhóc nào đó, cuối cùng kéo khóe môi thành một nụ cười như nể “ Sao tiểu thư biết?” Cô đã tồn tại ở đây được mấy năm mỗi lần xuất hiện đều đã quan sát xung quanh, điều này chứng tỏ không ai nói cho cô bé điều này cả, vậy làm sao cô nhóc này nhận ra được chứ.

“ Chị ơi, chị không có bóng kìa. Mà cũng không có ảnh chị trong gương.” Ngón tay nhỏ chỉ vào trong gương, lại nhìn xuống chân cô gái. Nhưng kì quái là cô bé nói giống như chuyện bình thường vậy, không có đến nửa điểm nghi ngờ chính mình, càng không giống như mình nói sai điều gì.

“ Vậy tiểu thư có sợ không?” Càng nhìn cô bé, cô gái càng cảm thấy có một cổ cảm giác vui vẻ, vì trong đôi mắt ngây thơ thuần khiết kia không hề chứa đựng sự sợ hãi cùng bài xích.

Bé con ôm chặt gấu bông, lắc đầu. “ Chị sẽ không làm cho Tiểu Thiên sợ. Chị cũng không đáng sợ, vậy thì sao Tiểu Thiên phải sợ?” Ai da, người ta còn không biết rõ ma là gì nữa ấy chứ. Mà dù có biết đi chăng nữa, cô bé đôn thuần này sẽ sợ sao? Suy nghĩ một lúc , Thuận Hi Thiên hé ra khuôn mặt tươi cười đầy ngọt ngào " Chị ơi, chúng ta đi thôi. Đừng làm Long thức giấc.”

Ai da, suýt chút nữa là quên mất. Cô gái vỗ vỗ trán, cúi người xuống nói nhỏ vài lời với cô nhóc. “ Tiểu thư có muốn thiếu gia vui vẻ không?” Này nha, cậu nhóc nào đó mặt lạnh như tiền chịu lộ ra bản chất dịu dàng là cô tôn biết bao công sức. Bây giờ có nhân tố khiến cậu nhóc chịu nở nụ cười thì con ma hầu gái như cô cũng có chút vui vẻ thành tựu a.

Mân mê cái môi nhỏ đỏ mọng, Thuận Hi Thiên lâm vào trầm tư, lần nào cũng là Long khiến cô bé tươi cười, lần trước cũng vậy , lần trước nữa cũng vậy. Mấy ngày nay Long luôn thức đến khuya, cô nhóc thỉnh thoảng bật dậy vẫn luôn thấy cậu rất chăm chú nhìn vào màn hình vi tính, vì làm rất chăm chú nên cậu chẳng có một chút thời gian để cười hoặc để ý đến mọi thứ xung quanh khi đang làm việc “ Ừm,vậy chị sẽ giúp Tiểu Thiên chứ?”

“ Tất nhiên!” cô hầu gái cười cười.

1 giờ sau...

“ Tiểu Tiểu, Long sao còn chưa tỉnh?” Cô bé lo lắng hỏi, lại nhìn sùng vật nào đó vẫn trong giai đoạn tập đi làm quân sư cho mình, mà nó tất nhiên là đang tập đứng lên rồi. Nghe lời cô nhóc hỏi nó mới nâng mắt nhìn qua lại nhìn lại cậu nhóc nào đó , rất khinh bỉ mà ném một ánh mắt lạnh. (T/g: Mì là thú nha... Tiểu Tuyết: Gấu gấu... * Thì sao *)

Nhớ đến tối qua cậu nhóc nào đây lại nhìn nó với ánh mắt lạnh từ lòng bàn chân lên khiến cả người nó giống như bị giật trụ lỏng bị người ta phoi ra giữa mùa đông , lạnh a lạnh a. Cuối cùng phun ra mấy câu: “ Cẩm đến gần Tiểu Thiên quá một mét!” Còn cấp cho ánh mắt như đang nói " Không ngoan thì bên cạnh Tiểu Thiên cũng phải nói tốt về ta một chút " (T/g: Trí tưởng tượng của một con thú... Tiểu Tuyết: -.-#|||||)

Bây giờ nhìn đi, nó liếc mắt liền biết là cậu đang giả vờ ngủ, lệ rơi đầy mặt a, nó còn phải chăm sóc tâm tình vị tiểu thiếu gia này tốt một chút. “ Gấu gấu...” Thì gọi a, tiểu thư nhìn ngốc ngốc như vậy cậu sẽ không tỉnh đâu.

Dường như hiểu con thú sùng kia nói cái gì, cô nhóc lay lay vai cậu hô nhỏ. “ Long tỉnh , Long tỉnh...” Sau đó chu môi nhìn con chó nào đó mặt mày đen

thui.

Giả vờ thì cũng nên thật một chút chứ??? Tiểu thư không thấy mắt cậu ta giật giật sao? Trong cái đầu nhỏ của Tiểu Tiểu lóe lên tia sáng, hiện lên một bóng đèn vàng chớp chớp. "Lần này thiếu gia cậu phải nhớ công ta nha ..." Nó lui cui giờ cái chân nhỏ nhỏ của mình hướng về phía cậu nhóc, sau đó đưa ngón chân đó dòi qua cô nhóc nhỏ, rồi lại giờ chân với đến chiếc mồm của mình còn vỗ lại mấy cái.

"?"

"Tiểu Tuyết nói là thom Long à?" Sề sao? Sáng cô nhóc cũng thom thom Long vậy thì sao Long lại không thức a?

Nó lắc lắc cái đầu nhỏ, chỉ chỉ lại chỉ chỉ, lần này với đến gần sát với môi cậu nhóc, nó biết cậu có bệnh khiết phích, lại giờ ngón chân lên dí sát vào gần đôi môi nhỏ của cô nhóc, sau đó cô gắng giờ hai ngón chân chỉ về hai hướng sau đó đập hai bàn chân vào nhau. "Gâu gâu..." Nó mệt a!

Sừng người, nói vậy là đặt môi cô nhóc lên môi cậu nhóc nha, kì quái nhưng không phải là không thể, nhúu mảy nhỏ nhìn thủ sừng đặc chí dào dạt của mình. Thuần Hi Thiên có nên tin con thú nhỏ nào đó đứng còn không vững không? Cuối cùng vì bất chấp tất cả để gọi tiểu thiếu gia còn đang 'say ngủ' dậy, cô bé cúi người rất gần, đôi môi anh đào hơi hé mở. "Chụt..." Đặt lên môi cậu nhóc một cái, sau đó thì...

Không phải là cậu không muốn thức dậy, nhưng nhìn đi, ngay cả cách thức của cô nhóc cũng đáng yêu như vậy, hỏi làm sao cậu lại không giả vờ một chút cũng không biết con thú nhỏ kia kêu cái gì cậu chỉ thấy có thứ gì đó đặt lên môi mình, mềm mềm mang theo vị ngon ngọt tươi mát, bỗng nhiên có cảm giác muốn thêm nữa, cũng không quan tâm đó là thứ gì, tay đặt sau gáy, nắm kéo cả người cô nhóc lại tham lam mút lấy, đó dường như là thứ kẹo ngọt ngào nhất vậy.

"Um...Long...???" Thuần Hi Thiên bị hành động của cậu làm kinh ngạc, vì sao cậu lại mút miệng của cô nhóc, nhất là cảm giác này a ... cực kì quái dị ... hu hu. T^T

Cậu còn đem cái lưỡi nhỏ nhỏ thom tho tràn vào trong miệng của cô nhóc nữa. "Um..." Quán chặt với cái lưỡi thom tho của cô nhóc quấy động không bỏ sót một góc ngách nào cả.

Con thú sừng cũng quay mặt về nơi khác, ôi ôi, tâm hồn 'chong xán' của nó a... ><...

Nhận thấy dường như người kia đã thấm mệt, dưỡng khí gần như sắp bị hút cạn, cậu nhóc mới thỏa mãn buông môi người ta ra còn nuối tiếc liếm môi. Đó là thứ gì a? Sao lại ngon ngọt như vậy, khoan đã, đầu óc xoay chuyển, có cảm giác giống như ... môi Tiểu Thiên???

Cô nhóc dựa vào ngực cậu thờ hồng hộc, Long lúc này rất ... nha, cô nhóc còn thấy trong đôi mắt xanh của cậu có ngọn lửa nhỏ, rất kì lạ a. Tạm thời dẹp vấn đề này qua một bên đi, cô nhóc ngẩng đôi mắt trong veo lên nhìn cậu rất tiếc ánh mắt lúc này chẳng khác con nai tơ ngỡ ngàng là mấy, không biết vì sao cô nhóc cảm thấy mình bị khi dễ hốc mắt đỏ lên, chực khóc. "Long.." ~~~

Ngay khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ bé đo đỏ, môi nhỏ bóng bẩy mím chặt, cậu nhóc như bị đánh thụp một cái cũng có cảm giác mình làm sai cái gì đó, ngay lập tức không quan tâm gì nữa, lo lắng đỡ. "Tiểu Thiên đừng khóc là Long sai, Long sai..." Ôm cô nhóc nhỏ vào lòng không ngừng vỗ vỗ lưng, chỉ hận không thể đem hết mọi lỗi sai đều ôm về cho mình.

Nhưng cô nhóc rất kiên cường, chỉ hức hức vài tiếng chứ không có rơi một giọt nước mắt nào, lúc ngẩng lên đã là khuôn mặt thuần khiết, vô hại, tươi tắn như cũ. "Tiểu Thiên không khóc." Cô nhóc đâu có mứt ướt đâu. "Long thức rồi, đi đi. Đi rửa mặt a, đi ăn sáng a, đi chơi với Tiểu Thiên và Tiểu Tiểu nữa a." Kéo kéo cánh tay của cậu, cuối cùng là nắm hất lấy tay cậu dẫn đi.

Con người màu xanh ngần ngơ nhìn bàn tay bị nắm kia, có chút thất thần, lại sờ lại môi mông, cảm giác nó vẫn còn vương lại hơi ẩm cùng vị ngọt như mật đường, không biết vì sao cậu lại cảm thấy rất có thành tựu không khỏi nhếch lên nụ cười.

"Cung hi cung hi a..." Tiếng ti vi truyền đến cái giọng phim Hồng Kông đặc sệt. Trên màn hình đang chiếu một bộ phim cổ trang rất được thịnh hành gần đây được chuyển thể từ tiểu thuyết ngôn tình. Bối cảnh hiện lên hình ảnh tân hôn của tân lang và tân nương. Nhân vật nam chính là soái ca thần tượng rất nổi tiếng, nữ chính là minh tinh mới nổi danh cũng rất xinh đẹp. Bất chợt tiếng nói the the của bà mối vang lên sau khi hai người bái đường. "Đưa vào động phòng!"

Tiểu Thiên lần đầu tiên coi ti vi rất ngạc nhiên với bốn chữ này, động phòng là gì?

Đúng lúc này Hoắc Minh Long sau khi học với Linton xong bước xuống nhìn bóng dáng nhỏ bé nhìn chăm chú vào màn hình ti vi. Đối với Hoắc Minh Long mà nói phim ảnh không có sức thu hút cho lắm, cũng lắm chỉ là một mảng màu đỏ thắm, có người đi qua đi lại thôi, nhưng vì có gì mà cô nhóc lại đắm đắm nhìn vào như vậy? "Tiểu Thiên đang xem gì a?"

Lúc này, bé con mới nhận ra sau lưng mình không biết từ lúc nào cũng có một người đang đứng. Nhìn đến khuôn mặt gần gũi kia không hiểu vì sao trong đầu cô nhóc lại lóe lên hình ảnh cậu mặc hi phục đỏ thắm mỉm cười với mình. Cảm giác ngọt ngào chột lan tỏa. Nhưng ngay lập tức cô nhóc nhận ra được suy nghĩ của mình là kì quái như thế nào. Lắc lắc đầu cố xua đi hình ảnh đó trong đầu, cười cười với cậu. "Tiểu Thiên đang xem phim a. Nhưng có nhiều cụm từ không hiểu a." Như nhìn thấy ý muốn được hỏi trong đôi mắt xanh lơ của cậu cô nhóc hỏi tiếp. "Long có biết động phòng hoa chúc là gì không?" Bé con nghiêng đầu, mắt long lanh giống như câu trả lời của cậu sẽ mang đến một phát kiến rất vĩ đại nào đó.

Đúng là, Tiểu Hoắc muốn cô nhóc hỏi thật nhưng câu hỏi này... "Khụ...khụ...là hai người ngủ chung một cái giường." Đại khái là vậy đi...

Trên màn ảnh lại phát lên hình mấy người bằng hữu tân lang kia vừa say vừa xin khoác vai nam chính cười cười nói. "Hằng Thế, ta nói huynh, nên nhớ

một chiếc khăn tiêu giá ngàn vàng a...hức...nên biết vừa nhu vừa cương...a...hức...hức..." Rồi vỗ vỗ vai nam chính cười hề hề như có như không mang thêm một phần đùa nghịch khiến nam chính ngơ ngẩn một chút mới hiểu được ý đồ cười cười, uống thêm một cốc rượu nữa.

Ngủ chung một giường? "À giống Tiểu Thiên và Long. Vậy còn một chiếc khăn tiêu giá ngàn vàng?" Phim gì mà nói toàn mấy câu cô nhóc không hiểu không a.

Cái gì mà khăn tiêu? "Khụ...khụ...là giấc ngủ quan trọng a." Khuôn mặt của Hoắc Minh Long hơi đỏ đỏ. Bởi vì trong đầu cậu đang nghĩ đến một số hình ảnh trẻ con không nên xem, nhất là những đứa trẻ mới mười tuổi như cậu.

Hình ảnh lại một đợt xoay chuyển, một đám nữ nhân ghen ghét nữ chính tùm lại một chỗ nói chuyện, một người trong số đó, có thể nói là dung nhan yêu mỹ phong tình, dùng ánh mắt căm thù nhìn chằm chằm vào tân nương ở phía xa đã trở thành một điểm nhỏ mà nghiêng răng nghiêng lợi, trong mắt chột xẹt lên một tia tính kế.

"Tỷ tỷ, chúng ta nên làm gì bây giờ? Chẳng lẽ để vương gia lấy con nhỏ xấu xí đó sao?" Một nữ nhân có vài phần giống cái tiếng hỏi, trong mắt cũng không hề che dấu một phần ghen tức.

Ánh mắt nữ nhân kia dần sắc lạnh. "Tất nhiên không!" Khăn trong tay bị vò nát, âm thầm rít lên câu. "Ta muốn...nàng ta phải mang tiếng hồng hạnh xuất tường" Rồi phân phó một nha hoàn thân cận đi làm chuyện mờ ám

Nhiu nhieu mảy nhỏ, bé con thiệt ngốc ngốc với mấy bộ phim này toàn từ không hiểu, nhưng với bản tính ham học hỏi Tiểu Thiên vẫn quay sang hỏi cậu một câu. "Vậy còn hồng hạnh xuất tường?"

Chết tiệt! Phim gì toàn là mấy từ ngữ trẻ em không nên biết không nên hiểu không vậy? Hoắc Minh Long mặt hầm hầm không nói một lời trực tiếp tắt ti vi. Hừ hừ, bộ phim quái quỷ đầu độc Tiểu Thiên của cậu. "Tiểu Thiên đừng xem phim này nữa chẳng có gì hay, chúng ta dẫn Tiểu Tiểu đi chơi đi a."

Nói rồi nắm tay cô nhóc đi ra ngoài, lúc lướt qua khuôn mặt nhìn cười đến đỏ bừng của Linton. Tất nhiên là đoạn đối thoại nhỏ của cô nhóc và cậu đã bị anh chứng kiến hết và mặc dù là người Anh nhưng vì vị tiền phu nhân là người nước Ý đương nhiên anh hiểu những từ ấy có nghĩa là gì bây giờ mà anh không phá lên cười mới là chuyện lạ. Nhưng vì người nào đó khuôn mặt non nớt nhưng lãnh khốc làm anh có cảm giác nếu mà mình cười chắc hẳn kết quả sẽ rất khó coi. Cho nên mặt anh lúc này đã ghen đỏ ửng như ráng chiều.

Hoắc Minh Long chỉ nhàn nhạt lướt qua, ánh mắt lạnh khế đảo lên rồi cụp xuống, như có như không ném một ánh mắt lạnh như băng.

Đến khi hai bóng dáng nhỏ đã đi xa, Linton mới tỉnh người, ngay cả cười cũng không cười nổi...

Thuần Hi Thiên cầm tay cậu kéo tới cạnh phòng thay đồ, cười hi hi nhìn cậu sau đó chu môi nói, bộ dáng rất bí mật: "Long đợi ở đây một chút! Tiểu Thiên có một bất ngờ nhỏ a." Sau đó, 'chục' một cái lên má cậu, rồi nhân lúc cậu còn ngơ ngác vào phòng kéo cửa lại.

Đến khi cậu tỉnh người thì cô nhóc nhỏ đã vào trong, cậu hơi hơi nâng môi cười, trong lòng thầm đoán xem cô nhóc sẽ cho mình bất ngờ gì? Tất nhiên là cậu không quên tùm con sủng vật nhỏ kia ở lại.

Trong phòng cô nhóc nhìn cô hầu gái đã đứng đợi ở đó, cô gái lấy một bộ trang phục đã chuẩn bị sẵn đưa ra trước mặt Tiểu Thiên còn cười rất quý dị rằng: "Tiểu thư cứ mặc bộ đồ này vào đảm bảo Thiếu gia hẳn sẽ rất ngạc nhiên cho xem..."

Cô nhóc nhìn bộ váy áo trong lòng, vui vẻ nói: "Ừm Long sẽ rất thích."

Một lát sau, nhìn bộ váy áo vừa khít ôm lấy thân hình nhỏ bé mũm mĩm càng làm cho người ta yêu thích không muốn buông tay, cô nhóc nâng khuôn mặt nhỏ bé, trắng trẻo, phần nộ đáng yêu, treo một nụ cười tươi tắn để lộ hai chiếc răng khểnh và má lún đồng tiền xinh xắn lên nhìn cô hầu gái. "Cảm ơn chị!"

Nhìn bóng dáng nhỏ bé kia, cô hầu gái chột dâng lên tình thương của người mẹ, nếu không phải cô chết quá sớm không thì bây giờ chắc hẳn đã có thêm mấy bảo bối đáng yêu như vậy rồi. "Tiểu thư có thể hứa với tôi một chuyện được không?"

Vừa thân thiết vuốt nhẹ làn váy, cô nhóc vừa hơi ngạc nhiên hỏi. "Hửm? Chuyện gì?"

"Tiểu thư có thể giữ bí mật chuyện của tôi được không? Ai ai... Là chuyện tôi là ma xuất hiện trong Hoắc trạch ấy."

"Phải giữ bí mật với Long luôn sao?" Cô nhóc nha, rất muốn, rất muốn chia sẻ mọi chuyện với Long. Không nói với Long có tốt không?

Biết ngay mà, cô không biết nên vui hay nên buồn nữa... chỉ là trong thời gian này vẫn là không nên đi. "Ừm, chắc chắn không nói nha."

Không luôn sao? Tiểu Thiên phồng má chống cằm suy nghĩ... "Ừm, được." Long cũng đâu có nói với Tiểu Thiên là không được giữ bí mật chuyện gì đâu?

"Nghéo tay!" Cô hầu gái vui vẻ cười giờ ngón út.

"Nghéo tay!" Tiểu Thiên cũng không ngần ngại đưa ngón út ra.

Nghéo ngón út! Áp ngón cái! Xong xuôi cô hầu gái cũng biến mất.

Bên ngoài một người một thú, không khí bao trùm đến đáng sợ, đôi mắt xanh lơ nhìn chằm chằm vào cánh cửa, chợt đảo đem từ đầu đến chân con thú sùng nào đẩy ôm gọn vào trong mắt, đôi môi mỏng nhỏ hơi câu. " Là chủ ý của ngươi?"

Tiểu Tiểu hai chân ôm tai hai chân ôm bụng , lãnh quá a... tiểu thiếu gia người có cần phải đem tầm mắt lạnh giá đó quét đến nó không? " Gâu gâu." Khó khăn yếu ớt kêu hai tiếng, ai ai, đáng sợ a. Mắt nó len lén ngược lên bắt gặp ánh mắt tàng băng của cậu chợt thấy một mảng trên lưng ướt sùng mồ hôi lạnh.

" Tiểu Thiên còn nhỏ... " Khi nói bốn chữ này, rất khó nghe ra trong đó có chút tâm tình vui sướng nhưng quả thật là có chút ...

" Gâu gâu!" Thú sùng bắt bình kêu lên hai tiếng. Đại gia, không tiểu gia, nó là có ý tốt a, là ai có cảm giác hưởng thụ như vậy, đúng là ' Chó cắn Lã Độc Tần ' mà.

Cậu không nói gì chỉ cấp cho nó một ánh mắt sắc lẹm, hại con sùng vật nào đẩy ngay lập tức hiểu được, là nó sai a.

" Cách cách!!!" Vào lúc này cửa phòng mở ra...

Tác giả: Văng Tiểu Thiên còn nhỏ. Đúng là tàn sát mầm xanh của đất nước mà....

Tiểu Hoắc: (Khuôn mặt lạnh tanh) Bao giờ? (Nguyên văn: Lần kế tiếp lại được hôn là bao giờ? - Kiem lời í mà)

Tác giả: (Tự cầu phúc cho mình) Đợi 10 năm sau đi.

Tiểu Hoắc: (Liếc lạnh)...

Tác giả: (T^T) * Xách dép * Ta chạy... Hừ hừ nhớ đây.....!!!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Thiện Giả Bất Lai, Lai Giả Bất Thiện

Tác giả: Từ Vỹ Bạch Sắc

Beta: Ngân Luna

“ Cách cách!” Vào lúc này cửa phòng mở ra...

Hoắc Minh Long vừa quay đầu sang nhìn liền hóa đá...

Cả thân hình nhỏ nhắn, mặc váy áo màu đen viền trắng, mái tóc dài uốn lộn phần đuôi được buộc lên hai bên, trên đầu cài một băng rôn màu trắng thất nơ, bên dưới là áo sơ mi màu đen tay dài hơi rộng, cổ tròn, phía trước là một cái tạp dề hình trái tim màu trắng thất một cái nơ to ở đằng sau, phủ lên trên chiếc váy xòe viền trắng, tất chân đến gối và một đôi giày búp bê cỡ nhỏ ôm trọn đôi bàn chân xinh đẹp...là trang phục của nữ hầu.

Thuần Hi Thiên nở một nụ cười tươi nhìn cậu. “ Long... Kính thưa thiếu gia.” Cúi người bộ dáng y hệt những việc mà hầu gái trong nhà thường làm, chỉ là bộ váy này phối hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt, làn da trắng hồng phấn nộn, ngũ quan tinh xảo đến hoàn mỹ, cùng với bộ dáng đứng đắn quy củ chỉ khiến người ta hận không thể nâng niu một phen.

“ Long... Thiếu gia...” Tiểu Thiên ngẩng mặt lên nhìn, thấy cậu không có phản ứng liền tiến gần lại xem, hươ hươ tay. Khuôn mặt áp sát, đem vàng trán của mình áp lên trán cậu, mắt đen chớp chớp.

Hơi thở thơm tho mùi kẹo sữa chòn vòn trước chớp mũi, Hoắc Minh Long chợt tỉnh người, nhìn khuôn mặt tinh tế nhỏ bé phóng đại trước mặt, có chút giật mình mà tiếp xúc như vậy, trán chạm trán, mũi cũng chạm mũi, mà dưới chớp mũi là ... nhớ đến hương vị ngọt ngào ban sáng, Hoắc Minh Long vô thức “ Ừ.” một cái. (Tiểu Hoắc: * Híp mắt * !!) một tay vòng ra sau ôm lấy vòng eo nhỏ, một tay vén sợi tóc mai bên tai cô nhóc, khuôn mặt dần dần áp sát, ánh mắt cũng toát lên vẻ ma mị, khiến cho ai kia nhất thời đại não có chút ngưng trọng.

“ Thiếu gia~~~~” Phúc bá từ bên ngoài vội vã bước vào. Đập vào mắt ông là cảnh tiểu thiếu gia nhà ông đang ... Khụ khụ ... con nít bây giờ phát triển sớm như vậy sao? Nhưng không sao, tiểu thư là vợ nuôi từ bé của thiếu gia, chuyện này sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra, không có chuyện gì, không có

chuyện gì. “Thiếu gia muốn làm gì thì cứ làm tiếp đi. Lão sẽ nói với Hà lão ...” Ánh mắt của thiếu gia thật đáng sợ không phải là lão phá hư chuyện tốt của cậu đó chứ. T^T (Tác giả: Sức mạnh của tác giả ... he he ...)

Thu lại ánh mắt lạnh lẽo, Hoắc Minh Long sờ sờ mũi, có chút lúng túng đem thân thể nhỏ nhắn rất có sức hút kia an vị trong lòng cậu, khẽ vuốt vuốt mái tóc cô nhóc, mới liếc qua người Phúc bá. “Hà Tiêu đến, nói ông ấy đợi chút ta sẽ ra ngay.” Rồi cúi đầu nói nhỏ với Tiểu Thiên. “Đem Tiểu Tiểu ra vườn chơi đi, chút Long sẽ ra sau.” Nói rồi thom nhẹ lên má phẩn nộn một cái.

Trong phòng khách lớn trang hoàng lộng lẫy của Hoắc trạch, một bóng dáng nhỏ cùng một người đàn ông có vẻ hiền từ ngồi đối diện không ai nói bất cứ lời nào.

Người này là một trong những người cực kì thân cận với Hoắc Mạnh Hùng – Hà Tiêu, trong bang ông ta là người theo sát anh, chịu trách nhiệm chuyển lời của anh đi phân phó và thông tin xuống các bộ phận của bang như vũ khí, tài chính, trao đổi với các thành phần bạch đạo, kiểm soát mọi hoạt động kinh doanh của bang, là người mà Hoắc Mạnh Hùng cực kì tin tưởng. Năm nay, ông ta đã tầm 50 tuổi, nhưng thần sắc đều rất tinh nhuận, là một người đạt được uy tín lớn trong bang. Nếu người bang biết đến Hoắc Mạnh Hùng là một người ngoan cường, nghiêm khắc, thì Hà Tiêu được coi như một lão bá dễ gần, dễ nói chuyện. Chỉ là... có thật như vậy không?

Không khí trầm mặc được bảo trì trong 20 phút. Người đàn ông kia cũng cất tiếng nói. “Thiếu gia, lần trước USB đó cậu có giữ.” Không phải là câu hỏi mà là một câu khẳng định. Nói đến USB này, đó là bằng chứng mà cậu đã tìm tòi và truy lùng suốt 4 năm qua về cái chết của mẹ mình, trong đó ghi lại tất cả những cuộc điện thoại trao đổi mà cậu cùng với Mộ Lăng – ba của Mộ Thắng Vũ kiên trì tìm kiếm, vận dụng hết mọi thế lực mới có được. Vâng, không sai, lần đó ba của Thuần Hi Thiên chính vì nó mà chết, mà theo đó nó cũng mất tăm, ngay cả cậu cũng không biết nội dung trong đó là như thế nào. Nhưng hôm nay thì biết rồi... .

“Không biết.” Cậu quả thực rất muốn cười, thì ra người mà cậu tìm kiếm bao lâu nay hôm nay lại xuất hiện trước mặt cậu như thế này. Ông ta đã quá coi thường Hoắc Minh Long cậu rồi, cậu không biết ba ba mình lại có thể tin tưởng người như thế này. Nhưng dù trong lòng có biến động lớn như thế nào trên mặt vẫn là biểu hiện ngày ngò của cậu bé 10 tuổi. “USB gì?”

Hà Tiêu bắt đầu nghi ngờ suy luận của mình. Ông ta từ bốn năm trước đã bắt đầu hồ nghi về một thế lực ngầm bên trong Hắc Long bang, là một người có thể thần không biết quỷ không hay len lỏi vào nội bộ bang, thay đổi kết cấu hình phạt, lặng lẽ truy tìm manh mối, phá vỡ hàng rào bảo vệ cẩn mật của thông tin liên lạc bang mà truy tìm ra manh mối đó. Thậm chí còn có thể tiếp cận Hoắc trạch xâm nhập vào đây để xóa đi phần mềm khống chế với hệ thống tường lửa dày đặc của máy tính Hoắc Minh Long, mà còn có khả năng cài phần mềm mã độc vào máy tính chủ.

Vậy mà ông ta lại tin người này là một thằng nhóc miệng còn hôi sữa – Hoắc Minh Long. “Ha ha... lâu lâu lão già lắm cảm nên đã làm phiền thiếu gia.” Khuôn mặt hơi nâng lên, cười từ ái nhìn cậu. Không hiểu vì sao ông lại rất có lòng tin người đó là cậu, bây giờ mới nhận ra điều đó ngỡ ngàng như thế nào. “À, không biết con bé Doãn Doãn lại đi đâu mất rồi, chắc chơi ngoài vườn. Lão đi tìm nó, rồi cũng tạm biệt người vậy.”

Chính lúc này dự cảm của ông ta chợt lóe lên giống như đã bỏ qua một điều gì đó rất quan trọng vậy, nhưng mà ngay lập tức ông ta gạt đi những suy nghĩ này trong đầu.

Vườn? Tiểu Hoắc nhủ mảy chợt có dự cảm không tốt...

Bên trong khu vườn to lớn của Hoắc trạch, một bóng dáng nhỏ bé cùng con sủng vật trắng nõn chơi trò lật người. Tất nhiên là con thú sủng sẽ trực tiếp tham gia trò này, còn cô nhóc nhỏ chỉ đứng bên cạnh cổ vũ. Hai tháng rồi kể từ cái ngày nó được nhận nuôi, thân thể có béo hơn một chút và cũng đã biết chạy, không, là lật được 1 mét...

Từ xa, một cô bé khác có khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt, thần sắc lạnh nhạt nhìn về phía này, con người đen tắp trung vào khối bóng nhỏ đang cố gắng lật người kia hơi chợt lóe lên, bước chân lại gần một người một thú.

“Nó đang làm gì vậy?” Cô bé kia cất tiếng hỏi, giọng nói non nớt ngọt ngào giống như kẹo mật, có chút giống giọng của Thuần Hi Thiên, nhưng có tình là giọng nói của cô nhóc này lại ngọt oi là ngọt, không giống loại ngọt thanh như ăn một viên kẹo sữa sau đó được uống một ngụm trà xanh. Tuổi nhỏ nhưng giọng nói đã chứa theo sự ma mị khó tả.

Ngẩng khuôn mặt nhỏ tinh xảo lên nhìn, Thuần Hi Thiên tròn mắt, cô bé đứng dưới ánh mắt mang nụ cười thân thiện, cũng lớn hơn Tiểu Thiên tầm 1 – 2 tuổi thôi, mặc một bộ váy trắng, viền ren, hoa văn hoa lá cách điệu rất tinh xảo. Khuôn mặt nhỏ thanh thuần, có chút thanh kiều (thanh cao + kiều ngạo). “Nó đang học lật người.” Tiểu Thiên cười cười đáp lại.

“Gâu gâu...” Chó nhỏ cất tiếng ca thán, ai ai, nó tới bây giờ đã được sáu tháng rồi, vậy mà chuyện đơn giản lật người còn không biết, lại bị người lạ bắt gặp thật là mất hết mặt mũi, nó tui hồ đem hai bàn chân đưa lên trên mặt che đi khuôn mặt không dám nhìn người.

Hành động này chọc cho cô nhóc kia yêu thích không thôi, lại nhìn Thuần Hi Thiên đang bận một bộ đồ nữ hầu. Trong giới thượng lưu hắc đạo, không ít gia tộc chịu khó nuôi dưỡng người hầu từ nhỏ, có lẽ là con của nữ hầu nào đấy chẳng hạn. Mà sủng vật kia nhìn là biết rất có linh tính, lại béo ú mập mạp, hành động ngây ngô thật khiến người ta yêu thích. “Bạn cho mình bế nó lên được không?” Cô nhóc kia bạo gan hỏi, cũng chẳng màng quan tâm là Thuần Hi Thiên có đồng ý hay không đã nhất bồng con thú đó lên, lắc qua lắc lại, thấy biểu tình ngây ngốc của con sủng vật, liền cười vui vẻ: “Con chó này thật dễ thương... ha ha... Được hôm nay bốn tiểu thư nhất định đem người về cẩn thận chăm sóc.”

Lời này nói ra, ngay lập con thú kia liền có phản ứng: “Gâu gâu... gâu gâu...” Nói gì chứ, thú sủng vật như nó suốt đời chỉ tuân một chủ, tiểu thư chúng ta vừa ngoan vừa hiền, chứ như ai kia thấy là cướp là sao. Buông nó ra!!! “Gâu Gâu... grừ... grừ...” Nó càng khua chân múa tay dữ dội.

Bị dọa cũng không chỉ mình nó, Thuần Hi Thiên nhủ mảy, nhìn cô gái kia nói. “Tiểu Tiểu là sủng vật của Tiểu Thiên, không được mang đi.” Cô nhóc tức

giận phòng hai má, khuôn mặt đỏ ửng, hai tay nắm chặt, chỉ tiếc đáng về này vào mắt cô gái kia lại càng cảm thấy vui vẻ, rất có cảm giác thành tựu: “Con thú này ta muốn nuôi, không được sao? Hôm nay ta quyết sẽ mang nó về!!!” (T/g: Rất có thành tựu khi giật đồ của người khác???)

Trong lúc đó, Tiểu Tiểu nắm lấy cơ hội, dùng hết sức bình sinh của một con chó nhảy khỏi bàn tay nhỏ của cô nhóc kia, lao vào trong lòng của Tiểu Thiên, chui vào trong tạp dề, ló cái mặt nhỏ ra lạnh lùng hừ mũi nhìn cô tiểu thư nào đẩy mặt đen thui một mảng.

Không sai cô nhóc giờ tính tiểu thư đi gây chuyện này không ai khác là con gái của Hà Tiêu – Hà Doãn Doãn, ở nhà cô tiểu thư nhỏ này vốn đã được chiều chuộng sinh hư rồi, mắt thấy đồ vật mình muốn chỉ cần lên tiếng là được, thế nhưng hôm nay lại bị một người một thú này làm trái ý mình đi, liền sinh khí. “Con chó ngu ngốc, bốn tiểu thư đặt ngửi vào mắt lại còn không biết phúc. Còn cô nữa chỉ là 1 nữ hầu nho nhỏ mà muốn chống đối với ta. Hừ hừ!!!”

Con sủng vật nho nhỏ kia trợn mắt nhìn, khinh bỉ hừ một tiếng, nhếch mõm mắng: “Gâu gâu.” Ngu ngốc!!! Đáng tiếc hành động này rơi vào mắt cô bé kia lại càng khiêu khích bản tính hiếu thắng tăng lên.

Cô nhóc hùng hăng hồ hồ đi về phía Thuần Hi Thiên, chìa bàn tay nhỏ ra: “Đưa nó cho ta!!!” Con người chứa đựng lửa nóng hừng hực, nhìn chăm chăm vào Thuần Hi Thiên, đáp lại chỉ là một đôi mắt ngây thơ, trong vắt như mặt nước hồ thu, Tiểu Thiên nghiêng đầu ngốc ngốc hỏi. “Vì sao a? Tiểu Tiểu không thích mà.” Bàn chân càng lúc càng đi lùi.

Cô nhóc kia híp mắt nhìn, phía sau Thuần Hi Thiên chính là bụi xương rồng, chỉ cần lùi thêm một chút nữa thôi, thì cô nhóc nhỏ sẽ rơi vào trong bụi gai ngay, khuôn mặt Hà Doãn Doãn, lóe lên tia thâm độc, vào thời điểm mà Tiểu Thiên sắp ngã, thì bất chợt bị một bàn tay nắm lại, xoay người, lúc nhận ra thì...

“A...a...” Tiếng thét của trẻ con vang lên, đặc biệt trong trẻo và truyền đi xa, còn người bị rơi vào bụi gai lại nhìn cô nhóc ngồi ngây ngốc bằng một ánh mắt lạnh lẽo.

Vốn mục đích đã đạt được, Hà Tiêu cũng không muốn lưu lại lâu, vì tìm con gái nên vào vườn kiếm, không ngờ bất chợt lại nghe tiếng thét chói tai của Hà Doãn Doãn thì liền nhanh bước đến, nhìn cục diện trước mắt này ... người khác liền hiểu, có đứa trẻ đẩy ngã bạn mình vào bụi xương rồng, mà trên hết điểm quan trọng là Hoắc Minh Long cũng đi theo sau ông ta.

Trong đám xương rồng gai góc, cô gái nhỏ mím khóc nức từng ngụm, nhìn thấy người bước đến là cha của mình thì càng khóc dữ dội: “Ba ba...” Cả khuôn mặt đều dầm trong nước mắt, hốc mắt đỏ hoe nhưng vẫn nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn mặt áo sơ mi màu xanh lam được ủi phẳng phiu theo sau. Đó là cậu nhóc xinh đẹp nhất mà Hà Doãn Doãn nhìn thấy, từ đường nét ngũ quan như điêu khắc, đến khí thế hơn người đều thu hút ánh mắt của cô nhóc. Chỉ là, Hoắc Minh Long không dành cho cô ta bất kì ánh mắt nào, lại hướng về phía cô hầu nhỏ kia, nhẹ nhàng nhắc bổng lên, mắt kiên nhẫn nhìn màn kịch của cô ta rồi đi.

“Khoan đã!!!” Sao vậy, vì sao cậu lại rời đi như vậy? Còn có vẻ như rất chăm sóc cô bé kia, nhất thời ánh mắt lóe lên tia sáng ghen tức, nhưng giọng nói lại rất mềm mỏng, ôm lấy cổ ba mình cho ông ta nhắc người lên khỏi bụi gai. Khóe mắt cô ta liền ẩm ướt, uất ức tố cáo. “Ba ba, là cô ta đẩy ngã con... hu hu...” Rồi vùi khuôn mặt vào sâu trong ngực của ông ta mà khóc, bờ vai cũng rất phồng phồng lên nhẹ nhàng.

Nhìn con gái khóc thảm như vậy, Hà Tiêu nhíu mày nhìn bóng dáng nhỏ trong lòng Hoắc Minh Long. “Thiếu gia chuyện này hẳn nên cho con gái lão một chút công đạo chứ?” Khuôn mặt vẫn là vẻ từ tốn nhưng nhiều hơn một chút nghiêm nghị, giống như cái nhìn của bậc trưởng bối đối với người dưới vậy, tất nhiên là ông ta không nhận ra là mình lúc này có bao nhiêu điểm hổng hách.

Không khí ngay lập tức hạ xuống âm độ, mặc dù bên ngoài trời vẫn còn nắng nhưng cảm giác lại cực kì đè nén, Hoắc Minh Long hơi không vui phun ra một câu. “Không cần!!!” Rồi định bước tiếp thì lão lại ngang nhiên cản đường.

“Thiếu gia, chuyện này... Để một con nhóc mới tí tuổi đầu mà đã biết hăm hại người khác bên cạnh người e là không tốt.” Lão lạnh mặt nói.

Lời này là có ý gì? Đe dọa cậu? Ông ta đã nói vậy thì chẳng khác nào nói “Tôi sẽ nói với bang chủ chuyện này, không nên để một người như vậy bên cạnh thiếu gia.” Thuần Hi Thiên nhíu nhíu mày, từ trong lòng của Hoắc Minh Long ló mặt ra, khuôn mặt non nớt không khóc không nháo, đôi con ngươi ráo hoảnh dường như soi thấu mọi mưu tính trong lòng lão và trong đôi mắt trong veo ấy không nhiễm một chút tro bụi, ngây ngô đối mặt với lão hỏi: “Hăm hại là gì?”

Khuôn mặt già nua ngay lập tức cứng lại, nhưng nhóc con trong lòng ông ta thì khác, Hà Doãn Doãn ngẩng khuôn mặt nhập nhèm ra nhìn. “Ba ba, là cô bé đó đẩy con rơi vào bụi gai... hu hu... lúc này con thấy sủng vật của em ấy dễ thương quá... hu hu... nên muốn mượn xem, ai ngờ... em ấy không cho con đẩy con vào bụi gai... hu hu... ai ui.” Biểu tình trên mặt nhóc con này rất đáng thương, khuôn mặt phẫn hồng, váy đã bị rách, đôi mắt long lanh như có như không nhìn về phía cậu nhóc thanh lãnh mặt không chút biểu tình. Cậu hơi cúi người cười cười nhìn thiên hạ trong lòng nói: “Thật vậy?”

Tất nhiên là dù cô nhóc nào đó có chút ngốc, vẫn có thể phân được lời nói của cô nhóc kia không giống với những gì được diễn ra, cho nên híp mắt lại ra sức lắng. Hoắc Minh Long hài lòng không nói lời nào chỉ cấp cho Hà Tiêu một ánh mắt ‘Lãnh’.

Thất thần nhìn bóng dáng hai bóng dáng đi xa, ông ta mới tỉnh người, đặt Hà Doãn Doãn vốn không còn kiên nhẫn với mình xuống đất. Mà cô nhóc kia, ánh mắt cũng không dời khỏi bóng hình lam nhạt nhỏ kia, hồi lâu mới quay sang nhìn ông ta. “Hà Tiêu biểu hiện của ông hôm nay làm bốn tiểu thư rất thất vọng.” Cô nhóc liền buông một câu lạnh lùng, cũng không để ý đến lão mà một đùng bước vào trong chiếc xe đã đợi sẵn.

Khuôn mặt cúi của ông ta, lóe lên tia khinh bỉ, chỉ là con nhóc miệng còn hôi sữa mà lên mặt dạy đời ông. Lúc ngẩng lên đã là bộ dáng chân chó bước

vội theo cô ta, khởi động máy, chỉnh lại gương nhìn lại Hoắc Trạch một lần nữa ông ta chợt nhìn thấy một bóng dáng của người phụ nữ mặc váy lụa màu trắng, khuôn mặt tinh tế, nhưng tái nhợt đôi mắt trong suốt vô hồn như có như không nhìn ông ta... lúc nhìn lại đã không thấy bóng dáng người phụ nữ đó đâu, trên trán đã rịn xuống 1 tầng mồ hôi lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Biến

Để lại hai người ngầy ngốc đứng đó, Hoắc Minh Long ôm cô nhóc vào trong thư phòng, ở đó có hộp sơ cứu. Lấy bông gòn nhỏ cùng một ít thuốc sát trùng xoa lên đầu gối đang rướm máu của Thuần Hi Thiên, ngón tay nhỏ mảnh khảnh nhẹ nhàng khử trùng vết thương, sau đó lấy một miếng băng cá nhân chuyên dụng kích thước lớn gần bằng 3 ngón tay băng lại, rồi hơi ngần lên nhìn khuôn mặt nhỏ bé của ai kia.

Lặng lẽ nhìn hành động ôn nhu này của cậu, Thuần Hi Thiên chỉ thấy có chút khúc mắc trong lòng, môi nhỏ mím chặt, đôi mắt long lanh, trong trẻo như chứa đựng muôn vạn suy nghĩ.

“Có chuyện muốn hỏi?” Nhìn thấy bộ dáng này, Hoắc Minh Long cũng không khó đoán ra tâm trạng cô nhóc. Nhéo nhéo cái mũi nhỏ nhắn, cậu nâng môi lên cười cười, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn tinh xảo liền trở nên nhu hòa lần ắt luôn cả cái vẻ lãnh khốc ngàn năm không đổi, phũ phàng một tầng sáng mờ ảo. “Muốn hỏi vì sao Long lại tin Tiểu Thiên.” Câu này đích thị là câu khẳng định.

Mày nhỏ nhắn lại, đôi mắt chăm chú nhìn thật sâu như muốn nhìn thấy điều gì đó trong đôi mắt xanh màu lam xinh đẹp của cậu, cuối cùng gật đầu cái rụp, chu môi hỏi. “Vì sao?”. Dù nhỏ, hơi ngốc nhưng cô nhóc nhìn ra được, nếu người khác vào trường hợp đó hẳn là sẽ hỏi rõ đầu đuôi mới phân xử.

Búng cái ‘chóc’ lên vầng trán nhỏ của cô nhóc, nụ cười trên mặt đột nhiên biến hóa, bỗng chốc đánh lại, híp mắt nhìn ai đó từ từ thu mình lại, rụt cổ vào như con đà điểu, khuôn mặt áp sát lại gần, bàn tay đặt lên eo sau đó thì...

“A ha ha... Long đừng cù nữa, ha ha... sao? Sao?” Cậu nhóc giở trò quỷ, bàn tay nhỏ ngoe nguẩy, làm cho Tiểu Thiên cười ha hả, sau đó còn rất nghiêm túc mà nói rằng. “Sao nào, còn hỏi? Hừm!” Sau đó thì nắm vào bàn chân nhỏ không an phận tránh cho động đến vết thương, ánh mắt cậu chợt trở nên dịu dàng để cô nhóc an vị trên ghế, vuốt vuốt cái mái ngó của cô. “Vì Long tin tưởng Tiểu Thiên.”

Thuần Hi Thiên chớp chớp mắt, mím môi, sau đó thì cười hi hi... “Tiểu Thiên cũng tin tưởng Long.” Sau đó thì nhào vào lòng ôm ôm, má cọ má, sau đó thom má cái lên mặt Hoắc Minh Long. (Tác giả: Thật ra vì ai kia muốn ngăn tắc tắc của cậu nhóc nào đó về bộ trang phục đấy a... Ma nữ hử: Sao??~~~~~)

Năm năm sau...

Trong căn biệt thự xa hoa, trên sườn núi bên ngoài thành phố A, khung cảnh vẫn hoa mỹ như vậy, trang trí theo phong cách châu Âu, không gian rộng lớn trang hoàng đẹp đẽ. Trời lúc này đang mưa to, cơn mưa nặng hạt trút xuống không bầu không gian một màu sắc âm trầm, làm ướt đầm các giải băng đen tuyền lẽ nổi dài từ trong ra ngoài căn biệt thự.

Bên ngoài căn biệt thự hàng người nối dài, có những kẻ mặt mày hùm hòm, cũng có những người ăn mặc sang trọng, mục đích của họ đến đây không những là vì để viếng, mà đằng sau đó là một âm mưu to lớn đã sớm vạch ra từ lâu...

Cơn mưa vừa dứt, trong nhóm người cũng đã có kẻ không chịu nổi kích động mà bước ra bên ngoài, cất tiếng hô hào, người này không ai khác hẳn là đàn em của người nào đây có vai vế trong bang đây mà. “Các anh em trong bang!!! Bây giờ bang chủ đã ... vậy mọi người tính bước đi kế tiếp của Hắc Long bang chúng ta thế nào?” Rất không có khách khí, mà ném tới bóng dáng đang quỳ kia một ánh mắt khinh miệt.

Ai mà không biết Hoắc thiếu trước giờ không phải là người nổi trội, trong bang cũng chẳng có tiếng tăm gì, mà quan trọng hơn chính là có kẻ đứng đằng sau thao túng mọi chuyện, ngầm ngầm điều khiển. Chỉ tiếc thay cho người đó vì đã bỏ qua 1 chi tiết quan trọng thiết yếu. Và vì điều này toàn bộ kế hoạch đều sụp đổ một cách chóng vánh.

Và tất nhiên trong đám đông, cũng có người nhận ra điều đó, tĩnh lặng nhiều năm đến hôm nay, tất cả mọi chuyện đều sẽ được phơi bày, nhìn hành động ngửa mặt này có người liền cười khẩy. "Phi!!! Một gia ta thấy cứ theo bang quy, bang chủ đi thì con trai của bang chủ lên kế nhiệm." Một người đàn ông khuôn mặt có chút gian xảo, quần áo lúc nào cũng bảnh bao, cử chỉ lại như một mỗ lang (Người cộc cằn), khi thế mười phần đối chọi với tên đàn em kia. “Mẹ nó, Hoắc ca mới đi, mà mày chỉ là thằng đàn em có quyền ở đây lên mặt sao?” Nói rồi cũng rất tiện tay nện một quyền vào cái mặt vênh vác của tên kia, xong rất sợ bản lấy khăn ướt lau tay, ném lại ngay vào mặt tên kia.

Trong lòng mặt dầu có căm hận, phun một ngụm nước bọt xuống đất, lấy khăn giấy trên mặt ra vớt qua một bên, lau máu trên khóe môi, ánh mắt tên kia lại nhìn đại ca của mình. “Vũ ca anh nói sao em nghe vậy.” Bộ dáng chân chó, này chính là diễn để cho đại ca nào đó tiếp lời đây mà. “Một đại, chú

nói vậy không sai. Nhưng...” Người đàn ông bước ra, bộ dáng có chút hung thần ác sát, trên tay xăm đầy hình cự long, miệng ngậm điếu thuốc rít lên một hơi, mới nhìn về phía Mộ Lăng. “Chú cũng nên biết, thằng con trai của Hoắc ca là người như thế nào mà, mới mười lăm tuổi. (thấy giọng nói 'không ra gì') Chú nói bang bị một thằng oắt con nó xô mũi đi vậy... coi có được không.” Lại khinh bỉ mà cười mỉa, lấy bàn chân nghiền nát tàn thuốc.

Trong đám người bắt đầu nhao nhao, Mộ Lăng hay Vũ Kiệt đều là người rất có uy tín trong bang, một người kiểm soát thông tin và vũ khí một người kiểm soát kinh doanh và chất nổ, bây giờ lại đồng thời lên tiếng người trong bang nhất thời chia làm hai phe, đối chọi gay gắt, khí thế bùng bùng, giương cung bạt kiếm.

Vào lúc anh một câu tôi một câu không ai chịu thua ai, “Hai chú thật là...” giọng nói ôn hòa dễ gần đột nhiên vang lên, chỉ thấy người này mặt áo tà, trang phục mộc mạc đơn giản, giống như ông bác, nụ cười trên môi mang vẻ hiền hòa dễ gần, vừa cất tiếng nói mọi người liền im bật. Ánh mắt đổ dồn vào, là Hà Tiêu. “Ta thấy hay là vậy đi, chuyện bang tính sau, bây giờ cãi nhau lại phiền hà đến tang lễ Hoắc ca thấy cũng không vui về gì.” Nói rồi đi về phía quan tài lấy ba cây nhang định châm lửa đốt.

Người này giờ quỳ im lặng trên sàn đá lạnh lẽo, vốn cúi đầu lúc này ngẩng khuôn mặt lên, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt và một con ngươi xanh lơ, trong trẻo, nhuốm sự lạnh lẽo tìm tằm, vừa vịn chạm vào đáy mắt Hà Tiêu xoáy sâu vào trong, không nói một lời nào chỉ một ánh mắt đã đem toàn bộ trên người lão đông cứng, giống như đã rờ tất cả cảm giác giống như mặt quần áo đơn sơ giữa trời đông. Lúc cậu đứng dậy, ánh sáng vàng ảm áp cũng không lấn át được sự lạnh lùng trên khuôn mặt còn chút non nớt, bạc môi mỏng hơi nâng lên, ý cười không lan được đến khóe mắt. “Vậy theo Hà thúc nên giải quyết chuyện này như thế nào?” Nháy mắt vẫn giống như cậu nhóc choai choai, chưa hiểu sự đời, thoát cái đã trở nên thành thực khó nắm bắt như vậy, khiến cho Vũ Kiệt cùng Hà Tiêu ngạc nhiên nhìn nhau, trong lòng thầm kêu không ổn. Nhưng kế hoạch đã đến nước này, không giờ bài không được nữa rồi.

“Vậy, ... chuyện này. Cậu cũng đã gọi ta một tiếng Hà thúc cũng coi như nể mặt ta... bây giờ, hẳn nên chọn một người lên đại diện bang trước đã, sau đó sẽ đợi cậu trưởng thành rồi...”

“Hà Tiêu... ông cũng có thể nói được những lời này. Giờ bài rồi?” Hoắc Minh Long mất kiên nhẫn ngắt lời ông ta. Con ngươi lóe lên tia sát khí, nháy mắt tựa như đế vương, khí thế đó, chỉ đơn độc đứng đó cũng đủ khiến hết thảy mọi người đều phải thần phục.

Mọi chuyện đều bắt đầu kể từ một tháng trước...

“Long, là viết như vậy sao?” Thuần Hi Thiên cất tiếng hỏi. Đã năm năm trôi qua, bé con ngày nào đã trở thành một cô bé xinh đẹp, đáng yêu, mất đi sự bé bỏng, ngây ngô thay vào đó là sự ngọt ngào, thắm đằm. Chỉ mười tuổi, khuôn mặt đã lộ ra được nét tươi mát, duy chỉ có làn da mái tóc vẫn như cũ mịn màng và lán mượt. Lúc này đây, cô nhóc đang mặt một váy len dài liền đến gối, có thói quen ngồi trong lòng cậu hưởng thụ sự ấm áp và cảm giác an tĩnh trong sự bảo vệ của cậu. Khuôn mặt trắng trẻo ngọt ngào ngẩng lên, mi dài khẽ chớp, ản ản là đôi mắt đen trong vắt như có thể nhìn thấu được tất cả lại không dấu được vẻ hồn nhiên ngây thơ, đôi môi đỏ khẽ nhấp nháy liền khiến người không nhìn được mà ‘Ừ’ một cái. Mà người ta ở đây không ai khác là Hoắc Minh Long. (Tác giả: Ka...ka... Sức mạnh của ta... * Chợt thấy lạnh sống lưng *)

Đối với Hoắc Minh Long năm năm không dài, ngoài một chút biến hóa bên ngoài thì cậu dường như đã hoàn toàn thay đổi. Từ một cậu bé mười tuổi thành một thiếu niên, cậu cao hơn, mười lăm tuổi đã cao gần 1m7, vai rộng hơn, đường nét trên khuôn mặt càng cương nghị thể hiện rõ sự phát triển từng ngày, làn da trắng hồng cũng trở thành màu ngà rắn rỏi, ản ản có thể nhìn thấy cơ bắp đang dần hiện rõ, đôi mắt vẫn xanh như ngọc bích lại sâu và tịch mịch như đại hải, sống mũi cao, bạc môi mỏng màu hồng nhạt hơi câu, có cảm giác chỉ cần cậu hơi cười cũng có thể khiến cho tâm hồn thiếu nữ chao đảo. Chỉ tiếc nụ cười này chỉ dành cho duy nhất một người...

“Ừm, đúng vậy chỉ cần chỉnh lại một chút là được.” Hoắc Minh Long vuốt nhẹ tóc cô nhóc, hương thơm sữa đầy ngọt ngào cùng xúc cảm mềm mại làm cậu yêu thích không thôi.

“Dra... Dragon là Long?” Thuần Hi Thiên bậm bẹ nói, suốt khoảng thời gian qua, cô nhóc cũng được cậu dạy dỗ rất đàng hoàng, bên cạnh đó số lần Hoắc Mạnh Hùng đến Hoắc Trạch nhiều lên trông thấy, người đàn ông này, thực ra rất yêu thích trẻ con, còn rất thương cô nhóc nữa, nên có ý định cho cô nhóc đi học, nhưng vấp phải sự phản đối của con trai, cậu còn rất mạnh miệng đối chất với anh là. “Tiểu Thiên là của con!!!” Chỉ một câu liền cắt đứt mọi hi vọng của anh.

Nhưng đối với việc anh trở về đây thường xuyên làm Hoắc Minh Long nhận ra, anh càng lúc càng tiều tụy đi, cậu không rõ nguyên nhân tại sao, nhưng không phải là không biết mấy năm nay tình hình bang bắt đầu rối loạn, dường như người kia bắt đầu rục rịch không yên rồi, cậu cũng không quan tâm, sắp tới ngày đó rồi, cậu chỉ hi vọng ba mình có thể tìm được lối thoát, không bước đi theo ma ma của cậu thôi.

“Ừm là Long.” Lại áp lấy tay cô nhóc viết thêm một chữ, là ‘Thiên’ nhưng mới chỉ viết được một nửa thì lão quản gia bước vào báo với cậu là có điện thoại, mà người gọi đến là Mộ Lăng.

Trong nội bộ bang hiện nay được chia ra làm bốn phần thế lực rất rõ ràng, phần thứ nhất là của ba cậu Hoắc Mạnh Hùng là nội bộ đầu não, phần thứ hai là của Hà Tiêu chỉ nhánh, phần thứ ba và tư là cục chịu trách nhiệm quản lý bởi Mộ Lăng và Vũ Kiệt.

Vốn dĩ ba của Mộ Lăng Vũ trước hay sau đều nợ ân tình của Hoắc ba, lại là người đồng sinh cộng tử với anh, tình cảm có thể thân hơn anh em, cùng với Hà Tiêu trước giờ khá thân cận, nhưng vì cuộc gặp gỡ năm năm trước giữa cậu và ông ta, thì Mộ Lăng bắt đầu lạnh nhạt với người đàn ông họ Hà này, nhưng vì là người khá nóng tính nên anh ta có lúc đã định tìm lão tính sổ, lại bị Hoắc Minh Long ngăn lại. Cậu hỏi. “Chú có biết vì sao ông ta lại đến tìm tôi không?” ngay lập tức dập tắt ngay khí nộ bùng bùng của anh.

Phải sở dĩ ông ta dám đến tận Hoắc Trạch tìm cái USB kia bởi vì ông ta tin tưởng dù cậu có làm gì thì lấy thế lực hiện thời của ông ta cũng có thể ngăn trở cậu. Đúng, nếu đó là năm năm trước, còn bây giờ, thì khác... Mộ Lăng vốn được Hoắc Mạnh Hùng trọng dụng cũng không phải không có nguyên nhân, kể từ lúc nhìn thấy cậu nhóc tự tay lắp ráp một khẩu pháo súng trong vòng 15 phút một cách nhanh, gọn, lẹ, khuôn mặt non nớt vẫn lạnh lùng không biểu

cảm, giống như đã làm chuyện này rất nhiều lần thì anh đã biết mình đặt niềm tin vào đúng người.

Viết cho xong chữ ‘Thiên’ cậu mới rời đi nghe điện thoại... mà Thuận Hi Thiên ‘học’ xong cũng theo xuống tầng xem ti vi, nói trắng ra là xem thời sự và phim hoạt hình...

Vừa bật màn hình lên liền xuất hiện bản tin nóng nhất trong ngày.

“Hôm nay có thể nói là sự kiện có tầm ảnh hưởng bậc nhất đến nền tài chính của nước Y chúng ta. Mới cách đây mười phút thôi, một tập đoàn tài chính lớn đã chính thức xuất hiện!!! Là tập đoàn Thần Long, chỉ vài phút trước không ai biết đến tên tập đoàn này, nhưng khi nó vừa xuất hiện liền đập đổ vị trí thứ năm trên bảng xếp hạng các tập đoàn tài chính lớn nhất nước Y.” Cô dẫn chương trình truyền hình đã kinh hãi không thôi.

Bảng top xếp hạng các tập đoàn này vốn từ lâu đã định như thế, trước đó là Tô thị, Diệp Thị, An thị, Hoa thị, và Kỳ thị. Vị trí này đã không hề thay đổi suốt hai mươi năm qua kể cả sự biến đổi của nền tài chính thế giới thì năm tập đoàn này vẫn trụ vững và có tiếng nói lớn trong nền kinh tế khu vực, vậy mà hôm nay, một tập đoàn vừa xuất hiện trên thị trường liền không một lời mà đập đổ ngay vị trí này, thậm chí là với tai mắt như mây của các tập đoàn lớn vẫn không mấy may hay biết gì.

“Alo!!! Anh nói gì tôi đến đó ngay.” Cô dẫn chương trình vừa dứt lời thì kí dĩa bên kia đã gọi tới, nghe tin mà ánh mắt cô ta lại càng kinh ngạc. “Thưa quý vị đồng nghiệp của tôi vừa đưa tin, trụ sở chính thức của tập đoàn Thuận Long được đặt ngay đối diện Quảng trường Thăng Hưng.” Hôm nay, doanh nhân nước Y e là chịu trận động không nhỏ. “Không sai, nó chính là tòa nhà cao 120 tầng, mới hoàn công vào tuần trước mà giới truyền thông vẫn tò mò người đứng ra xây dựng là ai.” Sau đó là tiết mục quảng cáo kéo dài hơn 20 phút tranh thủ thời gian cho nữ dẫn chương trình kia kịp đến nơi.

Địa thế nơi này là khu vực đất địa chỉ 1 m2 đã lên đến con số mười ngàn USD, hưởng hồ là diện tích để xây tòa nhà 120 tầng, không cần nói ắt hẳn lên tới bảy con số, chưa kể đến kinh phí xây, có thể nói đó là miếng mồi ngon không thể xoi của mọi thầu xây dựng vậy mà không một người nào biết, tập đoàn nào chịu chi con số lớn như vậy.

Cho đến hôm nay...

Bên ngoài tòa nhà kí giả đã vây xung quanh đến không còn kẻ hở, bên trong chốt cho người mở cửa một toán bảo vệ mặt áo vét đen, mang kính đen mặt mày không chút biểu tình bước ra vây thành một vòng bảo vệ người đàn ông từ trong bước ra, chỉ thấy người này mặt mày khôi ngô, mặt vết lam, nhìn đám kí giả nhao nhao, liếc một cái, giờ hai tay nói. “Các vị xin bình tĩnh!” vừa lúc này nữ dẫn chương trình liền đến ngay hiện trường, len lỏi qua đám đông trực tiếp đưa micro đến trước mặt người đàn ông.

“Thưa anh, tôi là biên tập viên truyền hình quốc gia, có vài lời muốn hỏi xin anh trả lời.”

Người đàn ông nhìn cô gái xong nở nụ cười chuyên nghiệp. “Vậy xin đề câu hỏi này vào cuộc họp báo ngày mai. Còn bây giờ mọi người hãy trở về, chúng tôi sẽ không nói gì thêm.” Nói xong cũng không để đám người đối co thêm một lời nào lạnh lùng xoay người phản phó bảo vệ đứng chắn trước cửa không cho tới một con rồi lại qua.

Mặc dù có chút thất vọng nhưng đây là nghề của mình, cô dẫn chương trình vẫn nở nụ cười thân thiện nhìn vào ống kính nói: “Chúng tôi sẽ cập nhật mọi thông tin sớm nhất đến các quý vị xem đài. Thời sự lúc 8h đến đây là kết thúc.” đúng là nghề nào cũng căng lúc căng khó khăn mà.

Bản tin kết thúc, Thuận Hi Thiên nhìn vào màn hình, người đàn ông kia hình như nhìn rất quen, trong đầu chợt lóe lên hình ảnh một người. Là Lôi!!! Mặc dù khuôn mặt không giống nhưng từ cái giờ tay nhất chân với cách nở nụ cười và ngữ âm thì hoàn toàn giống, vậy ra người đó là Lôi. Người này nói đi nói lại cũng nọ cô nhóc một ân tình nha...

Mà tòa nhà kia hình như cô nhóc đã từng thấy ở đâu đó, lật lại trí nhớ, chống cằm, phòng má, chu môi suy nghĩ, ở đâu? Đúng rồi chính là bản thảo, hình như được để trong thư phòng ngăn cuối cùng, đó là bản thiết kế 3D của tòa nhà, đừng chỉ nhìn bên ngoài bên trong nó có tới tận 130 tầng, hai tầng trên cùng chính là nơi ở và làm việc của tổng giám đốc. Có tất thảy 10 tầng hầm, bốn tầng trong đó là để đỗ xe, còn sáu tầng còn lại hình như là để trống không biết là làm gì. Nghiêng đầu, vậy chuyện này...

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 9: Tiểu Thiên Bị Bệnh

Biết người gọi đến cho mình là Mộ Lăng, Hoắc Minh Long biết chuyện bên kia đã thu xếp ổn thỏa, nhấc ống nghe, khoe miệng hơi kéo lên. “Mộ thúc.” bàn tay xinh đẹp với những khớp xương cân đối, vừa thon dài vừa với lấy một cây bút gần đó, kéo một tờ giấy. “Được rồi, nói đi.”

Tập đoàn Thần Long, không sai, đó không gì khác chính là của Hoắc Minh Long cậu, đừng tưởng mấy năm nay cậu im hơi lặng tiếng, thu liễm nanh

vuốt, giống như con hổ con ngấm ngấm chờ thời cơ, để đến khi nó trưởng thành sẽ vươn mình gầm lên vang vọng cả núi rừng chứng minh vị thế chúa tể của nó. Mà Hoắc Minh Long còn là một con hổ rất thông minh, giấu đi nanh vuốt của mình hóa thành mèo rừng...

Bên đầu dây bên kia, người đàn ông mặt áo sơ mi màu đen, râu ria lởm chởm, vừa ngậm một đầu thuốc vừa gác chân lên bàn làm việc trước mặt là hàng loạt các màn ảnh, là hệ thống hiển thị các camera trong toàn bộ tòa nhà, nhưng tất nhiên đây cũng không phải là loại camera bình thường, nó là loại tự di chuyển, có chút giống một con chip gắn trên lưng con nhện máy.

Người đàn ông hài hước nhìn vào màn ảnh có ba người đàn ông mặt áo đen, kính đen, di chuyển một cách nhanh gọn trong các văn phòng trong tòa nhà 120 tầng, tốc độ con nhện còn có phần nhanh hơn những người kia, trong phòng trống rỗng, không máy tính, không hồ sơ, không có bất kì ai, tất nhiên là trừ người đàn ông đang ngồi trong phòng coi camera này. “Hoắc Thiếu, cậu nói xem nên ‘giải quyết’ ba con chuột cống này như thế nào???”

Đứng nhìn bên ngoài các tập đoàn lớn, có danh tiếng lừng lẫy, danh xưng hào nhoáng trong nội bộ những đại gia tộc này là trùng trùng lớp lớp bấy ngấm, người đứng đầu mỗi gia tộc không những phải là kẻ mưu mô xảo quyệt như cáo già, còn phải giỏi thuật che mắt người khác. Giống như Tô tổng chủ trì Tô gia chẳng hạn, nói dễ nghe tính tình có chút giống hồ ly, nói khó nghe là hồ ly thành tính, nhưng nhìn vào ba người đàn ông này đoán chừng không phải là người của Tô gia.

“Kỷ tổng bên kia không yên rồi sao?” Hoắc Minh Long lúc này chả khác gì con mèo nhỏ, còn là một con mèo kiêu hãnh và mưu mẹo, ngữ điệu của Mộ Lăng bên kia hẳn là cũng chẳng mấy phần ngạc nhiên, chỉ có lão già họ Kỷ kia mới không chịu nổi kích động thôi. “Thả.”

Buông một chữ như vậy, thật khiến tâm tình ông chú thích chơi trò mèo vờn chuột kia chẳng khác gì bị giẫm phải đuôi, ai ai, lâu lâu mới có trò vui thế mà, chính vào lúc này, cậu lại nâng môi nói một câu. “Còn.”

Hít một hơi khí định thần nhân, Mộ Lăng lại bình tĩnh nhìn ba người đàn ông mặt áo đen bước vào làm sao bước ra lại như thế trong tiết nuôi.

“Cạch cạch.” Lúc này, tiểu bóng dáng bé nhỏ, từ ngoài bước vào, nhìn Hoắc Minh Long vừa nghe điện thoại vừa viết gì đó lên mảnh giấy. “Long?” cô nhóc rất tùy ý ngồi lên cùng chiếc ghế cậu đang ngồi, sau đó choàng tay ra ôm lấy cậu, chỉ như vậy thôi...

Nhíu nhíu mày, Hoắc Minh Long cảm thấy nhóc con hôm nay có gì đó không ổn, nhất là chuyện học viết sáng nay, tương đối chậm chạp hơn thường ngày, bây giờ lại còn ôm lấy cậu, điều này cho cậu cảm giác rất rõ ràng là Thuần Hi Thiên hôm nay đột nhiên nóng quá...

Mà người đàn ông bên kia đang khoải chí cười ha hả, đúng như cậu đã dự đoán, nhóm người thứ hai đã bước vào trong tòa nhà này, toàn bộ đều ăn mặc rất chỉnh tề, biểu tình lạnh nhạt giống như đi lại trong nơi làm việc của mình, cử chỉ thông thả, nghiêm chỉnh khiến cho Mộ Lăng cười vui vẻ. Chưa từng thấy ai đột nhập vào địa bàn của người khác mà đáng điệu lại thông dong tự tại như vậy, nhưng có vui vẻ thế nào thì anh vẫn không quên hỏi. “Tiếp theo? Có năm con chuột đạo mạo?”

Để tạm tai nghe qua một bên nâng cô nhóc nhỏ vô lực dựa vào người mình, Hoắc Minh Long bắt đầu cảm thấy lo lắng, khuôn mặt nhỏ phẩn nộ giờ hồng hồng, nhìn rất mê người nhưng đôi mắt mơ hồ cùng hơi thở nóng hằm hập này hẳn là ai kia bị bệnh rồi. “Tiểu Thiên?”

“Long...” Nhóc con mặt lừ bắt đầu mơ mơ màng màng, lăm lăm gọi tên cậu, sau đó được cậu thuận thể đặt vào trong lòng cả người đều dựa vào bờ vai có chút cơ bắp của cậu, thở khi khi, trong lúc mơ màng nghe cái gì mà ‘chuột, chuột’ nhóc con khê lăm lăm. “Chọc nó...chọc...” Nói rồi cũng thiếp đi trong lòng cậu.

Nhưng mấy tiếng lầu bầu này lại rơi vào tai nghe, Mộ Lăng bên kia vừa kinh ngạc vừa vui thú, chẳng lẽ cho anh chọc phá mấy người này sao, tính tình của Hoắc thiếu không phải anh không biết. “Hoắc thiếu?” không này rõ ràng là tiếng của bé con, còn là một cô bé có giọng nói ngọt ngào. Thảo nào, Mộ Thăng Vũ trước khi uất ức mà xin đi du học có nói. “Hừ hừ! Mộ thiếu ta cũng sẽ đem tiểu mỹ nhân về.” Tất nhiên, đây là ai kia trong lúc dọn quần áo bị phẩn hét lên như vậy, còn chuyện tiếp theo anh cũng không quan tâm. Chẳng lẽ... (Tác giả: Con nhà tông, không giống lông cũng giống cánh ...=.)

Mà câu nói tiếp theo trực tiếp khẳng định nghi ngờ trong lòng anh, Hoắc Minh Long cực kì không thích nhìn bé con bị bệnh tí nào, mấy năm qua cậu chăm sóc rất kỹ càng, số lần bị bệnh không quá ba, vậy mà lúc này lại cư nhiên bị bệnh, thật là làm người ta lo lắng. “Nhóc con bệnh rồi.” Nói xong liền cúp điện thoại, để cho Mộ Lăng bên kia sừng sờ, ai ai, chuyện này là thật...

--- -----

Nhìn cô nhóc mặt nhợt nhạt thở khi khi, mắt thì thiếp thiếp, mày hơi nhíu lại nằm trên giường của mình, không có sức tươi cười với cậu, cũng không ngọt ngào cợt má với cậu, càng không chịu nói với cậu bất cứ lời nào, cứ trưng khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt hơi đỏ đỏ ra với cậu thỉnh thoảng lăm lăm nói nhảm, lúc này yếu ớt đến đáng thương làm tâm tình cậu chẳng vui nổi.

“Thiếu gia, bác sĩ Tề đã đến.” Lão quản gia bên ngoài gõ cửa nói vọng vào, chần chờ đứng ngoài cửa.

“Cho cậu ấy vào đi.” Một cậu nhóc đoán tầm cỡ bằng tuổi với Hoắc Minh Long bước vào, người này không ai khác, chính là Tề Mặc Hiên. Vào năm trước Tề Mạnh đã chính thức giao lại trọng trách với Hoắc gia cho cậu, cậu nhóc này mười lăm tuổi, nhưng đã lấy được bằng đại học của trường đại học y được danh tiếng của nước Y. Xét về kinh nghiệm thì còn non nhưng xét về trình độ cậu tuyệt đối không hề thua kém người ông của mình.

Lúc đến đây, Tề Mặc Hiên cứ nghĩ người mình khám bệnh hẳn là Hoắc thiếu, nhưng không ngờ đến nơi lại thấy bóng dáng nhỏ nhắn nằm trên giường còn tiểu thiếu gia vẫn khỏe mạnh như thường nhìn mình đăm đăm. Trí nhớ mười mấy năm được lục lại, vì muốn nối nghiệp gia tộc mấy năm nay cậu lúc nào cũng vui đầu vào những loại sách Y khoa, ngoài những người trong gia tộc số người cậu gặp thật sự rất ít. “Cô bé xấu xí, đáng thương???” nhìn tiểu bóng dáng nhỏ xinh đẹp khá ái, rất khó liên tưởng đến hình ảnh chật vật của cô nhóc năm năm về trước, chỉ là ... hình như là đúng như vậy rồi.

Lấy một cây kẹp nhiệt độ vốn đã được kẹp vào bẹn cô nhóc trước đó, gỡ miếng băng hạ sốt trên trán cô nhóc thay bằng một cái khác, sau đó nhìn thần sắc cô nhóc một lúc kiểm tra huyết áp, cậu ta mới thở ra một hơi, áp lực của cậu mang đến quá lớn, mặc dù chỉ nhìn đơn giản đã cảm thấy áp bức nhưng khi tầm mắt của Hoắc Minh Long dời sang nhìn cô nhóc lại rất dịu dàng mang theo một chút chua xót.

Để lại không gian yên tĩnh cho Tiểu Thiên và cậu, Tề Mặc Hiên không tiếng động rời khỏi phòng.

Ai nói Hoắc Thiếu vốn luôn lạnh lùng?

Sau khi khám bệnh để lại toa thuốc hạ sốt, Tề Mặc Hiên cũng nhanh chóng rời khỏi Hoắc Trạch, không quên dặn dò kỹ việc uống thuốc và nghỉ ngơi của Thuần Hi Thiên.

Ngồi trong phòng, Hoắc Minh Long bắt đầu suy nghĩ ánh mắt có chút thâm trầm, dựa vào phán đoán của cậu có lẽ hai tốp người lần trước tiến vào trong tòa nhà của tập đoàn Thần Long ngoài người của Kỳ thị, hẳn chính là của các đại gia tộc còn lại, mà dựa vào tính toán này có thể là người của Diệp gia. Trước nay đối với mọi công việc làm ăn, Diệp thị và Tô thị quan hệ khá mật thiết còn là đối tác kiêm hỗ trợ lẫn nhau, mối quan hệ nhìn bên ngoài tương đối hòa hảo, bây giờ có biến có thể thay đổi toàn bộ nền kinh tế nước Y, e rằng lão già Tô Phong đó cũng không chịu được yên.

Trong lúc nói chuyện với Mộ Lăng, cậu đã vạch ra được phương án tiếp đón đối với những vị khách không mời mà đến vào cuộc họp báo ngày mai, nhưng tất nhiên vẫn chưa tới lúc, trong mắt các tập đoàn còn lại thì Thần Long có thể đập đổ Kỳ thị nhưng không có nghĩa đã lọt vào mắt xanh các tập đoàn này, bởi vì Kỳ thị xếp thứ năm so ra thì thua thiệt rất nhiều. Không vội, không vội, Hoắc Minh Long không ngại chơi đùa với bọn họ...

Bàn tay trắng nõn áp lên vàng trán tròn mịn của Thuần Hi Thiên, vẫn còn nóng, vắt khăn cho ráo nước lại đắp lên trán cô nhóc, cậu nhú mày nhìn những viên thuốc trên bàn, khó trách trẻ con không thích uống thuốc chỉ mùi thôi cũng đã gay mũi rồi... phân phó nữ hầu đi khuấy một ly nước đường nóng đem lên, mới diu Thuần Hi Thiên nhồm dầy, nghiền nát thuốc trộn với nước đường đưa tới bên miệng cô nhóc.

Đôi môi anh đào khẽ nhấp nháp, mũi hơi nhăn vì phát hiện mùi thuốc nhưng ngay sau đó lại cảm nhận được vị đường nên nhanh nhẩu uống hết. Xong, Thuần Hi Thiên mới hờ hờ mở mắt ra, thấy người trước mắt là cậu liền hơi yếu ớt dựa người vào vai cậu, lại yếu ớt thiếp đi... những lúc như thế này Hoắc Minh Long thực hận người bị bệnh ít ra nên là mình, nhìn cô nhóc không nháo không quấy an an tĩnh tĩnh như con mèo nhỏ mới sinh vô lực như vậy trái tim tự nhiên đau âm ỉ.

Vuốt vuốt mái tóc có chút rối loạn đặt cô nhóc nằm xuống giường, đắp chăn, gửi lại một nụ hôn trên mặt, cậu mới yên lòng bước vào thư phòng. Trong lòng thầm hạ quyết định, cô nhóc bây giờ chỉ bị bệnh thôi, ngực cậu đã đau thắt, nếu sau này... không, nghĩ tới bước đường mình sắp đi sắp phải vượt qua, Hoắc Minh Long không muốn Thuần Hi Thiên chịu tổn hại gì, bởi vì cậu biết chỉ cần nhìn thấy cô nhóc khổ sở, cậu còn khó chịu hơn gấp trăm lần...

Chỉ là có những thứ con người không thể tự quyết định được. Đến sau này, một ngày kia cái ngày mà cậu không còn tìm, trở thành kẻ máu lạnh vô tình, ... thì chỉ có mình cậu biết, “Không có tâm không phải là không đau, mà là đau đến không còn cảm giác.”

Lúc cậu vừa ra khỏi phòng Thuần Hi Thiên bắt đầu nhú mày, khuôn mặt thể hiện sự thống khổ, đau đến nổi nước mắt tuôn ra như suối, nắm chặt ga giường mồ hôi đầm đìa, miệng lầm bầm cất tiếng mê sảng. Chứng tỏ điều trong giấc mơ này là thứ rất đáng sợ đối với cô nhóc, đồng thời cũng chứng tỏ giấc mơ này khiến cô nhóc đau tận tâm can.

Trong giấc mơ, khung cảnh xuất hiện lúc đầu rất tươi đẹp, Hoắc Minh Long và cô nhóc đứng trên bờ biển cảm nhận hương vị gió biển ngạt ngào, trong ánh hoàng hôn lộng lẫy và đẹp đến xa xa, mặt trời đã dần lặn xuống biển để lại một cảnh rắng chiều đẹp như mộng, ánh sáng đỏ trải lên khuôn mặt vui vẻ của Thuần Hi Thiên và cậu.

Bất chợt, “Đoàng!!!” một phát súng nổ lên, Hoắc Minh Long vội vã nắm tay cô nhóc kéo lại, tránh thoát được viên đạn, nhưng lúc quay người lại, chung quanh đã đầy những người đàn ông mặt đồ đen mang kính đen, luân hồi hai người lại, sau lưng là vách núi, có thể nghe thấy tiếng sóng va vào đá âm ỉ, bọn họ thực tế đã không còn đường lui... Sau đó tất cả chìm vào trong bóng tối... chỉ còn sót lại hình ảnh cuối cùng là khuôn mặt đau khổ của cậu, trong đôi mắt xanh lơ nhìn về phía cô nhóc chứa sự đau đớn tột cùng, vừa là chua xót, vừa là thần thốt, nhiều hơn cả là mất mát, làm cô nhóc hoảng sợ thét lên: “Không!!!” Long của cô nhóc luôn là một người rất xinh đẹp lúc nào cũng ôn nhu, cũng nở nụ cười, cũng là chỗ dựa của cô nhóc, là hình tượng vĩnh viễn không đổi.

Nhưng khung cảnh đó giống như ma ảnh, hiển hiện rõ ràng trước mắt cô nhóc... Tại sao lại đau như vậy, tại sao lại khó chịu như vậy, tại sao lại khó thở như vậy, bàn tay nhỏ ôm ngực, nước mắt không thể kiềm chế được mà rơi như châu hoa, từng giọt từng giọt. Vào chính lúc ấy cả người Tiểu Thiên lại được một người ôm vào lòng nhẹ giọng an ủi...

Vốn đã định gọi cho Lôi biết phương án ứng phó với mấy lão già kia trong buổi họp báo ngày mai, không nghĩ đến đột nhiên lại trở về phòng mình nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn khổ sở, tận mắt thấy nước mắt rơi trên khuôn mặt cô nhóc, cậu liền hận không thể lau hết đi, cô nhóc của cậu không nên khóc, phải luôn là cô bé dễ thương luôn nở nụ cười. “Tiểu Thiên đừng khóc, Long ở đây, Long ở đây...”

Thật ra, điều gì có thể làm cho cô nhóc khóc đáng thương đến như vậy, trong mắt cậu Tiểu Thiên không phải là con búp bê sứ dễ khóc, dễ yếu lòng, kể từ lần đó năm năm về trước cô nhóc chưa từng khóc thêm một lần nào, dù là ngã rất đau, dù là học cầm bút khó khăn, tự mình trồng cây bị cắt trụi, cô nhóc cũng không hề rơi giọt nước mắt... Mà lần này chỉ vì giấc mơ mà làm cô nhóc khóc thảm đến vậy, một phần linh tính cho cậu biết ắt hẳn liên quan đến mình.

Thuần Hi Thiên ở trong lòng cậu khóc đã, liền thút thít mấy cái, khuôn mặt đầm nước được cậu lau nhẹ, để lộ ra bộ mặt trắng trẻo, hơi hồng hồng vì vẫn còn hơi nóng, rất uất ức nhìn cậu, ánh mắt óng ánh trong suốt xinh đẹp như ngọc. Khiến ai nhìn thấy cũng phải đau lòng chứ đừng nói đến cậu, nhéo nhéo mũi cô nhóc, cậu ôn nhu hỏi. “Tiểu Thiên chỉ là mơ, không phải thật có Long ở đây...”

Nhìn khuôn mặt lúc nào cũng dịu dàng với mình, lúc nào cũng nhẹ giọng với mình, đối tốt với mình, luôn yêu thương mình, tin tưởng mình, Tiểu Thiên chợt nhận ra, cô nhóc uất ức gì nữa chứ, chỉ cần mở mắt ra luôn có một người dõi theo mình, luôn đứng ra chắn mưa chắn gió, luôn bảo vệ mình, sao nó lại không thực như vậy... bàn tay nhỏ chạm đến khuôn mặt tuần mỹ đến hít thở không thông của cậu, ngón tay nhỏ chạm mí mắt, chạm gò má, chạm chóp mũi, ... là thật.

“Long, Tiểu Thiên mơ thấy giấc mơ rất đáng sợ, mơ thấy Long, Tiểu Thiên... rất nhiều người xấu.” Càng nói thì giấc mơ càng mơ hồ, cuối cùng không nắm bắt được gì ngoài hình ảnh đó... là cô nhóc làm Long thành ra như vậy sao? Khuôn mặt nhỏ chợt trắng bệch không còn giọt máu, ...

“Tiểu Thiên, không sao. Có chuyện gì thì Long cũng sẽ bên cạnh Tiểu Thiên, không phải chúng ta đã hứa như vậy sau.” Nhìn phản ứng hóa đá, mặt trắng như tờ giấy, một phần hoảng sợ, một phần kinh ngạc, còn có một phần áy náy từ trong tâm khảm, cậu đau lòng không thôi. “Giấc mơ thường trái với sự thật không cần quan tâm. Sẽ nhanh quên thôi...” Ngoài an ủi ra cậu cũng không biết làm gì bây giờ, cô nhóc giống như bị làm kinh sợ còn là giống như cảm giác của cậu năm đó, khắc rất sâu ... mà nó lại chính là vì cậu, không biết là cậu nên vui hay nên buồn nữa, khi trong lòng cô nhóc cậu chiếm một vị trí quan trọng.

Đặt cô nhóc vẫn còn đang sững sờ xuống giường, đắp chăn rồi vuốt vuốt mái tóc ngắn của cô nhóc, nằm bên cạnh, ôm thân thể nhỏ bé vào lòng để cô nhóc gối đầu lên tay mình, tìm một vị trí thoải mái vùi cả khuôn mặt vào sâu trong lồng cậu, an an tĩnh tĩnh mà thiếp đi... cậu cũng không quan tâm chuyện nên cần nói với Lôi, cậu biết anh ta sẽ thu xếp tốt, chỉ là ngày mai có một người cậu muốn trực tiếp nói chuyện, đúng chính là ông ta...

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Dưỡng Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Hộp Báo

Sáng hôm sau, chưa đến 7h30' sáng, trong phòng họp báo dưới tầng một của tập đoàn Thần Long đã không còn chỗ ngồi. Phóng viên chen chúc nhau tranh giành vị trí thuận lợi, vì hôm nay có thể họ phải cố gắng lấy được thông tin có thể nói là nổi bật nhất của nền tài chính nước Y trong suốt 20 năm qua, nhưng họ đến sớm hay muộn thì đúng giờ mới bắt đầu nội dung họp báo.

Người đàn ông đứng trong căn phòng gần đó, là phòng camera thu lại mọi góc độ trong căn phòng, nhưng ánh mắt anh ta lại không quan tâm điều đó lắm, mà nhìn về phía màn ảnh quay khung cảnh bên ngoài tập đoàn, ngón tay xoa xoa, cái cảm lờ mờ chớm râu của mình. “Hoắc Thiếu cậu đoán xem bên kia có xuất hiện không?” châm một điếu thuốc, vất chân lên bàn, hút một hơi, nhả ra một ngụm khói trắng.

Chỉ thấy bên đầu dây kia, cậu nhóc nào đấy đang đút cháo hành cho bảo bảo nhỏ của mình, đầu nghiêng một bên, khuôn mặt vừa nghe câu hỏi của anh ta chợt hóa lạnh rồi trở nên dịu dàng ngay lập tức mỉm cười nhìn cô nhóc nhỏ. “Có.” Buông một chữ như vậy rồi lấy nước ấm kê đến môi anh đào của cô nhóc.

Người đàn ông cười ha hả, không phải không tin lời cậu nói mà là cảm thấy vì sao lần nào cậu cũng đoán đúng như vậy anh ấy còn tưởng. “Hoắc thiếu à, cậu có phải là con sâu trong bụng mấy lão già ấy không vậy?” Lúc đầu nghe đến kế hoạch của cậu thành lập công ty, sau đó là tập đoàn ngầm, rồi dần dần phát triển thành siêu tập đoàn, anh cứ tưởng đó là một thứ hảo huyền và mất ba tháng liền luôn cười cậu, nhưng những chuyển biến sau đó thì thánh thần dường như cũng đứng về phía cậu rồi.

“Không phải là biết rõ, mà nó nên như thế. Suy nghĩ của hồ li thì chỉ cần đặt mình vào đầu hồ li mà nghĩ.” Cậu nhóc vừa nói vừa săn sóc cho cô nhóc nhỏ, đáng lẽ chuyện này không đến tay cậu, nhưng vừa nghĩ đến khuôn mặt nhỏ khổ sở, cậu là để mình tự tay làm, để cô nhóc chỉ có thể biểu hiện sự đau đớn đó trước mặt cậu. Mắt kiên nhẫn với người đàn ông đầu dây bên kia. “Chốc nữa, nói máy của Tô tổng với ta.” Rồi cúp máy, để lại trăm mối nghi ngờ cho người đàn ông kia.

Chẳng lẽ Hoắc Minh Long cậu muốn nói chuyện với lão ta???

Đúng tám giờ, tất cả phóng viên trong phòng họp báo đều chuẩn bị tinh thần chiến đấu, chỉ cần chớp được tin tức thiết yếu thì sẽ có thể nổi trội hơn các tờ báo khác, dĩ nhiên nguồn tin nóng hổi kéo theo món lợi không hề nhỏ, đừng nói là phóng viên ngay cả cô biên tập viên của đài truyền hình cũng không thể không có chút lo lắng cùng hồi hộp, ai nói là biên tập viên đài quốc gia thì hơn đâu chứ, ngay bây giờ tại đây, có thể vì một mẩu tin mà người xấu kẻ xé. Kinh nghiệm đây mình như cô cũng không chịu nổi khung cảnh hỗn loạn đó.

Bên trong một người đàn ông bước ra, chỉ thấy người này mặc vét đen, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm túc chỉ cần quét mắt không khí nhao nhao nhất thời im ắng. “Chào các vị, tôi là tổng thư kí bên cạnh Tổng giám đốc hôm nay sẽ đứng ra trả lời những câu hỏi của các vị. Bây giờ, buổi họp báo bắt đầu, không biết có vị nào đưa ra câu hỏi...” Lời nói vừa dứt bên dưới liền có người đứng lên, phản ứng này không phải tự có.

“Không biết tổng giám đốc là ai???” Đây là một người đàn ông trung niên hơi ốm, mang túi xách quay chéo, trước sóng mũi là chiếc kính cận hơi xệ. Người có thể ‘ân’ hình rồi đột nhiên xuất hiện không tiếng động liền oanh tạc như vậy, theo kinh nghiệm gần mười lăm năm làm báo của ông ta, chuyện này e là trong các đại gia tộc có biến nên người này tự động tách ra khỏi, vốn có căn cơ liền phát lên.

Người thanh niên mặt đỏ vết ngời phía trên, bàn tay đan vào nhau, nhìn về phía người đàn ông nói. “Về chuyện này, tôi không có quyền được tiết lộ.”

Bên dưới một người phụ nữ da đen ngăm, cầm giấy bút đứng lên ngay tiếp lời. “Vậy không biết là tập đoàn sẽ chính thức hoạt động là khi nào và bao giờ?” người ta đã muốn dấu tên thì không cần đoán cũng biết là chưa tới thời cơ, về điểm này ngày khai trương tổng công ty, đầu nào tập đoàn cũng không phải không có chứ.

“Về điểm này tôi có thể trả lời như sau, ngày bắt đầu làm việc tại đây dự kiến là ngày 1/8, nhưng trên đây chỉ là dự kiến sẽ có thay đổi sau.” Lôi nhơ nhả đáp lời người phụ nữ, trong lòng hi vọng mọi chuyện sẽ đúng theo kế hoạch của cậu ta, ít ra như vậy thì anh sẽ không dùng cái mặt nạ này lâu dài nữa.

1/8? Có nghĩa là một tháng sau, người này còn chờ điều gì nữa? Cô phóng viên đài truyền hình chớp lấy thời cơ vội đứng lên hỏi. “Tập đoàn Thuận Long đã ra mắt thị trường, vậy không biết cơ chế là như thế nào?” Đa số tập đoàn lớn hiện nay đều là kinh doanh theo cổ phần kêu gọi nhà đầu tư cùng góp vốn và chia lợi nhuận theo vốn đầu tư đó, vì phần lớn là tập đoàn đại gia tộc Tô thị, Diệp thị, ... cũng là những mô hình tiêu biểu như vậy. Lấy Tô Phong là ví dụ lão thật ra cũng chỉ chiếm có hơn 40% cổ phần công ty.

Nhắc tới điểm này, liền nói đến điểm đáng sợ của Hoắc Minh Long, năm đó trong tài khoản mà Hoắc Mạnh Hùng đưa cho cậu chỉ có tất thảy là 10 vạn nhưng nhiều con số không lấy tốc độ ánh sáng dần dần xuất hiện. “Tổng nội bộ công ty chúng tôi không chia cổ phần. Có nghĩa là 100% cổ phần công ty đều là của Tổng giám đốc chúng tôi.” Lời này nói ra ngay lập tức toàn bộ mọi người đều im lặng.

Có thể nói vị thế tập đoàn Thần Long lúc này còn là tập đoàn đứng thứ năm trong ngũ đại tổng, nhưng mỗi tổng giám đốc chỉ chiếm một phần cổ phần, có nghĩa là so với tổng doanh thu toàn tập đoàn chính là bị chia nhỏ đi. Nhưng không nói một lời, tổng giám đốc tập đoàn Thần Long cư nhiên lại nắm trọn điều này so ra còn có phần nổi trội hơn.

Trong nhóm người, một gã phóng viên hơi cao to, sau khi suy tính kỹ liền đoán là, người có thể chi số tiền khổng lồ để xây tòa cao ốc này, có thể chiếm 100% cổ phần công ty, thì hết năm phần là vay ngân hàng rồi. “Không biết vị tổng giám đốc các anh vay tiền ở ngân hàng nào?” giọng nói còn có chút mỉa mai, giống như: Thì ra là vay ngân hàng, làm sao so được với các tổng tập đoàn được.

Híp mắt nhìn người đàn ông đó, con người hơi lóe lên sau đó nở nụ cười nhẹ nhàng: “Không biết vị phóng viên này nghĩ như thế nào? Nhưng tổng giám đốc chúng tôi hiện thời không có ít định sẽ vay ngân hàng.” Sau đó gờ lại một ánh mắt lạnh đầy miệt thị, lời nói vừa dứt sau đó toàn trường ồ lên rồi nhìn kẻ kia cười ha hả... Đúng là có nhiều người không tự lượng sức mình.

Nói vậy người đứng đằng sau tập đoàn này chiếm 100% cổ phần, không vay ngân hàng, không rõ đang tính, cô biên tập viên truyền hình vừa lẩm nhẩm, sau đó lại nhanh hơn người khác một bước đứng lên hỏi. “Vậy không biết tổng giám đốc Thuận Long là người ngoại quốc?” chỉ những nhà đầu tư nước ngoài mới có thể chi mạnh tay như vậy, mặc dù nền kinh tế nước Y hiện thời là lớn nhất châu Á, nhưng không phải ở phía Tây (ý là những nhà kinh doanh thuộc châu Mỹ và châu Âu) cũng không thiếu sao, thậm chí là vùng Trung đông với những ông trùm dầu mỏ, ...

“À, cô yên tâm, tổng giám đốc chúng tôi là người nước Y.” Nước Y sở dĩ nắm phần lớn thị phần tài chính Châu á bởi vì các CEO nước Y cực kì bài xích yếu tố ngoại, không những vậy vào những năm 70 của thế kỉ trước khi mà những nhà đầu tư nước ngoài tăng dự của chiến tranh thế giới lần thứ hai còn bấp bệ thì họ sẵn sàng liên kết để đẩy toàn bộ ra ngoài, hưởng hơ bấy giờ. Cô biên tập viên hơi lúng túng, hơi nghiêng đầu xin lỗi. “À, cảm ơn anh đã giải đáp thắc mắc.”

Lại có thêm vài người đứng lên hỏi thêm hai ba câu nữa, thì bên đầu tai nghe của Lôi truyền đến âm thanh có chút kịch côm quen thuộc của Mộ Lăng. “Tiểu Lôi mấy lão già kia tới rồi, thật là nể mặt Hoắc...” Vài câu mỉa mai chưa kịp nói hết thì người đàn ông đang tiếp chuyện bức bối lạnh lẽo phun ra ba chữ. “Chuyện chính!!!” anh vốn đã mất kiên nhẫn với đám phóng viên này lắm rồi, lại còn có người rảnh rỗi lo nhoi bên tai sao???

Đừng nhìn thân phận Mộ Lăng mà nói, thật ra thẳng thót thua mình năm tuổi này không phải dạng vừa đâu, trong lòng anh còn có chút kính nể, nhưng điểm đáng sợ nhất không phải anh ta mà là người phụ nữ đi theo anh ta. Mộ Lăng hồi tưởng đến khuôn mặt ma mị, quỷ dị, đẹp đẽ, sồn gai óc đó, có lúc anh không hiểu nổi vì sao người vợ hiền lành dịu dàng có thể làm bạn tốt với cô ta được. “Được rồi. Hoắc Thiệu muốn nói chuyện với Tô Phong.” Nói rồi cúp ngay, anh nhạy cảm thấy rằng khí lạnh từ đầu dây bên kia truyền đến thật lạnh a...

Lời nói của Mộ Lăng vừa dứt, thì bên ngoài bốn chiếc xe hàng hiệu mới ra lò cùng thuộc một hãng xe Cadillac liền dừng trước cửa vào tập đoàn không nói một lời đồng nhất đi về phía phòng họp báo. Người đàn ông đi đầu khuôn mặt già nua có chút nếp nhăn, con người lại lóe lên sự cơ trí, khéo môi không động nhưng nếu nhìn kĩ sẽ thấy hơi nhếch lên một chút... Chỉ nhìn bên ngoài cũng cho người thấy được người này là một kẻ khó đối phó, nhất là khí phách lão luyện đó chỉ cần là người thông minh liền hiểu nên dựa dẫm vào một người như thế này.

“Tập đoàn Thần Long tổ chức họp báo, Tô tổng tôi cũng muốn đến nghe một chút có được không?” Người đàn ông vừa bước vào phòng, giọng nói bình thản không lớn không nhỏ, nhưng đủ khiến cho toàn phòng họp báo im phăng phắc, tất cả phóng viên ngay lập tức ngoái đầu nhìn lại, người đó không sai chính là Tô Phong!!!

“Tách tách!” Nhiều người còn nhanh tay chụp ngay vài tấm ảnh, tập đoàn Thần Long này vừa ra mắt thì các tập đoàn lớn liền không ngồi yên được rồi. Người của tầng lớp thượng lưu có lợi hơn những người bình thường khác ở điểm đầu có phải thông minh, ngay cả kia họ giờ trò đề tiện thì người ta vẫn thấy họ là những người có văn hóa. Cũng giống Tô Phong này chẳng hạn. “Không biết có làm phiền đến vị tổng thư kí này không?” Hồ ly thì vẫn là hồ ly, nếu Lôi nói không thì chẳng khác nào không nể mặt ông ta, trong giới kinh doanh quan trọng nhất là mặt mũi, mất đi cũng như mất hết tất cả, mà người đàn ông này lại còn là ông vua của nền tài chính hiện thời ngay cả thủ trưởng cũng nể mặt ông ta ba phần. Nhưng tất nhiên ngai vàng này cũng sẽ không tồn tại lâu...

Nhướng mày nhìn lão, khuôn mặt Lôi đánh lại lạnh lùng phun ra chữ. “Có.” Trong mấy năm qua lẫn lộn trong giới hoắc bạch lưỡng đạo làm sao anh không nhìn ra mảnh khoe nhỏ đó, nhưng đối với lão già này không cần để lại nhiều mặt mũi cho lão quá. “Bất quá, nếu Tô tổng...” Nhìn theo đoàn

người kéo theo sau ông ta có cả, Diệp Chính, Hoa Trắc Vinh và An Bình đúng là có mặt cả bốn tổng giám đốc. “À, Diệp tổng, An Tổng và Hoa Tổng đã đến rồi, tổng giám đốc chúng tôi cũng không đành đuổi các vị về. Lấy ghế!!!” Đúng là không chứa lại chút mặt mũi gì.

Bốn người mặt xanh mặt đỏ ngồi vào hàng ghế được chuẩn bị, Hoa Trắc Vinh là tổng giám đốc đứng thứ tư trong top hiện thời nhìn bộ dáng của anh không vừa mắt, đừng nói là một tập đoàn mới xuất hiện, nghe đến danh bốn tập đoàn này, người thông minh liền biết nên bám vào, cái gì mà không đành đuổi các vị về, chả khác gì tát vào mặt bọn họ. “Vị tổng thư kí này, tổng giám đốc anh cũng thật có mặt mũi đấy, không biết chúng tôi có được gặp?” Ông ta cũng muốn xem tên nhai ranh nào có thể đào tạo ra một tên tổng thư kí không hiểu thế thái như thế.

Đầy gọng kính, Lôi hơi nâng mắt cười lên nhìn vị Hoa tổng kia, ánh mắt lại không có chút nhiệt độ nào. “Rất tiếc các vị đã đến đây, nhưng tổng giám đốc hiện thời không có ở tổng công ty.” Muốn gặp? Chưa có đủ lễ thì chưa, nhất là hạng người không biết lượng sức mình như Hoa Trắc Vinh này.

“Anh!!!...” Mẹ nó, tổng giám đốc các người còn có mặt mũi hơn ta sao. Hoa Trắc Vinh nộ khí, nhưng lại bị An Tổng bên kia trấn an. Ánh mắt An Bình như có như không dừng trên người Lôi rồi dời đi, trong thâm tâm ông ta biết, những tổng giám đốc ở đây xét về khí thế thì chỉ có Diệp tổng và Tô tổng có thể so sánh với vị tổng thư kí ở đây, nhưng người này thế mà chỉ là cấp dưới, vậy người đứng trên cậu ta ư là ngay cả Tô Phong cũng không đầu lại, thu hồi tầm mắt, lần này nền tài chính nước Y biến động hẳn không nhẹ. “Vâng, vậy không biết vào lần tới An Bình tôi rất mong có hi vọng được gặp tổng giám đốc Thần Long thấy đầu không thấy đuôi của anh.” Ngay cả hai chữ ‘An tổng’ cũng không nói mà trực tiếp xưng là An Bình đủ cho thấy, người đàn ông này coi như nhún nhường trước một bước rồi.

Nghe lời này, Hoa Trắc Vinh kinh ngạc rủa tai lại lần nữa cũng là lời này. Trong bốn người bọn họ lão xếp sau An Bình, người đàn ông họ An này lại là người có mắt nhìn người nhất, chỉ cần nhìn lướt qua cũng có thể phân biệt được kẻ này có thể xứng với giai cấp như thế nào, nhưng nếu xét về khả năng mưu lược lại thua Tô Phong một bậc, về tính toán lại thua Diệp Chính một bậc, cho nên đứng thứ ba. Người kia nghe ông ta nói vậy ánh mắt cũng không thể kiềm nén kinh ngạc, cánh nhà báo càng có cơ hội săn tin nóng sốt.

Nhưng mục đích chính họ đến đây chính là muốn hạ vị thế của tập đoàn Thần Long này, đi tay không trở về không phải là thói quen của hồ ly, nhất là Tô Phong. “Tổng thư kí anh nói, Tổng giám đốc các anh không ở đây, vậy có thể nói mấy đề tôi nói vài lời với người đó được chứ?” Nói như vậy dễ nghe chính là làm quen thăm hỏi, nói khó nghe chính là ra oai phủ đầu. Quan trọng chính là tất cả mọi người ở đây tất nhiên không biết giữa họ nói cái gì nhìn phiên diện chính là dựa trên phản ứng của Tô Phong mà đoán, nếu thấy ông ta cười nói vui vẻ, chính là tốt đẹp đi, thấy ông ta hầm hầm tức giận chính là tổng giám đốc bên kia không nể mặt ông ta, sau nữa công ty này có biến cố gì, thì Tô thị vươn tay ra thu mua liền danh chính ngôn thuận, không bị nói là chèn ép này nọ còn được khen là cứu vớt công ty trước bờ vực phá sản. Nhưng quan trọng là thủ đoạn này lại không bị vạch trần dễ dàng, chỉ là hôm nay phản ứng ông ta chắc không thể tức giận được rồi...

Không biết suy nghĩ của Hoắc Minh Long là gì, nhưng Lôi vẫn nói máy, còn nở nụ cười hòa nhã không tới đáy mắt. “Tô tổng đã có lòng muốn nghe giọng nói của tổng giám đốc chúng tôi như vậy rồi, không giúp là không nể mặt Tô tổng rồi.” Chỉ là lời nói không dễ nghe lắm, lại không bói móc được gì.

Lão hồ ly kia cũng không sàm soi làm gì, phớt lờ đi, còn có ý rộng lượng của bậc trưởng bối đối với kẻ hậu nhân. “Cậu nói vậy tôi thực cũng muốn gặp trực tiếp tổng giám đốc đấy.” Nói rồi tiếp lấy điện thoại đã được nói mấy lần.

Ở đầu dây bên kia, Hoắc Minh Long vừa đáp chần cho cô nhóc nhỏ xong, đặt một cái thom lên trán, sau đó mới bước ra ngoài, vào thư phòng nghe điện thoại.

“Alo.” Giọng nói trầm thấp, rõ ràng hơi khan, đặc trưng của tuổi vị thành niên vang lên, vừa pha một phần non nớt, lại có một phần thành thục, lạnh lẽo lại có phần khí thế hơn người.

Nhiu mày, Tô Phong kinh ngạc không thôi vì người tiếp điện thoại này lại là nhóc con, nhưng cái loại chất giọng sôi sục đòi đó làm ông ta bản thân một chút. Theo phán đoán của ông ta, người đứng bên đầu dây bên kia nghe điện thoại cũng lắm cũng chỉ mười lăm mười sáu tuổi, khí chất trầm ổn hơn người, khiến ông ta có chút nghi ngờ. “Cậu là Thần Long tổng giám đốc?” Người này còn quá trẻ, trẻ đến mức ông ta không thể tin được càng không thể chấp nhận được.

Đầu dây bên kia không trả lời ngay mà hỏi ngược lại. “Tô tổng?” Ánh mắt xanh lơ bắt đầu tối sầm sâu thăm thẳm, không xinh đẹp một cách dịu dàng như khi nhìn cô nhóc mà có thêm phần sắc bén, khó nắm bắt được lại khiến cho người ta không đòi mất đi được, hấp dẫn đến ma mị.

“Là tôi. Cậu là...” Một lần nữa khi ông ta nghe thấy lời này lại càng cảm thấy dường như đúng chính là cậu rồi, nhưng lý trí 56 năm lại không khiến ông ta thừa nhận điều đó, quá khó tin. Một người có thể đứng trong nhóm năm vị tổng giám đốc lớn nhất của nước Y, lại là một thằng nhóc. Đừng nói là ông, lời này nói ra không ai có thể tin được.

Khóe môi Hoắc Minh Long hơi nhếch lên, con người ta là vậy nhiều chuyện đã rõ ràng ngay trước mắt lại cố tình giả vờ không biết. “Ông đoán xem tôi là ai?” Muốn gặp người gặp rồi lại không tin, đúng là tức cười mà.

“Là cậu.” Không muốn tin thì Tô Phong cũng không tin được rồi.

Kéo ngăn tủ gỗ bên dưới cái bàn trong thư phòng, Hoắc Minh Long lấy ra một tờ giấy, nhìn hai chữ TÔ PHONG được kí bên dưới với nét chữ hữu lực rõ ràng, nụ cười trên khóe miệng càng sâu lại càng làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo tới tận tâm can. “Tô Tổng nói ra thì ông vẫn có một món nợ với tôi đấy.” Bên trên tờ giấy có ba chữ to đề “Giấy nợ”.

“Hả? Cậu đang đùa...” Tôi hay sao? Lời nói còn chưa tròn câu thì đầu dây bên kia lại truyền đến ba chữ khiến ông ta sững sờ không thôi.

“Nam Thiên cằng...” Mắt kiên nhẫn với ông ta cậu buông một câu. “Tô Tổng tôi có việc bận không thể tiếp.” Rồi cúp máy ngay. Sau đó quay trở về phòng của mình, thấy bóng dáng nhỏ kia đã thức dậy từ bao giờ, sau con ác mộng, Thuận Hi Thiên vẫn khó ngủ như vậy, khuôn mặt nhỏ thất thần, đến

khi cậu đến bên cạnh, lo lắng nhìn mình mới bật ra một câu hỏi. “Long, làm sao để bảo vệ một người?” Cô nhóc muốn bảo vệ cậu, không muốn nhìn thấy khuôn mặt đỏ của cậu, rất không muốn nhìn thấy... Nhưng làm cách nào?

Bảo vệ? Hoắc Minh Long mỉm cười, lúc này trông cậu vẫn dịu dàng, khuôn mặt chỉ lộ ra trước mặt cô nhóc. “Muốn bảo vệ một người thì phải MẠNH!” Giống như muốn bảo vệ ba ba, cô nhóc thì cậu phải thật mạnh, chỉ có kẻ mạnh mới có thể sống sót.

“Ừm...” Tiểu Thiên lơ đãng đáp lại rồi thiếp đi lần nữa.

Hoắc Minh Long hơi cười, xoa đầu cô nhóc. Cậu không biết rằng, tiểu bảo bảo cậu nuôi dưỡng có một ngày sẽ mạnh, sẽ khó đối phó, để có thể bảo vệ cậu đứng bên cạnh cậu, đứng trên đỉnh cao.

Tại Phòng họp báo, sắc mặt của Tô Phong không tốt lắm, khi nghe cậu nói đến địa điểm đó, không ai quan tâm đó là ở đâu, chỉ có mình ông ta biết, chỉ có mình ông ta hiểu rõ, thẳng nhóc mà ông ta vừa tiếp chuyện không phải người mà ông ta đầu lại được.

Một năm trước, tại Nam Thiên cảng...

Trong một chi nhánh chính của tập đoàn Tô thị, không khí lạnh ngắt như tờ. Tô thị là một tập đoàn tài chính lớn tại châu Á chiếm gần 30% thị trường tài chính khu vực, nắm giữ lượng tiền khổng lồ được phân phối đến các chi nhánh là các ngân hàng chi nhánh trên nhiều nước xung quanh và mạng lưới khá dày ở nước Y, người ta gọi ông ta là ông vua tài chính không chỉ đơn thuần tiền trong tay ông ta lớn mà hơn hết là khả năng làm tiền sinh tiền. Từ các dịch vụ tài chính thu lợi nhuận đến các chính sách đối ngoại mở rộng thị trường đều rất dứt khoát và chuẩn xác.

Bây giờ đây người đàn ông được xem là vua này lại đang ngồi thất thần trong phòng làm việc, mắt nhắm chặt, thần thái lộ rõ vẻ mệt mỏi. Đối với ngành tài chính mà nói, tiền vốn là thứ đánh giá tất cả, nhưng trên hết để muốn thu hút được đồng tiền thì người như ông ta phải có uy tín cao mới khiến người ta tin tưởng mà giao tiền cho mình được, nhưng lần này Tô Phong gặp phải vấn đề nan giải rồi.

Hít một hơi sâu, nhấn một số điện thoại, chất giọng khàn khàn, lộ rõ sự mê man. “Tiểu Lâm, cậu thông báo bên Vụ tổng hiện thời không chuẩn bị đủ tiền nói ông ấy chờ một hai...” ngày trước đã. Cậu nói còn chưa hết câu thì một người đàn ông mặc áo đen, nghiêm chỉnh bước vào, nhưng nhìn tác phong có lẽ rất vội, cũng không rõ chuyện gì đã xảy ra.

Ông ta hơi nhíu mày nhìn người tổng thư ký Trình thân cận của mình vào mà không gõ cửa, rõ ràng đây không phải là có chuyện rất gấp sao. “Tiểu Lâm có chuyện gì?” Người này theo ông mười năm, xét về thông minh chỉ dưới ông một bậc là cánh tay trái của ông ta, khi làm việc gì cũng dứt khoát và chuẩn xác. Chẳng lẽ...

“Tổng giám đốc, bên Vụ tổng đã không chịu ngồi yên, họ bắt chúng ta phải làm theo hợp đồng không thôi sẽ kiện ra tòa, mà người Vụ thị đã vây quanh tổng tập đoàn rồi.” Nói đến đám người họ Vụ kia, đúng là không nể mặt mà, trước kí kết đã kì kèo này nọ, bây giờ có chút sự cố liền đục nước béo cò, lão tổng Vụ thị kia cũng thật đáng ghét, đây chính là ép người trắng trợn.

Xoa thái dương, hơn mấy mươi năm qua nào có xảy ra chuyện như vậy. Vốn trước đó Vụ thị kí hợp đồng với Tô thị gói vào ngân hàng tất thấy là 40 tỷ, chiếu theo lãi mà lấy theo từng tháng, vậy mà đột nhiên ba ngày trước người của Vụ thị lại đến tìm ngay còn nói là cần gấp. Tô Phong đúng là không ngờ tiền vận chuyển vốn trước giờ trót lọt vậy mà lần này tự dưng gặp cướp biển... “Àm” Ông ta tức đến mức đập tay mạnh vào bàn làm việc, nhưng khoan... cướp biển? Mẹ nó lão già họ Vụ kia không phải là cầu kết với cướp biển gây khó khăn cho lão chứ. “Quá lắm mà!!!” Chuyện này nếu bị vạch trần thì chắc chắn Tô Thị sẽ nhanh chóng rơi vào tình trạng khủng hoảng, thậm chí là phá sản trong nay mai, không có tiền xoay xở là chuyện nhỏ, mất uy tín trong thị trường mới là lớn, giờ một số tiền lớn làm sao lại có thể rơi trên đầu ông ta được đây...

“Reng reng.” Đúng lúc này điện thoại vang lên, hôm nay gặp vấn đề này, đừng nói là ông ngay cả mọi người khác tâm tình cũng không vui nổi. Theo ông ta đoán chắc là người bên tổng tập đoàn gọi tới nhờ ông ta giải quyết mọi chuyện đây mà, đúng là vận số cứ tiếp nối. Điện thoại reo một lượt rồi tắt, bên ngoài chi nhánh có một thiếu niên đứng trước cửa, tay mang theo một túi xách hơi nặng, cả khuôn mặt bị áp trong bóng tối không nhìn ra biểu tình, cậu ta cười cười nói với hai thanh niên bảo vệ đứng trước cổng. “Các anh có thể đưa cái này cho tổng giám đốc Tô được không?” Cậu ta chìa một lá thư ra, cũng không quan tâm hai người kia có đồng ý hay không liền xoay người cất bước đi.

Đến lúc bóng dáng cậu ta đi xa, thì hai người bảo vệ mới tỉnh người, cũng không biết lấy đâu ra lòng tin với một thằng nhóc, mà chạy vội vào trong phòng truyền là thư đến tận tay của Tô Phong. Lão hơi nhíu mày nhìn lá thư trong tay, dựa vào chất liệu giấy thôi cũng là loại giấy thượng hạng, tẩm nước hoa mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái, không nói chi xa chỉ là một lá thư này thôi cũng đã có giá mấy chục ngàn, là của hãng Hallmark, vì sao người đó lại gọi nó đến đây vào giờ phút này. Bên trong lá thư chỉ là một tờ giấy nhìn hai chữ to lớn trên đó là “Giấy nợ” là một bản hợp đồng cho vay soạn sẵn đầy đủ chi tiết, mà điều khiến ông ta nghi ngờ hơn kia chính là số tiền nợ đúng bằng 40 tỷ, kèm theo một lời nhắn ngắn gọn.

“Ông kí vào giấy nợ, sáng sớm đúng 8 giờ sáng lại trước cổng căn nhà số 23 phố Hoa Ban, có tất thấy 40 tỷ đã được chuẩn bị sẵn dưới gốc cây trong cái túi màu đen. Còn việc làm sao đưa tờ giấy này tới tay ta, yên tâm lúc ông lấy tiền thì giấy nợ sẽ đến nơi cần đến.”

Nhìn dòng chữ mạnh mẽ, dứt khoát, hữu lực, cơ hồ còn có cảm giác lạnh lẽo từ tay người viết truyền đến, hiện giờ có thể nói, đây dường như là cơ hội cuối cùng để cứu vớt công ty, số tiền 40 tỷ này không hề nhỏ, nhìn lại bản giấy nợ, đôi mắt nhanh chóng lóe lên tia sáng, vì phần trăm lãi là 0, vậy có nghĩa là số tiền này chỉ cần hoàn trả theo đúng là được. Trong mấy mươi năm làm ăn kinh doanh, Tô Phong chưa từng biết người nào lại không muốn thu tiền lời như vậy, mà theo tính toán này thì người đó biết rất rõ chuyện xảy ra với Tô thị hôm nay. Vậy là ai?

Sáng hôm sau, đúng 8 giờ sáng, Tô Phong cho tổng thư ký của ông là Tiểu Lâm đến địa điểm hẹn, quả nhiên, ở đó đã có sẵn một túi xách màu đen chính là túi mà theo lời bảo vệ nói cậu nhóc kia mang theo, nếu không phải là vì có lá thư đó, không ai tin số tiền lớn đó lại được để công khai ngay dưới một cái cây ven đường như vậy được. Tiểu Lâm cúi người, mở túi ra, toàn là những tờ mệnh giá 2000* (* tiền giấy ngoại tệ của Đài Loan lớn nhất là 2000 đài tệ), kiểm tra kĩ lưỡng bằng kinh nghiệm hơn mười năm làm trong ngành này, Tiểu Lâm chắc chắn rằng đây chính là tiền thật. Nhìn sang xung quanh

không phát hiện bất kì ai, mới cầm theo túi xách xoay người bước đi, tất nhiên, ám vệ của Tô gia ẩn thân trong bóng tối không rời đi, theo lệnh của Tô Phong họ phải ở lại để biết người đứng sau giao tiền là ai, nhưng đáng tiếc đến giữa trưa vẫn không có người xuất hiện liền trở về.

Trong căn phòng làm việc hôm trước, Tô Phong thất thần nhìn vào giấy nợ trên bàn, ông trước giờ làm việc rất không muốn mắc nợ người khác, đặc biệt là một kẻ thần thần bí bí như thế này, không biết liệu người đó có đem tiền lại đúng chỗ hẹn không, ông ta cũng chỉ có thể cảm cự đến giữa trưa hôm nay thôi, loay hoay cầm tờ giấy nợ, cuối cùng hạ bút kí hai chữ “TÔ PHONG” lên giấy, ông không biết người đứng sau này có mưu mô chước qui, có khả năng hô mưa gọi gió như thế nào nhưng lần này phải nợ cậu ta một ân tình rồi.

“Reng... Reng...” Tiếng chuông điện thoại reo vang.

Theo phản xạ tự nhiên Tô Phong nhất điện thoại lên nghe máy, bây giờ bất cứ cuộc điện thoại nào gọi đến số máy này đều quan trọng cả, có thể là người đó gọi đến là từ Tổng công ty, chỉ là...

“Thưa tổng giám đốc tiền đã nhận được, là tiền thật nhưng không phát hiện ai cả. Chuyện này...” Tiểu Lâm trước giờ mới đối mặt với một người kì quặc như vậy, nếu bây giờ Tô Phong qua cầu rút ván thì liệu người đó có chịu thua lỗ 40 tỷ, vấn đề này, theo anh ta chẳng khác nào cầu may cả, nếu gặp phải người ăn cháo đá bát chẳng phải là thua thiệt về mình sao, người này suy nghĩ cũng thật khác người. “Tổng giám đốc chuyện này xử lý thế nào đây...”

Đúng hẹn như vậy, cúi người nhìn xuống tờ giấy nợ trên bàn, thì nó đã...

Không còn ở đó...

Ra tay nhanh như vậy, ngay dưới mũi của ông ta, đôi mắt ra nhìn xung quanh, không thấy bóng người dù chỉ là một tàn ảnh, người này, ông ta nhìn không thấu được. “Đem tiền về tổng công ty giải quyết chuyện Vu ru thị đi, giấy nợ người đó đã lấy đi rồi...” Ngay cả khi ông ta kịp nhận ra...

Khi đem tiền đến tổng công ty bên ngoài đã vây kín người, Vu ru Tổng giám đốc há hốc nhìn cục diện trước mắt, ngàn vạn lần lão ta không ngờ, Tiểu Lâm vừa bước vào liền kêu thu ngân kế toán lại, kiểm tra tiền bạc, trả lại tiền cho lão ta, nhưng chưa hết, bên dưới mở tiền là một xấp hình chụp vụ trao đổi của ông ta với tên cầm đầu đám cướp biển, mà người đó còn rất chu đáo gởi cả một video clip HD quay lại cuộc trao đổi của lão ta với đám người kia, thực sinh động rõ nét a...

Về chuyện xảy ra sau đó, tất nhiên Tô Phong, Tô thị không bỏ qua dễ dàng rồi...

Bây giờ, tổng giám đốc Thần Long lại nói với Tô Phong những lời như vậy, khiến ông ta không thoát khỏi một trận kinh tâm, nên đầu hay hòa là chuyện nan giải, người này thật sự khó lường trước nên, quan sát rồi đi bước kế tiếp vậy.

Đưa điện thoại lại cho Lôi, Tô Phong ông ta cười cười, không khách khí, không tự cao. “Tô Tổng tôi đã nói chuyện qua với tổng giám đốc các anh, rất hợp ý ta, không biết tổng giám đốc Thần Long có rảnh thì sắp xếp cho tôi một cuộc gặp mặt.” Mọi người trong phòng trừ An tổng giám đốc đều kinh ngạc, nhưng nề mặt ông ta cũng không dám đàm luận gì nhiều.

Một năm trước, tại Nam Thiên cảng...

Trong một chi nhánh chính của tập đoàn Tô thị, không khí lạnh ngắt như tờ. Tô thị là một tập đoàn tài chính lớn tại châu Á chiếm gần 30% thị trường tài chính khu vực, nắm giữ lượng tiền khổng lồ được phân phối đến các chi nhánh là các ngân hàng chi nhánh trên nhiều nước xung quanh và mạng lưới khá dày ở nước Y, người ta gọi ông ta là ông vua tài chính không chỉ đơn thuần tiền trong tay ông ta lớn mà hơn hết là khả năng làm tiền sinh tiền. Từ các dịch vụ tài chính thu lợi nhuận đến các chính sách đối ngoại mở rộng thị trường đều rất dứt khoát và chuẩn xác.

Bây giờ đây người đàn ông được xem là vua này lại đang ngồi thất thần trong phòng làm việc, mắt nhắm chặt, thần thái lộ rõ vẻ mệt mỏi. Đối với ngành tài chính mà nói, tiền vốn là thứ đánh giá tất cả, nhưng trên hết để muốn thu hút được đồng tiền thì người như ông ta phải có uy tín cao mới khiến người ta tin tưởng mà giao tiền cho mình được, nhưng lần này Tô Phong gặp phải vấn đề nan giải rồi.

Hít một hơi sâu, nhấn một số điện thoại, chất giọng khàn khàn, lộ rõ sự mê man. “Tiểu Lâm, cậu thông báo bên Vu ru tổng hiện thời không chuẩn bị đủ tiền nói ông ấy chờ một hai...” ngày trước đã. Câu nói còn chưa hết câu thì một người đàn ông mặc áo đen, nghiêm chỉnh bước vào, nhưng nhìn tác phong có lẽ rất vội, cũng không rõ chuyện gì đã xảy ra.

Ông ta hơi nhíu mày nhìn người tổng thư kí Trình thân cận của mình vào mà không gõ cửa, rõ ràng đây không phải là có chuyện rất gấp sao. “Tiểu Lâm có chuyện gì?” Người này theo ông mười năm, xét về thông minh chỉ dưới ông một bậc là cánh tay trái của ông ta, khi làm việc gì cũng dứt khoát và chuẩn xác. Chẳng lẽ...

“Tổng giám đốc, bên Vu ru tổng đã không chịu ngồi yên, họ bắt chúng ta phải làm theo hợp đồng không thì sẽ kiện ra tòa, mà người Vu ru thị đã vây quanh tổng tập đoàn rồi.” Nói đến đám người họ Vu ru kia, đúng là không nể mặt mà, trước kí kết đã kí kèo này nợ, bây giờ có chút sự cố liền đục nước béo cò, lão tổng Vu ru thị kia cũng thật đáng ghét, đây chính là ép người trắng trợn.

Xoa thái dương, hơn mấy mươi năm qua nào có xảy ra chuyện như vậy. Vốn trước đó Vu ru thị kí hợp đồng với Tô thị gọi vào ngân hàng tất thảy là 40 tỷ, chiếu theo lãi mà lấy theo từng tháng, vậy mà đột nhiên ba ngày trước người của Vu ru thị lại đến tìm ngay còn nói là cần gấp. Tô Phong đúng là không ngờ tiền vận chuyển vốn trước giờ trót lọt vậy mà lần này tự dưng gặp cướp biển... “Àm” Ông ta tức đến mức đập tay mạnh vào bàn làm việc, nhưng khoan... cướp biển? Mẹ nó lão già họ Vu ru kia không phải là cấu kết với cướp biển gây khó khăn cho lão chứ. “Quá lắm mà!!!” Chuyện này nếu bị vạch trần thì chắc chắn Tô Thị sẽ nhanh chóng rơi vào tình trạng khủng hoảng, thậm chí là phá sản trong nay mai, không có tiền xoay xở là chuyện nhỏ, mất uy tín trong thị trường mới là lớn, giờ một số tiền lớn làm sao lại có thể rơi trên đầu ông ta được đây...

“Reng reng.” Đúng lúc này điện thoại vang lên, hôm nay gặp vấn đề này, đừng nói là ông ngay cả mọi người khác tâm tình cũng không vui nổi. Theo ông ta đoán chắc là người bên tổng tập đoàn gọi tới nhờ ông ta giải quyết mọi chuyện đây mà, đúng là vận số cứ tiếp nối. Điện thoại reo một lượt rồi tắt, bên ngoài chỉ nhánh có một thiếu niên đứng trước cửa, tay mang theo một túi xách hơi nặng, cả khuôn mặt bị áp trong bóng tối không nhìn ra biểu tình, cậu ta cười cười nói với hai thanh niên bảo vệ đứng trước cổng. “Các anh có thể đưa cái này cho tổng giám đốc Tô được không?” Cậu ta chia một lá thư ra, cũng không quan tâm hai người kia có đồng ý hay không liền xoay người cất bước đi.

Đến lúc bóng dáng cậu ta đi xa, thì hai người bảo vệ mới tỉnh người, cũng không biết lấy đâu ra lòng tin với một thằng nhóc, mà chạy vội vào trong phòng truyền lá thư đến tận tay của Tô Phong. Lão hơi nhíu mày nhìn lá thư trong tay, dựa vào chất liệu giấy thôi cũng là loại giấy thượng hạng, tẩm nước hoa mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái, không nói chỉ xa chỉ là một lá thư này thôi cũng đã có giá mấy chục ngàn, là của hãng Hallmark, vì sao người đó lại gửi nó đến đây vào giờ phút này. Bên trong lá thư chỉ là một tờ giấy nhìn hai chữ to lớn trên đó là “Giấy nợ” là một bản hợp đồng cho vay soạn sẵn đầy đủ chi tiết, mà điều khiến ông ta nghi ngờ hơn kia chính là số tiền nợ đúng bằng 40 tỷ, kèm theo một lời nhắn ngắn gọn.

“Ông kí vào giấy nợ, sáng sớm đúng 8 giờ sáng lại trước cổng căn nhà số 23 phố Hoa Ban, có tất cả 40 tỷ đã được chuẩn bị sẵn dưới gốc cây trong cái túi màu đen. Còn việc làm sao đưa tờ giấy này tới tay ta, yên tâm lúc ông lấy tiền thì giấy nợ sẽ đến nơi cần đến.”

Nhìn dòng chữ mạnh mẽ, dứt khoát, hữu lực, cơ hồ còn có cảm giác lạnh lẽo từ tay người viết truyền đến, hiện giờ có thể nói, đây dường như là cơ hội cuối cùng để cứu vớt công ty, số tiền 40 tỷ này không hề nhỏ, nhìn lại bản giấy nợ, đôi mắt nhanh chóng lóe lên tia sáng, vì phần trăm lãi là 0, vậy có nghĩa là số tiền này chỉ cần hoàn trả theo đúng là được. Trong mấy mươi năm làm ăn kinh doanh, Tô Phong chưa từng biết người nào lại không muốn thu tiền lời như vậy, mà theo tính toán này thì người đó biết rất rõ chuyện xảy ra với Tô thị hôm nay. Vậy là ai?

Sáng hôm sau, đúng 8 giờ sáng, Tô Phong cho tổng thư kí của ông là Tiểu Lâm đến địa điểm hẹn, quả nhiên, ở đó đã có sẵn một túi xách màu đen chính là túi mà theo lời bảo vệ nói cậu nhóc kia mang theo, nếu không phải là vì có lá thư đó, không ai tin số tiền lớn đó lại được để công khai ngay dưới một cái cây ven đường như vậy được. Tiểu Lâm cúi người, mở túi ra, toàn là những tờ mệnh giá 2000* (* tiền giấy ngoại tệ của Đài Loan lớn nhất là 2000 đài tệ), kiểm tra kĩ lưỡng bằng kinh nghiệm hơn mười năm làm trong ngành này, Tiểu Lâm chắc chắn rằng đây chính là tiền thật. Nhìn sang xung quanh không phát hiện bất kì ai, mới cầm theo túi xách xoay người bước đi, tất nhiên, ám vệ của Tô gia ẩn thân trong bóng tối không rời đi, theo lệnh của Tô Phong họ phải ở lại để biết người đứng sau giao tiền là ai, nhưng đáng tiếc đến giữa trưa vẫn không có người xuất hiện liền trở về.

Trong căn phòng làm việc hôm trước, Tô Phong thất thần nhìn vào giấy nợ trên bàn, ông trước giờ làm việc rất không muốn mắc nợ người khác, đặc biệt là một kẻ thần thần bí bí như thế này, không biết liệu người đó có đem tiền lại đúng chỗ hẹn không, ông ta cũng chỉ có thể cảm cựa đến giữa trưa hôm nay thôi, loay hoay cần tờ giấy nợ, cuối cùng hạ bút kí hai chữ “TÔ PHONG” lên giấy, ông không biết người đứng sau này có mưu mô chước qui, có khả năng hô mưa gọi gió như thế nào nhưng lần này phải nợ cậu ta một ân tình rồi.

“Reng... Reng.” Tiếng chuông điện thoại reo vang.

Theo phản xạ tự nhiên Tô Phong nhất điện thoại lên nghe máy, bây giờ bất cứ cuộc điện thoại nào gọi đến số máy này đều quan trọng cả, có thể là người đó gọi đến là từ Tổng công ty, chỉ là...

“Thưa tổng giám đốc tiền đã nhận được, là tiền thật nhưng không phát hiện ai cả. Chuyện này...” Tiểu Lâm trước giờ mới đối mặt với một người kì quặc như vậy, nếu bây giờ Tô Phong qua câu rút vắn thì liệu người đó có chịu thua lỗ 40 tỷ, vấn đề này, theo anh ta chẳng khác nào cầu may cả, nếu gặp phải người ăn cháo đá bát chẳng phải là thua thiệt về mình sao, người này suy nghĩ cũng thật khác người. “Tổng giám đốc chuyện này xử lý thế nào đây...”

Đúng hẹn như vậy, cúi người nhìn xuống tờ giấy nợ trên bàn, thì nó đã...

Không còn ở đó...

Ra tay nhanh như vậy, ngay dưới mũi của ông ta, đôi mắt ra nhìn xung quanh, không thấy bóng người dù chỉ là một tàn ảnh, người này, ông ta nhìn không thấu được. “Đem tiền về tổng công ty giải quyết chuyện Vụ thị đi, giấy nợ người đó đã lấy đi rồi...” Ngay cả khi ông ta kịp nhận ra...

Khi đem tiền đến tổng công ty bên ngoài đã vây kín người, Vụ Tổng giám đốc há hốc nhìn cục diện trước mắt, ngàn vạn lần lão ta không ngờ, Tiểu Lâm vừa bước vào liền kêu thu ngân kế toán lại, kiểm tra tiền bạc, trả lại tiền cho lão ta, nhưng chưa hết, bên dưới mớ tiền là một xấp hình chụp vụ trao đổi của ông ta với tên cầm đầu đám cướp biển, mà người đó còn rất chu đáo gửi cả một video clip HD quay lại cuộc trao đổi của lão ta với đám người kia, thực sinh động rõ nét a...

Về chuyện xảy ra sau đó, tất nhiên Tô Phong, Tô thị không bỏ qua dễ dàng rồi...

Bây giờ, tổng giám đốc Thần Long lại nói với Tô Phong những lời như vậy, khiến ông ta không thoát khỏi một trận kinh tâm, nên đầu hay hòa là chuyện nan giải, người này thật sự khó lường trước nên, quan sát rồi đi bước kế tiếp vậy.

Đưa điện thoại lại cho Lôi, Tô Phong ông ta cười cười, không khách khí, không tự cao. “Tô Tổng tôi đã nói chuyện qua với tổng giám đốc các anh, rất hợp ý ta, không biết tổng giám đốc Thần Long có rảnh thì sắp xếp cho tôi một cuộc gặp mặt.” Mọi người trong phòng trừ An tổng giám đốc đều kinh ngạc, nhưng nề mặt ông ta cũng không dám đàm luận gì nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Dưỡng Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Kẻ Chung Tình

Buổi họp báo sau đó rất nhanh được kết thúc, tất nhiên cánh nhà báo thu nhặt được toàn thông tin nóng sốt nhưng đôi lại họ tất nhiên không có cơ hội công khai những điều đó. Bạch đạo là vậy, so với Hắc đạo giải quyết mọi thứ một cách công khai, giống như không thích là không thích và thích là thích, nó giống như đi trên mặt băng bên dưới là nước, người ta đa phần chỉ nhìn thấy màu trắng đẹp đẽ của băng mà không biết những người đi trên băng là khó khăn thế nào. Bất cứ lúc nào cũng phải cẩn trọng vì có thể dễ dàng ngã xuống, băng rạn và bên dưới là dòng nước lạnh giá.

Lúc này tại Hoắc trạch ...

“Tiểu Thiên, mấy ngày nay bị bệnh không được gần Tiểu Tiểu.” Nhìn thấy cô nhóc, mới thức dậy mắt còn mơ màng, đầu tóc hơi rối ôm con thỏ bông màu trắng sữa, đang nói với nữ hầu chuyên giữ Tiểu Tiểu của cô nhóc, Hoắc Minh Long liền nhẹ giọng khuyên. “Bây giờ Tiểu Thiên đang bị cảm, nếu bị ho theo thì không tốt.” Cậu từ phía sau ôm lấy cô nhóc, đầu đặt lên đầu vai, khuôn mặt cọ vào gò má tròn mịn. Ừm hạ sốt rồi, vẫn còn hơi ấm, nhưng khuôn mặt cuối cùng cũng có chút huyết sắc.

Được rồi, Thuận Hi Thiên bị bệnh nên nghe lời Long. “Ừm.” Cô nhóc ôm thỏ bông, quay mặt ra sau, thom nhẹ lên mặt cậu, sau đó nắm lấy bàn tay tròn mịn xinh đẹp của cậu hơi nâng môi lên cười bảo. “Long, chúng ta coi ti vi, coi ti vi nha...” Trời đã về đông, cô nhóc nào đó vẫn còn bị cảm, lúc thức dậy lại không mang theo dép bông Bunny, vừa định bước đi thì bị Hoắc Minh Long nhắc bóng lên, một đường đi đến phòng khách.

Không hiểu vì sao, lúc này Tiểu Thiên cảm thấy rất yên bình, bước đi trầm ổn, cả trọng lực đều đặt lên đôi tay của cậu, tai áp vào trước ngực nghe rõ ràng nhịp tim đập thình thịch, hơi ấm nhẹ nhàng truyền đến, cách một lớp vải bông dung ấp áp lạ thường, ngược mặt lên nhìn chính là cái cằm cương nghị, mơ hồ còn thấy chóp mũi cao cao, ...

“Suy nghĩ cái gì vậy?” Đến khi bị giọng nói dịu dàng của cậu làm cho tỉnh người mới giật mình nhận ra mình thần thờ lâu như vậy, đôi môi anh đào phơn phớt hồng cũng vô thức nâng lên một nụ cười vui vẻ. Mà Hoắc Minh Long cơ bản cũng không muốn buông tiểu thiên hạ trong lòng mình ra, ai bảo cậu lại thích cảm giác bảo vệ cô nhóc như vậy, môi căng mọng đặt rất gần da thịt làm cậu cảm giác được dễ dàng hơi ấm nhẹ nhàng khi cô nhóc thở, chỉ cần cuối đầu là nhìn thấy cả khuôn mặt non mịn xinh đẹp, nhất là đôi hàng mi dài cong cong như cánh bướm, giống như vậy cả đời thì có vẻ tốt, nhưng cậu biết, con chim nhốt trong lồng không bao giờ vui vẻ, cho nên...

Mím môi, bàn tay nhỏ non mịn như búp sen chống má, sau đó vươn vỗ vỗ mặt cậu, cười thần bí, chu môi nói. “Bí mật.” Rồi cười khúc khích, mắt híp lại thành hình bán nguyệt, với lấy điều khiển bật ti vi lên.

Nhóc con này từ khi nào biết trêu đùa cậu rồi?Nhéo nhéo chóp mũi non mịn, ôm tiểu bóng dáng ngồi lại trong lòng mình, cùng coi ti vi chung với cô nhóc.

Đang coi phim thì Phúc bá bước vào thông báo...

“Tiểu công chúa của chú bị bệnh sao?” Hoắc Mạnh Hùng từ bên ngoài bước vào, vẫn là bộ vét đen được ủi thẳng thớm, đầu tóc hơi rối nhưng lại không làm mất đi vẻ phong trần lịch lãm, khuôn mặt tuyệt mỹ lãnh ngạo hơi nhiễm bụi phong sương đã dần hiện ra vài nếp nhăn trên khuôn mặt, nhưng như vậy ngược lại làm nên cảm giác thành thực sôi đời, anh vừa bước vào liền cất tiếng nói nói cười cười, trực tiếp đem tiểu công chúa làm trọng tâm.

Và tất nhiên cũng bỏ qua luôn con trai mình. Được rồi, không phải là anh không nhận ra khuôn mặt hơi lạnh lẽo đó của con trai, liếc qua Từ thúc lúc này đang không ngừng lau mồ hôi, Tiểu Thiên bị bệnh là ông ấy báo cho anh, cũng có lẽ còn có chút tâm tư của bậc trưởng bối dành cho mình, anh chỉ cười cười, thẳng nhóc này, tính chiếm hữu còn lớn hơn anh. Tốt nhất là cứ giả vờ như không thấy.

Mấy năm nay, cứ thi thoảng hai ba tuần là anh lại đến đây, Tiểu bảo bối thì thấy anh lại cũng vui vẻ cười cười, còn anh rất tốt, rất biết cách biến cậu thành không khí. Hôm nay, Tiểu Thiên bị bệnh tất nhiên không để ba ba của cậu chiếm được một phần tiện nghi... Khóe miệng Hoắc Minh Long nâng lên. “Ba? Sao ba lại tới đây?” Năm ba phần là có người biết ba cậu rất thích tiểu bảo bối nên gọi điện báo đây mà. “Từ thúc gọi người pha cho ba một tách cà phê đi.”

“Tiểu Long, chẳng lẽ ba không được tới sao?” Thăng con trai này đúng là không nể tình thân mà!!! Có tiểu bảo bối là sẵn sàng gạt ba nó sang một bên, tất nhiên là chuyện này năm năm trước đã như vậy, bây giờ cũng như vậy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Thiên ngẩn lên cười cười. “Chú...!” ánh mắt long lanh, có chút vui vẻ vì anh xuất hiện ở đây, vốn Tiểu Thiên coi anh giống như cha rồi. (Tác giả: Vàng, cha chồng..) Nhưng lúc phát âm lại pha chút yếu ớt, ai bảo người ta mới bị bệnh đầu chứ.

Anh áp tay lên trán cô nhóc, trong ánh mắt lạnh giá của con trai, lại nửa ngồi nửa quỳ nói chuyện với cô nhóc. “Tiểu công chúa, không khỏe? Làm chú lo lắng quá nha...” Nói rồi tay đặt lên đỉnh đầu cô nhóc nhẹ nhu nhu, nhóc con này rất ít khi bị bệnh, anh biết con trai chăm sóc nhóc rất tốt, lần này coi như không may rồi.

“Tiểu Thiên bị bệnh, đừng lại gần ba Long quá sẽ lây bệnh cho chú đấy!” Hoắc Minh Long nhìn cảnh ‘cha con hòa thuận’ này thật là chướng mắt, bảo bối của cậu sao tới lượt ba cậu lo chứ. Nói rồi nhìn ba mình cười lạnh.

“Như vậy Tiểu Long cũng bị bệnh rồi?” Đúng là...

Đúng lúc này, nữ hầu mang cả phê hảo hạng đã pha sẵn ra đặt lên bàn, anh cũng ngồi sang bên ghế.

Trên ti vi vừa lúc chiếu đến tin tức tài chính trong ngày, có cảnh quay cận cảnh tại phòng họp báo tại tập đoàn Thuận Long. Nhìn người đàn ông bình tĩnh, đơn độc trả lời tất cả câu hỏi của cánh nhà báo, bất cứ thắc mắc được đưa ra không ít kèm theo một vài tiểu tiết mà chỉ cần sơ sảy là thông tin nhanh chóng bị lòi ra, nếu đủ lớn còn có thể vạch ra được càng nhiều những thông tin mật. Nhưng người đàn ông tất nhiên không cho phép họ khai thác quá nhiều, cứ chỉ nhàn nhả nói năng từ tốn thanh lịch, kết hợp với phong cách nói chuyện không mặn không nhạt, đánh bật vấn đề về phía bọn họ.

Nhưng đến cuối cùng lại không có phần thú vị kia... hiển nhiên là nhà báo họ không có đủ gan để đưa lên. Quy tắc luôn là như thế...

Diễn biến thì chỉ có như vậy, nhưng đôi mắt Hoắc Minh Hùng lại nhìn chăm chăm vào vị tổng thư kí tập đoàn Thuận Long – Lôi. Không sai, anh chính là nhìn người này rất quen, dựa vào cách ăn nói và cử chỉ người này dường như có quen biết với anh, nếu dựa theo cảm ứng thì người này rất giống một người, nhưng người đó đã chết cách đây hai năm trước chính tay anh đã tận mắt chứng kiến và nếu nhìn khuôn mặt này thì không phải... Nhiều mảy suy nghĩ được một lúc cũng không nhớ được gì, thì điện thoại của Hà Tiểu bên kia gọi đến báo là có chuyện nên anh cũng nhanh chóng rời khỏi Hoắc Trạch.

Khi chiếc xe lao vút khỏi đại trạch viện, chạy theo sườn núi xa xăm biến mất thì cũng vào lúc đó một bóng dáng vừa từ trong bóng tối bước ra, nhìn theo hướng xe mất hút. “Anh ấy không nhận ra tôi?” Lôi cất tiếng nói, anh cũng không không biết nên khóc hay nên cười, người này đã từng là anh em tốt với anh, vậy mà chỉ cần việc liên quan đến người đó liền mất đi lí trí.

Hoắc Minh Long không biết đã đứng bên cạnh anh ta từ khi nào, cười cười nói. “Biết nhưng không tin.”

Đúng ai có thể tin được người mình nhìn tận mắt thấy đầu người đó đã bị chặt đứt lia, đầy máu tươi, hình ảnh một người anh em mà mình đã từng rất thân rất quen, rất tin tưởng vào cái ngày mà mình tưởng người đó phản bội mình, không tin cũng không phải chuyện lạ, bởi vì hình ảnh đó đã khắc sâu vào đầu rồi thì có xóa thế nào cũng không quên được, cũng không chuộc lỗi được...

Nhìn vào trong, cô gái có khuôn mặt ma mị đang chơi cùng cô nhóc nhỏ, khỏe mỗi Lôi không khỏi nâng lên nụ cười. “Nhưng nếu cô ấy là Mị thì có lẽ chính tôi cũng không suy nghĩ sáng suốt được.” Nhất là những người đàn ông suốt đời chỉ yêu được một người, thì người phụ nữ sẵn sàng hi sinh mạng sống của mình, họ có thể đánh đổi tất cả.

“...” Hoắc Minh Long không vội trả lời. Chỉ biết có một cô gái vào hai năm trước, có thể kéo một thân đầy máu tươi, trên người đã bị bắn ba phát súng một trong ba là phát súng chỉ cách tim 2cm, vượt qua hàng rào bảo vệ cẩn mật của Hoắc Trạch, đến để chỉ nói với cậu ba chữ. “Cứu anh ấy...”

“Đúng là ngốc!!!” Cuối cùng cậu buông 1 câu như vậy rồi bước vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Về Nhà

Tác giả: Từ Vy Bạch Sắc

Beta: Ngân Luna

Ngày 25 tháng 10, hôm nay là ngày sinh nhật của Thuận Hi Thiên, thời tiết bây giờ đã se lạnh, bên ngoài lá thu đã đỏ rực một mảng cùng với những cành cây khẳng khiu lá vàng xơ xác như những ngọn đuốc khổng lồ vươn lên trời cao. Mà ánh nắng ngày thu cũng đặc biệt đẹp để mà u mỹ (u buồn + mỹ lệ), từng đám mây tím bay lơ lửng nên thơ như bông bành xốp nhẹ những que kẹo bông giòn.

Ngần người nhìn lá cây thường xuân dần dần rơi xuống...

“Tiểu Thiên hôm nay Long sẽ tặng cho Tiểu Thiên một món quà đặc biệt.” Đó là câu nói mà cậu nói sáng nay với cô nhóc nhỏ, lúc ấy nhóc con còn mơ màng đầu tóc còn hơi rối, đầu vai áo ngủ vừa lệch để lộ bờ vai trắng nõn, con ngươi đen trong trẻo mơ hồ nhìn khuôn mặt người trước mắt, cũng không nhớ hôm nay là ngày nào thì đã bị người ấy kéo tay đi, nào là tắm rửa cho thơm thật thơm, vận váy ren thật đẹp.

Đó là chính là sản phẩm mới nhất của nhà thiết kế nổi tiếng người Pháp, váy viền ren đơn giản, thân váy áo được làm từ loại vải cotton hỗn hợp, mùa đông mặc vừa ấm, vừa thoải mái, viền lông cừu váy xếp nếp trông rất đẹp mắt, còn có một đôi giày búp bê bằng da thật bên trong có may tinh tế vải lông, vớ chân màu trắng viền lam nhạt với một chiếc nón nhỏ và áo khoác bằng lông cừu Tây Tạng rất mịn trông cô nhóc chẳng khác nào một búp bê sứ tinh xảo cả. Nhưng búp bê sứ thì vô hồn còn với cô nhóc chỉ cần với ánh mắt trong trẻo như nắng thì cũng đủ khiến toàn thân cô nhóc sáng lên sự sinh động.

“Cạch cạch.” Hoắc Minh Long từ bên ngoài bước vào, hôm nay cậu cũng ăn vận rất đẹp, thật ra chỉ là so với thường ngày có chút cầu kì, áo sơ màu trắng viền lam nhạt được ủi phẳng phiu, kết hợp với áo vét xanh, đường may tinh tế tao nhã, càng làm tôn lên vóc người vốn đã rất cân đối của cậu, 15 tuổi cao 1m75 chỉ vài năm nữa thôi thì tráng kiện sẽ dần hoàn mỹ, bộ vét khoát lên người làm nổi bật khí phách cùng sự chừng chặc hơn so với tuổi.

Hôm nay, sở dĩ cả hai đều phải ăn vận như vậy bởi vì sẽ đi gặp một người rất quan trọng. Ba của Thuần Hi Thiên – Thuần Phong Triệt, người này là một anh em tốt của Hoắc Mạnh Hùng, không biết vì sao đột nhiên rút chân khỏi hắc đạo, mọi người chỉ biết người đàn ông này từng một thời sánh vai với anh, được xem là Nhị Thánh Hắc Long bang, nếu anh là Hắc đế thì ba của Thuần Hi Thiên được coi là Hắc vương tình cảm hai người rất tốt, thế rồi vào mười một năm trước rút chân, nghe nói là vì anh ta có vợ và có một đứa con nhỏ. Hắc đạo cũng không ít trường hợp như vậy, nhưng rất ít ai lại đang đứng trên đỉnh cao lại rời bỏ ngai vị của mình.

“Tiểu Thiên xong chưa?” Hoắc Minh Long vừa bước vào, khuôn mặt vốn lúc nào cũng phủ một tầng băng lãnh liền hé ra vẻ hiền hòa và ôn nhu, cậu đi về phía cô nhóc nhỏ, hôm nay là ngày rất quan trọng là ngày cậu chính thức tiếp nhận lời đề nghị của Phong thúc nhóc con này thật sự rất quan trọng với cậu... Vén vén mái tóc đã hơi dài của Tiểu Thiên, cậu dịu dàng hỏi. “Hôm nay chúng ta sẽ đi gặp người thân của Tiểu Thiên...”

Chiếc FCEV còn chưa chính thức xuất bán của Honda, màu đen viền trắng óng ánh chạy trên con đường rừng với hai bên là các cánh đồng hoa cải vàng độ nở thật nổi bật, bên trong xe, Tiểu Thiên bị bật mắt vì nơi này là một nơi cực kì bí mật, cô nhóc dựa đầu vào cánh cửa xe để mở, làn gió mùa thu có chút lạnh, có chút mát lướt qua da mặt mịn màng hồng hào mang theo mùi hương đơn giản mộc mạc của hoa cải và cúc dại ven đường, mái tóc dài đen nhánh vài sợi tóc bay bay qua khỏi cửa kính, cả khuôn mặt tinh tế như chìm vào trong cánh mùa thu với khung cảnh màu vàng ươm đẹp đẽ.

Con người màu lam nhạt của Hoắc Minh Long khẽ dời sang mắt gặp khung cảnh hút hồn ấy có chút say mê, nhóc con càng lúc càng biết tản ra hương vị mê người rồi...

“Long chúng ta có phải vừa đi qua cánh đồng cải vàng hay không...” Trong đầu Tiểu Thiên mê mang suy nghĩ, con đường này rất quen thuộc, rất bình lặng, rất ưu thương giống con đường trở về nơi nào đấy trong kí ức... một nơi rất đẹp, tràn đầy tiếng cười nơi vui vẻ của gia đình cô nhóc...

Chốc sau chiếc xe rẽ vào con đường núi mà hai bên là những cây phong màu lá đỏ rực như bức tranh mùa thu vàng của Levitan, xa xa có thể nhìn thấy những mảng cỏ ô vàng và bên cạnh là dòng suối trong vắt như gương soi rọi bầu trời vàng ươm dịu dàng, bánh xe chạy trên những chiếc lá phong đỏ rơi lá tã, còn một vài chiếc lá bay vào cửa đậu lên chóp mũi của Tiểu Thiên. “Úp...” cô nhóc nhặt lấy nó, bàn tay nhỏ sờ sờ hình hài của chiếc lá, có mấy cánh có răng cưa... “Đã đến rừng phong sao?...”

Trong hư không Tiểu Thiên có thể mơ hồ nghe thấy tiếng suối chảy róc rách, róc rách, nghe như tiếng bước chân của một người đàn ông mang giày gỗ, chậm chậm mà yên ả.

Cuối cùng khi không còn nghe thấy tiếng rì rào của rừng phong là lúc trước mắt hiện ra khung cảnh xinh đẹp đầy thơ mộng, có thể thấy trước mắt là một ngọn núi trông rất nhiều cây phong, lá phong nhuộm màu đỏ rực như một đồng lửa lớn dựng lên ở trời, khung cảnh hiện ra thoáng đãng mà mát mẻ, chân núi chỉ có duy nhất một đám cỏ chỉ cao tầm 5cm, màu đỏ rực như một tấm vải nhung tự nhiên của tạo hóa, xa xa một ngôi nhà bằng gỗ bên ngoài được gia cố bằng đá, với ống khói đang tỏa ra khói trắng mà thiết kế không khác gì ngôi nhà trong truyện cổ tích của những chú lùn, của người đẹp trong người đẹp và quái vật, ...

Lôi ngòi ở đằng trước lái xe, khóe môi cũng không khỏi nâng lên nụ cười yên ả, nơi này quả thực rất đẹp, đẹp đến mức người ta muốn đến mà không muốn về mùa xuân thì tươi mát, mùa hè thì trong lành, mùa đông thì ấm áp... còn mùa thu thì lại mang đến cảm giác mát mẻ yên bình khó tả. “Thiếu gia, gần tới nơi rồi...”

Chiếc xe đậu ngay trước cửa ngôi nhà, người phụ nữ vốn còn đang loay hoay nhìn các đầu bếp chuẩn bị thức ăn, nghe thấy tiếng thảng rất nhẹ nhàng của xe thì vội vã bước ra, kinh nghiệm nhiều năm làm sát thủ khiến cô rất tinh ý với những âm thanh dù là rất nhỏ.

“Về nhà thôi Tiểu Thiên.” Hoắc Minh Long nhẹ nhàng tháo khăn bịt mắt cô nhóc ra, để cô nhóc nhìn kĩ mọi thứ bên ngoài, bởi vì nơi này, không sai chính là ngôi nhà trước kia mà cô nhóc đã sống cùng ba mình.

Tiểu Thiên mơ màng mở mắt ra nhìn xung quanh, cảnh vật như cũ, vẫn theo tựa như kí ức của cô nhóc, không rõ ràng nhưng lại rất chân thật.

“Tiểu Thiên coi ba làm gì cho con nè...” Người đàn ông mà cô nhóc còn không nhớ rõ khuôn mặt tự tay may cho cô nhóc một con gấu bông, tuy đường may vụn về nhưng cô nhóc rất thích, đáng tiếc ngày đó con gấu bông đã bị người ta ném ven đường.

“Tiểu Thiên ba cho con coi cái này nè.” Người đàn ông cười cười, dẫn cô nhóc đến một nơi rất đẹp bên dưới tán cây liễu màu xanh ngắt, đào lên một chiếc hộp bí mật là nơi cất giữ hình mẹ của cô nhóc, chỉ biết người phụ nữ đó rất xinh đẹp,... kí ức vụn vặt...

“Tiểu Thiên đến một ngày sẽ có một người yêu con như ba yêu mẹ...” Người đàn ông ngẩng đầu nhìn trời bầu trời cao xanh kia dường như hiện ra được hình ảnh người vợ của mình, trong đôi mắt đen như bảo thạch còn chứa một chút mát mát, một chút nhớ nhung...

...

Nước mắt không biết từ lúc nào đã rơi là chã, Thuần Hi Thiên không lau nước mắt vì người thiếu niên bên cạnh đã thay cô nhóc làm điều đó... cậu ôm cô vào lòng, cho cô nhóc khóc thật một khuôn mặt vì khóc mà hơi sưng mới đau lòng an ủi, ... nhóc con nhìn cậu, nhìn cậu rất lâu, giống như để cho từng chi tiết trên mặt cậu thấm vào trong trí nhớ, cuối cùng mới nở nụ cười như nắng ấm. “Long vào nhà thôi...”

“Long vào nhà thôi...” Thuần Hi Thiên nắm lấy tay cậu, trên môi gieo một nụ cười nhưng đáy mắt lại có chút ưu thương.

“Ừm...”

Trong nhà, toàn bộ vật dụng đều áp một màu vàng nhạt của gỗ, từ sàn gỗ, bàn gỗ, các vật trang trí bằng gỗ, nội thất bên trong tinh tế mà ấm áp, so với Hoắc Trạch một phần bề thế, oai lộng, nơi đây lại mang đến cho người ta cảm giác an bình và yên ả như được trở về mái nhà ấm cúng. Chỉ thấy ngoài loại

đèn cao cấp tỏa ra ánh sáng vàng dịu dàng, một vài vật dụng đơn giản có giá vài trăm vạn và những thứ vật dụng đắt tiền thì cũng không còn gì khác.

Ngôi nhà có tất thảy ba phòng ngủ, không lớn nhưng rất thoải mái, mỗi phòng ngủ đều có một phòng tắm xa hoa riêng, có bể tắm tạo sóng, có ghế mát xa, có cả một giếng trời đối diện cửa phòng tắm chỉ cần ấn nút liền tự động mở ra, bình thường là loại kiếng một chiều có thể nhìn thấy trời xanh. Chính giữa là giường ngủ, nệm là nệm nước siêu bền, ngay cả ga giường cũng là làm từ loại vải rất thoải mái. Bước vào phòng liền thấy sáng sủa và tươi mát.

Vì chờ đến một ngày như hôm nay, sau khi an nghỉ cho Thuần Phong Triệt, cậu luôn cho người đầu đặn về đây quét dọn và thỉnh thoảng kiểm tra lại mọi thứ để đảm bảo chúng luôn hoàn hảo như cũ. Nhìn lại ngôi nhà này, độ nhiên Hoắc Minh Long cảm thấy, so với Hoắc Trạch rộng lớn mà lạnh lẽo, nơi này luôn tràn ngập sự ấm cúng của gia đình, được về nhà...

Dựa vào trí nhớ vốn mơ hồ, cô nhóc nín thở trở về căn phòng của mình, khi đến nơi đập vào mắt cô nhóc chính là hình một con thỏ trắng được dán lên trước cửa phòng, đi theo bên cạnh nhóc con, Hoắc Minh Long cười cười. “Đây là phòng của Tiểu Thiên sao?” Rõ là biết mà vẫn cố tình hỏi.

Nhìn con thỏ trắng với hai cái răng cửa dài dài một mắt nhắm một mắt mở đối diện mình, Tiểu Thiên có chút hồi hộp, nhưng đây quả thật đúng là phòng của mình rồi. “Ừm... chắc là nó...” Nhóc con nhủ mảy nhỏ, nhưng cô nhóc vẫn là tò mò lo lắng nha. Phòng của mình lúc trước như thế nào?

“Cạch...” Bàn tay nhỏ lên lên mở cửa giống như trong căn phòng có người và cô nhóc thì sợ quấy rầy người đó vậy. Con người đen trong treo, nhìn qua khe hở mà cô nhóc đoán là sẽ không ai nhìn thấy nhất là cái người thần bí trong suy nghĩ của cô nhóc ấy. Nhưng tất nhiên bên trong... không có người... nhìn bài trí trong căn phòng, con người xinh đẹp của Tiểu Thiên không khỏi sáng lên...

Ngay cả Hoắc Minh Long cũng không đoán ra được, thì ra căn phòng lại đơn giản mà dễ thương đến như vậy. Không giống như suy nghĩ của cậu, phòng Tiểu Thiên ắt hẳn là kiểu phòng công chúa điển hình với mọi thứ đều là màu hồng phấn nhưng chỉ ít cũng có rất nhiều thứ màu hồng.

Thực tế lại không phải vậy, chỉ thấy trang hoàng trong phòng lấy màu xanh lam làm chủ đạo, ga giường màu lam nhạt, chăn lại màu lam sẫm, gối nằm là một con sâu bông màu lam mềm nhẹ chất liệu vải cực phẩm không gây hại với trẻ con, hầu hết mọi thứ trong phòng đều bằng gỗ sồi, bên cạnh có một cái tủ đựng quần áo bằng gỗ lim màu đen, một cái bàn học với cái ghế thấp và vài thứ linh tinh trên đó vẫn được giữ nguyên vẹn, trên tường có vài bức tranh phong cảnh mộc mạc mà xinh đẹp. Cậu từng nghe nói Thuần Phong Triệt ngoài là một đàn anh xã hội đen, anh ta còn rất có khiếu hội họa và nhìn những tác phẩm trên tường này, đơn giản chỉ một bức giá trị cũng lên đến sáu con số.

Nhóc còn ngây ngẩn nhìn những thứ vật dụng trong phòng, loay hoay tìm tòi mọi thứ, khuôn mặt không kiềm được vẻ thích thú. Hoắc Minh Long nhìn đến không khỏi nâng lên nụ cười nhạt, dù sao thì Tiểu Thiên cũng chỉ là một cô bé mười tuổi ngây ngô đáng yêu. Sau đó dựa theo trí nhớ mờ nhạt của mình, đi về phía cái bàn bằng gỗ, nhóc con thần thờ nhìn học tủ cuối cùng rồi ôm bụng nghi vấn mở ra, bên trong tất cả đều là... tranh... cả một học tủ đầy đều là tranh, còn có màu nước đã khô, nhưng là loại màu chỉ cần đổ một ít nước là lại sử dụng được tiếp.

Nhìn những nét họa đầy màu sắc, trong lòng Tiểu Thiên không khỏi nâng lên sự yêu thích khó tả, chạm vào những màu sắc đã khô lại cô nhóc dường như muốn ngay lập tức vẽ tranh vậy. Không thể không nói sở thích cũng có thể di truyền mà tài hoa của Tiểu Thiên so với ba mình cũng không hề thua kém thậm chí còn nhìn hơn một chút...

Tranh vẽ lúc nhỏ của Tiểu Thiên có thể nói khá nguyệt ngọc đa phần đều là do cô nhóc thích thêm màu gì thì thêm màu đó, nhưng con người Hoắc Minh Long lại không bỏ qua được những chi tiết rất quan trọng, ví dụ như vẽ quả táo chẳng hạn, nó không ra hình quả táo, có chút méo mó lại có chút không cân xứng, nhưng màu sắc lại rất tỷ mỉ, nhất là chỗ chuyển màu đậm nhạt, dường như màu sắc cũng theo ý cô nhóc vậy, từ từ chuyển qua chuyển lại một cách hài hòa. Cậu càng nhìn càng cảm thấy thích thú. “Tiểu Thiên thích vẽ sao?”

“Ừm...” nhóc con trả lời ngay. Ánh mắt cũng hơi nâng lên nhìn cậu cười vui vẻ, rồi lại nhìn xuống đồng hồ vật bên dưới.

“Vậy chúng ta đem những thứ này về.” Hoắc Minh Long liền nói như vậy, ánh mắt lại nhìn về phía tiểu bảo bối của cậu. Cậu biết cô nhóc rất yêu thích những thứ này, nhưng theo cách suy nghĩ của Tiểu Thiên...

“Đừng cứ để chúng ở đây...”

Bởi vì trong lòng cô nhóc, những thứ ở đây là những điều rất quý giá, mang nó đi rồi thì 1 ngày nào đó cô nhóc sẽ quên đi thời, giống như hình ảnh về người ba đang dần mờ nhạt trong tâm trí cô nhóc vậy. Chính mình không thể nào nhớ được thời thì để nó ở đây để luôn nhắc nhở mình, đã từng có những tháng ngày rất đẹp để...

Khẽ vuốt mái tóc của cô nhóc vén ra sau vành tai, Hoắc Minh Long cười bảo. “Ừ không đem về...” Nói rồi nhìn cô nhóc lặng lẽ đặt mọi thứ vào chỗ cũ, cả hộp nước màu xinh đẹp cũng để lại nơi đó, rồi kéo học tủ lại, cô nhóc làm mọi thứ rất rành mạch nhưng trong con người lại có chút luyến tiếc.

“Mai Long sẽ mua một bộ màu mới cho Tiểu Thiên...” Nhóc con này càng khiến cậu hận không thể đem hết mọi thứ trân quý ra để chỉ cần nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt cô nhóc. Mà phần tình cảm này dường như ngày càng lớn đến mức cậu không thể lường trước được ngày mà cô nhóc biến mất khỏi cõi đời này cậu sẽ phải đón nhận như thế nào. Nhưng Hoắc Minh Long thế sẽ cố gắng để ngày đó không bao giờ xảy ra...

Nhóc con lại chú ý đến một vài thứ khác, nào là đồ chơi nhỏ, những món đồ linh tinh như chó nhỏ, búp bê nhỏ, hộp nhạc, ngôi sao lấp lánh, con cá vàng với chiếc váy xinh bằng nhựa dẻo, vài viên phấn nhỏ, vài tấm hình chụp riêng của cô nhóc, sau đó cô nhóc tìm thấy một tấm hình cũ, chất lượng hình rất tốt, trong hình là một người đàn ông cao, to, cả khuôn mặt chìm trong sự dịu dàng vui vẻ, đang gờ hai tay về phía ống kính, dường như người cầm máy ảnh khi đó bàn tay còn quá nhỏ để cầm, nên hình ảnh hơi nhòe và hơi nghiêng, nhưng ngược lại bóng dáng người đàn ông rất chân thật. Trên môi anh treo một nụ cười tươi dịu dàng đến dễ dàng làm say lòng người kết hợp với ngũ quan tinh tế mà mị, giống như một cốc rượu vang ngọt, càng ngọt thì lại càng say lòng người.

“Đây là ba của Tiểu Thiên.” Hoắc Minh Long nhìn người đàn ông. Không đoán ra được Hắc vương trong mắt người đời là một người ít biểu tình, chỉ cần hơi câu môi liền tản ra ý cười mà mị lại là người đàn ông thoải mái dễ gần như vậy. Nhưng trong căn phòng này...

“Long, thật ra ma ma của Tiểu Thiên vẫn còn...” Đúng vậy, người đó vẫn còn sống, trong trí nhớ mơ hồ, những đêm tối trời thường thấy Thuần Phong Triệt ngẩn người nhìn ra ngoài khung cửa sổ, giống như nhớ đến một người nơi xa xăm, ánh mắt không phải là sự chua xót khi âm dương cách biệt mà là nỗi lo sợ giống như xa mặt cách lòng vậy, ưu thương nhưng không tang tóc, mất mát nhưng không lãnh bạc... Nói xong câu này, cô nhóc vội vã chạy khỏi căn phòng, thật nhanh đi ra đến sau nhà có một khu vườn nhỏ có một cây liễu xanh um rất đẹp... Và một khung cảnh đột nhiên rõ ràng trước mắt cô nhóc.

“Tiểu Thiên, sau này nếu có chuyện gì xảy ra con nhớ kĩ nơi này, mọi thứ quan trọng của ba luôn để ở đây...” Người đàn ông cẩn thận dặn dò con gái nhỏ rồi chôn một chiếc hộp gỗ xuống dưới gốc cây liễu, cẩn thận lấp đất lại. “Nhớ nha con...” rồi anh lặng lẽ xoa đầu con gái.

Tiểu Thiên nhớ kĩ trong chiếc hộp đó có giữ một thứ rất quan trọng là tấm hình duy nhất chụp cả gia đình... là thứ duy nhất... có hình ảnh người phụ nữ đó...

Bước chân nhỏ chạy ra khỏi ngôi nhà rồi đột nhiên ngừng lại, ánh mắt sững sờ nhìn về phía cây liễu vẫn xanh mướt như ngày nào, những chiếc lá khẽ phất phơ theo làn gió lay động như một chiếc màn cửa màu lam tự nhiên rợp bóng xuống nền thảm cỏ màu xanh nhẹ nhõm vàng. Nép mình dưới tán lá liễu rủi là một ngôi mộ, bên trên bao phủ một lớp cỏ xanh um, bia mộ được người ta thay phiên làm sạch vẫn còn mới giống như người quá cố ấy chỉ mới từ giã đời không lâu...

Không phải là chưa từng khóc lần nào, nhưng những giọt nước mắt có thể làm vui đi nỗi đau, vào giờ phút này, trong mắt của Thuần Hi Thiên rạo hoảnh, cô nhóc không khóc, chỉ lặng lẽ bước về phía ngôi mộ, nhìn gương mặt nghiêm túc của người đàn ông trong ảnh, giống như trong kí ức cũ, giống hệt như tấm hình khi nãy vậy, bất cứ lúc nào khi nhìn ba mình, cô nhóc luôn cảm thấy ba đang cười dịu dàng với cô nhóc, nhẹ nhàng xoa đầu cô nhóc như khi còn nhỏ và luôn cảm thấy sự ấm áp của tình cha con trong đôi mắt của anh...

Bước ra sau cô nhóc, nhìn bóng dáng nhỏ gầy đầu trên thảm cỏ xanh bên cạnh ngôi mộ, không có lấy một giọt nước mắt cũng không thấy cô nhóc buồn, ừ, cũng giống cậu khi ấy. Có những nỗi đau dù có như thế nào cũng không thể nào diễn tả hết được, mà người ta thường đem nó áp ủ trong lòng, để trong một học tủ nào đấy khép kín trong tim vẫn lưu giữ nguyên vẹn nỗi đau đó. “Tiểu Thiên, sau này Long sẽ thay ba ba ở bên cạnh Tiểu Thiên.” Đây không phải lần đầu tiên cậu nói những lời này, nhưng đây là lần đầu tiên cậu thừa nhận cậu muốn bảo hộ cô nhóc trước mặt người mà cậu gọi là Phong thúc.

Ánh mắt nhắm lại, nằm bên cạnh cô nhóc, trong đầu chợt lóe lên câu nói khi nãy. “Long, thật ra ma ma của Tiểu Thiên vẫn còn...” – Người phụ nữ đó vẫn còn sống, trong đầu Hoắc Minh Long chợt lóe lên một suy nghĩ. Nghiêng mặt nhìn sang khuôn mặt nhỏ nhắn bình thản bên cạnh, gò má phớt hồng hơi nâng lên, đôi môi anh đào hơi mím, mái tóc dài xoắn đuôi xoắn bung trên nền cỏ, dù mắt nhắm nhưng Hoắc Minh Long vẫn biết chỉ cần mở mắt ra thì đôi mắt kia sẽ linh động và lung liêng như thế nào.

Tiểu Thiên bây giờ không tốt sao, sự xuất hiện hay không của người phụ nữ kia trong cuộc sống của cô nhóc chẳng còn quan trọng nữa rồi... Cậu lưu luyến đôi gò má trắng trẻo liền vương bàn tay thon dài trắng nõn ra khẽ vuốt ve, nhóc con hơi giật mình, mắt mở ra tràn đầy ý cười, cũng không tránh đi mặt cho bàn tay cậu sờ sờ.

Bất chợt, Tiểu Thiên sững người, ngồi bật dậy, chỉ kịp hô một tiếng. “Đứng rồi...” Sau đó chạy vội vàng vào trong nhà.

Nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn, cậu nhú mày lại, hai chiếc giày vẫn còn nằm trên cỏ, nhóc con lại đi chân trần rồi. Nhưng bóng dáng nhỏ ấy còn không đợi cậu đưa giày cho thì đã lại chạy ra, hi học thờ. “Hi hi... Long... Tiểu thiên với ba ba có... hơi... một chiếc hộp bí mật... hi hi...” Sau đó giong cái xeng nhỏ ra trước mặt cậu “Long cùng đào kho báu... hi hi...” Xong, liền sờ sờ cầm thon nhỏ, lại ngấm ngấm thử xem, rồi phán. “Ồ đây...”

Hoắc Minh Long tức cười nhìn cô nhóc, ai nói cho cậu biết nhóc con hôm nay sao lại thừa tình lực như vậy không, mà cậu cũng chẳng ngại bản, ngồi một bên chăm chú đào đào, hai người hi hục đào, thoáng chốc đã đào được ‘kho báu’ lên.

Đó là một chiếc hộp nhỏ được làm bằng gỗ sưa, bên ngoài được chạm khắc rất đẹp đề hoa văn hoa Tử Vy* (*Hoa Tường vỹ), đường nét hoàn toàn bằng thủ công, gọt đẽo tinh xảo khiến người ta không khỏi trầm trồ. Bàn tay nhỏ trắng nõn áp lên chiếc hộp, nhưng... khóa nằm ở đâu... nhóc con loay hoay... “Long không mở ra được...” Cô nhóc giờ chiếc hộp ra trước mặt cậu, đôi mắt nhìn chăm chăm cậu ý bảo ‘Giúp Tiểu Thiên đi’.

Nhìn chi tiết chiếc hộp gỗ này, đừng nói là có khóa mà khóa nằm ở vị trí nào cũng không biết, đột nhiên cậu chú ý đến đóa Tử Vy trên nắp hộp, nhóc con cũng chăm chú nhìn nhìn... sau đó không biết có suy nghĩ gì, ngón tay nhỏ nhấn cái ‘Pup’ vào nhụy hoa... Thế nhưng chiếc hộp ngay lập tức bật nắp ra, và bên trong là...

Ngay cả Hoắc Minh Long cũng không khỏi kinh ngạc, hơi nhú mày nhìn những vật bên trong thì kinh hi khi nhìn thấy một cái USB màu đen, còn mới như vừa mua. Chính là nó, thứ mà cậu cố công tìm kiếm trong suốt năm năm nay, thì ra nó nằm ở trong đây. Còn có một chiếc nhẫn hoa văn kì quái, hình thù khác lạ thứ này không phải là... Ngán người sờ thử được đeo trong cổ của mình, là nó ‘Khế ước’, một phần của bộ đôi đó... Vậy cái này là cái còn lại sao...???

Năm đó sau khi ma ma mất, Hoắc ba đã giao lại thứ này cho cậu, anh nói trên đời chỉ có hai chiếc như thế này, mà hai người giữ nó một người là anh em tốt của anh, một người là con anh, chỉ cần có thứ này trong tay tương đương với uy vọng của bang chủ, năm đó Phong Triệt rời khỏi bang, cái danh biểu diện* (* Thay tên đổi mặt) nhằm hi vọng được chung sống với người phụ nữ mà mình yêu thương, có một cuộc sống an ổn, là Hoắc ba đưa lại thứ này cho anh ta. Bây giờ nhìn nhóc con trước mặt cậu vẫn nhớ như in lời mà ba ba mình đã nói. “Thứ này là ‘Khế ước’. Là truyền của bang...” Chỉ cần hai người là anh em, thì nhất quyết không phản bội. Là người yêu ngay cả sinh tử cũng không thể chia lìa...

Chiếc nhẫn koe lên ánh sáng bạc chiếu vào trong sâu thẳm đôi mắt đen huyền đẹp đẽ của Tiểu Thiên như kí một loại khế ước với cô nhóc vậy, mà ngay cả Hoắc Minh Long cũng nhận thấy chiếc nhẫn đang mang trên cổ chợt lóe lên, ánh sáng xuyên qua lớp áo chiếu thẳng vào trong đôi mắt xanh lơ của cậu. Chẳng lẽ thật là nó có huyền lực? Hoắc Minh Long ngạc nhiên... nhưng rất nhanh cậu ném cái ý nghĩ đó ra sau đầu...

“Long thật đẹp...” Tiểu Thiên cũng bị kinh ngạc một chút, nhưng nhìn hoa văn trên chiếc nhẫn không hiểu vì sao cô nhóc lại rất ưa thích nó.

Lấy chiếc nhẫn đang đeo trên cổ mình xuống giơ ra trước mắt cô nhóc. “Tiểu Thiên hình như hai chiếc này là một cặp đấy.” Sau đó lấy chúng xếp chồng lên nhau, tra một vòng liền thấy những hoa văn kì quái kia lại trùng hợp xếp thành một chữ cái tiếng Anh... là ‘Charter’ (Khế ước). Nhóc con nhìn thấy như vậy lại càng ưa thích không thôi, cười cười với cậu.

Dường như những thứ để trong hộp này là để lại cho Thuần Hi Thiên, cho nên cậu cũng liền đem chiếc nhẫn đó mang vào cho cô nhóc, rồi đem chiếc nhẫn của mình để lại như cũ trên cổ. Có lẽ định mệnh đã sắp đặt như vậy rồi thì cậu sẽ nuôi tiểu bảo bối trước mặt thật tốt để sau này là ... của cô nhóc. Nghĩ đến đó trong lòng Hoắc Minh Long chợt có cảm giác thỏa mãn không ít... (Tác giả: Ăn người ta sạch sẽ chứ gì...)

Sau khi nhìn chiếc nhẫn một hồi lâu, Thuần Hi Thiên mới nhìn lại những thứ khác trong hộp, đưa cái USB không biết dùng để làm gì cho Hoắc Minh Long, lại lấy mảnh giấy được đặt sẵn trong đó ra đọc. Trên đó được ghi rất rõ ràng rành mạch những thứ anh để lại trong hộp này sẽ đi đâu về đâu...

“Tiểu Thiên ba để lại một phần của ‘Khế ước’ lại cho con, hi vọng con sẽ trân trọng nó. Còn lại một tấm hình chụp gia đình không còn nguyên vẹn, mà ma của Tiểu Thiên giữ lại một phần. Còn cái USB này, một ngày này đó thiếu gia lấy được thì coi như Phong Triệt tấn trách...” Giống như di ngôn vậy... ngắn gọn mà đầy đủ... thậm chí dường như anh có thể đoán được sẽ có một ngày như hôm nay vậy.

Nhóc con sững sờ, vuốt ve những nét chữ ngay thẳng xinh đẹp y hệt như chính bản thân anh vậy, lại nhìn tấm hình chụp chung ba người. người đàn ông đặt một bé gái chừng ba tuổi lên trên vai, cô bé có khuôn mặt tinh tế xinh đẹp như tinh linh bước ra từ truyện cổ tích và đi bên cạnh anh là một người phụ nữ mà mảnh thiếu lấy đi dường như toàn bộ hình ảnh về người phụ nữ đó. Nhưng nhìn nụ cười vui vẻ trên môi cô bé và người đàn ông cũng có thể đoán được sự hạnh phúc trên mặt người phụ nữ đó... rất ấm áp... chỉ tiếc... nó không ở đây...

Vào đúng lúc này thì Mị từ trong nhà bước ra nói. “Thiếu gia và tiểu thư mời vào dùng bữa...”

Sau bữa tiệc sinh nhật vào buổi tối, Hoắc Minh Long và Tiểu Thiên mỗi người trở về phòng của mình...

Ngẩn người nhìn trần nhà mười lăm phút, không hiểu vì nguyên nhân nào mà Hoắc Minh Long lại không ngủ được, ánh đèn ngủ mờ mờ cùng một bản nhạc cổ điển nhẹ nhàng vang lên bên tai, nhiệt độ trong phòng liền được chỉnh thích hợp để ngủ nhất nhưng lần qua lần lại mấy lần cậu vẫn không thể chợp mắt, trong lòng liên tục nghĩ đến khó chịu. Không phải là không biết nguyên nhân, quyết định ôm nhóc con mới uống có tí rượu ngọt đã mê ngủ vào trong phòng của cô nhóc nhỏ. Bây giờ mới thấy tự mình hại mình mà.

Ngón tay thon dài khẽ sờ sờ chớp mũi, thiếu vắng mùi hương sữa ngọt ngào quen thuộc, nhắm mắt lại tưởng tượng ra khuôn mặt ngây ngô tròn trịa của nhóc con vốn dĩ phải nằm trong ngực, chạm đến khoảng trống trong ngực thiếu vắng hơi ấm của cô nhóc nhỏ. Không xong rồi, từ khi nào thì Tiểu Thiên lại có thể ảnh hưởng đến Hoắc Minh Long cậu nhiều như vậy.

Dù thế nào thì cũng không ngủ được, cậu ngồi dậy xoa mắt rồi bước vào trong phòng tắm.

Cùng lúc đó trong căn phòng của mình, Thuần Hi Thiên cũng không ngủ được, vì bị Mị dụ dỗ uống mấy hớp rượu ngọt, thần trí cô nhóc lúc này mơ mơ hồ hồ, đúng là không nên bị người ta lừa uống bậy mà, ngủ một giấc mặc dù hơi mê man nhưng cũng tỉnh táo hơn đôi chút, chất cồn trong cơ thể là Thuần Hi Thiên say sẩm, nóng rát trong người, xoay qua xoay lại mấy lần vẫn không phát hiện thấy lòng ngực thân thuộc ở đâu, cô nhóc cũng không chịu nổi mà hé hé mở mắt ra nhìn.

Đây là đâu? Nhóc con tự hỏi với lòng, nhìn mọi vật trong ánh đèn ngủ mờ mờ màu lam nhạt, có giường, tủ, bàn ... những thứ này? Là trong phòng của mình, sờ qua chỗ bên cạnh mình 1, lúc này lạnh lẽo, cô nhóc chợt cảm thấy khó chịu và miên man khó tả.

‘ Q ’ Men rượu trưng lên làm nhóc con ợ một tiếng nho nhỏ, nghiêng đầu, lúc này Long đang ở đâu nhỉ, nhóc con không muốn ngủ một mình. Khi suy nghĩ này vừa xuất hiện thì Tiểu Thiên cũng không suy nghĩ nhiều, ôm thỏ bông trắng nhỏ bước chân trần ra khỏi phòng.

Đọc theo hành lang với ánh sáng lờ mờ, tầm tối không xuất hiện ai cả, mảy nhỏ nhú lại. Mọi người đâu cả rồi nhỉ ban nãy còn có rất nhiều người mà, có bác đầu bếp, chị nữ hầu, cả Lôi và Mị nữa, đâu rồi? Thuần Hi Thiên không biết là, ngoài hai người đứng bên ngoài vào lúc này là Lôi – Mị thì chẳng còn ai trong nhà từ đầu bếp đến nữ hầu đều đã được phân phó trở về Hoắc Trạch cả rồi.

Khi cô nhóc còn ngây ngốc không biết Long đâu rồi thì từ phía sau một bàn tay giơ ra chạm lên vai cô nhóc nhỏ, nó hơi lạnh lạnh và khi cô nhóc nhìn lại thì kinh ngạc không thôi. “ Là chị...!!!! ” Mặc dù bây giờ nhóc con còn mơ màng nhưng khuôn mặt người trước mắt quả nhiên không sai biệt.

Dường như chẳng có điều gì làm nhóc con này giật mình cả, cô gái nhún vai tỏ vẻ chả có gì thú vị, bĩu môi. Nhưng nhớ đến suy nghĩ ... hắc hắc trong đầu mình, cô hầu gái liền như mở cờ trong bụng. “ Tiểu Thư đang tìm thiếu gia à? ” khuôn mặt liền kề sát Tiểu Thiên cười đầy gian xảo... (Tác giả: _=#!!!! Sao ta lại viết nhân vật này nhi...??? Ma nữ: Hừm??? * Cười cười *)

“ Ừm...” Nhóc con giơ tay che miệng ngáp một cái, mặc dù rất buồn ngủ nhưng lại không ngủ được, thực là kì quái a.

“ Hi hi... Thiếu gia ngủ ở phòng đó đó...” cô hầu gái vừa cười vừa chỉ vào căn phòng cuối cùng của căn nhà. Nhóc con nhìn đến chưa kịp nói cảm ơn thì đã không còn thấy cô ấy đâu.

“Ào...” Trong căn phòng truyền tới tiếng nước chảy. Được rồi, Hoắc Minh Long thú thật là mình ngủ không được tắm cho thoải mái thử xem có thể yên giấc không. Tắt vòi nước, với tay lấy khăn lông lau tóc còn ước, lấy khăn choàng lớn chen qua hông rồi... “Cạch cạch...” Bước ra khỏi phòng tắm.

Mà Thuần Hi Thiên vừa ở bên ngoài cũng đồng thời bước vào...

“Ồ.”

“Ồ.”

Hai người ngạc nhiên nhìn nhau, không khí trầm mặc kéo dài được... 1 phút thì nhóc con nào đấy đi về phía cậu, khuôn mặt nhỏ nhắn lơ mơ chẳng quan trọng tình huống lắm, hơi mỉm cười nhìn cậu. Cô nhóc thật sự là đã buồn ngủ đến cực điểm rồi nên không hề chấp nhất tình huống bây giờ là gì, kéo kéo tay cậu. “Ốp, Long... ngủ...”

Mà Hoắc Minh Long ngoài những phút sững sờ lúc đầu thì cũng không ngạc nhiên lắm, ôm lấy bóng dáng nhỏ nhắn đặt lên giường sau đó ôm lấy cô nhóc nhỏ vào lòng và ngủ say... Cuối cùng cũng có thể ngủ được rồi.

Sáng hôm sau khi Thuần Hi Thiên thức dậy đối mặt với mắt là bức tường thịt trần trụi, chưa kịp nhìn xuống dưới đã bị vị tiểu ca nào đấy che mắt lại. “Không nên nhìn.” Lúc ấy mặt tiểu ca còn đỏ hơn cả quả gấc... (Tác giả: Hừ hừ!!! Tên Tiểu ca này mọi người yên tâm về sau sẽ rất đen tối... he he...))

Ngồi trong thư phòng, nhìn chăm chú vào chiếc USB trên tay, con người màu lam của Hoắc Minh Long là một mảng lạnh lẽo âm trầm, thứ này là dùng không ít sinh mạng của người khác đổi lấy, là thứ mà cậu tìm kiếm suốt năm năm qua, nhưng khi mọi sự thật đã được phơi bày rồi thì liệu rằng ba ba có thể bỏ qua quá khứ mà tiếp tục sống vui vẻ hay không cậu không biết, chỉ biết đến một ngày nào đó cũng sẽ có ngày này...

Cắm USB vào đầu gắm của chiếc máy vi tính, trên màn hình liền hiện lên khung cảnh ba người đang ngồi nói chuyện, trong đó có hai người đều là cậu biết chính là Hà Tiêu và Vũ Kiệt, họ đang cùng ngồi ở một địa phương khá tối, theo quan sát hình như là trong phòng bao của một quán bar nào đó.

Nhìn về mặt của Hà Tiêu và Vũ Kiệt thì cũng biết người này không sai chính là đứng sau màn sương tóm hết tất cả. Người đàn ông, lúc này đây đang vừa hút xì gà vừa nhả ra một làn khói mỏng, giọng nói ngà ngón mà tàn mát: “Sao?” chất giọng hơi khàn, có lẽ đã uống thuốc chính âm để phòng hờ chuyện bị quay lén. Mà đoạn video này là do chính Thuần Phong Triệt quay lại. Gã đàn ông bất chợt cười một tiếng rồi dụi tàn thuốc.

Bên kia Hà Tiêu đã mất kiên nhẫn rồi, ông ta vừa khó tin được lời mà gã đàn ông vừa nói vừa không thể không tin được. “Ông nói hần ta dám làm chuyện đó?” Giọng nói kiềm nén con tức giận đang chờ bộc phát, không rõ chuyện mà hai người này nói là gì nhưng theo phán đoán, có rất ít chuyện khiến Hà Tiêu không bình tĩnh được như thế này.

“Thật.” người đàn ông khẳng định, để chứng minh cho sự thật của mình. Ông ta lấy ra một chiếc đĩa CD đưa cho Hà Tiêu. “Lão Hà à, tôi không phải không hiểu cảm giác của anh nhưng sự thật thì nằm ở đây.” Nói rồi cũng tùy ý đan tay vào nhau, chuyển đề tài qua phía Vũ Kiệt. “Vũ, lão nghĩ sao?”

Nhìn người đàn ông dường như nắm rõ mọi chuyện trước mắt, Vũ Kiệt đảo mắt. “Được.” Không nói hai lời liền đồng ý ngay lập tức, bởi vì Hà Tiêu và Vũ Kiệt là cùng một nhóm, lại thấy giọng điệu chắc chắn mọi phần của lão nên không nghĩ nhiều liền ưng thuận ngay.

Hoắc Minh Long nhìn ngày giờ được cài lên máy quay là 8 năm trước sau cái chết của ma ma ba năm, linh tính cho cậu biết gã đàn ông đang cùng nói chuyện với Hà Tiêu này chắc chắn có liên quan đến cái chết của ma ma...

Nhìn biểu tình tức giận của Hà Tiêu, thứ gì lại có thể khiến cho một người trầm tĩnh ít nói, lúc nào bộ dáng cũng dễ gần hòa nhã biến hóa như vậy thì chỉ có liên quan đến những thứ rất quan trọng với ông ta... Người nào cũng biết Hà Tiêu rất coi trọng gia đình mình. Vợ ông ta trước là gái làng chơi từ ngày bị ông ta bao nuôi rồi lấy ông ta làm chồng dường như đã thay đổi hẳn... và có cả con gái ông ta nữa... Chuyện này?

Còn Vũ Kiệt, mặc dù lão có danh tiếng trong Hắc đạo nhưng trước giờ luôn là người vụ lợi, mà thường là cánh tay đắc lực của Hà Tiêu, tính thế này ông ta không chọn đồng ý cũng không được rồi...

Nhấn một dãy số điện thoại, bên đầu dây bên kia liền có người bắt máy. “Tra cho tôi tất cả thông tin về vợ của Hà Tiêu và con ông ta.”

“Vâng.”

Đoạn sau là đoạn đối thoại giữa lão ta với người đàn ông bí ẩn kia... mọi thứ dần dần hé lộ...

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Nổi Gió

Tác giả: Từ Vy Bạch Sắc

Beta: Cảnh Nguyệt

Ngẩng người nhìn bầu trời đêm dần dần hừng sáng đằng Đông, Hoắc Minh Long cúi đầu nhìn thứ trong tay mình, con người lam lạnh lùng một mảng, nhân đây số đã khắc sâu vào đầu mình. Nhắc ông nghe, đây là lần thứ hai cậu gọi cho ba mình trong suốt hơn mười năm qua. Chỉ là Hoắc Minh Long không biết đây là lần cuối cùng gọi cho ba mình. “Tút ... tut ... đầu dây bên kia vang lên những âm thanh đợi quen thuộc...”

Người đàn ông mắt hần lên tia máu, từ đầu dây bên kia cất tiếng nói “Nghe...” giọng nói khàn đục chứng tỏ cổ họng của anh đã khô khốc từ lâu, nhưng sự tỉnh táo trong lời nói chứng tỏ cả đêm qua anh không ngủ, như vậy người khác cũng dễ nhận ra được anh lúc này xơ xác như thế nào.

“Ba, con muốn nói chuyện với ba.” Lâu lắm rồi, Hoắc Minh Long mới dùng giọng điệu cẩn thận như vậy nói với ba mình, cậu biết anh đã biết điều gì đó và quyết định của anh là gì.

Chưa đầy hai mươi phút sau, chiếc xe Phantom màu đen huyền dừng trước cửa chính của Hoắc Trạch. Người đàn ông bước ra ngoài, vẫn là mẫu người phong độ chừng chạc như cũ, nhưng không thể nào không nhận thấy được sự mệt mỏi cùng bụi phong trần trên người này. Giờ này mới sáu giờ sáng, trong người xinh đẹp của anh hần những tia máu, khuôn mặt tuần lã pha chút tiều tụy. Đạp trên nền đá sáng loáng của trạch viện bước vào trong, lão quản gia đã đứng ở đó sẵn chờ anh. “Lão gia... đi theo lão...”

Nhiu mày, Hoắc Mạnh Hùng không rõ chuyện mà con trai muốn nói với anh là gì? Nhưng con người xanh hơi lóe lên... Phúc bá có chuyện giấu anh sao? Khỏe môi lạnh bạc khẽ cong lên, tựa tiếu phi tiếu, khí lạnh trong đôi mắt lại tăng lên một phần chỉ cần đứng gần sẽ lập tức cảm thấy lạnh lẽo. Mà người đứng gần lúc này chính là Phúc bá.

Mặc dù biết một ngày như thế này sẽ xảy ra nhưng không có nghĩa ông không e ngại, người đàn ông đi theo sau lưng này từng và đang là một kẻ rất đáng sợ, nhưng lương tâm cho ông biết việc giấu kín chuyện này là vì tốt cho anh và tốt cho thiếu gia. “Lão gia... anh có thể tự vào... có thể nhìn thấy thiếu gia một cách chân thực nhất...” Lão đường chân trước phòng vũ trang mời anh bước vào trong.

Lạnh lẽo liếc mắt nhìn lão, Hoắc Mạnh Hùng liền bước vào trong. Ngay sau đó anh liền kinh hi không thôi.

Trong căn phòng rộng lớn trưng bày vô số những sản phẩm súng ống đạn dược, từ súng, đạn, pháo, bom tới các thiết bị được điều chế tinh vi như các con chip mật thám. Sững sờ chạm tay vào những bức ảnh được đặt bên cạnh những thứ này. Thứ đầu tiên cậu làm là một khẩu súng lục nhỏ, rồi súng giảm thanh, súng cách âm, súng bắn tia, súng pháo, đạn bị, đạn hạt, đạn nổ, đạn pháo, bom giả, bom tự chế, bom mù, ... (Tác giả: Ở nước ngoài Hắc đạo sản xuất vũ khí để bán cho chính phủ đây!!!) là mỗi tấm ảnh dường như là một con người khác của đứa con trai lạnh lùng ít nói của anh vậy, ngón tay thon dài đặt lên bóng dáng nhỏ lùn đầu nghịch súng, cậu nhóc đứng nghiêm mặt bên cạnh cây súng trường, khuôn mặt lạnh nhạt nhưng trong đôi mắt không giấu được vẻ hưng phấn với nền khung cảnh cảnh là một vụ nổ nhỏ được dàn xếp...

Đó là thằng nhóc trước giờ không mần đến chuyện hắc đạo sao, đó là thằng con ngoài về mặt lạnh lùng xa lánh ra cũng chỉ có như thế sao? Đó là người mà đôi khi anh vẫn nghe người trong bang xì xầm cậu là kẻ bất tài sao? Hơn hết chính anh đã từng, đã từng ... tay nắm thật chặt, anh đã từng có suy nghĩ ... đến việc một ngày nào đó anh rời khỏi nơi này ai sẽ lo cho cậu ... đó là lí do anh có thể tồn tại đến bây giờ ... bây giờ thì còn có điều gì níu chân anh?

Khi anh mở cửa thư phòng thì con trai đã ngồi ở đó sẵn đợi anh, đôi mắt của cậu lạnh lùng xoáy sâu vào trong người của anh, cậu hít một hơi, nhưng không vội mở miệng. Con người nhìn chăm chú vào thứ ở trong tay, cậu biết ba có rất nhiều điều muốn hỏi cậu mà cậu hôm nay sẽ không dấu anh bất kì điều gì.

Ngồi vào bên cạnh cậu, đây đã không còn là cuộc đối thoại của người cha và con trai mình nữa rồi, đây là giữa hai người đàn ông nói chuyện với nhau. Trên bàn đã để sẵn hai tách cà phê nóng, chỉ vậy. Hoắc Mạnh Hùng nhấp một ngụm cà phê không đường đắng ngắt, nhưng anh lại không thấy đắng như vậy. “Bắt đầu từ khi nào?” Anh cất tiếng hỏi, ánh mắt nhìn sang con trai mình.

“Từ mười năm trước sau cái chết của ma ma không lâu.” Đến giờ phút này cậu không muốn dấu ba mình bất kì điều gì nữa, cậu biết những năm qua ba cậu sống rất mệt mỏi, nhưng con trai như cậu ích kỉ một lần mặc dù có dù không cũng hi vọng lay chuyển được quyết định của ba mình.

“Ừm.” Hoắc Mạnh Hùng cũng không phán xét, tức giận hay tra hỏi bất kỳ điều gì vì đến giờ phút này, anh nhận thấy quyết định của con trai là đúng. Người trong Hắc đạo trước giờ chỉ coi trọng kết quả chứ không quan tâm quá trình và anh cũng vậy. Đã biết rõ con anh không phải là kẻ vô dụng như trong tình đồn nhưng anh vẫn không khỏi ngạc nhiên, sau đó là an lòng, biết là vậy nhưng cảm giác bị người ta dấu giếm vẫn như cũ khó chịu như vậy, anh nở nụ cười lạnh nhạt tự cười với chính mình. Nhắc tới dấu mình, Hoắc Mạnh Hùng đọc tên. “Phúc bá.”

“Ừm.”

Súng ống đạn dược trong phòng kia, ở trong bang duy chỉ có một người kiểm soát chuyên ngành này. “Mộ Lăng.”

“Ừm.” Hoắc Minh Long cũng không muốn bao che người đó, cậu biết nếu biết chuyện này cùng lắm thì anh ta cũng chỉ bị ba cậu cho ném vài cú đấm, nghỉ ngơi vài ngày bằng bỏ lại ngay hôm sau lại phơi phới ngay thôi. Nhưng nhìn khuôn mặt không tức giận không nhăn mày của ba mình, Hoắc Minh Long chợt cảm thấy dự cảm bất an. Giống như ba cậu đã quyết định một điều gì đó mà không gì có thể thay đổi được vậy.

“Ba con muốn ba coi cái này.” Nói rồi Hoắc Minh Long cắm USB vào trong ổ cắm, trên màn ảnh liền hiện cuộc đối thoại kia trong phòng bar thượng hạn của ba gã đàn ông. Còn có những âm thanh giao dịch sau cái ngày đó của ba người được tình tế lọc qua vô số tạp âm...

Đoạn ghi âm và hình ảnh kéo dài trong một tiếng rưỡi trong suốt quá trình, Hoắc Minh Long và Hoắc Mạnh Hùng không ai nói với người nào, nhưng ánh

mắt càng lúc càng sắc lạnh. Cũng nhiều đó đủ vạch rõ sự phản bội của một số người mà người đang nói ở đây chính là Hà Tiêu và Vũ Kiệt, đáng tiếc gã đàn ông đứng sau màn kia là ai không rõ, chuyện này xảy ra sau cái chết của ma ma ba năm vậy có liên quan đến người đàn ông này không? Vẫn còn là một ẩn số...

“Rầm rầm...” Đúng lúc này điện thoại trong túi của Hoắc Mạnh Hùng vang lên. Đoạn phim cũng vừa lúc kết thúc, bên đầu dây bên kia là giọng nói vẫn hòa ái dễ gần như cũ của Hà Tiêu, ông ta giả vờ sốt sắng thông báo với Hoắc Mạnh Hùng. “Lão đại không xong rồi... khụ khụ... phòng vũ khí bị cháy xém... khụ... hiện giờ Mộ Lăng cậu ta vẫn còn ở bên trong... anh mau về gấp.”

“Được rồi, tôi trở về ngay.” Không đợi cho ông ta nói hết anh đã lạnh lùng đáp lại, ngón tay thon dài nhu nhu mi tâm lần cuối cùng, rồi nhẹ nhàng liếc qua con trai, khoác áo bước đi.

“BA!!!” Chưa kịp nhắc chân, ống tay áo của anh đã bị Hoắc Minh Long nắm lại, xoay người nhìn con trai mình, trong đôi mắt xanh y hệt như anh không lạnh lẽo như bình thường mà chứa đựng muôn vàn lời muốn nói, lúc này cậu nói năm năm trước lại lặp lại trong đầu của anh.

“Bởi vì một ngày nào đó con không muốn chỉ còn mình mình trên đời.” Vào lúc này câu nói đó của con trai lại vang lên, ánh mắt anh chợt chua xót, thì ra đã bắt đầu từ lâu rồi. Cười giễu với chính mình, anh đứng là làm ba thật thất bại, con cái nói mà anh không hiểu được, không, là anh tình nguyện phớt lờ lời nói đó, anh biết mình đang run rẩy. Nhưng đến giờ phút này, anh cảm thấy mệt mỏi thật rồi, rất mệt mỏi... trong cuộc sống anh sẽ ích kỉ một lần...

“Long, ba xin lỗi...” Ánh mắt anh nâng lên nhìn con trai.

“Ha ha...” Cậu đột nhiên cười, cười một cách chua xót, pha lẫn sự ghen ngào trong đấy. Nhìn người đàn ông mà cậu gọi là ba trước mắt khuôn mặt đã tiêu tụy hơn trước rất nhiều rất nhiều đến nỗi cậu chẳng thể nhận ra, ánh mắt anh lúc này không lạnh nhạt mà tràn đầy tình yêu thương nhưng đáng tiếc... “Vậy ra đây là quyết định của ba. Quyết định để con một mình trên cõi đời này...!!!!”

“Long... ba...” Hoắc Mạnh Hùng bối rối, con trai anh...

Lời nói còn chưa tròn câu đã bị cậu đánh gãy, “Con không cần lời xin lỗi của ba. Được, ba muốn đi theo ma ma thì ba đi, nhưng con khẳng định với ba, chừng nào con bắt lực thì con nhất quyết không để cho ba chết một cách dễ dàng như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Lốc.

“Con không cần lời xin lỗi của ba. Được, ba muốn đi theo ma ma thì ba đi, nhưng con khẳng định với ba, trừ phi con bắt lực chứ không con nhất quyết không để cho ba chết một cách dễ dàng như vậy.” Hoắc Minh Long thẳng mặt nhìn ba mình, người đàn ông thân trong mắt cậu lại có thể từ bỏ mạng sống một cách dễ dàng như vậy, cậu không thể chấp nhận điều đó càng không thể để điều đó xảy ra.

Hai đôi mắt màu lam đối với nhau, không phải lần đầu tiên, nhưng ẩn sâu trong chúng lại ẩn nhẫn một nỗi đau. Hoắc Mạnh Hùng cảm thấy rất đau, rất đau, hôm nay anh lại khiến cho con trai phải chứng kiến một bộ mặt khác của mình - yếu đuối, có vẻ từ khi mất đi người đó thì khoảng trống trong anh ngày càng bị bào mòn rút hết tất cả tinh thần lẫn sức chịu đựng của anh để tồn tại trong xã hội này. Thờ ơ, anh cũng có tự tôn của mình. “Được, con hãy nhớ lấy. Ba không tin là chính mình lại không thể làm được điều đó.”

Trong khu vườn bên cạnh Hoắc Trạch, cô nhóc nhỏ lại cùng sủng vật của mình chơi đùa. Đã một tháng, Hoắc Minh Long không đưa Tiểu Tiểu cho Thuần Hi Thiên, khi nhìn thấy cô nhóc nó vui gần như muốn khóc, lúc bật ra tiếng lại toàn là những âm thanh ‘grừ grừ’ duy chỉ bốn chân đều bám thật chặt vào tay cô nhóc, làm nũng cọ cọ, chỉ thiếu nhảy cẫng lên nữa thôi. Đầu ai biết 1 tháng qua ác ma kia cho nó đi làm gì, đầu tiên là 15 ngày đầu là đi tiêm phòng, sau đó là vệ sinh cẩn thận: Bao gồm cắt lông nó, còn chẩn đoán sức khỏe, ... “Gâu Gâu” Khó a...

Nhìn biểu tình của nó, Tiểu Thiên không biết nên khóc hay nên cười nữa... khả năng bám người của nó ngày càng cao nha. “Tiểu Tiểu có nhớ ta không?” Nhóc con lắc lắc thân hình năm năm rồi không dài ra được 1 cm nào của nó, chỉ có mập thêm thôi, giờ này nó chính thức giống cục bông tròn vo rồi.

“Gâu gâu...” Tiểu thư tất nhiên là nhớ chứ, nhìn sang xung quanh, không có ác ma ở đây. Nhớ Tiểu thư lắm, ác ma kia thật độc ác vật trụ lòng nó rồi. Nó xoay xoay gờ cái bụng được cắt tia gọn gàng, gờ chân kéo cái tai trắng bị xén bớt lông của nó. “Gâu gâu.” Là ác ma đấy!!!

Nhưng Tiểu Thiên ngược lại cảm thấy rất tốt. “Tiểu Tiểu nhìn dễ thương và xinh đẹp hơn nha.” Nhóc con lấy một thứ nhỏ nhỏ màu hồng trong túi của mình ra, lần này đem nó đi chăm sóc, cuối cùng Tiểu Thiên cũng biết nó là chó cái, cho nên nhờ Long mua một cái nơ cho nó làm quà. Kéo nó lại, nhìn cái tai mềm nhũn lông lá của nó nhẹ nhàng đem cái nơ màu hồng phần mang lên. Nhìn nó lắc qua lắc lại... thù sùng đáng yêu làm Tiểu Thiên cười hi hi... điểm chớp mũi nó. “Rất dễ thương.”

Ngây ngẩn... Tiểu Thư ngày càng có mê lực a... nó ngây ngẩn rồi... ngốc trần một lúc mới nhìn nụ cười trên môi Tiểu Thiên, lại cố gắng giơ chân sờ sờ cái thứ trên đầu mình. “Gâu gâu.” Nó có nơ này, dây chéo của cái nơ dài, lắc phất ra sau. Ngay lập tức ‘cái thứ’ hồng hồng kia làm nó nổi lên bản chất nguyên thủy của một con thú, nó cũng chẳng quan tâm thứ đó là gì, liền cúi mũi đuổi theo. Chạy vòng vòng, nhóc con bên cạnh cười thích thú.

Năm phút sau... con thú nào đấy đã chẳng còn hơi sức để thờ nữa rồi. Nó nằm phịch trên đất, hít hà mấy hơi để thở rồi nhìn sang cô nhóc nhỏ cười hi hi bên cạnh, đoạn chéo của cái nơ lại phất lên. “Gâu gâu.” Nó biết rồi lại xoay qua oán trách Tiểu Thiên vì sao không nói cho nó biết, để nó chạy vòng vòng một hồi... tiểu thư không phải là bị ác ma hóa rồi đấy chứ?

Nhóc con cười càng tươi, vuốt nhẹ lông nó. “Tiểu Tiểu nên giảm cân đi...” Nhéo nhéo... toàn lông với mỡ, chạy có năm phút mà hết hơi như vậy, nó hình như đang bị béo phì a... (Tác giả: Thương thay số phận Tiểu Tiểu.)

Thú sủng trần mắt hạnh, ba phút sau nó đột nhiên nhận ra một chân lí, chuyện này 100% là ác ma đầu độc tiểu thư. Làm sao tiểu thư có thể nói với nó như vậy. Đúng vậy chắc chắn chính là ác ma kia nói... “Gâu gâu...” Nó mệt là dựa vào bàn tay nhỏ của cô nhóc... thỏa mái hừ hừ...

Vào đúng lúc này một bóng đen từ phía sau bước lại gần, tạo thành một cái bóng dài trên đất. Thuần Hi Thiên cùng Tiểu Tiểu nhìn lại, đó là một gã đàn ông râu quai nón, mặt đỏ gồng như người làm vườn, khuôn mặt đen đúa như dính bùn đất. Đây là người làm vườn mới của Hoắc Trạch hay sao?

“Chào tiểu thư.” Gã đàn ông nhìn cô nhóc chào.

“Ừm. Chào...” Nhóc con cũng lễ phép chào lại.

“Tiểu thư có thể giúp tôi một việc được không?” Gã mỉm cười nhờ giúp đỡ.

Trong lòng Tiểu Thiên dấy lên cảm giác bất an, nhóc con đi vòng qua người gã đàn ông và nói “Để đưa Tiểu Tiểu đi ăn trước nhé.” Rồi xoay người định bụng sẽ chạy vụt đi. Thú sủng trong lòng cô nhóc cũng thấy không ổn liền lộ cái đầu ra nhìn.

Chưa đợi cô nhóc chạy bước nào, gã đã từ phía sau vươn tay bịt miệng cô nhóc lại bằng một cái khăn trắng, nhóc con giãy giụa nhưng thuốc mê trong khăn tay đã ngấm dần thần trí rồi bất tỉnh hẳn. Nhìn chiếc nhẫn trên cổ cô nhóc, gã kinh ngạc không thôi. “‘Khế ước’??? Không ngờ tên ngốc kia lại có thể giao thứ này cho cô nhóc này.” Lão biết trong tay Hoắc Mạnh Hùng chỉ có một phần khế ước, nó đã được đưa lại cho Hoắc Minh Long, phần kia nằm ở trong tay Thuần Long Triệt vốn đã mất tích lâu nay, cho nên gã nghĩ ngay đến việc, rất có thể chiếc nhẫn này là thứ mà năm đó anh giao cho Long.

Điều này có nghĩa là thứ để chứng minh danh dự của bang chủ nằm trong tay gã rồi, bây giờ chỉ sợ, thể lực của Hoắc Mạnh Hùng có đứng về phía cậu hay không cũng không còn quan trọng nữa rồi. Gã không tin cậu ta có thể đứng trước toàn bang mà chống lại thứ này.

Đầu dây bên kia có một cuộc gọi đến làm cho điện thoại trong túi gã run lên.

“Đại ca, đã sắp xếp xong, chỉ còn thiếu phần đại ca...”

“Ừ...” Gã nâng môi cười.

Sau đó lại nhận tiếp một cuộc điện thoại. Khi nghe người bên đầu bên kia vừa bắt máy, gã liền câu môi, giọng nói ngay lập tức lộ rõ vẻ sốt sắng. “Lão đại không xong rồi... khụ khụ... phòng vũ khí bị cháy xém... khụ... hiện giờ Mộ lăng cậu ta vẫn còn ở bên trong... anh mau về gấp.” Sau đó là một tiếng “Tút.” Đầu dây bên kia ngắt máy, chứng tỏ anh ta đang gấp vì chuyện mà gã mới nói.

Khuôn mặt gã đàn ông thâm trầm không khỏi có chút đắc ý, đứng lên ôm theo bóng dáng nhỏ trên tay xoay người theo hướng con đường đi đến cửa sau của Hoắc Trạch. Không thể không nói phòng thủ của ngôi biệt viện này vào bậc nhất, nhưng để chuẩn bị cho 1 ngày hôm nay, người đó đã mất tám năm ròng rã, cũng chỉ có thể khiến cho nơi này mất an toàn cho trong 15 phút. Một ngày nào đó gã sẽ sống trong ngôi nhà này. Lấy cục bông tròn trong tay cô nhóc ném xuống đất rồi gã ấn người vào con đường tối.

Nhìn gã đàn ông, Tiểu Tiểu biết Thuần Hi Thiên gặp nguy hiểm rồi dùng hết sức bình sinh của nó chạy về phía cửa lớn trước Hoắc Trạch. Nhưng chưa chạy đến nơi, nó đã nhìn thấy Hoắc Mạnh Hùng và Hoắc Minh Long đồng thời bước vào trong xe, sức nó có hạn. Vào lúc này nó thật hận vì sao nó lại béo như vậy, liền cố chạy, mắt thấy không kịp nó cất tiếng sủa. “Gâu gâu.” Nhưng đổi lại là hình ảnh chiếc cửa đóng sập trước mặt nó...

“Gâu gâu...” Với mặt kính cách âm của xe thì dù nó có sủa như thế nào thì người trong xe cũng không nghe được...

Chiếc xe nhanh chóng lao vút đi ẩn ẩn trong con đường núi...

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Ngày Mà Mọi Thứ Chắc Chắn Sẽ Xảy Ra

Tại tổng khu của Hắc Long bang là một khu tàng hầm rộng lớn bên dưới một biệt viện phong cách Châu Âu nằm ở mạng phải sườn núi ven thành phố A. Trời đã về chiều ánh nắng vàng tàn mất trên tường trắng làm nổi bật căn biệt viện nguy nga... Không ai có thể nghĩ đến nơi này lại chỗ cư trú của bang Hắc Long khét tiếng trong giới hắc đạo của thế giới như vậy.

Ân dưới lòng đất, là hệ thống cục bộ của bang, gồm đầu máy và phân nhánh ra các điểm nhỏ khác. Lúc này trong căn phòng lớn nằm về một góc so với toàn bộ những phần còn lại là nơi nghỉ ngơi của Mộ Lăng. Anh ta lúc này đang ngồi trên ghế hai chân để lên bàn, bắt một liều thuốc lá, hít một hơi tóa ra làn khói tan mạn nhọt nhạt ần ần hiện hiện khuôn mặt tuấn tú. Bất chợt chiếc điện thoại trong túi của anh reo lên. “ Reng...” Phiên chán dụi tàn thuốc, anh nhú mày nhìn số điện thoại đầu dây bên kia là số nhà, biết ngay là vợ yêu đang gọi.

“ Alo, vợ hả???” Khóe môi hơi hơi câu lên, ánh sáng lấp lánh ần trong đôi mắt đen thâm thúy, tràn đầy sự dịu dàng. Ai nói Mộ Lăng anh là người bất cần, xốc nổi, rõ ràng với vợ yêu luôn hết sức ôn nhu.

“ Anh hả? Anh mau về nhà đi có mấy gã đàn ông rất đáng sợ đang định đột nhập vào nhà... hu hu... ông xã em sợ lắm.. hu hu...” Bên đầu dây bên kia truyền đến giọng nói quen thuộc pha lẫn sự bất an của vợ tiếng có chút run run, còn có tiếng khóc nho nhỏ nữa.

“ Cái gì??? Vợ anh về liền... đợi anh, Mộ Lăng anh sẽ đi xử đẹp bọn chúng...” Nói rồi vớ lấy chiếc áo khoác màu lam chạy ra ngoài. Vô tình va một người đàn ông khác, người này là phụ tá của anh tên Sinh. Nhưng anh không nán lại mà chạy luôn.

Người tên Sinh kia hơi ngạc nhiên nhưng cũng không mấy quan tâm bởi vì chuyện này cũng thường hay xảy ra. Bộ dáng này là về nhà tìm vợ chứ không gì khác... Sinh lắc đầu, lại than thở bộ dáng hai mươi tuổi chưa có tình vắt vai của mình. Rồi tiếp tục bước đi.

Chưa đầy 10 phút sau, anh ta lại thấy Mộ Lăng quay trở lại, khuôn mặt có chút hốc hác, thờ ơ hực mấy hơi. Sinh nhìn người đàn ông đang đứng trước cửa phòng thờ ơ hực mấy hơi, mày còn hơi nhú lại, chắt chọt anh cảm thấy dự cảm bất an. Anh cất tiếng hỏi: “ Đại ca, chạy đi đâu vậy?”

Ngẩn mặt nhìn chàng thanh niên trước mắt, mày Mộ Lăng Vũ hơi nhú lại sau đó nói với Sinh: “ Tôi đi kiểm tra hàng trong kho.” Nói rồi một đường đi thẳng đến nơi chứa vũ khí đạn dược của bang, ần ần có thể nhìn thấy bàn tay của anh đang nắm chắc đến nỗi gân xanh và từng giọt mồ hôi đang lăn dài trên trán.

Để lại khuôn mặt đầy nghi vấn của Sinh!!!

Đó là một căn nhà kho ần sâu trong rừng, bởi vì là nơi chứa những chất dễ cháy nổ cho nên được xây cách biệt bởi một hào nước nông lúc nào cũng đầy nước và cũng không đặt trong bang. Anh ta bước vào trong nhìn số đạn dược vũ khí có ở đây mày không khỏi căng ra... Sau đó lặng lẽ tìm một can dầu hỏa lớn xô ngã cho dầu loang trên nền đất, sau đó quẹt bật lửa... cả kho chứa chìm trong ánh lửa đỏ.

Lúc Hoắc Mạnh Hùng và Hoắc Minh Long đã bắt đầu lớn, ngọn lửa lập lòe dần đỏ. Cả hai người đều đồng thời nhú mày. Chẳng lẽ Mộ Lăng thật sự đã vui thân trong biển lửa rồi ư, trong lòng cả hai đều không yên. Con người màu lam lạnh lẽo của Hoắc Minh Long khẽ cụp xuống như có như không lặng lẽ nhìn Hà Tiêu, khuôn mặt ông ta tràn đầy sự lo lắng nhưng lại lóe lên một tia đắc ý rất nhanh nhưng vẫn bị cậu bắt được.

Nhìn lửa ngày càng lớn, Sinh nói rõ ràng với Hoắc Mạnh Hùng là Mộ Lăng đã đi vào trong đó, hơn hết camera đã xác định ghi lại hình ảnh của anh đi vào trong kho, thời tiết mùa này lạnh mà khô chuyện các hỏa dược trong kho bốc cháy cũng không phải là chuyện không thể, dù chưa xảy ra nhưng... ai lại có thể nói trước được.

“ Để tôi tìm chú ấy.” Lời này là Hà Tiêu nói. Nhưng lão vừa cất tiếng thì đã nhìn thấy hai bóng dáng nhát loạt chạy vào đấy.

Bên ngoài, mọi người kinh ngạc nhìn lão đại cư nhiên xông vào biển lửa. Thông thường người ta đều thấy Hoắc Mạnh Hùng lạnh lùng ít nói, mà Mộ Lăng lại là người bất cần, xốc nổi, một nước một lửa, thông thường không hòa hợp. Vâng đó là người ngoài nhìn thấy như vậy nhưng trên thực tế, hai người luôn coi nhau như anh em, mà vốn dĩ trước đây Hoắc Mạnh Hùng cũng không có biểu tình lạnh mạc như bây giờ.

Nhưng điều đáng kinh ngạc hơn hết là Hoắc Minh Long lại cùng chạy vào theo. Mọi người đều không tìm ra được nguyên nhân của chuyện này là gì? Bất quá có bao nhiêu kẻ có cái gan nhảy vào đám cháy cứu người đầu chữ. Dù không biết nguyên nhân hành động của cậu là gì, nhưng mọi người đồng cảm thấy “ Phế vật” này dường như hôm nay hơi khác...

Nhìn màn này, khóe mắt Hà Tiêu lóe lên tia vui sướng. Nếu Hoắc Mạnh Hùng biết người mà anh cứu không phải là Mộ Lăng, mà là sát thủ đến đoạt mạng thì biểu cảm của anh sẽ như thế nào? Kể cả Hoắc Minh Long kia nữa, một thằng oắt con, tốt nhất là cả hai tán thân biển lửa để lão không mất công thu dọn tàn cuộc. Một ánh mắt lạnh lẽo đột nhiên ném đến, xoáy sâu vào con người còn trần ngập sự đắc ý của lão... lạnh đến... có cảm giác đạo qua sinh tử.

Đi vào trong mọi vũ khí đã bắt đầu bén cháy, đạn dược lại càng thích lửa, thỉnh thoảng có một vụ nổ nhỏ, dọc đường đi khí nóng bốc lên làm người ta khó chịu lại thêm mùi ôi hanh của sắt rất nhanh khiến cho người ta mất nước, cổ họng khô khốc. Mà bên trong kho mọi thứ được gia cố bằng lõi sắt cho nên thời gian chống chịu được tốt, có thể kim hãm được khoảng thêm mười lăm phút nữa.

Khi bước vào trong Hoắc Mạnh Hùng mới phát hiện con trai cũng theo anh, nhú mày nhìn cậu, trong lòng anh âm thầm kêu khổ, thì ra cậu nhất quyết không bỏ qua bất kì cơ hội nào, vui sướng cũng bắt đầu đi hòa vào làm một. Cậu không biết là mấy năm nay anh sống rất khó chịu sao? Vì sao vẫn nuôi hi vọng với anh? Có lẽ vì anh là người cố chấp mà cậu cũng vậy... Buông tay tất cả... là quyết định của anh... còn cậu...

Nhìn ba mình, Hoắc Minh Long cậu có quyền giữ ba mình lại theo cách của mình chứ. Cậu biết suy nghĩ của ba, nhưng cậu không cam tâm từ bỏ như vậy. Người đàn ông thần trong mắt cậu là một lão đại xã hội đen, người ta nghe đến tên đã sợ mất mật là gã đàn ông có thể làm mọi người phụ nữ đều say mê, càng là người nắm trong tay quyền lực của một ông trùm. Chứ không phải là một người dùng cái chết để giải quyết tất cả, vì dù có chết mọi thứ

vẫn sẽ tiếp tục như vậy...

Hai người đi đến căn phòng cuối cùng của nhà kho , là nơi phát hỏa. Đá bay cánh cửa đã bị khóa trái bên trong , khói đen ngay lập tức tỏa ra. Lấy tay che lại làn khói , hai người đồng thời nhìn thấy Mộ Lăng đang nằm gục trên đất có dấu hiệu bất tỉnh.

Vội vàng nhìn về phía anh ta , không có vết máu , chắc chỉ là bị đánh cho ngất rồi chăm lửa đốt nhà kho nên Hoắc Mạnh Hùng liền đến đỡ anh ta đây. Gã đàn ông vốn bất tỉnh kia đột nhiên mở mắt con dao găm trong tay lóe lên ánh sáng trắng bạc , hướng phía anh đâm tới...

“Keng keng.” Con dao bị Hoắc Minh Long đá ra xa , đồng thời nhất chân đá gã đàn ông kia ra , văng vào tường phun ra một búng máu.

Con người màu lam của Hoắc Mạnh Hùng lóe lên , bàn chân khẽ xoay chuyển lực đạo , đá con dao đang nằm dưới đất một đường bay thẳng về phía gã. Nhưng mặc dù , một cú đá của cậu có thể trực tiếp lấy đi nửa cái mạng của gã , nhưng thân là sát thủ tránh một dao này không khó. Gã lao vết máu trên khoe miệng , cô đọng người đứng dậy cười cợt nhìn hai người. Nói rồi lấy khẩu súng lục trong tay ra giơ về phía Hoắc Mạnh Hùng và Hoắc Minh Long. “Nhiệm vụ hôm nay của tôi là giết hai người.” Nói rồi đồng loạt chia súng bắn.

Nhìn thấy tình trạng không ổn , anh nhìn cậu , đồng thời gạt đầu. Hoắc Mạnh Hùng chạy về bên trái , Hoắc Minh Long chạy về bên phải. “Đoàng... Đoàng... Đoàng...” âm thanh bắn súng vang lên , khẩu súng này chỉ có chín viên và gã biết với thân thủ hai người thì cũng không có thời gian mà nạp đạn.

Mất thấy mấy phát súng đều không trúng người hiện tại chỉ còn duy nhất 1 viên. Gã trực tiếp nhắm vào Hoắc Mạnh Hùng bởi vì người đàn ông đang giữ con tin là vợ và con gã nói chỉ cần giết được người đàn ông này thì con tin sẽ được thả ra ngay. Nhìn trần nhà sắt bắt đầu gỉ , gã nhắm vào Hoắc Mạnh Hùng bắn một phát súng , đồng thời sau giây truyền đến cảm giác đau đớn , quay mặt nhìn lại cũng chỉ thấy một đôi con người lam lạnh lẽo thâm trầm. Ngay sau đó. “Rắc rắc.” Một cú đá này của Hoắc Minh Long là trực tiếp lấy đi sinh mạng của gã.

Nhìn về phía ba mình , mặc dù thân thủ của Hoắc Mạnh Hùng rất tốt nhưng vẫn không khỏi bị trúng đạn. Viên đạn găm vào sâu trên vai , máu đang dần tươm ra như suối. “Long con đi đi...” Anh nhìn con trai khẩn thiết nói.

Nhưng đáp lại là thấy cậu xé một mảnh vải trên áo sơ mi ra băng bó tạm lại vết thương trên vai anh , rồi xốc anh lên bước ra ngoài. Giờ chỉ sợ không đi nhanh là không kịp.

“Vì sao con cứu ba???”

“Con còn có thể...”

“... “

Bước chân của họ đi phía sau mọi thứ liền bắt đầu đổ rạp... ngọn lửa nóng bỏng đốt trụi tất cả. Diêm dúa mà đẹp đẽ.

Cửa ra đã ở đằng trước rồi... Rất nhanh thôi là sẽ thoát ra ngoài. Thì một thanh sắt trên nóc nhà kho bị lửa nung đến không còn chịu được nữa đột ngột rơi xuống , mà người duy nhất thấy chỉ là Hoắc Mạnh Hùng , anh nhìn lại con trai lần cuối , rồi nhân lúc cậu còn không để ý thì đẩy cậu về phía trước vượt qua cửa lớn đó cũng đồng thời là khoảng khắc mà thanh sắt rơi trên người anh , thế nhưng đối mặt với cái chết , trong đôi mắt anh là bóng dáng súng sò của con trai.

“Ầm!!!” mọi thứ đổ rạp xuống trước mắt , con người xanh lam lạnh nhạt của Hoắc Minh Long hòa với ánh đỏ lập lòe đẹp đẽ đến yêu dị , ngọn lửa đỏ rực nuốt chửng tất cả , cắn hết tất cả những thứ gì còn sót lại cùng bóng dáng người thân duy nhất còn lại trên đời của cậu cũng chìm dần vào biển lửa...

“BA!!!” Cậu sững người , ngọn lửa tí tách nóng hầm hập áp lên da thịt , nóng rang , nhưng cậu bỏ qua cảm giác đó , ánh mắt nhìn căn nhà kho dần biến thành tro bụi. Chỉ một chút nữa là có thể rồi... Tại sao? Tại sao lại như vậy chứ?... Cậu không cam tâm!!!

Hít một hơi thật sâu , nhìn màn lửa đỏ rực , nếu bây giờ nhảy vào đó , cậu không tin không thể cứu được ba mình , nhưng chưa kịp đứng lên thì phía sau truyền đến giọng nói không mặn không nhạt của Lôi. “Thiếu gia... Đó là quyết định của lão đại. Cậu nên thành toàn cho quyết định của ngài ấy.”

Nhìn thiếu niên trước giờ lạnh lùng ít nói , vào lúc này lại phủ một tầng tang thương nhân nhạt , ngay cả người lãnh tình như Lôi cũng bị lay nhiễm sự mất mát đó... Dẫu rằng cô nhi như anh vốn không có người thân... Cậu cũng chỉ mới có 15 tuổi thôi... nhưng những gì mà cậu đã trải qua còn hơn cả một đời người.

Quyết định? Cười gằn trong lòng... “Chết tiệt!” Bàn tay cậu nắm lại , không hề thương tiếc đánh một quyền xuống mặt đất , lúc nhấc tay lên , trên mặt đất đã để lại một mảng máu đỏ thẫm , con người màu lam thu lại về tang tóc , cặp mi , khí lạnh lại bắt đầu tản mát , nhưng lần này , đáy mắt lạnh lẽo đến lãnh khốc. Có một số món nợ phải tính với một số người rồi. Bởi vì hôm nay là ngày mà mọi thứ chắc chắn sẽ xảy ra.

Bên ngoài , vốn nhóm người Hà Tiêu rõ ràng sốt ruột khi thấy Hoắc Mạnh Hùng và cậu chạy vào trong biển lửa , thì giờ đã nhanh chóng biến mất vì đến lúc này bọn chúng cũng không cần diễn kịch nữa. Do vậy Lôi mới có thể ngang nhiên xuất hiện ở đây.

Mà người duy nhất còn sót lại là Sinh.

Vào thời điểm này , một bóng dáng mặc áo khoác lam hôi hã chạy từ bên ngoài vào , trên chiếc áo đầy vết bụi bẩn và vết cháy xém , nhìn có chút xốc xệch , giống như vừa trải qua một trận đại chiến vậy. Mộ Lăng nhìn đồng lửa cao ngút trời , lại nhìn con người màu lam lạnh lẽo đang nhìn về phía mình , thì âm thầm kêu không ổn , đúng vậy , chính là vô cùng không ổn.

Vốn khi nghe vợ yêu gọi báo tin khẩn anh liền chạy về nhà, khi đến nơi thì bị một đám côn đồ tập kích, đánh nhau mấy trăm hiệp mới có thể an ổn vào nhà, nhưng khi vào lại không thấy vợ yêu ở đâu cả, tìm khắp nhà mà cũng không thấy, đang lo lắng tự biên tự diễn ra n tình huống kịch bản, đột nhiên điện thoại reo lên, bắt máy mới biết là Mị gọi: "Thiếu gia phòng hờ bắt trặc đã kêu tôi đón vợ anh rồi. Yên tâm!"

Vậy lúc này ai gọi cho anh? Lập tức Mộ Lăng liền hiểu, anh bị lừa rồi, ngay cả giọng vợ yêu mà anh cũng không nhận ra.

“Mạnh Hùng anh ta...” Càng nhìn con người màu lam kia, Mộ Lăng liền cảm thấy, trong đó rõ ràng còn ẩn ẩn một tia sát khí, mặc dù lấy khả năng của Hoắc Minh Long mà nói, đối phó một trăm người không phải là chuyện chưa từng xảy ra, nhưng chưa có lúc nào trong mắt cậu lại biểu lộ tia sát khí như lúc này. Chẳng lẽ...

“Hự!” Trong lúc Mộ Lăng còn đang suy nghĩ thì bụng truyền đến một đợt đau đớn, cậu tức giận nhìn anh ta, rồi dùng lạnh nhạt vung tay dứt khoát đánh thẳng một quyền vào bụng anh, quyền này chỉ dùng tám phần sức nhưng trên trán Mộ Lăng vẫn không khỏi tuôn ra một tầng mồ hôi nhạt.

“Tự làm tự chịu.” Câu này là Lôi nói.

Còn Hoắc Minh Long chỉ lạnh lẽo nhìn về phía anh ta rồi bước đi.

Nhân này, tiểu băng lãnh này không nương tay một chút nào, trong lòng Mộ Lăng âm thầm kêu khổ, nhưng là khổ không thể nói, ai bảo anh lại ngu ngốc dễ bị lừa như vậy chứ? Nhìn người thanh niên đang ngây ngô đứng trong gió kia, anh ta cũng nhìn về phía anh, sau đó nhủ thầm, rồi như tỉnh ngộ. “À... Thiếu gia đâm một quyền là may cho đại ca rồi.” Nhưng cái giọng điệu này lại có một chút tư vị cười trên nỗi đau của người khác, còn rất có lòng tốt vỗ vai, an ủi anh nữa... (Tác giả: Sinh là 1 tên rất thú vị... sau này chắc ta sẽ sắp xếp cho bọn ấy cái chức tiểu thụ... :)))))

Một đường đi ra tới bãi rừng, đã có một chiếc BMW màu đen tuyền đậu ở đó, Hoắc Minh Long không trở về bang mà về thẳng Hoắc Trạch, bây giờ e là trong bang cũng chỉ còn lại người của Hà Tiêu, rất nhanh thôi, một trận chiến sẽ nổ ra, người duy nhất cậu muốn giữ an toàn vào lúc này là Tiểu Thiên. Còn lại... chuẩn bị đối mặt với 1 màn kịch chiến.

Nhìn khuôn mặt lạnh lẽo của Hoắc Minh Long qua gương chiếu hậu, Lôi hơi nhíu mày. Nhớ lại câu nói mà năm đó cậu đã nói với anh, cùng bóng dáng đầy máu của Mị ba năm trước, anh vẫn không khỏi nhíu mày, vẫn là im lặng lái xe, thôi, không nên suy nghĩ nhiều.

“Anh có quyền lựa chọn.” Hoắc Minh Long nhìn người đàn ông đang an tĩnh lái xe mà nơi đáy mắt vẫn không che dấu được một tia băng sương. Cậu vẫn nhớ rõ vào ba năm trước, vào cái lần mà Mị dùng thân thể đã mất máu quá độ vào đến được bên trong Hoắc Trạch, vào phòng của cậu chỉ để nói ba chữ. “Cứu anh ấy.” Người phụ nữ như vậy đáng để Lôi hi sinh nhiều thứ.

Khi cậu cứu anh ta ra khỏi trại giam của bang và thay một con rối khác vào thế mạng thì đã từng nói với anh một câu. “Cần 3 năm.” Đó là lời giao hẹn, là giá trị mà Mị đã đánh đổi để đưa Lôi từ chỗ chết trở về. Ba năm qua mối quan hệ của họ cũng chỉ tồn tại trên một giao ước đó, giờ có lẽ cũng là lúc chấm dứt tất cả rồi. Cũng như Thuần Phong Triệt sẵn sàng hi sinh tất cả chỉ để được sống bên người mình yêu. Lôi cũng có quyền đó...

Nhu nhu mi tâm chính mình, khuôn mặt ít biểu tình của Lôi hơi nâng lên một chút, là cười cợt, là ngạo nghễ, anh nhìn sang kính chiếu hậu, đối mặt với con người màu lam đậm mặt lạnh lẽo.

“Cô ấy sẽ đồng ý sao?” Đúng vậy, dù anh có muốn thì Mị cũng không đồng ý, bởi vì trong thâm tâm của Mị người cứu anh là Hoắc Minh Long, còn người cứu cô ấy lại là Thuần Hi Thiên.

Chỉ bằng việc lấy tiểu bảo bối của Hoắc Minh Long ra đe dọa, con dao bạc sáng loáng kề lên cổ cô nhóc thì cũng đủ cho Hoắc Minh Long giết cô cả trăm lần rồi, nhưng thực sự nếu không phải có Tiểu Thiên thì Hoắc Minh Long sẽ cũng có nhiều phương pháp để cô sống không bằng chết.

Chỉ là, nhóc con dù đối mặt với cảm giác ran rát lạnh lẽo trên cổ lại không hề sợ hãi, mà ngược lại, lo lắng cho người đang cầm dao uy hiếp mình, ngây ngô hỏi một câu. “Chị xinh đẹp ơi, chị bị chảy máu kìa?” Đây đây con dao trên cổ mình ra, thành thực xoay người lấy khăn nhỏ lau vết máu trên bộ đồ da bóng loáng màu đen chuyên dụng của sát thủ, lại lấy một cái băng gạc thấm thuốc sát trùng băng bó lại, đáng hoàng xong, đem dao kề sát cổ mình lại, nhóc con nhăn răng cười. “Long cứu người đó được không?”

Nhớ lại chuyện đó, khóe môi Hoắc Minh Long không khỏi hơi nâng lên một chút. Tiểu bảo bối của cậu làm như vậy thì một người yêu thích trẻ con như Mị làm sao dám ra tay với cô nhóc chứ, chỉ là cách này ngược lại không đổ máu lại rất... không nên dùng hai từ ngu ngốc ở đây, nó có chút đơn thuần nhưng dường như hiệu quả lại rất tốt nhỉ?

Dao trong tay của Mị rơi xuống sau, đó cô được đưa đi cấp cứu vì mất quá nhiều máu. Nhưng dù là Hoắc Minh Long đã cứu anh đi nữa thì anh cũng không cam nguyện làm phụ tá. Mà lí do khiến một người có tự tôn cao như Lôi lại đồng ý với Hoắc Minh Long còn là vì, vào cái ngày hôm đó, anh còn mất cả một đứa con chưa ra đời với Mị. Cho nên con đường mà Hoắc Minh Long đi và con đường mà anh đi đều chính là tìm ra kẻ đó, vào lúc này có lẽ vẫn chưa phải lúc dừng lại...

Không khí lại chìm trong trầm mặc, thì điện thoại từ Hoắc Trạch vang lên, đầu dây bên kia là giọng nói lo lắng của Phúc bá.

“Alo.”

“Thiếu gia!!! Không xong Tiểu thụ mất tích rồi...”

Chương 16: Trong Bão

Tác giả: Tử Vy Bạch Sắc

Beta: Cảnh Nhi

“Hà Tiêu... ông cũng có thể nói được những lời này. Lật bài rồi?” Giọng nói thanh lãnh, hờ hững vừa cất lên mọi người trong căn phòng tatg lẽ đều im phăng phắc, ngay cả hít thở cũng chợt cảm thấy khó khăn. Lạnh lẽo lan tràn trong từng con chữ vừa có uy thế của bậc đế vương. Khóe môi của Hoắc Minh Long nhếch lên đầy miệt thị, con ngươi lạnh lẽo khóa chặt biểu tình kinh ngạc của Hà Tiêu làm ông ta chợt run rẩy.

Thằng nhóc này hôm nay sao lại khác biệt như vậy? Cái khả năng khiến người người thần phục dưới chân đó là điều có thể xuất hiện trên một “phế vật” sao? Lật bài, cậu ta đã biết gì rồi. Con người của Hà Tiêu khó kiềm nén được sự kinh ngạc, mà đằng sau tất cả ông ta chợt cảm thấy có lẽ mọi thứ đã bị phơi bày từ lâu lắm rồi. Và con người kia, sự khinh miệt nơi đáy mắt kia đã chứng minh cho điều đó. Nhưng dù có như thế nào đi chăng nữa, khuôn mặt đã sớm cương cứng của Hà Tiêu vẫn có thể giả tạo cười. “Vậy cậu muốn làm sao?” Dem vấn đề đánh đổ lại cho Hoắc Minh Long.

“Ha ha... Đúng là đã quá coi trọng ông.” Dùng ngữ điệu trào phúng âm thanh lại nhỏ vừa đủ hai người nghe, cậu cười đậm mạc, gieo rắc từng chữ vào trong tai ông, sau đó cũng đứng lên mắt đối mắt với ông ta. Có nhiều chuyện đầu biết rõ vẫn là không thể tránh được, có một số người đầu biết sai vẫn cứ lún sâu. Con người lam kê đảo lại trở về bộ dáng ngây ngô đúng tuổi của một cậu thiếu niên. “Vậy theo Hà Thúc nên chọn ai bây giờ?” Dáng vẻ này khiến cho Hà Tiêu kinh hãi, giống như sự thành thực cùng khí thế mới đây thôi chỉ là ảo giác vậy, đúng là thấy quý.

Trong lòng Hà Tiêu dâng lên một tầng cảnh giác cao độ, chính ông cũng không biết cái nào là thật, cái nào là giả nữa. Đầu mới là khuôn mặt thật của cậu ta, là ngây ngô ngu ngốc hay thành thực mưu trí? Đường như hiểu biết mấy năm qua của ông ta với cậu vào giờ phút này hết như một tờ giấy trắng. Ông ta không biết gì về thiếu niên trước mắt này, mà kẻ này lại... Nháy mắt, con ngươi của ông ta trùng lớn.

Khóe môi Hoắc Minh Long kéo lên cười lạnh. “Hà thúc, định là ai?” Nhưng cậu không cho ông ta có cơ hội nghĩ ra đối sách, không chừa bất kì đường lui nào cho ông ta. Trước giờ, cậu là người như vậy, đầu cho Hà Tiêu là bị người ta lường gạt thì cậu cũng sẽ bắt ông ta phải trả giá vì hành động của mình, mà cái giá phải trả là đánh mất mọi thứ....

Đây là lần đầu tiên Hà Tiêu cảm thấy khó khăn để trả lời câu hỏi như vậy, tại sao người thiếu niên trước mắt lại đem đến sự áp bức vô hình như rõ ràng làm cho mọi suy đoán cùng sự bình tĩnh của ông ta bị rút đi sạch. Vốn trước giờ tự phụ vì khả năng đóng kịch của mình, nhưng vào giờ phút này lời nói cứ nghẹn trong lồng ngực. Một lúc lâu sau, ông ta mới cắn răng nói ra được hai chữ. “Là tôi.”

Cũng không mấy ngạc nhiên lắm với hành động này của ông ta, đã đến phút này thì cần phanh phui tất cả rồi nhĩ. Hoắc Minh Long ra hiệu cho hai người đứng trên tầng hạ một cái mảnh màu trắng từ tầng hai xuống, vừa đủ rộng để người từ xa cũng có thể nhìn thấy được. “Hà Tiêu, thứ năm năm trước ông tìm ở trong tay của tôi.” Chính giữa công vào sảnh chính đã đặt một chiếc máy chiếu cực rõ nét, lại có hai chiếc loa hai bên vừa vận làm thành một màn hình lớn. Đèn trong phòng tất cả đều tắt hết, mọi người cũng nhìn chăm chăm lên màn hình là tấm vải trắng kia.

Khung cảnh ngày đó ba gã đàn ông trong phòng ba sang trọng lại một lần nữa tái hiện trước mắt, Hà Tiêu nhìn vào màn ảnh khuôn mặt không có chút biểu tình. Cứ nghĩ sẽ không dùng tới thứ này, ngón tay đặt vào túi áo, nhưng... khóe môi ông ta nhếch lên nụ cười lạnh lẽo. Có bằng chứng thì sao, có bằng chứng nhưng không có thứ này trong tay thì cậu ta có thể làm được gì, cuối cùng cũng chỉ là một thằng nhóc không hơn không kém.

Khóe mắt liếc nhìn hành động của ông ta, Hoắc Minh Long nhủ mày, trong con ngươi lại sâu thêm một phần lạnh giá...

Đoạn phim kéo dài 1h 30’ giống như coi một bộ phim điện ảnh vậy, không ai nói một lời nào không khí im lặng đến đáng sợ, trong bóng đen in tĩnh đó một số thứ lặng lẽ chuyển biến, một số người mất tích không tiếng động một số người đột nhiên xuất hiện, màn kịch nào rồi cũng sẽ đến lúc tàn và bây giờ chính là lúc hạ màn.

“Phục.” Đoạn phim vừa dứt, ánh đèn cũng mở sáng, ai cũng đều nhủ mày với ánh sáng đột ngột đó, chỉ có một mình Hoắc Minh Long cúi người nhìn vào người đàn ông trong tấm ảnh, có lẽ cũng đến lúc chúng ta hoàn trả lại họ rồi ba ạ. Con người lam nhìn về khung cảnh hỗn loạn phía sau không có chút gì cảm giác, giống như mọi chuyện vẫn bình thường như vậy nhìn sang người đàn ông bên cạnh. “Hà thúc... ông dám đương nổi không?”

Lòng ngực lão pháp phòng, không phải là lão chưa lường trước những chuyện này nhưng dựa vào bản thân cùng người của mình lão không tin không đầu lại được một ranh con. “Được.” lại nhìn một màn đầu đá phía sau, ánh mắt sắc xảo khóa lại mọi hành động của đám người. “Dừng lại!!!”

Toàn bộ những người lúc này còn đang đánh nhau đột nhiên im bất nhìn về phía đối thủ lạnh lùng híp mắt, buông tha cho đối phương. Cùng nhìn về phía ông ta. “Các người là người trong một bang phái... Hắc Long bang nội bộ đầu đá thì còn ra thể thống gì...” Đúng là rất có tiếng nói... Ông ta lấy từ trong chiếc túi áo ra một thứ gì lên trước mặt mọi người.

“Hoắc thiếu dù cậu có nói gì hay có khả năng gì thì thứ này vẫn là thứ mà cậu không với tới được.” Ông ta giờ một chiếc nhẫn lóe ánh sáng chói lóa dưới màu vàng uôm tóa ra từ ánh đèn trong căn phòng. Thứ này trước đây Hoắc Mạnh Hùng có hai, một đã đưa cho Thuận Phong Triệt, ai không biết,

người này vốn đã mất tích từ lâu, còn lại chỉ giữ một.

Mà chiếc nhẫn này là lấy từ chỗ của Thuần Hi Thiên, Hà Tiêu liền nghĩ một phần này của ‘khế ước’ chính là Hoắc Mạnh Hùng đưa cho Hoắc Minh Long, còn một ‘phế vật’ Hoắc Minh Long lại đưa cho Thuần Hi Thiên, cho nên cuối cùng lại đến tay ông ta. Chỉ cần có thứ này trong tay dù thể lực hai bên có ngang bằng nhau vẫn khiến cho bên còn lại danh không chính ngôn không thuận.

Nhưng ngàn vạn lần, ông ta không biết rằng, thứ trong tay ông ta vốn không phải là duy nhất trên cõi đời này hoặc có lẽ ông ta nghĩ nó vốn đã biến mất theo Thuần Phong Triệt rồi. Mà điều không ngờ đến được nhất, là người thiếu niên đứng bên cạnh của ông ta cũng sở hữu một nửa còn lại.

Con người của Hoắc Minh Long đột nhiên lạnh lẽo như hầm băng, thâm trầm nhuốm sự tàn khốc như một xoáy nước đen tối mà mạnh mẽ trực chờ bất cứ lúc nào, cậu lạnh lẽo phun ra từ kẽ răng “Hà Tiêu...” Thì ra người bất cộc Tiểu Thiên quả thật là ông ta, như vậy thì ông ta cứ chờ xuống địa ngục đi là vừa. Nhìn nửa ‘khế ước’ trong tay ông ta. “Ông nói cái này...” Cậu cũng lấy ra một phần tương tự của mình giơ ra trước mặt.

Lúc này cả phòng đều im phăng phắc... con người lam của Hoắc Minh Long lóe lên tia sáng lạnh. “Hà Thúc?”

“Cạch cạch.” Sau giây truyền đến cảm giác lạnh lẽo làm Hà Tiêu kinh ngạc. Xoay người lại nòng súng vừa vặn điểm ngay mi tâm của mình, khuôn mặt ông ta không chút biểu tình nhìn người chia súng vào trán mình, chỉ là đôi mắt thủy chung không nhìn thẳng vào con người lam lãnh liệt kia. Bàn tay xuôi theo bên hông đều đã nắm chắc tới nỗi gân xanh. Nhưng khóe môi ông ta lại kéo lên nụ cười. “Hoắc thiếu cậu sẽ kết liễu tôi sao?”

“Đoàng!!!” Một phát súng vô cùng chuẩn xác xẹt qua vành tai bên trái của ông ta, để lại bên mép tai một đường ranh mỏng tươm máu. Đây là câu trả lời của cậu. Con người xẹt qua khuôn mặt lão ta như có như không mang theo một tia uy hiếp vô hình, đúng vậy là uy hiếp, không khí trong căn phòng đã lắng đọng đến cực điểm sau tiếng súng đó. Không ai nghĩ là cậu đã bắn lệch mà là bởi vì cậu muốn như thế, càn kiệt như việc một phát súng giết chết ông ta, hành động đó làm bắn tay cậu vậy.

Ngón tay sờ lên vết rách, đã tươm máu, mùi hôi tanh của máu lan tràn trong hốc mũi. Hà Tiêu nhìn Hoắc Minh Long, đầy mắt cậu lạnh tanh không gọn sóng, sâu vô tận tràn đầy sự chết chóc, một luồng hơi thở tử vong bao phủ. Trước giờ chỉ có một người duy nhất mang đến cảm giác áp bức, tang tóc này, người trước đây đã từng là anh em với ông ta, nhưng vì cang đường mình ông ta sẵn sàng bày kế để tự tay Hoắc Mạnh Hùng kết liễu cậu ta. Người đó, không sai là Lôi... Nhưng khí thế cùng luồng tử khí này tại sao lại xuất hiện trên người cậu, cảm giác bàn tay dính đầy máu và cái chết cận kề đó. (Tác giả: Đừng trách ta bị bồi nhiều horror quá nên... ~(>v<)~) Bất giác ông ta ôm chặt ngực mình, lý trí cho thấy người trước mắt không hề có ý định sẽ kết liễu ông, nhưng thà rằng đối mặt với cái chết còn tốt hơn là như thế này.

“Đoàng!!!” Lại một phát súng lần này là xẹt qua cổ ông ta để lại một vết máu nhạt nhưng không chí mạng, súng vẫn chia thẳng vào ông ta, con người lam làm tất cả mọi người đều bị áp bức, vào lúc này thà rằng cậu có thể khiến ông ta chết ngay lập tức còn thoải mái hơn bây giờ. “Sẽ không...” Âm thanh lạnh lẽo truyền ra từ kẽ răng, khóe môi cậu lên một nụ cười lạnh bạc.

‘Ưc’ Hà Tiêu lại nuốt khan một ngụm, cậu ta sẽ giết ông ta sao. Không! Cậu ta sẽ không làm vậy bởi vì trong mắt cậu cái chết còn quá đối nhẹ nhàng với ông ta, cậu sẽ làm gì? Từng bước từng bước Hoắc Minh Long bước tới, Hà Tiêu lại lui lại từng bước và ngã phịch. “Cậu muốn gì?”

Bất chợt cậu thu súng trong tay lại, thu lạnh biểu tình lạnh lùng, ánh mắt tàn khốc thay vào đó lại là khuôn mặt ngây ngô, cười với ông ta. “Ông đi đi.” Đúng vậy cậu muốn thả ông ta đi bởi vì, vào lúc này vẫn chưa phải là thời điểm ông ta phải trả giá, dẫu nó cũng không còn xa nữa rồi. Khẽ liếc qua phía khuôn mặt sững sờ của ông ta, con người lam lóe lên tia lạnh lùng. “Hà Thúc không muốn...”

Sẽ sao? Cậu thả ông ta đi sao? Nguyên do gì? Lý trí cùng những suy nghĩ sắc bén vốn có của Hà Tiêu giờ phút này đã bị mài mòn đến không còn gì, trong đầu ông ta chỉ biết, nếu bây giờ mình không rời khỏi thì cái giá phải trả không chỉ có bao nhiêu đó. Nhìn những người đi theo mình đến Hoắc Trạch lại nhìn Hoắc Minh Long. Cậu không động gì có lẽ là những người này e là hôm nay không thể rời khỏi đây rồi. Mà suy nghĩ của ông ta cũng không sai... Chỉ là ông ta cũng chỉ là căn câu mà thôi, Hoắc Minh Long là chờ con cá sẽ cắn vào mồi câu kia.

“Được.” Ông ta nhìn sang cuộc chiến đã sớm phân thắng bại trước mắt, hết sức không có dũng khí mà chạy vội ra khỏi Hoắc Trạch, lên xe, để máy rồi chạy đi mất hút, để lại đám người của ông ta ngơ ngác, sau đó là tức giận và thống hận. Thật ra ông ta vào lúc này chẳng khác gì một kẻ ngốc, không sai là một kẻ ngốc.

Nhưng đó cũng là con đường lui cuối cùng, mà dù muốn hay không ông ta vẫn phải lựa chọn.

Một người đàn ông từ trong bóng tối bước ra tiếp lấy súng trong tay Hoắc Minh Long, trong lòng còn thầm tiếc hai viên đạn bắn chệch kia, chỉ hai viên ấy thôi giá trị cũng đã lên đến năm con số. Trong đám người có một kẻ nhận ra người đàn ông, con người từ kinh ngạc chuyển sang thần thốt, người đàn ông lạnh lùng cười nhạt nhìn về phía bọn họ, không khí ngay lập tức bao trùm trong màu đỏ của máu. “Cậu quyết định xử lý những người đó như thế nào.” Kết cục của những người này từ sớm Lôi đã biết trước, với tác phong của Hoắc Minh Long họ chỉ có hai con đường một là chết hai là không bằng chết.

“Cho họ lựa chọn.” Cậu để lại một câu như vậy rồi bước đi...

Trong căn phòng tối om không có ánh đèn, mành che đều đã rũ xuống chỉ có vài tia sáng yếu ớt chiếu xuyên qua lớp vải dày của rèm cửa, không khí bao trùm trong sự giá lạnh, Hoắc Minh Long ngồi trầm lặng một mình trên chiếc ghế đối diện với giường ngủ. Một đêm không chợp mắt cũng không thấy buồn ngủ, cậu càng không tài nào mà nhắm mắt cho được trong đầu hình bóng tiểu bảo bối luôn hiện lên trong mắt cậu. Cảm giác trống trải cô tịch ấy, rất khó chịu, cho nên giờ cậu chỉ là ngồi ở đó, chỉ vậy.

Một cục bông màu trắng sữa lách qua khe cửa lăn vào trong phòng, lui cui mất nửa ngày mới trôi lên được mặt bàn, nghe ngửi cái nơ màu hồng mà hôm trước Tiểu Thiên buộc cho nó, sau đó xù lông ra, bắt đầu ‘Gâu Gâu’ mấy tiếng. [Thiếu gia người nghĩ người hay làm sao? Tiểu Thư bị mất tích]

mấy ngày nay là người có thể tỉnh bơ như vậy? Đúng là đã khinh thường sự lạnh lùng của người – Đoạn văn trong đầu Tiểu Tiểu] - { Thực tế là: Thiếu gia à , Tiểu Thư chừng nào về? Tiểu Tiểu nhớ tiểu thư lắm(chứ nếu người không về , nó sẽ là người , à , con thú sủng đầu tiên bị đông chết). Thiếu gia... * Cọ cọ *...~~~~}

Một lúc lâu sau , Hoắc Minh Long mới dời tầm mắt về phía nó , khuôn mặt lạnh lẽo không có chút biểu tình , nhưng ánh mắt lạnh nhiệt độ như muốn đem nó xé thành mấy khúc vậy. (Tác giả: ... người là thú ...) Nhưng đôi lại là một bàn tai đặt lên đầu nó , khẽ vuốt thuận lông cho nó , hơi lạnh truyền đến khiến nó hơi rùng mình nhưng sau đó là thoải mái.

Nó là đang lừa ai chứ , nó biết so với tất cả mọi người Hoắc Minh Long là người lo lắng cho Tiểu Thư nhất , nhưng nó lại trách cậu. Thôi đi , bậc đại nhân như cậu hẳn chẳng có tâm tư đi chấp nhặt kẻ tiểu nhân như nó , nó buồn rầu ngồi phịch xuống mặt bàn , chẳng thèm đoái hoài gì tới cậu. Nhưng... khoan... lúc này nó đứng nép một bên có nhìn thấy gã đàn ông Hà Tiêu kia , ông ta rất giống với người lần trước đến bắt cóc Tiểu Thư!!! Không phải ông ta và Hoắc Minh Long là kẻ thù sao , vì sao lại thả ông ta ra? ‘ Gâu gâu.’

Cùng lúc này một thi Lôi từ bên ngoài bước vào phòng. “ Thiếu gia , mọi chuyện đã thu xếp xong , Hà Tiêu không ngoài dự kiến đi gặp người kia chỉ là người theo dõi vẫn không thể tiếp tục vào trong. Theo cậu?...”

“ Không thể vào sao???” Hoắc Minh Long nghiêng ngẫm , nơi mà ngay cả những ám vệ chuyên dụng của bang cũng không vào được e chỉ là số một số hai trên thế giới , điều này cho thấy kẻ đó...

“ Không phải là không vào được mà sợ bức dây động rừng.” Lôi bổ sung , anh biết khả năng của ám vệ trong tay mình như thế nào , ả này tuy khó không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. Huống hồ , 100% tiểu thư là nằm trong tay bọn họ rồi , điều này... vẫn là an toàn của người đó là trên hết.

Nhìn Lôi , Hoắc Minh Long hiểu suy nghĩ của anh cũng như anh hiểu suy nghĩ của cậu. Nếu là một kẻ khó đối phó , mọi chuyện e là cần chuyển hướng , “ không sợ thế địch như vũ bão , chỉ sợ chậm rãi như tâm ăn dầu “ (Tác giả: Sử sử sử... ám ảnh!!!). Nếu đã như vậy cốt là bảo vệ Tiểu Thiên trước đã. “ Ừm ” Khóe mắt liếc con thú sủng nào đó vốn đang nằm chèm bẹp ý đồ tàng hình bản thân trên bàn.

Được rồi là nó coi thường vị tiểu thiếu gia nào đó được chưa??? Ô ô... ánh mắt của thiếu gia có cần phải đáng sợ như vậy không... Úp sấp mặt che hai lỗ tai lại , chờ đợi con thịnh nộ của thiếu gia lãnh khốc... nhưng chờ mãi đáp lại cũng chỉ là những cái vuốt ve thuận lông lạnh lạnh. Cũng chỉ có vậy thôi... Tiểu thư mất tích , Hoắc Minh Long cũng không bình thường rồi... Tích tắc , tích tắc... Một bóng dáng cao to vội chạy xóc vào trong một phòng bar sang trọng đặc tiền. Bóng dáng gã đàn ông chạy vào vội vã , hò môi ông ta khẽ nhại , nhưng bước chân không ngừng lại cho đến khi đến trước căn phòng đó , mới dựa vào thành cửa mà thở hồng hộc nhìn gã đàn ông đang ngâm một điệu xì gà trong miệng nhìn lão cười khinh miệt. Vốn dĩ người đàn ông đã ngồi sẵn trong phòng này có lúc đã nghĩ Hà Tiêu là một người khôn ngoan lắm , nhưng kết cục cũng chỉ có bao nhiêu đấy. Lại dễ dàng bị một thằng nhóc con đánh bại dễ dàng như vậy.

Nhìn đồng hồ trên tay , người đàn ông nhìn Hà Tiêu cười nhẹ nhàng. Đúng là một người ngu ngốc , gã cũng không cần phải phí nhiều lời với ông ta nữa. “ Hà Tiêu , chưa đến cùng thì còn nước còn tát , chắc ông cũng biết hậu quả rơi vào tay cậu ta nhỉ.” Dụi tàn thuốc của điệu xì gà cho đến khi tắt lịm. Gã biết người đàn ông trước mắt này vẫn chưa làm hết sức mình , gã sẽ rất hợp tình hợp lý mà đẩy ông ta đến bờ vực , chuyện sau đó gã cũng chẳng quan tâm nữa rồi.

Nhìn người đàn ông trước mắt , Hà Tiêu lúc này dường như tin tưởng hoàn toàn vào những lời gã nói , đúng vậy suy nghĩ của gã không sai , ông ta vẫn chưa dùng hết thực lực của mình. Chỉ là Hà Tiêu không biết , trong số thực lực ấy đã có hết một phần trong tay Hoắc Minh Long , một phần trong tay gã , còn lại năm phần chỉ còn ba. Vào giờ phút này dùng đầu gối suy nghĩ cũng biết người đàn ông trước mắt sẽ không đại gì dùng người của mình vào một trận chiến chẳng có lấy một phần thắng như vậy huống hồ là Hoắc Minh Long.

“ Đúng vậy , cậu ta chỉ là một thằng nhóc con.” Hà Tiêu tự lẩm bầm một mình. Sau đó cũng chẳng nhìn lên khuôn mặt người đàn ông kia một lần đã chạy ra ngoài rồi khỏi đó. Tất nhiên như vậy ông ta càng không nhìn thấy biểu tình cười trên nỗi đau của người khác trên mặt gã đàn ông kia... Chỉ trách , Hà Tiêu bản lĩnh của ông ta chỉ có bao nhiêu đó.

Lúc bóng dáng ông ta vừa khuất , người đàn ông nhìn sang phụ tá của mình là một người đàn ông mang kính đen đứng bên cạnh. “ Con nhóc đó...” Điều duy nhất không ngờ nằm trong kế hoạch của ông ta chính là xuất hiện con nhóc đó , đáy mắt trong trẻo , khiến gã nghĩ đến một người phụ nữ từng là con cò , nhưng chỉ vì sự chủ quan của mình mà gã đã để người đó vụt khỏi tầm kiểm soát. Đến bây giờ gã vẫn không ngờ đến được.

“ Vẫn tốt thừa ông chủ , chỉ là hình như tiểu thư có chút...” Tàn độc khi nhìn cô nhóc đó. Làm việc bên cạnh gã đã lâu người đàn ông này biết những lời nên nói những lời không nên nói , càng biết đâu là vẫy ngược của gã. Gã biết con gái không ngoan hiền , không dịu dàng , càng không phải là người tốt gì nhưng những lời nói đó chỉ có thể nói trong lòng , mà nếu chỉ cần nói ra một lời. Hậu quả không thể gánh được.

Mắt nhìn người của con gái cũng rất tốt , lại nhìn trúng Hoắc Minh Long , chỉ cần sau này có thể thu tóm được Hắc Long bang , Hoắc thiếu này chắc chắn sẽ là ứng cử viên sáng giá nhất để làm con rể. Nếu con gái đã ‘thích’ nhóc con kia như vậy thì... muốn chơi đùa một chút cũng chẳng sao. Gã chợt hí hóp mắt , nhưng bây giờ chưa phải là lúc động thủ với con nhóc kia. “ Đừng để tiểu thư động vào , nó còn giá trị lợi dụng.”

Có một điều mà gã không biết rằng chính quyết định này của gã mà mọi kế hoạch nằm trong dự tính đều bị đánh vỡ. Mọi mưu tính đều bị phanh phui và cái kết nhận được cũng không khác Hà Tiêu là mấy. Nhưng đó là chuyện của tám năm nữa , vào giờ phút này gã không hề hay biết rằng , suốt cuộc đời gã rồi sẽ có lúc bị bại dưới tay những người mà gã đã xem là con cò không phải chỉ bại , mà còn là thất bại thảm hại...

Trong lúc đó , sau khi Hà Tiêu chạy khỏi quán bar kia ông ta bắt đầu thông báo cho tất cả đàn em của mình trong bang lẫn các mối quan hệ ngoài bang , sẵn sàng cho một cuộc chiến ác liệt. Ông ta tập trung gần như hầu hết các thế lực trong tay , trong đó có một ít thành phần thuộc bạch đạo vào cuộc chiến này , rồi bắt đầu khai hỏa.

Không chỉ riêng X thị, tất cả tổng đàn của bang Hắc Long trên toàn nước Y cũng bắt đầu rục rịch, từ các chi nhánh lớn nhỏ toàn bộ các đầu não của bang trong mọi thành phố cũng chuẩn bị tinh thần chiến đấu.

Những ngày này có thể nói là những ngày náo động nhất trong giới Hắc đạo nước Y. Rối rạc trong các thành phố liên tục có những cuộc chém giết xảy ra giữa hai phe phái, tất cả dân lớn và cuối cùng tập trung tại X thị này. Ở nơi đây chắc chắn sẽ xảy ra một cuộc chiến rất kịch liệt ở đây.

Đã hai ngày trôi qua từ chuyện lần trước trong Hoắc trạch... Dẫu bên ngoài vào giờ phút này có loạn như thế nào, có bão tố như thế nào thì nơi đây vẫn giữ không khí lạnh lạnh rợn tóc gáy như cũ, mọi thứ im ắng đến đáng sợ, những cô hầu gái ngay cả đầu bếp cũng không dám hít thở sâu. Mọi thứ dường như lại bắt đầu trở lại như sáu năm trước, cuộc sống không có sự tồn tại của Tiểu Thiên trong ngôi nhà này, mọi người làm bất kì thứ gì cũng như mang tảng đá trên lưng cần thận và tỵ mĩ.

Chỉ có một con thú là vẫn vật ra ngủ bình thường, không hề quan tâm đến những ánh mắt lạnh lẽo đang bắn về phía nó thăm rủa nó. “Đồ thú sùng vô tâm” Xin đính chính cho nó là nó cũng không hề muốn thế, nhưng thà đừng bao giờ để nó mở mắt ra, nếu không thấy tiểu thư nó sẽ... nó sẽ... không kiềm lòng được mà khóc nức nức, mà nó là chó (mặc dù hình thù bên ngoài như cục bông) nhưng thử nghĩ xem có phải nó khóc sẽ rất khó coi không. Nó vào giờ phút này ước gì mình được là con cá sấu...

Trong thư phòng, Hoắc Minh Long vẫn như cũ tĩnh lặng như vậy, nhưng dù là thế không có nghĩa là cậu không biết những gì bên ngoài đang xảy ra. Cậu ở đây là đang chờ chờ đến lúc Hà Tiêu xuất hiện, chờ đến lúc cậu có thể đưa tiểu bảo bối về lại nơi này. Bây giờ địch không động ta cũng không động. “Rùm... Rùm...” Điện thoại trên bàn run lên.

“Ừ.” Hoắc Minh Long nhẹ cất giọng trả lời.

“Thiếu gia, mọi chuyện đã đi theo đúng dự định. Hà Tiêu lại trở về quán bar kia.” Hai ngày là khoảng thời gian mà Hoắc Minh Long cho phép người của cậu dồn ông ta bức đường cùng, thế lực của ông ta từng bước từng bước bị đánh gục và tan rã, cũng đồng thời là thời gian mà cậu không cho phép bản thân mình không được nghĩ đến Tiểu Thiên cùng bất kỳ chuyện gì liên quan đến nhóc con. Đây là lúc cần lí trí nhất.

“Đến lúc rồi.”

“Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Đại Chiến

Những ngày này, Hà Tiêu trải qua đầy khó khăn. Không phải là ông ta chưa từng nghĩ đến khả năng là Hoắc Minh Long che dấu người của mình, nhưng không ngờ số lượng và thực lực lớn như vậy, hơn cả là lại còn ẩn nấp rất sâu. Thực tế là hiện tại ông ta dần nhận ra mình đã rồi hoàn toàn không thể tin tưởng bất kỳ ai bên cạnh mình nữa ngay cả đó là Vũ Kiệt đi chăng nữa. Cảm giác luôn có nguy hiểm chực chờ, Hà Tiêu như cảm thấy trong bóng tối luôn có rất nhiều ánh mắt chờ kịch hay đang nhìn chằm chằm mình, có một vài người đã im lặng không tiếng động rời khỏi ông ta vì họ đã hoàn thành nhiệm vụ của mình, còn lại chỉ là những con người đầy cơ hội bất cứ lúc nào cũng có thể một nhát đâm phía sau mình vì cục diện trước mắt này đã sớm nghiêng về một phía mà đó không phải là ông ta.

Nhiều trận đánh nhau đã nổ ra khắp các địa bàn của Bang Hắc Long, nhưng phần thắng dường như không nằm trong tay người của mình, nhân lực trong tay Hà Tiêu đã tiêu hao phần lớn, phần còn lại chỉ còn đủ để đánh cuộc một ván cờ cuối cùng. Trong đầu ông ta suy nghĩ rất đơn giản, đánh rần thì phải đánh đầu, chỉ cần trong cuộc chiến ngày mai ông ta có thể thủ tiêu được Hoắc Minh Long thì coi như mọi chuyện đã được dàn xếp xong. Nhưng nghĩ thì dễ làm thì khó, ông ta cũng biết rõ điều đó là khó khăn như thế nào. Muốn tìm một con đường lui cho mình, Hà Tiêu không suy nghĩ nhiều mà liền đến gặp gã đàn ông kia.

Lần này, gã không gặp mặt ông ta mà chỉ cho người truyền vài lời đến ông ta. “Nếu Thất bại thì vẫn còn con đường lui cuối cùng dành cho ông.” Lời này nói ra là đầy dụng ý. Con đường lui cuối cùng, e là với một người đã bị đẩy đến đường cùng như Hà Tiêu có lẽ sẽ nghĩ theo nghĩa khác với những gì mà gã sẽ làm với ông ta, mà nghĩa khác ở đây chính là, nếu thất bại gã sẽ đồng ý thu nhận ông bên người. Thật sự lời này có dụng ý đó thật sao???

Thấy câu trả lời như vậy, trong lòng Hà Tiêu cũng coi như tìm được một chút an tâm, ông ta biết con người một khi đi đến đường cùng sẽ suy nghĩ rất nông cạn, cũng biết mình cũng sắp đi đến đường cùng cho nên cần một thứ gì đó để phòng thân. Nhìn lại quán bar một lần ông ta lại rời đi.

Trong lúc đó, một người đàn ông mặc đồ vét đen nấp gần đó liền gọi báo cho đầu dây bên kia. “Không có.” Giọng nói rõ ràng mạch lạc, nghiêm túc xen lẫn một chút kính trọng.

“Không có sao???” Âm thanh lạnh lẽo thanh lãnh truyền đến, người thiếu niên nghe điện thoại khuôn mặt thoáng thâm trầm, con ngươi lam sâu không lường được khẽ lóe lên. “Ừm” Rồi lại tự mình đáp lại một câu như vậy. Có một số người rõ ràng ngu ngốc lại tưởng rằng mình rất thông minh, Hà Tiêu này cũng là một người như vậy. (Tác giả: Đố mọi người không có cái gì?)

Ngay sau đó, Hà Tiêu trở lại địa bàn của mình, tập hợp tất cả đàn em dưới tay, chuẩn bị luôn rất nhiều vũ khí, đạn dược, cùng bản đồ, chọn một vị trí

thuận lợi trong những địa bàn chung của hai thế lực, ông ta và Hoắc Minh Long, mà địa điểm thuận lợi cũng chỉ có một nơi duy nhất nằm ngay biên giới giữa hai phe, lại là một trong những địa bàn làm ăn rất tốt trước đây khu Long Tiền.

Chọn xong ông ta liền cho người viết một lá thư tuyên chiến để gửi đến Hoắc Minh Long. Trong lòng không tin có bao nhiêu phần thắng trong lòng ông ta âm thầm cười lạnh, nếu ông ta không thắng thì đã sao, chuyện này cũng nằm trong dự tính của mình, chỉ cần có thể khiến cậu tiêu càng nhiều người vào trận chiến này gã đàn ông kia không sớm thì muộn sẽ nhanh chóng đem người đến thu dọn tàn cuộc. Đến lúc đấy, không sợ Hoắc Minh Long này không phục tùng dưới tay.

Lá thư nhanh chóng được đưa đến tay Hoắc Minh Long, khoe môi lạnh bạc của cậu khẽ nâng lên cười nhạt, đừng cho rằng cậu không biết những suy tính trong đầu ông ta nhưng như vậy thì đã sao, điều ông ta biết về cậu còn ít lắm. Còn về phần gã đàn ông kia cậu cũng có thể đoán được năm phần người đó là ai và cũng chuẩn bị một phần quà rất hậu cho ông ta rồi.

Bên ngoài trời mưa tí tách, bầu trời phủ một màu đen âm u chết chóc, giờ này mới năm giờ chiều nhưng trong bán kính 1 km mọi hàng quán các quán ăn, các chủ cửa tiệm buôn bán các quán bar lân cận đều im lìm cả ngay cả những người gần đó cũng sớm dọn đi nơi khác hoặc lánh nạn ở một địa điểm xa nơi này. Ngay cả trong không gian cũng yên tĩnh đến đáng sợ, không khí sục một mùi rất đặc trưng trước một trận chiến đó là mùi huyết khí.

“Đoàng!!!” Một phát súng vang lên, người ta không nhìn thấy gì ngoài âm thanh đó nhưng trong bóng tối và một góc khuất, có một kẻ đã chết. Đây còn là một lời báo hiệu, mọi thứ đã bắt đầu, từ các góc tối lân cận từng tốp người đông đảo đồng loạt tập trung ra quảng trường trung tâm của toàn bộ khu Long Tiền này. Lúc đầu là vài mươi người, dần thành vài trăm người và con số lên quá 1000 ngàn người, nhưng đó chỉ là trực diện, còn vài người vẫn còn lảng lảng nhìn cục diện trong bóng tối.

Khi con số đã lên đến con số 2000 thì một đợt kinh phong thổi đến, không khí im bật, hơi thở chết chóc lan tràn, bàn tay tất cả bọn họ đều đặt sát bên đùi, bởi vì ở đó cài sẵn một khẩu súng sớm lên nòng. Nhưng họ không vội kịch chiến, bởi vì trước mỗi trận chiến nào từ trước đến nay đều có một màn dạo đầu cả.

Lần trong đám người Hà Tiêu bước ra, con người vẫn sáng và dường như vẫn tinh anh như ngày nào, chỉ có ông ta biết trong lòng mình lúc này đang lo lắng ra sao. Một trận chiến sớm biết đã không có phần thắng thì mười phần tinh lực sớm đã dành cho đường lui của mình, con người ông ta rơi vào bước đường cùng thì sẽ ích kỉ đến cực hạn, do vậy chính bản thân Hà Tiêu cũng không quan tâm một phút tới đây, những người từng sát cánh bên cạnh ông ta đặt niềm tin và coi ông ta như anh em sẽ có kết cục như thế nào, chỉ cần ông ta rút lui an toàn mọi thứ không còn là điều quan trọng nữa.

Liếc nhìn bộ dáng run run của Vũ Kiệt bên cạnh mình, ông ta ra hiệu. “Kiệt, tôi trông cậy vào cậu.” rồi ném một ánh mắt an tâm hết như hình ảnh về một người đàn ông từ ái và thân thiện như ông ta trước giờ vẫn còn hay đóng kịch, một vở kịch mà đến giờ phút này ông ta không còn rõ đầu mối là con người thật của mình.

Trán Vũ Kiệt tuom ra một tầng mồ hôi mỏng, trong bốn người Bang Hắc Long có thể nói Vũ Kiệt chỉ chịu thua hai người duy nhất một là Hoắc Mạnh Hùng hai là một người vốn dĩ rằng đã chết.

Nhưng trong thời điểm này, đột nhiên lão cảm thấy rất kinh hãi. Bởi vì từ lúc từ trong góc khuất bước ra, Vũ Kiệt đã cảm nhận thấy một ánh mắt cực kỳ quen thuộc, mang theo hơi thở lạnh lẽo của chết chóc, người mà nếu theo đúng kế hoạch năm đó thì người mà lão cảm thấy kia vốn đã chết. Vâng, người đó là Lôi. Năm đó một tay lão ta đã bày kế khiến Lôi rơi vào cái bẫy mang danh phản bội buộc Hoắc Mạnh Hùng không thể không xử lý anh, nhưng tất nhiên mọi thứ đã không xảy ra... như những gì họ đã dự tính.

Quét mắt nhìn một lượt, Vũ Kiệt vừa bước ra khỏi đám người của mình thì một giọng nói như đến từ địa ngục cất lên.

“Lão Kiệt, đã lâu không gặp.”

Trong lúc đó, tại một góc phòng bar sang trọng nơi mà gã đàn ông giao dịch với Hà Tiêu kia, có một bóng dáng nho nhỏ đang thiêm thiếp ngủ. Tác dụng của thuốc mê làm Thuần Hi Thiên thần trí mê man tác dụng cũng dần giảm, cảm giác cho cô nhóc thấy đây không phải căn phòng ngủ của mình, muốn mở mắt ra nhưng mi mắt nặng trĩu. Cổ họng khô khốc, cô nhóc hé mắt nhìn sang xung quanh thấy một cốc nước đặt đầu bàn, vừa định với tay lấy thì bị một bàn tay nhỏ khác giật lấy rồi hất tất cả nước xuống sàn.

“Ha ha, mày khát nước như vậy sao? Nhưng thật tội nước đổ hết rồi.” Giọng nói non nớt chanh chua vang lên trên đỉnh đầu, Tiểu Thiên hơi ngước mắt nhìn chỉ thấy một bóng dáng nho nhỏ mờ mờ, đang nhìn về phía mình bằng ánh mắt không hề thân thiện, trong ánh mắt ấy có sự ganh ghét, đố kỵ, ác độc mà một đứa trẻ mới mấy tuổi đầu không nên có. Mái tóc màu nâu sẫm được thắt bím gọn gàng, cài một chiếc kẹp hình con thỏ màu hồng nhạt, vạt một chiếc váy màu xanh lơ có thắt nơ phía sau và khuôn mặt cô gái nhỏ đó đẹp như tranh vẽ, mắt ngọc mảy mai tình tứ chỉ trừ đôi mắt kia. Nhưng giọng nói của cô gái này rất quen, dường như Tiểu Thiên đã nghe qua ở đâu rồi... “À, chắc mày không biết, à không, nhớ ta đâu nhỉ?” lại là cái giọng trẻ con ấy.

Trong đầu Tiểu Thiên miên man suy nghĩ, chỉ chưa đầy một phút sau, cô nhóc liền nhớ ra chủ nhân giọng nói này là ai, môi khô gắng gượng nói ra ba chữ. “Hà Doãn Doãn.” Thì ra đây chính là cô nhóc lần đó. Xoa xoa mắt, nhìn sang phía cô gái nhỏ kia bóng dáng cũng dần rõ ràng, lại nhìn vùng nước dưới sàn, ắt hẳn cô gái này sẽ chẳng để yên cho mình uống nước – Tiểu Thiên nghĩ.

Nhìn bộ dáng chẳng thèm quan tâm đến mình, rồi lại thờ ơ nói ra cái tên kia, cô gái nhũn nhũn, sau đó khoe môi kéo lên thành một nụ cười nhạt. “Không ngờ mày vẫn nhớ.” Đáp lại một câu như vậy, cô ta bước dần về phía Tiểu Thiên cười hết sức gian ác. Bây giờ cô nhóc yếu ớt đến nỗi nói chuyện còn khó khăn, muốn gây khó dễ không khó. “Ta vẫn nhớ ngày đó vì mày mà người kia đến cả nhìn cũng không thèm nhìn ta. Vì khuôn mặt này phải không?” cô ta rút cây kẹp tóc trên đầu xuống kề sát khuôn mặt nhỏ của Tiểu Thiên, kéo chốt, “Xoạt!” một mảnh lông lam loe ra bên đầu cây kẹp tóc.

Đây là món đồ chơi mới của cô ta, còn chưa kịp thử. Nói đoạn giờ tay định rạch lên má Tiểu Thiên thì một người đàn ông mặt vết đen từ ngoài bước

vào. “Tiểu Thụ, lão gia có lệnh, không được động đến con tin này.” Sau đó nắm lấy cây kẹp tóc cài lại đằng hoàng lên tóc của cô gái kia.

“Thật?” Cô ta nghi ngờ hỏi.

“Vâng.” Người đàn ông mặt áo đen nghiêm túc trả lời. Anh ta không phải không biết, tiểu công chúa này tính tình vốn đã biến chất từ lâu, nhưng không ngờ đến mức này, một cô gái nhỏ mới mười mấy tuổi đầu mà bụng dạ đã độc ác như vậy rồi. Nghĩ đến, anh ta không khỏi rung mình...

“Hừ!” Cô gái bắt nắn hừ mạnh, trước giờ cô ta không phải không dám cãi lại lời của cha mình, nhưng chỉ cần bốn chữ ‘còn giá trị lợi dụng’ điều này cho thấy, không đến phiên cô ta thì cha cũng sẽ không để yên cho Tiểu Thiên. Chỉ có điều cô ta không biết rằng, những lần trước khi ông ta nói ra bốn từ đó kế hoạch đều thuận lợi còn lần này e là không dễ dàng như vậy...

Thấy bóng dáng cô gái nhỏ kia đã khuất xa người đàn ông mặt vết đen mới nhìn sang phía Tiểu Thiên, miễn cưỡng rót cho cô nhóc một cốc nước rồi cũng rời khỏi. Trách nhiệm của anh ta thì cũng chỉ có vậy... chỉ là cô nhóc nhỏ này rất giống một người, từ thần thái đến cách cư xử, rất giống với người phụ nữ, để vương trong giới mỹ phẩm... (Tác giả: Lại hé một tí...)

Tại quảng trường Long Tiền, một bầu không khí im ắng đến nghẹt thở, Vũ Kiệt sững sờ, đúng hơn là gã đã đờ người khi nghe lại giọng nói này. Không phải anh đã chết hay sao? Không phải là đầu đã đứt lìa luôn hay sao? Tại sao lại nghe lại giọng nói này? Vì sao? Đột nhiên gã cảm thấy hết sức hoảng sợ, hoảng sợ vì gặp lại người đàn ông đó, cảm giác giống như oan hồn đội mồ sống dậy tìm đến gã báo thù. Nói cho hay là cao thủ đứng thứ ba trong Bang nhưng thực sự so với hai người còn lại khoảng cách còn rất xa.

Trong đám người, Lôi cười nhợt nhạt bước ra, cũng không sử dụng dịch dung nữa, mấy năm nay vì che dấu bản thân vì che dấu khuôn mặt này, vì một ngày như hôm nay, anh đã phải mang chiếc mặt nạ da người mấy năm ròng, từ hôm nay anh không cần dùng đến nó nữa. “Vũ Kiệt, ông vẫn như vậy?” Khóe môi Lôi nhếch lên cười lạnh.

“Sao... sao... anh vẫn còn sống?” Gã lắp bắp hỏi. Điều này chứng minh điều gì? Đột nhiên gã hiểu ra mọi thứ, nhìn về phía Hà Tiêu vẫn im lặng không nói một lời nào, chỉ thờ ơ nhìn, đến giờ phút này, Vũ Kiệt mới nhận ra mình đã sớm bị người ta đưa vào trò.

Nhìn sang phía Hà Tiêu đang ung dung đứng phía sau Vũ Kiệt, con người đen của Lôi chợt lóe lên ý cười, người mà anh muốn tận tay xử lý nhất là ông ta, luôn cả người đứng sau ông ta, gã đàn ông đó, nhưng ông ta chết thì sao chẳng có thể bù đắp được hết những gì mà ông ta đã gây ra. Chỉ có cách sống không bằng chết mới có thể khiến ông ta trả giá chân chính cho những điều mà ông ta làm, mà nếu muốn người muốn chết không được sống cũng không xong, Hoắc Minh Long hẳn có cách hay hơn anh nhiều. Ánh mắt dời về phía của Vũ Kiệt. “Bây giờ còn quan trọng sao?” Nói rồi cũng không chần chờ, một quyền đâm thẳng vào mặt gã.

Con người Vũ Kiệt khễ đảo, vừa vặn tránh né, nhưng lực dưới chân còn chưa kịp huyếch lên, thì bụng truyền đến một cú đau nhức, sau đó là... “Răng rắc.” đá một cú vào bụng gã, Lôi nắm lấy cổ tay còn đang giơ giữa không trung của gã nhẹ nhàng bề gấp sau đó ném một quyền vào mặt gã, rồi tung cú đá khiến thân thể của gã bay ra xa rồi đập vào bức tượng đài ngay trung tâm quảng trường, ngay đến thét cũng không thể thét lên được. Nói thì lâu nhưng làm thì nhanh, một loạt hành động lưu loát, nhanh và dứt khoát người nhìn chỉ thấy tàn ảnh, lúc tỉnh người thì Vũ Kiệt đã xong rồi.

“Phụt!” Chỉ kịp phun ra một ngụm máu sau đó ngất đi. Đám người dưới tay Vũ Kiệt lạnh tóc gáy, nhanh như vậy sao? Mỗi người đều tự mình lau mồ hôi, lão đại còn không trụ được quá 30 giây, thế còn bọn họ. Mà người này mới chỉ đứng thứ hai vậy thực lực của Tiền bang chủ còn đáng sợ như thế nào? Nếu bây giờ bỏ tới theo sáng có còn kịp không???

Thu chân lại, Lôi nhìn Hà Tiêu lạnh nhạt nói. “Bắt đầu đi!”

“Khoan đã!!! Cậu ta đâu?” Trong tình huống này Hoắc Minh Long còn không chịu xuất hiện? Chẳng lẽ cậu ta đã biết kế hoạch của mình? Hà Tiêu nhìn sang xung quanh tìm một ánh mắt đang nhìn chằm chằm mình, đáng tiếc không tìm thấy, cậu có thể ở tất cả mọi nơi, vậy làm sao ông ta có thể rút lui một cách an toàn đây. Không được...

“Thiếu gia đang chờ ông.” Chẳng đợi ông ta chần chờ người của hai bên đồng thời tiến lên.

Sau đó là một trận chiến kịch liệt, trong trận đấu một người đàn ông lặng lẽ rời khỏi, bỏ lại mọi thứ, phản bội lại mọi thứ...

Trong một góc tối không xa quảng trường Long Tiền lắm, một thiếu niên yên lặng ngồi đó, ánh mắt cậu nhìn vào trong màn chiến đấu hỗn loạn, sạch sẽ đến mức dường như máu tánh sự bon chen dành giật cái chết kia chẳng liên quan gì đến cậu, ánh mắt hư vô nhưng lại khiến người ta có cảm giác như cậu đang tìm một thứ gì đó. Không sai, cậu đang tìm một người...

Tình thế ngày càng không ổn, bên kia Vũ Kiệt từ đầu trận đấu đã bị đánh cho đến không còn hơi sức để thở, người bên cạnh bản thân cũng ngày càng yếu dần và không cầm cự được lâu. Vốn Hà Tiêu nghĩ trong một trận đấu quan trọng như thế này hẳn cậu phải xuất hiện nhưng đáng tiếc thay là tới ngay cả một tàn ảnh cũng không nhìn thấy, điều này khiến ông ta một lần nữa lại phải lựa chọn con đường đi cuối cùng cho mình.

Từ trận kịch chiến xuyên qua đám người đang đánh nhau hết sức kịch liệt bản thân ông ta cũng nhìn thấy thành quả bao nhiêu năm ròng của mình trong một giây phút sẽ bị hủy hoại tất cả, bất giác bóng dáng một người phụ nữ và một cô gái nhỏ hiện lên trong mắt ông ta, lồng ngực chợt bóp nghẹn. Nhưng ngay sau đó khung cảnh lờ lờ của người phụ nữ lại hiện lên trong đầu ông ta, trên người không một mảnh vải che thân, đang cùng triền miên với một người đàn ông mà ông ta đã từng rất rất tin tưởng, trong lòng cảm thấy đắng chát, chua xót, uất hận... nhưng hơn hết ông ta sợ hãi, tức giận và run rẩy trước sự phản bội phủ phàng ấy, sự phản bội bởi những người ông ta thương yêu và tôn kính. Đến nỗi mất hết lí trí để sự giả dối che mờ tất cả. (Tác giả: Tính ra thì Hà Tiêu này cũng bị người khác thiết kế mà thôi)

Khi một chân đã bước khỏi trận hỗn chiến thì đột nhiên có một cánh tay nắm lấy vai ông ta, khiến bước chân ngừng lại, thì cùng lúc đó một viên đạn

vừa vặn xẹt ngang ngay trước mặt ông ta, dường như còn cuốn theo một cơn gió nhỏ trước chớp mắt ông ta ngay thôi. Đến khi giật mình nhìn lại, nếu không có người đó hẳn viên đạn này đã xuyên vào đầu ông ta rồi, nhưng đến khi quay đầu lại nhìn thì bóng dáng người đó chẳng còn thấy đâu. Trong đầu ông ta vắng vắng một giọng nói quen thuộc. “Quay đầu.”

Liệu còn có thể quay đầu được sao? – Ông ta cười giễu, sau đó lại sừng người nhìn lại một lần nữa, vẫn chỉ là một trận chiến hỗn loạn, rồi xoay người chạy thật nhanh đi.

Nhũu mầy, cậu thiếu niên cười nhợt nhạt...

Vào lúc này, Hà Tiêu chỉ còn duy nhất một con đường mà thôi. Chạy thẳng một mạch đến bãi đậu xe gần đó, rồi lên xe chạy thật nhanh về đến quán bar kia, trước công vẫn là người đàn ông mặt áo đen lần trước, anh ta lạnh nhạt nhìn qua một lượt Hà Tiêu sau đó mới để ông ta đi vào trong. Chính bản thân anh ta cũng thấy có nhiều điều không ổn, chỉ trách sự minh mẫn của Hà Tiêu lúc này đã bị mài mòn đến không còn gì nữa rồi. Nhưng điều này không phải là do ông ta tự tìm đến sao, nếu đến cuối cùng biết được những gì mình làm kia vốn vì từ lâu đã bị trở thành một con cờ dưới tay người khác, hẳn ông ta sẽ rất tức giận.

Vẫn trong phòng bar đó, gã đàn ông kia vẫn đang rất nhàn nhã hút một điếu xì gà, làn khói tỏa ra man mát, trên mặt không có biểu tình gì, trên người vận bộ vét đen sáng lên khi ông ta nhòm người ngồi dậy nhìn trực diện vào Hà Tiêu đang đứng trước mặt mình. Khóe môi gã hơi câu lên, đặt điếu xì gà lên đồ gạt, gã cười bảo. “Mọi chuyện thế nào rồi.” Câu này cũng không hẳn là một câu hỏi, bởi vì vào lúc này gã không cần người điều tra thì cũng biết kết quả là như thế nào, bởi Hà Tiêu đang ở đây.

“Thực hiện lời hứa.” Hà Tiêu cũng không muốn dây dưa nhiều với gã, từ đầu hợp tác với gã cũng là vì có chung một người muốn đánh bại, nhưng bây giờ ông ta không có nhiều cơ hội như vậy nữa huống hồ đã bại dưới tay Hoắc Minh Long rồi, chẳng còn con đường nào khác dành cho ông ta.

Nhếch môi, cũng không sai biệt lắm với những gì gã dự định. Khuôn mặt gã ngay lập tức biểu lộ sự cợt nhả, nếu nói về độ trở mặt như lật sách, có lẽ gã là người giỏi nhất. “Lời hứa gì?” Dụi tàn điếu xì gà, gã hồ nghi nhìn Hà Tiêu, quả thật người đàn ông mà gã nhìn biểu tình ngay lập tức sượng lại, gân căng cứng, đôi mắt vẫn đục. Bây giờ gã cách Hà Tiêu kia chỉ có hai mét, nếu để ông ta động thủ, gã chẳng có đường nào khác đánh đầu tay đôi với ông ta, chỉ là gã hiện tại không muốn dính líu gì với tên đàn ông này chút nào. “À, đường lui của ông.” Thấy người trước mắt đang sắp bùng phát gã mới buông một câu như vậy.

Liếc nhìn gã, Hà Tiêu im lặng không nói...

“Hà lão đầu à, ông hẳn biết kết cục trong tay Hoắc Minh Long kết cục còn khó chịu hơn cái chết mà phải không?” Giọng điệu của gã đàn ông bắt đầu có chút đáng vẻ là đang thương lượng. “Bây giờ tôi cho ông hai lựa chọn? Như vậy coi như tôi không tiết lộ đường ông rồi phải không?” Ngã người thoải mái ra sao với tay lấy cốc rượu bên cạnh lên nhấp một ngụm. Gã biết Hoắc Minh Long này có đủ độc, đủ thâm, đủ tàn nhẫn để khiến người khác tìm đường chết trong chỗ sống, thủ đoạn tuyệt đối không nhân từ, nhìn đáng vẻ hơi run lên của Hà Tiêu khi gã nói câu đầu cũng hiểu được đôi phần.

Gã nắm chắc mười phần là Hà Tiêu sẽ...

“Được, hai lựa chọn đó là gì?” Có một loại hành hạ còn đáng sợ hơn roi đòn, bóc mòn con người từ tận tâm can, khiến người khác chỉ hận không thể tự kết liễu bản thân, đó là tra tấn tinh thần. Hà Tiêu từ sớm cũng đoán được, gã đàn ông này sẽ chẳng còn chừa lại con đường lui dễ dàng cho mình, nhưng ông ta biết, từ lúc mở đầu kế hoạch cuối cùng này rồi thì chính bản thân đã tự biến mình thành con cờ trong tay gã. “Dẫu gì thì kết cục của tôi cũng là cái chết!” Chết vốn không đáng sợ...

“Ha ha ha...” Gã đàn ông cười lớn, đừng nghĩ gã không biết suy nghĩ trong đầu ông ta, cười, gã cũng không có ngu ngốc như vậy. “Người kia sẽ cho ông chết sao?” chỉ bằng việc thiết kế hãm hại tiền bang chủ bang Hắc Long, là cha của Hoắc Minh Long đã đáng để ông ta chết ngàn vạn lần, không những thế còn động đến điểm yếu thứ hai của cậu, cô nhóc đó, chết là quá dễ dàng với ông ta rồi. “Hà Tiêu chắc hẳn ông cũng biết nguyên nhân vì sao mà mình thuận lợi đến đây.” Tất nhiên là vì cô nhóc kia vẫn không an toàn về tay Hoắc Minh Long cho nên cậu chỉ có thể thả cho Hà Tiêu một đường sống.

“Nói thẳng!” Vậy ra là quả thực ông ta cũng đã bị chính kẻ đã hợp tác với mình đẩy xuống vực, cũng phải thôi, gã đàn ông trước mắt này cũng là một kẻ vụ lợi đến cùng cực. Hà Tiêu ông cuối cùng cũng có ngày này, chỉ là... so với gã, ông ta vẫn hận một người hơn. Tất nhiên đối với tất cả những gì liên quan với người đó ông ta nhất quyết phải hủy hoại cho bằng được hoặc chí ít khiến cho người mà người kia coi trọng chịu đau khổ.

Nhìn thấy lệ khí trong mắt Hà Tiêu, gã đàn ông này có chút nuối tiếc, nhưng như vậy thì đã sao, dù gì cũng chỉ là một con tốt thí trong cả một bàn cờ. Gã cười nói. “Bây giờ, nếu ông đưa cho tôi một phần của kẻ ước, tôi sẽ cho ông chết một cách thoải mái. Hoặc là ông có thể đem con nhóc kia đi, chỉ cần ông có thể khiến cho thằng nhóc kia suy sụp tinh thần một thời gian, tôi cam đoan nếu kế hoạch của tôi thành công, tôi sẽ giải thoát cho ông.” Không phải ông ta rất hận người kia sao? Chỉ cần giao ra một phần kẻ ước thì ắt hẳn mọi thứ sẽ danh chính ngôn thuận hơn.

Đúng là Hà Tiêu rất hận người đó, nhìn sang gã đàn ông trước mắt đang cười đầy tính toán nhìn mình, ông ta sẽ để gã thuận lợi đạt được mục đích một cách dễ dàng như vậy không? Còn về phần giải thoát? Tức cười mất hết tất cả rồi thì cần giải thoát để làm gì? Nhưng chí ít, không phải con nhóc đó là bảo bối của Hoắc Minh Long sao? Nhìn con nhóc đó thống khổ, ông ta cũng thoải mái chút. “Đưa cô nhóc đấy cho tôi!”

“Được, tôi có chuẩn bị một chỗ trú ẩn cho ông. Địa điểm ở đây.” Gã ra hiệu với người đàn ông áo vét đen phía sau lưng đem một khẩu súng bạc đưa cho Hà Tiêu nói rồi ra hiệu cho anh ta dẫn Hà Tiêu đi theo lối hành lang phía sau.

Khi bóng dáng Hà Tiêu vừa khuất, gã nhấp thêm một ngụm rượu rồi nói với phụ tá đứng bên cạnh mình. “Sáng mai gửi cho Cậu ta địa điểm đó.” Rồi đứng dậy theo lối đi tắt rời khỏi quán bar kia, ở đó đã có một chiếc BMW đợi sẵn.

"Cậu ta sẽ bỏ qua cho chúng ta sao?" - Phụ tá nhìn gã đàn ông hỏi, vốn dĩ không ngờ đến người trong tay Hoắc Minh Long đã sớm vượt xa những gì họ dự tính thậm chí, nếu mai này thực sự hai phe cậu và gã đàn ông này đấu với nhau thì kết quả một mất một còn khó phân thất bại.

"Không. Chi là không phải lúc này." Trút bỏ sự tự tin lúc nói chuyện với Hà Tiêu, gã đàn ông nhú mày nói ra một câu như vậy.

Chiếc xe chuyển bánh rồi mất hút trong ánh đèn.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Giải Cứu.

Người đàn ông mặt áo đen dẫn Hà Tiêu theo mặt thất đi đến một vùng khá xa, ra đến địa điểm khá vắng, hai người đồng thời bước lên xe một mạch chạy thẳng rồi mất hút trên con đường ra ngoài ngoại ô. Mất khoảng mười phút sau, rồi khỏi con đường quốc lộ, nó rẽ vào trong một lối tắt ven khu rừng, ở đó có một căn nhà gỗ nhỏ, ánh đèn heo hắt tỏa ra vàng sáng màu vàng nhạt.

"Két!!!" người đàn ông dừng xe trước cánh cửa phía trước của ngôi nhà, anh ta ra hiệu với Hà Tiêu cho ông ta xuống xe. "Hà Tiêu, lão đại của chúng tôi sắp xếp nơi tạm trú của ông ở đây, có thức ăn đủ trong một tuần..." rồi lấy từ trong vật áo của mình ra một khẩu súng lục màu đen giờ ra trước mặt ông ta. "Còn đây là lão đại chuẩn bị cho ông. (Như ông này) Hẳn ông cũng biết những gì mình sẽ phải đối mặt, nếu bây giờ ông đòi suy nghĩ thì vẫn còn..." Lời nói của anh ta còn chưa dứt đã bị Hà Tiêu cắt ngang.

"Không có bữa cơm nào miễn phí cả." Đúng là không từ bỏ nhỉ? – Hà Tiêu nghĩ. Suy tính trong đầu ông ta lúc này không còn nhiều, cũng không so đo lắm, có khẩu súng này trong tay, nếu đến phút cuối cùng lắm là tự kết liễu bản thân là được, còn đỡ hơn phải rơi vào tay Hoắc Minh Long, nếu chết đi mà nhìn thấy cảnh cậu thất bại, ông ta cũng sẽ cảm thấy rất vui sướng. Dầu gì thì không phải người đàn ông kia không bao lâu nữa sẽ đánh chiếm bang Hắc Long sao? Ông ta cười khẩy, ngày đó hẳn không còn xa đi.

Nhưng Hà Tiêu không hề biết rằng điều mà ông ta đang nghĩ trong đầu kia vốn chẳng bao giờ xảy ra, còn người mà mới đây thôi còn vô cùng tự tin đối thoại với ông như thế bang Hắc Long không sớm thì muộn cũng về tay mình kia, vốn dĩ không còn may mắn suy nghĩ đến chuyện đó nữa, không chừng giờ này gã đang chạy nước rút đến sân bay, rồi vội vàng vàng lên máy bay riêng rồi khỏi X thị, rồi khỏi nước Y này.

Xuyên qua ánh đèn vàng, có thể loáng thoáng nhìn thấy một bóng dáng màu trắng nho nhỏ đang tiệp ngủ tựa đầu vào ghế salon trong căn phòng, người đàn ông mặt áo đen, hất cằm về phía Tiêu Thiên. "Cô bé ở trong đó." Nói rồi, liếc nhìn về phía Hà Tiêu lần cuối một lần rồi đẩy nuôi tiếc rồi máy, chiếc xe một lần nữa chạy vút đi.

Sờ sờ khẩu súng có trong tay, con người Hà Tiêu lóe lên tia ngoan tuyệt. Trời đã triệt đường con người, đến những giây phút cuối cùng này, ông ta chỉ hi vọng Hoắc Minh Long có thể một phát kết liễu mình, à không, để ông ta tự kết liễu mình. Nhưng trên hết, ông ta cũng muốn nhìn thấy cậu đau khổ một lần.

Trong lúc này, tại một địa bàn trong nội ô thành phố X, tại tầng cao nhất khách sạn Hưng Long, một bóng dáng cao ngạo duy ngã độc tôn đang lạnh lùng nhìn về phía tòa nhà đối diện, có thể nhìn thấy một sân bay trên không và một đám người đang vội vã bước lên chiếc trực thăng là một gã đàn ông và một cô nhóc nhỏ cùng đoàn người phụ tá thấp tùng. Con người lam lạnh lẽo nhìn đến, mí mắt khẽ híp lại, cậu đoán gã đàn ông trước mắt dung dịch dung, dầu vậy, thân phận phận của gã ta về mặt này Hoắc Minh Long cũng đoán ra được là ai rồi.

"Không tóm ông ta sao?" Đứng bên cạnh, người phụ tá của cậu – Lôi dõi mắt nhìn theo. Từ vị trí của họ có thể nhìn thấy rõ ràng mọi hành động của đám người bên dưới, mặc dù sân bay trên tầng thượng này có thể là vị trí rất cao trong thành phố, nhưng cao nhất lại chính là khách sạn Hưng Long mà cậu đang đứng ở đây.

Nhìn qua lớp kính một chiều trong vắt, Hoắc Minh Long có thể dễ dàng nhìn thấy mọi việc xảy ra bên dưới nhưng những người kia thì lại hoàn toàn không thấy được gì. "Họ biết chúng ta cho họ một đường lui." Bạc môi mông hơi câu lên, đạm mạc nói ra một câu như vậy. Đúng chính cậu cho gã một đường lui bây giờ nếu có được gã trong tay bang nhóm của gã sẽ nhưng rần mất đều dễ bề thủ tóm. Nhưng dù cho cậu có dành được bang nhóm đó thì sao? Dù cho bang Hắc Long là bang phái lớn nhất châu Á thì sao, trên thế giới không phải không còn bang phái lớn mạnh khác, tí như bang Thần Dữ phía Tây chẳng hạn.

Sau thế chiến chiến thứ hai, các bang phái hắc đạo trên thế giới đều bị lung soát rất mạnh, hầu hết các bang phái lớn mạnh chuyên môn buôn bán vũ khí cho các nước tư bản đều bị triệt phá, đối với các thành phần thuộc bạch đạo mà nói, hắc đạo là một mối đe dọa cực kì nguy hiểm. Nhưng do một số nguyên nhân nào đấy, thì từ những năm 60 các băng nhóm đều đồng loạt mất tích, nói đúng hơn là hoạt động một cách im ắng đến đầu những năm 80, họ bắt đầu công khai trở lại và ngay cả nội bộ các nhà nước cũng không thể kiểm soát được nữa mà điều duy nhất có thể làm với họ là kí kết một bản hiệp ước.

Nội dung hiệp ước là giới Hắc lẫn Bạch nước sông không phạm nước giếng. Nhờ đó mà cả hai giới đều yên ổn cho đến ngày hôm nay. Vào thời điểm kí kết bản hiệp ước này, có đại diện của ba bang phái lớn cùng các quốc gia trên thế giới, trong đó ba bang phái lớn là Hắc Long, Thần Dữ và, Điều

Mạch. Địa bàn của ba bang phái này đồng thời xen kẽ với các thế lực Bạch đạo, từ đây đã mấy mươi năm chưa từng xảy ra bất kỳ xung đột gì. Hiện nay ngay cả chính phủ các nước cũng có xu hướng hợp tác với các thế lực này trên cơ bản hỗ trợ đồng thời giải quyết các vấn đề chung.

Có thể nói, trong một số trường hợp Bạch đạo không thể vươn tay đi quá xa để giải quyết vấn đề trong nước mình, tội phạm vượt biên, hoặc là tài sản của các vụ tham ô bị tẩu tán qua các nước khác,... đối với các tổ chức hắc đạo xuyên biên giới thì những chuyện này sẽ dễ dàng được giải quyết, do vậy trên cơ bản không thể hợp tác với Hắc đạo nhưng theo một phương diện nào đó, nếu không gây tổn hại lợi ích hai bên, giữa các bang phái có đấu đá gì thì họ cũng không quan tâm. (Tác giả: Sức mạnh thứ hai của ta... ka ka ka!!! * Hư cấu *)

Nhưng điều quan trọng nhất trong mắt Hoắc Minh Long lúc này không gì khác chính là nhóc con, chỉ riêng nhóc con thôi thì cậu cũng đã không còn tâm tình để mặt với các vấn đề khác. Nếu bây giờ trực tiếp bắt lấy gã đàn ông kia, chưa chắc thuận lợi để ông ta nói ra tung tích của Tiểu Thiên, huống hồ không phải là cậu sắp biết được rồi sao. “Có tin gì chưa?” Nhưng tiên quyết là trước khi gã đàn ông kia có thể chỉ điểm nơi mà Hà Tiêu đang giữ con tin là Tiểu Thiên kia ở đâu, thì cậu cần phải tìm ra địa điểm đó trước, càng nhanh càng tốt. Nếu đợi gã đàn ông đưa thư đến thì chắc chắn Hà Tiêu sẽ không dễ dàng để yên cho Tiểu Thiên trong suốt thời gian vừa qua này...

Câu hỏi của cậu vừa dứt Mộ Lăng từ bên ngoài chạy hồng hộc vào. “Tìm thấy Tiểu Thư rồi!”

Hai giờ sau tại địa bàn chính của Bang Hắc Long – Khách sạn Hưng Long, một người đàn ông mặc áo đen, chạy một chiếc xe màu đen đỗ trước cổng khách sạn, anh ta không xuống xe mà đưa một phong bì tựa cửa sổ bên hông xe cho người bảo vệ đang đứng canh ở đó, kính xe vừa định kéo lên thì bị người khác chặn lại. “Thiếu gia chúng tôi muốn gặp anh!” Lôi cười nhạt nói với người đàn ông.

Trong lòng anh ta thầm kêu không ổn, nhưng ngoài mặt vẫn giữ thái độ bình tĩnh, xuống xe rồi bước vào bên trong. Không phải anh ta không biết rõ người mà mình sẽ gặp tới đây còn rất trẻ, trẻ hơn anh ta gần một con giáp, nhưng điều đó có là gì đi chăng nữa, thì Hoắc Minh Long cũng là một người rất đáng sợ, không phải là cậu có thể giết người mà không có lấy một tia sát ý sao? Những người như vậy còn đáng sợ hơn sát thủ. Tâm trí không không chế được sự run rẩy, bước chân người đàn ông có chút lồi nhếch, ừ cũng phải thôi, đến ngay cả lão đại của anh ta còn phải e ngại mà...

“Thiếu gia không làm gì anh đâu...” Lôi cười buông một câu nhẹ nhàng như vậy.

Trời dần về đêm, không khí trong khu rừng bắt đầu hanh lại, giống như một đêm nào đấy năm trước, giữa không gian tịch mịch mà lạnh lẽo của màn đêm, trong ánh sáng nền đèn cây tỏa ra màu vàng nhạt, con người của Hà Tiêu khẽ chớp động mang một tia độc ác, nhìn về phía bóng dáng nhỏ màu trắng đang nằm trên ghế salon con người ông ta sáng lên một tia sáng lạnh lùng tàn nhẫn.

Không phải nhóc con này là người mà Hoắc Minh Long rất thương yêu sao? Hôm nay kết cục một khi rơi vào tay ông ta, nhất định ông ta sẽ khiến cho cô nhóc sống không bằng chết.

Tám năm trước cuộc gặp gỡ định mệnh với gã đàn ông ấy dường như toàn bộ thế giới mà ông ta gây dựng vào thời điểm mở cái đĩa CD kia lên thì hoàn toàn đã sụp đổ. Trước lúc ấy, ông ta đã từng nghĩ phải chăng những thứ gì mà ông ta đang có, một người vợ mặc dù thân thể không trong sạch nhưng hết lòng yêu thương mình, một đứa con gái bé bỏng vừa tròn một tuổi đã bập bẹ gọi pa pa, cuộc sống ấy vốn dĩ viên mãn hạnh phúc biết bao.

Nhưng trong Hắc đạo, mọi mơ mộng hão huyền ấy cũng chỉ tồn tại trong chốc lát, không phải như vậy sao? Ông ta tận mắt nhìn thấy chính người lão đại mà mình tin tưởng lại đang triển mien với người vợ mà mình vẫn yêu thương lâu nay, nhìn khuôn mặt nhiễm màu sắc dục đến ửng hồng, nhìn thân thể xích lỏng dán chặt vào nhau và những âm thanh ám muội, chưa bao giờ ông ta lại cảm thấy nhục nhã như vậy, nhưng hơn hết là ông ta rõ ràng sự phản bội như thế nào. Tất cả mọi oán hận của một người đàn ông bị đội nón xanh như ông đều dồn hết sang người đàn ông thứ ba... Vâng không sai, người mà ông ta nhìn thấy trên màn hình kia có khuôn mặt của Hoắc Mạnh Hùng.

Nếu sau này, ông ta vẫn còn có thể sống và coi lại đoạn video đó một lần nữa, có lẽ ông ta đã không phạm phải sai lầm lớn như thế này. Sau ngày đó, ông ta ghê lạnh người phụ nữ mà ông ta thương yêu để rồi heo mòn theo tháng năm đến cùng cực thì người đó cũng ra đi... Nhưng không chỉ như vậy, điều trở trêu hơn cả, chính là trên đoạn băng ghi hình kia ngày tháng năm lại rất trùng khớp với thời gian có Hà Doãn Doãn. Mà vì như vậy thì có nghĩ như thế nào, có bao nhiêu lí do gì đi chăng nữa thì ông ta cũng không thể không tin rằng tiểu công chúa của mình phải hay không chẳng phải là con ruột...

Có một số chuyện sẽ được phơi bày trước khi người ta chết đi, để họ có thể trải nghiệm cảm giác muốn trở lại quá khứ, nhưng ngay khi cái suy nghĩ ấy nó vừa bùng lên, làm tâm can người ta đau đớn đến kiệt quệ, thì một phút giây sau đó đón lấy họ chính là cái chết...

Sờ soạn con dao sắt vốn đã rỉ sét trong tay, Hà Tiêu biết những người trong tay Hoắc Minh Long có khả năng cứu người chết thành người sống như thế nào, những ngày qua, bên cạnh việc chiến đấu thì ông ta cũng đã cho người đi điều tra rõ ràng, không biết là vì cố tình hay vô ý mà người của ông ta rất dễ dàng biết được, Tề Mặc Hiên bác sĩ thiên tài của Tề gia lại là người thuộc Hoắc tộc... như vậy... chỉ còn cách để lại một số vết thương không bao giờ lành...

Bất chợt con đường rừng đột nhiên có tiếng náo động, cành lá đen sạm phát phơ trong gió nghe rõ từng tiếng rào rào xáo động, chim bay xáo xạt tán loạn, mặt đất rung lên, nếu áp sát tai xuống đất có thể loáng thoáng nghe được âm thanh của động cơ, ánh sáng đèn xuyên qua màn đêm đang dần tiến về đây...

Vốn tâm trí còn đang chìm trong suy nghĩ, đôi mắt nhắm chặt, con người Hà Tiêu chợt co rút lại, nhanh như vậy sao??? Trong mấy mươi năm sống trong hắc đạo, ông ta không thể không nhận ra được âm thanh này, huống hồ còn rất rõ ràng, mang con dao sắt vắt vào tủy, cảm lấy khẩu súng lục, rồi lướt qua bóng dáng nhỏ của Tiểu Thiên, ôm cô nhóc lên theo cửa sau chạy đi...

Tiếng bước chân giẫm lên cỏ cây nghe loạt xoạt, ông ta không đoán nói đúng hơn là ông ta định ninh rằng chính gã đàn ông kia đã qua cầu rút ván mà thông báo cho Hoắc Minh Long trước, nếu ông ta đoán không nhầm, có không ít hơn năm mươi chiếc xe đang chạy vào khu rừng này, chắc người của

Hoắc Minh Long đã bắt đầu lùng sục khắp nơi tìm căn nhà gỗ kia rồi. Rất nhanh thôi thì họ sẽ tìm được đến đến đó.

Trong đầu Hà Tiêu chỉ mơ hồ phỏng đoán gã đàn ông kia giờ hẳn đã bắt đầu thực hiện kế hoạch của mình, còn công việc ông ta lúc này sẽ mang nhóc con đi càng xa và càng kéo dài nhiều thời gian càng tốt, nhằm thu hút sự chú ý của Hoắc Minh Long về một phía, phần còn lại chính là việc của ông ta. Bước chân của ông ta càng lúc càng nhanh chân hơn, vội vã hơn...

Phía sau người của Hoắc Minh Long quả nhiên đã tìm thấy căn nhà gỗ nhỏ đó. Nhưng bên trong trống rỗng không có mộ bóng người, điều duy nhất họ phát hiện là sáp đèn cầy vẫn còn nóng điều này chứng tỏ mới vừa tắt không lâu, trước khi rời khỏi ông ta đã thổi tắt đèn cầy vì ánh sáng như vậy rất dễ dàng bị phát hiện. Trong chiếc xe, Hoắc Minh Long không hề nhìn vào ngôi nhà mà nhìn sang phía lân cận, con người lam khề híp lại một tia lạnh lẽo xẹt qua. “Ồ đó, tìm theo hướng đó.” Rồi phớt phơ người lần theo vị trí dám có bị vạch ra do ông ta rẽ đường đi vào sâu trong khu rừng.

Đến khi trời đã hừng sáng, Hà Tiêu sớm đã thấm mệt, ông ta cũng chẳng thể trụ được đâu liền để Tiểu Thiên lúc này thần trí cũng đã dần tỉnh lại, nhưng toàn thân vẫn vô lực tựa người vào một thân cây trong rừng ánh mắt hé hé ra nhìn, con người trong treo không nhuộm bận lạng lẽ nhìn người đàn ông đang còn loay hoay nhìn đồng nhìn tây sợ rằng người của Hoắc Minh Long sẽ đến ngay thôi. (Tác giả: * Nâng kính * Bạn nhỏ Tiểu Thiên chuẩn bị nha nha...)

Nhìn Hà Tiêu, nhóc con ngờ ngợ đã thấy qua ở đâu, kí ức đột nhiên chợt nhớ đến một ngày năm năm trước không phải đây là pa pa của cô nhóc có ý định giành Tiểu Tiêu của Tiểu Thiên đây sao? Chính là người này không sai. “Hà thúc...” Nhóc con thều thào mở miệng, thành công đem lực chú ý của ông ta về phía mình. Liềm liềm môi khô khốc, Tiểu Thiên nhìn ông ta hỏi. “Thúc dẫn con đi đâu vậy?” ánh mắt tinh khiết nhìn sâu vào mắt ông ta, sạch sẽ đến mức một người trên tay đã bị nhiễm máu tanh cũng cảm thấy một giây phút nào đây thanh thản.

Trong giây lát, Hà Tiêu cảm thấy vô cùng bối rối, nhất là đôi con người trong treo kia, làm ông ta đột nhiên cảm thấy sợ hãi, cảm thấy dường như mọi suy nghĩ trong đầu mình, mọi sự biến chuyển nơi đây mất đều bị phơi bày ra trước ánh sáng. Giống như nhìn thấu hết tất cả... “Ồ thúc dẫn con đi chơi đó mà...”

Ánh sáng chợt lóe lên trong mắt Tiểu Thiên, nhóc con mỉm cười, hỏi lại. “Thúc ơi, thúc có dẫn chị xinh đẹp đi theo cùng không ạ?” Nhìn xung quanh, toàn cây cỏ rậm rạp, tiếng côn trùng kêu rôm rã, làm sao nhóc con tin là vị thúc thúc có vẻ hiền hậu này là đang dẫn cô nhóc đi chơi đây? Mà Tiểu Thiên với thúc ấy cũng đâu phải là quen biết nhau, không phải sao? Vậy nguyên nhân là gì? Không tìm ra được nguyên nhân nên Tiểu Thiên hỏi bằng quơ một câu như vậy, nhóc con có nhớ mang máng có một cô nhóc nữa lần trước đi cùng với thúc thúc này mà. Vậy dẫn trẻ con đi chơi thì không phải càng đông càng vui sao?

Bàn tay đặt bên con dao bên hông của ông ta run lên... Hà Doãn Doãn là miếng thịt mềm trong tâm ông ta, dầu biết có thể cô nhóc kia chẳng phải là con của mình, nhưng mười mấy năm qua ông đối xử cũng không tệ. Mấy ngày qua kịch chiến e là... càng nghĩ đến càng không yên ổn, nhưng mà đó không phải là nghiệt thai là sự sỉ nhục của ông ta sao. Trong đầu đột nhiên có một cuộc đấu tranh nội tâm dữ dội, càng như vậy tay ông ta run càng lợi hại, vừa lúc ấy đột nhiên có một bàn tay nhỏ nhỏ khề khề đặt lên trên bàn tay thô sạm. “Sao thúc lại run như vậy? Lạnh lắm sao?” Nhóc con lo lắng hỏi. “Như vậy sẽ không lạnh nữa.” Rồi nắm chắc lấy tay ông ta như thể từ bàn tay nhỏ của mình truyền hơi ấm đến tay Hà Tiêu vậy.

Hơi ấm nhẹ từ bàn tay Tiểu Thiên truyền đến một luồng cảm xúc ấm áp, khiến một kẻ lãnh tính như Hà Tiêu cũng chợt cảm thấy nao núng. Từng có một bàn tay nhỏ bé như vậy cũng từng đặt lên tay ông ta, cũng từng được ông ta nắm lấy trong tay, cũng từng được ông ta nâng niu như trân bảo chỉ là... “Không!!! Mày đừng tưởng mày giả nhân giả nghĩa với tao thì tao sẽ tha cho mày.” Hà Tiêu bất thành linh gạt phăng tay của Tiểu Thiên ra, khuôn mặt đỏ lên vì phẫn nộ.

Thân ảnh bé nhỏ trước mắt dường như mờ ảo và ông ta ngờ ngợ rằng đây là Hà Doãn Doãn. Biết bao năm qua, ngay cả người phụ nữ mà ông ta từng thương yêu cũng bị vùi dập, bị cô quạnh đến nỗi chính mình tự tìm đến cái chết, ông ta cũng không hề mảy may quan tâm đến. Nhưng Hà Doãn Doãn thì không, tình thương mà ông ta dành cho cô nhóc kia đôi khi còn lấn át luôn cả tình cảm mà ông ta dành cho người phụ nữ kia, mạnh mẽ tới mức suốt bao nhiêu năm qua, ông ta vẫn tự lừa chính mình rằng, đối xử tốt với Hà Doãn Doãn là vì một ngày nào đó có thể dung con nhóc này để thực hiện được mục đích của bản thân.

Nhưng có lẽ chính Hà Tiêu cũng không hề nhận ra, trước đến nay trong bất kỳ kế sách gì của mình, ngay cả việc biến Hà Doãn Doãn thành một món đồ vật để trả thù Hoắc Minh Long ông ta cũng không hề nghĩ đến. Hoặc đúng hơn là ông ta không muốn cô nhóc ấy nhúng tay vào sự nhơ bẩn của Hắc Đạo. Đôi khi chính ông ta mỗi đêm không ngủ cũng thường hay tự hỏi chính bản thân mình vì sao lại như vậy? Nhưng mỗi lần như thế hình ảnh kia lại hiện lên trong mắt ông ta... và cuối cùng chỉ còn lại sự oán hận ép ông ta đến cùng cực.

“Mày biết thứ gì làm tay tao ấm lên không?” Đột nhiên Hà Tiêu chộp lấy bàn tay nhỏ vô lực của Tiểu Thiên, con người tóe lên tia tàn độc, trên đôi môi có một thứ vô cùng ấm áp nhưng là đại diện của sự chết chóc là máu. “Bây giờ tao sẽ rạch trên tay mày mấy đường máu chảy ra sẽ rất ấm.” Vừa nói, con người vừa long lên song sọc, đáy mắt lạnh nhạt mà nguy hiểm. Ông ta rút con dao sắt ri sét ra lia lia trước mặt Tiểu Thiên.

Đối với bất kì con thú săn mồi nào, bản năng luôn khiến cho con mồi bị động trong bất kì tình huống gì, đặc biệt vô cùng có khoái cảm đối với sự sợ sệt dễ dãi mà con mồi biểu lộ trước mắt mình, càng như vậy thú tính trong người càng tăng cao. (Tác giả: --- nờ ăm ---) Vào lúc này Hà Tiêu chẳng khác gì thú săn mồi, bản năng cho ông ta thấy phải khiến cho nhóc con sợ đến khóc thét, nhưng đáng tiếc đối mặt với lão chỉ là một khuôn mặt nhỏ không khóc không nháo, không có biểu tình gì hơn hết nhóc con lại...

“Thúc làm đi!” Nhóc con chìa cánh tay mỏng ra trước mặt Hà Tiêu, ngây ngô cười nói một câu như vậy.

Con người ông ta trừng lớn, con dao sắt cùn trên tay dường như sức nặng ngàn cân, bàn tay nắm chắc dường như không thể cử động được, hơi thở bị kìm nén trong tích tắc. Đối mặt với ông ta là một khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười không có chút lực sát thương nào... thích thích... tìm ông ta đập mạnh, hơi thở bị áp bức Hà Tiêu cảm thấy sức lực bản thân vừa bị rút trợn, từ bao giờ một con nhóc cũng có thể khiến ông ta cảm thấy áp lực cỡ này. “Mày mày mày...” Một câu lặp bập mãi không tròn.

Trong một bụi cỏ gần đó , có một con người lam nhìn chăm chăm vào bóng dáng nhỏ của Tiểu Thiên , trong phút chốc khi nhóc con gơ tay ra , hiếm khi đôi mắt ấy lóe lên tia kinh ngạc , bóng dáng nhỏ hơi xơ xác , nếu nhìn kĩ có thể thấy môi hơi bị khô , trên chân có vài vết trầy xước nhỏ hằn là do tối ngày hôm qua bị Hà Tiêu ôm vào trong rừng không cẩn thận quệt phải các cành lá , chỉ hận không thể ôm nhóc con về hảo hảo chăm sóc một phen.

Mày khề nhủ lại , bên cạnh Hoắc Minh Long , Lôi cũng bị kinh ngạc không nhỏ , đừng nói là một đứa trẻ 10 tuổi có thể mạnh dạng không chút sợ sệt đối mặt với tình huống này mà nói , Tiểu Thiên còn có cách ứng phó rất ... Chỉ là vào lúc này Hà Tiêu đã phần nhiều đã sắp bị bức đến không không chế được rồi , không cần thận chỉ sợ làm tổn hại đến Tiểu Thiên. “ Thiếu gia , chuyện này...”

Nhìn về phía Tiểu Thiên một lần , đột nhiên Hoắc Minh Long nhận được một ánh mắt an tâm ném đến. Nhóc con phát hiện ra bọn họ rồi sao? Mặc dù không biết là vô tình hay cố ý , trong một giây hai ánh mắt chạm nhau cậu có thể đọc được hai chữ ‘Yên tâm’ trong mắt Tiểu Thiên. “ Từ từ...” Cậu lựa chọn tin tưởng cô nhóc , huống hồ , đối với một kẻ vào lúc này đã bị đẩy đến đường cùng tâm lí không còn được bình thường như Hà Tiêu thì đối chọi trực tiếp không phải là phương án tốt.

Chỉ là có nhiều truyền người tính không bằng trời tính... Hoắc Minh Long vừa ra lệnh án binh bất động với Lôi thì phía con tin bên trong tại cậu lại bị động , chính là con gái của Hà Tiêu – Hà Doãn Doãn bị bắt đi nhằm làm điều kiện trao đổi với Tiểu Thiên.

“ Ba ba...” Hà Doãn Doãn cất tiếng gọi , lúc này cô nhóc này nhân cơ hội ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía Hà Tiêu tranh thủ kéo cái khăn bịt miệng xuống , tay vẫn bị trói về phía sau nhưng chân thì không. Xong nhảy xuống đất và chạy về phía ông ta , đi được nửa đường thì bị Mị tóm lại , nhưng cô nhóc này kháng cự dữ dội không ngừng nhìn về phía Hà Tiêu. " Ba ba cứu con... ba ba... mau buông ta ra... ba ba..."

Giọng nói này vừa cất lên , dây thần kinh trong đầu Hà Tiêu liền căng lên như dây đàn. Là nó... Xoay đầu nhìn lại thì phía sau lưng ông ta đã là một rừng người , mà trong đó người dẫn đầu là Hoắc Minh Long. Vào khoảng thời gian mà ông ta nói chuyện với Tiểu Thiên thì người của cậu đã sớm bao vây cả khu vực này lại rồi , một con ruồi cũng không thoát nổi.

“ Ông hết đường rồi.” Lôi cười nhạt nói.

Nắm tay của Hà Tiêu siết chặt. Nhìn về bộ dáng sợ sệt của Hà Doãn Doãn , tâm của ông ta mềm một mảng. Không phải trong tay còn có một con tin sao? Đoạn ông ta tóm lấy Tiểu Thiên , lấy khẩu súng lục kề sát vào thái dương cô nhóc vừa không ngừng lùi từng bước về sau.

" Các người không được tới gần nếu không ta sẽ xử con nhóc này!!!"

Bên kia , Hà Doãn Doãn vừa sợ sệt nhìn về phía Mị , vừa nhìn về phía ba mình , đánh bạo cắn một cái thật mạnh vào cánh tay của Mị , rồi chạy ù về hướng Hà Tiêu. Trò này vốn đã cũ , chỉ là Mị vừa định động thì một giọng nói lạnh nhạt của phụ nữ cất lên. " Đừng..." Lúc cô xoay đầu nhìn lại , thì sau lưng ngoài người của mình ra chẳng có ai... (Tác giả: Sợ chưa... mà đó...)

Sau đó...

" Đoànğ..."

" Đoànğ..."

Hai phát súng vang lên chênh nhau chưa đến một giây của hai khẩu súng khác nhau... sau đó là một khoảng lặng ngắt như tờ...

... Thạch..... thạch...

...

... Tách..... tách...

...

... Thụp....

Thời gian dường như cô đọng lại trong một phút giây đó...

Một phút trước , Hà Doãn Doãn vụt khỏi tầm tay của Mị chạy về phía Hà Tiêu , khuôn mặt vui vẻ giống như thoát khỏi gông xích. Một phút sau , thạch thạch... tim vẫn còn đập nhưng hơn ai hết , Hà Doãn Doãn hiểu rõ cơ thể dần mất đi không chế... ánh mắt sững sờ không tin vào thực tế này... nhìn máu đỏ tơm ra trước ngực mình con người thẳng thốt nhìn về phía cha mình mấp máy môi...

Còn Hà Tiêu , trước ngực bị một viên đạn găm phập vào trong , trên tay vẫn còn nắm con dao sắt , và nó vẫn còn đang kề trên cổ Thuận Hi Thiên , nhưng ông ta không cảm thấy điều gì , dường như mọi thứ trước mắt chỉ còn lại một màu đỏ , đỏ như máu... bàn tay cầm khẩu súng đặt giữa không trung rơi xuống đất...

... Cạch cạch...

Bóng dáng Hà Tiêu chao đảo , con người ngây ngốc nhìn về phía con gái mình... ông ta nhìn thấy đôi môi của nhóc kia mấp máy gọi ‘pa pa’... cả thế giới dường như đã sụp đổ trước mắt ông ta , mọi chuyện diễn ra quá nhanh... Nhanh đến mức khiến cho mọi người sửng sờ... Cơ thể Hà Tiêu dần mất

trọng tâm mà gã xuống nền đất... trước khi trước tối đen hình ảnh cuối cùng vẫn là ánh mắt kinh tâm của Hà Doãn Doãn...

Không... Không...!!!! Ông ta không làm điều đó. Khung cảnh một phút sau đó tái hiện trước mắt Hà Tiêu. Nhớ rõ, trong lúc mọi ánh mắt của mọi người đều đặt vào Hà Doãn Doãn, trong âm thầm, Hà Tiêu lên đôi thứ đang đặt vào huyết thái dương của Thuần Hi Thiên thành con dao sắt bị hoen rỉ, rồi cầm súng nhắm thẳng về phía Hoắc Minh Long mà bắn.

Nhưng cũng vào khoảnh khắc đó, Hoắc Minh Long cũng đứng từ phía đối diện, việc Hà Doãn Doãn vụt khỏi cũng không làm cậu mấy may lai động, con người lam vẫn nhìn chăm chăm mọi cử động của Hà Tiêu, khi ông ta vừa giơ súng lên trước mặt cậu, thì Hoắc Minh Long đã sớm bóp cò, viên đạn của Hoắc Minh Long nhanh hơn của Hà Tiêu vài khoảnh khắc... nhưng khi viên đạn ấy xuyên vào ngực của ông ta, thì viên đạn trong súng ông ta đã vút đi và nó... vừa vụn xuyên lồng ngực của... Hà Doãn Doãn.

Có lẽ định mệnh đã như vậy, xét theo bản chất của Hoắc Minh Long, oan có đầu nợ có chủ, chỉ cần bắt được Hà tiêu, cậu cũng sẽ không chấp nhát một cô nhóc Hà Doãn Doãn làm gì, nhưng khi nhóc con kia rời khỏi vòng tay của Mị chạy về phía Hà Tiêu, rồi vô cùng vừa vặn cản trước viên đạn kia, trong khoảnh khắc ấy có lẽ chỉ một mình Hà Doãn Doãn phát hiện không phải là vô tình mà cô nhóc này lại trùng hợp như vậy... trúng đạn của chính cha mình. Trong giây phút đó, trong mắt cô nhóc đó hiện lên hình ảnh mẹ mình, bà mỉm cười và nói. “Đi với mẹ đi con.” Vào lúc ấy, có lẽ chính cô nhóc cũng chẳng phân được đâu là thật đâu là giả... cứ thế bước theo và... (Tác giả: Phần này hơi loạn xì ngầu... nếu không hợp lí thì pm cho ta nha...)

Sau khi bóng dáng Hà Tiêu ngã xuống, Thuần Hi Thiên cũng nương theo đó ngã theo, nhưng một cơn gió lướt qua, chỉ thấy một bóng dáng đã đứng bên cạnh, nhóc con vừa vụn ngã vào lòng Hoắc Minh Long, ánh mắt ngược lên nhìn cậu khẽ cười an tâm. “Long.” Rồi kiệt sức mà ngất đi trong lòng cậu.

Bé Tiểu Thiên trên cánh tay, con người lam lóe chút nhu hòa rồi tan biến như chưa từng có, ánh mắt dừng trên người Hà Tiêu ngã quỵ trên đất, con người lạnh lẽo không chút độ ấm nào, chuyện này là tự thân ông ta chuốt lấy, cậu biết đằng sau tất cả là do ông ta bị người khác sắp đặt, nhưng những gì ông ta đã làm đều phải trả giá, mà cái giá phải trả cho ông ta chính là sự giằng vặt. “Không để ông ta chết, còn có một vài món nợ cần tính.” Hoắc Minh Long lạnh lùng phân phó, rồi xoay người theo hướng những chiếc xe màu đen đã đậu ở đó không xa.

Ánh mắt nhìn về phía Hà Tiêu một lần, cậu biết khả năng bắn súng của mình, dù rằng một phát súng đấy chính xác găm và ngực của Hà Tiêu, nhưng không đến nỗi lấy cả mạng ông ta... bởi lẽ ông ta không đáng được chết...

Ánh sáng nhẹ tủa ra khắp căn phòng, cổ họng khô ran khiến cho tiểu bóng dáng đang say ngủ trên giường cũng phải thức dậy, ánh mắt lơ mơ mở ra đập vào mắt chính là vòm ngực quen thuộc, mùi hương quen thuộc và ngấn mặt lên chính là khuôn mặt quen thuộc của Hoắc Minh Long. Nhóc con sờ soạng lung tung kiếm đường đi tìm nước uống, thân thể vẫn còn hơi yếu nhưng trong lúc bất tỉnh Tề Mặc Hiên đã cho dùng qua loại thức ăn tổng hợp dành cho bệnh nhân nên thân thể cô nhóc đỡ hơn đôi chút.

Cử động nhỏ của cô nhóc dễ dàng làm cho cậu tỉnh dậy, xoa xoa khuôn mặt còn lơ mơ của Tiểu Thiên, cậu cười hỏi. “Khát nước rồi phải không.” Rồi với tay lấy cốc nước đã đặt sẵn từ trên bàn cạnh chiếc giường lại cho cô nhóc.

Mấy ngày qua, ngoài được ăn một chút và uống vài ngụm nước nhỏ, cả người Tiểu Thiên dường như sút đi mấy cân, bóng dáng nhỏ bé mũm mĩm ốm đi mất một vòng. Lúc tắm cho cô nhóc, Hoắc Minh Long đã phải rất cẩn thận không phạm vào các vết trầy xước trên chân, nhưng rất may nhóc con ngoài bị đói đến kiệt sức ra thì vẫn hào hào lắm.

Uống nước no, con người đen xinh đẹp của Tiểu Thiên mới tìm lại được sự trong trẻo, ánh mắt vẫn còn nhập nhèm, nhìn người trước mắt mình, bao nhiêu uất ức bị người ta nhốt trong một phòng giam tối đen như mực, còn cả cái bộ dáng ngả ngón của con nhóc kia nữa, làm cho cô nhóc không kiềm được mà mắt đỏ hoe lại như người vẫn nằm trong mộng, lo lắng hỏi. “Có phải Long không? Có phải Long không???” sau đó vùi vào lòng cậu khóc hết sức thương tâm.

Bờ vai nhỏ run run, tiếng khóc nhỏ của Tiểu Thiên làm tâm Hoắc Minh Long mềm một nắng, chỉ hận không thể đem tất cả những gì mình có ra làm cô nhóc vui lên được, bắt lực, cậu chỉ biết vồ vào vai nhóc con an ủi. “Là tại Long...” Đúng chính là tại cậu không bảo vệ tốt Tiểu Thiên, tất cả đều tại cậu cả.

Thật ra thì Tiểu Thiên chỉ khóc một chút thôi (Tác giả: Mới uống nước vào lại khóc ra hết à?), nhóc con nào đấy sau khi khóc đã, hít hít mũi, khuôn mặt nhỏ nhắn toàn nước mắt ngấn lên nhìn Hoắc Minh Long, hết sức ngây ngô nói. “Tiểu Thiên đói bụng.”

“...” ..

Nhóc con ăn xong thì lại vùi đầu ngủ tiếp, thấy nhóc con nào đã an ổn ngủ cậu đắp lại chăn cho cô nhóc rồi bước ra ngoài... Có một số món nợ cần phải tính.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Sự Thật.

Trong căn phòng giam u tối, ẩn sâu trong nội bộ bang Hắc Long vang lên những âm thanh sắt nhọn của kim loại va vào nhau, mặc dù âm thanh này rất nhỏ nhưng trong màn đêm yên tĩnh cùng với thứ ánh sáng lập lờ chỉ duy tập trung chiếu rọi một nơi duy nhất trong căn phòng này. Giữa phòng là một cái bàn, không đúng hơn là một bàn mổ, có một thiếu niên đang đứng đó, người nằm trên bàn là một người đàn ông trung niên đang thoi thóp.

Con dao bạc trong tay cậu thiếu niên lóe lên tia sáng lạnh, sau khi đã rạch rõ đường dẫn đến chỗ đạn găm vào trong vùng thịt trước ngực của Hà Tiêu, Tề Mặc Hiến mới lấy một dụng cụ như một cái kềm nhỏ, cẩn thận với vào trong vết mổ nhỏ xíu thận trọng lấy ra một viên đạn nhỏ, đồng thời không quên coi xét kĩ để không bỏ sót một vài mảnh vụn của đạn ở trong đấy.

Xong xuôi, cậu lau tay rồi vứt cho trợ tá bên cạnh, phiên chán xoay người bước ra khỏi phòng. Vâng bản thân cậu chính là một bác sĩ, bệnh nhân trước mắt cậu đều phải chữa, nhưng Tề Mặc Hiến biết có một số loại người mà một bác sĩ như cậu không muốn cứu dù đó có là lòng tốt thì cậu cũng cảm thấy vậy bản đôi tay của mình.

Bên ngoài, Lôi đã chờ sẵn ở đó, thấy cậu bước ra anh ta liền bước vào lúc đi ngang qua, Tề Mặc Hiến nhỏ giọng chỉ hai người họ có thể nghe được nói với anh. “Hôm qua, Mị có đến tìm tôi.” Lời này, chắc chỉ có Lôi là hiểu rõ ràng nhất, con người đen của cậu hàm chứa ý cười, băng quơ nói. “Có người sắp thành ba rồi.”

Tất nhiên lời này thành công khiến cho bóng dáng của Lôi khựng lại, trên khuôn mặt không có quá nhiều cảm xúc nhưng dễ dàng nhìn thấy trong mắt anh ần ần ý cười cùng một niềm vui khôn tả. “Cảm ơn Tề thiếu gia.” Cuối cùng anh cũng chờ được ngày này. Nhớ đến, còn phải bù đắp cho cô ấy nhiều lắm.

Đôi con ngươi tràn ngập ý vui vẻ, khi bước vào trong liền thu lại, thần sắc bắt đầu lạnh lùng, khí lạnh tan mát. Viên trợ tá kia sớm đã khâu lại vết thương trước ngực của Hà Tiêu, sợ sệt đứng một bên nhìn chăm chăm vào Lôi. Người đàn ông này thật đáng sợ, bộ dáng lúc này của thiếu gia cũng rất đáng sợ, đây không phải là lần đầu tiên anh trợ nỗ cho thiếu gia nhưng khuôn mặt đó, giống như người đàn ông nằm trên bàn mổ này là một thứ rất đáng ghét vậy.

Nếu anh ta biết những điều mà người đàn ông này đã thông đồng làm với Tề gia, chắc là chẳng cảm thấy khó hiểu như vậy nữa. Chỉ tiếc là hiện tại anh ta không biết...

Liếc về phía phiên trợ tá, Lôi lạnh nhạt nói. “Công việc của anh ở đây hết rồi. Anh ra ngoài đi.” Sau đó ra hiệu cho một toán người mặc đồ đen đi từ bên ngoài vào phòng đẩy những dụng cụ mổ cùng với bàn mổ ra ngoài rồi để Hà Tiêu nằm trên băng ca lạnh tanh. Khi thức dậy là lúc ông ta phải đối mặt với sự thật.

Bóng dáng Tề Mặc Hiến khuất vào bóng đen, biến mất khỏi ánh mắt của tất cả mọi người, lần vào trong một góc nào đó, lúc này trên khuôn mặt cậu ta tràn đầy vẻ thống hận. Đúng cậu hận gã đàn ông ngồi trên bàn mổ mà một phút trước chính cậu đem ông ta từ cõi chết trở về. Đáng lẽ ra vào lúc đó, cậu đã có thể hoàn hảo kết liễu ông ta, dù là Hoắc Minh Long muốn ông ta sống, nhưng nếu muốn cậu có thể hoàn toàn kết liễu gã đàn ông đã khiến cậu trở thành trẻ mồ côi này.

Nhưng đáng tiếc thay cậu đã không làm như vậy, không phải vì e ngại Hoắc Minh Long vì cậu biết dẫu cho có làm như vậy thật thì cũng không bị trách phạt gì, nhưng đáng tiếc là Hà Tiêu nằm trên bàn mổ, con dao trong tay cho cậu biết rõ bây giờ cậu là một bác sĩ, lương tâm nghề nghiệp không cho phép làm điều đó.

Bây giờ cậu vẫn nhớ rõ mồn một những gì ba mình nói trước khi chết. “Con trai nếu có một ngày con phải cứu người mà con rất hận con hãy nhớ rằng. Bất kì người nào nằm trên bàn mổ đều đã là bệnh nhân của con và trách nhiệm là phải cứu sống người đó.” (Tác giả: Chém – ing... * Cuồng phong *)

“Thup... Thup... Thup...” Chưa bao giờ cậu thấy vừa hận vừa cảm thấy bất lực như thế này, sự khó chịu trong lòng khiến cậu không hề thương tiếc nện vào bức tường, làm cho nó hơi rung lên thỉnh thoảng, cho đến khi trước mặt là một màu đỏ thẫm, cậu vẫn không dừng lại.

“Cậu định hủy luôn đôi bàn tay vàng của mình à?” Một giọng nói thanh lãnh nhẹ nhàng, từ tính vang lên, tiếng bước chân chậm rãi bước từ bên ngoài vào, người thanh niên mặc áo phông nam, đáng vẻ có chút bất cần, râu ria lúng lúng. Anh ta đứng cao hơn Tề Mặc Hiến gần 2 cái đầu, nhìn thấy cậu anh ta chán nản thờ dãi, rồi chìa một cái khăn tay ra trước mặt cậu, lắc đầu như thể: “Mấy cậu nhóc ngày nay thật là dễ kích động, sau đó thờ dãi rũ rượi, mất lại lóe lóe lên nhìn biểu tình kinh ngạc ngây ngô của cậu, môi hơi dẩu lên, liếc qua cậu một cái, rồi cũng không nán lại lâu. Trước khi rời đi không quên nói một câu. “Tôi không phải là bác sĩ, tự cậu xử lí đi.” Rồi xoay người bước đi.

Một lúc sau vẫn không thấy động tĩnh gì, vốn lẽ người thanh niên kia đã sớm rời đi, nhưng bước chân vẫn không thể nào bước đi được. Lần đầu tiên gặp cậu cũng chỉ mới là thằng nhóc 8 tuổi ít nói lúc nào cũng lặng lẽ, cũng phải, nếu gia đình bị như vậy thì đừng nói là một đứa trẻ mới mấy tuổi đầu, ngay cả chính bản thân anh cũng không chắc bản thân chịu nổi.

Một bước, hai bước, ba bước... Nhìn vào trong

Đôi mày thanh thanh nhíu lại, thấy vết thương trên tay của cậu, vẫn không chịu băng bó lại, ánh mắt trống rỗng vô hồn nhìn bức tường được nhúng đỏ mầu đến thất thần thì không khỏi dâng lên một tầng lo lắng. Được rồi, đột nhiên anh nổi lên hoocmoon của người mẹ nên nói mới như thế. Vâng cứ cho là vậy đi mặc dù anh là đàn ông...

“Hoắc thiếu biết cậu thế nào cũng như vậy, không cần day dứt, cậu không thể nào lựa chọn cả hai nên thiếu gia sẽ giúp cậu hoàn thành phần còn lại...” Cậu chỉ cần biết là cậu làm những gì mình muốn làm là được. Hết nguyên câu là như vậy, nhưng khi anh còn đang nói dở, vừa tranh thủ băng bó vết thương trên tay cậu ta thì bất chợt có một thứ nóng hổi rơi trên tay anh...

Kinh ngạc nhìn về phía Tề Mặc Hiến, cậu ta khóc??? Cũng không biết là thật hay là giả, nhưng đôi mắt cậu đỏ hoe. Không biết lấy đâu ra cái suy nghĩ

và hành động thì lại đi trước suy nghĩ. Đột nhiên cậu ôm chặt lấy anh đầu vừa vụn vùi vào trong ngực, cậu rất thương tâm và cần lắm một chỗ dựa.

Thằng nhóc này, thanh niên kia thoáng sững người, lại không đẩy cậu ra, bàn tay đặt ra sau lưng cậu, vỗ về. “Được, ảm ức lâu vậy rồi...” Giữ lại cũng không phải là cách tốt...

Lúc Hà Tiêu tỉnh dậy đó đã là trời đã tối, trong căn phòng tận sâu dưới đất của bang Hắc Long ngày cũng như đêm, ánh sáng le lói mờ nhạt của ánh đèn chỉ làm không gian chìm trong một màu sắc mờ mờ.

“Khụ khụ...” Hà Tiêu, khó khăn mở mắt. Không phải là ông ta đã chết rồi sau, rõ ràng cảm giác viên đạn găm vào ngực máu loàn chảy sự vô lực của một con người sắp chết, đây là địa ngục phải không? Nhưng khi ông ta còn chưa hồi hồn thì một gáo nước lạnh đã tạt vào mặt, sự rét buốt của nước thấm thấu vào vết mổ không dùng qua thuốc tê đau đớn đến nổi, mồ hôi đổ ròng ròng. “A...!!!” Hà Tiêu thét lên.

Nhưng một gáo nước lạnh này thành công trong việc khiến ông ta tỉnh táo hẳn, đôi mắt vẫn đục nhìn sang xung quanh, cảnh vật này, hơn hết làm ông ta cảm thấy quen thuộc... Không sai đây là nơi diễn ra rất nhiều vụ tra khảo, hoặc thậm chí là giết người, trong căn phòng trống trải, trên tường bày rất nhiều loại đồ vật tra khảo riêng mà một vài trong số ấy vẫn còn lưu lại vết máu hoặc thịt của những kẻ đã từng bị mang vào đây.

Tại sao ông ta lại ở đây? Trong đầu Hà Tiêu liền hiện lên khung cảnh đó, bóng dáng bé nhỏ mà ông ta coi trọng và nâng niu trong bàn tay ngã xuống trước mắt ông, ánh mắt của nó thoáng thốt nhìn về phía ông ta như hình phạt... Ông ta tận tay giết chết con gái của mình... không... không phải như vậy... “... tôi không làm điều đó... không làm điều đó... là cậu ta... là Hoắc Minh Long...” Ông ta dường như lên cơn điên loạn, những hình ảnh cứ lượn lờ trong tâm trí ông ta... cho đến khi một giọng nói lạnh lẽo vang lên trên đỉnh đầu.

“Hà Tiêu...” Hoắc Minh Long, từ thư phòng của Hoắc Trạch, nhìn qua màn hình ti vi được nối với phòng giam kia, mà nhìn về phía Hà Tiêu, ông ta bây giờ xơ xác tiêu điều không giống như bộ dáng của hai ngày trước. Cái giá phải trả cho sự phản bội quả nhiên là rất đắt.

Giọng nói của cậu thành công lôi ông ta ra khỏi mớ suy nghĩ hỗn độn có thể khiến con người ta điên loạn ấy, nhưng có lẽ chính Hà Tiêu hi vọng bản thân có thể quên đi những điều đã xảy ra ấy, nhưng ông ta không có cơ hội đó. Điều cuối cùng lưu giữ sự tỉnh táo trong tâm khảm của ông ta chính là một tờ giấy – Giấy xét nghiệm ADN. Con người Hà Tiêu nhanh chóng tìm được tiêu cực, ánh mắt mãnh liệt nhìn vào khuôn mặt của Hoắc Minh Long trên màn hình, mặc kệ cảm giác đau đớn lan tràn của suy nghĩ và tâm khảm, nhưng sự thật vẫn là sự thật. Trong suốt 8 năm qua chưa bao giờ ông ta tỉnh táo như lúc này, nhưng ngay cả khi tỉnh táo thì lời mà ông ta nói ra vẫn không phải là sự thật. “Cười, cậu thắng rồi Hoắc Minh Long. Chắc cậu vui lắm...” Giọng nói của ông ta khàn khàn, pha lẫn vài phần tự tin của một con người tự cho là mình biết tất cả.

Nhìn ông ta, đôi con ngươi lam bồ thí cho một sự thương hại, thương hại một người bị sự lừa đảo và giả dối che mờ mắt. Nhưng, cậu không nói, cậu muốn đẩy ông ta lên đỉnh cao, khi mà ông ta đã nghĩ và chứng tỏ mọi việc đều nằm trong ý mình thì mới đẩy ông ta xuống.

“... chắc chắn... Chắc cậu thương yêu và kính trọng Hoắc Mạnh Hùng lắm...” Mày ông ta nhướng lên tỏ rõ sự đắc ý với sự giả tạo mà ông ta vẫn tin là thực kia. “Nhưng tôi nói cho cậu biết, Hoắc Mạnh Hùng thực ra chỉ là một tên hề...” hèn.

“Chát...” Một tiếng roi quất mạnh vào da thịt vang dội, đau đớn truyền đến vừa vặn ngăn trở, khiến ông ta không nói tròn câu, nâng mắt nhìn sang người đã đứng đằng sau ông ta ngay từ đầu vì bản thân ẩn trong bóng tối nên ông ta không nhìn thấy.

Giọng của Lôi lạnh như băng. “Ông không có quyền nói về anh ấy như vậy.”

Liếm vết máu trên môi, mặt truyền đến một cơn đau rất khiến cho Hà Tiêu nhăn mặt một cái. Roi này là trực tiếp quất lên mặt ông ta, để lại một vết dài, màu đỏ sẫm. “Tôi nói thì có gì sai chứ... à... chắc cậu không biết anh ta đã làm gì... ngay cả vợ của anh em mà cũng...”

“Chát...” Lại một tiếng roi thứ hai vang lên. Dùng hết mười phần sức, này là nhằm ngay vết thương trước ngực của ông ta, trên miếng băng gạc đã thấm ra một tầng máu, đau khiến ông ta hít một ngụm khí, nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào hình ảnh của Hoắc Minh Long trên màn hình. “... Ba cậu chiếm đoạt vợ của tôi...”

Bạc môi mỏng mằn lén một nụ cười nhẹ, con ngươi lam như chìm vào trong hầm băng lạnh lẽo. “Tôi biết.” giọng nói lạnh như có như không khiến người ta âm thầm run lên, không có nhiệt độ nào.

Nén lại một tầng đau xót, Hà Tiêu trừng mắt nhìn cậu, lại nói thêm một câu. “Còn con nhóc kia... thực sự không phải con gái của tôi... mà là em của cậu...” Ông ta vẫn còn nhớ rõ, một tuần trước nay thôi, khi chân chính cầm trong tay tờ giấy xét nghiệm ADN kia, trong lòng ông ta lúc ấy ngượng đi một khoảng. Hóa ra những thứ mà ông ta trân trọng, ngay cả đứa con gái mà ông ta thương yêu nâng niu cũng không phải có cùng dòng máu với ông ta... không có cùng dòng máu... lời nói của bác sĩ kia văng vẳng bên tai ông ta... cười giễu... hóa ra từ đầu thế giới của ông ta đã bị người khác nhúng tay vào... mà người này còn là người mà ông ta từng nhất mực tin tưởng...

“Cho nên ông mới hận ba, cho nên ông mới cấu kết người khác, nhằm báo thù...” Giọng nói của Hoắc Minh Long lạnh bạc, tìm không ra một chút độ ảm nào, cũng phải thôi ai lại thích nghe người khác nói xấu về người thân của mình. “Đừng để ông ta chết...” Nói rồi tắt màn hình, Hoắc Minh Long đứng dậy, sau đó rời khỏi thư phòng trở về căn phòng ngủ của mình.

Ánh sáng nhạt của ánh đèn áp lên bóng dáng nhỏ, Tiểu Thiên vẫn còn say ngủ, khuôn mặt xinh xắn như búp bê an tĩnh. Cậu khẽ nhấc cánh tay nhóc con lên rồi nằm xuống bên cạnh, khẽ xoa khuôn mặt nhỏ của nhóc con, bạc môi mỏng nâng lên một nụ cười thỏa mãn.

Dường như nhận thấy sự hiện diện của cậu, Tiểu Thiên trong mơ âm thầm gọi. “Long... thiên sứ... mắt xanh...” nhóc con nói mới, giọng nói ngọt ngào như kẹo đường.

Trong căn phòng kia , Hà Tiêu trừng mắt nhìn vào màn hình tối đen trên cao. Đáng lẽ cậu ta phải rất kinh ngạc khi nghe những lời như vậy chứ , sau đó là tức điên lên , rồi sẽ trực tiếp xuất hiện trước mặt ông ta để mà chất vấn ông ta rằng những chuyện , những điều mà ông ta nói không phải là sự thật. Phải như vậy... nhưng bây giờ im ắng quá , sự lạnh nhạt thờ ơ nói với ông ta rằng mọi chuyện mà ông ta nghĩ là sẽ xảy ra kia chẳng qua chỉ là suy nghĩ trong đầu ông ta , và nó chẳng trở thành hiện thực , nhìn sang phía Lôi , anh vẫn ung dung. Đột nhiên ông ta cảm thấy , hình như ông ta sai rồi , sai rất nhiều rồi.

Dùng ánh mắt nhìn những người bị người khác lừa dối để nhìn Hà Tiêu , Lôi cười lạnh , hay cho Hà Tiêu , ông ta không hề biết rằng tất cả đều là giả dối cả. “ Hà Tiêu ơi là Hà Tiêu đến bây giờ mà ông còn nhìn không ra sao?”

Trên màn hình lại sáng lên , là hai đoạn video clip thu lại ảnh người phụ nữ mà ông ta xem là vợ kia đang cùng trêu miến với một gã đàn ông. Lúc đầu dường như hai clip cùng chiếu chung một cảnh , nhưng đến đoạn giữa thì dường như bị cắt mất một phần mà phần bị cắt mất này lại là phần quan trọng nhất.

“ Hà Tiêu hẳn ông nhìn thấy thứ đó...” Đây được gọi là cắt lóp bán tiếp xúc , kỹ thuật được dùng nhiều trong phim ảnh , trong các cảnh liên tiếp có độ giống nhau tương đối. Để cắt mất một phần người ta sẽ đánh dấu phần cắt và ảnh của 0.1 giây sau đó , nếu trong đoạn video còn lại có một cảnh có một khung ảnh giống như vậy sẽ ghép hai đoạn lại với nhau , nếu chỉ coi thông thường sẽ không ai nhận ra , nhưng nếu đó là một chuyên viên kỹ thuật hình ảnh , là cánh tay trái của Hoắc đại thì những chuyện này không còn là xa lạ.

Con người Hà Tiêu trừng lớn , màn ảnh đã bấm dừng và ông ta rõ ràng nhìn thấy cái thứ đã bị bong ra trên khuôn mặt của người đàn ông đó. Là dịch dung , vậy... người đó không phải là Hoắc Mạnh Hưng. “ Không... không... sao có thể như vậy được... không...” Thù hận với người đàn ông này đã từng đeo bám ông ta đến trước giây phút này , nhưng đối lại thì ra tất cả chỉ là điều vô lí mà thôi... vô nghĩa... hóa ra mọi điều mà ông ta làm đều là vô nghĩa... trong đầu lại hiện lên bóng dáng nhỏ Hà Doãn Doãn... tìm ông ta đau thất...

“ Hà Doãn Doãn là con gái của ông...” Ngay lúc này Lôi lại lấy ra một bản xét nghiệm “ Tờ giấy trong tay ông là giả.” Rồi đưa cho ông ta.

Bàn tay ông ta cầm bản xét nghiệm run lên bần bật và dòng chữ. “ Quan hệ: Cha con.” Như một mũi kim đâm vào tim ông ta , khiến cho sự bình tĩnh cố gắng lắm mới lấy lại được lại một lần nữa rơi vào con loạn trí...

“ KHÔNG!!!!!!” Trong phòng giam vang lên một tiếng hét thất thanh của một gã đàn ông...

Mọi thứ vẫn sẽ tiếp tục...

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Đi Học.

Lại một cái năm năm...

Khung cảnh bên ngoài Hoắc trạch là một cảnh nắng ấm dịu nhẹ , dát vàng lên khung cảnh xanh mon mơn của biệt uyển. Trong vòm cây tiếng chim hót líu lo , dưới sân lão quân gia đang phân phó mọi người dọn dẹp. Ánh sáng chiếu xuyên qua cửa kính một chiều , áp lên nền cảnh trong căn phòng có cánh cửa sổ sát đất một tầng sáng nhạt. Trong phòng vẫn là một mảng yên tĩnh.

Trên chiếc giường tổng thống to lớn , hai bóng dáng một lớn một nhỏ , ôm nhau say ngủ , mái tóc dài xõa tung của cô gái xỏa tung trên nền ga giường màu lam nhạt. Bắt được ánh sáng trắng , đôi mi cong vuốt , đen dài khẽ hấp hấy , con ngươi đen tinh xảo hé ra một chút nhìn sang xung quanh , cô gái nhỏ vươn vai một cách cẩn thận để không động đến người thanh niên đang nằm bên cạnh mình. Dần dần dần cốt xong , cô ngồi bật dậy , vươn vai , xoa xoa đôi mắt còn nhập nhèm. Giờ này tầm bảy giờ hơn , bàn tay nhỏ lộ ra khỏi ống tay dài của một cái áo sơ mi rộng thùng thình , giờ lên miệng ngáp ngáp mấy cái , môi nhỏ xinh thỏa mãn nở nụ cười. Vạt áo sơ mi rộng thùng thình không cài nút hai chiếc cúc làm cơ thể non mịn bên trong như ẩn như hiện , ánh mắt ngây ngô lơ đãng nhìn sang xung quanh như tìm một điểm nhìn , cuối cùng dừng trên người đàn ông đang nằm ngay bên cạnh mình.

Cúi người đem khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế như bạch ngọc trong trẻo thuần khiết lại gần gần đến khuôn mặt của anh , môi nhỏ căng mọng rớt vào tai anh những lời nói ngọt ngào đầy ma lực , có vẻ là một vài lời chào buổi sáng hai đại loại gì đấy , sau đó dời xuống đôi gò má cương nghị rồi mới cẩn thận kéo cánh tay của anh đang đặt trên eo ra , nhón chân , nhẹ nhàng đi xuống giường.

Nhưng bàn chân nhỏ nhắn với ngón chân mẫm mĩm xinh xinh còn chưa chạm đất đã bị một lực từ phía sau kéo trở quay lại , rồi ngã vào vòm ngực quen thuộc. Bạc môi mọng chôn ngay điểm yếu của cô gái nhỏ , khẽ thổi hơi nóng vào bên vành tai của cô , cái miệng không an phận cắn nhẹ lên vành tai trắng trẻo non mềm.

“ Tiểu Thiên , lại còn dám thòm lên anh. Phải phạt nha.” Hoắc Minh Long cười cười. Anh biết cô luôn có thói quen này , dường như ngày nào cũng vậy bình thường đều là anh thức sớm , sau đó nửa cường ép nửa trêu đùa cô gái nhỏ để cô thòm vào má anh , hôm nay chỉ là giả vờ một chút ai biết được cô lại to gan , không được sự cho phép của anh cũng dám thòm. Quả nhiên là không thấy anh tỉnh dậy tưởng chuyện gì cũng dám làm mà , miệng thì nói phạt nhưng câu chữ lại mang theo sự yêu chiều cùng dung túng rõ rệt.

Ngay sau đó cô gái nhỏ Tiểu Thiên chỉ kịp “Ồ.” Một tiếng liền bị người nọ , kéo lại nằm trở lại giường, bàn tay to lớn rất nhanh , len lỏi vào các điểm nhạy cảm mà trước đó đã nắm rõ như lòng bàn tay, sau đó không ngừng cù. Trong căn phòng truyền ra những tiếng cười như chuông bạc của Tiểu Thiên. “Long ... ha ha ha dừng tay ... ha ha... dừng mà...” Hồi lâu người nào đó mới thỏa mãn mà buông ra.

Năm năm , khung cảnh và mọi vật đều như cũ chỉ có con người là thay đổi nhanh chóng. Nhất là người trong Hoắc Trạch này. Mấy năm trôi qua Tiểu Thiên cũng từ từ lớn lên, vốn là một bé con nhỏ nhắn , dễ thương dần trở thành một thiếu nữ thanh thuần đầy đặn và có sức hút. Đôi mắt vẫn to tròn và long lanh như biết nói vẫn sáng trong như ngày nào, mi dài ra thêm vài phần xinh đẹp hơn người. Đôi môi phiếm hồng , mềm mịn , giờ đã đỏ như son và căn móng ngon lành mời gọi , khiến người ta chỉ hận không thể cắn một cái. Bớt vài phần mềm mại thêm vài phần đầy đặn. Duy chỉ là tính tình vẫn như trước không thay đổi.

Nhìn tiểu nhân nhi bị mình đùa giỡn tới chiếc áo sơ mi xốc xếch. Trước ngực là một mảng trắng muốt như tuyết , và chiếc nải màu bạc một phần của ‘Khế ước’ vung trên nền tuyết trắng nổi bật vô cùng , lại nói hai núi tuyết vốn căng tròn vì thờ dốc mà dòn dập , nụ hoa trước ngực cũng vì thế mà hơi vươn cao. Khuôn mặt ngây ngô , xinh xắn cũng vì chơi đùa mà đỏ ửng. Đôi mắt mê ly , nhiễm một tầng sương mù mỏng. Vạt áo vừa đủ che đi nơi cơ mật. Như thế càng lộ ra vẻ thánh khiết cùng sự quyến rũ mê người. Nhưng Tiểu Thiên không nhìn ra điểm bất lực cùng vạn phần khó xử của Hoắc Minh Long , cái miệng nhỏ vẫn còn cười khúc khích.

Khuôn mặt lãnh tuấn , vẫn luôn cương nghị của Hoắc Minh Long ngay lập tức dịu đi , hai bên gò má lãnh ngạo nhiễm một tầng đo đỏ khả nghi. Đây vốn không phải là lần đầu tiên , mặc dù là khó chịu nhưng khảo tra rất tốt sức chịu đựng của anh với nhóc con , để không dễ dàng một ngụm ăn hết cả thịt lẫn xương cô gái nhỏ này. Thờ dài , anh cũng không phải không biết nơi nào đó trong cơ thể đã có phản ứng. Nhưng thời điểm vẫn chưa đến. Anh không thể.

Năm năm qua đi anh cũng không còn là một thiếu niên hôm nào. Cơ thể hơi gầy bây giờ cũng rắn rồi , cơ bắp không nhiều nhưng rắn chắc , với những đường nét cơ thể hoàn mỹ cân đối dễ khiến phụ nữ hận không thể nhảy vào vòng tay. Nhưng điểm chết người của Hoắc Minh Long không chỉ là cơ thể rắn rồi mà còn ở khuôn mặt lạnh lùng , tỉnh tể. Mái tóc màu nâu sẫm được cắt tỉa gọn gàng được để tùy ý trông có vẻ tùy ý lại có nét phóng lãng, ôm lấy ngũ quan tỉnh tể tựa như điêu khắc. Mày kiếm , rậm hơi xéch lên bình thường hiểm khi nâng lên luôn để lộ điểm lạnh lẽo nơi mi tâm, mi vẫn dài và cong như cũ bao bên ngoài đôi con ngươi màu xanh như ngọc bích như ngậm muôn vạn sự giá lạnh khiến người sợ hãi chẳng bao giờ dám nhìn thẳng, không trừng mắt vẫn khiến người ta cảm thấy uy áp. Một chiếc mũi cao kiêu hãnh , phía trên một đôi môi mỏng hơi nhếch lên kiệt ngạo. (Tác giả: Ta không giỏi miêu tả lắm...)

Không thể không nói , Hoắc Minh Long không hổ danh là người đàn ông kim cương của toàn bộ phái nữ. Nhưng người như hắn chỉ e có thể nhìn không thể chạm vào , vì lời thề của năm năm trước , trước ngôi mộ của người đó, chỉ có thể với Thuận Hi Thiên mới lộ ra điểm nhu hòa.

Được rồi nếu nhìn tiếp anh sẽ không xong đâu , Hoắc Minh Long đành quay mặt đi không muốn ai kia nhìn thấy biểu tình của mình , ai bảo tư thế này của hai người bọn họ quá mập mờ. Nhưng Thuận Hi Thiên nhanh chóng nhận ra vành tai đỏ đỏ của người nào đó. Đặt bàn tay nhỏ nhắn lên vầng trán cao ráo của anh , cô nhỏ giọng nói : “Long , đang bệnh sao? Nóng quá. Để Tiểu Thiên đi gọi Phúc bá.” Nói rồi vội bước xuống giường.

Dời ánh mắt xuống vạt áo phồng phình của Tiểu Thiên , con ngươi lam chột lóe lên tia nhiệt nóng bỏng rất nhanh bị anh dìm xuống. Phúc lợi của anh không đến phiên người khác hưởng , Hoắc Minh Long liền kéo Tiểu Thiên trở lại , vuốt vuốt mũi cô cười nói “ Không cần , anh không sao.” Trong lòng âm thầm than , nhóc con này còn ngây ngô như vậy... (Tác giả: Làm sao mà mần thịt được đây... * Sợ người ta bị dọa sợ cảm cửa chứ gì *)

“Vậy a. Long thật không sao chứ?” cô vẫn không quên áp cả vầng trán lạnh lên mặt hắn , chiếc mũi nhỏ đã đụng hờ hờ lên mũi hắn. Vẫn rất nóng a.

Hoắc Minh Long im lặng , trong âm thầm yết hầu lay động , trong lòng kêu khổ. Anh lại phải tắm nước lạnh rồi. Nhưng xúc giác trên mặt cũng không tệ a. Hai tay anh thuận tiện giúp cô cài lại hai chiếc cúc áo , môi lại kề bên tai cô. “ Tiểu Thiên không được mặc như thế này đi ra ngoài. Chỉ được mặc trước mặt Long thôi. Nhớ lời Long đã nói không?”

“ Ờ. Tiểu Thiên nhớ mà.” Cô cười hi hi thom vào má anh. Bỗng cô sực nhớ đến chuyện gì đó quay sang nhìn hắn hỏi : “ Long , hôm nay là ngày Tiểu Thiên đi học mà đúng không? Á! Mấy giờ rồi?” cô gái nhỏ bắt đầu loay hoay.

Mỗi khi nhắc tới chuyện đi học anh lại bắt đầu cảm thấy đau đầu không thôi.

Thực lòng anh luôn muốn bảo bối ở lại bên cạnh, nhưng mỗi lần nói chuyện chuyện về việc này là bị bảo bối thuyết phục. Hoắc Minh Long không biết tự vấn mình bao nhiêu lần. Tiểu Thiên đi đến trường là nên hay không nên. Cuối cùng vẫn bị thuyết phục. Nhưng không thể trách anh được mỗi lần cô dùng đôi mắt to tròn ngán ước nhìn , khuôn mặt băng sơn vạn năm của anh cũng không thể nào không tan ra , bao nhiêu lý do phản biện cũng không nói ra được. Đành là để cô gái nhỏ đi học , cũng đã căn dặn rồi , nhưng anh vẫn không an tâm. Mới nghĩ đến một đám nam sinh nhìn cô chăm chăm bằng ánh mắt của sắc lang là hắn không chịu được. Trong đôi mắt xanh chột lóe lên một suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chương 21.1: Khai Giảng.

Một chiếc BMW màu đen huyền còn mới, là hàng có hạn còn chưa xuất bán xuất hiện trong một con ngõ nhỏ, cạnh bên trường Đông Hoa. “Cạch cạch.” Người từ trong xe bước ra, hai bóng dáng một lớn một nhỏ. Khuôn mặt người đàn ông ẩn trong bóng tối không thấy rõ mặt nắm lấy một bàn tay xinh xắn trắng nõn đỡ một cô gái nhỏ từ trong xe bước ra.

Nhìn nhóc con mặc trên mình bộ đồng phục xinh xắn màu lam sẫm, áo sơ mi trắng viền lam trước có thắt một chiếc nơ cùng một chiếc huy hiệu nhỏ khắc bốn chữ Đông Hoa tư thực bằng bạch kim, váy ngắn vừa trên đầu gối không che được đôi chân nõn nà. Đuôi tóc được uốn lọn xoắn sau lưng, vai mang một chiếc cặp học sinh điển hình. Bộ dáng nhỏ nhắn giống nữ sinh, à mà không, cô đứng là nữ sinh trông vô cùng dễ thương. Vẫn nhớ trước đây, khi còn học trường này, Hoắc Minh Long ngày nào không thấy những nữ sinh kia ăn mặc như vậy, đồng phục bao năm không đổi, anh chỉ thấy nhóc con mặc vào thì đáng yêu hơn hẳn.

Mỉm cười lên một chút ghen tị, bộ dáng nhóc con khá ái ngại như vậy, không biết có khiến người ta chú ý đến hay không. Chỉ có người học tại trường này mới biết, những cô cậu học sinh trường này có thể làm đến chuyện thế nào. Trước đây còn có vài vụ đình đám liên quan đến đám tiểu thư công tử này, liên lụy đến gia đình rồi làm ăn này nọ. Tóm lại, anh không sợ nhóc con bị người ta bắt nạt, chỉ sợ là khiến cô gái nhỏ nhìn thấy những mặt tối của xã hội thượng lưu. “Tiểu Thiên, nhớ là phải về nhà đúng giờ đó.”

Mày nhỏ nhui lại, mặt phụng ra, hai má phồng lên khuôn mặt đỏ hồng. “Long như bà già.” Có một câu mà suốt đường đi đã nói hơn tám trăm lần. Bộ dáng tức giận cũng thập phần đáng yêu. Nói xong nhân lúc Hoắc Minh Long còn chưa kịp hoàn hồn, Thuận Hi Thiên kéo ống tay anh rồi nhón chân vịn vào vai ‘chục’ một cái vào má rồi chạy vội đi.

Ngồi ngẩn nhìn theo ước chân cô khuất dần qua ngã rẽ. Lúc này, Hoắc Minh Long mới thu lại tâm tình, ánh mắt dịu dàng chợt tan biến, thay vào đó là một mảng lạnh lẽo, bạc môi mòng trâm giọng ra lệnh. “Anh, theo bảo vệ tiểu thư.” Một con gió thổi phù qua, nhìn về phía ngôi trường một lần anh mới an lòng ngồi vào xe.

Hôm nay là ngày tựu trường của trường Hoa Đông. Như đã nói ở một chương nào đó trước đây, ngôi trường này là trường chỉ dành cho danh gia vọng tộc, có đủ mọi cấp bậc học phân theo khả năng cùng gia thế của từng học sinh mà quyết định. Tất nhiên khả năng vẫn là phần hơn. Giờ này tầm hơn 7h 30’, trước cổng trường xe đậu tấp nập, những hãng xe trang trọng được bày ra trước mắt Roll-Royce, Cadillac, Ferrari,... mà cũng phải những người học trong trường này đều là các tiểu thư, thiếu gia của các gia đình giàu có ngoài ra còn phải là những người học cực giỏi thì mới vào được. Có thể nói là ngôi trường mơ ước của không ít học sinh, đồng thời cũng là ác mộng của không ít người.

Niên học năm nay, cùng lúc đồng thời có bốn nhân vật nổi trội cùng học trong ngôi trường này. Lần lượt là con cưng của các thế gia danh môn lớn, Tô thị, Diệp thị, An thị, Hoa thị. Bốn người này không những nam tuấn tú, nữ xinh đẹp mà còn là những người có trình độ học tập rất tốt.

Lúc này đây bốn chiếc xe cùng đậu trước cổng trường Hoa Đông, liền nhanh chóng thu hút được một lượng fan to lớn, cuồng nhiệt không những reo hò. Ngay cả chính trong giới thượng lưu cũng có một sự phân cấp bậc to lớn, nhất là khi sự phân tầng của nền tài chính – bất động sản đang rõ ràng thế này. Có ngốc đi chăng nữa người ta cũng biết, tập đoàn lớn chính là nơi tốt để dựa vào.

Dẫn đầu đoàn xe là một chiếc Phantom màu đen, là bản có hạn mới ra mắt tháng trước, cửa xe mở ra thiếu niên trong xe cũng đồng thời bước ra, hẳn mặc bộ đồng phục đơn giản, trang phục cũng không khác học sinh bình thường lắm, chỉ là nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện chất vải thuộc loại thượng hạng, được thiết kế một cách tỉ mỉ, đường may tinh tế, tới cả chiếc cúc áo bằng vàng cũng sáng bóng. Nổi bật trên khuôn mặt hắn ta là đôi mắt xéch nghiêm nghị, đôi môi hơi nhếch, một chiếc mũi cao kiêu hãnh, bộ dáng lạnh nhạt nhìn lướt qua đám đông nhưng lại không để bất kỳ ai vào mắt. Gương mặt dưới ánh nắng càng thêm rạng rỡ, vốn lạnh lùng nhưng cao quý. Người này là con cưng của Tô gia – Tô Khải Phong năm nay mới mười bảy tuổi.

Sự xuất hiện chói sáng của hắn khiến các nữ sinh thét lên, khuôn mặt cũng nhanh chóng đỏ lên, chỉ sợ hắn không nhìn thấy mình.

Bên cạnh là Diệp Luân – bằng tuổi với Tô Khải Phong, nhị thiếu gia của Diệp gia, hoa hoa công tử. Đôi mắt hoa đào phóng điện khắp mọi nơi, đôi môi cắn mọng luôn giắt theo nụ cười, chiếc cằm gọn tinh xảo. Bàn tay đặt ngay vào túi quần, vừa đi vừa huýt sáo. Bộ dáng bất cần thích trêu chọc nữ sinh, nhưng thành tích học tập cũng chỉ dưới Tô Khải Phong một chút. Nhìn một loạt nữ sinh đang nhìn mình chằm chằm chỉ hận không được nhào vào vòng tay của mình, hẳn càng cười tươi hơn, chỉ tiếc bóng dáng nhỏ trong đám người kia chẳng hề để ý đến hắn. Bốn tính nhị thiếu gia hắn đã quen với việc có nhiều bạn nữ ái mộ nên hắn vẫn chờ người kia tỏ lộ với hắn trước. (Tác giả: Cặp đôi này hứa hẹn sẽ rất dễ thương.)

Hai mỹ nữ sinh đi phía sau là An Mộc Khê và Hoa Mỹ Kiều đồng nhỏ hơn hai người kia hai tuổi. Trang phục trên người không kém phần hạng sang trọng. Trong đó có một người cô vẻ ngoài điềm đạm bộ dáng yếu ớt, hai cười nhẹ nhàng là đại tiểu thư An gia, có khuôn mặt trái xoan tròn tròn, đôi mắt long lanh và sáng.

Ngược lại, nhị Tiểu Thư Hoa gia lại là bộ dáng kiêu ngạo, quý tính. Một đôi mắt yêu mị, chớp mắt cười ma mị với một đám nam sinh đang chảy nước miếng ròn ròn, cơ thể chưa phát dục nhưng cũng có thể coi là hoàn mỹ. Trên môi điểm một tầng son, mặt đậm phần nhạt nhìn có vẻ xinh đẹp không kém An Mộc Khê. Hai người cười cười đi cạnh nhau đồng thời đi phía sau.

Bốn người bước vào cổng kéo theo một lượng lớn Fan hâm mộ theo sau. Nhưng dường như chuyện này xảy ra quá nhiều lần nên họ cũng xem như không.

Đi bên ngoài sự náo nhiệt đó, có một bóng dáng nhỏ bé không liên quan một mình đi vào. Mọi chuyện náo nhiệt đó dường như không hề liên quan đến Thuận Hi Thiên, nói thật có lẽ là do sống bên cạnh những người xuất sắc nhiều quá, chọn đại một người cũng hơn đám nhóc lạnh chanh này. Cho nên thành quả của cuộc đường thể nào đây đã thành công trong việc biến cô gái nhỏ hoàn toàn vô phương trong việc xem những thứ còn lại là đẹp hay xấu.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Dưỡng Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22: Chương 21.2

Phía sau cánh cổng lớn của học viện Đông Hoa là những công trình kiến trúc vô cùng hiện đại, xen lẫn giữa chúng là các vườn hoa công viên nhỏ.

Tiểu Thiên lúc này đang đi trên con đường trải đá hoa cương dẫn vào cửa chính nơi học, lấy ra một chiếc kính màu trắng mang vào. Sau đó cô ngẩng đầu nhìn toàn thể, phía giữa là học viện chính thức nơi dạy học với lối kiến trúc kiến trúc sang trọng và rộng lớn có quy mô hơn 1 hecta, bên cạnh là khu ăn uống với hệ thống các nhà hàng sang trọng ngay trong khuôn viên trường phần còn lại là khu ký túc xá với hệ thống phòng ốc vô cùng hiện đại và đầy đủ chức năng, hai bên con đường là đôi hàng cây xanh được cắt tỉa gọn gàng cùng đài phun nước chiếu xiên một mạch đi thẳng vào hội trường lớn của học viện nơi đây là nơi diễn ra lễ khai giảng của trường.

Lúc cô đến hội trường mọi người cũng gần đông đủ, nhìn hàng ghế dài trong này Thuần Hi Thiên chọn một dãy ghế cuối cùng ngồi vào. Cô vừa ngồi xuống thì phía sau đã xuất hiện thêm một người nữa bộ dáng vội vã, vừa cấp cấp sách ra phía trước vừa ngồi "phịch" xuống, sau đó vừa thở dốc vừa lẩm bầm "Tuồng là trẻ rồi... tuồng là trẻ rồi..."

Nhăn mày nhìn cô gái ngồi cạnh bên mình, trông cũng không lớn tuổi hơn, bản thân cũng khá xinh xắn, tóc ngắn hơi xoăn nơi đuôi tóc, khuôn mặt nhỏ thanh nhã, trên đầu kẹp một cái kẹp tóc nhỏ màu trắng. Theo vốn kiến thức ít ỏi được tích lũy mười mấy năm của mình, Tiểu Thiên biết gặp người lạ điều đầu tiên chính là làm quen trước. Xuyên qua lớp kính, nhìn bảng tên trước ngực cô gái kia. Là lớp Z? Hóa ra là chung lớp. Ngay khi còn băng khuôn không biết là có nên bắt chuyện với người ta không thì cô gái kia đã chia tay ra trước mặt Tiểu Thiên. "Hi. Bạn là học sinh mới à? Rất vui khi được làm quen với bạn."

Bàn tay gờ ra trước không trung 30 giây, Tiểu Thiên mới giờ tay ra bắt lại, biểu tình cô gái nhỏ có chút lúng túng. "Ừm. Chào bạn." Nhìn cô gái xinh xắn trước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn cân đối vì sự đồng ý của cô mà nở nụ cười tươi tắn, bất giác Tiểu Thiên cũng nở một nụ cười với cô gái nhỏ.

Thấy cặp mắt kính to tướng trên mặt Tiểu Thiên cô gái kia chỉ chỉ ý bảo cho mượn, tay cũng vừa giờ ra, miệng cũng thuận tiện hỏi. "Mình học lớp Z. Còn cậu?" Cô gái nhìn Thuần Hi Thiên trước mặt cũng thực dễ thương, còn mang một chiếc mắt kính rất to trước mắt nữa.

Đề chiếc mắt kính lại, nhàn nhạt nói: "Không được lấy."

Đẩy đẩy gọng kính lên đang hoảng, Tiểu Thiên mới đáp lời cô gái kia.

"Lớp Z." Mặc dù không hiểu vì sao Hoắc Minh Long lại bắt cô mang chiếc kính này nữa. Cô có cận đâu???

Hành động này có ý gì? Chắc là bạn ấy cận nặng lắm. Cô gái kia thu tay lại, tầm mắt dời lên hội trường phía trên. Do vậy không thấy ánh sáng vừa từ hay bên thành kính sáng lên khiến cho khuôn mặt Tiểu Thiên phủ một tầng ánh sáng nhạt, diện mạo cũng có chút thay đổi. Sau đó cô gái nhìn về phía Tiểu Thiên giới thiệu:

"Mình là Doãn Thanh Thanh. Còn cậu?"

"Mình là Thuần Hi Thiên." Rất nhanh một tình bạn lại bắt đầu.

Trong lúc hai người nói chuyện, xung quanh mọi người đã nhanh chóng ổn định chỗ ngồi. Vừa lúc họ ngẩng đầu lên nhìn thì phía trên hiệu trưởng cũng tiến lên nói đôi lời khai giảng. Không có hứng thú với màn đọc diễn văn dài dòng, Tiểu Thiên ngây ngơ nhìn chăm chăm gáy người ngồi phía trên đến xuất thần.

Sau khi đọc diễn văn xong, Thầy Hiệu trưởng mời học sinh có thành tích ưu tú nhất trong đợt tuyển sinh vào trường vừa qua lên đài.

"Tiếp theo, mời học trưởng Tô Dật Phong - Chủ tịch hội học sinh lên phát biểu."

Phía dưới náo lên. Cơ hội hiếm có này chắc hẳn không ai muốn bỏ qua a. Hần bước lên bục, nhìn một lượt các học sinh phía dưới đang bát nháo. Hần vừa cất tiếng nói, như có ma chú trong từng câu chữ, không khí náo loạn ấy dần im bật họ cũng nhanh chóng nín thở trầm lắng nghe theo.

Trên thực tế có một vài người khác biệt. Cô gái ngồi bên cạnh Tiểu Thiên, Doãn Thanh Thanh vốn đã tốn hết sự kiên nhẫn sau khi nghe xong bài diễn văn của hiệu trưởng, đầu rỗng mồm vẫn nhìn lên phía trên nhưng ánh mắt lại không đặt vào một chỗ, ánh mắt sinh động nhìn sang mấy phía xung quanh, sau đó đột nhiên thu lại tầm mắt như thấy quỷ.

Còn Tiểu Thiên thì thủy chung nhìn chăm gáy người phía trước.

Trong lúc cả hai người bọn họ, kẻ giả vờ người lơ đãng thì đột nhiên phía trên đài, Tô Dật Phong lại hướng tầm mắt về phía họ. "Mời bạn nữ sinh kia. Người ngồi ở dãy ghế cuối cùng mang kính trắng bước lên đây."

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Chương 22.1: Tô Khải Phong

"Mời bạn nữ sinh kia. Người ngồi ở dãy ghế cuối cùng mang kính trắng bước lên đây." Giọng nói của Tô Khải Phong không mặn không nhạt, không nghe ra vui buồn hay câu giận, nhưng ánh mắt của hắn quá trực tiếp lại quá mức lạnh lùng. Diệp Luân liếc qua biểu tình thanh lạnh của hắn, âm thầm thương tiếc thay cho nữ sinh vừa mới bị kêu lên kia.

Thiếu gia nhà họ Tô trước giờ trong bất kỳ tình huống nào cũng đòi hỏi yêu cầu rất cao ở mọi người xung quanh, sinh ra là con nối dõi của Tô thị từ nhỏ đã được nuông chiều, muốn gì có nấy, mặc dù bên cạnh đó hắn cũng bị bắt học hành nhiều thứ bị ép buộc để học thật giỏi, nhưng một kẻ sinh ra trong giới thượng lưu có cái tự tôn riêng của mình, kẻ đứng ở vị trí càng cao thì lòng tự tôn càng lớn, như vậy thành công dường thành tự mãn, chỉ ít trước khi bị đá xuống đài thì hắn vẫn còn có thể ngồng được như vậy mãi.

Nói ra chính là việc Tiểu Thiên thờ ơ đối với bài thuyết trình của mình, Tô Khải Phong cảm thấy không vui, trước giờ chưa ai xem nhẹ hắn như vậy, người ta có thể nói xấu sau lưng hắn như thế nào hắn không biết nhưng đối với một người thẳng thừng biểu lộ vô cảm với bản thân như vậy, hắn cảm thấy tự tôn chính mình bị xúc phạm. Và vì sinh ra trong xã hội xem trọng nề nếp và thể diện của gia đình và dòng tộc, ngay cả cách để biểu thị sự bất mãn đối với một người khác cũng vô cùng có văn hóa.

Dường như không nghe thấy lời nói của hắn, bộ dáng Thuần Hi Thiên vẫn bất động, thấy vậy Doãn Thanh Thanh âm thầm đỏ mặt hỏi hột cho bạn gái nhỏ này, vừa lay vừa nói nhỏ. "Bạn Thiên Thiên, Tô học trưởng gọi cậu lên đó kia." Ánh mắt nhìn Tiểu Thiên có chút đồng cảm, khỏe có chút bất mãn ném về phía bóng dáng cao ngạo của Tô Khải Phong phía trên đài. Hành động này vừa vạ rơi vào mắt một người khác, ánh mắt cậu ta hơi lóe lên có vài phần hài lòng đối với biểu hiện này của Doãn Thanh Thanh.

"Ồ..." Trong hoàn cảnh mà mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía mình, thấy vài tia lo lắng trong đôi mắt người bạn mới quen, Tiểu Thiên băng quơ đáp một câu như vậy, ánh mắt hơi mông lung lại có vẻ như xem nhẹ những con người đang nhìn mình một cách soi mói, đứng dậy đi về phía đài.

Hàng ghế đầu, vài kẻ mang ánh mắt xem kịch, một số lại có vẻ thờ ơ.

"Không biết bạn gọi mình lên đây có chuyện gì?" Vốn nghĩ sẽ ngây ngô cho đến khi buổi lễ khai giảng kết thúc không ngờ lại có biến, suýt chút nữa là cô ngủ gật luôn rồi. Tiểu Thiên nhìn hắn trực diện hỏi, ánh mắt trong trẻo không lẫn một tia tạp chất, giống như mặt nước hồ thu tĩnh lặng...

Ngay khi đối mặt với đôi mắt đó, trái tim của Tô Khải Phong giật lên một nhịp, ngay cả lời định nói cũng bị nghẹn ngay cổ họng. Mắt mười giây sau hắn mới lấy lại được suy nghĩ và giọng nói của mình. "Đồng học... à Thuần Hi Thiên. Hình như bài diễn thuyết của mình không được tốt lắm phải không?" Hắn ôn nhả cười ánh mắt tỏ vẻ thân thiện.

Diễn thuyết? À là cái bài văn dài dòng mà hắn nói từ nãy đến giờ đó sao? Đúng là dài và hơi nhàm chán, nhưng thông thường trong những buổi lễ như vậy, dài dòng là chuyện khó tránh khỏi không phải sao? Huống hồ giọng nói của hắn rất dễ nghe, nhìn mọi người đều lắng nghe hắn như vậy, không phải là vì hắn nói rất có sức hút sao? Có gì lại quan tâm một phần tử nhỏ như Tiểu Thiên vậy?

Cô gái nhỏ băng khuôn. "Không phải là bạn nói rất tốt sao?" Trả lại một câu như vậy. Cậu học sinh này thật là kỳ quái, mày mĩnh của Tiểu Thiên nhún lại, đẩy đẩy gọng kính.

Trái lại bộ dáng ngốc ngốc của Tiểu Thiên, ý cười nơi khóe môi Tô Khải Phong tràn ra. "Bạn hỏi như vậy? Chẳng lẽ nãy giờ mình nói gì bạn đều không để tâm sao??" Lời này nói ra rõ ràng là bóp méo ý nghĩa trong lời của Tiểu Thiên. Nhưng cái chính là lại vô cùng hợp lý, hắn nói như vậy lại càng không thể biện minh được. Mà Tô Khải Phong là ai, là Tô thiếu gia, là người sẽ kế thừa Tô thị, mà Tô thị là gì, chính là tập đoàn tài chính đứng thứ hai nước Y chỉ sau tập đoàn Thần Long. Hắn chính là kẻ được toàn thể mọi người chỉ hận không thể khiến hắn vui vẻ được. Mười mấy năm ròng sống cuộc sống được phụng trong tay, khiến hắn quên mất rằng một kẻ đứng thứ 2 thì còn có cái đứng thứ nhất để ngăn mặt nhìn.

Không để tâm? Cái này hình như là có. Nhưng mà rõ ràng Tiểu Thiên vẫn nghe hắn nói, thậm chí trong lúc đó cô cũng rất chuyên tâm nhìn gáy của người khác, an tĩnh không hề gây ra bất kỳ âm thanh nào mà. "Thật ra mình có nghe bạn nói." Mặc dù là không quan tâm lắm đối với việc hắn nói là gì, nhưng âm thanh nghe được là thực.

"Vậy bạn có thể lặp lại những lời mình nói được không?" Cừu con cũng rơi vào bẫy. Cứ tưởng có thể có trò hay gì? Thu lại vẻ mặt thân thiện thay vào đó là khuôn mặt lạnh nhạt vài phần hà hễ. Khóe mắt liếc qua cô gái nhỏ.

Bên dưới đã có tiếng xì xào bàn tán nho nhỏ, không hồ là con cưng của Tô gia, ngay cả khiến người ta rơi vào bẫy cũng nhẹ nhàng thanh thoát không có chút mảy mai sơ sẩy. Có vài ánh mắt ném về phía bóng dáng Tiểu Thiên, có thêm vài phần chăm chọc trêu tức. Chọc ai không chọc lại động đến vậy ngược của Tô đại Thiếu gia.

Nghe lời này, đôi mắt Thuần Hi Thiên hơi ngáy ra, không ngạc nhiên không biểu tình chỉ là nhìn chằm chằm khuôn mặt của hắn, khuôn mặt nhỏ bao phủ một tầng lạnh nhạt. Mối nhỏ như anh đào mím lại thành một đường, Tiểu Thiên có gốc đi chẳng nữa cũng biết cậu học trưởng này đang làm khó mình. Huống hồ cô không những không ngốc mà còn là tiểu thiên tài biến thái. "Hẹn hò." Nhìn đến cuối chỉ nhỏ giọng nói ra hai chữ đó.

Người xung quanh không nghe được, nhưng Tô Khải Phong nghe được, nụ cười của hắn cứng ngay trên mặt, biểu tình có chút sững sờ. Là cô nói hắn hẹn hò... đột nhiên cảm thấy trò đùa này không còn vui nữa... ý định dừng mà kịch lại nhưng lời chưa nói, Tiểu Thiên đã đi về phía bục, mắt ngay cả

nhìn cũng không nhìn hấn ta, môi nhỏ hướng vào micro và cất giọng...

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Dưỡng Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Chương 22.2

Chỉnh chỉnh lại chiếc micro, Tiểu Thiên lật lật lại phần văn bản được chuẩn bị để Tô Khải Phong lên nói ban nãy, điều khiển lại giọng nói, sau đó bắt đầu nói lại bài diễn văn của Tô Khải Phong. Ánh mắt cô nhóc tinh khiết và sáng, trong đó còn có một tia tinh anh một tia giáo hoạt, một cái thần thái khiến người người kín cần lắng nghe, giọng nói ngọt ngào truyền cảm, lời lẽ nói ra mang theo một sức hút kì lạ, ngay cả Tô Khải Phong dường như cũng bị hút hồn vào đó.

Trong hội trường, một không khí yên tĩnh chỉ có giọng nói ấy vang vọng như một loại ma chú khiến người ta trầm mê. Đến khi giọng nói đó đã ngừng hẳn, người ta mới giật mình, tỉnh người, nhưng giống như bị xóa kí ức vậy, không nhớ rõ ràng lúc này Tiểu Thiên đã nói gì.

Thấy đã đạt được hiệu quả mong muốn, Tiểu Thiên mỉm cười nói vào micro: " Bài diễn văn đến đây là hết. Cảm ơn các bạn đã lắng nghe."

Chuyện này, mặc dù không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng bản thân những học sinh bên dưới cũng đành phải vỗ tay cho có lệ.

Bóng dáng Tô Dật Phong đứng phía trên đã có chút không vững, không phải là không ngờ tới việc cô nhóc này có thể khiến hấn cảm thấy mất mặt, nhưng đây là lần đầu tiên hấn bị xấu mặt trước nhiều người như vậy, còn là trước những người trong giới thượng lưu này. Lý trí của hấn không cho phép điều đó.

Để cứu vớt cục diện xấu hổ cho hấn, An Mục Khê che miệng nói nhỏ với Hoa Mỹ Kiều, bộ dáng có chút rụt rè, nên nói xong thì co lại. Hoa Mỹ Kiều thấy vậy đắc chí, như vậy không phải là muốn giúp cô ta lấy được điểm cộng trong mắt Tô Khải Phong sao? Quả nhiên rất tốt.

" Không phải Tô học trưởng còn chúc toàn thể mọi người bằng một câu Tiếng Anh sao? Sao không thấy bạn nhắc tới." Giọng nói của cô ta vang lên, Tô Khải Phong liền nhíu mày. Không phải là chưa từng thấy qua những mưu mô trong giới thượng lưu mà cụ thể hơn là trong giới tiểu thư và thiếu gia này, bản thân hấn cũng vừa mới đó thôi. Nhưng chưa bao giờ hấn thấy rõ như lúc này, cảm giác của người trong giới thượng lưu, khinh khi, mưu đoạt, và còn có cả quyền lực. Họ sẵn sàng bao che, đồng tình, ủng hộ lẫn nhau vì cái lằn ranh giữa thượng lưu và người thường này. Hấn cũng là một kẻ như vậy không phải sao??? Ý thức được điều này nháy mắt hấn cảm thấy còn quá non trẻ, trò đùa này thật nhạt nhẽo, nhưng đã đến nước này hấn phải lấy được phần lợi lớn cứu vớt danh dự bản thân mình. Cách làm tốt nhất là đứng bên cạnh làm ngư ông đắc lợi.

Mặc dù không nghe hết toàn bộ bài diễn văn nhưng Tiểu Thiên nhớ rõ ràng, Tô Khải Phong không hề nói những lời này, việc thay đổi phát âm giữa hai ngôn ngữ khác nhau rất dễ bị người khác nhận ra. Điều này có nghĩa là có người đã lợi dụng lúc Tiểu Thiên không chăm chú lắng nghe mà nói bừa đây mà. Trong con người đen lóe lên một tia âm mưu, quả nhiên Long nói không sai, bên ngoài toàn là người xấu. Dẫu môi. " Xấu xí."

Đại thiếu gia soái ca, phong lưu nhiều tiền thì bị chê là hẹp hòi. Tiểu Thư xinh đẹp, kiều mị lại bị chê là xấu xí. Tô Khải Phong đang đứng gần đó, run run khoe miệng, cô gái này hoặc là vô cùng ngu ngốc, hai là một người không bình thường. Điều này khiến cho hấn ta phải nhìn lại mấy lần. Bộ dáng ngây ngô có chút ngốc nghếch này... cũng thật đáng yêu đấy chứ. Vô ý nâng lên một nụ cười nhạt. Chết tiệt!!! (Tác giả: Đinh châu nghe cung...)

Tiểu Thiên lục lọi lại trí nhớ, cô nhóc chắc chắn là chưa từng nghe qua điều này, và cũng chắc rằng Tô Khải Phong không hề nói câu đó. " Chắc chứ?" Nhìn sang phía Tô Khải Phong, thấy hấn đang tự cười...

Mặc dù không có sự xác định của hấn, những học sinh đang ngồi phía bên dưới đã vội hướng ứng. Có kẻ ngốc mới không làm như vậy, nếu lên tiếng phản bác chẳng khác nào chống đối với đại thiếu gia nhà họ Tô. Không biết chừng còn dính líu đến cả gia tộc của mình không chừng.

Thấy thái độ của mấy học sinh này như vậy, Doãn Thanh Thân bên dưới âm thầm chắc lưỡi mấy người này thật là... cô không ủng hộ cũng không hòa theo đám người này, bởi vì nhìn vào đôi con người sáng trong của người bạn mới quen. Chắc chắn bạn ấy có cách giải quyết vấn đề này. " Ừm. Các bạn đều nghe rõ Tô học trưởng nói như vậy?" Tiểu Thiên cười nể, hướng xuống đài nói một câu như vậy, đáy mắt nhìn về phía Tô Khải Phong, thấy hấn đang nhìn mình, trong lòng không vui, lần sau phải tránh thấy mặt bạn đồng học này mới được.

Lại là một tràng âm thanh đứng về phía Tô Khải Phong. " Đúng vậy." nhất là Hoa Mỹ Kiều đang vô cùng đắc ý mà nhìn về phía hấn hi vọng nhận lại được một tia tán thưởng, nhưng đáng tiếc bộ dáng của hấn giống như xem kịch. Không sao chỉ cần qua chuyện này, không sợ ánh mắt của cậu ấy có thể nhìn về cô ta lâu hơn một chút.

" Ồ." Sau đó, Tiểu Thiên bước xuống bục, rồi rất có thành ý hướng tới ba người đang ngồi hàng đầu của dãy ghế. " Ba bạn đều nghe thấy Tô học trưởng nói câu đó?"

Ba người này nhủ mảy, nhưng vẫn mạnh dạn gật đầu đồng ý, mặc dù ba người này không sợ Tô Khải Phong nhưng vì quyền lợi của giới thượng lưu nên họ cần phải bao che cho hấn.

Ngồi ngay cạnh họ, một thiếu niên trạc tuổi Tô Khải Phong cười nhạt, nhìn sang phía Tiểu Thiên. “Cô rất thông minh.”

“...” Đồng Học Thuần nhún đôi mày mảnh nhỏ nhìn lướt qua phía cậu ta, ngẩn ra rồi cười cười.

Ngay sau đó, ba người kia được Tiểu Thiên mời lên phía trên.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Không Đề.

Lúc này, chiếc BMW màu đen đã rẽ vào trong tầng hầm bên dưới tập đoàn Thuận Long, chạy thẳng vào trong qua một đợt trung chuyển thang máy cuối cùng trở ra ở tầng hầm số 9. Trong tầng này không có đến một bóng xe, đây là tầng trống bởi vì bên dưới tầng này là đại bản doanh thứ 2 của bang Hắc Long. Mục đích chính là để triệt để cách âm những tầng trên cũng không nghe ra được bất kì âm thanh gì bên dưới này.

Bên cạnh là thang máy chuyên dụng dành cho Tổng giám đốc, Lôi lái xe vào một địa điểm gần đó, sau đó bước ra mở cửa cho Hoắc Minh Long. Tính ra anh cũng đã bên cạnh Hoắc Minh Long gần tám năm, nhiều năm trôi qua càng khiến anh nhận ra chuyển biến của Hoắc Minh Long, cũng dần tự nhận ra, làm trợ lý hay cấp phó như Hoắc Minh Long không phải là không tốt, thái độ cũng dần hướng về quan điểm này, mặc dù cả hai vẫn chưa nói rõ với ai.

Từ ngày Tập Đoàn Thuận Long chính thức xuất hiện một cách đột ngột khiến cho toàn nền kinh tế nước Y đi từ chấn động này đến chấn động khác, từ một tập đoàn không có tên dần lên hạng năm liên tiếp hạ bệ các tập đoàn tài chính còn lại, giờ phút này ngay đến tập đoàn từng đứng trụ hạng nhất một thời cũng đứng nép mình trước Thuận Long. Cũng khó trách hiện thời tập đoàn đã chiếm 50% thị phần tài chính của nước Y, 40% thị trường bất động sản và xây dựng, những tập đoàn khác còn chưa có với tới đâu.

Càng như vậy người ta càng thêm tò mò thân phận ông chủ của tập đoàn này là ai? Mấy năm qua đây vẫn là một câu hỏi lớn mà người trong cuộc chưa bao giờ tìm ra được. Hoắc Minh Long là người biết rõ nhất, mình càng đứng trên cao, người ta càng ngưỡng vọng bản thân nhiều, càng như vậy thì sẽ gây nên không ít phiền toái, chỉ ít hiện giờ anh biết, anh còn một số việc phải làm mà điều kiện tiên quyết là thân phận và lai lịch này vẫn cần phải giữ bí mật.

Bước vào thang máy giờ tay lên nhìn đồng hồ, giờ này Tiểu Thiên chắc đang ngồi nghe khai giảng rồi, đôi mày rậm thanh lãnh của Hoắc Minh Long hơi nhíu lại, có dự cảm lạ. Mặc dù anh không muốn nhóc con đi học, nhưng thực tế những năm qua đem nhóc con đặt lại bên người mãi cũng không tốt, không chừng còn có thể học hỏi được nhiều thứ. Đột nhiên anh hỏi. “Lôi, Tiểu Kỳ có đi học chưa?”

Tiểu Kỳ là con trai cưng của Lôi với Mị. Một lần bị sảy thai làm cho hai người cực kì chờ đợi đứa con này, bộ dáng của Tiểu Kỳ có vài phần giống Lôi, nhưng tính cách thì ngược lại hay cười, mỗi lần nghe thấy hần cười, khuôn mặt vốn lạnh nhạt của Lôi cũng nhộn nhạo vui vẻ theo.

“Thiếu gia. Tiểu Kỳ sẽ không học mẫu giáo.” Mị từ lúc sinh con trai liền không kể bất kỳ điều gì nữa, suốt ngày chơi đùa cùng con trai thì đã đành, đôi khi bỏ quên luôn anh, cái này làm cho khuôn mặt lạnh nhạt của Lôi vài lần không thể giữ nguyên được, mẹ nào lại không thương con, Lôi ăn phải ‘khổ hoa’ đành chịu...

Nhìn lại phía Lôi, Hoắc Minh Long âm thầm tính toán, sau này có con thế nào Tiểu Thiên cũng sẽ như Mị... Tốt nhất vẫn là nên từ từ... (Tác giả: * Cười gian xảo * Ba năm nữa à... hi hi...)

Thang máy lên đến tầng 120 của Tổng tập đoàn Thuận Long, cánh cửa vừa mở bên trong liền hiện ra một bầu không khí thoải mái, dễ chịu. Trên tầng cao nhất, xung quanh các tòa cao ốc, các căn hộ chung cư, các nhà hàng khách sạn đều như dưới chân mình.

Trong tầng này, Phòng Tổng giám đốc chiếm 1/7 tầng, diện tích lớn bao hàm bên trong là một phòng thư kí khá rộng rãi, phần còn lại được bày trí như một căn hộ chung cư cao cấp đắt tiền với đầy đủ tiện nghi, có hồ bơi lộ thiên có phòng bếp phòng ngủ, phòng khách,... đều đầy đủ cả. Nhưng nơi này chưa một lần Hoắc Minh Long từng ngủ qua đêm, cho nên mọi thứ vẫn còn được trong như mới.

Bước vào phòng, Hoắc Minh Long liền nhanh chóng bắt đầu làm việc, bên trên bàn là một chồng tài liệu chừng mấy mươi loại, chất thành một núi nhỏ, bên dưới tập đoàn không thiếu nhân lực, tất cả tài liệu ở đây những phần nào có thể gián lướt các phần công bên dưới đều đã gián lướt hết mới đến tay Hoắc Minh Long.

Nhưng phần này, khi đến tay anh mới biết nó có thể được giải quyết nhanh như thế nào.

Con người lam híp lại thành một đường, lấy tài liệu bên cạnh sang đọc, nháy mắt liền lật sang trang, tốc độ đọc kinh người rất nhanh nếu có gì không thỏa đáng, liền gạch chân tại điểm đó rồi bỏ sang một bên, tiếp tục với tay đến phần tài liệu thứ hai, ánh mắt lướt qua thấy ổn liền rẽ ra phía trước, công việc cứ thế.

Tầm một tiếng sau, Lôi cũng soạn xong phần hợp đồng mới, tính toán lại sổ sách, những thứ này mỗi ngày đều phải kiểm tra lại một lần, xong bước ra khỏi phòng thư ký, lấy văn kiện đã phê duyệt mang xuống cho các phòng ban bên dưới chuẩn bị bước kế tiếp, văn kiện nào chưa ổn cũng được đưa đi sửa ngay. So với hành động mau lẹ của nhóm bên dưới, tốc độ Hoắc Minh Long và Lôi càng nhanh hơn, đến tầm 10 giờ mọi thứ đều xong xuôi.

Đến lúc này, Hoắc Minh Long liền nhớ đến Tiểu Thiên, nhóc con bộ dáng ngây ngô, khuôn mặt đáng yêu hay cười, trước giờ chưa gặp qua người ngoài không biết ứng phó ra sao. Sáng dần dò Tiểu Thiên thiết bị thay đổi nhân diện rồi (Chiếc kính đó^^), khuôn mặt không quá xuất sắc sẽ bớt gây không ít phiền toái. Mặc dù anh biết kết quả người bị chuốt lấy phiền toái không phải là Tiểu Thiên nhưng vạn nhất vẫn là có Ảnh đi theo sẽ an tâm hơn. Không biết sáng giờ nhóc con đã làm gì rồi. Nghĩ đến liền gọi cho Ảnh...

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Chương 23.2

Trong khu ẩm thực của học viện. Trong các tủ kính, các món ăn đều được trang trí tinh xảo, không hồ là học viện cao cấp, thức ăn đều được tỉ mỉ chuẩn bị, ngay cả đầu bếp cũng là năm sao, nhìn một tủ thức ăn đầy đủ sắc hương vị, chỉ nhìn thôi đã thấy ngon miệng. Nhìn một lượt các món ăn giá cũng xấp xỉ tiền lương cả tháng của công nhân viên chức, chưa nói tới mấy món đặc biệt cũng là bằng cả mấy mươi vạn, Tiểu Thiên lộ ra một chút tò mò, sống chung mái nhà với Hoắc Minh Long, cô gái nhỏ hầu như không có khái niệm về tiền bạc. Anh chỉ là đưa cho cô nhóc một tấm thẻ bạch kim cần gì thì cứ dùng thẻ là được.

Xem xét chọn ra vài món ăn đơn giản, thực tế, Tiểu Thiên không có cái lưỡi kén chọn như Hoắc Minh Long, chỉ cần không quá dở là được, biểu tình khi ăn, cũng đủ làm người ta cảm thấy ngon miệng. Nhắc tới Long khẩu vị của anh ngày càng khó tính rồi, sáng nay mới tìm một đầu bếp mới về, mong là ông ấy có thể làm được một tuần. Sau khi cô thanh toán xong định rời đi thì bất chợt bị một người đàn ông ngăn lại.

Tô Khải Phong ngồi trong phòng ăn xa hoa được đặt riêng biệt nhìn xuống dưới, vô tình bắt gặp Tiểu Thiên đang chọn đồ ăn, người mang cặp kính to tướng, kẻ duy nhất không hề quan tâm tới buổi diễn thuyết của hắn. Còn khiến hắn vài lần cảm thấy mất mặt, không hiểu vì sao hắn lại không chán ghét cô vậy.

Nhìn cô gái xinh xắn, đi loanh quanh chọn lựa, bộ dáng chăm chú, kính đáng cả vào tủ bày biện có cảm giác rất đáng yêu, cả cái lúc chọn thức ăn, biểu tình ngây ngô, lại rất nghiêm túc, thỉnh thoảng lại mẫn mõi anh đào, trông đặc biệt dễ thương. Ngay khi suy nghĩ này vừa lóe lên, hắn ta liền cau mày. Dễ thương sao? Hắn cũng có cảm giác kỳ lạ với cô gái này. Dường như cô gái nhỏ có một sức hút to lớn với hắn vậy. Bàn tay phát lên liền có một người đi đến cuối đầu chào “Thiếu gia, có chuyện gì sai bảo?”

“Người gọi cô ấy lên đây.” Ngón tay thon dài chỉ vào bóng dáng xinh xắn phía dưới.

Tên kia liền hơi giật mình. Không phải thiếu gia thường không thích có học sinh nữ tiếp cận sao? Tầm mắt đi chuyển xuống phía dưới hiểu ý liền đi về hướng Tiểu Thiên. Đến nơi cô gái đó đã định rời đi, hắn đành chặn cô lại trước. “Xin lỗi cảm phiền tiểu thư. Không biết cô có thể đi lên kia gặp thiếu gia của chúng tôi được không?” hướng tay về phía khu đặc trưng dành cho công tử thế gia. Chắc chắn một trăm phần trăm là đồng ý. Thiếu gia bọn họ là ai chứ, người ta là No.1 tại trường này đó nha. Là người trong mộng của tất cả mọi nữ sinh trong trường a. Nhưng...

Thuần Hi Thiên không những không đồng ý mà còn vô cùng bất mãn với thái độ chặn đường người khác đi của người đàn ông đứng trước mặt mình này. Cặp mày thanh mảnh nhíu lại, sau đó lạnh nhạt nói. “Không.” Người này không phải là gã đàn ông đứng sau Tô học trưởng gì gì đó sao? Nhớ tới hắn, trong lòng Tiểu Thiên liền hiện lên hai chữ keo kiệt. Thấy người này tốt nhất nên đi đường vòng.

Người đàn ông có vẻ hơi ngạc nhiên giọng điệu chứa đầy vẻ không tin được “Tiểu thư ... Thiếu gia chúng tôi là Tô Khải Phong đó. Tiểu thư có thể...” Cô gái này cũng thật là, năm lần bảy lượt phản đối lại thiếu gia, dường như không biết rõ thiếu gia có vị thế như thế nào trong ngôi trường này càng không biết Tô gia có vị trí như thế nào đối với nền tài chính nước Y sao? Không phải là dạng đầu óc có vấn đề thì cũng là ngu ngốc đến đáng thương mới không thuận theo thiếu gia mà thôi.

Thấy người đàn ông vẫn cứ cố chân đứng trước mặt mình, Tiểu Thiên vừa khó chịu lại không biết nên gọi anh ta rồi đi như thế nào. Đúng lúc này, một giọng nói nam tính dễ nghe vang lên từ phía sau lưng tên đàn ông. “Đồng học Thuần, chào bạn.” Nam sinh này cười nhẹ nhàng với Tiểu Thiên, vừa nhìn về phía người mặt áo đen như nói. “Người ta không nề mặt thiếu gia nhà anh rồi, sao còn đứng đó.”

Thấy người này đi tới, tên áo đen lúng túng nhường đường.

“Chào Thượng Quan học trưởng” Tiểu Thiên chào đáp lại.

Phía trên, Tô Khải Phong liếc mắt nhìn về phía Thượng Quan Dương, nhíu nhíu mày. Trong trường này ít có người nào có thể khiến hắn cảm thấy uy hiếp hơn nam sinh này. Người đàn ông kia cũng lên báo cáo: “Thiếu gia, cô gái đó không đồng ý.” không còn gì để nói.

Hắn nghe thế cũng hơi ngạc nhiên hỏi: “Có nói người mời là ai không?”

Tên kia run run nói: “Có.”

“ Cô gái đó vẫn không đi lên?”

“ Vâng.”

Tô Dật Phong cũng không tức giận. Chuyện này hẳn cũng có thể đoán được, tầm mắt rời xuống nhìn bóng dáng hai người đang rời khỏi vừa đi vừa nói chuyện bên dưới. Trong học viện này người mà có thể đứng ngang hàng với hắn ta là vô cùng hiếm, Thượng Quan Dương chính là nằm trong số đó. Một người xuất thân trong một gia đình đều là quân nhân cấp cao, anh trai là thượng tá trẻ tuổi nhất của nước Y năm nay mới 20 tuổi, cha là thượng tướng, là cục trưởng của quân khu ba, tương lai so ra không hề thua kém Tô Khải Phong.

Nhưng vì sao, Thượng Quan Dương này cũng muốn thân cận với người mà hắn đang chú ý đến chứ.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Chương 24.1: Bí Ẩn

Trong đầu Thượng Quan Dương lúc này là một dấu chấm hỏi to tướng, ánh mắt cậu nhìn về phía cô gái nhỏ đang toàn tâm toàn ý ăn uống mỹ vị kia mà trong đầu thậm chí không hiểu nổi, trong đôi mắt đen trong suốt thuần khiết ấy chứa đựng gì. Cậu không phải không biết vị thế của nhà họ Tô tại nước Y này, không phải chỉ riêng cậu e là bất kì người nào cũng rõ ràng điều này, nhắc tới Tô thị người ta liền nhớ đến một tập đoàn tài chính lớn có thể hắc hơi là làm rung chuyển cả một nền kinh tế. Dẫu vài năm gần đây sự xuất hiện và bành trướng của Thần Long đã nhanh chóng bỏ xa những đối thủ còn lại, nhưng vị trí thứ 2 của Tô Thị là vững nu kiềng ba chân, nắm 1/4 lượng tiền trong toàn quốc không phải là một chỗ có thể chọc đến.

Nhưng hôm nay, cô gái nhỏ với cái cặp mắt kính to tướng trên mặt, biểu tình lúc nào cũng ngây ngô này, không tiếng động dễ dàng khiến cho người thừa kế tương lai của Tô Thị không chỉ một lần bị mất mặt. Nếu nói cô gái này ngây ngô đến mức không biết đã chọc phải ai thì cậu không tin, chỉ bằng khả năng ứng phó tình huống đem vấn đề đẩy lại cho người đặt bẫy, đây không phải là khả năng mà một kẻ ngốc có thể làm được. Còn về phần làm như thế nào lại là một vấn đề còn cần phải suy ngẫm thêm. "Đồng học Thuần." Thượng Quan Dương chưa từng gặp qua vấn đề này lần nào, muốn tháo chuông cứ hỏi người buộc chuông trước vậy.

" Hửm?" Tiểu Thiên vừa ăn phần bánh cuối cùng vào miệng. Trên đôi môi nhỏ xiu dính vài vụn bánh, ánh mắt vừa nhìn sang phía Thượng Quan Dương vừa lấy từ trong cặp ra một chiếc khăn tay lau miệng. Trên nó có thêu chữ Thuần bằng chỉ vàng, phản phát trong không khí một mùi thơm dịu nhẹ.

Trong đầu lại náo loạn, Thượng Quan Dương nhìn chiếc khăn tay của Tiểu Thiên, âm thầm nhớ. Đây là loại khăn tay cao cấp là hàng thượng phẩm trong thượng phẩm, chất liệu mềm nhẹ thoải mái không gây ma sát cho da, trên khăn tẩm một mùi hương làm bằng chất liệu quý hiếm được chiết xuất từ mật cá voi. (Tác giả: GG thẳng tiến...) Sản xuất với số lượng có hạn, chỉ khi đi dự đám tiệc người ta mới đem theo, mùi hương có thể bảo lưu năm mười năm không phai. Đừng nói là đem ra lau miệng, gia thế như thế nào mới có thể tùy tiện sử dụng như thế này. Nhắm mắt trong toàn nước Y ngoài một số siêu tập đoàn và quan chức cấp cao thì may ra. "Đồng học Thuần. Bạn là ai?" Thượng Quan Dương nhíu mày hỏi.

Là ai? Tiểu Thiên chớp chớp mắt, sau đó cúi đầu nhìn bảng tên trước vạt áo mình sau đó, rất tự nhiên mà đáp lại. " Thuần Hi Thiên."

Đột nhiên, Thượng Quan Dương cười lên. Cậu nhận ra với kinh nghiệm 18 năm sống trong giới thượng lưu của mình, lần đầu tiên cảm thấy bản thân quá non kém. Có phải là cô gái trước tư duy đơn thuần, hay là thâm sâu đến mức cậu không nhìn thấy được. Quả thực giữa hai điều đó, cậu không thể biết được, nhưng lí trí cho cậu biết, đã có một người nữa để lại dấu ấn trong cuộc đời cậu. (Tác giả: Anh này không phải tra nam đâu nhé.)

" Ban đầu là Thuật thôi miên đúng không?" Sau khi cười, Thượng Quan Dương nhẹ giọng hỏi một câu như vậy. Trước giờ cậu luôn có một sở thích vô cùng to lớn là tìm hiểu về thuật thôi miên. Thuật miên được chia ra làm nhiều loại, trong đó phổ biến nhất là ba loại, loại một tác dụng bằng hình ảnh, loại thứ hai là tác dụng bằng âm thanh, loại thứ ba là tác dụng cả hai.

Nghe đến câu hỏi của cậu, Tiểu Thiên liền cười hi hi. " Ừm, là Quảng âm đại chúng."

Trong lòng nổi lên một đợt sóng, đối với người tìm hiểu về thuật thôi miên mà nói, Quảng âm đại chúng là cực kì khó thực hiện, Thượng Quan Dương nhớ, thuật thôi miên này sử dụng quảng giữa hai âm có vị trí cực cao trên thanh cao độ phối hợp với âm cực thấp. Âm thanh mặc dù có thể bị cản trở bởi các thiết bị chắn âm, nhưng với những loại âm thanh này người ta hoàn toàn có thể tác động được tới ốc tai, gây ù tai hoặc là thần trí mơ hồ tạm thời. Mà dựa vào biểu hiện của toàn thể hội trường lúc này thì rơi vào trường hợp 2. Nếu không phải bản thân cậu cũng bị người ta thôi miên thì cậu hoàn toàn không tin, cô gái nhỏ trước mặt lại có giọng quảng âm dài như vậy. Chỉ có một người có sử dụng chất giọng cực tốt thì mới có khả năng thôi miên một số lượng người lớn như vậy.

" Ai đã giúp cậu học thôi miên?" Nhưng thuật thôi miên này nếu không có được người chỉ dạy qua e là không thể thành tựu được như vậy. Người đó là ai nhất định cậu phải tìm được và theo học người đó.

Nhưng đáng tiếc thay, Tiểu Thiên học được thuật thôi miên không phải là từ con người, nhìn thấy bộ dáng nhiệt huyết của Thượng Quan Dương, Tiểu Thiên không biết nên nói như thế nào nữa, môi nhỏ chu lên đầy áy náy. " Người đó... không còn sống trên đời nữa." Vì dạy Tiểu Thiên, chính là một con ma, hồn ma nữ hầu. (Tác giả: Nhân vật phụ vạn năng...)

Lần đầu tiên, Thượng Quan Dương cảm thấy lúng túng trong đời, nhìn khuôn mặt không chút biểu tình của Tiểu Thiên, sự khó xử trong lòng của cậu còn tăng gấp bội. Không biết làm gì hơn, cậu đành đổi sang vấn đề khác. "Vậy còn lần thứ hai?"

"Chuyển đổi ngữ âm." Một khi trong cùng một hệ ngôn ngữ, đột nhiên có một người sử dụng hệ ngữ âm khác, ngay lập tức xung quanh sẽ nhận ra ngay. Giống như việc bạn đang nghe một bài hát dở chừng, đột nhiên xen vào một bài hát khác, tất nhiên là bạn sẽ phát hiện liền.

Còn về cách làm của Tiểu Thiên, cô nhóc biết chắc chắn, lời Hoa đồng học nói là không chính xác, cho nên chỉ cần gọi ba người lên sau đó cho họ cùng một lúc phát âm chữ cái đầu tiên, chữ cái thứ hai, và chữ cái thứ ba trong câu chúc tiếng anh kia, nếu ba chữ không ghép lại thành được một từ có nghĩa thì coi như trong ba người không ai nghe câu chúc đó là gì. Khả năng hợp lí là rất thấp cho nên ngay khi ba người phát âm ra xong, những người ủng hộ Hoa Mỹ Kiều đều cảm thấy mắt mờ.

Đúng lúc này tiếng chuông báo hiệu vào lớp vang lên, hai người đứng lên sau đó đi đến lớp học của mình.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Dưỡng Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chương 24.2

Cũng gần tới giờ vào tiết. Các học sinh cũng vào lớp học. Thuần Hi Thiên đi cùng Thượng Quan Dương rất nhanh đã đi đến lớp học của mình. Hóa ra hai người cũng đều học cùng một lớp. Vừa bước vào trong, Tiểu Thiên liền sinh ra chút hứng thú với không gian trang nhã bên trong căn phòng.

Lớp Z này cũng không phải là bình thường, người trong lớp này không phân tuổi tác, tập trung là Thiếu gia, Tiểu thư thiên chi kiêu tử của mấy gia tộc lớn. Thịnh thoảng có vài người xuất thân từ gia đình bình thường học cùng nhưng những người này không phải có bộ óc tiềm năng thì thuở nhỏ hẳn cũng là thần đồng. Mà lần này Thuần Hi Thiên bước vào lớp này với xuất thân là người bình thường như những người này đây. Vì những nhân vật học sinh với xuất thân như vậy, phòng học đương nhiên khác hẳn so với những phòng học còn lại. Phần Ưu tiên này cũng không phải là chỉ một chút.

Lớp học rộng rãi thoáng mát trang trí đơn giản nhưng sang trọng, bàn ghế cũng là làm từ một loại gỗ quý tỏa ra mùi hương thơm ngát, bên cạnh lớp học còn có một phòng bếp có mấy loại thức uống đã được pha sẵn, có thêm một vài món điểm tâm tuy không phong phú như dưới nhà ăn nhưng trông cũng khá ngon mắt được đặt trong tủ kính. Phía sau dường như là phòng nghỉ có cả vài chiếc giường và lắp luôn một chiếc ti vi 50 inch ở giữa, là ti vi 3D, bên dưới còn có mấy chơi game của Sony... quả nhiên là mọi thứ đều chu đáo cả.

Hiển nhiên Tiểu Thiên cũng không ngạc nhiên lắm, càng không biết rằng Phúc bá chọn là phòng đặc biệt dành cho học sinh quý tộc hoặc những học sinh có trí lực hơn người tuyển qua vô vàn những vòng thi sát hạch kĩ càng mới chọn được ra hết thảy gần 40 người trong phòng học này. Bởi vậy khi Tiểu Thiên cùng Thượng Quan Dương bước vào ngay lập tức thu hút cặp mắt của người khác.

Ánh mắt của cô gái nhỏ nhanh chóng nhìn thấy cô bạn nhỏ mới quen đang hào hứng cười với cô kia, nhanh chóng đi về phía cô ấy. Ban đầu lúc tan lễ khai giảng ra, Tiểu Thiên và Doãn Thanh Thanh đi cùng nhau, nhưng đi chưa được mấy bước đám người Hoa Mỹ Kiều đã đi đến trước và chắn ngang đường của hai người. Bộ dáng không giải quyết chuyện Tiểu Thiên khiến ả mất mặt thì không xong với ả ta đâu, nhưng cuối cùng lại được Diệp Luân giải vây, cậu nói là có chuyện cần nói với Doãn Thanh Thanh nên hai người đành đi trước, Tiểu Thiên sau đó đi đến phòng ăn.

"Này cậu có quen với Thượng Quan Học trưởng sao?" Doãn Thanh Thanh tò mò hỏi. Bạn nhỏ mới quen này của cô thực sự rất thần thần bí bí a, nếu nói Doãn Thanh Thanh cô không thích cùng gia đình tham dự mấy buổi tiệc xã giao nhằm chán, vốn hiểu biết về nhân vật có hạn thì thực sự trước giờ chưa nghe đến thân phận Thuần Hi Thiên, nhưng cô gái nhỏ này cả gan thách thức không những là Hoa Mỹ Kiều còn với cả Tô Khải Phong thì hẳn cũng phải có lai lịch không nhỏ, nếu không thì cũng là lớp người có địa vị về mặt chính trị trong xã hội.

Lời nói này vừa dứt, Tô Khải Phong đi vào, ánh mắt hắn ta liền chú ý đến bóng dáng của Tiểu Thiên đang định trả lời câu hỏi của bạn học Thanh Thanh. Bước chân nhanh chóng đi qua, sau đó ngoài dự đoán của mọi người, đột nhiên anh ta cúi đầu sau đó chào cô. "Chào đồng học Thuần, chuyện lúc nãy đã làm khó bạn, mong bạn bỏ qua."

OANH!!! TÔ KHẢI PHONG XIN LỖI. CMN chuyện gì xảy ra thế này!!! Toàn thể ba mươi mấy ánh mắt đang chờ xem cuộc vui liền hóa thành ngáy ngộc, đơ ra như bị sét đánh, há hốc hàm dưới suốt dài tới đất... Nhưng nguyên bản chủ nhân lại không cảm thấy có điều bất thường, ngược lại Tiểu Thiên còn thấy đây là một điều vô cùng hợp lí nữa. Ai biểu rõ ràng là chuyện cậu ta không làm, người ta thêm thắt vào để làm khó cô mà cậu ta không nói một lời nào, không phải là dung túng người khác làm vậy sao??? Nhưng người ta cũng đến xin lỗi rồi còn khá nghiêm túc nữa, nên không thể đánh kẻ mặt cười được. "Coi như không có gì là được." Còn nở nụ cười vô cùng thân thiện với Tô Khải Phong nữa.

Khi cô vừa nâng môi cười, hai lún đồng tiền liền hiện lên, đôi mắt đen thanh thuần sáng trong thuần khiết, gò má hơi hồng hào, môi anh đào cong cong, nhìn vô cùng thanh khiết, đáng yêu. Ngay lập tức đuôi mắt những con mắt đang nhìn chằm chằm về phía bên này, đặc biệt là Tô Khải Phong. Khi nhìn lại vẫn là khuôn mặt bình thường mà thôi, một giây lóa mắt trước đó chỉ là ảo giác, nhưng lại khiến cho cậu ta có chút ngáy ngẩn trái tim trong ngực đập nhanh hơn một nhịp.

"Coi như thức thời." Lời này là Hoa Mỹ kiều nói, ả ta cùng An Mộc Khê, vốn đã vào lớp ngay sau Tô Khải Phong cũng bị hành động này của cậu ta làm cho kinh ngạc. Lời xin lỗi này của Tô Khải Phong quả thực vô cùng có sức nặng.

Trái ngược lại bộ dáng hống hách của ả ta, An Mộc Khê lại cười cười nhìn Tiểu Thiên, sau đó vô cùng thân thiện chào hỏi. "Chào đồng học Thuần rất vui được làm quen với bạn." rồi giơ tay ra phía trước chờ Tiểu Thiên bắt tay đáp lại. Hành động này hiển nhiên là làm cho mọi người còn lại cũng thấy ngạc nhiên. Nhưng An nhậ Tiểu thư này bao giờ cũng dịu dàng và dễ gần như vậy, chưa từng thấy đi gây chuyện với ai, một người như vậy không hiểu sao lại thường đi chung với con khổng tước thích xòe đuôi Hoa Mỹ Kiều kia không chứ? Hành động này của cô nhanh chóng lấy được thiện cảm của những người còn lại, một vài người cũng lên tiếng chào hỏi qua lại, những người học trong lớp này đều đa phần đã quen biết nhau từ trước chỉ có Tiểu Thiên là người mới thôi.

Sau màn chào hỏi, mọi người đều nghĩ không ra vì sao Tô Khải Phong lại đi xin lỗi đồng học Thuần này, nhưng người ta đã có ý nghĩ rồi, ai cũng đều đoán thân phận của Tiểu Thiên hẳn là không nhỏ cho nên cậu ta mới làm vậy. Dầu gì cũng chỉ là một lời xin lỗi, đổi lại kẻ làm sai mà không chịu thừa nhận và sửa sai mới khiến người ta cảm thấy đáng ghét.

Liên sau, cô chủ nhiệm của lớp Z nhanh chóng xuất hiện, là một người phụ nữ trung niên mang cặp kính cận hơi trễ, dáng vẻ thành thực và chừng mực, đối với thân phận của những học sinh bên dưới cũng không quá đề ý. Sau khi thông báo rõ lịch học trong tuần, của toàn năm học, sắp xếp và phân phó thành phần lớp gồm có lớp trưởng là Cao Thái Hân - con gái của tập đoàn sản xuất ô tô nổi tiếng, lớp phó là Nhạc Thuong - con trai cục trưởng III, cô giáo Thái cho tan lớp.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chương 24.3

"Phịch phịch." Cánh cửa chiếc Lamborghini vừa khép lại, không khí bên trong cách biệt hoàn toàn với sự nóng nực bên ngoài, khiến cho người vừa bước vào thoải mái thở ra một hơi, bỏ cặp sách sang bên cạnh, nói rộng cổ áo.

Lâu rồi mới có cảm giác có chút thú vị thế này, Thượng Quan Dương ngồi vào phía sau xe, tâm trạng có chút khác lạ, ánh mắt trong suốt hiện lên một chút vui vẻ, lại cơ chút hào hứng. Những biểu hiện này tuy rất khó phát hiện, một người đã quen sống trong giới thượng lưu ít nhiều cũng học được cách che giấu suy nghĩ, nhưng một chút khác thường đều dễ dàng rơi vào mắt người đàn ông phía trên. Anh nhướng mày, bạc môi anh tuấn hơi nâng lên, nhiều thêm một phần dễ dãi khác hẳn sự nghiêm túc, thường ngày, đã bao lâu rồi thăng nhóc này mới biểu lộ thần sắc như vậy. A, hình như cái lần anh nói với cậu rằng anh đang đề ý đến một cô bé con, cũng đã khá lâu rồi. (Tác giả: Nam phụ chính xuất hiện. Đố mọi người anh gặp nữ chính ở chương nào???)

"Tiểu Dương, hôm nay đến trường thế nào?" Chịu không nổi bộ dáng của cậu, chần chờ nhìn anh, như rất muốn nói mà không biết nên mở lời như thế nào.

Mặc dù tính cách hai anh em khác biệt, một người lãnh ngạo, một người thanh mật, nhưng mối quan hệ giữa Thượng Quan Lâm và Thượng Quan Dương lại vô cùng thân thiết, chuyện gì cũng nói qua với nhau. Thấy anh đã mở lời, cậu cười hi hi nói. "Hôm nay đến trường gặp được một cô gái rất thú vị."

Cô gái? Một người nghiêm túc như anh cũng mặc nhiên có không ít kinh ngạc. So với bất kì ai, bất kể với ba mẹ, anh luôn là người hiểu đứa em trai của mình nhất. Từ nhỏ cậu đã theo đuôi mấy thứ kì kì quái quái, nào là thuật thôi miên, mấy loại ảo ảnh, mấy chuyện kì bí, nếu không phải đối với tam giác quỷ, machu pichu, kim tự tháp, Atlantic,... chính bản thân anh cũng nửa tin nửa ngờ, sợ chuyện không may xảy ra, thì cậu cũng đã sớm đến những nơi đó rồi. Dù vậy, anh không cảm thấy những chuyện đó phi lí, cho nên mặc cậu theo sở thích của mình, chỉ cần không nguy hiểm là được, dù sao thì chính mình đã nói nghiệp gia đình còn cậu không nhất thiết phải vậy. Bây giờ, đột nhiên xuất hiện một thực thể, ờm, ở đây là một cô gái, lại khiến em trai anh cảm thấy thú vị? "Không tin được."

"Anh hai cô gái đó có thể dùng quảng âm đại chúng trực tiếp đó." Chủ đề cuối cùng cũng về đúng quỹ đạo của nó.

Biết ngay. Đối với mấy chuyện mà người ngoài cảm thấy phi lí này của em trai, coi như Thượng Quan Lâm cũng có chút quan tâm, nghe đến vài cụm từ đặc biệt, liền nhớ đến ngay, không cảm thấy ngạc nhiên nữa, chuyện thăng nhóc này quan tâm cũng chỉ có vậy, không biết nên nói sao nữa, đang phi cười, anh lại nghe cậu nói tiếp.

"Mà điều làm em kinh ngạc nhất là cô gái đó hình như không biết Tô Khải Phong, những người còn lại trong nhóm là ai, không, đúng hơn là cô ấy không nhận mặt ai, mặc dù cô học cùng lớp Z với em. Còn dám ngang nhiên chống đối với cậu ta." Nhớ đến cô gái đó, diện mạo đơn giản, hành động đơn giản, biểu tình đơn giản, suy nghĩ đơn giản, trong lòng ra sao đều biểu lộ cả trên mặt. Nhưng đó là cô gái dễ dàng khiến Tô Khải Phong mất mặt mà không thể phản bác được gì? Là quá ngốc nghếch hay quá tâm cơ???

Vừa nghe cậu nói, mày rậm của Thượng Quan Lâm nhú lại, đầu óc xoay chuyển, nhiều nhân vật xuất hiện trong đầu. Mạng lưới quan hệ của anh rất rộng, những người có thể ngang nhiên chống đối với Tô thị không có quá mấy người, số người trong những gia tộc này ít nhiều sẽ biết đến cậu ta, nhưng đó còn có ai??? Trong đầu anh lóe lên một người, nhưng người này thân phận quá thần bí, đến quân đội dùng bộ máy do thám điều tra, đều không thu lại được gì. Nếu thực sự cô gái này là của người đó thì cho là có mười Tô Khải Phong cũng không dám đắc tội cô gái này. "Không ai biết gì về cô gái đó sao?"

Nhớ đến điểm này, Thượng Quan Dương lại không nắm chắc lắm. "Em không rõ, nhưng hành động của Tô Khải Phong là đi xin lỗi cô ấy khiến mọi người chịu kinh ngạc không nhỏ." Nhưng cậu rõ ràng cái loại xin lỗi của cậu ta không phải là vì e ngại thân phận của cô, mà giống như càng không biết gì về cô thì cậu ta càng cảm thấy thú vị, muốn gây dựng mối quan hệ tốt đẹp để có thể tìm hiểu nhiều hơn.

"Nga. Được rồi, trưa nay ăn gì? Có một nhà hàng Pháp gần đây nấu ăn không tệ." Mặc dù nhà có đầu bếp riêng, thức ăn mỗi ngày mỗi ngon nhưng ăn mãi cũng chán, huống hồ trong mấy năm gần đây xuất hiện "Cái lưỡi vàng". Người này vừa nấu ăn ngon vô đôi mà lại có khả năng vô cùng đặc biệt là có thể nếm ra tất cả mùi vị lẫn cách chế biến thức ăn, khiến cho những đầu bếp tài năng trong lẫn ngoài nước đều đâm đầu muốn so tài với người đó, nào có quan tâm đến việc đầu quân vào các nhà hàng khách sạn nên từ đây chất lượng bữa ăn kém xuống hẳn.

Thượng Quan Dương cũng không suy nghĩ đồng ý ngay.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chương 25.1: Thư Kí.

Trong phòng bếp là một mảng yên tĩnh, chỉ có tiếng lửa tí tách, tiếng thái rau sột soạt, tiếng gia vị trong nồi sôi ùng ục, và chỉ có hai người đang miệt mài với công việc của mình. Trong hai người họ, một bóng dáng cao lớn, tóc hoe vàng, phối với khuôn mặt góc cạnh, sống mũi cao phượng Tây điển hình. Người đàn ông vốc dáng cao to có vẻ khiêm tốn giữa một căn phòng bếp rộng lớn của Hoắc trạch, trên vàng trán ông ấy toát ra một tầng mồ hôi, đôi mắt neho lại thành một đường. Gương mặt nghiêm túc lộ ra sự khao khát với nghệ thuật. Siêu đầu bếp Daniel nhìn về bóng dáng còn lại, trong lòng có chút lo lắng hỏi. "Have you finished?" Có Chúa chứng giám, ông không dám tin "Golden Tongue." Lại chính là cô gái nhỏ bé trước mắt này.

Lời nói của ông ta vừa dứt, Thuần Hi Thiên bên kia đã giờ nấp nồi súp lên, mùi hương ngào ngạt tỏa ra tứ phía. Loại hương vị cực kì kích thích khẩu vị, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp hé ra một nụ cười vui vẻ. "Almost." Nhấp thử một ngụm nhỏ, nếm nếm, vẫn là thêm một chút gia vị vào.

Nếu không phải mấy lần trước cả hương lẫn vị đều thua cô bé này, Daniel thực sự không phục cách nấu ăn mà lúc nào cũng tùy ý, giống như bừa bãi, làm đại, cắt đại, nếm đại, nhưng hương vị nấu ra lại rất ngon. Phải chăng đó gọi là gia vị hạnh phúc? Nhìn gương mặt tỏa sáng vì hương phấn của cô bé, môi nở một nụ cười nhẹ nhàng, không giống như ông lúc nào cũng nghiêm túc, không cần biết món ăn ra sao, chỉ cần nhìn cô, cũng khiến tâm trạng người ta vui vẻ. Mấy mươi năm làm nghề đầu bếp mà lại thua dễ dàng như vậy sao. Aizz... Thua thì thua, có một đối thủ như vậy bất kể người đầu bếp nào cũng cảm thấy thỏa mãn, chính nhờ lửa, ánh mắt ông nhanh chóng chăm chú vào món ăn hôm nay.

Ngẩn mặt nhìn đồng hồ, đã 12h, vụn tắt lửa, Tiểu Thiên giờ nấp nồi ra, lần này hương vị đã hoàn toàn thành công, mùi thơm như ma chú thu hút mọi tế bào vị giác. Ngoài phòng bếp rất nhanh xuất hiện một đồng gương mặt lộ vào nhìn, có tiếng hút khí, có tiếng nuốt nước miếng, có tiếng xuyết xoa,... đám người hầu trong Hoắc trạch không khỏi âm thầm tắc lưỡi luyến tiếc, vừa cắn cắn gấu áo, vừa nén lệ lưng tròn, có cần phải giết người không cần vũ khí như vậy không. Phúc lợi không được hưởng, đáng tiếc, đáng tiếc. Một đám người nhất thời rũ rượi.

Nhắc nồi xuống, Thuần Hi Thiên lấy một cái bát to, bên trong đã có mỳ đã ướp sẵn một ít gia vị ban đầu, sau đó múc súp cho đầy vào bát, bỏ một ít tiêu lên trên, thêm một vài lá ngò, lại thêm một chút nước sốt đặc trưng của món ăn, đặt bát lên một chiếc đĩa màu trắng ngà, trên đĩa có một vài món rau cải và thịt muối ăn kèm, thêm dưa, thìa. Sau đó cúi đầu với Daniel như báo là đã xong, rồi bước ra ngoài.

Quả nhiên, thời gian không sai lệch lắm, anh đã trở về, thần sắc tinh nhuệ, không hề có dấu hiệu mệt mỏi sau một buổi làm việc căng thẳng, đôi mắt lam sáng lên một tia thoải mái, nổi lông cò vạt, mồ một khuy cò áo, nếm áo vết sang mặt bên cho nữ hầu tùy thời đón lấy, khoe môi hơi nhếch lên một độ cong khó phát hiện, mày kiếm hơi nhướng, híp mắt cảm thụ mùi hương trộn lẫn trong không khí, anh âm thầm suy nghĩ. 'Không biết hôm nay là món gì đây?' mặc dầu nhà bếp cách cửa chính khá xa, nhưng mùi thơm của món mỳ sớm đã len lỏi đến được đây. Đôi con người lam lạnh lẽo lia qua hai bên, người hầu đều tự biết không tiếng động rồi đi trước, còn anh không tiếng động đi đến phòng ăn.

Lúc này, bóng dáng nho nhỏ của Tiểu Thiên vừa từ phía trong bếp đi ra, trên tay đang mang theo phần mỳ đã chuẩn bị sẵn, đặt lên bàn ăn rộng lớn, cẩn thận lót khăn bên dưới đĩa đặt thìa vào trong bát, dưa lại đặt bên trên... "A, Long." Không biết phía sau từ lúc nào đã xuất hiện người, cánh tay thon dài hữu lực của người đó ôm lấy cô gái nhỏ từ phía sau, giam cô lại trong ngực, gò má cương nghị ma sát lên khuôn mặt non nớt, mùi hương nam tính mang chút lạnh lẽo bùa vậy, mang theo chút bá đạo và cương chiều, cô nhóc liền biết ngay là ai.

Bạc môi mông mẫn lên một đường, kẻ sát vành tai cô mê li cắn một ngụm nhỏ, hải lòng nhận thấy cơ thể cô run lên theo bản năng, anh mới nhỏ giọng hỏi. "Hôm nay là mỳ?" Nhìn món mỳ đang tỏa ra hơi nóng ấm áp, thơm phức, tiêu và ngò làm tăng màu sắc cho bát mỳ, từng lát thịt bò nướng vàng thấm sâu gia vị đã ướp qua nước sốt vùng biến thành màu nâu sệt ngon miệng đặt lên phía trên, từng sợi mỳ màu vàng nhạt ẩn hiện trong nước súp trong vắt như khiêu khích khẩu vị của thực khách. (Tác giả: Lâu năm không miêu tả món ăn nó lúc nghề thành như thế này đây.) Nhưng trong mắt Hoắc Minh Long món ăn này có ngon như thế nào thì cũng không bằng ai kia...

"Khụ khụ... Excuse me." Daniel lúng túng cắt ngang cuộc trò chuyện ngọt ngào giữa hai người họ. Ông không hiểu tiếng nước Y và lối tư duy của người anh đầu rang có khác biệt, nhưng chỉ bằng hành động của Hoắc Minh Long ông cũng dễ dàng nhận ra được loại tình cảm giữa hai người là gì. Trong suy nghĩ của Daniel, hình như người nước Y rất chuộng loại hình nuôi vợ từ nhỏ này nhì, ắt hẳn người đàn ông kia phải rất giỏi 'chịu đựng' và cũng phải rất 'kiên trì'. Đang vừa đem đĩa mỳ đặt lên bàn vừa suy nghĩ vẩn vơ, bất chợt ông cảm thấy lạnh cả sống lưng, ánh mắt màu lam như có như không liếc qua ông như đem ông đẩy vào hầm băng lạnh lẽo, Daniel thức thời nhớ ra, làm sao lại quên người trẻ tuổi này cũng rất nguy hiểm chứ. Rồi cũng chính ánh mắt đó khi dời về phía cô gái nhỏ lại tan ra hóa thành nồng đậm nhu tình.

Bếp bếp lên gương mặt lãnh tuấn của Hoắc Minh Long hai cái, không hề cảm nhận được một tia lạnh lẽo vừa xuất hiện, Tiểu Thiên nâng má lên cười mỉm nói. "Em đi thay quần áo đã, ẩm khí có mùi khó chịu quá. Long nếm thử trước đi nha." Nhảy nháy mắt với anh, rồi nhanh chóng cời tạp dề ra để lại trong bếp, sau đó liền chạy lên tầng, chạy trốn biểu tình có chút mất mát của anh.

Không khí xung quanh rất nhanh hạ xuống vài độ, món mì vẫn tỏa ra hơi nóng nhưng nhiều đó không thể lấn áp được sự lãnh lẽo tồn tại một cách mãnh liệt được. Biểu tình âm áp thu lại, sau đó thay thế bằng biểu cảm không cảm xúc hay đúng hơn là lãnh mạc, bàn tay tinh tế cầm lấy đũa, sau đó gấp một vài lọn mì lên ném qua, thần thái lúc này mới hòa hoãn đôi chút, nhân lúc đó, Daniel liền đem phần mì của mình để sang bên cạnh, rồi nhanh chóng rời đi. Thật là đáng sợ!!! (T~T)/...

Món ăn rất ngon, bất kì món ăn nào, chỉ cần là của Tiểu Thiên nấu đều là ngon nhất trên đời, khẩu vị của Hoắc Minh Long là vậy. Trước đây nhóc con vốn thực sự không chú ý đến việc này lắm, lần đó vô tình đầu xem trên truyền hình có một đầu bếp người Nhật kia nấu ăn dần nấu ăn và có vẻ rất ngon, lúc đó anh mới vừa sa thải đầu bếp đang làm ở Hoắc Trạch, mà bữa ăn lại sắp đến, nhìn ông ta nấu món cơm cuộn, Tiểu Thiên lại nổi hứng muốn làm theo. Không ngờ nhóc con lại vô cùng có thiên phú trong việc này.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Dưỡng Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chương 25.2

Thích thích... Tiểu Thiên chạy vội lên tầng trái tim trong ngực vẫn đang đập dồn dập, không cần nhìn vào gương cô gái nhỏ cũng biết mặt mình bây giờ đang đỏ hây hây, tâm tình lạ thường đến khó chịu giống như có nhiều con kiến nhỏ bò qua bò lại trong người vậy. Không biết có phải dạo gần đây cô khác thường hay là vốn từ trước mà cô không nhận ra, mọi hành động của Hoắc Minh Long dù là vô tình hay là cố ý, kéo gần khoảng cách giữa hai người luôn dễ dàng khiến trái tim cô đập không ngừng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Giống như lúc này, đầu phải là lần đầu anh ôm cô như vậy, cũng không phải anh chưa từng thân mật với cô như vậy, nhưng lần hơi ấm xen lẫn chút lạnh lẽo truyền đến cô, cơ thể cảm nhận được rõ ràng từng nhịp tim của anh, hơi thở của anh quấn quanh bữa vây lấy cô và còn có xúc cảm lạ lẫm khi anh găm lấy vành tai. Tất cả khiến cô cảm thấy xa lạ, nhưng có lẽ là vì điều này bắt nguồn từ anh chứ không phải là ai khác, cô chẳng những không bài xích nó, mà còn rất yêu thích anh làm như vậy nữa, hình như bản thân đang càng lúc càng lún sâu vào một thứ gì đó mơ hồ mà bây giờ cô còn chưa hẳn nhận ra.

Về hai món ăn, chỉ bằng hương thơm sắc cũng đã dễ phân định thắng thua, chưa nói sự hơn kém trong mùi vị món ăn. Daniel sớm đã nhận bản thân không bằng Tiểu Thiên, nhưng ông lại không muốn từ bỏ bởi vậy vẫn kiên trì ở lại Hoắc Trạch làm đầu bếp, thấy ông cương quyết như vậy, Hoắc Minh Long cũng không cản. Trừ nghệ của siêu đầu bếp này tuy không bằng nhóc con, nhưng trong giới ẩm thực cũng đứng 1 - 2, mà Tiểu Thiên cũng đâu phải là đầu bếp thực sự. Cho nên giữ ông lại cũng là tất nhiên.

Sau khi cả Hoắc Minh Long và cô nhóc đều đã ăn trưa xong, lại đến thời gian xem truyền hình của họ. Căn phòng ngủ có một căn phòng trống, anh đã sớm sai người mang ti vi vào đây, bày biện một số thứ, có hẳn một chiếc ghế quý phi dài và rộng đủ để hai ba người nằm. Mặc dù đã có tiền lệ đen tối về việc này và anh không nhất thiết phải xem cùng cô, nhưng thanh niên nào đó vẫn giả vờ có chút hứng thú cùng cô gái nhỏ xem ti vi. Trên màn ảnh hiện tại đang trình chiếu một đoạn của phim truyền hình hiện đại dài tập. Giám đốc trẻ đang gọi thư kí của mình vào để phân phó một chút chuyện. Đột nhiên Tiểu Thiên xoay qua hỏi anh.

"Long, thư kí của Long là ai?" Là một cô gái xinh đẹp giống như trên ti vi sao? Cô nhóc đã xem một vài bộ phim truyền hình thư kí hầu như đều là loại phụ nữ đáng yêu, hoặc là nữ chính gốc gác làm thư kí cho giám đốc soái ca, hay là loại tiểu tam có đáng người mà quý quyền rũ giám đốc. Nếu Long có người đó cô còn chưa có gặp a.

Quả nhiên phim truyền hình có sức ảnh hưởng rất lớn. "Có Lôi làm thư kí cho Long." Lôi mặc dù tính tình lạnh nhạt, nhưng kì thực làm việc rất nhanh gọn, nhờ đó tất cả mọi buổi xã giao, làm ăn với các ông chủ lớn đều giao lại cho anh ta làm, Hoắc Minh Long càng ít ra mặt những loại hình giao tiếp phức tạp này. Cũng chỉ là một đám đàn ông bên cạnh những người phụ nữ xinh đẹp, nói chuyện qua lại đầy khách sáo, lời nói ra hoặc là nhiều tầng ý nghĩa, còn không là mờ mờ ám ám.

Lôi? Nhưng Lôi là đàn ông mà, sao đàn ông lại làm thư kí? "Ồ, Long. Không phải thư kí đều là mấy chị xinh đẹp sao?" Nếu Lôi biết suy nghĩ trong lòng cô đảm bảo sẽ cảm thấy tự tôn đàn ông bị sụt mẻ dữ dội.

Trong đầu Hoắc Minh Long lúc này lại nảy ra một suy nghĩ, anh cười nhạt sùng sững nhìn Tiểu Thiên, không trả lời câu hỏi của cô nhóc mà ngược lại hỏi. "Nếu sau này Tiểu Thiên trưởng thành bằng mấy chị xinh đẹp, Tiểu Thiên làm thư kí cho Long được không?" Như vậy sau này anh có thể mang cô theo đến công ty, không cần đợi đến lúc về Hoắc Trạch, mọi lúc mọi nơi anh đều có thể nhìn thấy cô, như vậy thì tốt hơn nhiều a.

Thư kí cho Long? "Sẽ giống như mấy chị xinh đẹp kia sao???" Nhóc con chỉ lên màn ảnh. Khung cảnh chính là một buổi rượu xã giao của một đám phú thương đang chúc tụng lẫn nhau, trong đám người đó, những thư kí của các gã ta thay nhau rót rượu, đưa đẩy qua lại, ánh mắt phóng ló ló tia lửa điện về phía các gã, mong khiến các gã ta hài lòng. Hoạt cảnh này, nữ chính chỉ là nhân viên lễ tân đứng bên cạnh. Mặc dù là không khí, nữ chính lại dễ dàng

nhìn thấy những cử chỉ mờ ám của đám đàn ông, có gã đang vuốt ve đùi của một người phụ nữ nọ, có gã lại đang luồn tay vào áo cô thư kí kia không biết đang làm gì trong đó,...

"Phập." Hoắc Minh Long vừa dùng một tay che mắt Tiểu Thiên lại, vừa ném điều khiển ti vi vào ngay nút tắt truyền hình. Điều khiển vỡ tan tành, ti vi cũng vừa kịp ngừng hoạt động. Sau đó mới buông tay che mắt cô nhóc ra. "Không phải như vậy, chỉ cần Tiểu Thiên bên cạnh Long là được, còn những chuyện này đều do Lôi làm thay Long." Chết tiệt!! Đạo gần đây nổi lên mấy bộ phim cầu huyết nhiều cảnh nóng, mặc dù hiện tại bây giờ không hiếm lạ gì những chuyện đó, nhưng mà... vẫn là không nên xem tốt hơn. (Tác giả: * Suy nghĩ đen tối *...)

Mặc dù không hiểu vì sao Long lại đột ngột làm như vậy, Tiểu Thiên biết chắc chắn chuyện này là tốt cho mình, nhưng mà cô nhóc vẫn không nhịn được bật hỏi. "Vậy Lôi có làm như vậy với mấy cô thư kí kia không???" Câu hỏi ảnh hưởng trực tiếp đến hạnh phúc gia đình đồng chí mặt lạnh nào đó, nếu lời này mà để Mị nghe được chắc hẳn là sẽ làm Lôi điều đứng đây.

"Khụ khụ... không có. Lôi sẽ không làm chuyện này đâu."

Tìm được câu trả lời của anh, Tiểu Thiên không hỏi tiếp nữa, nhớ đến đề nghị của anh, cô nhóc xoay người về sau ôm lấy cổ của anh, nghiêng mặt nói. "Long à, sau này Tiểu Thiên làm thư kí của Long nha." sau đó nhóc con nhìn đồng hồ đã 1 giờ hơn, đến giờ ngủ trưa rồi, đặt khuôn mặt non mềm như sữa ti lên trước ngực anh, tay choàng đặt trên người anh, nửa cơ thể áp sát lấy anh, mí mắt nâng lên nhìn nhìn nhìn, sau đó hạ mắt xuống rồi khép lại. Chốc sau Hoắc Minh Long nghe tiếng thở đều đều phả trên trước ngực mình biết là nhóc con đã ngủ mới thở ra một hơi, anh còn không biết bản thân chịu đựng được bao lâu nữa đây. Cùng chiều xoa xoa mặt Tiểu Thiên, anh cũng nhắm mắt ngủ theo.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Chương 25.3

"Tiểu Tiểu." Ngón tay xinh đẹp nhún nhún lên cái bụng béo ị của một cục bông tròn đang sải tứ chi híp nất hưởng thụ ánh nắng chiều rơi lên màu lông trắng muốt của nó một màu sắc vàng ươm như màu bánh mật. Nó đang lười biếng mà...

Thú sủng mặc dù bất mãn, nhưng nó vẫn rên ừ ừ đáp lại. "Gâu gâu..." Tiểu Thư à, nó đang rất có nhã hứng nha. Lăn qua lăn lại tránh ngón tay của nhóc con, tìm đến một khoảng trống khác thờ hừ hừ, tiếp tục híp nất dưỡng thân. Nhiều năm qua dưới sự 'sủng ái' đến vô pháp vô thiên của Tiểu Thiên, nó đã luyện được kĩ năng lăm lè không biết chạy nhảy bông đùa như những con chó khác mà rất có nề nếp là nằm bất động, hoặc nhiều lắm cũng chỉ là lăn qua lăn lại, trừ khi đối với tăng băng di động kia thì nó mới gượng ép bản thân hoạt động.

So với trước đây, thân hình của nó béo thêm một vòng nhưng lại không dài ra một cm nào, lông vẫn trắng muốt và mềm mại, cái bản tính lười biếng không đổi của nó khiến cho thân thể quá khổ của nó mềm nhũn ra, hết như một túi nước ắn ắn rất đàn hồi, đặc biệt là bụng của nó.

Lại nằm ị ạch, Tiểu Thiên nâng nó lên, lắc qua lắc lại như lắc túi thịt. "Càng lúc càng béo lên, Tiểu Tiểu, Long nói tuần sau sẽ cho Tiểu Tiểu đi tập thể dục tiêu mỡ đó."

Ngay lập tức, tinh thần nảy lên chuông báo động "Nguy hiểm cấp S" nó ngược mặt, vênh tai lên, tinh lực tràn đầy, vừa lắc đuôi vừa lắc người, tứ chi ngo ngoáy giữa không khí, liên tục sủa vài tiếng phản kháng. "Gâu gâu..." T^T Ô ô nó không muốn đi tập thể gì gì đó đâu ô ô nó chỉ là một con chó nhỏ bé yếu ớt thôi mà, mặc dù nó không biết 'tập thể dục tiêu mỡ' là cái gì, nhưng mà chỉ cần có liên quan đến quái thú băng lãnh đó chắc chắn không có chuyện gì tốt. "Gừ gừ..." Nó rên lên đầy bất lực, mặt mày ỉu xiu.

"Kháng nghị không có hiệu lực." Giọng nói lạnh lẽo từ phía sau lưng Tiểu Thiên truyền đến, gương mặt cương nghị tuấn lãng không hề biểu thị một chút biểu tình gì vẫn khiến con thú sủng e sợ rụt đầu lại như đã điều, ánh mắt lưng trông nhìn về phía Tiểu thư nhà mình mong tìm được một chút sự đồng tình.

Tiết thay một thân công phu đáng thương đã luyện đến thành thực của nó, Tiểu Thiên vô cùng nghiêm túc khẳng định. "Không được trốn. Tiểu Tiểu sẽ phải bắt đầu tập từ ngày mai." Người ta chỉ có 'mèo béo' nào có 'chó béo' bao giờ. Mà hơn hết là vì nguyên nhân này đây. "Nếu béo quá sau này sẽ rất khó sinh mấy Tiểu tiểu nữa đó." Long nói bây giờ đã đến lúc cho Tiểu Tiểu sinh sản rồi, như vậy sẽ không chỉ có một mà còn có rất nhiều Tiểu Tiểu nữa càng đông càng vui nha.

Cái gì cơ!!! "Àng àng..." Trời trời... nó a, còn là một con chó cái an phận thủ thường a, cái gì mà giảm béo, cái gì mà sinh sản, nó không có muốn đâu a. Tiểu thư à tiểu thư đừng có bị ác ma lãnh khốc đó dụ dỗ dễ dàng như vậy chứ. (TOT)/. Nó quơ quơ chân dữ dội, nhưng khi bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo phóng tới, nó đành nuốt lệ vào lòng, thôi không phản ứng lại nữa.

Nhóc con vuốt ve đầu nó sau đó thì thầm vào tai nó vài lời, nhìn tinh thần nó lại phấn khởi lên, rồi mới đem nó giao cho nữ hầu nhận lấy. "Long sẽ đi công viên nước thật sao?" Lúc hai thức dậy, đột nhiên anh lại gọi chủ ý đi công viên nước, cô không phải không biết, hình như Long không thích ra bên ngoài, trừ đến công ty ra, anh chỉ đến địa bàn của Hắc Long bang, vì sao lại muốn đến đó? Nhưng mà đầu cho cô không biết nguyên nhân, nhưng thấy công viên nước trong ti vi, Tiểu Thiên vẫn lộ ra chút hào hứng trẻ con.

Khỏe môi lạnh bạc cong lên nở một nụ cười ôn nhu với nhóc con. "Ừm. Cuối tuần vậy." Nếu không phải là cô nhóc không che giấu biểu tình, mỗi lần coi đến những đoạn giới thiệu về công viên Disney Land đều không nhịn được hai mắt tỏa sáng, anh cũng muốn cùng cô nhóc ra ngoài khuấy khuấy một chút.

"Hi hi... Cám ơn Long." Dù gì, cô nhóc biết chắc chắn nguyên nhân của chuyến đi này đều bắt đầu từ mình mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Dưỡng Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Chương 26.1: Đi Học Để Làm Gì?

Trong giới thượng lưu, có một dạng người không thể thiếu, đó là kẻ a dua nịnh nọt. Nếu bạn đứng trên cao, họ sẽ bám lấy bạn, tìm mọi cách để khiến bạn hài lòng và vui vẻ, còn nếu bạn đang ở dưới thấp, họ sẽ vì dễ khiến người khác mà ở đây là những người có vị thế cao hơn chú ý đến, họ sẵn lòng bày ra vô vàn cạm bẫy để bạn nhảy vào sau đó cười nhạo bạn đồng thời lấy lòng nhân vật có vị thế cao kia nếu cần. (Tác giả: Giống cung đầu vợi)

Lúc Tiểu Thiên vừa bước vào lớp cũng là thời điểm chuông báo vào giờ vang lên từ tháp chuông trong Đông Hoa học viện. Ngày đầu tiên đi học của cô đã mở đầu trong không vui, nhưng kết thúc lại tương đối hòa hoãn vì lời xin lỗi khiến cho mọi người kinh ngạc của Tô Khải Phong. Nhưng trong thâm tâm mọi người xung quanh, họ đều đã nhận định rằng cô bạn đồng học này e là đã vô sỗ đến của Tô thiếu rồi, không sớm thì muộn cũng đều sẽ bị chinh đến thâm thâm, đa phần trong số họ đều lấy tâm tình xem cuộc vui để chờ xem chuyện gì sẽ xảy ra với nhóc con, hoặc là nhanh, hay là chậm mà thôi.

Sau mười phút sinh hoạt lớp, tiết một bắt đầu. Theo thời khóa biểu của lớp Z, tiết học đầu tiên sẽ là môn Anh ngữ. Giáo viên đến dạy là một thầy giáo cũng khoảng 30 tuổi, khuôn mặt có chút anh tuấn, giữa chân mày hiện ra nét bình thản đặc trưng của nhà giáo, mặc áo sơ mi dài tay và đeo cặp mắt kính màu đen hơi trễ. Anh ta bước vào lớp, đứng trên bục, không bắt đầu bài học ngay mà nhìn một lượt toàn thể học sinh trong lớp, hơi dừng lại trên những nhân vật có chút ảnh hưởng, rồi đặc biệt điểm danh. "Em, là Thuần Hi Thiên học sinh mới của lớp này?" Hoàng Phó Vu lạnh nhạt hỏi, đúng hơn là khẳng định. Anh ta là giáo viên chuyên môn của lớp này, mấy năm học qua đều là anh ta chịu trách nhiệm dạy Anh ngữ. Học sinh trong lớp này hầu như ít có thay đổi, chỉ cần liếc mắt cũng dễ dàng nhận thấy nhân tố mới này.

Đánh giá cô gái nhỏ nhắn trước mắt, tóc đen buộc gọn gàng phối hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn bình thường, ngoại hình bình thường, xuất thân theo lý lịch đăng ký học trong viện cũng bình thường, duy chỉ có phần khí chất là khiến anh ta không bỏ qua được. Từ chuyện hôm qua anh ta đã đặc biệt chú ý đến cô nữ sinh nhỏ này rồi. Thân phận thực sự và lai lịch của cô là gì? Mới đó mà đã có hai người ra giả cho thông tin cô gái này rồi.

Một đoàn ánh mắt đổ dồn về phía Tiểu Thiên, nhóc con ngây ngốc một chốc rồi cũng đứng lên đáp lại một cách rành mạch. "Vâng. Có chuyện gì không thấy?" Người đàn ông này mang đến cho Tiểu Thiên một cảm giác kì quái, giống như anh ta đến không phải là dạy học mà ánh mắt sẫm soi đó giống như muốn bóc trợn con người thật của người ta vậy, song nó được ngụy tạo trong một vỏ bọc bình thản đến vô hại khiến cho ta khó mà nhận ra.

Mày đen hơi nhíu lại, anh ta điềm giọng trả lời. "Không có gì, thầy thấy có bạn học mới nên muốn nhận mặt một chút. Em ngồi xuống đi." Trước giờ trong mắt anh ta chỉ có hai dạng người mà anh ta không thể đoán được một điều gì từ họ, một là ma ranh và gian xảo che giấu tốt đến mức không nhìn thấy bản thân họ, hai là ngây ngô và thuần khiết giống như một tờ giấy trắng khiến anh ta muốn tìm hiểu nhưng lại không có gì để tìm hiểu. Cô gái này chỉ có thể là một trong hai. "Chúng ta bắt đầu bài mới." Hiện tại không phải là lúc để suy nghĩ, cho nên cứ tạm thời làm tốt trách nhiệm của mình ở đây trước đã.

Mặc dù đây là giờ học Anh ngữ, nhưng những gì học sinh lớp Z đang học là Anh ngữ nâng cao, mang bản tính đặc trưng chuyên ngành, ngoài các kỹ thuật đọc, nghe nói, viết bình thường, họ còn phải trải qua các chuẩn cao hơn của môn học, phải học các từ vựng và cấu trúc chuyên môn, ví dụ như trong Y tế sẽ có những từ ngữ và cấu trúc riêng, xây dựng, quân đội, tài chính,... cũng vậy. Cho nên trên thực tế mà nói đây là một môn học khá phức tạp.

Từ lúc bắt đầu giảng bài đến lúc kết thúc buổi học, Hoàng Phó Vu chỉ sử dụng một ngôn ngữ duy nhất là Anh ngữ, khi gặp từ ngữ mới anh ta sẽ sử dụng ngôn ngữ này để giải thích và minh họa cho từ ngữ đó. Suốt quá trình đám nam nữ sinh bên dưới hoặc hiểu hoặc không đều có chung một biểu tình là chăm chú lắng nghe sau đó là ghi hí hoáy vào tab, hoặc bật chế độ nhập văn bản bằng giọng nói. Ngay cả bạn nhỏ - Đoàn Thanh Thanh, bên cạnh Tiểu Thiên cũng lộ ra vẻ ham học hỏi, trên máy tính bản sớm đã bị ghi đến trang thứ 10, chỉ có cô nhóc mặc dầu vẫn nghe giảng đằng hoàng nhưng trong tập lại không hề ghi lại bất kì chữ nào.

Đến gần cuối tiết học, cuối cùng cũng có người không nhịn được cất giọng lên mĩa mai. "Ai nha, bạn học Thuần này sao trong tập lại không hề có chữ nào vậy là nghe không hiểu, hay là không biết ghi như thế nào???" Chủ nhân giọng nói này là Quách Mộng, cô gái này vốn hay đi theo nhóm Hoa Mỹ Kiều đã lâu chuyên môn bài trò để khiến Hoa Mỹ Kiều hả lòng hả dạ.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Dưỡng Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Chương 26.2:

"Ai nha, bạn học Thuần này sao trong tập lại không hề có chữ nào vậy. Là nghe không hiểu, hay là không biết ghi như thế nào???" Trong giọng nói của Quách Mộng có thể dễ dàng nghe ra được cô ta nhấn mạnh vào hai chữ "trong tập" như thế nào. Sợ người khác không biết sự khinh bỉ rõ ràng trong ánh mắt cô ta, lời nói ra cũng theo nồng đậm coi thường.

Trong lớp này ai cũng viết rõ, bạn học Thuần mới xuất hiện này là lần đầu tiên tiếp nhận trình độ học vấn bậc cao của bọn họ, nếu nghe không hiểu, hay không viết được cũng là chuyện bình thường. Nhưng cố tình vốn đã sống trong xã hội này đã lâu đám tiểu thư thiếu gia này vốn rất bài xích yếu tố khác xâm nhập, bởi vì trong mắt bọn họ, họ chính là vàng là bạc, sinh ra đã được gia tộc phụng trong tay sao có thể đứng chung hàng, ngồi chung bàn, học chung lớp với những người bình thường được. Cũng chính vì thế đã dường thành một lớp thiếu niên kiêu căng ngạo mạn.

Bạn học nhỏ Doãn Thanh Thanh bên cạnh dù gốc chút xú nhưng đã là người trong giới thượng lưu, liền dễ dàng hiểu ý tứ trong lời nói của cô ta. Đúng là coi thường người khác quá đáng!!! Mới ngày đầu tiên mà đã kiếm chuyện bóc mẽ người mới rồi, không có tí ti gì bản tính hiền lương thực đức. Đúng là đồng bọn của "con không tức thích xoe đuôi". Ném một ánh xem thường về phía cô ta, Doãn Thanh Thanh kéo tay Tiểu Thiên "Bạn học Thuần không cần chấp nhất với cô ta." Doãn đồng học ghét nhất hạn người này, không có gì nổi trội hơn người, lại thích nịnh nọt, dựa vào người khác mà đi gây sự.

Muốn làm lơ cô ta??? "Liên quan gì..." đến cô chứ. Quách Mộng đương muốn đòi co lại thì giọng nói dịu dàng nho nhỏ của An Mộc Khê vang lên thành công ngăn lời định nói ra của cô ta. "Bạn Quách!" Cô nín tay Quách Mộng lại nhủ mảy rồi lắc đầu ý bảo đừng gây chuyện cái nhau nữa, nhưng sau đó bị ánh mắt mạnh mẽ của Hoa Mỹ Kiều ném đến, cô liền ngoan ngoãn buông tay cô ta ra.

"Mộc Khê, đối với những người có xuất thân thấp kém không nên có nửa điểm dung túng." Lời này là ả ta nhỏ giọng nói với cô, quả nhiên thành công khiến cô run lên, sau đó cúi gằm mặt, thấy vậy ả ta liền cười nhạt rồi dời ánh mắt đi, cho nên vào thời điểm đó không hề nhìn nhận thấy ánh mắt ngoan tuyệt khác hẳn sự sợ sệt hằng ngày liếc về phía mình cũng như một bàn tay nắm chắc đến nỗi gân xanh đầu trong nếp tay áo.

Được sự ủng hộ ngầm của Hoa Mỹ Kiều, Quách Mộng càng hứng thú nhìn về phía Tiểu Thiên cười cợt. "Dù sao thì một người gia thế bình thường như bạn học Thiên đây mà vào được lớp Z cũng là may mắn lắm rồi." Sợ là gia đình bình thường có bán cả gia sản cũng không thể chen được nửa bàn chân vào lớp này. Thực ra Quách Mộng cũng đã suy nghĩ đến việc có thể cô bạn đồng học này là một trong số tiểu thiên tài được học viện chất lọc và nhận đào tạo, nhưng nếu thuộc nhóm người này thì sợ đã sớm nổi danh khắp báo đài rồi, nào đến lúc này cô xuất hiện mà người ta lại không biết cô là ai. Cho nên cô ta nghĩ chắc chắn có một sai sót gì đó ở đây và tốt nhất để xử lý sai sót này là đào thải chúng đi.

Người suốt quá trình vẫn đứng một bên xem kịch vui là Hoàng Phó Vu lúc này lại đột nhiên lên tiếng. Trong mắt anh, một người đã hiểu rõ mọi mặt đen tởm của thế giới mang danh là xa hoa này, thì đây chỉ là một trò vật vãnh để tiêu khiển của đám học sinh nhà giàu, bằng quang cũng không sao, duy có điều anh ta cần ra mặt để thu được lợi ích cho bản thân mới là quan trọng. "Học sinh Thuần em có thể nói cho thầy và các bạn nghe lí do vì sao em không cần ghi chép gì không?" Anh ta rõ ràng là nói 'không cần ghi chép'. Mặc dù đối với việc cô gái nhỏ này dễ dàng đối đáp với Tô Khải Phong anh ta đã nảy sinh ra một chút thú vị, nhưng mà nhiều đó còn chưa đủ, chỉ cần có thêm một số yếu tố khác nữa thì mới khiến anh nảy sinh lòng hiếu kì đủ lớn mà có động lực bắt tay vào điều tra.

Trước giờ chỉ có duy nhất một người mà đến giờ anh vẫn chưa điều tra ra, còn lại những người khác chỉ có tốn thời gian chứ chưa bao giờ không tìm ra được. Tác phong do thám của anh là trừ phi đã có đầy đủ thông tin của người đó anh ta mới ra giá và trao đổi bằng cái giá thích hợp, còn bằng không sẽ không hề nhận bất kì giao dịch nào. Với người kia anh ta đã mất năm năm ròng mà vẫn không tìm hiểu được gì, anh ta muốn thử sức với mục tiêu mới, bởi vì anh ta có thể cảm nhận được hai nhân vật này có liên hệ với nhau.

Suy đoán của anh ta là không sai, nhưng mối quan hệ của họ vào lúc này còn chưa rõ ràng mà thôi.

Nếu không phải trước khi giảng bài anh ta đã nói rõ ràng. "If you want to learn vocabulary, You can write and record all words you needed." Cho nên Tiểu Thiên cũng mạnh dạng khẳng định. "Vâng, là do em thấy không cần thiết ghi lại." Quả nhiên Long nói không sai, cảm giác bị nhiều người chú mục với một ánh mắt không hề thiện cảm như thế thật là khó chịu. Nhưng mà sớm đã học hỏi được công phu 'mặt than' của Hoắc Minh Long, về mặt nhóc con vẫn như cũ ngây ngô, mặc cho những người còn lại có kẻ vui vẻ khi người gặp họa, có người không thể tin được, lại có bạn đồng học lo lắng bên cạnh và cả ánh mắt tràn đầy hứng thú của thầy giáo.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Dưỡng Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chương 26.3

Sau khi Tiểu Thiên đã khẳng định như vậy, toàn thể đều im lặng trong giây phút rồi đột nhiên ồn ào nho nhỏ cất lên, mặc dù không lớn nhưng lại vô cùng rõ ràng, hoặc là có người cố ý châm chọc, hay là kẻ kín đáo ném đến ánh mắt xem thường, chung quy không ai tin là lời nhóc con nói là thật. Không những Doãn Thanh Thanh mà ngay cả Hoàng Phó Vu cũng không tin tưởng những lời này.

"Khụ khụ... học sinh Thuần. Bài giảng của thầy hôm nay có rất nhiều từ vựng em chắc là đều đã biết qua những từ này???" Cô nhóc này không biết là không tự lượng sức mình hay là quá ngu ngốc, ngay cả một giáo viên như anh ta cũng tốn rất nhiều thời gian để học được những từ này, trừ phi cô đã học từ trước, hoặc nói đúng hơn là có người thân thuộc chuyên ngành này nên thụ hưởng sự giáo dục và truyền thụ từ nhỏ nên có thể nhận mặt chữ chẳng? Hôm nay anh dạy bài tế bào, các từ vựng của bài này cũng không khó nhớ lắm, nếu đã được học qua từ trước, thì trong quá trình anh giảng trên

lớp cô có thể nhớ lại được. Sinh học? Giáo dục từ nhỏ? Anh ngữ? Tất cả ba câu hỏi này đều dẫn đến một câu hỏi lớn hơn: Cô gái nhỏ này chỉ có thể xuất thân từ một gia đình có truyền thống y khoa?

Đang lúc anh ta còn đang phân vân Tiểu Thiên đã đáp lại. " Vâng."

Nhận lại được sự xác nhận, trong đại não của Hoàng Phó Du bắt đầu luân chuyển. Trong ngành này lại chia ra làm ba loại, Đông Y, Tây Y và Đông - Tây kết hợp. Mọi từ ngữ liên quan đến bài giảng hôm nay đều liên quan đến Tây Y cho nên việc cô gái nhỏ này nghe và hiểu được sẽ loại ra một trong ba là chỉ am tường về Đông Y. Còn lại hai, chỉ cần anh ta sử dụng một động tác nho nhỏ là sẽ có câu trả lời ngay. " Như vậy thầy hỏi em, từ 'rheumatism' có nghĩa là gì?"

Đám học sinh còn lại bắt đầu xì xào bàn tán nho nhỏ, để đoán xem từ ngữ này có nghĩa là gì. Tất nhiên là trong khi họ học từ lúc này đến giờ làm gì nghe được từ này, đây là một căn bệnh trong Đông Y, anh ta hoàn toàn chưa nhắc gì đến, nếu cô học trò này đã học qua từ trước chắc chắn sẽ nhớ và trả lời được, hoặc không thì lúc đấy anh ta sẽ đoán đoán chính chính thừa nhận rằng bản thân chưa dạy từ này và mục đích của câu hỏi là đòi lực chú ý của mọi người trong lớp giúp giảm bớt mâu thuẫn giữa hai học sinh mà thôi. Như vậy anh thành công gạt hái được thông tin mình cần, giải quyết mâu thuẫn, mà lại không gây bất kì điều nghi ngờ nào. Nói rõ ràng suy nghĩ trong đầu anh ta ra thì lâu, kì thật chỉ chưa đầy một phút suy nghĩ. Nhưng đáng tiếc...

Nhóc con nhú mày mảnh, nhìn anh ta rồi lại suy nghĩ một chút và đáp. " Thầy chưa dạy từ này." Tiểu Thiên khẳng định, mặc dù biết từ đó có nghĩa là bệnh phong thấp là một bệnh Đông Y nhưng hôm nay học bài tế bào của Tây Y, vậy mà thầy Phó lại hỏi đến. Long đã nói, nếu người ta làm chuyện bất thường, hoặc là ngu ngốc đến không có ý thức hành vi, hai là chắc chắn phải có dụng ý nào đó. Mà rõ ràng Thầy Hoàng không phải là người ngu ngốc, vậy là chắc chắn có chủ đích rồi. Vòng vòng như vậy, thật là phức tạp, Tiểu Thiên kiên quyết khiến thầy đến trước mặt mình hỏi rõ ràng có phải là đơn giản hơn không.

Đây là lần đầu tiên Hoàng Phó Vu cảm thấy bản thân đuối lí một cách nhanh chóng như vậy. Thay vì cô đưa hẳn ra câu trả lời hay rằng là nói bản thân không biết như dự tính của anh ta thì đã dễ dàng rồi, nhưng đằng này không theo chủ đích đã dự tính sẵn lại bị ứng đối đến không thể nào đối lại được. Bây giờ anh phải ứng đối như thế nào, thừa nhận rằng bản thân lại hỏi một từ chưa dạy qua vậy chẳng khác nào đang ủng hộ hành vi bài xích bạn bè của đám công tử tiểu thư này, còn nếu anh ta trả lời là có thì cô học trò này chỉ cần đưa ra được nghĩa của từ này một từ không hề phù hợp đến đề tài mà anh dạy hôm nay chẳng khác nào tự tát bản thân mình rồi.

" Reeeng..." Nhưng may thay lúc này tiếng chuông báo hiệu vào tiết hai đã vang lên thành công đòi đi sự chú ý của mọi người đồng thời cũng cứu nguy cho Hoàng Phó Vu. Nãy giờ, chỉ vì tranh cãi nên họ quên mất cả thời gian nghỉ giải lao giữa hai tiết, thấy sắp có giáo viên bước vào lớp, Hoàng Phó Vu cũng nhanh chóng thu dọn giáo trình của mình rời khỏi lớp, còn học sinh cũng liên chuẩn bị bài vở đến tiết hai. Thầy và trò chào nhau một lần rồi không còn để ý đến tranh luận này nữa. Trước khi khuất bóng, anh ta vẫn cố tình nhìn sâu thêm cô nhóc này một lần... trong lòng có muôn ngàn câu hỏi.

Đám học sinh vẫn đứng im như vậy trong lúc đợi thầy giáo mới bước vào, Doãn Thanh Thanh nhìn nhìn về phía cửa sau đó kéo kéo góc áo Tiểu Thiên hỏi nhỏ. " Thiên Thiên, cái từ đó có nghĩa là gì???" Oa oa, cô quen biết một người lợi hại như vậy, mặc dù không chắc chắn là cô bạn nhỏ này biết được hết những điều thầy dạy hay không, nhưng khi bạn ấy đã khẳng định không hiểu vì sao cô có lòng tin rằng quả thực đúng như vậy. Mà theo sự hiểu biết của Doãn Thanh Thanh, thì thầy Hoàng cũng là một trong những người có sức ảnh hưởng nhất ở học viện. Ngày thứ nhất đối kháng với học sinh có uy thế nhất trường, ngày thứ 2 lại... xảy ra chuyện này, đột nhiên cô cảm thấy lo lắng cho bạn học Thuần lắm đây.

Ai da, nhưng bạn nhỏ nào đó đâu có quan tâm đến những vấn đề này, cũng không nghĩ sâu xa đến vậy, hoảng hồ sợ là nếu thực sự gây thù chuốc oán thì cũng không rơi lên đầu Tiểu Thiên được. Do vậy, Tiểu Thiên trung biểu tình ngây ngô trong đầu cũng vô lo vô nghĩ. " Là bệnh phong thấp đó." Tiểu Thiên thần bí trả lời lại sau đó liền dời tầm mắt đi. Không hề để ý đến miệng cô gái nhỏ bên cạnh đang nhìn mình một cách đầy ngưỡng mộ.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Chương 27.1: Yêu Sao???

" Thiếu gia có khách." Đương lúc làm việc, đột nhiên Lôi đến gõ cửa phòng, dùng chất giọng lạnh lẽo và chán ghét đến không thể chán ghét hơn, thông báo với anh đồng thời mở cửa cho người đàn ông từ bên ngoài đi vào.

Trong phòng tổng giám đốc trên tầng cao nhất của trụ sở tập đoàn Thần Long, không khí có phần an tĩnh và bớt lạnh lẽo hơn thường ngày. Nếu là trong mắt người ngoài đây đã là lạnh lẽo lắm lắm nhưng với những người thân cận của Hoắc Minh Long mà nói đây là anh đang duy trì một bầu không khí thoải mái mà chỉ có bạn bè là có thể khiến anh gỡ xuống một tầng phòng bị như vậy. Người khách không mời mà đến đây, vào một ngày đẹp trời của mười năm trước, sau một đả kích lòng tin và danh dự sâu sắc về tâm lí đã lựa chọn ra đi tìm kiếm chân trời riêng của mình và bây giờ anh ta đã trở về. Trông khuôn mặt non nớt không bao giờ có nửa điểm nghiêm túc ngày nào đã dần trở nên tuần lãng và chừng chặc hơn, khí chất cũng thành thực hơn và rất giá đáng một đạo diễn tài năng không những ở hiện tại mà còn trong tương lai.

Anh chàng này là đạo diễn trẻ tuổi nhất trong danh sách đề cử đạo diễn xuất sắc nhất trong giải Oscar năm nay khi mới vừa tròn 20 tuổi, mặc dù người nhận giải là một đạo diễn trung niên có danh tiếng từ lâu trong nghề nhưng việc góp mặt của anh ta trong danh sách đã làm rộn lên một tiếng vang vô cùng to lớn với người trong giới. Nhưng điều đáng nói hơn cả là đạo diễn này lại hội tụ một vẻ ngoài hào hoa phong nhã đến độ so với diễn viên trong phim còn sợ là như một đóa mẫu đơn giữa đám cúc đại, nổi trội hơn nhiều lần.

Vâng, anh là Mộ Thắng Vũ. Nhưng mà Mộ Thắng Vũ và Mộ Thắng Vũ khác nhau nhiều a. Nếu những người trong đoàn phim bắt kẻ diễn viên hay là trợ lý đều đã quen với khuôn mặt lạnh nhạt ít biểu tình của anh ta, nhưng một khi đối diện với một số người mà đại khái ở đây là Hoắc Minh Long, chỉ cần anh ta cất giọng nói ra thì liền làm lộ về cốt nhả đúng bản chất của mình. "Minh Long, hi hi... đã lâu không gặp.

"Mới về sao?" Quả nhiên, trán lấm tấm vài giọt mồ hôi mỏng tan, mà trên lưng còn mang balo chắc mới về đến rồi từ sân bay về đây ngay. Hiếm khi Hoắc đại thần buông viết ra ngẩn mặt lên nhìn anh ta. Quả nhiên đã nhiều năm. Trong lòng âm thầm thờ dài một hơi, đột nhiên sinh ra cảm giác phiền muộn khó tả, đứng nhìn chàng trai phong độ ngồi ngời ngời mặt mày tuấn tú trước mắt anh này mà tưởng rằng là loại đàn ông lịch thiệp tao nhã. Trán bắt đầu cảm thấy nhức nhối, không phải là anh không thích Mộ Thắng Vũ nhưng mà ánh mắt tỏa sáng, cái miệng luyến thoáng, hành động kì quái đó thực sự là khác người cùng với công phu đã luyện thành bí thuật của Mộ gia _ Xuất khẩu liên hoàn, quả thực là khiến người ta khó mà chịu nổi. Nếu không phải lần trước có chuyện sang nước V cần có sự giúp đỡ của anh ta thì anh thực sự là muốn càng ít gặp trực tiếp anh ta là càng tốt. Lần đó anh ta bám theo đám người của anh ba ngày liền, khiến anh không có thời gian riêng tư với Tiểu Thiên thì khỏi nói, mà tên này là một cái đèn nê ông cực đại, đi đến đâu chỉ cần phóng điện một cái là có một đám phụ nữ bầu vào, hại anh và Tiểu Thiên đầu đã đi cách xa đến vài mươi mét vẫn cảm thấy khó chịu dưới mùi hương nồng nặc của những phụ nữ vây quanh anh ta. May mà chỉ có ba ngày.

Nhận ra một tia biểu tình bài xích trong mắt anh, chớp chớp mắt, Mộ Thắng Vũ bắt đầu phát huy công phu lâu ngày không dùng của mình cười hề hề nói: "Ai da, người ta cũng đâu muốn đến gặp cậu đâu, nhưng lần trước là Mộ thiếu tôi giúp đỡ cậu gặp gỡ Tiêu Dật Thần còn gì, cậu đã hứa là sẽ đáp ứng tôi một điều kiện mà nhớ không?" Cơ hội mà anh cần nhờ vả anh ta còn hiếm hơn là thất tình hội tụ, nhật nguyệt đồng quy nữa ấy, nên nếu băng lãnh đại thần đã nhờ thì anh ta sao còn ngại nói điều kiện chớ. Chắc chắn, nghĩ đến dự án phim sắp mở của mình, người ta chính là muốn hợp tác cùng có lợi a.

"Liên Hoa Vọng Nguyệt. 50%." Không biết vì nguyên nhân gì mà sự chú ý của anh ta lại thay đổi một cách đột ngột như vậy, như anh nhớ rõ hình như có lần anh ta nhắc đến một cô gái. Ban đầu lúc ra nước ngoài, anh ta vẫn nuôi chí hướng phục thù ở việc chế tạo súng ống đạn dược đầy đủ, nhưng mà tự nhiên lại muốn làm đạo diễn, còn nói đến sau này nhất định sẽ chọn một diễn viên đẹp thật đẹp và diễn xuất hơn người để hợp tác làm nên tác phẩm điện ảnh để lại tên tuổi của anh ta.

50%??? Mộ Thắng Vũ lẩm nhẩm. "Oa oa, Hoắc mỵ nam cũng thật là dám chịu chi a." Mấy mươi tỷ đâu phải là con số nhỏ thiệt là đại gia một khi vùng tiền là khiến người ta phải xuýt xoa.

"Lợi nhuận 60%." Đương trong lúc anh ta vui vẻ thì giọng nói của Hoắc Minh Long vang lên. Mặc dù anh đã chịu chi ra một nửa chi phí sản xuất phim nhưng đã làm doanh nhân bao lâu nay, doanh nhân chính là không làm việc gì mà không sinh lời. Huống hồ, anh biết Mộ Thắng Vũ sẽ không điểm bớt phần riêng sao? Cười lạnh.

Ra một nửa lấy sáu phần. Con mẹ nó!!! Quả nhiên không thể tính đến chuyện tiền bạc trước mặt ông trùm tài chính mà. Thấy có nói tiếp chắc chắn sẽ bị ánh mắt giết người của anh làm cho lạnh cả sống lưng, cho nên Mộ Thắng Vũ thấy cứ lảng sang chuyện khác là tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Chương 27.2

Anh ta tự nhắc lấy ghế trước bàn tổng giám đốc ngồi xuống, lấy chai nước lọc ở bên hông chiếc vali ở sau lưng ra uống một ngụm, xong xuôi anh ta cười hề hề nhìn anh, bắt đầu quá trình tạc mạch chuyện gia đình nhà người khác. "Lão Hoắc này Tiểu biến... khụ khụ... Thiên Thiên đâu rồi." Nhà này nuôi dạy ra toàn những người không bình thường vốn là trước đây Mộ Thắng Vũ cũng nghĩ cô nhóc nhỏ xinh nhà anh sẽ giống như những cô gái khác học hết trung học rồi đại học sau đó kết hôn... bla bla... đoàn đoàn chính chính trở thành một người phụ nữ nội trợ đảm đang. Nhưng có tình dưới sự dạy dỗ trực tiếp đầy sự dịu dàng và ôn nhu... khụ khụ... anh ta không quen dùng những từ này với Hoắc Minh Long, nhưng nói chung là bao nhiêu năm trôi qua đã đường thành một tiểu biến thái.

Đại khái như sau. Người bình thường đến năm mười hai tuổi thông thạo một hai thứ tiếng là đã được cho là thần đồng rồi mà đằng này cô nhóc học được gần 20, người ta làm toán từ sơ cấp đến thứ cấp rồi mới đến cao cấp, còn Tiểu Thiên bỏ qua bước một, bước hai là qua loa cho có, đã đi một mạch vận dụng đến bước ba. Nói tóm lại là trình độ so với Hoắc Minh Long là chỉ thua một chút chút so với người thường vốn không cùng đẳng cấp. Nhưng cái mà khiến người ta nhức nhối nhất chính là nhìn cô lúc nào cũng có vẻ đáng yêu, nhỏ bé, dịu dàng, ngây ngô, ngốc nghếch vậy thôi, ai biết được cái bộ não ấy có thể khiến người ta cảm thấy bất lực với bản thân như thế nào. Nếu trên đời này có bản xếp hạng những người có khả năng khiến người khác nội thương về ăn nói nhất, anh xếp thứ nhất, nhóc con sẽ xếp thứ hai. Mỗi lần anh ta ca thán bộ não non kém của mình với cô trước mặt Hoắc Minh Long đều bị nhận lại một ánh mắt xem thường, khinh bỉ và lạnh lẽo đến tận tim.

"Đi học rồi." Anh đáp.

Đi học... WTF!!! Đi học??? "Lão Hoắc cho Tiểu Thiên đi học sao???" Anh sao có thể để một yếu tố biến thái như vậy ra ngoài môi trường. Đây là một việc làm vô cùng nguy hiểm, sự xuất hiện của cô là tiền tố dẫn đến những cơn đau tim tim vì tức tối, sự tự ti về mặt kiến thức, sự bất lực về trình độ, đó chẳng khác nào gây ra hiện tượng mất cân bằng trí tuệ sao?

Nhưng mà, Mộ Thắng Vũ cũng phỏng đoán, chắc nhóc con lại dùng ánh mắt to tròn xoe, long lanh, sũng nước ra nhìn anh, mày nhỏ cong cong, môi chu chu ra, phồng má, cả khuôn mặt phàn nộn phò ra, mái đầu nghiêng nghiêng, Hoắc Minh Long lại nuông chiều cô chứ gì. Không sao, anh ta biết với tính cách của băng lãnh đại thần nào dễ dàng để bầu trời nhỏ đi học như vậy, chắc chắn là sớm có phòng bị, sớm có phòng bị...

Cũng có chút thông minh. " Tiểu Thiên mang GF 1371." Anh tất nhiên sẽ không bảo hộ cô được, không những mang kính biến diện, còn có Ảnh theo bảo vệ. Nhưng nói thế nào Tiểu Thiên càng lớn lên lại càng xinh đẹp, tính cách lại đáng yêu, dễ khiến người ta cảm thấy thoải mái, vui vẻ, chỉ có anh động tâm là được, không cần đám ruồi nhặng xung quanh làm gì.

Quả nhiên là do vậy. Rồi đột nhiên, Mộ Thắng Vũ trở nên nghiêm túc hơn, anh ta nhìn Hoắc Minh Long, sau đó lại nhớ đến nhóc con kia, quả thực hai người này sống với nhau nhiều năm, vẫn rất tốt, cuộc sống rất vui vẻ và hạnh phúc. Nhưng không phải bao giờ cũng như vậy mãi, giống như ngày đó gặp cô bé kia cuộc sống của anh đã hoàn toàn thay đổi, điều đó cũng khiến anh nhận ra dù chỉ là một chút xê dịch thời, con đường phía trước cũng sẽ thay đổi rõ rệt. Trong con mắt của người khác Long tổng là người nắm giữ huyết mạch tài chính của một đất nước, Hoắc lão bản gánh trên vai sứ mạng của một gia tộc hắc đạo, dù ở vai trò nào người ta đều biết đến anh là người nắm giữ vận mệnh của người khác là Đế Vương. Nghe thì rất oai phong, nhưng người càng đứng trên cao càng thấy cô độc. Mộ Thắng Vũ ít nhiều cũng hiểu được phần nào cảm giác đó của anh, nhưng ai cũng có quyền quyết định cuộc đời mình. Mặc dù hiện tại sẽ không nhưng tương lai ắt có, rồi cũng sẽ đến một ngày anh phải lựa chọn nắm lấy hay buông tay mà thôi. " Minh Long, sau này cậu với Tiểu Thiên... sẽ như thế nào???"

Bàn tay đang cầm bút của anh đột nhiên khựng lại. Sau này sao??? " Còn chưa nghĩ đến." Đúng còn chưa nghĩ đến, anh đến bây giờ còn chưa hẳn rõ ràng suy nghĩ trong lòng mình, anh biết từ lâu anh coi cô như người thân trong gia đình là một phần rất quan trọng, nhưng đó là quan trọng như thế nào? Khi chấp nhận để cô bước ra thế giới bên ngoài anh đã chấp nhận việc gặp phải rủi ro, anh cũng đã sống lặng lẽ nhiều năm như vậy, anh đã quen với cô độc và lạnh lẽo. Nhưng còn cô...

Nhìn biểu tình lạnh nhạt của anh, Mộ Thắng Vũ làm sao không nhận ra một chút bất lực vừa xuất hiện rồi cũng vừa tắt ngấm ấy. Anh ta cười trừ, nhìn anh một cách thâm trầm. " Cậu yêu Tiểu Thiên." Nhưng cách anh yêu cũng thật là đơn giản.

Yêu sao??? Lâu lắm rồi Hoắc Minh Long mới có cảm giác ngạc nhiên như thế này, anh trước giờ không để ý đến tình cảm của bản thân, chỉ biết cuộc sống cùng với nhóc con là hạnh phúc nhất. Mỗi sáng nhìn thấy cô thức dậy trong vòng tay của mình, thấy cô cười tươi với mình, thấy cô lo lắng về mình,... anh cảm thấy rất vui vẻ. Cuộc sống tốt đẹp như vậy, anh không muốn nghĩ đến những gì sẽ xảy ra trong tương lai, quá khứ và bây giờ, chỉ như vậy là đủ.

" Đây... hai người vẫn... ngủ chung à???" Mộ Thắng Vũ cười hề tiện hỏi.

" Ừm..." Hoắc Minh Long thừa nhận. Phúc lợi không thể bỏ.

Đột nhiên anh ta đứng phắt dậy. " Cậu... cậu cậu... Thiên Thiên còn đang tuổi vị thành niên đó...!!!" Cái độ tuổi phát triển non nớt mong manh đó...z Ấc, vậy anh có thể làm được gì? Dù gì với tính của anh, chắc chắn sẽ không làm chuyện tổn thương đến nhóc con rồi.

" ... " Liếc mắt lạnh lẽo. Có dị nghị gì sao???"

" Khụ khụ... Mộ Thắng Vũ tôi quả là coi thường sức chịu đựng của Hoắc đại thần... khụ khụ... nhìn nhiều có thể bị nội thương đấy... ờm..." Nổi hết cả da gà. Quả nhiên không thể nghịch lân mà...

Tác giả: Đang dự xem có viết truyện về tên nhóc lạnh chanh này không.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Dưỡng Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chương 27.3

Tối hôm đó, Tiểu Thiên nằm gối đầu lên tay Hoắc Minh Long ngủ say, đáng ngủ cô nhóc lúc nào cũng đáng yêu như thiên sứ cả, hai bàn tay nắm hờ một đặt lên cánh tay anh, một để trên người anh, gương mặt khi ngủ của cô lúc nào cũng an bình vô lo vô nghĩ, hơi thở đều đặn phả lên ngực anh nóng hổi, còn anh lại vây chặt lấy cô, lặng lẽ nhìn cô giá như thời gian cứ như thế này mãi, để anh luôn được nhìn ngắm cô như lúc này.

Bàn tay to lớn vuốt ve gò má hồng hào mịn màng của cô, chạm lên ngũ quan tinh tế xinh đẹp của cô, vén tóc mai mềm mại rũ rượi ra sau tai cô, khóe môi Hoắc Minh Long không khỏi nở một nụ cười nhạt, đúng lúc này đột nhiên chiếc nhẫn khẽ ước trước ngực anh lóe lên tia sáng lạnh rồi chậm rãi biến mất, chỉ còn lại một dòng phù chú. " Đêm tối, trăng cao, ác ma thức giấc. Dịu dàng, sủng nịnh, ngây ngất môi hôn."

Ánh trăng bên ngoài tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ vào trong căn phòng, dệt một màu sắc mỹ lệ, một cơn gió thổi qua nhánh cây bên ngoài phát phơ xào xạc. Nhóc con nào đây nửa đêm giật mình thức dậy, đột nhiên cảm thấy khát nước chép chép môi hí mắt ra nhìn xung quanh định với lấy cốc nước đặt ở đầu giường, nhưng lại bắt gặp khuôn mặt ngược sáng của một người đàn ông, cô nhóc ngẩn ra, nhận thấy khuôn mặt trước mắt vô cùng quen thuộc, cô mơ màng nhìn anh mấp máy môi. " Long..." Lời chưa kịp nói hết, mắt tối đã sớm lan rộng, bóng đổ của anh càng lúc càng to lớn, gương mặt anh càng lúc càng cuối xuống và tiến gần cho đến khi bờ môi lạnh lẽo mát rượi áp lên môi cô.

" Ừm...~~~~" Cảm giác trên môi vừa lạnh lạnh lại vừa nóng rát, Tiểu Thiên nào biết anh sẽ hành động như vậy, cảm giác môi của anh ấn lên, mềm mại như vậy, nhưng cũng rất bá đạo, hút hết tất cả hơi thở của cô, cái lưỡi của anh mạnh mẽ vững chắc khiến cô phải mở hàm răng ra sao đó nó đi vào bên trong bắt lấy cái lưỡi thơm tho thơm tho cùng nó làm loạn. Cánh môi mỏng dịu dàng bắt lấy môi cô, khiến môi cô phải quẩn quýt lấy nó, cùng ma sát với

nó. Mãi đến khi cô tuyệt ngất đi thì anh mới chịu buông tha cho cô. (Tác giả: Hổ hổ thịt lai rai bắt đầu.)

Nằm trên giường cô thờ ơ hì hục, ánh mắt long lanh và trong suốt chứa ngàn dấu chấm hỏi nhìn anh. Hơi ấm vẫn còn đọng lại trên môi cô, cô muốn hỏi nhưng mà dòng cảm giác xa lạ cứ bủa vây lấy cô, khiến cô quên bật ra tiếng nói.

" Khát nước sao?" Anh xoa xoa mặt cô dịu dàng nói.

" Ừm." Tiểu Thiên ngây ngốc gật đầu.

Sau đó, nhóc con thấy anh với lấy cốc nước đầu giường uống một ngụm đầy rồi lại nhìn mình và rồi cúi người xuống, một lần nữa áp lên môi cô, đem dòng nước mát lạnh chảy vào miệng cô, bạc môi mỏng tham lam mút lấy cánh hoa căng mọng của cô, đầu lưỡi lại theo vào cùng cái miệng nhỏ của cô trần trọc, xong xuôi, ngón tay to lớn của anh giúp cô lau nước vài giọt nước tinh nghịch trong lúc anh hôn vội rồi ra ngoài khoe miệng cô, sau đó nằm xuống bên cạnh cô ôn nhu nói. " Ngủ đi, Tiểu Thiên."

" ..."

--- Phân cách tuyến ngọt ngào như mật ---

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Thiên lại hiếm khi thức dậy sớm hơn Hoắc Minh Long, nhóc con nhớ đến một đoạn kí ức không rõ đêm qua, đầu óc lúc mơ hồ hình như có người đã hôn lên môi mình, bờ môi lạnh bạc ấy vừa xa lạ vừa quen thuộc tận tình giúp cô uống nước, cảm giác không rõ ràng ấm áp và mát lạnh hôm qua hình như còn vương vấn trên môi cô. Nhưng mà cô nhóc lại không chắc đó có phải là anh không.

Nghiêng đầu, cô nhìn chăm chăm vào môi anh, ngón tay xinh đẹp tinh tế chạm lên môi anh rồi giật mình rút tay lại, trái tim trong lồng ngực tăng lên một nhịp, hình như chính là anh rồi, lạnh lạnh và mềm mại như vậy, nhưng Long nào có sẽ làm ra chuyện kì quái như vậy, nhóc con nghĩ. Trong phòng một đợt gió phát qua, mái tóc đen suôn mượt của cô lướt qua gương mặt lãnh tuấn của anh, cô cúi người, lần này là cô chủ động hôn lấy anh.

Xúc cảm ngửa ngửa trên da mặt khiến cho Hoắc Minh Long từ trong một tỉnh dậy, nhưng thứ đập vào mắt đầu tiên lại là gương mặt nhỏ bé của Tiểu Thiên đang tiến gần về phía mình, anh thấy môi anh đào của cô hơi mẩn lên, ánh mắt cô khép hờ, đôi hàng mi dài cong cong hơi hơi run rẩy, cái mũi nhỏ nhắn xướt qua chóp mũi của anh... Cho đến khi môi cô ngây ngốc áp lên bờ môi lạnh bạc, anh mới giật mình sững sờ.

Có một sự thật là nhóc con đầu đã bị hôn qua hay chưa thì cô nhóc cũng không hề biết như thế nào là hôn, ngoài chuyện môi chạm môi ra, còn Hoắc Minh Long ngược lại, trong chính bản thân đã tự nhiên hình thành loại thành thực riêng biệt, cho nên khi môi cô vừa chạm đến, anh liền bắt lấy sự ngờ nghệch của cái miệng nhỏ kia, đổi thành anh hôn cô, theo bản năng một bàn tay to lớn đặt ngay sau gáy cô, đem cơ thể cô kéo xuống, môi mỏng theo đó nhanh chóng chiếm được thể thượng phong, anh cường hãn len sâu vào trong khoang miệng cô tìm thấy cái lưỡi thơm tho mềm mại, rồi mạnh dạn quấn lấy nó. " Ừm." Thân thể cô ngay tức khắc trở nên vô lực trong nụ hôn của anh, nhóc con nằm lên trên anh, không có hơi sức phản kháng.

Bàn tay còn lại của anh cũng tự biết đặt lên lưng cô, ôm lấy cơ thể mềm mại của cô, sau đó nó bắt đầu dao động lên xuống trên cơ thể cô, bàn tay thô ráp rất nhanh liền mất hút trong vạt áo của cô, nó tự tìm đường lên trên vuốt ve da thịt mẫn cảm mịn màng...

" Hức..." Đột nhiên cô nấc lên.

Tiếng nấc thành công lôi kéo được lí trí của Hoắc Minh Long, anh giật mình rời khỏi miệng nhỏ của cô, nhìn lại tình trạng cả hai. Anh không những ôm cô, còn đang hôn lên môi cô, bàn tay còn đang sờ soạng trong vạt áo của cô, thậm chí vị trí bàn tay kia còn sắp tìm đến được hai con thỏ nhỏ của cô. Chết tiệt!!! Anh lúng túng đỡ cô dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn đều đã đỏ ửng, may mà môi không bị sưng nếu không làm sao cô đến trường được, kéo kéo vạt áo xộc xệch của cô về lại chỗ cũ, anh hùng hăng ho mấy tiếng né tránh mắt mắt sững nước kia...

Nhóc con cũng bị dọa sợ không nhẹ, cảm thụ y hệt như ngày hôm qua, vậy ra người đã hôn cô là anh, cũng do đó là anh nên dù có chút xa lạ, nhưng sự quen thuộc của bản thân khiến cô không những không bài xích anh hôn mà còn cảm thấy có chút yêu thích, cơ thể nóng lên, nhất là khi anh chạm đến cơ thể cô, dao động qua lại cô liền cảm thấy kì quái. Nhưng mà hình như anh rất muốn như vậy với cô a. Tiểu Thiên nghiêng đầu nhìn khuôn mặt bối rối hơi hơi đỏ của anh, sống mắt trong suốt, cánh môi anh đào mấp mấp mấy hỏi. " Long có thích như... vậy không?"

"..." Chính lúc này một màn đêm qua lại tái hiện trước mắt anh.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Dưỡng Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chương 28.1: Đi Học Để Làm Gì? Phần 2

Sau ngày hôm đó, chuyện đến trường đi học của Tiểu Thiên đều diễn ra rất bình thường, sáng đến trường đi học đến trưa lại trở về Hoắc Trạch cùng ăn trưa với Hoắc Minh Long, buổi chiều thì đi loanh quanh viện ngoài chơi với Tiểu Tiểu, ngoài ra cũng chỉ có vậy. Chuyện đã xảy ra trong buổi học với Hoàng Phó Vu cũng chỉ gây ra một lần sóng nhỏ nhỏ trong lớp Z, bọn họ dù có suy đoán thân phận xung quanh nhóc con là gì nhưng cuối cùng cũng không thấy còn sót nhân vật xuất thân lợi hại nào nữa liền liệt Tiểu Thiên vào dạng gia đình xuất thân bình thường lọt vào được lớp này là do nhầm lẫn, vậy thôi cũng không có chuyện gì khác xảy ra. Nhưng mà bao giờ trước một con bảo lớn luôn là sóng yêu biển lận.

Đối với việc học tập và giảng dạy ở lớp Z ngoài môn Anh ngữ ra các môn học còn lại đều có tiền lệ sẽ làm bài kiểm tra chất lượng học tập vào buổi học đầu tiên của niên học. Mới vào đầu năm đã kiểm tra đám học sinh trong lớp cũng đã quen, nhưng mà nhóc con là người mới không tránh khỏi có chút ngạc nhiên, không phải vào đầu năm học luôn là khoảng thời gian mà học sinh quen kiến thức nhiều nhất ư, sao lại kiểm tra vào lúc này? Đám học sinh kia nào có nói qua với cô đâu, may mà có bạn học Doãn ngồi bên cạnh đã nói cho cô nhóc biết ngay khi nhận ra cô cùng học chung lớp với mình hôm khai giảng, mặc dù không có nhiều thời gian để chuẩn bị kiểm và mặc kệ đám học sinh còn lại đang chờ đợi bản thân mới vào học đã bị điểm kém như thế nào, nhưng mà Tiểu Thiên cảm thấy mấy bài kiểm tra đã làm của mình đều rất tốt.

Những môn học đã kiểm qua đều sẽ được chấm xong nhanh chóng và tập trung lại rồi thông báo kết quả vào ngày cuối cùng của tuần, ngày thứ 7.

Lúc này trong phòng giáo viên, những thầy cô giáo của lớp Z đang tụ tập với nhau trong một căn phòng. Phòng này nằm bên cạnh phòng họp chung của các giáo viên, bên trong có trang bị đầy đủ các thiết bị tiện nghi dành riêng cho bọn họ. Một đám người sau khi đều đã chấm xong bài thi đều lộ ra biểu tình vừa kinh ngạc vừa không thể tin được. Đầu năm nay những chuyện không thể xảy ra lại xảy ra khiến bọn họ cảm thấy quả nhiên Trường Giang sống sau đề lên sóng trước, sống trước ập vào bờ cát tan nát.

Mấy thầy vừa uống cà phê vừa nhăn mày, còn các cô cũng đều lộ vẻ đắn đo suy nghĩ. Cuối cùng trong đám người cũng không nhịn được đánh vỡ không khí trầm mặt này, thầy Lí run run tay cầm lấy xấp bài thi trong tay mà khó khăn nói. "Tôi đã dạy trường này bao nhiêu năm, còn sợ không biết đã qua bao nhiêu lứa thiếu niên sau này đều trở thành nhân tài... haiz..." người này là giáo viên dạy Ngữ Văn của lớp Z, lời lẽ hay dài dòng, nói đến còn chưa đi đúng chủ đề đã bị người khác chặn ngang.

"Môn Toán của tôi có người học sinh đạt điểm tối đa." Giọng nói của thầy Đỗ như một đòn đánh mạnh mẽ vào tâm trạng của tất cả giáo viên còn lại. Trong số bọn họ ai cũng biết thầy Đỗ là một trong những thành viên trụ cột của hội đồng toán học nước Y, năm nay vừa qua bốn mươi trên tay đã thông qua được giáo sư Số học cao cấp và Hình học siêu tưởng tại đại học Havart, là một người cực kì có tiếng nói trong giới của nước Y. Những năm vừa qua những bài kiểm tra đầu kì này học sinh lớp bình thường nếu bị thầy ấy ra đề e khó mà được quá 50 điểm. Còn học sinh lớp Z thì chỉ đang chạm đến ngưỡng 80. Lần này lại có thể đạt tối đa, những thầy cô còn lại không bị dọa sợ mới lạ.

Cô Phùng giáo viên Vật Lý cũng tự động công khai. "Môn tôi cũng có học sinh đạt điểm tối đa."

"Tôi cũng có..."

"Cả tôi..."

"Tôi nữa..."

...

Những thầy cô còn lại cũng đều tự thừa nhận điều này, những bài kiểm tra đầu năm này mang tính chất kiểm tra thực lực là một, nhưng quan trọng hơn chính là đánh đòn phủ đầu với những học sinh không những có xuất thân danh gia vọng tộc mà còn có sức học hơn người kia biết rằng núi cao còn có núi cao hơn không lấy đó mà kiêu sinh ra bản tính tự phụ. Đây cũng là do gia đình của các học sinh này đã thông qua với bọn họ chủ đích như vậy, bao năm nay vẫn tiến hành bình thường, nào ngờ đến giờ phút này lại xuất hiện tác nhân đột phá như vậy chứ.

"Vậy học sinh đạt điểm tối đa ở môn mọi người là ai?" Cô Lại bực mình hỏi, bọn họ tất nhiên biết được sức học của đám học sinh kia là như thế nào, chuyện này xảy ra, cô cũng chịu đả kích không nhẹ.

Tất cả giáo viên đều rút bài làm tối đa của học sinh kia đập lên bàn, nhất thời cùng đồng thanh. "Là em này."

Trên tất cả các bài kiểm tra chỉ có duy nhất một cái tên - THUẦN HI THIÊN.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Dưỡng Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Chương 28.2

Chương 28.2:

Trong lớp Z, trước giờ thông báo kết quả, học sinh đều đã sớm vào lớp đông đủ, hoặc là vừa nói chuyện vừa tán gẫu gì đó, không thì cũng chuẩn bị sẵn tinh thần chờ đợi điểm số. Mặc dù đây chỉ mới là điểm đầu năm và hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến kết quả học tập của cả năm học nhưng lại có hiệu quả sát hạch rất cao. Chỉ cần điểm số của bất kì học sinh nào có dấu hiệu xuống dốc thì điều đó sẽ dễ

dàng dẫn đến hệ lụy bị loại bỏ khỏi lớp này, điểm đáng sợ của đám học sinh này bọn họ sẽ đào thải và tẩy chay ngay.

Nhớ đến điểm này, Hoa Mỹ Kiều ngồi phía trên liền lộ ra nụ cười, sở dĩ những ngày vừa qua sóng yên biển lặng là vì cô ta đang chờ đợi những điểm số này. Mặc dù

người của các gia tộc không tra ra được thân phận thực sự của Tiểu Thiên thì sao, không còn là vấn đề quan trọng nữa, chỉ cần biết được thực lực sức học của nhóc con như thế nào, nếu kết quả xấu thì cô ta hoàn toàn có thể gây áp lực xuống khiến Tiểu Thiên không chịu nổi mà rút ra khỏi lớp này, trước đây không phải trước đây đã có vài người như vậy rồi sao. Còn nếu tốt, chuyện này tất nhiên rất khó xảy ra, trừ phi trước mắt là tiểu thiên tài, nếu thực sự như vậy làm sao mà họ lại không biết đến được. Cho nên mặc kệ trước đó có xích mích hay gì không thì mấy ngày qua mọi chuyện vẫn yên ả lắm.

Đúng lúc này, cô giáo Thái từ bên ngoài bước vào, trên tay mang theo ba mươi mấy phong bì hồ sơ chứa các bài làm kiểm tra của học sinh lớp Z tiến vào. Đám học sinh liền nhất tề đứng lên chào, sau khi cô cho ngồi xuống thì đều im lặng giữ trật tự.

"Các em đều biết lớp ta là một lớp nổi trội của học viện, các thành viên trong lớp đều là anh tài của các gia tộc. Theo quy định mà gia đình và các thầy cô đều đã thông qua từ trước về việc sẽ cho các em kiểm tra đầu năm thì đã diễn ra những năm vừa qua. Hiện giờ kiểm tra thầy cô đều đã chấm xong, tất cả các môn đều được để trong các phong bì này. Đại diện lớp phó và lớp trưởng lên nhận và đưa đến cho các bạn. Các em có thể xem xét qua và trao đổi với nhau có vấn đề gì có thể trao đổi trực tiếp với cô và các bạn còn lại." Đây là đoạn văn quen thuộc mà những năm qua vào ngày này cô giáo Thái đều nói y như vậy, lâu dần

thành thói tục.

Đợi cô nói xong, Cao Thái Hân và Nhạc Thương liền tiến lên nhận lấy phong bì hồ sơ, dựa vào tên đã ghi sẵn trên đó mà chúng được phân đến từng học sinh một. Nhận phong bì từ tay Nhạc Thương, Tiểu Thiên đồng thời nhận được một lời an ủi từ cậu ta. "Đồng học Thuần, nếu điểm số không tốt thì cũng đừng buồn." Vì đó mới là mở đầu cho những chuyện đáng phải buồn hơn trong lớp này, nói xong cậu ta nở một nụ cười không biết là đang lo lắng hay là đang chăm chọc nhóc con nữa.

"Cậu ấy sẽ đạt điểm cao thôi." Đoàn Thanh Thanh thay mặt Tiểu Thiên đáp lại, đứng tưởng cô không biết nam đồng học này là đang mỉa mai cô nha. Tên này không phải thích con khổng tước sao, người ta còn chẳng thèm để ý đến nữa kìa.

Tiểu Thiên nhìn cậu ta sau đó lại nhìn bạn học nhỏ, cười đáp. "Đúng vậy."

Liếc mắt, cậu ta trực tiếp bỏ qua, lại bắt đầu đưa những phong bì còn lại đến tay những học sinh khác.

Phía trên, bên hướng Tô Khải Phong, cậu ta cũng vừa nhận lấy phong bì, cũng không đợi ai mà mở ra ngay, Diệp Luật bên cạnh ngó nghiêng điểm mình toàn trên 80, môn Toán được 70 coi như có chút tiến bộ, lại ngó sang nhìn điểm của Tô Khải Phong, trong đám lớn người bọn họ, Tô Thiếu là có thành tích học tập tốt nhất, cậu ta là có sức học ngang với Hoa Mỹ Kiều, còn An Mục Khê vì có chút rụt rè nên dường như chịu thua bọn họ một chút. "Chắc chắc đều trên 90, môn Toán cũng được 85 điểm. Tô gia có thể vui vẻ rồi."

tiếp. Có gì có thể vui vẻ cơ.

Một chút động tĩnh bên phía bên đó cũng đánh động tới Hoa Mỹ Kiều bên này, cô ta kéo xấp bài kiểm tra của mình ra xem, nhìn điểm số phía trên, tất cả các môn đều trên 80 điểm, còn môn Toán lại được...

"Oa, Hoa Mỹ Kiều bạn được 80 điểm Toán sao? Thật giỏi a." Lời này là Quách Mộng nhìn đến không nhìn được reo lên, vốn trước giờ Hoa Mỹ Kiều đều cố gắng nhiều lắm mới có thể có thể ngang bằng với Diệp thiếu bên kia, mà cậu ta giờ chỉ có 76 điểm trong khi cô ta có đến 80, môn này hơn được một hai điểm đâu phải là dễ, huống hồ bọn họ còn cạnh tranh nhau nhiều lắm.

Thấy được Quách Mộng tán dương, cô ta cũng tỏ ra rất hào phóng và rộng lượng cười cười nói. "Chỉ có chút cố gắng thôi." Lại nhìn về phía Tô Khải Phong hỏi. "Không biết Đạt Phong như thế nào?" Đây là rõ ràng biết rồi mà vẫn cố hỏi, để lấy lòng thuận tiện khen ngợi lẫn nhau vài câu vậy mà.

"85." Mà bên kia cậu ta nghe đến hai chữ "Đạt Phong" liền sinh ra cảm giác bài xích, mặc dù quan hệ của các gia tộc bọn họ rất thân cận nhưng cậu ta không muốn tùy tiện xưng hô với bạn học khác phái như vậy, rất dễ gây ra hiểu lầm, huống hồ làm sao cậu ta lại không hiểu dụng ý của cô ta được.

Nghe được trong câu trả lời của Tô Khải Phong lộ ra chút không vui, Hoa Mỹ Kiều cũng không tiện nói thêm liền dời chủ đề sang một người khác. "Còn bạn học mới của chúng ta, Đồng học Thuần không biết kết quả như thế nào? Dù gì thì cũng là người mới sợ là không quen với

điều này phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Dưỡng Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chương 28.3

Lại là một đoàn ánh mắt không hề có chút thiện nhìn về phía mình, Tiểu Thiên nhú mày nhìn về phía Hoa Mỹ Kiều, khuôn mặt nhỏ nhắn phụng ra, không để ý đến cô ta cũng đang nhìn về phía mình mà vĩnh viễn nói. "Nhiều chuyện." Giọng nói của cô không lớn cũng không nhỏ đủ để nhóm người gần đó nghe được bao gồm có cả Hoa Mỹ Kiều.

Khuôn mặt mọi người cứ đờ ra, sau đó có người không nhịn được cười khe khẽ, muốn kéo người khác xuống bùn lại bị biến thành bộ dáng tò mò lắm chuyện, không phải nói cô ta cảm thấy mất mặt như thế nào. Trước giờ chưa có ai trả treo với cô ta như vậy đâu, vậy mà cô gái này đã hai lần khiến bản thân bị xấu hổ, ánh mắt ham chứa uất ức liếc về phía Tô Khải Phong lại thấy cậu ta đang nhìn về phía Tiểu Thiên lộ ra một nụ cười nhạt.

Quả thực là cậu ta đang cười, bộ dáng cô gái nhỏ đó lại đáng yêu như vậy chứ, mặc dù không nghe thấy nhóc con nói gì nhưng mà dựa vào khẩu hình miệng cậu ta có thể lờ mờ đoán ra chắc chắn lại nói những lời ngăn ngừa cụt lùn kia rồi. Lần trước là nhỏ hẹp hòi với xấu xí, lần này lại là nhiều chuyện, quả nhiên là khiến cho Hoa Mỹ Kiều khó mà ứng khẩu được.

"Này lão Tô, không phải là nhìn trúng cô gái đó chứ?" Tiếng nói của Diệp Luân lại bất chợt áp lên tai làm cho cậu ta giật mình hồi tỉnh lại, nghe đến câu hỏi Tô Khải Phong lộ ra một chút suy tư, sau đó nhướng mày nhìn về phía Diệp Luân đáp. "Đúng vậy."

Anh chàng này nghe vậy liền lộ ra một biểu tình khoa trương rồi chép chép miệng, hạ mi xuống che dấu một tia sáng hẹp lóe lên trong mắt, may mà không phải là nhóc con kia.

Bị người ta nói như vậy, Hoa Mỹ Kiều không tiện nói thêm liền nháy mắt với An Mục Khê, ra hiệu cho cô phải ra mặt hỏi hộ cô ta. An Mỹ Kiều lúng túng nhìn lại, bất giác ánh mắt tức giận, liền ho nhẹ mấy cái rồi mới nhìn về phía Tiểu Thiên vừa áy náy, vừa cất giọng hỏi nhỏ. "Bạn học Thuần bạn có thể trao đổi điểm với mình được không?" Trong lời nói không hề có chút khinh thường nào.

Mặc dù mọi người nhìn qua đều biết lời này là cô hỏi hộ Hoa Mỹ Kiều, cùng một nội dung là muốn Tiểu Thiên minh bạch điểm ra để có cơ cho cô ta soi mói, nhưng mà thần thái hai người hoàn toàn trái ngược nhau khiến cho người ta liên tưởng về phía cô hơn. Mặc dù họ không biết vì sao cô lại chịu khó nghe theo mọi điều Hoa Mỹ Kiều nói vậy, nhưng mà chưa ai nghĩ sẽ xếp hai người một người dịu dàng như nước và một con khổng tước kiêu ngạo chung với nhau cả. Tiểu Thiên thấy bạn học họ An này đã nói ra như vậy cũng vui vẻ đồng ý thôi.

Nhóc con nói đoạn định đem bài kiểm tra từ trong phong bì lấy ra lại nghe giọng Doãn Thanh Thanh cất lên. "Tiểu Thiên không phải là cậu nói là chỉ cho mình mình xem sao? Mình còn chưa thấy bạn lại đi đem trao đổi với người khác rồi." Cô bạn nhỏ kịch liệt nháy mắt. Mặc dù bản thân không ghét An nhị tiểu thư này, nhưng mà Doãn Thanh Thanh lại không vui khi cô lại tiếp tay người khác để bắt nạt bạn mình như vậy.

"Có sao?" Tiểu Thiên nhú mày lại hỏi.

Bên kia An Mục Khê liền vội vã tiếp lời. "Ở đây đều là bạn học với nhau cả sao không cùng chia sẻ với nhau đi." Ánh mắt của cô liếc qua đám học sinh còn lại, không phải là hai ba người đều tùm lại trao đổi đó sao, có điểm số kiểm tra đầu năm thôi mà lại khó xem như vậy, chẳng phải là xấu hổ vì điểm thấp à???

Lời nói của cô vừa dứt, Tiểu Thiên đã sớm mở phong bì ra, ngón tay len vào trong, kéo lấy một xấp bài kiểm tra rồi rút ra, một đám ánh mắt đều đổ dồn lại đây.

"... .." im ắng.

Nhóc con lặng lẽ rút từng tờ từng tờ giấy kiểm tra ra, khuôn mặt nhỏ nhắn không có chút biểu tình nào, không có vui mừng, hài lòng hay buồn bã gì cả, ánh mắt nhìn nhìn mấy chữ số đỏ đỏ trên tờ giấy kiểm tra không chứa một cảm xúc gì. Đến từ cuối cùng mới nhìn đám người nhìn về phía này nói. "Hết rồi." Bộ dáng ngốc ngốc đem tất cả các tờ giấy kiểm tra thu lại chuẩn bị bỏ lại vào phong bì để chừng nào về đến nhà sẽ cho Long xem qua.

"Khoan đã. Thiên Thiên bạn 100 điểm Toán????!!!" Doãn Thanh Thanh thực sự đang rất muốn cười lớn, nhưng mà bạn học bên cạnh mình còn chưa có khoe khoang đâu nha. Bản thân sao lại há hê như vậy được chứ.

"Ừm. Có gì sao???" Tiểu Thiên ngây ngô đáp lại.

"Không có gì không có gì, mình chỉ thấy có người sắp ghen đến nội thương rồi thôi. Chắc chắn... còn an ủi người ta cơ đấy." Doãn Thanh Thanh cũng không nhịn được cười ha ha... ánh mắt nhìn về phía Nhạc Thương như muốn đem cái mặt méo mó của cậu ta cười cho đến đen thui mới thôi. Còn cái cô bạn học ngốc nghếch này nữa, được điểm cao mà không vui một chút nào sao. "Không vui sao? 100 điểm đó!!!"

Nhiều lắm, có chuyện gì vui đến như vậy sao? Nhưng mà được điểm cao tất nhiên là vui rồi. " Có..." Tiểu Thiên đang định trả lời lại thì phong bì hồ sơ cứ nhiên bị người ta giật lấy.

Rút mấy bài kiểm tra của nhóc con ra xem, nụ cười trên môi Hoa Mỹ Kiều càng lúc càng tăng, cuối cùng nhìn thấy số 100 trên bài kiểm tra Toán của Tiểu Thiên, cô ta đột nhiên trở về biểu tình lạnh nhạt bình thường, còn cất giọng xin lỗi về việc vô duyên vô cớ giật lấy đồ từ tay người khác này. " Xin lỗi vì tôi hơi ngạc nhiên một chút về bài kiểm tra của đồng học Thuần đây." Rồi ném lại tập hồ sơ lên bàn của Tiểu Thiên, như ném một thứ vứt đi vậy, sau đó xoay người về chỗ của mình.

Nói xin lỗi mà một chút thành ý cũng không có, Doãn Thanh Thanh đoán, sợ là nếu Hoa Mỹ Kiều là con không tước thật sợ là đuôi đã sớm vênh cao rồi. " Thiên Thiên, đừng để ý cô ta."

" Ồ." Tiểu Thiên ngốc ngốc đáp lại.

Sau đó cô giáo Thái nói sơ qua điểm số, ngoài việc điểm mặt các nhân vật có điểm số cao ở các môn, à, ở đây chỉ có một nhân vật thôi nên thời gian rút gọn lại nhiều. Đến khi ra về, đám học sinh trong lớp Z đều dùng ánh mắt nhìn quái vật để nhìn Tiểu Thiên, chỉ có Doãn Thanh Thanh và hai người Tô Khải Phong là khác biệt.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chương 29.1: Thật Là Phức Tạp.

Khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn phụng phịu, hai tay trắng nõn chống cằm, mày nhỏ nhíu lại, hai má đều phồng lên, môi anh đào hơi hơi vênh lên, ánh mắt to tròn lúng liếng chứa ngàn vạn suy nghĩ, miệng nhỏ lầm bầm những câu không rõ, đã nghĩ hơn nửa giờ đồng hồ rồi mà Tiểu Thiên vẫn chưa nghĩ ra, thật là phức tạp. " Ài..." cuối cùng lại không hiểu được gì nhóc con chán nản thở dài.

Hôm trước, Tiểu Thiên có cùng bạn học Doãn nói chuyện qua lại. Mấy ngày nay Long luôn có biểu hiện rất lạ, mỗi đêm nhóc con thức dậy uống nước đều bắt Long đang thất thần nhìn mình, chỉ cần chớp mắt môi khô khốc liền sau đó, sẽ được Long vừa cho uống nước, vừa hôn hôn qua, cảm giác hôn rất lâu, môi và lưỡi đều trần trọc qua lại, đôi mắt anh nhắm nghiền hưởng thụ giống như anh thích làm chuyện đó lắm, nhưng đến sáng hôm sau, khi cả hai đều đã tỉnh táo, nhóc con hỏi đến anh có thích hôn không, anh lại lúng túng không chịu trả lời. Mà mỗi khi nhóc con cố gắng để hôn được Long thì bao giờ anh cũng đáp lại thăm thiết, sau đó lại vội vàng buông ra, gương mặt lúc nào cũng đỏ đỏ lên. Cảm giác rõ ràng Long cũng thích thích hôn cô nhóc, nhưng mà sao lại từ chối nhỉ?

" Thanh Thanh, bạn nghĩ người ta có thích hôn hôn không?" Tiểu Thiên nâng mặt lên ngây ngô hỏi. Sau đó sợ là bạn nhỏ ngồi cạnh không hiểu cô nhóc nói gì, liền lấy hai bàn tay lần lượt chạm lên môi mình sau đó ép chúng lại.

Nhìn nhìn động tác của nhóc con, bạn học Doãn ngẩn đầu nhìn trời sau đó mới đáp. " Mình nghĩ là có a. Mình thấy mỗi lần ba ba và ma ma hôn nhau đều rất vui vẻ, hôn xong ma ma còn cười khe khẽ còn ba ba lại dịu dàng vén tóc của ma ma ra sau tai nữa." Bạn nhỏ Doãn Thanh Thanh mạnh dạng khẳng định, sau n lần núp trong góc lén nhìn ba mẹ mình ân ái, mỗi lần như vậy Doãn ba đều nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo của Doãn ma, sau đó nhân lúc người phụ nữ trong ngực còn đang giật mình thì bờ môi đã vội vã hạ xuống một nụ hôn sâu, sau đó hôn rất lâu mới chịu buông ra, lúc đó khuôn mặt ai cũng hơi hồng hồng, thậm chí vài lần còn thấy một sợi chỉ bạc nữa a... Nghĩ đến thôi cũng khiến người ta đỏ mặt. Cơ mà bạn học Doãn sớm đã luyện thành quen. Ai biểu bọn họ làm công khai như vậy, khiến cô không muốn thấy cũng thấy a.

Chu chu môi, Tiểu Thiên nhìn biểu tình cười ngọt ngào của Doãn Thanh Thanh mà càng thêm khẳng định, chắc chắn là Long thích. " Nhưng mà có khi nào người ta không thích không?" Nhìn hành động bối rối của anh đem cô buông ra, khuôn mặt vội vã xoay về hướng khác, tránh né ánh mắt ấy của nhóc con, giống như là không muốn làm điều đó vậy.

" Chắc chắn là người đó đang chưa quen thôi." Giống như ngày đó, ba ba và ma ma của cô hôn nhau cũng là ngại ngùng ngại ngùng ấy thôi, giờ mỗi lần hôn đều vừa triền miên hạnh phúc lại vừa ngọt ngào thỏa mãn.

" Ừm..." Tiểu Thiên đáp lời mà lòng có muôn vàn suy nghĩ.

Đã một hai ngày trôi qua mà nhóc con vẫn chưa hiểu ra vấn đề, nhưng lại không nghĩ đến chuyện khác được. Đang lúc cô nhóc còn đang loay hoay tung quần thì...

Bất chợt một bóng dáng xuất hiện trước mặt Tiểu Thiên, trên người vận quần áo nữ hầu, cô gái vừa nghiêng đầu vừa nhíu mày nhìn nhìn hỏi. " Tiểu thư, có chuyện phiền não sao?" Nói đoạn bóng dáng đi đến bên cạnh cô nhóc nhăn nhó ngón tay trắng muốt lên đôi gò má hồng hào đang phồng phồng lên kia.

" Chị nữ hầu... Tiểu Thiên có chuyện phiền não." Gương mặt nhỏ nhắn ngẩn lên nhìn cô gái đang bay về phía mình. Mấy năm trôi qua dường như hồn ma nữ hầu này cũng theo đó mà lớn lên với cô nhóc, đến giờ khuôn mặt cũng đã có bộ dáng hai mươi mấy tuổi rồi.

Bay bay về phía Tiểu Thiên, cô gái ngồi lên ghế sau đó chống cằm nhướn mày nhìn lại, vờ như không biết chuyện cô nhóc đang suy nghĩ là gì? "Chuyện gì vậy?"

"Long gần đây rất lạ, hay hôn Tiểu Thiên nhưng lại hình như không muốn hôn như vậy." Nhóc con xịu mặt xuống môi mím lại, ánh mắt đầy lo lắng nhìn cô gái trước mắt.

Cô gái kia tràn đầy tự hào nói. "Cái này gọi là Khẩu Thị Tâm Phi. Nói nhỏ với Tiểu Thư, thật ra mấy tối vừa qua để Thiếu gia làm chuyện mình thích, ừ tôi... âm thanh... ừm ừm... thôi..." Nói đến lại lúng túng ấp úng không chịu nói tròn câu.

"Dùng thôi miên... Nhưng... vì sao?" Thảo nào biểu tình của Long ban đêm và ban ngày khác nhau nhiều lắm, một giống như ác ma tà mị, một lại giống như thiên sứ ôn nhu, đều là Long cả nhưng lại vừa lạ vừa quen. Thì ra là bị người ra động tay động chân, Tiểu Thiên không nhận được sinh ra chút tức giận, phồng má lên với hồn ma nữ hầu kia. Hừ hừ!!!

Thấy cô giận dữ với mình, trái lại cô gái kia càng cười tươi hơn. "Tiểu thư có muốn thiếu gia vui không???" mắt nháy nháy, thần thần bí bí. (Tác giả: Lần nào hỏi câu này cũng có chủ ý đen tối mà thôi.)

"Ừm ừm" Tiểu Thiên gật gật. Nhưng ánh mắt vẫn đang hàm chứa một chút tức giận đó nga.

"Không phải thiếu gia thích thân mật với tiểu thư nhưng mà không bao giờ chịu thừa nhận sao? Là tại vì thiếu gia sợ tiểu thư sẽ không thích cho nên lúc nào cũng phải che giấu sao? Cho nên dùng chút Huyền Tâm thuật để thiếu gia làm một chút điều mình thích thôi. Nhưng mà, Tiểu thư có thấy không thích không?" Vừa nói biểu tình một chút lại một chút tăng lên, cuối cùng là thành giúp thiếu gia vui vẻ cho nên mới làm như vậy.

"Không có không thích. Vậy Tiểu Thiên làm gì???" Nhóc con không còn tức giận nữa, nhưng mà bản thân cũng muốn góp sức a.

"Chỉ cần phối hợp với thiếu gia. Thiếu gia muốn hôn thì hôn, muốn ôm thì ôm,... không phản kháng là được. Vậy nhé." Nói đến đó bóng dáng của nữ hầu liền biến mất.

"Ừm" Nhóc con đáp lời.

Phía sau Hoắc Minh Long đang sớm đi về phía bên này.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Chương 29.2

Tối đó, sau khi tắm xong, cô nhóc nào đó mặt mày nhả lại. Chỉ cần Long thích và bản thân đáp ứng là được rồi sao? Tiểu Thiên vừa lau tóc vừa suy nghĩ, chậm chân vào thăm lỏng trước cửa phòng tắm, bước vào phòng ngủ, giờ này khoảng tầm chín giờ hơn. Chắc Long đã làm xong công việc rồi. Quả nhiên, vừa ngẩng đầu lên nhóc con liền nhìn thấy Hoắc Minh Long đã ngồi sẵn trên giường, ánh mắt màu lam chăm chú nhìn vào trang sách nhỏ, mà sách ở đây là một loại tiểu thuyết trinh thám cổ được viết bằng chữ La - Tinh.

Mỗi khi anh nhìn chăm chú vào một điều gì đó có thể đang đọc báo, đang làm việc, hoặc thậm chí là nhìn ra ngoài khung cửa sổ,... nhóc con dường như cảm thấy quanh anh phủ một tầng màu sắc hư ảo, có vẻ không chân thật, bóng dáng vừa có ba phần thanh lãnh sáu phần cương liệt, một phần ôn nhu khó phát hiện, phối hợp với ngũ quan tuần lĩnh liền giống hệt như thiên sứ. Bây giờ anh đang đọc sách, mái đầu liền hơi cúi xuống, mi vừa đen vừa dài lại rủ che khuất đi đôi mắt, sườn má cương nghị cùng sống mũi cao cao lãnh bạc dễ dàng khiến người ta cảm thấy anh là một người rất lạnh lùng. Nhưng chỉ cần người trước mắt là Tiểu Thiên, tầm mắt anh vừa nâng lên nhìn cô nhóc, biểu tình lạnh nhạt liền trở nên dịu dàng. Chỉ là bây giờ anh còn đang chăm chú vào trang sách kia hoặc là đang giả vờ làm lơ cô nhóc nào đó đã đứng trước mặt mình thôi.

"Long~~~~." Tiểu Thiên gọi, anh vẫn im lặng đọc sách.

Chớp mắt nhìn anh, sau đó môi nhỏ nhỏ xinh xinh mím lại. Nhóc con trèo lên giường, lấy một tay và chân chống lên bên người anh, sau đó dùng tư thế nửa ngồi nửa chồm lên trước mặt anh, bàn tay xinh đẹp che hai mắt anh lại, giận lẫy nói. "Không cho đọc nữa." Người ta đã đi vào từ nãy đến giờ mà cứ im ru ru đọc sách như vậy, bộ cô nhóc là không khí sao... Nhưng mà anh còn không động, nhóc con tổn thương rồi, bàn tay che mắt anh lặng lẽ thu lại, đem thân thể từ từ co vào, rút khăn tắm trên mái đầu xuống, chuẩn bị đi ngủ đây thôi. Nhưng mà, tay và chân còn chưa kịp rút đi đã bị anh kéo lại, mái đầu bị tập kích, bàn tay to vừa cầm lấy khăn tắm trắng, dịu dàng lau khô mái tóc cho cô. "Tóc còn chưa khô. Không nên nằm ngủ." Giọng nói anh lạnh nhạt cất lên lại không khó nghe ra một tia cưng chiều rõ ràng.

"Ồ..." Nhóc con chồm người gần anh hơn, để cánh tay đang giúp mình đẩy khỏi vươn ra xa. Mái tóc cô rất đẹp, màu đen thuần đặc trưng của người châu Á, lại rất suông mượt, bên dưới lại xoắn lộn, nếu tóc khô thì không cần lược tự thân nó cũng nhanh chóng vào nếp, còn khi tóc ướt chỉ cần chải vài ba lượt là lại trở nên bình thường thôi. Nhóc con trong lòng cười hi hi, khuôn mặt nhỏ bé vì nén cười mà trở nên đỏ ửng, cơ thể giữ nguyên không hề động đậy nữa mặc cho anh lau đi lau lại, bàn tay ấm áp đặt trên mái đầu mang theo sự chăm sóc, nâng niu, ân cần và yêu chiều hơn bao giờ hết, anh lau rất chăm chú, hoặc cố tình chăm chú, đến lúc tóc đã gần khô, anh mới chịu ngừng tay.

Khăn tắm vừa kéo xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp hồng hào của Tiểu Thiên liền hiện ra trước mắt anh, gò má phồng nộ hơi nâng lên, cánh môi anh đào mơn mẩn đỏ, mi dài cong vuốt không hề lay động nữa, chớp mũi nhỏ xinh với hơi thở nóng nóng gần như chạm đến mặt anh, ánh mắt lúng liếng như chứa cả thế giới nhiều màu sắc nhìn sâu vào mắt anh cũng như đôi mắt màu lam sâu thẳm như đại dương của anh đang nhìn sâu vào trong mắt cô nhóc, bàn tay tự động dời đến phía sau lưng nhóc con, ôm lấy cơ thể mềm mại...

Giương mặt lãnh tuấn của anh càng lúc càng tiến gần, chớp mũi cả hai cọ với nhau, hơi thở của cả hai giao thoa nhau, bạc môi mỏng chậm chậm hé ra, rồi lặng lẽ dán lên cái miệng nhỏ nhắn. Bây giờ anh rất tỉnh táo, anh cũng biết rõ những điều bản thân mình đang làm là gì, chỉ là anh nhìn lâu như vậy, còn chưa thực sự hôn nhóc con của anh đang hoảng một lần nào. Lần này, anh rất dịu dàng, không vội tiến sâu vào trong mà chỉ hôn nhẹ qua lại lần nhau, để cho hai cánh hoa anh đào kia quen thuộc với hơi của anh, từ từ va chạm với nhau.

Ngọt ngào, Tiểu Thiên chỉ cảm thấy cảm giác tê dại từ cánh môi truyền đến mang theo một chút lạnh lạnh đặt trung của anh, hơi thở của cô ngập tràn trong mùi thơm nam tính đặc trưng của anh, cơ thể đặt lên người anh, mỗi nhịp thở đều mang hương vị của anh, môi anh lại vừa ti tê chậm rãi trao đổi với cô, dịu dàng mà cũng ôn nhu như vậy. Loại tư vị này vừa xa lạ vừa quen thuộc là cảm giác mà chỉ duy nhất anh mang lại, do vậy, cô không hề đẩy anh ra, từ miễn cưỡng liền hóa thành phối hợp.

Hành động của anh càng lúc càng nhanh, tay anh liền từ lưng dời đến sau gáy cô, cảm thấy cơ thể cô vừa cứng ngắc một giây, hàm răng chỉ vừa mới hé ra, anh liền đột ngột đem chiếc lưỡi mình đặt vào, nó khuấy đảo trong khoang miệng của cô rút sạch đường khí, sau đó lần tìm đến chiếc lưỡi thơm tho thơm tho ngọt ngào của cô mà càng quấy quẩn chặt lấy, cùng nó vui thích đùa đùa với nhau, đồng thời tham lam nếm trọn vị ngon ngọt trên cái miệng nhỏ nhắn.

"Uhm." Cô khó chịu bật ra tiếng than nhỏ.

Lúc này anh mới buông tha cho cô hít vào một ngụm hơi thở, ánh mắt chứa nồng đậm sùng nịnh vẫn khóa chặt lấy biểu tình trên gương mặt bị hôn đến đỏ bừng kia, ngón tay vuốt ve gò má rồi trượt lên trên, đem vài sợi tóc mai vén lại sau vành tai, ánh mắt màu lam chứa một chút ý cười nhìn cô, lại thấy ánh mắt mù sương nhìn lại mình, khuôn mặt có chút đáng thương nhìn anh, lại có chút cương quyết muốn cùng anh dây dưa. "Long có thích hôn như vậy không?" Nhóc con lại muốn hỏi câu này là muốn anh trả lời thôi.

Lần này, Hoắc Minh Long trái lại không đánh trống lảng nữa mà nghiêm túc thừa nhận. "Có. Chỉ cần người đó là Tiểu Thiên."

Mà nhóc con vừa nghe được câu trả lời liền cười cười sau đó tự động đem môi mình áp lên miệng anh. Phương thức hôn ngốc nghếch của cô không những không giành được thể thượng phong mà còn bị ấn vào trong miệng anh, cùng môi lưỡi của anh dây dưa không dứt. Hôn nụ hôn này sớm là môi lửa, một tàn lửa nhỏ rả rích chăm nóng cả hai.

Bàn tay to lớn vừa đó liền bắt đầu di động lên xuống cơ thể cô, thói quen chỉ mặc mỗi áo sơ mi khi ngủ khiến cho nó dễ dàng dao động trên da thịt, theo đó liền dễ dàng lún vào trong vật áo đem gấu áo vén cao lên, bàn tay ở bên trong liền không nhận được sờ soạng da thịt láng mịn như tơ lụa thượng hạng nhất, bởi vì vừa tắm xong nên môi tất da tất thịt đều tỏa ra hương thơm ngát, bàn tay vuốt ve sóng lưng di chuyển trên lưng một chỗ lại không nhận được mà dời sang phía trước vuốt ve cái bụng bằng phẳng...

Trời đất xoay chuyển, thoát cái cơ thể của Hoắc Minh Long đã phía trên người của nhóc con, môi lưỡi vẫn chưa chịu buông tha cái miệng nhỏ của cô, mà bàn tay càng lúc càng mạnh động...

Mọi tế bào trên cơ thể anh đều gào lên sôi sục - Anh muốn cô trở thành của anh...

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Chương 29.3

Hôn cũng hôn qua, đầu hủ cũng ăn qua không ít, nhóc con bị anh trên chọc đến không thở nổi, mặt mày đỏ bừng, áo sơ mi xốc xếch, mái tóc cũng có chút hỗn độn, được rồi cũng chỉ là sờ sờ nắn nắn một chút, còn chưa có thực sự xem là dạo đầu đâu, cũng không có chuyện gì thực sự xảy ra, chỉ có thanh niên nào đó lại tự giác tắm nước lạnh mà thôi, nhưng mà lần này tắm hơi lâu, đến khi anh bước vào nhóc con đã ngủ thiếp đi, nằm xuống bên cạnh rồi, ôm lấy cơ thể mềm mại của Tiểu Thiên, nhóc con cũng tự động rúc vào người anh. Cúi mặt nhìn gương mặt nhỏ nhỏ xinh đẹp trong ngực, Hoắc Minh Long cảm thấy, tư vị cũng tốt lắm (Tác giả: Hổ hổ... có ngày Hoắc thiếu sẽ hối hận vì quyết định hôm nay thôi... HMLong: * Ném đèn một ánh mắt sắt như dao*... Truyện này 3S.)

--- Phân cách tuyến tình nhân đi dạo chơi ---

Sáng sớm, nhóc con đã tinh thần hưng phấn thức dậy sớm hơn cả những người làm việc trong Hoắc trạch, đại khái là vì lời hứa của Long a. Nhóc con quả thực yêu thích Hoắc trạch lắm, nhưng có ở lì mãi trong nhà cũng không thể không cảm thấy gò bó, nhớ lần trước đi ra ngoài chơi là đi đến biển, từ lúc đó đến bây giờ đã hơn nửa năm rồi. Mặc dù đi biển cũng rất vui cũng có thể thu thập vỏ sò, xây một lâu đài cát cao cao và to to, thỏa thích bơi lội, còn nhìn thấy rất nhiều cá nhỏ, nơi đó lại quá vắng vẻ, không nói đúng hơn là chỉ có đám người Mộ thúc thúc, Lô, cô nhóc và Long thôi. (Biển tư nhân)

Lần này lại không giống vậy, nơi mà Tiểu Thiên sẽ đến hôm nay sợ là sẽ vô cùng vô cùng đông đúc, công viên nước vào ngày cuối tuần không phải sẽ

trần đầy người sao, mặc dù Tiểu Thiên thực sự không thích nơi nhiều người hỗn tạp lắm, nhưng mà cũng muốn thử cảm giác đi chơi như những người khác như thế nào. Huống hồ chị nữ hầu đã nói, đây là một cơ hội rất tốt, theo từ ngữ thông dụng người ta gọi là hẹn hò, có thể giúp Long và nhóc con càng lúc càng thân thiết hơn, Tiểu Thiên quả thực có chỗ hiểu chỗ không nhưng mà chỉ cần Long thích nhóc con cũng sẽ hào hứng lắm.

Nếu Hoắc Minh Long biết suy nghĩ của nhóc con thì chắc chắn sẽ bị cái ý tưởng dở hơi của Mộ Thắng Vũ kia làm cho nội thương. Tất nhiên đó là chuyện trước khi anh ta trở về, cũng vì vậy mà ngay ngày đầu tiên về tới anh ta đã vội vàng vàng đến hỏi anh cái câu kia, anh ta còn chưa có thấu triệt như vậy. Nhưng mà quả thực lời nói của Mộ Thắng Vũ cũng có chút đạo lý, nếu không anh cũng không tình nguyện nghe theo. Quan trọng là quan sát biểu hiện nhóc con để còn có thể hay không có lần sau.

Phòng thay đồ cách phòng lớn một lớp cửa, nhưng thực ra là có thể đi vào bằng đường khác, chỉ cần mở cửa tủ đối diện giường ngủ, chường qua lớp quần áo sắp xếp lớp lớp là liền đi được đến vào trong phòng này. Nhóc con ló gương mặt ra khỏi mớ quần áo đang treo vào đến bên trong, nhìn qua, nhìn lại, không thấy ai, miệng nhỏ mấp máy gọi. "Chị nữ hầu???"

"Ồ đây." Một bóng dáng bất thành linh xuất hiện, cũng bước ra từ đám quần áo, có lẽ là đang lúc chọn lựa trang phục cho nhóc con đi chơi đây mà. Đến bây giờ nhóc con thực sự còn chưa biết cô gái này là ai đâu nha, đã hỏi qua Phúc bá, Vương Thẩm, Trần thẩm, Li thúc thúc làm vườn, nhưng mà không ai biết đến người giống như vậy. Tất nhiên là trong lúc hỏi nhóc cũng đâu thể nào nói rõ ràng được, nhưng mà đại ý vẫn là vậy. Nhóc con chỉ biết cô đối rất tốt với mình, có lẽ còn có một chút vương bận nào đấy nên mới ở lại đây, mặc dù là một hồn ma thôi nhưng nhóc con cũng thật sự không muốn phải nói tạm biệt với cô đâu.

Vừa xoay mặt qua đã thấy cô gái kia, trên tay còn đang cầm một bộ quần áo đơn giản, váy xòe với áo thun, nhưng lại được thiết kế vô cùng xinh đẹp, chẳng những không khiến cho cô cảm thấy vướng bận mà hơn hết còn làm toát lên vẻ trẻ trung năng động của nhóc con. Còn có nón lưỡi trai, áo khoát, giày thể thao, một số phụ kiện nữa. Nhóc con nhìn nhìn đến ngần ngừ, một lúc lâu mới phát ra được âm thanh. "Tranh... Tiểu Thiên..."

"Thích không? Là làm theo ý hết bản thiết kế của Tiểu Thư đó, còn có của thiếu gia..." Lời nói còn chưa dứt đã thấy Tiểu Thiên mắt đỏ hoe nhìn mình, trái lại cô cảm thấy khó xử. Mặc dù là ma một chút công phu này không tính là gì, mặc dù đây là lần đầu tiên làm theo bản vẽ của Tiểu Thiên mà làm ra, nhưng không ngờ lại giống như đúc mà còn chân thực như vậy. Huống hồ, những năm qua, so với Thuần... bên kia, nhóc con càng thêm có thiên phú trong lĩnh vực này, quả thực là hổ phụ vô khuyển tử* rồi.

* Đại khái là cha đã giỏi làm sao lại có đứa con ngu ngốc được.

Nhóc con vừa ngây ngô vừa cảm thấy hạnh phúc nhiều nhiều lắm, liền nhanh chóng cảm ơn cô hầu nữa, sau đó cười hi hi nhanh chóng đem quần áo đi tắm còn vui vẻ đặt bộ còn lại lên tủ đầu giường không quên để lại nẫu giấy nhỏ đề. "LONG NHỚ MẶC CÁI NÀY NHA.^^"

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Chương 30.1: Hẹn Hò.

Thần thờ nhìn bản thân trong gương mấy mươi phút đồng hồ, Hoắc Minh Long vẫn đứng im lặng như vậy, có chút kinh ngạc với quần áo rồi trang phục trên người mình này. Đã từng thấy nhóc con thiết kế qua nhưng không ngờ bản thân lại có thể mặc chúng lên người, hoặc chí ít là sớm như vậy. Trong tổ hợp này có áo khoát, áo thun, quần tây jeans, vớ, giày dép, đồng hồ thậm chí là cả ví da và mũ lưỡi trai màu xanh sẫm nữa.

Bên ngoài là áo khoát màu lam sẫm có mũ chụp sau lưng, mình vải mai không quá dày cũng không quá mỏng, màu sắc tinh tế chất liệu vải mặc vào vô cùng thoải mái không nóng không lạnh. Áo thun bên trong màu xám nhạt phủ bên ngoài một lớp áo mỏng để thấm mồ hôi bên trong, loại thun này rộng rãi, thoải mái không cảm thấy bị bó tay hay dính vào da thịt, nếu trời có nóng chất liệu cũng sẽ tự động hút lấy mồ hôi bị thấm ra ngoài, đường may tinh tế ở giữa in hình một cây thập tự cách điệu. Còn quần, sờ đi đây gọi là quần tây jeans bởi vì chất liệu thực sự chính là của quần tây, nhưng thông qua cách lên màu và cách may vá mà trông không hề khác một cái quần jeans tí nào mà lại vô cùng thoải mái khi vận động.

Vớ trắng viền lam phối hợp với một đôi giày thể thao đế mềm ôm khít lấy bàn chân không khiến bản thân cảm thấy khó chịu mà còn vô cùng thoải mái, vách của giày còn có chỗ thoát khí khiến cho quá trình di chuyển bàn chân không bị nóng hoặc hầm hơi. Ví da màu nâu đơn giản mà tinh tế thiết kế vừa nhỏ gọn lại vừa có nhiều không gian, bên trên đính một cái mè dây màu bạc có khắc chữ ML, đồng hồ màu nâu nhạt có mặt trắng bằng đồng đen, với hình khắc tháp Tokio viền bạch kim, dưới những cây kim chỉ giờ, phút, giây bằng bạc.

Mái tóc đen tùy tiện chải qua lại, mang một chiếc kính gọng lam vào mắt, đem ví bỏ vào túi quần, đầu đội nón mũ trai lên, trông... mới giống như một người thanh niên hai mươi tuổi. Chỉ là đôi một cái áo sơ mi, một áo khoát vét, một cái quần tây truyền thống, một đôi vớ mọt mọt, một đôi giày da thượng hạng, nhưng sao lại khác biệt như vậy. Nhìn thanh niên trong gương, ừm, có sự năng động tuổi trẻ thay cho gương mặt thâm trầm thành thực, có sự phá cách thay cho biểu tình nghiêm nghị, có sự tùy hứng thay cho khí tức điềm tĩnh, nhìn tổng thể là sự hài hòa giữa sức sống và nhiệt huyết.

"Cạch." Tiểu Thiên hé cửa nhìn vào, thấy Hoắc Minh Long đã thay đồ xong cả rồi, quần áo cũng rất vừa vặn, mặc trên người cũng rất hợp, hơn nữa nhìn có gì đó khác khác, mà nhóc con không biết khác ở đây là gì, chỉ biết là đang có dự cảm hôm nay sẽ là một ngày rất rất vui đấy.

Xoay mặt nhìn sang cô gái nhỏ, mặc áo sơ mi cách điệu màu trắng, thêm một cái váy gấp đồ sọc caro, một chiếc áo khoát lưng, một đôi giày búp bê màu nâu nhạt, một đôi tất dài màu đen quả gối, mái tóc đen dài xõa ra sau lưng và cài một chiếc kẹp Bunny trên mái tóc. Mi dài cong cong, đôi mắt trong suốt có chút hào hứng khi nhìn thấy anh, Hoắc Minh Long nhìn nhóc con cười. "Rất phù hợp." Không biết là anh đang nói bộ trang phục trên người mình hay trên người cô gái nhỏ nữa, hoặc chẳng là trang phục của hai người rất hợp với nhau, duy chỉ rõ ràng nhất là tâm tình anh rất tốt.

Sau đó anh bước về phía Tiểu Thiên, nhéo nhéo mũi, không quên mang cái kính quen thuộc vào cho cô nhóc, sau đó mới nắm lấy bàn tay nhỏ nhỏ nói. "Được rồi, Tiểu Thiên đi thôi. Hân Lôi đã đợi bên dưới rồi."

"Ừm." Nhóc con gật đầu nói sau đó bước theo Hoắc Minh Long đi xuống dưới tầng.

Bên dưới, Lôi đã đứng cạnh xe đợi sẵn, chiếc Ferrari loại thường đã đậu ở đó rồi, vì hai người Hoắc Minh Long muốn trải nghiệm cảm giác đi chơi công viên nước như bao người khác nên từ quần áo đến phương tiện đi lại đều là bình thường trong bình thường, ngay cả Lôi cũng sắm vai một vị tài xế riêng bình thường, mặc áo sơ mi đơn giản, chất liệu vải thông dụng, phối hợp với một cái quần tây hơi cũ và bộ dáng có chút tiêu tụy. Được rồi, biểu tình này là do gần đây bị Mị bỏ rơi mãi chăm con trai bảo bối cho nên mấy đêm rồi phòng đơn gối chiếc nên mới thành ra thế này.

Đội chưa đầy năm phút, Lôi đã hấy hai người một lớn một nhỏ bước xuống, trên biểu tình lạnh nhạt quen thuộc liền xuất hiện một chút chút cứng ngắc, tự nhận bản thân đã thành quen thuộc với hai người lắm rồi, đã bên cạnh Hoắc Minh Long nhiều năm như vậy, lần đầu tiên Lôi cảm thấy ngoài bộ dáng thành thực chững chạc trong những bộ trang phục mắc tiền, giày da thượng hạng, thoát cái thay đổi trang phục bình thường áo thun giày thể thao cũng khiến người ta phải kinh ngạc một phen. Duy chỉ có phần khí tức lạnh lẽo mặc dù đã thu liễm nhiều lắm nhưng vẫn khiến người ta có chút ngưỡng mộ mà không dám vội đến gần.

Khi thấy bóng dáng của hai người họ đã gần đến tới, Lôi mới thu lại tầm mắt, nhanh chóng mở cửa cho Hoắc Minh Long và Tiểu Thiên bước vào. Cho đến khi cánh cửa đóng sầm lại, Lôi mới nghe anh nói một câu. "Khụ khụ... mọi chuyện đã sắp xếp xong, cứ như bình thường là được."

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chương 30.2 + 30.3

Công viên nước là gì? Thật ra Tiểu Thiên cũng không rõ ràng lắm, đã thấy trên ti vi, sẽ có hồ bơi lớn với cầu trượt, máng nước, sẽ có khu tham quan hệ sinh quyển, có những mô hình trực quan, có biểu diễn cá heo, có khu bán hàng lưu niệm... nhưng đến khi thực sự tận mắt nhìn thấy nó, Tiểu Thiên cũng không thể không lộ ra một tia hưng phấn khó tả.

Hôm nay hai người họ chính là đi đến công viên nước Tiêu Long nằm cách trung tâm thành phố khoảng hai mươi km, từ Hoắc Trạch đi đến đó mất khoảng bốn mươi lăm phút. Nơi tọa lạc công viên nước nằm ngay sát bờ biển, nép vào sườn núi, khu tham quan sinh quyển được đặt ngay bên dưới lòng đại dương, là một dạng kiến trúc ống kính quen thuộc, không thiếu ở các khu tham quan dưới biển khác, đi dọc theo đường ống kính xuống bên dưới còn có một số khu vui chơi tích hợp trong nhà, có nhà hàng và khách sạn bên trong, với thiết kế tinh tế mà trang nhã, phù hợp với mọi lứa tuổi. Toàn thể công trình, chỉ nhìn phần phía trên mặt nước đã to lớn và kì vĩ, mà quần thể kiến trúc bên dưới càng khiến người ta mở mang tầm mắt hơn.

Nơi này mới hoàn công cách đây không lâu, cũng mới mở cửa hơn chừng một tháng nay, nhưng sức hút mạnh mẽ của nó đối với ngành du lịch là không thể bỏ qua được. Dễ dàng chọn ra trong một số tờ báo về du lịch giải trí hiện nay, không thể không bắt gặp những bài giới thiệu về nơi này, nghe đâu đây là một công trình hợp tác giữa công ty xây dựng trực thuộc tập đoàn Thần Long và công ty du lịch và phát triển của tập đoàn thương mại du lịch Tiêu thị, chỉ cần hai cái tên này vừa được công bố, mọi ánh mắt đều nườm nượp đổ về đây.

Cũng khó trách, Tiêu thị vốn là công ty đứng thứ nhất về mảng chuyên ngành của mình, mà Thần Long lại cũng đứng thứ nhất hiện thời về mặt xây dựng, một người phía Đông một người phía Tây, bây giờ lại hợp tác với nhau chung tay xây dựng công trình này. Chỉ sợ là xét về mặt danh tiếng của hai tập đoàn lớn này thôi cũng đã đủ đập đổ mấy công trình trong nước hiện thời, đó là còn chưa nói đến thiết kế nội công trình nữa.

Cho nên khi công viên nước này vừa mở cửa, liền rất nhanh thì đã thu hút được số lượng lớn người đổ xô vào mua vé tham quan, chỉ chưa đầy ba ngày đã đạt đến con số kỉ lục. Không giống như những địa điểm du lịch tham quan khác, từ thời điểm mở đến bây giờ, sức hút từ nơi này không hề giảm sút một chút nào, doanh thu không những không giảm mà ngày càng tăng lên. Tại sao vậy? Tất nhiên trong đó là cả một kế hoạch kinh doanh kĩ lưỡng.

Ngẩng đầu nhìn tòa kiến trúc cao lớn, với thiết kế tinh tế như nửa viên thất sắc bảo thạch áp vào sườn núi, công trình nhìn bên ngoài có cấu trúc hình cầu, toàn bộ đều được bao bọc bởi khung kính cường lực một chiều gồm có nhiều màu khác nhau có khả năng hấp thụ và tỏa nhiệt theo sự điều phối của bộ phận kiểm soát nhiệt độ được đặt giữa hai lớp kính liên tiếp nhau. Du khách đi vào từ sườn bên trái, nơi đó là địa điểm cổng vào của công viên nước, có bố trí sân khu chứa xe nhiều tầng để phục vụ cho việc khách đi đến đây và tham quan.

Từng đoàn người sẽ đi vào từ cổng chính, nơi đó có đặt quầy phòng bán vé ứng với mỗi con đường lưu thông vào từng khu vực riêng của khu vui chơi. Tuy vẫn gọi đó là phòng bán vé, nhưng thực tế là không hề có vé để bán, người muốn đi vào trong, chỉ cần dùng thẻ ATM quét vào bộ phận tính tiền của khu vui chơi là liền theo lối đi vào.

Xe của Lôi đậu vào ngay phía trước cửa nơi đỗ xe của công viên nước, hai người Hoắc Minh Long và Tiểu Thiên đều đồng thời xuống xe, anh ta mới cho xe quay lại và rẽ ra bên ngoài sau đó chạy vút đi. Điều này chứng tỏ việc gì? "Chúng ta, hai người thôi sao?" Tiểu Thiên nhủ mảy mò, những lần đi

chơi khác, không kéo theo Lôi thì cũng cần có mấy anh mặt đồ đen đi theo, nhưng sao lần này lại chỉ có nhóc con và anh vậy.

“Tiểu Thiên không thích sao?” Hoắc Minh Long không chút biểu tình hỏi lại, anh thật sự muốn cùng đi chơi với nhóc con như vậy, bao giờ có người cũng khiến anh không cảm thấy thoải mái lắm.

Tất nhiên là nhóc con thích rồi, mặc dù cảm giác có chút kì quái, nhóc con nhớ, bạn học Doãn đã từng nói về một đoạn tiểu thuyết ngọt ngào nào đấy, nam và nữ chính cùng nhau đi chơi công viên. À đúng rồi là Hẹn hò. “Không phải.” nhóc con không hiểu sao mặt lại có cảm giác nóng lên, vừa kéo gấu áo của anh vừa có chút ngốc nghếch nói. “Tiểu Thiên thích hẹn hò với Long.” Nhóc con mặt đỏ ửng nhìn anh, ánh mắt trong suốt trong giây phút đó lộ ra một tia sáng làm say lòng người khiến cho anh cảm thấy bản thân lại thất thần rồi.

Mấy mươi giây sau, anh mới ho vài tiếng, rồi nắm lấy tay cô nhóc. “Được rồi, chúng ta hẹn hò thôi.”

Bảy cửa chính vào trong viên nước (phần nổi) tương ứng với bảy màu sắc khác nhau của sáu hành tinh gồm Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Trái đất và một ngôi sao lớn là mặt trời nằm ở giữa. Đường vào các khu là những con đường riêng biệt, và đến những khu khác nhau với thiết kế nội thất và phong cách cũng khác biệt nốt, cho nên ban đầu đã lựa chọn lối nào đi vào thì không thể đi đến những nơi còn lại được. Nhưng vấn đề ở chỗ, đa phần khách tham quan đều không nhận ra điều này, bởi vì với sự thông minh trong thiết kế và không gian bên trong từng khu đều được khai thác triệt để, khiến người ta bước vào liền cảm thấy không những không rối mắt, mà còn rộng rãi thoáng đãng. Nếu khu Kim là một khu vui chơi liên hợp, thì khi Thủy lại trung tâm giải trí trong nhà, khu Hỏa lại là nơi trải nghiệm các mô hình giả tưởng về biển,... diện tích sánh ngang với khu Tropical Island Resort (Đức). (Tác giả: Chém – ing)

Nhưng mà đến lúc chọn, Hoắc Minh Long và Tiểu Thiên lại chọn Trái Đất. Đây là một khu phức hợp, có một khu lặn biển trong nhà, có một khu xem trình diễn cá heo, có bãi tắm biển lộ thiên, bên cạnh đó, còn có trung tâm thương mại, có khu ẩm thực và nghỉ dưỡng liên quan tới biển, quang cảnh tự nhiên, có dừa, có lau, có nây con còng, cua nhỏ,... vì vị trí của khu này chính là nằm ngay bên cạnh bờ biển,

Hôm nay trên bờ biển đang diễn ra một sự kiện do công ty mỹ phẩm The Light tổ chức, công ty này là bạn hàng quen thuộc của Tiểu thị, thường cùng Tiểu thị hợp tác trong các thương vụ làm ăn thương mại, do vậy sự xuất hiện của công ty này trong chuỗi phân phối của Tiểu thị trong khu công viên nước này cũng là một điều hiển nhiên. Nhiều người còn đồn thổi rằng, Tiểu Thị bên kia sợ là có mối quan hệ thân cận mà giới tin tức vẫn còn chưa nắm rõ với công ty này đây. Đây chỉ là suy nghĩ của đại đa số những người chưa biết gì thôi, mà ở đây đại khái là một nửa thế giới phía Đông.

Ở các nước phương Tây, sản phẩm của The Light là vô cùng nổi tiếng, không chỉ bởi chất lượng sản phẩm tốt lại đa dạng từ thượng hạng đến bậc trung phù hợp với nhiều loại thành phần và lứa tuổi, mà còn có phương pháp kinh doanh vô cùng năng động và hiện đại, trên thực tế với khả năng của The Light công ty này hẳn đã sớm nhen nhóm đến phía bên này, nhưng người phụ nữ đứng đầu công ty – Hạ phu nhân lại kiên trì không muốn mở rộng thị trường về phía bên này, chuyện vì sao thì không ai rõ, và tại sao bây giờ phu nhân lại thay đổi e chỉ có duy nhất một người biết thôi. (Tác giả: Ôi hệ liệt của ta, để lâu tóa bị xóa mất tiu.. ~[T^T]~)

Hai người Hoắc Minh Long và Tiểu Thiên vừa bước vào trong, một cô gái trong nhóm phục vụ chương trình liền nhanh chân đi về phía hai người, vừa cười thân thiện vừa mời. “Chào hai bạn. Không biết có thể mời hai bạn tham gia chương trình của công ty chúng tôi được không ạ?” Cô gái niềm nở, nhìn Tiểu Thiên cười, lại nhìn xuống đôi môi anh đào của Tiểu Thiên nói tiếp. “Oa bạn nhỏ này có một đôi môi thật xinh đẹp, nhưng cũng có thể khiến cho nó xinh đẹp hơn bằng cách thoa son môi. Công ty chúng tôi vừa cho ra mắt sản phẩm cao cấp mới, số lượng có hạn, bạn có muốn được thử không?” Ánh mắt liếc liếc về phía bạn nam đứng bên cạnh, hình như nhiệt độ thời tiết giảm đi vài độ thì phải, sao cô lại cảm thấy lạnh lạnh thế này.

Son? Nhóc con nhìn sang phía Hoắc Minh Long, lại thấy anh đang nhìn chằm chằm vào mặt mình. “Tiểu Thiên có muốn chơi không?” Mãi đầu anh hơi nghiêng che khuất đi khuôn mặt dưới vệt tối của cái nón, nhiệt độ xung quanh được thể tăng lên lại vài độ, mặc dù cô phục vụ kia không nhìn rõ gương mặt anh, không rõ biểu tình trên đó, nhưng dựa vào lời nói dễ nghe và dịu dàng với cô gái nhỏ này, chắc chắn đây chính là một thanh niên chiều chuộng bạn gái chính hiệu đây. Do vậy thay vì quan sát biểu hiện của cả hai người, cô phục vụ liền chuyên chú cười tươi với Tiểu Thiên mong nhận được sự đồng ý.

“Được.” Tiểu Thiên cười hi hi đáp lại.

Theo đó, dưới sự dẫn dắt của cô phục vụ, hai người đi đến một vị trí nằm ngay trên bãi biển đã được khoanh vùng lại để làm nơi tổ chức sự kiện này. Hai người bước vào trong một cái vòng được bao lại bằng băng rôn của công ty, bên trong đã có gần ba mươi nhóm nam nữ đang đứng, độ tuổi từng cặp đôi còn rất trẻ từ mười lăm đến hai mươi tuổi, một vài người trong nhóm còn đang mặc đồ tắm, thậm chí là có hai anh chàng đi chung với nhau nữa, chỉ cần nhìn thôi cũng biết chương trình này chỉ dành cho những cặp đôi đang yêu nhau, chủ đề của cuộc thi còn là ‘Nụ hôn ngọt ngào’ nữa.

Vừa đứng trong vòng chưa đầy mười phút, thêm một cặp đôi khác, thì giọng của vị MC đứng trên đài liền cất lên. “Xin chào toàn thể các bạn. Hôm nay công ty Mỹ phẩm The Light của chúng tôi vừa cho ra mắt một sản phẩm mới với tiêu chí là nhằm vào các bạn gái nhỏ có tuổi đời còn rất trẻ đây thôi. Và đây là sản phẩm mới của chúng tôi – Sweety.” Lời nói của cô gái vừa dứt, hai người mẫu đứng bên cạnh mẫu vật liền kéo phần sản phẩm trưng bày ra.

“Sản phẩm lấy cảm hứng từ những viên kẹo ngọt ngào như những nụ hôn đầy ngây thơ và thuần khiết. Là nụ hôn đầu, hay là những cái hôn bất chợt đầy thẹn thùng, là một phút tức tưởi mỗi hôn,... Và tư vị của những nụ hôn đó chắc hẳn là rất khó quên đúng không nào.” Vị MC kia vừa giới thiệu biểu cảm trên mặt càng lúc càng nhập tâm, người nghe đều không nhận được một tia hồi tưởng, tất nhiên cũng có Tiểu Thiên trong đó.

Nhớ nhớ, Nhóc con đã hôn Long từ bao giờ nhỉ? Mặc dù bây giờ thường hay cùng Long thân thân qua, nhưng mà không hề có cảm giác lần đầu tiên khoa trương vị MC kia nói, mặc dù mỗi lần hôn đều rất nóng, đều rất ngọt ngào nhưng đúng là không giống thật, hay là vốn dĩ những lần gần đây đều không phải là lần đầu tiên??? Nghĩ đến đây Tiểu Thiên không nhận được quay sang phía Hoắc Minh Long hỏi. “Long với Tiểu Thiên hôn hôn lần đầu là khi nào vậy?”

Lần đầu sao? Nhớ đến một đoạn tiểu tiết nho nhỏ nào đấy, nhiều năm như vậy, nhưng bây giờ nhớ lại vẫn cảm thấy một chút cảm xúc ngon ngọt. Nhưng

đó là khi... Biểu tình trên mặt anh đột nhiên cứng lại, ánh mắt lộ ra chút lúng túng, được rồi gương mặt ấy mặc mọi tình huống đều có được mấy cái cảm xúc đâu, trong đầu anh vừa có chút hỗn độn lại có chút hạnh phúc. "Năm đó Long 10 tuổi." Bản thân sinh ra chút cảm giác thành tựu. (Tác giả: Hàng của gia gia đóng tem từ trước chứ giẻ!!!)

Tiểu Thiên: "... " Gương mặt đáng yêu xinh xắn của nhóc con lại đỏ lên khiến thanh niên nào đấy muốn tiến lên ném một ngụm.

Sau khi đã thuyết trình xong về sản phẩm, vị MC đứng trên đài mới cười ngọt ngào kết lại một câu cuối cùng. " Bây giờ, nói nhiều không bằng thực nghiệm. Chúng ta hãy chơi một trò chơi nhỏ để thử nghiệm sản phẩm nào!!!"

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Chương 31

Chương 31: Không thể nóng hơn. \[^0^]/

" Hôm nay, trò chơi mà chúng tôi tổ chức gồm ba phần. Phần thứ nhất gọi là KHOẢNH KHẮC NGỌT NGÀO. Phần thứ hai gọi là KÍN ĐÁO YÊU THƯƠNG. Phần thứ ba gọi là TÌNH YÊU VĨNH CỬU." Cô gái MC vừa cười vừa nói đồng thời từ từ bước xuống đài, bên dưới có một nhân viên quay phim đã đi theo bước chân cô ấy đi đến vị trí trung tâm của khu vực khoảnh khắc tổ chức chơi.

Vì sao lại gọi là Khoảnh Khắc Ngọt Ngào? Tất nhiên là do tính chất trò chơi này rồi. Khoảnh khắc ở đây có thể là những giây phút lắng đọng bởi nụ hôn của thiếu nữ dành cho người mình yêu, là những cái hôn bất chợt như chuồn chuồn nước chạm đến bờ môi của chàng trai rồi vội vã thẹn thùng dời đi để lại tư vị ngây ngô và thuần khiết xen lẫn sự nhiệt tình đối với tình yêu thuở ban đầu. Hoặc đó cũng là một phút nông nổi của một cậu thiếu niên trong một buổi chiều đẹp trời, đứng dưới bóng hoàng hôn tỏ tình với cô gái mình yêu, mà đáp lại là cái gật đầu đồng ý khiến cậu ta vui sướng đến mức ôm chầm và hôn lấy cô gái ấy.

Dựa theo dòng suy tưởng này, như vậy trong màn sẽ có hai phần chơi. Phần thứ nhất là cô gái sẽ chủ động hôn chàng trai, phần thứ hai chàng trai ngược lại sẽ chủ động hôn cô gái. Nhưng vì đây là ngọt ngào đột ngột nên khi chơi, nụ hôn của họ sẽ xuất hiện một vật cản trở.

Ánh mắt MC liếc về phía hàng nữ nhân viên đã đứng sẵn hai bên sân khấu, bọn họ liền biết tự động đi ra, mỗi người đứng cạnh một cặp đôi, trên tay cầm theo một thỏi son môi mới, kèm theo hai miếng bìa hình trái tim màu đỏ.

Lúc này giọng nói của MC lại cất lên, cười vô cùng ngọt ngào và nói. " Màn chơi đầu tiên sẽ có thể lệ như sau. Mỗi bạn nữ ở đây, mọi người chính là những ứng viên đầu tiên được sử dụng loại son Sweety mới ra này. Màn một chính là thời điểm mà các bạn nữ rủ bỏ sự ngượng ngùng trong khoảnh khắc hôn lấy chàng trai, nhân viên của chúng tôi chính là người cản trở nụ hôn của mọi người bằng cách thả một trái tim xuống, chỉ cần môi hai bạn cách ngăn có thể giữ trái tim lại và dấu son in vào trong lòng trái tim điều đó chứng tỏ bạn đã thành công. Màn thứ hai đến lượt chàng trai sẽ hôn cô gái, cách thức cũng như vậy. NÀO!!! Thoa

son moi len va bat dau!!!!" (Tac gia: Gia ma đoạn này có chút hình ảnh vào thì tốt.)

Nhân viên phục vụ hai người Hoắc Minh Long và Tiểu Thiên chính là cô gái ban nãy, cô gái mỉm cười nhìn Tiểu Thiên, định bôi son lên môi nhóc con thì lại bị anh giật lấy một cách gọn gàng, sau đó thổi son lại rơi vào tay của Tiểu Thiên, nhóc con nhíu mày nhỏ nhìn anh, được rồi, cô mới không ngốc không hiểu anh đang suy nghĩ gì đâu. Môi nhỏ nhỏ hơi chu ra, thoa nhẹ một lớp son lên môi, vì lần đầu sử dụng nên nhóc con làm son chệch ra ngoài một ít, nhóc con định lấy tay quẹt đi, nhưng tay chưa kịp giơ lên bạc môi mỏng đã đột nhiên khẽ sát...

" Ngọt." Gương mặt Hoắc Minh Long hé ra một nụ cười sau khi làm trò quỷ.

"..." Ô ô... Từ khi nào Long lại gian xảo như vậy? Hại cô cảm thấy không được tự nhiên.

Cô phục vụ nhìn đến ngốc lảng, sau lưng lại âm thầm đổ mồ hôi hột, vừa hưng phấn vừa e ngại. Đây có phải là khí chất Soái ca trong truyền thuyết??? May mà cô đã cá cược vào cặp này, chắc chắn phần thắng sẽ thuộc về họ thôi, nghĩ đến cảnh đặc ý của mình thắng đám nữ phục vụ kia, cô liền nở nụ cười càng thân thiện.

Tất cả mọi người dường như đều chăm chú theo dõi lời nói của cô MC không ai chú ý đến một màn nhỏ nhỏ bên này. Mắt thấy các đội đều đã chuẩn bị xong, cô ấy mới cất giọng. " Mọi đội đều đã xong. Vậy bây giờ theo hiệu lệnh của tôi, hai bạn trong mỗi đội đứng gần lại tí nào, không được chạm vào nhau đâu nha. Lượt thứ nhất bạn nữ sẽ hôn bạn nam. Chuẩn bị... 1... 2... 3... HÔN!!!"

Bên kia cô phục vụ đã giơ trái tim lên cao, gương mặt của Tiểu Thiên thoáng hiện lên tia lúng túng, nhưng trong mắt lại rõ ràng sự chăm chú, lẳng nhìn theo động tác thả của cô phục vụ, từng chút một khoảnh khắc nó rơi xuống, ngay lúc nó đi đến chóp mũi của Hoắc Minh Long nhóc con liền nhảy lên môi liền ấn kịp môi lên trái tim, cũng như khiến nó ấn lên môi anh, sau đó môi miệng liền dời đi, trái tim rơi vào tay anh. Lật mặt sau lên, quả nhiên là thành công rồi, nhưng mà trong lòng Hoắc Minh Long lại hiện lên một chút không vui, sao nhóc con lại chơi chuyên tâm như vậy??? Mất mát mất mát...

Gương mặt của anh hơi cứng lại một chút, nhưng rồi lại hơi hơi cười, lần sau tới lượt anh rồi. Lần này thì anh lại được động vào nhóc con, dù sao phái mạnh vẫn có quyền chủ động hơn chút. Nhưng khi cúi đầu nhìn xuống nhóc con mới chỉ vừa quá vai mình... lại nhìn sang một số thanh niên

xung quanh, trừ một vài cặp nữ cao gân bằng nam kia, thì không ai không rơi vào lúng túng. Chỉ cần bọn họ nghiêng đầu xuống hôn thì chắc chắn là sẽ động đến trái tim ngay và không thành công được. Làm sao đây?

----- www.123.com -----

nhưng không biết là họ có tìm ra cách ứng phó không mà vấn đề lớn nhất là cô MC hoàn toàn không để họ có thời gian suy nghĩ, phớt lờ án giải quyết vấn đề này, giọng nói của cô ấy lại cất lên. " Mọi người xong chưa? 1... 2... 3... Hôn Thôi!!!"

Tức thời trái tim từ tay cô nhân viên phục thả xuống, đôi con ngươi xanh lóe lên một tia sáng nhạt, sau đó chỉ thấy ánh âm lấy lên hông Tiểu Thiên nhẹ nhàng nâng lên rồi hơi nhướn người hôn lấy, trái tim liền chen giữa bờ môi hai người họ, một tia thất vọng lóe lên rồi biến mất. Hai người họ đối mặt nhìn chăm chăm nhau, Hoắc Minh Long có thể nhìn thấy mi dài cong của cô nhóc hây hây mấp máy, ánh mắt cô trong suốt, nó luôn luôn như vậy, giống như dòng suối mát lạnh xoáy vào trái tim anh... một lúc sau anh mới hạ cô nhóc xuống đất, trái tim liền rơi vào tay cô.

Vậy là thành công rồi. Hai người nhìn sang xung quanh rất tiếc trong lần này, số nhóm làm được từ ba mươi xuống mười. Như vậy cũng là nằm trong dự tính của công ti tổ chức chương trình này.

Những nhóm nào thành công cả hai lần đều được vào vòng trong.

Vòng thứ hai là Đán Đáo Yêu Thương, lấy ý tưởng từ một đoạn ảnh khá nổi tiếng trong anime Nhật Bản mới ra gần đây. Câu truyện về một đôi nam nữ sinh thích nhau (Một dạng phim thần tượng có nam chính là No.1 trường thích một nữ sinh bình thường), sau đó tình cảm của họ bị phát giác, những tương sẽ dễ dàng tan vỡ như những câu chuyện tình thời học sinh khác, nhưng không nào là nó kéo dài từ nhỡna thánà năm học đầuna đến mười

ngay cả họ học tập và những chương trình học cũng đều như nhau. Năm sau ngày yêu nhau thì họ vẫn kiên trì và cuối cùng là cùng nhau bước vào lễ đường. Trong những cảnh của anime đó, thì hình ảnh được yêu thích nhất là khoảnh khắc cả hai trốn trong một học tủ của nam chính trốn tránh sự theo đuổi của những học sinh khác.

Nhưng mà chỉ đơn giản như vậy thì chắc chắn không thể đem vào trò chơi được rồi. "Chúng tôi đã chuẩn bị sẵn những căn phòng bí mật, hơi chật chội một tí cho trò chơi này, lấy ý tưởng từ anime Secret Love. Các nhóm bạn nữ vào trước bạn nam vào sau đều sẽ bước vào căn phòng này, bây giờ các bạn hãy bước vào trong đi ạ." Quả nhiên hai bên trái phải người ta đã mang ra mấy căn phòng, nói là căn phòng cũng hơi quá vì chân chính mà nói đó là một cái học tủ học sinh bình thường những lớn hơn một chút thôi.

Vậy hai người, một nam và một nữ vào đó??? Ánh mắt mọi người tham gia không khỏi hiện lên một tia khó xử. Nhưng mà chơi thì cũng đã chơi rồi, chẳng có gì để ngại chút, càng tiếp xúc gần như vậy là điều kiện tốt để thân thiết với nhau không phải sao. Nghĩ đến đó, tất cả các nhóm nam nữ đều lục tục đi vào trong. Đến khi chân bạn nam đã đặt vào phòng, thì đột nhiên nó bị đóng lại. "Cạch cạch. Nữ phục vụ bên ngoài còn tiện tay khóa luôn nhóm nam nữ trong phòng. Bên trong đều tối đen như mực.

"Mọi người đừng hoảng mang, bây giờ mới là thời điểm bắt đầu trò chơi. Trong mỗi căn phòng, chúng tôi đều đã có để sẵn chìa khóa để mở từ bên trong, mỗi người trong các bạn sẽ hóa thân thành nhân vật nam và nữ chính của anime, tìm cách thoát ra khỏi căn phòng này bằng việc tìm thấy chìa khóa. Mà chìa khóa ở đâu? Nó được mắc cùng

với một thỏi Siveety. Chỉ khi tìm ra được thỏi son các bạn mới tìm thấy được chìa khóa. Bây giờ bắt đầu nhé!!!”

Âm thanh của nữ MC truyền theo loa đến từng căn phòng một.

Tất cả các căn phòng này đều cách âm với bên ngoài, nhưng mà giữa các phòng lại không. Điều đó chứng tỏ, mọi điều mà đôi nam nữ trong mỗi nhóm nói với nhau đều sẽ bị các nhóm còn lại nghe được, chỉ khi cả hai đều cất lực ép bản thân nói nhỏ thật nhỏ thì may ra. Phòng của Hoắc Minh Long và Tiểu Thiên chọn là căn phòng số 3, như vậy bên cạnh đều có người, bên trong tối đen không ai nhìn thấy rõ gì.

Trên thực tế nếu bên trong có ánh sáng việc tìm kiếm đã khó khăn bây giờ đều chìm trong bóng tối, như vậy không phải là càng nan giải hơn sao? Làm sao họ có thể tìm được lối ra trong điều kiện tối tăm vào bức bối như vậy. Hơn nữa loại giam giữ này tiền án khả năng chăm lựa rất cao. Đó chính là mục đích của người chuẩn bị những căn phòng này, giờ muốn tìm được chỉ còn duy nhất một giác quan là có thể cảm thấy được đó là xúc giác. Trong điều kiện tù túng này, nhiệt độ mỗi căn phòng đều tăng lên nhanh chóng.

Hai bên trái phải của phòng số ba, các thanh niên nam nữ đã bắt đầu sờ soạng lung tung để tìm chiếc thỏi son môi rồi, nhưng mà với diện tích thể này họ hoàn toàn không thể xoay người được, bàn tay dao động cũng không kiểm soát được, trong trường hợp có mắt như mù vậy chẳng mấy chốc họ đã chạm phải cơ thể nhau, hơi thở nóng bỏng giao thoa với nhau, thở chung bầu không khí với nhau, lúng túng đến không biết phải làm sao.

Phòng bên trái, bạn nữ dưới sự va chạm của bạn nam đi cùng đã bật ra tiếng rên khe khẽ. Hôm nay cô gái cùng bạn trai đến đây chơi, cả hai đều dự định sẽ thỏa thích tắm biển rồi dùng hải sản trên biển nên đồ mặc trên người đều rất mong manh, đúng hơn là mặc đồ tắm đến để không tốn thì giờ thay, hướng hồ khách sạn họ thuê chính là nằm trong khu này. Bây giờ với tình trạng thực tế, cả hai đều không nhìn được sinh ra một số cảm xúc, bàn tay bạn nam vòng ra sau lưng bạn nữ để kiểm tra xem có vật gì phía sau hay không cũng dần trở thành sự vuốt ve nhẹ nhàng, rồi chậm chạp vòng lên phía trước, mà bạn nữ cũng bị đụng chạm da thịt khiến cho toàn thân nóng lên. Cả hai đều bắt đầu thở gấp.

Phòng bên phải là một cặp đôi nam đồng tính, vốn dĩ giữa họ cảm giác động chạm lẫn nhau đã sẵn là nhạy cảm, bàn tay của bạn Công vừa đặt lên ngực của bạn nam còn lại liền khiến bạn ta bật ra tiếng thở dốc, pha lẫn tiếng rên rỉ trầm thấp, nó càng không nhìn được đi sâu vào trong rồi đi xuống bên dưới, chuyện sau đó... không ai rõ chỉ biết là âm thanh ám muội truyền đến phòng số ba và phòng số bốn càng lúc càng rõ ràng.

"Um... dừng động..."

"Á... Tiểu Phong..."

"Um... đau..."

Vâng đây là Yêu Thương Kín Dáo. Từng luôn cảm giác cứ nhộn nhạo trong không khí, tiếng rên rỉ cứ truyền từ hai phía bên vách qua khiến cho dây thần kinh của mọi

người tham gia chơi đều căng như dây đàn.

Đối diện nhau, Hoắc Minh Long và Tiểu Thiên cảm thấy càng lúc càng bất ổn, anh thì tất nhiên hiểu rõ bọn họ đang định làm cái gì, nghe như vậy bản thân cũng không nhìn được nóng lên, mà anh vốn dĩ đã được huấn luyện qua trong bang, nhìn trong tối không rõ nhưng vẫn lờ mờ nhận ra được, với tình trạng của bọn bây giờ chính là cần nhanh chóng thoát khỏi nơi này. Nếu không, thì không chỉ bọn họ bất thường, chính anh cũng bất thường đó, trong nội tâm một con sói đang dần dà hình thành.

"Tiểu Thiên, Long nhìn được ít, đứng yên để Long tìm được không?" Hoắc Minh Long khẽ sát vành tai Tiểu Thiên nói nhỏ. Anh chỉ sợ là cô làm loạn đụng chạm qua lại, sẽ chạm đến giới hạn chịu đựng của anh. Nếu thực sự phóng thích con sói hung ác đang gào thét đó, anh không có khả năng khống chế mà không ăn cô ngay tại đây được đâu.

"Uhm." Mặc dù không hiểu chuyện nam nữ cho lắm, nhưng âm thanh nghe đến kì quái, nhiệt độ trong phòng tăng cao, Tiểu Thiên cũng không ngu ngốc vọng động mà làm chuyện không nên làm được.

Bàn tay anh bắt đầu vươn ra một góc ngách trong căn phòng nhỏ này, mà tìm kiếm, đôi mắt lam cố gắng tìm một số vật có hình thù dài thon thon như một thỏi son, nhưng không thấy. Cuồng mặt không nhìn được phải lướt qua cổ cô hít phải một hương thơm ngọt ngào như sữa, anh biết đó là mùi thơm đặc hữu của cô, con người không khỏi tới lại một chút. Anh mắt cũng không dám chần chờ nhìn xuống bên dưới nhưng cũng không tìm được gì. Thấy vậy anh liền sát người sát với cơ thể Tiểu Thiên để tìm kiếm.

anh trên áp người sau với cơ thể Tiểu Thiên để tìm kiếm sau lưng cô nhóc nhưng vẫn không sờ soạng được gì, cũng không thấy gì. Nó ở đâu vậy chứ?

Mà nhóc con thấy anh như vậy, bản thân mặc dù rất ngoan ngoãn tùy ý bị anh chỉ phối, nhưng mà cảm thấy động tác của anh ngưng lại nghĩ đến chắc là anh không tìm thấy được gì thì liền nhanh chóng áp lấy cơ thể anh sờ lấy sau lưng anh. Chẳng mấy chốc hai người dính lấy nhau. "Long ôm Tiểu Thiên lên được không, Tiểu Thiên sờ được thứ gì đó." Nhóc con nhỏ giọng. Nói đoạn Tiểu Thiên nhón người lên đem hai tay choàng qua cổ Hoắc Minh Long, anh hiểu ý thuận thế đỡ cô lên.

"Chút nữa." Nhóc con hô nhỏ. Anh liền nhắc cô lên cao thêm một khoảng, sau đó cô liền nhóm người lên phía trước, với được thỏi son môi. Nhưng vậy cũng có nghĩa là đôi khối mềm mại cứ như vậy áp sát vào mặt anh, hơi thở nóng bỏng của anh phả lên lớp vải thấm vào đến da thịt non nớt mịn màng lên trong khiến cho thân thể ai đó run lên. "Long... ~ ~ ~" May mắn là theo sau thỏi son môi chính là chìa khóa, Tiểu Thiên liền vội vã leo xuống người Hoắc Minh Long, tránh cho cái loại cảm giác kì quái đó lại tập kích.

Cảm giác mềm mại bất giác biến mất khiến cho anh cảm thấy hụt hẫng, rồi lúng túng. "Khụ khụ... có chìa khóa rồi sao."

"Ừm." Theo đó, Tiểu Thiên liền nhanh chóng tra khóa vào rồi bước ra ngoài.

Vẫn còn một trò chơi nữa đang chờ đợi hai người họ...

Chương 48: Chương 32

Chương 32: Tình yêu vĩnh cửu.

Phần chơi cuối cùng của chương trình năm nay gọi là Tình yêu vĩnh cửu. Tại sao gọi tên như vậy? Đó là bắt đầu từ một truyền thuyết từ xa xưa. Người ta đồn thổi về câu chuyện tình của một chàng trai nọ, anh ta đem lòng yêu thương một cô gái xinh đẹp nhưng cô ấy luôn khước từ tình cảm của anh. Anh đau lòng cầu xin Nam thần tình yêu chỉ lối cho mình, thần hiển linh ban cho anh một phương thức truyền rằng. "Nụ hôn của một tình yêu vĩnh cửu là ngọt ngào nhất và là nụ hôn sâu nhất." Ngày hôm sau, một lần nữa, anh ta lại hẹn cô gái ra bờ sông và tỏ tình với cô, sau đó anh bất chấp bị từ chối vẫn cùng cô gái đó hôn lấy.

Nụ hôn trải qua rất lâu cho đến khi chàng trai nhận ra thì bản thân đã trôi từ sông kia ra đến biển, lúc ấy cô gái mới nhìn chàng trai mà nói rằng. "Vì ta là tiên cá nên không thể chấp nhận được tình yêu của chàng." Vào lúc ấy thần tình yêu xuất hiện và với phép màu của mình, ông đã hóa chàng trai thành tiên cá, hai người nắm tay nhau cùng bơi xuống biển sâu và sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi trong thành phố dưới biển. (*)

Với việc dựa trên cốt truyện đó, người tổ chức đã lên kế hoạch bằng việc tổ chức phần thi thứ ba này, nguyên tắc chơi cũng rất đơn giản, chỉ cần cô gái thoa son lên môi mình sau đó chàng trai trong nhóm hôn lấy bằng một nụ hôn sâu, nhóm có thể hôn dài lâu nhất là người chiến thắng.

Phần chơi thứ hai có vẻ khá khó khăn nên từ đầu là mười nhóm giờ chỉ còn mỗi ba, hai nhóm còn lại ngoài nhóm ba của Hoắc Minh long và Tiểu Thiên, là nhóm 1 và nhóm 10. Do vậy, ba nhóm người đều trở thành trung tâm của sự chú ý, họ đều được mời lên sân khấu phía trên.

Thấy họ đều đã, hăng hái tinh thần, cô gái MC mấp máy môi, cất giọng thuật sơ lại một lần câu chuyện trên, sau đó mới hào hứng nói. "Chúng ta đều biết, nụ hôn chính là chìa khóa của tình yêu, là nơi thăng hoa và cảm xúc hạnh phúc nhất trong tình yêu, đặc biệt là tình yêu đầy nhiệt huyết và nóng bỏng của tuổi trẻ. Vậy bây giờ, ngay tại đây hãy lấy nụ hôn như một lời tuyên thệ cho tình yêu của các bạn, hãy trao cho nhau những cái hôn nồng nàn nhất và đâu đó xen lẫn vị ngọt ngào và hạnh phúc của tình yêu." Cô ấy vừa giơ tay lên, trên sân khấu liền đem ra một cái đồng hồ thật lớn đặt ở giữa, trong khi đám đông dưới đài đang cất tiếng reo hò. "HÔN ĐI!!! HÔN ĐI!!!" Thì bàn tay cô gái hạ xuống.

Đây là lần đầu tiên Hoắc Minh Long và Tiểu Thiên hôn trước rất nhiều người như vậy, mặc dù lúc này anh có vẻ hơi chút lơ đãng nhưng mà cảm giác cũng là cảm giác tuyệt vời, giờ là họ phải thực sự hôn nhau đó

Cảm giác cũng là còn giờ lướt qua, giờ là họ phải thực sự nhìn nhau đó. Nghĩ đến, cơn nóng không khỏi khiến gương mặt Tiểu Thiên hồng lên như trái cà chua chín, là ngại ngùng sao? Cô nhóc cũng không rõ, chỉ là nửa muốn nửa không. Đang lúc suy nghĩ rối rắm, thì anh đã cuối người kề sát vành tai cô hỏi. " Tiểu Thiên có muốn thắng không?"

Mà nghe anh hỏi đột ngột như vậy, nhóc con liền vội đáp không cần suy nghĩ. " Có... ưm..." Lời nói vừa ra tới miệng, đã bị bạc môi mỏng quen thuộc áp lấy, một cánh tay của anh vòng ra sau đỡ lấy cô nhóc, tay còn lại chen qua cái cổ xinh đẹp, ôm lấy gáy cô. Ban đầu có chút ngây ngô, có chút trúc trắc, có chút dịu dàng, cánh môi chỉ lặng lẽ dao động qua lại với nhau, âm thầm cảm thụ vị ngọt mà không biết là của xúc cảm hay là của son môi kia, sau đó sâu hơn, anh chậm chậm chập đem cái lưỡi của mình đưa đến, mơn trớn lên bờ môi anh đào mềm mại, rồi lần tìm đến bên trong, đảo quanh không gian ấm áp dịu ngọt, là lướt qua mọi góc cạnh rồi bắt lấy cái lưỡi thơm tho non nớt, chúng giao triền, cảm nhận sự mềm mại trơn trượt lẫn nhau, hạnh phúc và ngọt ngào đến mức cả hai chỉ cảm thấy thế giới này chỉ còn mỗi mình họ.

Không biết trải

qua bao lâu, khi họ dứt ra, Tiểu Thiên đã yếu xù tựa người vào trong lồng ngực rắn chắc của người đàn ông phía trước, mà khóa môi của anh tràn ra tư vị thỏa mãn. Không khí đều im phăng phắc, ngay cả MC lẫn mọi người đều cứng đờ nhìn số chỉ trên chiếc đồng hồ ngừng lại, đến mãi vài phút sau mới có người lên tiếng vỗ tay rồi hoan hô nhiệt liệt.

Hoắc Minh Long và Tiểu Thiên nhìn nhau. "..."

Mà lúc này cô gái MC mới điều chỉnh micro, cất cao giọng nói. " Wow!!! Chúng ta đã có những người chiến thắng." Cô gái đi về phía họ. " Thời gian là 4 phút 13 giây. Hai người đã thắng. Chúc mừng hai người." Nói đoạn đem chiếc cúp trao vào tay của Tiểu Thiên, nở nụ cười không thể sáng lạng hơn dành cho họ.

Nhưng như vậy là còn chưa hết, cô ấy trong lúc không khí sôi động của người đứng phía bên dưới sân khấu mà cất tiếng hỏi. " MC ƠI NGƯỜI CÓ BIẾT NỤ CƯỜI KỂ ĐỂ 4 PHÚT 13 GIÂY LÊN ĐƯỢC KHÔNG?"

~~~~~

Đám người bên dưới đài liền reo lên. " NỤ HÔN
VĨNH CỬU!!!"

" Đúng vậy, khi những đôi tình nhân trao cho nhau tình
yêu nồng cháy nhất bằng nụ hôn vĩnh cửu. Thần tình yêu
sẽ chúc phúc cho họ ' Tình yêu này sẽ được ban phước
lành gắn kết hai con người lại với nhau mặc cho giới hạn
về sinh tử và thời gian, mặc cho cuộc sống sung túc và
nghèo nàn, họ sẽ mãi mãi sống hạnh phúc bên nhau."

Tôi đó, Tại Hoắc Trạch...

Bên ngoài gió hây hây thổi, trong phòng xem ti vi, Tiểu
Thiên dựa người vào lòng Hoắc Minh Long, cô nhớ
vẫn nhớ như in lời của vị MC đó nói, vậy ra cảm xúc xa
lạ mỗi khi hôn Long là do bản thân yêu Long sao? Yêu
là gì? Bàn tay vô thức đặt lên mặt, cảm giác khi hôn đó
đường như vẫn còn lưu lại một chút cảm xúc, chỉ thấy môi
anh lạnh lạnh, mang theo một chút cương chiều một chút bá
đạo xa lạ, hai loại cảm giác đó cứ đan xen lẫn nhau, khiến
cho mỗi lần anh hôn, cô nhớ đều bị làm cho ngây ngô đến
không biết nên phản ứng lại như thế nào. Nhớ con và
Long sẽ sống cùng nhau hạnh phúc đến cuối đời sao?
Nghĩ đến chuyện đó, Tiểu Thiên lại cảm thấy ngọt ngào.

Bàn tay to lớn của người ngồi phía sau đột nhiên tập kích
gò má ai đó. " Đang nghĩ gì vậy?" Đôm nay coi ti vi mà
không tập trung, đầu thì cúi xuống, hai ta thì cứ xoắn xít
với nhau, môi hơi dẩu, gò má nhô nhô lên anh chắc

còn nhóc, nhóc nhóc nhóc, gọi gọi phương phương bên anh anh
chấn là nhóc còn lại nghĩ đến một số chuyện linh tinh rồi.

"Long và Tiểu Thiên sẽ sống hạnh phúc mãi mãi sao?"
Tiểu Thiên Ngẩn mặt hỏi, cuộc sống đó thật là tốt biết
bao, chỉ cần mỗi ngày thức dậy là nhìn thấy Long, ăn
chung với Long, nói chuyện với Long, tối đến lại ngủ
cùng Long... cô nhóc muốn như vậy lắm. Nhưng nhớ đến
chuyện ba ba, nhóc con lại không thể không suy nghĩ viễn
vong.

Ngón tay thon dài vuốt vuốt mái tóc cô nhóc, Hoặc
Minh Long dịu dàng nói, "Ngày đó không phải chúng
ta đã hứa không rời xa nhau rồi sao? Sau này cũng sẽ vậy,
còn có, sẽ có con của chúng ta nữa." Anh không hề thấy
đây là một loại tẩy não một cách có khoa học, bởi vì chỉ
cần Tiểu Thiên đi 16 tuổi, theo luật của nước Ý họ đã
có thể kết hôn với nhau được rồi và một vài năm sau, con
của họ sẽ ra đời.

Con sao? Tiểu Thiên đột nhiên quay người lại, dùng ánh
mắt lấp lánh ánh sao nhìn anh. "Chúng ta sẽ có bảo bối
nhỏ nhỏ, Tiểu Thiên Thiên và Tiểu Long Long
sao???" Nghĩ đến tương lai cô nhóc sẽ có con, là những
đứa bé xinh xắn dễ thương, mặt búng ra sữa, ê a lấp lẹ nói
chuyện, nhóc con liền là ra điểm hưng phấn khó tả.

"Ừm, sẽ có." Anh đáp.

Mà Tiểu Thiên nghe đến liền vui vẻ, chồm lên trước mặt
anh, má phồng lên, môi mím lại năn nỉ anh. "Long làm
sao mới có thể mới có Tiểu bảo bối. Tiểu Thiên muốn
có?" Cầu cạnh, cầu cạnh.

Lúc này anh mới cảm thấy bản thân nói như vậy có phải hơi đột ngột không, đáng lẽ ra anh nên đợi đến lúc hai người họ gần kết hôn sau đó sẽ nhờ Mi đến nói qua với nhóc con mọi chuyện nên biết này. Nhưng bây giờ nhìn gương mặt gần gũi gang tấc, anh lộ ra một chút đắn đo suy nghĩ nên nói như thế nào để hợp lí đây, Hoắc thiếu gia hầu như chưa từng rơi vào tình trạng như thế này, thấy cô nhóc nhìn anh chờ đợi đáp án, đành đáp bừa. " Vậy là phải trông vào Tiểu Thiên rồi."

Mà sau khi nghe anh nói, nhóc con chớp chớp mắt, hình như là có chút kinh ngạc, nhưng mà sau đó lại đem mặt mình tiến lại gần mặt anh, đem môi nhỏ nhỏ xinh xinh áp lên môi anh. Có lẽ, đến cuối cùng, Hoắc Minh Long cũng sẽ không tiết lộ bí mật của nhóc con, nhưng mà không thể không nói bí mật này giúp nhóc con nhiều chuyện lắm, giả tử như được cách sống thuần khiết nhất, lại vô tình trở nên quyền rũ đến khó cưỡng, trong đó, còn có nếu muốn anh vui thì phải làm gì nữa. Giả tử như bây giờ nhóc con muốn có tiểu bảo bối, mà Hoắc Minh Long lại nói cái câu đó, thì chẳng khác nào kêu cô nhóc lấy lòng anh sao? (Ma nữ hầu: Này này, nói như ta là ác nhân dạy hư thiếu nữ vậy???)

Mà cách đây không lâu, từ bí mật, cô nhóc biết được Long thích cái gì, muốn cái gì, nhưng lại không biết vì sao Long lại giả vờ không thích, hoặc là khước từ nó. Cho nên nhóc con chỉ biết ngây ngô thuận theo những gì anh thích, giống như anh thích hôn, cô nhóc sẽ chịu động hôn, anh thích sờ sờ, cô nhóc sẽ không phản đối anh sờ sờ, trong suy nghĩ của nhóc con, cái gì của mình cũng là của anh, kể cả bản thân. Do vậy lúc này, một nụ hôn đã không còn có thể thỏa mãn cơn dục vọng của anh, bàn tay

to lớn đã bắt đầu vọng động trên cơ thể mềm mại của cô gái nhỏ. Nó chậm chạp vuốt ve bên trong lớp áo sơ mi, từ eo chạy dọc lên trên, tỉ tê vẽ lên da thịt những dòng điện vô sắc sau đó vòng ra trước, vuốt ve cái bụng bằng phẳng.

Xúc cảm từ bàn tay truyền đến da thịt mịn màng hồng hào khiến cho Tiểu Thiên hơi hơi run rẩy, môi miệng vẫn bị anh càng quây, không dứt ra được, mà bàn tay kia càng không có kìm chế chuyển từ vuốt ve sang ma sát mạnh, trong khi đó bên còn lại của nó cũng tìm đến được cúc áo của chiếc áo sơ mi rộng thùng thình nhóc con đang mặc, dùng chút sức lực liền đem cúc áo dứt ra, rơi xuống cái ghế sofa lớn rộng rãi mà họ ngồi, từng cúc từng cúc một cho đến khi vạt áo trở nên phong phanh, vai áo sau đó liền bị vạch ra, lộ ra bờ vai trần trắng nõn ngón tay tinh tế rẽ theo hai đường sườn của cơ thể mà đi xuống sau đó vòng ra sau ôm lấy lưng nhóc con.

Cùng lúc ấy, thứ đang xoa lưng Tiểu Thiên cuối cùng cũng dờ lên, cao hơn.

Một phút sau, có thanh niên nào đấy, sau khi vô cùng phí sức khiến cô nhóc châm lửa ngủ thiếp đi, liền tiếp tục lần thứ n đi tắm nước lạnh...

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Dưỡng Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Chương 33: Trùng Sinh.

Lặng lẽ nhìn về bóng dáng An Mục Khê đang nói chuyện vui vẻ cùng đám bạn của mình, đôi mắt Hoa Mỹ Kiều đột nhiên sáng lên ánh sáng lạnh, nhưng sau đó rất nhanh lại bị dập tắt, nhớ đến một đoạn kí ức mà hiện tại vẫn còn chưa xuất hiện trong cuộc sống của mình, đoạn kí ức mang đến từ tương lai, hay đúng hơn là đem trở về quá khứ. Hận? Cô sẽ không hận sao? Càng hận cô ta là bản thân lại càng hận mình? Hận bản thân mình làm nhiều chuyện sai trái, hận bản thân mình ngu ngốc, hận bản thân quá kiêu ngạo, cho nên đến lúc chết đi mới nhận ra mọi điều mình làm thiệt là ngốc nghếch hết sức. Tô ra kiêu căng như không tước để làm gì, trước mặt có thể có kẻ nịnh mình, có thể xun xoe mình, có thể hứa theo mình, nhưng sau lưng đang nguyên rủa mình, nói xấu mình, khinh thường mình.

Nếu kí ức tàn khốc đó là một con ác mộng, thì thà rằng tình nguyện chấp nhận con ác mộng đó còn hơn lãng quên đi nó. Ác mộng về một ngày Hoa gia

bị hạ bệ, ác mộng về một nàng công chúa sống trong nhung lụa bị chà đạp tàn tạ, ác mộng về một ngày mà người từng bị rẽ rúng kia lại trở lại đạp lên đầu công chúa, một ngày mà tất thảy những điều tốt đẹp đều bị tước đi. Con ác mộng tàn khốc và đáng sợ đó là do chính đôi bàn tay nhỏ bé, non nớt của một cô gái có vẻ ngoài thiên sứ gây nên - An Mục Khê.

Hoa thị sụp đổ. Cảm giác tận mắt nhìn thấy người cha luôn yêu thương mình bị tiêu tụy, bị đám chủ nợ đến đòi ráo riết, bị sự vây chặn của đám kí giả, bị tù đầy, bị người ta đánh đập, mất hết mọi uy quyền một thời, tiêu điều và xơ xác vẫn cố gắng bảo hộ mình, bảo hộ trong sự bất lực rồi bị đánh đập đến chết. Còn có người mẹ và người đi mà luôn nuông chiều mình bị hành hạ, bị lăng nhục, bị cưỡng hiếp bởi một đám đàn ông nhơ bẩn, và bản thân cũng không tránh khỏi kết quả cũng bị lăng mạ cũng bị giày xéo, cũng bị làm nhục, tất thảy đều bị tung lên mạng, tâm lí vụn vụn do những ám ảnh thuở nhỏ không phải sao? Hoa gia một thời huy hoàng đều bị tàn lụi trong chốc lát. Ban đầu cô có oán hận người đẩy mình vào đường cùng là cô ta. Hận chứ... nhưng vào thời đó hận cũng chỉ là cảm giác của bản thân, nhưng mình thì không làm được gì.

Đề cô ta hả hê, sung sướng khi đạp lên thân xác người Hoa gia mà đi lên, hơn nữa, trước khi chết cô ta còn để lại cho cô một món quà nhỏ. Khiến cô tận mắt thấy cảnh cô ta cùng người mình yêu thương ân ái bên nhau?

Nực cười, nức cười một con người giả tạo đội lốt thiên sứ, nức cười tất cả mọi người đều bị cô ta lường gạt, nức cười bản thân từng xem cô ta chỉ là một kẻ dưới thế, nức cười cảm tưởng rằng cô ta là một con thỏ yếu ớt không hơn không kém. Dẫu vậy rằng bản thân đã sai ở đâu? Bắt đầu sai từ khi nào? Hay bước đầu tiên đã sai...

À đúng rồi, ngay từ lúc đầu người đàn ông chủ tịch công ty An Thị với vẻ ngoài chân chất và con mắt nhìn người sâu sắc kia vốn là một con ác quỷ, thâm độc tất cả. Chắc là đến cuối cùng An Mục Khê cũng không biết, chính người cha - An Bình, người luôn ôn nhu và chăm sóc cho mẹ con cô ta cũng như cô ta sau này, chính là người đã bày ra tất cả kế hoạch, khiến cô nhìn thấy cảnh mẹ mình bị cưỡng hiếp đến chết, nghe rõ đám người kia nói là do An phu nhân làm, vâng, ông ta còn hi sinh cả con gái, hi sinh vợ cả ba năm chung chăn chung gối và con chính mình, hi sinh luôn một đoạn tình cảm ngoài giá thú, chỉ để một mục đích duy nhất, hạ bệ Hoa thị, cướp đoạt thị trường của Hoa thị. Danh chánh ngôn thuận trở thành ông chủ của một trong ba tập đoàn tài chính lớn nhất cả nước.

Nhiều chuyện đã xảy ra như vậy, từ một cô gái 24 tuổi trở về năm 15 tuổi, cảm giác giống như đã già rồi, đến khi mỗi sáng nhìn vào gương, khuôn mặt vẫn non nớt vẫn còn thuần khiết và trong sáng, có lúc cảm thấy đó không phải mình. Nhưng nếu cho bản thân sống lại, Hoa Mỹ Kiều không muốn đi theo con đường cũ nữa, chết một lần cũng hiểu ra rất nhiều điều cũng không còn là một bông hoa trong nhà kính chỉ biết khoe mẽ sự xinh đẹp nhưng lại yếu ớt khi ra đến bên ngoài. Là một lần sống lại, không thể để cho mọi thứ đi theo vết xe đổ nữa. (Tác giả: Sản phẩm trùng sinh của ta...)

Ánh mắt Hoa Mỹ Kiều dời về phía Thuần Hi Thiên, trong con ngươi lộ ra vẻ kiên định, nhưng thói quen vẫn là thói quen, kiêu ngạo khó mà sửa được, lần này là muốn vứt đi sự kiêu ngạo và tự tôn không cần có của bản thân để làm chuyện mất mặt đó, bàn tay nắm chặt, nếu muốn thay đổi số phận của mình, bước đi đầu tiên mà cũng không làm được thì chẳng khác nào chưa đánh đã thua sao. Hoa Mỹ Kiều đã kiên định, liền đi đến chỗ của Tiểu Thiên đang ngồi, mà nhóc con thì vừa mới nói chuyện xong với bạn học Doãn ngồi bên cạnh.

"Bạn học... học Thuần..." Cô run rẩy nói.

"Hừm?" Nhóc con ngẩng đầu nhìn. Cô bạn học này hôm nay sao lại ăn nói lắp bắp như vậy?

"Mình xin lỗi bạn vì những chuyện mình đã làm trước đây. Nếu được mong bạn có thể tha lỗi cho mình." Nói một hơi, Hoa Mỹ Kiều cũng khó khăn cuối đầu xuống, trong lòng nhăm n lẩn. " Là mình làm sai phải xin lỗi, là mình làm sai phải xin lỗi..."

Nhóc con thấy nắm tay của cô run run, chứng tỏ là đang lúng túng lắm đây, liền cười hi hi đáp lại. " Có sao? Tiểu Thiên không nhớ?"

Không nhớ? Vậy là không để ý những chuyện nhỏ mọn mà trước đây mình đã làm sao? Trong nhất thời, Hoa Mỹ Kiều liền vui vẻ ra mặt, vội chìa tay ra với Tiểu Thiên. " Cảm ơn bạn, sau này chúng ta làm bạn được chứ? Cứ gọi mình là Mỹ Kiều là được." Nói thật việc mà cô đi xin lỗi nếu được người ta tha thứ cũng là điều nằm trong dự tính, chỉ là không hiểu sao, khi nhận được sự đồng ý của cô bạn nhỏ này, bản thân Hoa Mỹ Kiều lại cảm thấy vô cùng thoải mái, giống như gánh nặng của con ác mộng tiền kiếp đã vơi đi phần nửa. Đúng vậy vơi đi phần nửa... một cách âm thầm mà ngay cả cô cũng không biết.

Doãn Thanh Thanh, híp mắt nhìn cô, trong con ngươi toát lên vẻ phòng bị, thấy bàn tay Tiểu Thiên định giờ ra thì lại nắm kéo trở về, khẩu ngữ mang đầy dao găm kiếm lục. " Tự nhiên thay đổi tính tình, không biết Hoa nhị tiểu thư là có mưu mô gì đây???" Mặc dù những nhơ bẩn của giới thượng lưu được Doãn ba và Doãn ma ngăn chặn không ảnh hưởng trực tiếp đến Doãn Thanh Thanh, nhưng tâm lí phòng hờ bao giờ cũng phải có. Nhất là với hạn người trở mặt như lật sách thế này.

Thấy hành động của mình quá đường đột, Hoa Mỹ Kiều xấu hổ thu tay về, mới thu được một nửa, đã thấy một bàn tay nhỏ nhắn bắt lấy tay mình, gương mặt môi. " Tất nhiên, cứ gọi mình là Thiên Thiên." Nói đoạn, xoay mặt về sau nhìn mũi với Doãn Thanh Thanh, thờ khi khi, sau đó dùng ngón tay nhỏ nhỏ ra kéo gương mặt méo xẹo của bạn học Doãn thành miệng cười.

Nhìn thấy biểu tình miễn cưỡng của Doãn Thanh Thanh, Hoa Mỹ Kiều cũng không nhịn được run rẩy.

" Không được cười!" Doãn Thanh Thanh bực bội đứng phắt dậy, khẩu âm có hơi lớn, mọi người nhìn về phía này, gương mặt nhỏ nhỏ liền đỏ bừng, vội ngồi xuống, không quên liếc về phía Hoa Mỹ Kiều một cái, giận tái mặt, nhưng mà nghĩ lại, gương mặt bị Tiểu Thiên biến hóa chắc tức cười lắm, chỉ tưởng tượng thôi mà cũng không nhịn được có chút vui, nhưng không quên giận dỗi hừ lạnh với nhóc con.

Trong hoạt cảnh ba người vui vẻ đó, trong một góc khác, có một con ngươi yên tĩnh theo dõi động tĩnh bên này, trong âm thầm lóe lên tia sáng lạnh, cùng lúc đó, ánh mắt Hoa Mỹ Kiều đảo qua, nó liền vội vàng thu liễm lại.

Bên kia, cũng có hai người đang nhìn chăm chăm về bên này, họ không phát hiện ra một đoạn mắt đưa mày lại của Hoa Mỹ Kiều, ánh mắt chỉ chăm chú nhìn về phía của Tiểu Thiên và Doãn Thanh Thanh. Làm việc không phòng bị như vậy, mặc dù trong mắt bọn họ Hoa Mỹ Kiều cũng chỉ là một cô tiểu thư tính nghịch hay chọc ghẹo người này người kia mà thôi, nhưng là người giới thượng lưu, luôn không dễ dàng hạ xuống một tầng phòng bị như vậy.

"Đồng học Thuần là ngốc nghếch hay là ngu ngơ đây?" Tuy lời lẽ của Diệp Luân là nói về Tiểu Thiên, nhưng ánh mắt thùy chung vẫn đặt dính lên người cô gái đang ngồi phía sau cô nhóc. Cậu ta còn chưa có nói được mấy lời đầu nghe.

Thấy đột nhiên cậu ta cất tiếng nói như vậy, lại nói về Tiểu Thiên, Tô Khải Phong đột nhiên cảm thấy không, khuôn mặt lạnh lại. "Không phải là cậu đánh chủ ý lên người Đồng học Thuần đấy chứ?" Không khó ra trong đó có ý uy hiếp rõ ràng, cậu biết, Diệp Luân không phải là hoa hoa công tử sao, người như vậy làm sao có thể chú tâm vào một cô gái lâu được, nhớ mấy lần còn có một người bị cậu ta chia tay mà không có lí do, không nhìn được oa oa khóc lớn, đôi lại cậu ta hoàn toàn không quan tâm.

Nhượng mày, Diệp Luân thu liễm tính tình lại. "Không được sao? Hai là cậu thích cô ấy rồi. Chắc chắn, Tô thiếu gia oai phong lẫm lẫm cuối cùng cũng động xuân tâm rồi." Lúc nói khẩu khí của cậu ta cũng rất lớn, hoàn toàn không để ý gương mặt đen thui của Tô Khải Phong.

"..."

"Được rồi." Nói đoạn, liền giờ giọng khích bác Tô Khải Phong. "Này, Tô gia đại công tử, cậu có tình địch rồi kìa."

Ngón tay của cậu ta chỉ về phía bên kia. Vì sự việc lần trước, Thượng Quan Dương còn chưa có cùng Tiểu Thiên nói qua chuyện thôi miên một cách rõ ràng, cho nên hiện tại cậu định hẹn nhóc con một hôm nào đấy trống tiết có thể cùng nhau nói chuyện một chút. Tiểu Thiên tất nhiên không từ chối, còn hphôngngs cấp cho cậu ta một nụ cười tươi tắn.

Nụ cười này rơi vào mắt Tô Khải Phong chính là vô cùng chứng mất. Thấy gương mặt bạn tốt đánh lại, Diệp Luân nói thầm n lần, vì mục đích cướp được cô gái yêu thích về nhà, đừng trách đồng chí Diệp đem cậu trở thành chuột bạch thí nghiệm. "Bình pháp Tôn Tử có câu 'Tiên phát chế nhân' còn có 'Đồng tiền đi trước là đồng tiền khôn'. Theo kinh nghiệm phong hoa tuyết nguyệt của mình, cậu cứ chuẩn bị cho cô ấy một bất ngờ nho nhỏ trước đã."

Nghe vậy, Tô Khải Phong nghĩ, cũng cảm thấy hợp lí, liền dự định sẽ có bất ngờ gì cho nhóc con đây.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Dưỡng Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Chương 34: Thư Tình.

Cuối giờ học ngày hôm sau.

"Tô học trưởng." Tiểu Thiên hét hải gọi.

Khỏe môi Tô Khải Phong hơi nâng lên nụ cười, chắc chắn là cô nhận được lá thư mà sáng nay cậu ta đã để dưới ngăn bàn rồi, như vậy đây là vội vã muốn đến gặp cậu ta để phản hồi lại sao. Nghĩ đến, cậu ta liền quay đầu, môi nở nụ cười nhẹ nhàng đúng chuẩn bạch mã hoàng tử với nhóc con. "Có chuyện gì sao Đồng học Thuần."

"Cái này của cậu đúng không?" Tiểu Thiên chìa một lá thư màu xanh ra trước mặt cậu ta. Sáng nay, sau khi vào lớp, vừa định để sách xuống học bàn thì nhóc con phát hiện ra một lá thư trong đó, phía trước lại đề người gửi là Tô Khải Phong, lại thiếu mất người nhận, phía sau, ngoài một cái hoa văn hình trái tim in phía trên cũng không thấy gì là chỉ đến nơi người gửi cả. Sau khi Doãn Thanh Thanh xem xét kĩ lưỡng bên ngoài, cũng không phát hiện điều gì bất thường, nếu người gửi là một ai khác, cô sẽ đoán có thể đây là thư tình. Nhưng nguyên chủ lại là của Tô Khải Phong, nam thần số 1 tại trường khiến cô gạt ngay suy nghĩ này ra khỏi đầu.

Do vậy Tiểu Thiên nghe theo sự phân tích kỹ lưỡng của Doãn Thanh Thanh mà nói, đây chính là có người muốn trêu chọc nhóc con rồi, do vậy chỉ cần đi xác nhận với cậu ta là được, cũng không nên học theo một số người tự mình đa tình để chuốc lấy xấu hổ. Hiện tại, thư đã đến trước mặt cậu ta rồi, Tiểu Thiên ngẩn mặt chờ cậu ta trả lời.

"Ủm là của mình." Tô Khải Phong, có chút lúng túng đáp lại. Trong lòng cậu ta không khỏi hào hứng: Là vì đồng học Thuần quá ngạc nhiên, hay là sợ mừng hụt hay sao mà cần phải đến đây xác nhận với cậu ta?

Chỉ đáng tiếc, nhóc con biết được chính xác là cậu ta rồi, thì liền thực hiện đúng tinh thần nhất được của rơi trả người đánh mất, nhưng mà người bị mất này chắc là người nhận rồi, lại không rõ là ai, cho nên... "Không biết lá thư này bạn gửi đến cho ai, nó lại xuất hiện trong học tủ của mình, vậy đành đem lại trả cho bạn."

Đỡ trán, trong lòng Tô Khải Phong thầm nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng nhìn đến gương mặt hồng hồng tròn tròn, đôi mắt tròn xoe trong suốt thành thật, biểu tình có chút ngây ngô ngốc ngốc. Đột nhiên cậu ta lại cảm thấy nhóc con như vậy lại vô cùng đáng yêu. "Ồ ngốc, nó ở chỗ nào chính là mình gửi cho người chỗ đó." Đoạn không để Tiểu Thiên nói thêm một lời nào, cậu ta đã nhanh chóng bước đi.

"..."

Cả hai đều không phát hiện trong góc tối, một ánh mắt chăm chú nhìn về phía bên này. Con người lóe lên sự tính toán, chỉ là chuyện tính toán này lại là một phen vô ích.

Bên kia, Hoa Mỹ Kiều đang đi ra khỏi cổng trường cùng đám tiểu thư như thường lệ, nhiều chuyện kiếp trước xảy ra, cô vẫn còn nhớ rõ những kẻ đã bỏ đá xuống giếng, nhưng hiện tại cũng không phải là lúc mà thay đổi thái độ rõ ràng được, mà cũng có một phần là do sai lầm của mình, nguyên tắc giới thượng lưu trước giờ vẫn vậy. Tuy không trách bọn họ nhưng tâm lý luôn đề phòng.

Một nhóm bọn họ đang vừa đi vừa nói chuyện, họ định là sẽ đi mua sắm sau giờ học, đang đi nửa chừng, đột nhiên lại thấy bóng dáng của An Mục Khê bước về phía họ, hòa chung với đám người, Hoa Mỹ Kiều có thấy cũng nhắm một mắt cho qua. Mới đi được một đoạn đột nhiên cô ta cất tiếng ập a ập ứng nói.

"Mỹ Kiều, ban nãy mình có thấy đồng học Thuần len lén đưa cho Khải Phong một thứ gì đó, hình như là một lá thư..." Chỗ cô ta nấp là ở rất xa, nhìn đến cũng chỉ thấy thư đi thư lại cuối cùng là trở về tay của Tiểu Thiên mà không rõ nội dung cuộc nói chuyện là gì. Người ngoài như cô ta nhìn vào, cũng chỉ thấy là Tiểu Thiên đưa lá thư cho Tô Khải Phong, sau đó cậu ta từ chối không nhận lại, sau đó vội vã bước đi. Có nghĩ cũng là một đoạn tình tiết bình thường như vậy thôi.

Nhưng hầu như mọi người trong trường không ai không biết Hoa Mỹ Kiều ái mộ Tô Khải Phong, hai nhà thậm chí cũng đang ngầm kết hợp mỗi lương duyên môn đăng hộ đối này. Vậy mà bây giờ, cô ta lại đem loại chuyện này nói với Hoa Mỹ Kiều, có khác nào gián tiếp nhắc nhở, người trong lòng của cô đang bị người khác nhòm ngó, mà người này trước đây không phải hai bên còn đối chọi nhau sao? Và mục đích chính là khích bác Hoa Mỹ Kiều đi gây chuyện với Tiểu Thiên.

"Cô ta mà cũng dám mơ mộng, Tô học trưởng. Đúng là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga." Quách Mộng bên kia nghe đến liền xì một cái, cười nhạo.

"Chắc, đúng là không biết điều. Thấy Mỹ Kiều hạ giọng xin lỗi rồi cứ làm tới." Một người khác chen miệng vào.

"Tuông là đầu óc có chút thông minh, thì ra cũng là loại người không biết lượng sức mình." Một cô tiểu thư cất giọng dè bĩu.

Ánh mắt bọn họ đều nhìn về phía Hoa Mỹ Kiều chờ cô cất giọng chanh chua đòi chinh người. Chỉ tiếc là Hoa Mỹ Kiều này tuy là Hoa Mỹ Kiều nhưng lại không phải là Hoa Mỹ Kiều của ngày trước dễ bị người lợi dụng như vậy, cũng không dễ dàng bị kẻ thù của mình lừa gạt nữa.

Cô vẫn nhớ rõ năm đó, cũng chính là An Mục Khê đến nói với mình những lời này, sau đó bản thân tức giận lên, liền hùng hổ đến gây sự với đồng học Thuần. Nhưng chính người không được, lại bị Tô Khải Phong bắt ngờ xuất hiện giải vây, bản thân còn bị dính cái mác chanh chua, không hiểu lý lẽ trong lòng cậu ta. Nhớ ánh mắt đầy giận dữ của Tô Khải Phong lúc đó, Hoa Mỹ Kiều thầm cười lạnh, xuất hiện đúng lúc như vậy, cũng không biết là do ai thông báo. Ném về phía An Mục Khê một ánh mắt lạnh, khiến da đầu cô ta run lên, rồi gằn từng chữ nói với đám tiểu thư còn lại. "Tiểu Thiên là bạn tôi, động đến bạn ấy thì đừng trách tôi không niệm tình cũ." Ánh mắt nhìn bọn họ cơ hồ mang theo sự giận giận dữ khiến cả đám giật nảy.

Đám người đang còn hưng trí nói chuyện kia tự giác im bặt, không ai dám nói thêm một lời nào.

Cùng lúc đó, trong góc hành lang gần đó, âm thầm có tiếng thở dài. Doãn Thanh Thanh nâng môi cười, may mà lần này đồng học Thuần tin tưởng đúng người. Còn có An nhị tiểu thư kia, không ngờ về ngoài ngoan ngoãn dịu dàng mà lại có thủ đoạn cao siêu như vậy. Thấy đám người đã đi xa, Doãn Thanh Thanh mới bước ra, thở cái khi.

"Nghe lên người khác nói chuyện, Tiểu Bạch Thỏ từ khi nào lại học được thói xấu này vậy ta?" Giọng nói của Diệp Luân đột nhiên vang lên bên tay, dọa Doãn Thanh Thanh giật mình không để ý đến phía sau có chương ngại mà đột nhiên vấp phải, may mắn là được cánh tay người khác kéo lại không bị ngã, nhưng bóng dáng nho nhỏ lại nhẹ nhàng rơi vào vòng tay của cậu ta.

"Ai... ai nghe lên..." Gương mặt nhỏ nhắn bất giác hồng lên, Doãn Thanh Thanh muốn tránh khỏi cánh tay cậu ta nhưng lại không đủ sức... lại bị gương mặt Diệp Luân cuối xuống, dễ dàng ấn lên môi mình một nụ hôn.

Lăn lăn lăn... Tiểu Tuyết nằm lăn lóc trên cái bàn trong khu vườn tại Hoắc Trạch, tiểu thư à, lời người... à nhầm... cún ta ra đây là gì mà ngồi nhìn chăm chăm vào cái lá thư màu xanh hoài vậy. Nhưng không sao, nó lại thích như vậy, nó đã ngó khắp bốn phía rồi, không thấy ác ma đâu, nó cũng tình nguyện sống như vậy thêm vài phút. Nghĩ đến gương mặt lạnh lùng đáng sợ đó, nó tình tình nguyện nguyện lăn xa tiểu thư một chút.

Lá thư này chính là gửi cho nhóc con, mặc dù chưa giờ phía trong ra xem, nhưng mà Tiểu Thiên cũng đoán được là theo lẽ thường người ta viết thư cho mình, mình phải viết thư phản hồi lại, nghĩ đến không biết nên viết như thế nào đây. "Tiểu Tiểu, Tiểu Thiên nhận được thư nè." Nhóc con nhìn con thú sùng nào đấy đã lăn đến gần sát mí bàn, dạo gần đây nó càng lúc càng hoạt động nhiều hơn a, chỉ cần không để ý một chút là nó lại liên lần tránh đi nơi khác, nhiều lần Tiểu Thiên còn bắt gặp nó tập lăn qua lăn lại cho nhanh nữa đó.

Ô ô... nó quả là đáng thương mà... nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại, thấy cách làm của mình dạo này không được xem là khả quan mấy. Theo lệnh ác ma lãnh khốc đó, nó phải hạn chế thân cận với Tiểu thư, nhớ cái hôm nó đi khám sức khỏe đầu tiên, vẫn nhớ rõ đôi mắt lạnh lùng đó, âm thanh lãnh bạc gieo vào tai nó. Nếu nó là con chó đực thì chắc chắn nó đã không thấy ánh sáng ngày hôm sau rồi. Nhưng mà đột nhiên đến một ngày đen tối nào đó, Tiểu thư vì sự xa lánh của nó mà chán nó, thì không cần nghĩ đến ác ma nó sẽ ngay lập tức hất hui nó ngay. Vậy, thân cận với tiểu thư không được mà không thân cận cũng không được, nó nên làm sao bây giờ. Thấy Tiểu Thiên đột nhiên hỏi đến, nó liền ngoan ngoãn lăn lại. "Gâu gâu..." Nó cũng không biết a.

Tiểu Thiên đầu môi, lật lại lá thư ra mặt sau xem, buồn rầu thở dài. "Thật là khó."

Mà như vậy, lại khiến cho Tiểu Tiểu nhìn thấy được hình trái tim ở mặt sau lá thư. Trong đầu nó phát phát cò trắng, trái tim??? Oa, thư tình sau, nó lần lại gần lá thư hơn. Chắc chắn đây là thư tình rồi!! Hô hô hô, cuối cùng cũng phải cho ác ma ăn chút quả đắng, có tình địch rồi hí hí... để xem có ăn giấm chua không hí hí... Nhưng mà nghĩ lại, nhân sinh có câu "Người dưới mái hiên phải cuối đầu" vậy nó có nên vì một chút sinh nhai cũng như là một chút đất sống cho mình không ta? Nghĩ đến vẫn là nên đứng cùng chiến tuyến với ác ma, đó mới là phương án sống sót tốt nhất. "Gâu gâu gâu... gâu gâu..." Nó sủa nhẹ, giờ chân nhỏ ra trước mặt Tiểu Thiên.

"???" Tiểu Thiên nhìn nó.

Nó bắt đầu phiền não, người chó khác biệt, hướng hồ nó còn là một con chó cực kì mập, mỗi lần ra sức diễn tả một cái gì đó thì nó phải huy động toàn bộ sức lực của nó a, may mà dạo này nó đang thực hiện chế độ luyện tập nên so với trước đây vẫn là có chút tiến bộ. Nó ngoắc ngoắc hai chân với Tiểu Thiên, như đòi ôm nó lên, cánh tay nhóc con vừa giơ ra tới gần nó, sắp ôm được nó thì nó nghiêng người, đập đập mấy cái lên cổ tay Tiểu thiên.

Cổ tay? Tiểu Thiên ngốc ngốc nhìn nó làm, sau đó, thấy nó cứ vuốt qua vuốt lại cổ tay nhóc con, rồi đột nhiên ấn lòng bàn chân vào ngay chính giữa, vuốt qua vuốt lại, rồi ấn ngay chính giữa, nó làm đi làm lại chuyện đó, mãi đến lần thứ năm thì Tiểu Thiên mới hiểu được nó đang nói cái gì. Sau khi thấy nhóc con gật gật đầu cũng coi như hiểu bước một, nó mới buông tha cổ tay, lại dúi xuống mặt bàn, ns lấy một bàn chân ấn vào hai điểm gần nhau, sau đó, kéo chân qua lại một đường giữa hai điểm đó. Nó lại làm vài lần, khi nó kiệt sức nằm ngửa ra thì Tiểu Thiên mới cất giọng. "À, có thể nói chuyện này với Long không?"

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: Chương 35: Cô Gái Đó Xuất Hiện Rồi.

Kỳ thực, Tiểu Tiểu minh họa như vậy, dù là người thông minh tài trí đến mức nào cũng khó lòng mà hiểu được. Nhưng dựa theo phỏng đoán của Tiểu Thiên về hành động kì quái của nó và dựa theo độ am hiểu trong quá trình nuôi dưỡng nó lâu nay, có thể giải thích đại loại như sau.

Nó lấy bàn chân nhỏ cọ qua cọ lại cổ tay nhóc con, ám chỉ một thứ gì đó được đeo ở cổ tay, lại ấn ở chính giữa, đây là một vật gì đó có mặt, có thể là cái đồng hồ, hoặc vòng tay gì gì đó, lại thấy nó điểm hai điểm trên mặt bàn kéo qua kéo lại, nếu theo chiều hướng suy nghĩ đồng hồ thì sẽ dễ dàng đoán được đây là đang chỉ giờ, mà khi kim phút và kim giờ thẳng hàng mà lại trùng với hai đầu mặt đồng hồ, vậy đó chỉ có thể là 6h, mà thông thường Hoắc Minh Long sẽ về lại Hoắc Trạch vào lúc 6h, nên dụng ý của nó chính là đem lá thư này đưa cho anh tư vấn nên giải quyết thế nào.

Thật lòng là nó muốn nhe răng, biểu cảm hung dữ để miêu tả ác ma cho dễ dàng hơn, nhưng mà nghĩ lại, ác ma là khi anh đối mặt với người khác thôi, chứ trước mặt tiểu thư lúc nào cũng là thiên sứ dịu dàng ấm áp, mỗi lần bắt gặp cảnh đó, nó thường bị ảo giác rằng người mà nó thấy kia không phải là kẻ hâm he, dần mặt, lạnh lùng đủ điều với nó, còn có hành động quyết tuyệt, tàn nhẫn, bá đạo của Hắc Long bang chủ.

Dạo gần đây thời tiết luôn nóng nực, bình thường trong Hoắc Trạch có thể nói là nhiệt độ lúc nào cũng thoải mái dễ chịu, nhưng mỗi khi ra ngoài tản bộ một chốc là lại khiến cho cơ thể dễ dàng nóng lên. Tiểu Thiên sau khi cùng Hoắc Minh Long ăn cơm tối xong lại bắt đầu đi dạo trong khuôn viên Hoắc Trạch, trời tối nên cũng bớt oi nóng hơn trong ngày.

Đi được một chốc, hai người mới ngồi nghỉ chân uống trà tại bàn đá. Lúc này Tiểu Thiên mới lấy lá thư ra, vừa mập mạp môi nói. "Long, nếu người khác gửi thư cho mình, mình có phải gửi thư lại không? Tiểu thiên sáng nay nhận được thư nhưng lại không biết nên phản hồi thế nào?" Vừa đó cũng giờ lá thư ra cho Hoắc Minh Long xem.

Gương mặt tuần lãnh lạnh đi mấy phần, Anh theo bên cạnh cô nhóc cũng đã thông báo rõ đầu đuôi chuyện này cho anh rồi, nhưng mà hiện tại nhìn thấy sờ sờ trước mặt mình như vậy cũng là một chuyện không vui về gì, trong miệng cơ hồ còn có vị chua, lời nói ra lại mang theo một chút mùi giấm. "Tiểu thiên đã đọc chưa? Ai gửi?" mới có mấy ngày mà đã... nếu biết trước như vậy, anh sẽ không đồng ý cho nhóc con đi học đâu.

Nghe giọng nói của anh, Tiểu Thiên cơ hồ nhận ra anh không vui lắm, đáp thành thật. "Là Tô học trưởng gửi, Tiểu Thiên còn chưa đọc qua." Ngồi trong lòng anh, mặt nhóc con hơi ngẩn lên, lại có chút đáng thương nhìn anh, buồn rầu mân mê, định cất lá thư đi lại nghe giọng nói của anh chậm rãi vang lên, vòng ta siết qua eo nhóc con lại chặt một chút.

"Ừm." Ngón tay nhỏ nhỏ trắng nõn, mở lá thư ra, bên trong là một cái thiệp cứng cứng màu lam nốt, bên trong đó cũng ghi có vòn vẹn hai chữ 'Thích em'. Gương mặt nhỏ nhăn đơ ra, sau đó xì một cái cười hí hí. "Có hai chữ." Một lá thư to như vậy mà lại chỉ hai chữ, thiệt là, còn định sẽ nhiều nhiều chữ để người ta còn đọc tiêu khiển nữa chứ.

Nhóc con không ngẩn lên, nên không thấy gương mặt đen xì xì của Hoắc Minh Long, nhưng anh nghe ra được trong câu nói của Tiểu thiên lộ rõ sự thất vọng. Là thất vọng vì ít chữ, hay thất vọng vì được người ta thổ lộ mà lại đơn giản như thế này. "Tiểu Thiên định trả lời sao?" Bàn tay rất không thành thật lại bắt đầu ăn đậu hũ.

Đương sự vẫn không phát hiện gì, vừa nghịch ngợm vừa chồm lên nói nhỏ vào tai Hoắc Minh Long, anh cũng nghe xù xì xùi xùi vài lời, nhưng nội dung thực khiến cho đại băng lãnh nào đó có thể thờ dài nhẹ nhõm trong lòng rồi. "Vậy chi bằng để Long nói với Lôi gửi thư đáp đến tận nhà cho học trưởng

Tô gì đó luôn, được không?" Hoắc Minh Long cười nhạt nói.

"À, vậy đi." Tiểu Thiên cười đáp lại.

Ngày hôm sau, Tô Khải Phong thức dậy, khi cậu ta còn chưa kịp rời giường đi đánh răng rửa mặt thì đã thấy một phong thư màu cam đặt ở tủ đầu giường của mình, người gửi đề là Thuần Hi Thiên, hồi hộp mở lá thư ra, bên trong một lá thư to thật là to lại cũng chỉ có được 2 từ 'Không thích'.

Tô Khải Phong: "... Cậu ta cứ như vậy mà bị từ chối sao?

Mọi việc lại bắt đầu đi vào trật tự cho đến cuối tuần. Trong lớp Z dạo này đang đồn thổi một loại tin tức, bọn họ nghe đâu sắp có người chuyển vào lớp học này, chương trình học cũng chỉ bắt đầu chưa đến một tháng, nên chắc học sinh sẽ chuyển vào kia cũng không gặp trở ngại gì. Nhưng mà lớp Z, trước giờ ít khi tuyển thêm thành viên mới, chuyện của Tiểu Thiên đã gây nên một làn sóng bài xích may nhờ cuộc kiểm tra đầu năm mà tạm sóng yên biển lặng, lần này lại tuyển thêm người, nếu người này không có gia thế hùng hậu hoặc không có trình học thiên tài thì e là lại gặp không ít rắc rối đây.

Nhưng suy cho cùng, sự xuất hiện của người này trong lớp Z quả nhiên cũng gây ra một sự xôn xao không nhỏ, loại náo nhiệt này lại có xu hướng tiếp nhận. Bởi vì xét về thân phận hay địa vị gia tộc trong lớp Z mà nói có thể không thua bất kì ai.

Giờ sinh hoạt lớp...

Sau khi đã ổn định trật tự tất cả học sinh trong lớp học, ai cũng đã ngồi ngay ngắn vào chỗ của mình duy trì tư thế sẵn sàng đón địch rồi, thì giọng của cô giáo chủ nhiệm mới cất lên. "Cô nghĩ là các em cũng nghe được thông tin trong lớp Z chúng ta sẽ lại có người mới chuyển vào, người này là con gái cưng của Tổng giám đốc Ái Nhĩ Kha, hiện là người đứng đầu của tập đoàn tài chính Tư Ái Nhĩ - Ái Nhĩ Lệ Linh. Chúng ta cùng chào đón thành viên mới nào."

Bên ngoài một bóng dáng nhỏ nhỏ bước vào, một thân mái tóc màu nâu xinh đẹp dài quá eo, gương mặt nhỏ nhắn với đường nét tinh xảo thanh lịch, gò má khê hồng, mi dài hơi cong khê chớp, một đôi mắt đen xinh đẹp như hắc bảo thạch, cái mũi nhỏ nhắn tinh xảo, môi nhỏ xinh xắn, tất cả tạo nên ngũ quan hài hòa và cân đối, kiêu ngạo mà tao nhã, tất cả tạo nên một cô gái có vẻ ngoài như búp bê lại tràn đầy sức sống, ngay khi bước vào lớp đã thu hút được mọi ánh mắt nhìn đến. "Chào các bạn, mình Ái Nhĩ Lệ Linh, rất mong nhận được sự giúp đỡ của mọi người. Khi cuối đầu trong con người lóe lên một tia tinh quang khó phát hiện, trong đó còn có sự đặc ý và mong đợi. Giống như mọi chuyện đều đã được sắp xếp xong chỉ còn khởi động là hoàn thành.

Nhìn gương mặt đầy tự tin cùng xinh đẹp đang đứng trước lớp đó, Tiểu Thiên cơ hồ nhìn ra được sự phát triển của một cô bé ngày nào, cũng nhận ra được người đó là ai, đã năm năm không gặp quả thực thay đổi đến khiến người ta nhận ra. Quả nhiên chính là cô gái đó.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Dưỡng Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Chương 35.2

Ánh mắt của mọi người đều đặt chăm chú vào học sinh mới, ngay cả những người vốn có vẻ ngoài xuất sắc cũng không khỏi dừng trên người Ái Nhĩ Lệ Linh một lúc. Cô gái này quả thực là lớn lên xinh đẹp, phần sắc xảo nơi đáy mắt còn sợ là hơn An Mục Khê và Hoa Mỹ Kiều, những mỹ nhân trong mắt người khác, mấy lần.

Cô ta như vậy, Tô Khải Phong cũng không nhịn được liếc sang, trong lòng lại lẩm nhẩm, người này hẳn không phải là người nước Y, màu tóc rõ ràng như vậy, hơn nữa mặc dù cô ta nói tiếng nước này, nhưng mà ngữ âm vẫn không tránh khỏi bị lạc giọng.

Nếu trong nội bộ nước Y, Tô gia có thể coi là danh gia vọng tộc, mà nước Y còn là nước đứng đầu về nền kinh tế tài chính châu Á, cho nên sức ảnh hưởng của Tô gia cũng xem là lớn. Nhưng mà với sự hiểu biết của cậu ta về các gia tộc trong khu vực thì chưa hề nghe thấy qua về gia tộc nào giống vậy, nhưng ngoài ra lại có nghe đến một tộc Ái Nhĩ là

gia tộc nắm giữ thị trường huyết mạch về tài chính của khu vực trung đông còn làm chủ một trong những công ty dầu khí hàng đầu. Chẳng lẽ cô đồng học này chính là con gái cưng của ông trùm đó sao?

Nói như vậy, cô gái này xuất thân không phải thua kém họ mà còn sợ là cao hơn một bậc, nếu là vị thế của Tô gia năm năm trước đây, thì có thể đem đứng ngang hàng, nhưng hiện tại e là khó. Đầu óc cậu ta rất nhanh xoay chuyển, trong đầu có một đồng nghi vấn, không biết như thế nào lại nghĩ đến lá thư lần trước Tiểu Thiên hồi âm lại cho cậu ta, đến giờ vẫn không biết nó làm sao vô thanh vô thức xuất hiện ở đó được. Ánh mắt không khỏi nhìn về phía nhóc con.

Lại thấy, gương mặt nhỏ nhắn ngây ngô thảng thốt lại thành một đường, trong con người tròn xoe xinh đẹp nhìn chăm chăm về phía Ái Nhĩ Lê Linh.

Trong lớp có tiếng xì xào to nhỏ, có người đã nhỏ giọng khen. " Thật đẹp, như bước ra từ tranh vậy."

" Đẹp thật đó." Một nam đồng học ca thán.

" So với hai đại mỹ nhân của lớp mình sợ là còn đẹp hơn." Một cô gái đã quen bị hai người Hoa Mỹ Kiều và An Mục Khê lấn át về nhan sắc nhân lúc này giở giọng mỉa mai.

Trong lòng Hoa Mỹ Kiều có thể nói là an tĩnh hơn, không ghen tị hay đố kỵ với Ái Nhĩ Lê Linh, vì cô biết rõ kết cục của cô gái này, do vậy những chuyện liên quan đến cô ta, tốt nhất là cô không nên can dự vào.

Mặc khác, An Mục Khê lại là một bộ vân đạm phong khinh, cũng không biểu hiện quá nhiều thứ

ra ngoài mặt, ánh mắt có chút tán thưởng sự xinh đẹp của cô ta, khéo miệng như cũ lộ ra nụ cười thân thiện đối với bạn học mới.

Còn nhân vật chính của mọi ánh mắt nhìn đến, quét mắt khắp lớp học dừng lại chút trên biểu tình của một số người có khí chất nổi trội rồi đột nhiên chạm phải ánh mắt của Tiểu Thiên. Một giây lia qua, cô ta cảm thấy sao lại quen thuộc như vậy, cơ hồ dường như đã thấy qua ở đâu, nhưng ánh mắt nhìn đến cũng vội vã dời đi, không thấy được một tia sáng lạnh lóe lên trong đôi mắt đó.

Mà cũng không ai bắt được tia sáng lạnh kia vừa xuất hiện trong đôi mắt nâu nâu trong veo của Tiểu Thiên.

Lúc này là 7h, phòng ăn, Hoắc Trạch...

Chống cảm, nhóc con mình mới suy nghĩ, đầu năm nay có nhiều chuyện cần suy nghĩ quá, hết chuyện này rồi đến chuyện khác, nhóc con chính là vô cùng không thích như vậy. Bây giờ, Tiểu Thiên chính là nghĩ xem có nên nói chuyện đó không? Mặc dù sau chuyện lần đó Long cũng không hỏi gì thêm, nhưng vấn đề là có một số chuyện không nói thì quên, thành ra quên thật. Thở dài, vậy cứ nói đã, cô nhóc cũng vô cùng vô cùng chán ghét chung đụng với người đó.

Nghĩ như vậy ánh mắt nhóc con rút cuộc cũng dời từ ánh đèn tường đến vào bữa ăn tối trước mắt mình. Quán mì, quán mì... cái nĩa xoay tròn vài vòng, đến lúc sắp đưa vào miệng lại ngừng lại. Ánh mắt trong veo của Tiểu Thiên vẫn không nhìn được nhìn về phía Hoắc Minh Long, lại bị đôi con ngươi xanh lấp lánh, nhóc con cũng có chuyện muốn nói á. "Long, hôm nay tại trường, Tiểu thiên gặp người đó rồi."

Ăn tối không tập trung như vậy, là đang phân vân chuyện gì sao, mở miệng là nói đến người đó. "Người đó là ai?" Anh còn chưa có biết đâu.

"Ồ." Đúng rồi, nhóc con còn chưa nói với anh. "Là lần đó, Tiểu Thiên bị người ta bắt cóc, sau đó bị người ta bỏ vào một cái phòng, cô gặp người đó. Cô ấy không thích Tiểu Thiên, hình như còn muốn tổn thương Tiểu Thiên nữa. Nhưng có cái chú đứng canh giải vây cho, trước khi đi cô ấy còn nhìn Tiểu Thiên một cách đáng sợ." Nghĩ

đến biểu tình quý dị trên khuôn mặt cô ta Tiểu Thiên liền không nhìn được sinh ra cảm giác không rõ là bài xích hay là chán ghét.

"Hiem?" Có chuyện đó sau, sao không nghe nhóc con nói đến. Nhưng trong tình trạng nita tỉnh nita mê do thuốc mê, lúc tỉnh dậy chắc là vì được lực của thuốc khiến cho tinh thần của Tiểu Thiên cũng bị ngốc ngốc mấy ngày. Sau đó sợ là cũng quên đi. Nhưng mà nói đến người giải vây. "Có phải người đàn ông đó nói giọng miền Nam không?"

Mân môi, Tiểu Thiên nhớ lại. "Ừm. Hơn nữa hình như còn thấy được trên mặt có vết sẹo." Trong hoàn cảnh đó, nếu không phải nhờ bốn chữ còn giá trị lợi dụng của anh ta thì sợ là Tiểu Thiên bị cô gái đáng sợ đó làm hại rồi. "Người đó còn rất giống Hà Doãn Doãn mà Tiểu Thiên gặp trước đây."

Con người màu lam lóe lên một tia sáng lạnh, khóe môi lạnh bạc hơi nhếch lên một nụ cười tàn độc. Anh không khó nghe ra nhóc con này thế nhưng lại cũng có người không ưa thích như vậy, nghe đến ngữ khí nita chán ghét nita lực bội này, đột nhiên anh cất giọng hỏi. "Vậy Tiểu Thiên có sợ người đó không?"

Nhóc con lắc đầu nguây nguẩy, cảm giác cảm bị người ta bóp chặt, thứ sắc bén kia dường như sắp lìa trên da thịt, nói không sợ là giả, nhưng không phải là sợ người kia mà là sợ hãi sự bất lực của bản thân. Không thể phản kháng và cũng không có năng lực phản kháng, nhưng giờ thì khác rồi.

Hoắc Minh Long nâng môi cười, có dự cảm rằng bản

thân không biết nhiều thứ lắm.

Đến tối khuya, khi nhóc con đã yên giấc ngủ, anh lại âm thầm rời khỏi phòng, một đường rẽ vào thư phòng. Bên kia người mà anh sắp xếp đã bày bố xong xuôi.

"Thiếu gia đã an bài xong." Lôi bên kia kính cẩn thông báo.

"Thời gian còn lại?" Giọng nói anh lạnh lẽo.

"Nhanh nhất là bốn năm."

"Hìm?" Một câu hỏi không đoán ra vui giận, cũng không đợi bên kia đáp lời. "Thả Tiểu An đi."

"Ấn." Trong lòng Lôi có chút băng khuâng, ít khi nào anh lại dễ dàng tha cho một kẻ phản bội như vậy, nhưng nghĩ đến chắc chắn là có nguyên nhân nào đó, cậu ta năm năm nay cũng sống không vui vẻ gì, gia đình không còn, trên người mang danh phản bội nhưng ngoài bị giam cầm ra đều không bị xit lí, nói dễ nghe chính là khiến cậu ta hối hận muốn chết, nói khó nghe chính là khiến cậu ta sống trong dằn vặt. Nếu biết gia đình mà cậu ta nghĩ là đã bị gã đàn ông kia sát hại thực ra còn sống nguyên vẹn chờ đợi cậu ta về không biết liều cảm sẽ như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang* Dương Thê Chi Sủng được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 53: Chương 36: Gió Chiều Nào Theo Chiều Đó.

Khóe môi Hoa Mỹ Kiều không khỏi nâng lên, sống trong giới thượng lưu bao lâu nay, làm sao cô không rõ ràng một quy tắc đã bắt thành văn, gió chiều nào theo chiều nấy, không phải là nói đến tình trạng của cô bây giờ sao. Đám tiểu thư kia vừa thấy sự xuất hiện của Ái Nhĩ Lệ Linh đã vội đến bên đó bắt chuyện làm quen, đám học sinh nam cũng nhanh chóng vây xung quanh chờ cơ hội được bắt chuyện.

Nhưng cô lại không hề tức giận. Nếu là trước đây, có lẽ bản thân đã nóng giận lên sau đó náo loạn một phen, để cho đám chân chó theo đuôi này biết rõ rằng mùi vị đám phản bội cô là như thế nào, nhưng bây giờ thì không cần, bọn họ muốn xun xoe nịnh nọt ai đó là chuyện của họ, bản thân tốt nhất cứ bàng quang, bản thân kiêu ngạo cũng có, nhưng không phải là lúc này, cô mới không chấp nhất với người như cô ta.

Trong đám người, Ái Nhĩ Lê Linh thoạt nhìn có vẻ thân thiện dễ gần lắm, trên khuôn mặt xinh đẹp lúc nào cũng gieo một nụ cười tươi tắn, đôi thoại nói chuyện với mọi người cũng cực kì ôn hòa, sợ là so với người nổi tiếng dịu dàng hiền thực An Mục Khê còn đáng yêu, để nói chuyện hơn nữa. Trò chuyện một hồi, thông qua họ cô ta biết được thông tin về một số thành viên nổi trội trong lớp, giống như Tô Khải Phong, hay Hoa Mỹ Kiều chẳng hạn, nhưng trong đó, cô ta đặc biệt chú ý đến một người. "Oa, đồng học Thuần học giỏi đến như vậy sao?"

"Cậu ta là người đạt điểm 100 của Thầy Đỗ đó." Một người lên tiếng, người này không ai khác là Quách Mộng, cũng không thể trách cô ta lại theo bắt chuyện với Ái Nhĩ Lê Linh, biểu hiện của Hoa Mỹ Kiều hình như đã đề phòng và lộ rõ sự xa cách với cô ta rồi, thì bản thân cũng không thể ôm chân của cô mãi. Huống hồ trước mặt lại đột nhiên xuất hiện một cái cây to như vậy.

Thầy Đỗ? Chính là người nằm trong số 100 thành viên chủ chốt của hội Toán học sao? Người như vậy cũng đáng được quan tâm, chỉ là ánh mắt cô ta đảo quanh, một người khác lại cất tiếng. "Giờ này còn sớm chắc là bạn ấy còn chưa đến... a vào rồi kia." Người nọ chỉ tay về bóng dáng Tiểu Thiên đang đi vào lớp.

Nhất thời ánh mắt của Ái Nhĩ Lê Linh nhìn sang, đám người nọ cũng nhìn về phía nhóc con. Trong đầu cô ta âm thầm đánh giá, người này về ngoài bình thường, ngoài khí chất có phần thanh thuần, đôi mắt trong trẻo nhưng bảo thạch, thực sự là không có nửa điểm nổi trội gì, người này là thiên tài trong lới đám học sinh này nói sao? Nhưng nghĩ đến, vẫn là muốn xây dựng mối quan hệ tốt đẹp với tất cả mọi thành viên trong lớp, cô ta liền đứng lên đi về phía Tiểu Thiên.

Bị người khác nhìn chằm chằm, dường như còn cảm thấy được một ánh mắt mang theo sự sấm soi tìm tòi, Tiểu Thiên, nhú mày, bước chân liền đi đến chỗ ngồi của mình, bên cạnh Doãn Thanh Thanh đã vào từ sớm, thấy nhóc con bước vào liền hí hửng, chào chào, nhân tiện ngoắc Hoa Mỹ Kiều đang có phương độc côi bị đám tiểu thư bỏ rơi kia đến tụ tập nói chuyện luôn.

Vị trí của Hoa Mỹ Kiều cũng gần vừa đó liền đi sang phía họ.

"Một đám thấy kẻ sang bắt quàng làm họ." Doãn Thanh Thanh vẫn không nhịn được mĩa mai một tiếng, lại nhìn về phía Hoa Mỹ Kiều an ủi. "Không cần chấp nhất đám người đó." Từ lần trước nghe được khẩu khí của Hoa Mỹ Kiều đứng về phía Tiểu Thiên như vậy, cô liền đem con không tước ngày nào trở thành bạn tốt, hiện tại thấy cô bị đám người không có lương tâm kia ghê lạnh, ngược lại cũng không cùng Ái Nhĩ Lê Linh câu kết quan hệ, liền nảy sinh hảo cảm thêm một phần.

Nghe cô nói như vậy, Hoa Mỹ Kiều trái lại bật cười ra tiếng. "Tôi còn không biết cậu có phải là người của Doãn gia, một trong những danh gia vọng tộc không đó. Tâm tư quả thực là đơn thuần..." Nói đoạn còn lắc đầu còn ngờ là một bộ rên sắt không thành thép vậy.

Doãn Thanh Thanh ngó người ba giây mới hiểu ý tứ của Hoa Mỹ Kiều là gì. Ý tứ rất rõ ràng, Hoa Mỹ Kiều cô sao có thể giống đám người kia chèo kéo này nọ chứ, hưởng hồ cô cũng không cần phải làm như vậy, mối ảnh hưởng của Ái Nhĩ gia dù có cách mấy cũng không gây uy hiếp gì được với Hoa gia và cũng không đem lại lợi gì với cô, nước sông không phạm nước giếng là tốt nhất. Còn bọn họ, chờ đến khi cô ta rời đi, còn không phải là quay về với cô sao, chỉ là không biết họ có hiểu cái đạo lý này không.

Tiểu Thiên nghe họ đối đáp mà không hiểu gì, hai người họ rút cục cũng dời lực chú ý sang cái cô gái không biết là ngốc nghếch này, thì đột nhiên một bóng dáng xuất hiện...

"Bạn là Thuần Hi Thiên phải không? Mình có thể làm quen với bạn được không?" Trên môi cô ta nở nụ cười nhẹ nhàng hòa ái, bàn tay chìa ra một nửa như vừa xấu hổ vừa rụt rè, thái độ nói chuyện cũng khiến người ta như tắm gió xuân, so với bộ dáng hốc hách kiêu ngạo trước đây của Hoa Mỹ Kiều hay nhu nhu nhược nhược của An Mục Khê phải nói là khiến người ta cảm thấy thoải mái hơn không biết bao nhiêu lần.

Ngẩn mặt nhìn cô ta, lại cuối đầu nhìn bàn tay xinh đẹp đương giờ, Tiểu Thiên đẩy gọng kính lên, xì ra được hai chữ. "Không thích." rồi quay mặt đi.

"..."

Gương mặt tất cả mọi người đều cứng lại. Vài giây sau, Hoa Mỹ Kiều mới bật ra tiếng cười khe khẽ, mặc dù bản thân cô đã nén lắm nhưng mà nhìn gương mặt ngây ngô của Tiểu Thiên lại không thể không bật ra tiếng cười. Thì ra cũng có thể từ chối người ta một cách đơn giản như vậy, Hoa Mỹ Kiều thật muốn biết bản thân cô tài có phúc gì mà lần trước lại được tha thứ dễ dàng như vậy, còn có cô Ái Nhĩ Lê Linh gặp chuyện xui xẻo gì mà lại bị người ta tát nước lạnh vào mặt nư vậy.

"Cô đừng có không biết điều như vậy, Lê Linh là mớ lời kết bạn với cô. Xé về thân phận đáng nhẽ cô hành diện còn không kịp." Quách Mộng vẫn là vì tiếng cười của Hoa Mỹ Kiều mà khôi phục lí trí.

"Mộng Mộng, đồng học Thuần không muốn kết bạn với mình thì thôi." Ái Nhĩ Lê Linh chưa xót nói, trong mắt còn có bị từ chối mà hây hây đỏ lên, cô ta biết, trong mắt bọn công tử tiểu thư này bản thân là đối tượng cần được bợ đỡ, bản thân càng tỏ ra khách khí bọn họ sẽ càng đứng về phía mình, hưởng hồ thứ cô ta cần là sự ủng hộ của các thành viên nổi trội trong lớp.

Ánh mắt cô ta nhìn về phía Hoa Mỹ Kiều nhận lại chỉ là sự chế nhạo, cũng phải là cô ta lấy đi hết thủy hào quang của cô không phải sao, lại nhìn về phía An Mục Khê, thờ ơ. Đến lúc dời về phía Tô Khải Phong, lại thấy cậu ta đang đi về phía này, bộ dáng hình như cũng đang tức giận theo sau là Diệp Luân, khóe môi cô ta không khỏi cong lên một độ cong khó phát hiện, rồi lại trở về bộ dáng ỉu xiu.

Hai cậu ta vừa đến nơi, Diệp Luân đã nhìn không được cười khẩy. " Quách tiểu thư không phải là bạn tốt của Mỹ Kiều sao. Hôm nay lại vì bạn mới mà lên tiếng quả là tốt nga." Trong khẩu khí rõ ràng nhấn mạnh chữ tốt thật đậm. Nói như vậy là đang đứng về nhóm người Tiểu Thiên sao.

Thấy vậy, Ái Nhĩ Lệ Linh liền cúi đầu xin lỗi, rồi vội kéo đám người kia rời đi, trong đôi mắt cô ta lúc vừa xoay đi liền lóe lên tia sáng lạnh. Thuận Hi Thiên sao? Cũng có một chữ Thiên, hôm nay coi như cô ta ghi một mối thù này.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Chương 36: (Tiếp)

" Cậu không định sang đó bắt chuyện sao?" Diệp Luân nhướn mày hỏi. Trong cái lịch sử tình trường mỹ nữ của cậu ta, thì cô gái Ái Nhĩ Lệ Linh này có thể xếp vào hạng S, không những gương mặt xinh đẹp, mà xuất thân còn vô cùng danh giá, nhìn vẻ ngoài tính tình của anh ta cũng không đến nỗi chanh chua, hay kiêu ngạo gì. Một người như vậy theo chuẩn mực có thể là vị hôn thê tương lai như ý của đại gia tộc. Nhưng mà đáng tiếc, cậu ta vốn không còn hứng thú với bông hoa nào khác ngoài bông cúc nhỏ nữa, nếu không, cũng muốn thử trở tài tán tỉnh rồi. Khóe mắt liếc về phía Ái Nhĩ Lệ Linh, nhưng là... không biết có lọt nổi vào mắt xanh cô ta không.

Ánh mắt Tô Khải Phong cũng nhìn về bên đó, cái cậu ta đang chú ý lại là biểu hiện của Tiểu Thiên, không ngờ là nhóc con lại từ chối thẳng thừng như vậy, nhưng nếu làm to chuyện này ra, không chừng lại nháo lớn một phen, cậu ta thấy thái độ của Ái Nhĩ Lệ Linh hẳn là một người biết điều, mặc dù là không biết được bao nhiêu phần thật lòng, nhưng vẫn là lựa chọn lên tiếng, coi như dẹp yên chuyện này. Nghĩ vậy liền đi về phía đó.

Diệp Luân thấy cậu ta cất bước đi, nhưng lại không đoán được tâm tư cậu ta đứng về phía ai, chỉ là bây giờ bản thân ra mặt lên tiếng dựa vào mối quan hệ của hai người, người ngoài chắc chắn sẽ nghĩ là đây cũng là suy nghĩ của Tô Khải Phong mà nói, cậu ta cũng sẽ không công khai phản bác lời mình. " Quách Tiểu thư không phải bạn tốt của Mỹ Kiều sao. Hôm nay lại vì bạn mới để lên tiếng quả là tốt nga." Ánh mắt lại liếc qua phía Tô Khải Phong, thấy không hề biểu hiện gì, vậy lần này vuốt lông thuận* rồi.

Bộ dáng Quách Mộng khi nhìn đến đôi mắt hoa đào cười như không cười của cậu ta liền nháy mắt, thẹn thùng, lời nói ra tới miệng lại nuốt trở vào trong, mà Ái Nhĩ Lệ Linh cũng như dự kiến thấy bản thân không thể giành được lợi gì, cũng liền uất ức xin lỗi rồi rút đi.

" Kì cục." Trong khi bầu không khí trở nên lúng túng, khi mà hai người Tô Khải Phong, Diệp Luân nhất thời không biết nên nói cái gì, còn Hoa Mỹ Kiều và Doãn Thanh Thanh cũng chẳng thể mở lời ra sao, cảm ơn hay là bắt chuyện đây, thì Tiểu Thiên nhìn theo bóng dáng đám người Ái Nhĩ Lệ Linh đã đi xa, dầy dẩy gọng kính, nhóc con băng quơ thốt lên một câu như vậy.

" ... " Khóe miệng bốn người còn lại giật giật.

Lại cộc lốc nói chuyện như vậy, giống như mấy lần trước chỉ là lần này tất cả bọn đều nghe được, nhóc con có biết bộ dáng ngây ngô nói lời cay độc mà chẳng có chút tổn thương nào như vậy vừa tức cười vừa đáng yêu không, giống như một cái lông ngỗng nhỏ gây nhẹ vào lòng Tô Khải Phong. " Khụ khụ... ừm, không biết các bạn có hứng thú với việc giao lưu thêm với nhau không? Dù sao thì cũng là bạn cùng lớp..." Ý tứ rất rõ ràng là muốn làm quen và tìm hiểu nhau nhiều hơn thông qua các hoạt động chung mà giới trẻ hiện nay đang vô cùng yêu thích như mua sắm, đi dạo, đi ăn uống hay tham quan khu vui chơi gì đó...

Vậy là muốn công khai đi chơi cùng nhau sao? Doãn Thanh Thanh nghĩ, như vậy chuyện chung đụng với Diệp Luân không phải là càng lúc càng nhiều sao? Còn có thái độ đáng ghét của cậu ta dạo gần đây thường xuyên khiến cô đỏ mặt tía tai, nghĩ đến nụ hôn đầu của bản thân đã bị cậu ta trơ trên cướp mất, cô liền nhìn không được lườm về phía cậu ta, không ngờ lại bị cậu ta bắt gặp còn nở nụ cười sáng lạng sang, khiến gương mặt cô càng đen thêm, đương định cất tiếng từ chối thì Hoa Mỹ Kiều bên kia đã lên tiếng. " Đồng ý." Một mà mất đi mây lại của hai người họ đều bị Hoa Mỹ Kiều thấy cả, huống hồ sau này họ cũng... coi như là vun đắp thêm một chút.

Đúng lúc này, Thượng Quan Dương lại chen vào, không chút khách khí nào mà hô hào. " Cho mình tham gia với. Được không?" Nói rồi còn cười nhẹ nhàng với Tiểu Thiên, sau đó gật gật đầu với những người còn lại như xin lỗi về việc xuất hiện đường đột của mình. Không ai phản bác gì, vậy là coi như đồng ý.

Tô Khải Phong không vui nhưng cũng không thể hiện gì ra mặt.

Tiểu Thiên nghĩ nghĩ. " Thanh Thanh, bạn có tham gia không?" Nhóc con nhớ đến trước đây. Thực ra cũng không phải tự nhiên Tiểu Thiên nổi lên chủ ý đi học, là do vô tình coi một bộ phim anime về học đường dương rất nổi tiếng, thấy nhân vật trong phim có cuộc sống học đường vô cùng thú vị, không chỉ có bài vở, trường lớp, mà bên cạnh đó còn có hoạt động sau giờ học rất thú vị, vui chơi trò chuyện cùng bạn bè nữa. Ngày đó, nhận được sự đồng ý của Long, là bao gồm cả những việc này.

Nhìn qua nhóc con, Doãn Thanh Thanh nghĩ, mặc dù Tiểu Thiên đã đi học được gần 1 tháng rồi, nhưng dường như ngoài cô, Thượng Quan Dương và quan hệ đột nhiên trở nên tốt đẹp với Hoa Mỹ Kiều thì dường như cũng chưa kịp giao lưu với ai. Mà nay chủ ý lại là do Tô Khải Phong đưa ra, chỉ cần có thể thân thiết với cậu ta, đám người kia cũng tự nhiên hiểu mà đến gây dựng mối quan hệ với cô nhóc rồi. Mặc dù mối quan hệ với bọn họ kia cũng

không đem lại được lợi ích gì nhiều, nhưng vẫn là có quen biết như vậy sẽ khiến cho Tiểu Thiên cảm thấy hòa đồng hơn. Nghĩ vậy, Doãn Thanh Thanh e ngại hành vi của Diệp Luân, chỉ cần cậu không quá đáng cô cũng không chấp nhất. "Nêu Tô học trưởng đã mở lời, vậy chỉ bằng giao lưu với nhau nhiều thêm cũng tốt."

Doãn Thanh Thanh cũng đồng ý rồi, Tiểu Thiên cũng gật đầu theo, cứ vậy mà nhóm 6 người hẹn dịp rảnh rồi sẽ cùng nhau đi chơi.

Tại một đất nước xa xôi nằm ở phía Tây, trong một bệnh viện hạng nhất của thành phố A của nước Z, giờ này đã tầm 9h tối, không khí trong bệnh viện an tĩnh. Trên hành lang thỉnh thoảng có vài ác sĩ và y tá trực đêm đi qua đi lại.

Tại phòng riêng của chuyên viên hỗ trợ, Tề Mặc Hiên đang chăm chú nhìn bảng số liệu trên tay, đột nhiên điện thoại trên bàn reo lên, thói quen như cũ, mắt không dời khỏi hai bản báo cáo, bàn tay giờ ra vừa chuẩn xác với lấy ống nghe điện thoại. "Tôi Tề Mặc Hiên đang nghe máy."

"Ông ấy sao rồi?" Giọng nói của Hoắc Minh Long đầu kia trầm thấp cất lên, không nghe ra vui giận, nhưng lại cơ hồ mang theo hơi lạnh thấu xương.

Là anh? "Vẫn không có tiến triển gì? Loại hôn mê sâu này khó phán đoán được khả năng tỉnh dậy." Giọng nói của Tề Mặc Hiên cũng lạnh nhạt không kém, nhưng kì thực bản thân anh ta đang lo lắng. Nhiều năm như vậy mà anh vẫn không hề buông tha việc tìm kiếm, anh ta sợ đến một ngày anh phát hiện ra bí mật mà Tề gia dấu kín từ lâu... không cần nghĩ cũng biết được kết quả, chỉ cần thời gian ba năm, chỉ cần ba năm nữa thôi.

"Không muốn nói?" Đột nhiên, anh hỏi. "Vậy thôi." Rồi gác máy.

Tiếng tút.... tút... khiến cho Tề Mặc Hiên lâm vào trầm tư, bàn tay cầm hai bản báo cáo khẽ siết lại. Nhưng anh ta không hề thay đổi quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Dưỡng Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Chương 37: Lại

Hôm nay Tiểu Thiên thức dậy sớm hơn Long, ngoài trời vẫn còn lờ mờ, lúc Tiểu Thiên mở mắt Long còn đang say sưa nằm bên cạnh ngủ, * Nâng mồi * lại bị Long ôm vào lòng, thấy vậy, Tiểu Thiên càng đem mái đầu chôn chặt vào trong ngực Long, khiến cho nhịp đập bình ổn từ trái tim của Long dễ dàng truyền đến tai mình. * Thỏa mãn * Ngày nào cũng trải qua cuộc sống yên ả và bình dị như vậy, mở mắt ra là thấy Long, trước khi nhắm mắt lại cũng sẽ thấy Long, Tiểu thiên chưa bao giờ chán ghét cuộc sống lặp đi lặp lại như vậy.

Nhưng mà Tiểu Thiên cũng dần dần lớn lên và Long cũng vậy, Tiểu Thiên từ năm 13 tuổi đã không còn được cùng Long tắm chung nữa, cũng không được tùy tiện thay quần áo trước mặt Long hay bắt kì ai khác, cũng không được làm nhiều thứ khác nữa,... mà càng lúc càng cảm thấy Long khác với trước đây. Ví dụ như, nếu là nhiều năm trước, Long có thể để cho Tiểu Thiên trèo lên người chơi trò bánh kẹp thịt, nhưng giờ, chỉ cần Tiểu Thiên len lén nằm lên là liền bị Long bắt hui. @(>~<)@

Vì sao vậy? Tiểu Thiên cũng không biết.

Thật ra, cũng có thể là vì Tiểu Thiên đã thay đổi. Giống như bây giờ Tiểu Thiên cao lên, cũng nặng hơn trước, theo lời của Mị nói thì đó là do sự phát triển của Tiểu Thiên, hoặc là do Tiểu Thiên đã dậy thì. Lần đó Mị giải thích chuyện đó rõ ràng lắm, nhưng Tiểu Thiên lại có cái hiểu cái không, còn bị đánh giá là "Chuyện gì cũng hiểu, chỉ có chuyện đó là không hiểu." Nhưng thực sự là Tiểu Thiên đối với vấn đề này không có một chút ý tưởng gì.

Dậy thì? Thật ra Tiểu thiên cũng được coi như biết chút chút, giống như cái gì gì đó sẽ bắt đầu nhô lên, có khi rất đau vì nó kéo da, chỉ cần động vào là sẽ nhức nhối lắm, cũng có một vài thứ xuất hiện, có một vài điều phiền phức, cũng có một số bất tiện, là vì Tiểu Thiên đã lớn hơn và những điều này chính là biểu hiện. Hoặc như Long, Tiểu Thiên còn nhớ có lúc giọng của Long rất kì cục, à, cái đó gọi là vỡ giọng, nghe đục đục khàn khàn rất khó chịu nên vào giai đoạn đó Long cực ít nói, cuộc sống cũng hơi buồn tẻ, nhưng bây giờ thì Long đã nói chuyện bình thường rồi, và chất giọng dễ nghe như tiếng đàn vĩ cầm, cũng rất có sức hút. ^^

Lại nói, Tiểu Thiên đã có di cã, lần đầu tiên đau lắm, Tiểu Thiên cũng rất hoảng sợ, lại đang cùng Long ra ngoài du lịch, may mà lúc đó có Long bên cạnh, Long kể cho Tiểu Thiên nghe rất nhiều câu chuyện vui có buồn có, sâu lắng có, cảm động có, đó là lần duy nhất Long có thể nói nhiều như vậy và cũng hay như vậy, còn tự tay nấu nước đường đỏ cho Tiểu Thiên uống, đút táo đỏ cho Tiểu Thiên ăn, còn giúp Tiểu Thiên xoa bụng nữa, đau đớn khiến những ngày đó trở thành cực hình, nhưng vì có Long bên cạnh nên Tiểu Thiên cảm thấy rất vui vẻ rất hạnh phúc. Sau này, nhờ thuốc của Mặc Hiên (mà Mộ Thẳng Vũ gọi là 'linh đơn diệu dược') nên những lần sau đó của Tiểu Thiên cũng không còn cảm thấy đau như vậy nữa.

Màغمغم lại, cũng không rõ từ lúc nào Long đã khác? Chỉ có một đoạn kí ức, nhớ một lần kia, sau khi Tiểu Thiên tắm xong, vừa mặc áo sơ mi của Long vào định bước ra ngoài thì vô tình trượt chân té ngã, khiến cho sữa tắm đều bị rút xuống hết, gây ra tiếng động không nhỏ, toàn thân lại bị ướt đầm trở lại, thế mà Tiểu Thiên vừa định đứng lên thì lại bị ngã oạch xuống, vì chân bị bong gân. Nhưng may thay lúc đó Long chạy vào kịp, chưa nhìn chiến trường ngồn ngồn các thứ, đã thấy Tiểu Thiên bị ngã, Long lại bỏ mặc mọi thứ, giúp Tiểu Thiên ngồi dậy, thay áo sơ mi rồi ôm Tiểu Thiên bước ra ngoài. Chiếc áo đó chính là từ trên người của Long vừa mặc xong, thoang thoang hương bạc hà, ấm áp và tràn ngập sự chiếm hữu của Long. Tuy đó không phải lần đầu tiên Long làm vậy, nhưng kể từ khi chuyện này xảy ra, ánh mắt Long nhìn Tiểu Thiên dần có chút lạ, trong một số lần giống như có

đốm lửa vô hình ẩn ẩn trong đôi mắt xanh lơ xinh đẹp như thiên sứ đó vậy.

Mà sau này, ngay chính cả bản thân Tiểu Thiên cũng cảm thấy hình như mình cũng khác đi, Tiểu Thiên thích được Long ôm, thích được Long bẹo má, thích được Long hôn, thích thân cận nhiều hơn nữa với Long,... Nhưng cảm giác lại hơi kì lạ, giống như khi Long xoa bụng, Tiểu thiên sẽ bị nhột, khi Long gặm vành tai, Tiểu Thiên lại run rẩy lên, thậm chí một vài lần bị Long chạm đến một số nơi, Tiểu Thiên còn cảm thấy tim đập thật nhanh, còn cảm thấy nóng lên nữa, nhưng điều đó không quan trọng vì hình như Long cũng muốn làm vậy, lại không hiểu vì sao ngừng. Tiểu Thiên có hỏi chị nữ hầu, chị ấy cũng vô phương trả lời, nhưng mà Tiểu Thiên nghĩ, Long thích thì cứ thuận theo là được. Lại tự hỏi bản thân vì sao lại có suy nghĩ như vậy?

Là do Tiểu Thiên là của Long? Hay là vì Tiểu Thiên yêu Long? Vậy Long có yêu Tiểu Thiên không? (^~^)??? Tiểu Thiên còn chưa hỏi Long đâu. Nhưng mà mơ hồ có cảm giác, nếu Long không yêu Tiểu Thiên thì bản thân sẽ vô cùng vô cùng đau lòng, hình như cảm giác này gọi là thất tình.

Còn nữa, Long thích ôm, Tiểu Thiên cũng thích, Long thích hôn, Tiểu Thiên cũng thích, nhưng hôn xong lại thấy rất mất sức, cảm giác ấm nóng của nụ hôn khiến Tiểu Thiên thấy bản thân trở thành một phần của Long và Long là một phần của Tiểu Thiên, theo tìm hiểu thì người ta gọi đó là thân mật. Thân mật với Long? Như vậy cũng có phần đúng, nhưng Tiểu Thiên lại thấy không đúng lắm, nhưng lại không biết không đúng ở đâu, giống như chỉ hôn thôi thì chưa đủ là thân mật, à, Long còn sờ sờ nữa. Bàn tay Long vừa to, lại vừa ấm áp, giống như mang theo nhiệt lượng chạm đến người Tiểu Thiên cảm giác y hệt mặc áo bông, êm ái thoải mái.

Mà gần đây long càng lúc càng lạ hơn, Long thích sờ hơn, thích hôn Tiểu Thiên hơn, thích làm Tiểu Thiên nhột hơn. Dưới sự sờ soạng của Long, Tiểu Thiên thấy toàn thân đều bần rần, trong nụ hôn của Long, Tiểu Thiên rõ ràng được mùi vị xâm thực, và sự vọng động của Long cũng khiến Tiểu Thiên càng lúc càng không thể phản kháng. Những lúc như vậy, ánh mắt Long nhìn Tiểu Thiên nóng bỏng, giống như muốn ăn người ta vào miệng, khiến toàn thân Tiểu Thiên không nhịn được nóng lên theo, nhưng ngoài hôn hôn sờ sờ ra, Long để lại Tiểu Thiên đi tắm. * Bữa tối *

Đang suy nghĩ, đột nhiên cánh tay của Hoắc Minh Long choàng qua eo Tiểu Thiên đột nhiên siết lại, đem cơ thể nhóc con càng lúc càng vui sâu hơn trong ngực anh, Tiểu Thiên nhắm mắt thanh mảnh, nhắm mắt lại giả vô ngữ. Một cánh tay vờ như vô ý thức choàng qua hông anh, giống như bị động tĩnh của anh mà phát sinh hành động đó vậy.

Mi dài hấp háy, đôi con ngươi màu lam xinh đẹp như biển cả mở ra, thấy tiểu thiên hạ trong ngực vẫn đang thở khi khi như đang ngủ, khoe môi của anh không khỏi nâng lên, cúi đầu, hạ trên trán cô nhóc một nụ hôn rả rích, rồi lại hôn nhẹ lên chân mày, lên mí mắt, lên gò má, lên chóp mũi, giống như nâng niu trân bảo quý giá nhất rồi ấn một nụ hôn lên môi cô nhóc thay cho lời chào buổi sáng, nhưng càng hôn càng không thấy đủ, đầu lưỡi bắt được một khoảnh khắc không chuyên tâm của nhóc con mà len lỏi vào trong cùng chiếc lưỡi thơm tho tham lam triền miên không dứt, bên ngoài môi miệng tham hoan càng thêm vọng động, ép lấy và nuốt trọn không khí xen giữa họ.

Bàn tay lớn bên dưới lớp chăn đắp chung hai người họ lại theo thói quen, tìm kiếm vật áo sơ mi để chen được vào trong, nhưng hôm nay nhóc con chỉ mặc hồ một cái áo thun rộng thùng thình, cho nên bàn tay kia không cần cúi bỏ trở ngại cúc áo đã tha hồ chu du trên da thịt, đẩy vật áo cao lên quá mỏng, vuốt ve theo sườn cơ thể chạy lên trên cao hơn khiến cho vật áo càng lúc càng kéo lên cao lộ ra cái bụng non nặn, còn có cả vùng đất tư mật bên dưới nữa. Nhưng tất cả lại bị chặn che khuất, không ngừng lại ở đó, nó càng lúc càng dao động, bàn tay càng cheo leo lên trên, cao hơn đẩy vật áo qua cả hai khối cơ thể mềm mại. Không vội chạm lên chúng mà vòng qua gáy, đỡ lấy mái đầu khiến nụ hôn không ngừng nghỉ kia càng sâu hơn.

Cùng lúc đó, anh vừa buông tha cái miệng nhỏ ngon ngọt. Môi miệng dờ xuống cổ, xuống xương quai xanh, hơi nóng hằm hập phả lên da thịt mẫn cảm khiến Tiểu Thiên trở nên nóng hơn, cũng làm cho vật áo bị đẩy cao cũng dần dần lộ ra, bàn tay to không chần chờ bắt lấy một bên thỏ ngọc xoa lấy. " Ừm..." Tiếng than thở của Tiểu Thiên vừa cất lên, cũng vừa lúc anh lật người, vây hãm nhóc con dưới thân, đồng thời, một mảng lớn chăn bị dịch đi trượt từ trên người anh xuống, ngay lập tức bộ dáng chật vật, đáng thương của Tiểu Thiên lộ ra quá nửa trước mắt anh, kích thích người ta phạm tội.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Chương 37: ... Tiếp... (Đôi Dòng Cảm Xúc Của Hoắc Minh Long)

Từng giọt nước lạnh lẽo ào ào xối xả, ướt đầm mái tóc, ướt đầm cả gương mặt, ướt đầm cả cơ thể đang run lên bởi dục vọng, lạnh lẽo, anh vốn đã quen hoặc nói đúng hơn là chính anh, đôi mắt màu lam rất nhanh tìm được tiêu cự, ánh sáng từ đôi mắt ấy lúc nào cũng sắc lạnh như vậy, chỉ đối với duy nhất một người mới lộ ra được sự ôn nhu.

Từng giọt nước lướt qua gương mặt tuần lĩnh của anh, lướt qua chân mày kiêu ngạo, qua sống mũi cao cao, qua sườn mặt cương nghị qua bạc môi lãnh tình, qua cái cằm tinh tế, xuống cổ, rồi xuống xương quai xanh nam tính, xuống cơ thể trắng kiêu, không cơ bắp cuộn cuộn, lực lưỡng nhưng lại vô cùng săn chắc và tràn ra hơi thở nam tính bá đạo đến từng chi tiết nhỏ. Trong lạnh lẽo lại có chút cô độc, tàn mạn ra uy thế khiếp người.

Gương mặt không có chút biểu tình, cương lĩnh mà tràn đầy uy thế của một vị vương đế. Từ bạc môi mỏng truyền ra một tiếng thở sâu, việc tắm nước lạnh này dường như đã luyện thành thói quen, dăm ba bữa anh lại phải tắm nước lạnh một lần để đè nén dục vọng dâng trào mỗi khi cùng Tiểu Thiên động chạm da thịt.

Ẩn ẩn anh cảm giác được, khả năng chịu đựng của bản thân và nước lạnh dần yếu tác dụng, đó không phải khả năng kiềm chế của anh yếu đi mà vì bản

thân cô nhóc ngày càng thu hút anh nhiều hơn, mỗi nụ cười, mỗi sự động chạm vô ý hay cố tình đều khiến anh khó khăn trong việc giữ được bình tĩnh trước mặt cô nhóc. Nhưng anh biết dự vọng mà anh đối với cô nhóc là một loại tình cảm rất cực đoan, là chiếm hữu, cũng là cưng chiều, hơn hết là trân trọng.

Trân trọng từng phút từng giây ở bên cạnh Tiểu Thiên. Trước giờ, anh bảo bọc nhóc con, nuông chiều và yêu thương nhóc con, nhưng chưa hề tin tưởng có thể cùng nhóc con như vậy mãi, cũng không thể cam đoan là cô nhóc sẽ không yêu người khác, cũng không thể cưỡng ép cô nhóc yêu thích anh, tình yêu mà chỉ có chiếm hữu và giam cầm đó không phải là điều mà anh muốn mang đến cho Tiểu Thiên. Cái anh cần là cả hai đều hiểu rõ tình cảm của mình dành cho nhau là gì, hiểu rõ bản thân cần gì và đến với nhau như thế nào, hiện tại còn chưa phải lúc cô nhóc nhận ra rõ cảm giác của mình.

Nếu nói một ngày Tiểu Thiên thực sự yêu người khác thì sao? Anh cũng không biết ngày đó sẽ diễn ra như thế nào, có thể mỉm cười chúc nhóc con hạnh phúc, hay là điên cuồng chiếm đoạt? Nhưng anh biết, anh trên cơ bản không cách nào làm chuyện tổn thương đến Tiểu thiên, làm cô khóc hay đau lòng bởi vì như vậy anh còn đau hơn, lòng ngực đau, tim đau, vậy thà để mình anh chịu đau đớn còn hơn.

Có lúc anh từng nghĩ, đến một ngày Tiểu Thiên và anh trở thành hai người xa lạ, cô nhóc không biết anh, anh cũng không biết cô nhóc, chỉ đơn thuần là hai người bình thường với nhau, giữa Tiểu Thiên với anh, không có ý lại, không có cưng chiều, như vậy anh có tình cảm với nhóc con thì sẽ quyết tâm đeo đuổi nhóc con tới cùng, sẽ khiến nhóc con nói yêu anh, cùng anh bước vào lễ đường, trở thành người phụ nữ của chỉ riêng anh. Nhưng Tiểu Thiên tốt đẹp như vậy, đừng nói trở thành người xa lạ với anh, rồi xa đã là khoét đi trong lòng ngực anh một mảng.

Người ta nói, trong chuyện tình cảm, người nào yêu trước, người đó ắt hẳn chịu thiệt thòi, nhưng anh không thấy thiệt thòi, còn thấy rất hạnh phúc, chỉ cần cô hạnh phúc vậy là đủ.

Lại nói, suy nghĩ và sự kiên định của anh vì những việc xảy ra gần đây mà nổi lên nghi vấn, đúng là Tiểu Thiên thân cận với anh, hay đi cùng với anh, hoặc là gần gũi, nhiều khi còn là thân mật, nhưng cũng lắm cũng là thơm má, hay ôm thối, mà anh giống như không chế không được bản thân ham muốn nhóc con, cảm giác này không chỉ xuất phát từ nội tâm dường như còn có tác nhân bên ngoài, mặc dù anh muốn làm điều đó với nhóc con, nhưng không phải là tùy tiện như vậy. Huống hồ, Tiểu Thiên như là hiểu được anh muốn cái gì, không những không phản đối anh động chạm, thậm chí còn dung túng, còn thuận theo anh. Nhóc con có biết như vậy, càng khiến anh khó lòng mà kìm nén dự vọng không?

Rồi sẽ đến một ngày, anh thực sự là làm chuyện mà anh nghĩ là 'tổn thương' đến Tiểu Thiên, nhóc con chẳng khóc chẳng nháo, cũng không có lấy một tia đau buồn, lúc ấy anh mới nhận ra, việc làm sai lầm của mình kia lại là điều mà nhóc con đã chờ đợi từ lâu, từ rất lâu, rất lâu, chuyện tình cảm mà anh cho là đơn phương này thực chất chính là anh tự làm khó chính mình thôi. Nhưng đó là chuyện của vài năm sau nữa... còn bây giờ, anh đã bước ra khỏi phòng tắm.

Ra đến bên ngoài, Tiểu Thiên đã thay quần áo xong, nở nụ cười tươi tắn đi về phía anh. Bàn tay nhỏ bắt tay anh kéo kéo nói. "Long, Tiểu Thiên muốn cùng nhóm Thanh Thanh với Hoa Hoa đi chơi có được không?" Nhóc con mặc dù chưa từng nói với Hoắc Minh Long và Thanh Thanh là ai, nhưng tin tưởng anh biết rõ, bình thường, đến trường, tuy Ánh không xuất hiện bên cạnh cô nhóc, nhưng hơi thở trong góc tối đó, Tiểu Thiên vẫn là cảm nhận được.

Nếu là người khác, biết bản thân bị người ta theo dõi như vậy sẽ là một chuyện vô cùng bất thường nhưng Tiểu Thiên biết, Long làm như vậy là muốn bảo đảm an toàn cho mình, từ sau chuyện Hà Tiêu bắt cóc nhóc con, đi bên cạnh nhóc con bao giờ cũng có Âm vệ, có khi là Ánh, có khi là Nặc, vài lần trong lúc họ đi theo Tiểu Thiên thì bị nhóc con bắt gặp, những lần như vậy đều bị nhóc con cười cười cho qua, còn ép họ phải giữ bí mật chuyện này với Long. Nhưng rút cuộc họ vẫn thông báo với anh chuyện này, anh hỏi đến thì nhóc con đầu môi cười khúc khích vừa nói vừa ra vẻ, ta đây chính là đại cường nhân có nhãn lực thần thông, chộc cho anh không nhìn được cười, thành ra cũng thành thói quen, có cái đuổi theo sau Tiểu Thiên cũng không thấy phiền.

Vuốt tóc mai của cô ra sau vành tai, trong đôi mắt màu lam xinh đẹp lóe lên một tia bất đắc dĩ, nhưng lời nói ra lại thuận theo ý của cô. "Được. Nên để Nặc đi theo làm tài xế cho Tiểu Thiên." Ánh làm nam nên trong một số trường hợp là bất tiện, nhưng Nặc thì không, anh đào tạo ra Nặc cũng chỉ vì mục đích duy nhất là có thể làm một âm vệ chuyên trách đi theo Tiểu Thiên.

"Ừm." Tiểu Thiên gật đầu cái rụp.

Trong một chiếc Limousine màu trắng đậu ở một góc khuất các trường Đông Hoa vài con đường. Trong xe, một cô gái đang ngồi bắt chéo chân, nhìn chăm chú và lắng nghe người đàn ông đang nửa quỳ nửa ngồi thông báo thông tin vừa điều tra được.

"Nhóm người Tô Khải Phong dự định sẽ cùng nhau ra ngoài vào chủ nhật tuần này."

"Chuẩn bị người xử lý đám rãnh con đó đi." Giọng nói lạnh lùng vẫn còn pha vài phần non nớt vang lên, nhưng không khó ra sự lạnh lùng không thích hợp trong đó.

"Vâng." Người đàn ông áo đen đó cúi đầu phụng mệnh rồi biến mất.

Chiếc xe chạy ra khỏi ngã hẻm lẫn bánh rồi cuối cùng dừng lại trước cánh cửa trường Đông Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Dưỡng Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Âm Toán.

Sau khi đưa ra chủ ý cùng nhau dạo phố lần trước, Tô Khải Phong rất nhanh tìm được cơ hội để toàn bộ đám người có thể thu xếp thời gian đi chơi. Một tuần trôi qua rất nhanh, thái độ của đám người Ái Nhĩ Lê Linh với họ cũng là không mặn không nhạt. Chỉ có thực lực của cô ta là đáng để người ta phải chú ý rồi. Lúc nào mặt mày cũng tươi cười, từ tác phong đến tính tình đều khiến người ta yêu thích, hơn nữa còn vô cùng xinh đẹp, liền khiến cho đám học sinh nam trong lớp đeo bám không thôi.

Thành tích học tập lại càng kinh người, so với Tiểu Thiên đã trải qua kì thi khảo hạch đầu năm mà nói, chỉ có thể kẻ tám lạng người nửa cân, nhưng nhóc con thì cứ bình bình đạm đạm đối với thái độ cưng chiều hay là chiều dụ của nhóm giáo viên trong lớp Z đều hết như đánh Thái Cực, người ta có ý của người ta, còn nhóc con chỉ dùng gương mặt ngây ngây ngô ngô hoàn toàn không hiểu tâm ý bọn họ. Còn cô ta, vì có thân phận quá hiển hách, nên người ta không chú đến lắm, đến khi chứng tỏ thực lực lại khiến một phen mở rộng tầm mắt.

Chung quy chuyện này không ảnh hưởng đến việc bọn người Tiểu Thiên đi chơi.

Thời điểm là thứ 7 tuần sau đó, sở dĩ có thể nhanh chóng xếp lịch như vậy, bởi vì bọn họ đều không làm gì sau giờ sinh hoạt lớp, toàn là cậu ấm cô chiêu nên chỉ cần xin xỏ một chút là có thể được cho đi, còn nơi lựa chọn đến thì tất nhiên là khu trung tâm thương mại sầm uất nhất X thị - khu Thần Mạc rồi.

Người nước Y giờ đều đã đỉnh danh, bất kì công trình công ty hay dự án làm ăn có tên có một chữ 'Thần' đều phần lớn thuộc tập đoàn Thần Long, với mục đích không chỉ là bá chủ nền tài chính nước Y mà phải làm chủ cả nền kinh tế toàn quốc, tập đoàn này thể hiện đầy đủ bản chất và khả năng vươn cao vươn xa và phát rộng lớn hơn nữa. Năm năm trước xuất hiện, mất ba năm để đứng ngôi vị đứng đầu, mất hai năm để làm chủ một nửa, giờ đây còn lấn sang cả thị trường thương mại du lịch, ngày càng phát triển lớn mạnh, ảnh hưởng của tập đoàn trong nước càng lớn, chính phủ càng khuyến khích, hơn nữa, dịch vụ thương mại tài chính đem lại một nguồn ngoại tệ lớn được đóng vào thuế hằng năm, khiến cho nền kinh tế nước Y cũng sầm uất mạnh và trở nên phồn thịnh theo.

Vị trí của Trung tâm thương mại chính là trung tâm X thị, ngay tại vị trí đất đỏ tất đất tất vàng đó, lại có thể quy hoạch và xây dựng, một tổ hợp các công trình, không những chiếm diện tích mà thiết kế tại vô cùng thoáng đãng, phân tầng từ bình dân, đến trung lưu tới thượng lưu theo bản đồ quy hoạch chi tiết, không những đáp ứng được nhiều tầng lớp và thành phần dân cư mà còn khai thác được triệt để khả năng thu hút chỉ tiêu trong cả thành phố.

Bọn họ hẹn sẽ đến đó ngay sau giờ học.

Lúc từ trong trường đi đến bên ngoài, người của Tô gia đã chuẩn bị sẵn hai chiếc Ferrari, một chiếc màu đen tuyền và một chiếc màu xám bạc, phân cho nhóm nam và nhóm nữ ngồi riêng.

Ngồi vào xe, thắt dây an toàn xong xuôi, thì hai chiếc xe lao trên đường, xe nhóm Nam chạy trước xe nhóm một đoạn.

Trong chiếc xe của ba người Doãn Thanh Thanh, Tiểu Thiên và Hoa Mỹ Kiều...

"Thiên Thiên, Thanh Thanh hai bạn có đi đến Thần Mạc bao giờ chưa?" Hoa Mỹ Kiều nghiêng mặt hỏi. Nói thật, đến bây giờ thân phận của cô bạn nhỏ này với mình vẫn là ẩn số, những gia tộc này nọ dường như chưa ai tra ra được, Tô gia cũng không thấy động tĩnh gì, tiêu biểu bởi vì thái độ của Tô Khải Phong vẫn là lạnh nhạt như vậy, cũng không biểu lộ hoặc là quá thân thiết hay là xa lánh, chỉ có, hiện tại cậu ta đang có thiện cảm với nhóc con thôi.

Nhưng càng như vậy lại càng đồng nghĩa với việc, thân phận của Tiểu Thiên là không bình thường, chỉ có như vậy mới không tra ra được gì, điều này là vì có người đứng phía sau ngăn cản bước tiến tìm tòi của mấy gia tộc này sao? Người đó tài giỏi cỡ nào mà có thể ngăn chặn tất cả? Suy cho cùng, hiện tại mọi thứ đều ổn định.

Đang thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, Tiểu Thiên mới quay đầu đáp lại. "Có." Lần trước đi với Long, còn mua rất nhiều rất nhiều đồ nữa.

"A, mình còn chưa đi đâu." Doãn Thanh Thanh lấy làm đáng tiếc.

Hoa Mỹ Kiều nghe vậy cười cười. "Vậy để mình và Thiên Thiên làm hướng dẫn viên vậy."

Sau đó ba người họ vui vẻ nói chuyện với nhau, về một số chuyện linh tinh, hoàn toàn không phát hiện tài xế lái chiếc xe đang nhìn họ bằng ánh mắt gian ác.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Dưỡng Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Chương 38.2

Hai chiếc xe nối đuôi nhau một khoảng, chạy được một chốc thì xuất hiện ngã rẽ, là một ngã ba quẹo trái hay đi thẳng, nếu vòng qua trái đi một đoạn khoảng tám 45 phút nữa là sẽ tới khu trung tâm thương mại kia, còn đi thẳng lại là đi đến khu ngoại ô, đi mất một 1 h sẽ đi đến bên ngoài thành phố, dọc đường đi đều là các tòa chung cư cao áp cũ vừa cao vừa xiêu vẹo, người sống trong đó đều đã muốn tàn đi hết, nghe phong phanh tập đoàn Thần Long đang muốn thu mua khu này, nhưng sự thật có hay không không ai rõ.

Dọc theo các tòa nhà là các con hẻm nhỏ neo nhóc nhà lụp xụp, gần như hình thành một khu ổ chuột, nhưng đó là chuyện nhiều năm trước đây, hiện tại đều đã trống hươ trống hoác. Xe chạy qua khu đó cũng cảm nhận được một phần âm u của một khu dân cư tồi tàn từng có.

Phía trước, xe của ba người Tô Khải Phong vừa xoay bánh rẽ vào con đường bên trái, nhưng chiếc xe của ba người Tiểu Thiên vẫn băng băng chạy phía trước. Trong xe, người đàn ông ngồi ghế lái nở nụ cười lạnh lẽo, bàn tay nắm sau ghế lái nhẹ nhàng nhấn nút gọi đến một số điện thoại lạ, bàn chân đạp ga tăng nhanh tốc độ chạy xe lên, ánh mắt dõi về phía ba người ngồi ghế sau tràn đầy hứng trí.

Đang nói chuyện với hai người Doãn Thanh Thanh và Hoa Mỹ Kiều, Tiểu Thiên nhạy cảm thấy có người đang nhìn mình, nhóc con bất thành linh quay đầu nhìn lại bất gặp được nụ cười xảo trá trên gương mặt của tên đàn ông kia, ánh mắt liền dời ra ngoài, trong lòng thâm than không ổn. Đây không phải là đường đi đến trung tâm thương mại Thần Mạc!!! Khóe môi anh đào nở nụ cười nhạt. (Tác giả:)

Thấy biểu tình ngưng trọng và chuỗi hành động khác lạ của Tiểu Thiên, Hoa Mỹ Kiều rất nhanh hiểu được, trong lòng hoảng loạn, liền nhào người về phía trước, định bắt lấy cánh tay của tên đàn ông kia với hi vọng ngăn được thì hần ta đột nhiên xoay tay lái rẽ vào một con hẻm âm u, cả người cô không giữ được cân bằng liền ngã xuống người Doãn Thanh Thanh, chưa kịp phản ứng thì chiếc xe đã dừng lại đột ngột.

Vừa đó, Hoa Mỹ Kiều lại muốn tiếp cận người đàn ông kia, lại bị giọng nói non nớt của Tiểu Thiên ngăn lại. " Vô ích thôi, người ta đã vây xung quanh hết cả rồi." Dõi theo ánh mắt của nhóc con, quả nhiên xung quanh không biết từ lúc nào đã chật ních các chiếc xe màu đen cùng loại đang vây quanh họ, mà chiếc xe họ lại đang dừng trước con hẻm hẹp hơn nữa, cơ hồ chỉ vừa lọt đủ một chiếc xe hơi.

" Các người... người muốn làm gì!!!" Doãn Thanh Thanh bây giờ mới có khí lực hô hoán, giọng nói không kìm được run rẩy, bởi vì đám người đang bước ra từ mấy mươi chiếc xe kia hình như đều đang nhắm vào họ, tất cả đều mặt đồ đen, trên môi là nụ cười nhợt nhạt, đều nhìn ba người bọn họ bằng ánh mắt gian xảo. Có một vài tên trong nhóm còn cầm theo dao, lưỡi lam và một số loại dụng cụ tra tấn, từng bước tiếp cận ba người họ.

" Cách cách." Người đàn ông ngồi ghế lái bước ra ngoài, sau đó mở cửa xe sau, nắm lấy tay Doãn Thanh Thanh kéo lấy, gương mặt đánh lên, vừa ra sức kéo vừa quát lên. " Ra ngoài." Mặc cô cố gắng dứt tay ra khỏi hần ta nhưng không được. Bên cửa hông còn lại Hoa Mỹ Kiều và Tiểu Thiên cũng bị ép rời khỏi xe rồi dón vào trong con hẻm nhỏ kia. Thậm chí ép họ càng lúc càng đi vào trong.

Tên tài xế kia, nhìn bộ dáng sợ sệt và run rẩy của Doãn Thanh Thanh giờ lưỡi ra, liếm liếm môi, ánh mắt không chút khách khí đánh giá ba người. " Chắc hôm nay được mới hời, ba con nhãi xinh đẹp thế này!!!" Vừa nói vừa ngoắc tay tên đàn em châm cho mình điếu thuốc, tàn thuốc đỏ giữa một con hẻm u tối đặc biệt nổi trội, hít vào một ngụm phả ra một đoạn khói trắng.

" Ông là ai? Sao lại bắt bọn tôi đến đây!!!" Hoa Mỹ Kiều đứng lên phía trước, tức giận quát. Trong lòng âm thầm tính toán, nhìn bộ dáng ba người bây giờ đối kháng với một đám đàn ông này sợ khó lòng thoát ra, mà nhìn đám người này cũng không chắc sẽ bỏ qua cho ba người bọn họ, chỉ có càng kéo dài thời gian, hi vọng đám người Tô Khải Phong sớm phát hiện bất thường mà quay lại, mặc kệ là kéo dài được bao lâu, đến phút cuối cùng không đợi được thì tức nước vỡ bờ.

Thấy bộ dáng hùng hổ của cô như vậy, tên đàn ông kia cười khực khặc, nhẹ hàm răng ra cười cợt nói. " Có quan trọng sao? Hôm nay cứ ngoan ngoãn hầu hạ bọn ta một phen đi đã. Xinh đẹp mà lại có cá tính như vậy thật là hợp khẩu vị." Nói xong càng cười lớn, vừa xoa xoa tay, đám đàn em phía sau cũng không tiết chế mà lộ ra vẻ thèm khát. Ban đầu không nghĩ đến người thuê mình xử lý lại là muốn xử lý mấy cô bé vị thành niên xinh đẹp như vậy, nhìn thôi đã muốn cắn một cái, ăn ngay vào bụng.

" Ông ông... không được tới đây!!!" Doãn Thanh Thanh sợ hãi nép phía sau Hoa Mỹ Kiều, gì chứ bộ dáng tiểu công chúa vẫn là Hoa Mỹ Kiều biểu diễn thành thực đã quen, cánh tay vẫn không quên kéo lấy cánh tay của Tiểu Thiên nép cùng mình.

" Tôi là Đại tiểu thư của Hoa Gia, mấy người dám động và tôi!!! Chúng tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho mấy người!!!" Hoa Mỹ Kiều cương liệt nói. Trong bụng đã thấy lạnh lẽo tận xương, đám người này muốn hủy hoại mình, người Hoa gia gây oán không ít, nhưng nhắm vào mình thì có được mấy người, trong đầu lóe lên bóng dáng của người đó, nếu thật là cô ta muốn gây ra chuyện này, cô nhất định sẽ không nương tay với cô ta nữa.

" Phi phi... Đại Tiểu Thư Hoa gia thì có gì đáng sợ, bọn ta là người Hắc đạo, trước nay Hắc Bạch bắt xâm, bọn ta sợ sao. E là đến lúc cô trở thành món ngon trong miệng bọn ta rồi thì đám người nhà cô còn không ghê lạnh sao?" Nói đoạn, hần tay hất mặt ra hiệu cho mấy tên đàn em tiến lên, giọng nói cũng bắt đầu trở nên kịch cỡm. " Yên tâm bọn ta sẽ giúp các cô thoải mái, cất tiếng rên rỉ mất hồn... hà hà..."

Vài tên đàn em bắt đầu vây xung quanh họ, một số kẻ đã vội vã vươn bàn tay ra muốn động chạm lên người Hoa Mỹ Kiều và Doãn Thanh Thanh, thì một giọng nói âm u mà lạnh lẽo cất lên. " DỪNG TAY NGAY!!!"

~~~~~

15 Phút trước, chiếc xe theo sau xe của ba người Tiểu Thiên, Doãn Thanh Thanh, Hoa Mỹ Kiều, vừa chệch khỏi kế hoạch, thì chiếc xe của hai người đi theo sau là Ảnh và Nặc đã ngay lập tức phát hiện được sự thay đổi. Mấy Ảnh nhủ lại, mấp máy môi ra hiệu với A Nặc phía sau. " Có biến."

Chiếc xe vừa bám đuôi được một quãng đã bị một chiếc xe khác dừng ngang trên đường chắn lại, phía bên ngoài xe, một gã đàn ông cao to đang đứng chờ họ ở đó. Thấy xe họ lao đến, người đàn ông kia gọi cho chủ nhân của mình.

" Tiểu Thư đã đợi được người."

" Được. Hoặc là xử lý họ, nhưng tốt nhất chỉ cần kéo dài thời gian là được. Không cần phí sức chơi với họ." Giọng nói êm ái dễ nghe từ đầu dây bên kia truyền đến. Trong lòng cô ta đang vui sướng, tương kế tựu kế, mượn dao giết người, bản thân cô ta là người chủ mưu lại thoát khỏi diện tình nghi dễ dàng. Suy cho cùng, đấu với đám nhóc con cùng lứa này, cô ta tự nhận bản thân luôn cao tay hơn họ.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Chương 38.3

Xe của hai người Ảnh và An Nặc không đường nào khác liền phải dừng lại, người đàn ông đứng bên đầu xe bên kia tràn đầy hưng trí, hắn ta không tin đám ám vệ củmấy tập đoàn như Hoa thị hay Doãn thị có thể tìm được người có thân thủ hơn mình, hắn ta rất tự tin trên đời này đếm không đến 10 đầu ngón tay những người có thể đối kháng được với hắn ta, nhưng khi nhìn đến hai người bước xuống xe, tên đàn ông liền thu lại biểu tình thoải mái, hắn ta biết hai người là ai và tất nhiên hai người cũng biết hắn ta là ai. Cuối cùng không ngờ ba người bọn họ lại gặp nhau trong tình cảnh như thế này.

" A Kình, đã lâu không gặp?" Ảnh lạnh lùng chào hỏi, ánh mắt lóe lên tia sáng lạnh, tràn đầy lạnh lẽo mà uy hiếp, phần hận vụt qua nơi đáy mắt, tràn ngập sát khí bùng bùng nổi dậy, rồi bất thình lình anh ta không chút thông báo đã vội lao đến phía hắn ta, bàn tay nắm lại một, nhắm ngay sườn mặt hắn ta lao đến.

" Ảnh..." chưa kịp phản ứng, má phải của hắn ta đã bị anh ta đập một phát, khóe môi tràn ra vào giọt máu, thân thủ cũng rất nhanh chóng ứng biến, lùi về sau một bước, chuyển thế thủ. Cả hai rất nhanh lâm vào quyết chiến. Quyền cước hai người thi triển là có vài phần tương tự nhau, nhưng so với tốc độ và sức mạnh của Ảnh vẫn là chênh lệch rất lớn, tuy vậy, dường như giữa họ có mối quan hệ thân cận nào đó, cho nên cả hai đều có dấu hiệu nương tay lẫn nhau.

Đứng một bên, A Nặc vô phương tham đầu, cô biết hai người này vốn đã muốn có một ngày từ lâu, bản thân thân thủ khó lòng chống chọi hay hỗ trợ được, đành nhân lúc hai bọn họ đang đánh nhau gay gắt liền nhảy vào xe của người đàn ông kia, dùng chút thủ thuật, khởi động chiếc xe rồi vội vã lao đi... Hiện thời, bảo vệ Thuần tiểu thư vẫn là trên hết.

" DỪNG TAY LẠI!!!" Giọng nói âm u và lạnh lẽo chậm chậm cất lên, không lớn nhưng lại vô cùng có sức uy hiếp, khiến đám đàn ông kia và ngay cả Doãn Thanh và Hoa Mỹ Kiều cũng kinh ngạc nhìn lại.

Đôi con ngươi xinh đẹp trong suốt của Tiểu Thiên lúc này tràn đầy lạnh lẽo, ánh mắt nhìn chằm chằm cánh tay gợn ra của mấy gã đàn ông đang muốn động vào hai bạn người của mình, như muốn xuyên thủng chúng. Ánh mắt đó và khí thế ấy quá đáng sợ, một tên trong nhóm vội vã rút tay lại theo bản năng, mấy kẻ còn lại cũng không dám vọng động, khóe môi Tiểu Thiên tràn ra một cười lạnh.

Nhìn thấy đám đàn em của mình đều tự dừng vì một lời nói của một con nhóc mà im thin thít, cảm thấy vô cùng tức giận. " Con mẹ nó!!! Con ranh mày không nhìn bản thân hiện giờ như thế nào mà còn dám lên tiếng trước mặt mặt bọn tao!!!" Người đàn ông nhếch mép cười cợt, hắn ta tất nhiên không xem sự uy hiếp của Tiểu Thiên là gì, cùng lắm chỉ là một con ranh con, còn ở đây có đến mấy chục gã đàn ông, trừ phi có kẻ khác đột nhiên xuất hiện.

Đám đàn em nghe thấy hắn ta nói như vậy cũng rất nhanh khôi phục lại lý trí, còn vì bản thân bị một con nhãi ranh dọa cho sợ thì càng thêm mạnh tay, cánh tay một gã trong nhóm bắt được cánh tay của Doãn Thanh Thanh, cô còn chưa kịp thét lên đã nghe tiếng rống lớn của gã văng vẳng bên tay mình.

" Á Á Á..." Bàn tay nhỏ nhỏ bắt lấy cổ tay kẻ kia, ngón trỏ đè lên ngay trên huyệt vị ở cổ tay, ngón tay vừa trượt xuống, đem nguyên bàn tay của hắn ta lệch khớp, một tiếng rắc rắc giòn tan vang lên giữa không gian nhốn nháo, trong phút chốc mọi thứ trở nên yên tĩnh, đau đớn ập đến, bàn tay hắn ta không còn cử động theo ý muốn nữa, quờ quác giống như đứt lìa khỏi cánh tay. Bàn tay nhỏ kéo mạnh người hắn ta xuống, cả cơ thể và đầu vai đập xuống mặt đất, đau đớn liên tiếp khiến hắn ta chỉ kịp hét lên một tiếng rồi ngất xỉu.

Một chuỗi hành động như vậy chỉ xảy ra trong tích tắc, một người trong đám đã bị hạ một cách chóng, ánh mắt của nhóc con lia qua, một vài kẻ rút đầu lại tràn đầy e ngại. Cả đám bọn họ đều chỉ là một vài tên thanh niên ăn chơi, có người cho tiền, mọi thứ đều đã chuẩn bị sẵn, chỉ cần làm theo đúng như vậy, xử lý ba con nhóc là xong chuyện, bọn họ ngốc mới không chịu làm chuyện này.

Nhưng không ngờ người dẫn tới tận nơi, tiền đã tới tận tay mà đột nhiên phát sinh biến cố. " Bọn bay sợ gì!!! Tao không tin cả đám không xử lý được con nhãi này!!!" Tên đàn ông kia nhất thời tức giận hô hào, đúng là một đám người như vậy đáng nhẽ không nên sợ khí thế của nhóc con, nhưng khí thế ấy quá khiếp người.

Nhìn đám đàn ông nhất tề xông về phía mình, Tiểu Thiên cười lạnh, ném mất kính về phía sau cho Doãn Thanh Thanh. "Giữ nó dùm mình." Rồi xóc vẩy, gió phát lên lộ ra chiếc quần bò nhỏ bên dưới, nhóc con cười nhặt nhìn đám người đó.

Giây phút nụ cười ra trên gương mặt tinh tế và tinh xảo của nhóc con, cũng là thời điểm chấm hết mọi sự phản kháng của đám đàn ông này. Đem hai người bạn của mình bảo hộ phía sau, phía trước băng băng xông về phía đám người.

Một đợt âm thanh thắng thiết vang lên, tiếng rên xiết và âm thanh xương cốt ầm ập và nền đất. Thân ảnh bé nhỏ cong chan đập thật mạnh vào trong bụng một gã đàn ông, sức mạnh nhỏ bé nhưng công phu hơn người, ngón tay chạm theo đường gân, những vị trí yếu mềm trên cơ thể bọn họ, chỉ cần động ngón tay là dễ dàng hạ gục được đám người này.

Đôi con người trong trời chưa một lần khép lại, bên cạnh có một gã đàn ông lao về phía này, thân thể bé nhỏ nhẹ nhàng cúi người, bên tai tiếng gió rít gào, khi người đàn ông vừa vượt mặt nhóc con cũng là lúc bàn tay nhỏ nắm lấy ngón út trên bàn tay hắn ta, bẻ gấp lại. "Rắc rắc." Tiếng thét thất thanh vang lên, cơ thể to lớn của hắn ta cũng đổ nhào xuống đất.

Khóe mi nhìn thấy vài tên đàn ông đang lợi dụng thời cơ tiếp cận Hoa Mỹ Kiều và Doãn Thanh Thanh, nhóc con liền xoay người đá vào cẳng chân bọn họ, hai người tuy bị hoảng sợ nhưng tức giận trong người phát huy tác dụng đập một cái thật mạnh vào đầu các gã, không thương tiếc đập thêm mấy cái, cho đến khi chúng đều bất tỉnh nhân sự. Phái nữ một khi tức giận, cũng sẽ trở nên mạnh mẽ.

Chẳng mấy chốc đám người này đều bị Tiểu Thiên đánh gục, mất thấy đám đàn ông kia đều từng người, từng người ngã xuống, tên đàn ông cầm đầu oa bỏ chạy, nhưng tất nhiên là nhóc con đâu để qua dễ dàng như vậy, vừa hạ một tên trong nhóm, bàn tay liền thuận theo đó trượt xuống hông hắn ta, kéo lấy chìa khóa xe mắc ở đó, để nó rơi xuống mũi chân, bấp chân cong lên nhẹ nhàng ném nó về phía người đàn ông kia. Trúng ngay khớp chân, hắn ta quỵ xuống, đầu đập xuống đất, thân thể ngã nhoài xuống trước cửa của chiếc xe đậu ngay ở ngoài.

Khó khăn lắm mới ngóc đầu dậy được lại bị bàn chân nhỏ nhỏ của Tiểu Thiên đạp xuống, dí chân lên mặt hắn ta đập đập. "Ai kêu anh làm chuyện này?" Giọng nói nhỏ nho vang lên, tất nhiên ý tứ rất rõ ràng, nếu hắn ta không nói, nhóc con sẽ không bỏ qua dễ dàng cho hắn được. Ngón tay chỉ chỉ đám đàn ông đã bị đánh đến không gượng dậy nổi phía sau.

"Là là... một cô gái có một nốt ruồi bên má phải. Chúng tôi không biết người đó... A!!!" Chưa nói hết câu, mặt đã bị đập một cái. Cái nhóc con cần chỉ là như vậy.

Hai người Hoa Mỹ Kiều và Doãn Thanh Thanh đều kinh hồn nhìn một màn này, đây có phải là 'Trâu Bò' trong truyền thuyết!!! Đến khi bóng dáng của Tiểu Thiên đã đi đến trước mặt, tự mình đeo kính lại vào mắt, lại trung ra về mặt thờ ơ cười cười với họ. "Xử lý xong, đi thôi, Kiều Kiều, Thanh Thanh." Nói rồi kéo tay hai người họ đập lên đám người kia bước ra ngoài.

Ánh mắt Hoa Mỹ Kiều lóe lên, trong lòng âm thầm tính toán. Có thể Tiểu Thiên không phải là nhân tài giới thượng lưu mà có thể chính là... Tiểu thư Hắc đạo. Chỉ có như vậy mới có thân thủ bậc này.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Dưỡng Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: 39: Hẹn Hò 2.

Trong phòng tổng giám đốc, tại trụ sở Tập đoàn Thần Long. Không khí bao trùm trong sự yên tĩnh và lạnh lẽo, người đàn ông ngồi ngay vị trí tổng giám đốc ngưng thần nhìn tờ hợp đồng trên bàn, bút cầm trên tay, đã có quyết định từ lâu, nhưng mãi vẫn không buông bút, anh đang phân tâm. Nhóc con không biết đã đi cùng đám người kia như thế nào?

Trên cơ bản, anh biết, bản thân đồng ý để cô nhóc tiếp xúc với một sinh vật giống đực khác đã là một chuyện vô cùng hiếm hoi rồi, vậy mà lần này còn để cô nhóc danh chính ngôn thuận cùng đám người đó ra ngoài, đúng là nằm ngoài nguyên tắc của anh. Nhưng nhìn thái độ của nhóc con, nếu anh không đồng ý chắc chắn nhóc con sẽ không vui, bản thân anh chưa từng trải qua cảm giác đó, khó trách không hiểu được chuyện như vậy sẽ có gì vui vẻ, cũng chỉ là đi mua sắm hay ăn uống gì đó, cho nên anh đành gật đầu. Huống hồ anh cũng đã từng hứa sẽ chiều theo ý nhóc con cho nên phải vậy thôi.

Nhưng không hiểu vì sao trong lòng lại có chút bất an.

"Ting ting..." Đúng lúc này điện thoại trên bàn của anh lại reo lên, là A Nặc gọi đến, không phải là anh phản phác cô ấy đi theo Tiểu Thiên, sau đó nói rõ lại mọi lộ trình cho anh sao? Thời gian cũng không đúng nên gọi lúc này.

Vừa nhấc nghe, bên đầu dây bên kia đã truyền đến âm thanh gấp rút của A Nặc. "Hoặc đại, Thuần tiểu thư không thấy đâu?"

Lúc cô đến, tại hiện trường là một bãi chiến kịch liệt, một đám đàn ông tầm ba mươi người hơn đều đã bị đánh hạ, nằm la liệt khắp nơi, nhưng ngoài đám người đó ra không thấy bóng dáng ba cô gái đang đi trên chiếc xe bị đám xe còn lại vây hãm. Mà xung quanh, ngoài dấu vết của bánh xe rời đi, cùng với một chiếc xe bị biến mất, tất cả hầu như không lưu lại gì về tung tích của Tiểu Thiên. Đầu là đến chậm một bước.

Càng tức giận, lí trí của anh lại càng thanh tỉnh. Dựa vào những gì mà A Nặc nói, người đàn ông lái xe kia cũng xuất hiện tại hiện trường, nhưng không thấy ba cô gái nhỏ kia đâu, chuyện này có thể có nhiều nguyên nhân. Nhưng suy cho cùng khả năng lớn nhất chỉ có thể là, gã đàn ông lái xe kia chính là một trong những người tham gia cuộc truy đuổi này. Chỉ có như vậy hẳn ta mới có thể lái chiếc xe rẽ vào đó. Vậy chỉ có thể là. " Phong tỏa mọi tức. Tôi sẽ tự đi tìm Tiểu Thiên. Xử lí sạch sẽ chỗ đó."

--- Phân cách tuyến tác giả là vạn năng ---

Tâm trạng của hai người Hoa Mỹ Kiều và Doãn Thanh Thanh một lúc sau mới tìm lại được bình tĩnh, mặc dù thân là người trong giới thượng lưu, chuyện bất cóc tống tiền không phải chưa từng xảy ra, nhưng nhiều năm qua, khi mà Hắc đạo đứng đầu là Hắc Long bang cùng chính phủ kí kết hiệp ước nội ứng ngoại hợp, cả hai nước sông không phạm nước giếng với sự chi phối của hai thế lực lớn đã sớm đem hai giới hắc bạch dần dần bình ổn, nào có xảy ra chuyện đen tối như vậy.

Giới thượng lưu bạch đạo bọn họ, cũng đã lâu chưa xảy ra chuyện gì lớn, trừ sự việc của siêu tập đoàn Thần Long năm năm trước, trong nội bộ cũng có đấu đá ngầm ngầm, mấy loại cá lớn nuốt cá bé, cũng có chuyện lũng đoạn thương trường, có minh tranh ám đấu, nhưng những người như Hoa Mỹ Kiều hay Doãn Thanh Thanh đều được bảo bọc quá kĩ lưỡng, tất nhiên không nhìn đến những mặt đen tối đó.

Nhưng sau chuyện này, đầu óc Hoa Mỹ Kiều sau khi bị nỗi ám ảnh từ kiếp trước, trái lại khó mà tìm thấy tinh táo ngay được, chuyện này xảy ra như rắc muối lên vết thương sâu hoắm trong tim thức, kí ức của một người đã từng trải qua nỗi sợ kinh hoàng đó. Càng suy nghĩ, cô càng cảm thấy người đứng sau lưng chuyện này không ai khác là An Mục Khê, nhưng với khả năng hiện giờ của cô ta, nào có thể đem người của mình trà trộn vào Tô gia, để người đàn ông kia dễ dàng trở thành người lái xe cho bọn họ.

Nếu đơn giản chỉ là đám đàn ông không có chút thân thủ ý vào việc dùng sức kia, thì chắc chắn cô sẽ khẳng định là cô ta, nhưng còn chuyện tài xế, còn có, cô biết theo bên cạnh bản thân còn có Hoa vệ riêng biệt, làm sao không phát hiện bất thường mà theo đến, có chăng họ đã bị người khác cảm chân hoặc thậm chí là thủ tiêu. Điều này chắc chắn An Mục Khê không thể làm được. Vậy là ai?

Vừa suy nghĩ, ánh mắt cô vừa dờ mắt nhìn ra bên ngoài, không biết từ lúc nào họ đã đi sâu hơn trong khu tòi tàn kia. " Thiên Thiên chúng ta đi đâu vậy?" Vừa hỏi xong, đằng trước có ánh sáng rọi tới, chiếc xe ba người họ đã xuất hiện trên đường cái. Từ chỗ đó đi ra chưa đầy 15 phút, thậm chí so với đi trở về rồi quay lại còn nhanh hơn xe của ba người Tô Khải Phong, Diệp Luân và Thượng Quan Dương.

Tiểu Thiên xoay mặt lại cười nể nói. " Đường tắt."

Doãn Thanh Thanh cũng ngạc nhiên không nhỏ. " Oa oa, không chừng chúng ta còn đến nhanh hơn nhóm kia a."

Đường tắt!!! Ánh mắt Hoa Mỹ Kiều khẽ động!!! Con đường này đi đến trung tâm thương mại Thần Mạc còn muốn nhanh hơn không biết bao nhiêu lần, vậy mà sao nhóc con lại biết? Một tuyến đường này, mặc kệ hai bên đường kiến thiết đều đã tòi tàn, nhưng chỉ cần có người đầu tư là chưa đầy một năm là sẽ có một lượng tiền lớn đổ vào, không cần nói cũng biết thu về không biết bao nhiêu lợi nhuận, đừng nói đến việc, thu mua diện tích đất chung quanh khu này chỉ chỉ một, mà sau này thu lại cũng sẽ không thể ít hơn hai con số lần. Huống hồ, cuối khu dân cư cũ kia chính là một đường chạy thẳng ra ngoại ô, nếu mở thêm cửa ra vào bên trong và bên ngoài thành phố, không tưởng nổi sẽ đắc lợi như thế nào. Nếu Hoa gia có được nơi này...

" Hoa gia có một căn biệt viện trên đường này, gần trung tâm thương mại Thần Mạc, chúng ta rẽ đến đó đi." Thứ Nhất là để thay quần áo đều đã bị lấm bẩn, ban nãy bị đám người kia mạnh tay xô đẩy cũng bị dính bùn đất, còn có mồ hôi do bị dọa sợ ban nãy. Thứ hai là phải gọi cho cha cô biết chuyện này để có thể hót tay trên được con đường này càng sớm càng tốt.

Sau đó, ba người họ rẽ vào căn biệt viện kia.

Bên kia đám người Hoa gia và Doãn gia đã nhận được tin báo của Vệ sĩ báo về là tung tích hai người đã mất tui. Nhưng mấy đạo lí bình thường, hai người đàn ông đứng đầu hai gia tộc này vẫn hiểu rõ, bên ngoài vẫn chưa thông báo chuyện này, bên trong ngầm ngầm thông báo người mau đi tìm.

Vừa vào đến bên trong Hoa Mỹ Kiều đã vội phân phó người phục vụ hai người Doãn Thanh Thanh và Tiểu Thiên, còn bản thân nhanh chóng liên hệ với Hoa Trắc Vinh. " Ba."

" Kiều Kiều, con gái, ô ô... con làm cho lão già này sắp chết vì đứng tim rồi!!! Chuyện gì xảy ra?" Nghe thấy giọng con gái yêu của mình, ông ta mới yên lòng thở ra một hơi, thấy giọng điệu của con trầm ổn, chắc là không có chuyện gì rồi, nhưng vẫn không nhịn được bày tỏ một chút ảm ức đáng thương, đúng là hù chết ông rồi.

" Vì một số sự cố nên bọn con bị mất liên lạc với nhóm vệ sĩ. Con không sao cả, đang ở Hoa Trạch, còn có..." Lời cô còn chưa nói hết, bên đầu dây bên kia, tiếng trợ lí của ba cô đã gấp rút truyền tới.

" HOA TỔNG, THẦN LONG MUA KHU LỘC TRÌ RỒI!!!!"

Một ánh mắt sắc lạnh ném về phía cậu ta, ý tứ đuổi người rất rõ ràng, không thấy ông đang bận nói chuyện với con gái sao. Thấy vậy cậu ta đành lui thui lui ra, ông mới quay sang hỏi lại. " Gì con gái?"

Lộc Trì? Không phải là khu tòi tàn đó sao? Trong lòng tràn đầy thất vọng, cô hít sâu một hơi dõng ý định nói. " Ba thông báo với người Doãn gia đi, chắc họ cũng đang lo lắng lắm..." Ngay lúc này bỗng dưng cô nhận ra nãy giờ bản thân quên mất chuyện hệ trọng gì, trong lòng một mảnh lạnh lẽo...

Giờ này muốn phong tỏa tin tức chắc không còn kịp, chỉ cần để lộ chuyện này với mấy đại gia tộc khác, e là Hoa Doãn hai nhà sẽ bị bàn tán. Đám người

giới thượng lưu này thích nhất tộc mạch, xì xầm chuyện nhà người khác, chỉ sợ sẽ có một vài lời không tốt ảnh hưởng đến mình thì thôi đi, không chừng ảnh hưởng tới gia tộc. Thậm chí như Kỷ thị năm đó... suy tàn.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Dưỡng Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: 39: Yếm Trá.

Trong phòng tổng giám đốc, tại trụ sở Tập đoàn Thần Long. Không khí bao trùm trong sự yên tĩnh và lạnh lẽo, người đàn ông ngồi ngay vị trí tổng giám đốc ngưng thần nhìn tờ hợp đồng trên bàn, bút cầm trên tay, đã có quyết định từ lâu, nhưng mãi vẫn không buông bút, anh đang phân tâm. Nhóc con không biết đã đi cùng đám người kia như thế nào?

Trên cơ bản, anh biết, bản thân đồng ý để cô nhóc tiếp xúc với một sinh vật giống đực khác đã là một chuyện vô cùng hiếm hoi rồi, vậy mà lần này còn để cô nhóc danh chính ngôn thuận cùng đám người đó ra ngoài, đúng là nằm ngoài nguyên tắc của anh. Nhưng nhìn thái độ của nhóc con, nếu anh không đồng ý chắc chắn nhóc con sẽ không vui, bản thân anh chưa từng trải qua cảm giác đó, khó trách không hiểu được chuyện như vậy sẽ có gì vui vẻ, cũng chỉ là đi mua sắm hay ăn uống gì đó, cho nên anh đành gật đầu. Huống hồ anh cũng đã từng hứa sẽ chiều theo ý nhóc con cho nên phải vậy thôi.

Nhưng không hiểu vì sao trong lòng lại có chút bất an.

"Ting ting..." Đúng lúc này điện thoại trên bàn của anh lại reo lên, là A Nặc gọi đến, không phải là anh phân phó cô ấy đi theo Tiểu Thiên, sau đó nói rõ lại mọi lộ trình cho anh sao? Thời gian cũng không đúng nên gọi lúc này.

Vừa nhận nghe, bên đầu dây bên kia đã truyền đến âm thanh gấp rút của A Nặc. "Hoắc đại, Thuần tiểu thư không thấy đâu?"

Lúc cô đến, tại hiện trường là một bãi chiến kịch liệt, một đám đàn ông tầm ba mươi người hơn đều đã bị đánh hạ, nằm la liệt khắp nơi, nhưng ngoài đám người đó ra không thấy bóng dáng ba cô gái đang đi trên chiếc xe bị đám xe còn lại vây hãm. Mà xung quanh, ngoài dấu vết của bánh xe rời đi, cùng với một chiếc xe bị biến mất, tất cả hầu như không lưu lại gì về tung tích của Tiểu Thiên. Đầu là đến chậm một bước.

Càng tức giận, lí trí của anh lại càng thanh tỉnh. Dựa vào những gì mà A Nặc nói, người đàn ông lái xe kia cũng xuất hiện tại hiện trường, nhưng không thấy ba cô gái nhỏ kia đâu, chuyện này có thể có nhiều nguyên nhân. Nhưng suy cho cùng khả năng lớn nhất chỉ có thể là, gã đàn ông lái xe kia chính là một trong những người tham gia cuộc truy đuổi này. Chỉ có như vậy hẳn ta mới có thể lái chiếc xe rẽ vào đó. Vậy chỉ có thể là. "Phong tỏa mọi tức. Tôi sẽ tự đi tìm Tiểu Thiên. Xử lí sạch sẽ chỗ đó."

--- Phân cách tuyển tác giả là vạn năng ---

Tâm trạng của hai người Hoa Mỹ Kiều và Doãn Thanh Thanh một lúc sau mới tìm lại được bình tĩnh, mặc dù thân là người trong giới thượng lưu, chuyện bất cóc tống tiền không phải chưa từng xảy ra, nhưng nhiều năm qua, khi mà Hắc đạo đứng đầu là Hắc Long bang cùng chính phủ kí kết hiệp ước nội ứng ngoại hợp, cả hai nước sông không phạm nước giếng với sự chi phối của hai thế lực lớn đã sớm đem hai giới hắc bạch dần dần bình ổn, nào có xảy ra chuyện đen tối như vậy.

Giới thượng lưu bạch đạo bọn họ, cũng đã lâu chưa xảy ra chuyện gì lớn, trừ sự việc của siêu tập đoàn Thần Long năm năm trước, trong nội bộ cũng có đấu đá ngầm ngầm, mấy loại cá lớn nuốt cá bé, cũng có chuyện lũng đoạn thương trường, có minh tranh ám đấu, nhưng những người như Hoa Mỹ Kiều hay Doãn Thanh Thanh đều được bảo bọc quá kĩ lưỡng, tất nhiên không nhìn đến những mặt đen tối đó.

Nhưng sau chuyện này, đầu óc Hoa Mỹ Kỳ Kiều sau khi bị nỗi ám ảnh từ kiếp trước, trái lại khó mà tìm thấy tinh táo ngay được, chuyện này xảy ra như rắc muối lên vết thương sâu hoắm trong tim thức, kí ức của một người đã từng trải qua nỗi sợ kinh hoàng đó. Càng suy nghĩ, cô càng cảm thấy người đứng sau lưng chuyện này không ai khác là An Mục Khê, nhưng với khả năng hiện giờ của cô ta, nào có thể đem người của mình trà trộn vào Tô gia, để người đàn ông kia dễ dàng trở thành người lái xe cho bọn họ.

Nếu đơn giản chỉ là đám đàn ông không có chút thân thủ ý vào việc dùng sức kia, thì chắc chắn cô sẽ khẳng định là cô ta, nhưng còn chuyện tài xế, còn có, cô biết theo bên cạnh bản thân còn có Hoa vệ riêng biệt, làm sao không phát hiện bất thường mà theo đến, có chăng họ đã bị người khác cảm chân hoặc thậm chí là thủ tiêu. Điều này chắc chắn An Mục Khê không thể làm được. Vậy là ai?

Vừa suy nghĩ, ánh mắt cô vừa dôi mắt nhìn ra bên ngoài, không biết từ lúc nào họ đã đi sâu hơn trong khu tồi tàn kia. "Thiên Thiên chúng ta đi đâu vậy?" Vừa hỏi xong, đằng trước có ánh sáng rọi tới, chiếc xe ba người họ đã xuất hiện trên đường cái. Từ chỗ đó đi ra chưa đầy 15 phút, thậm chí so với đi trở về rồi quay lại còn nhanh hơn xe của ba người Tô Khải Phong, Diệp Luân và Thượng Quan Dương.

Tiểu Thiên xoay mặt lại cười mỉm nói. "Đường tắt."

Doãn Thanh Thanh cũng ngạc nhiên không nhỏ. "Oa oa, không chừng chúng ta còn đến nhanh hơn nhóm kia a."

Đường tắt!!! Ánh mắt Hoa Mỹ Kiều khẽ động!!! Con đường này đi đến trung tâm thương mại Thần Mạc còn muốn nhanh hơn không biết bao nhiêu lần, vậy mà sao nhóc con lại biết? Một tuyến đường này, mặc kệ hai bên đường kiến thiết đều đã tồi tàn, nhưng chỉ cần có người đầu tư là chưa đầy một năm là sẽ có một lượng tiền lớn đổ vào, không cần nói cũng biết thu về không biết bao nhiêu lợi nhuận, đừng nói đến việc, thu mua diện tích đất chung quanh khu này chỉ chỉ một, mà sau này thu lại cũng sẽ không thể ít hơn hai con số lần. Huống hồ, cuối khu dân cư cũ kia chính là một đường chạy thẳng ra ngoại ô, nếu mở thêm cửa ra vào bên trong và bên ngoài thành phố, không tưởng nổi sẽ đắc lợi như thế nào. Nếu Hoa gia có được nơi này...

" Hoa gia có một căn biệt viện trên đường này, gần trung tâm thương mại Thần Mạc, chúng ta rẽ đến đó đi." Thứ Nhất là để thay quần áo đều đã bị lắm bẩn, ban nãy bị đám người kia mạnh tay xô đẩy cũng bị dính bùn đất, còn có mồ hôi do bị dọa sợ ban nãy. Thứ hai là phải gọi cho cha cô biết chuyện này để có thể hốt tay trên được con đường này càng sớm càng tốt.

Sau đó, ba người họ rẽ vào căn biệt viện kia.

Bên kia đám người Hoa gia và Doãn gia đã nhận được tin báo của Vệ sĩ báo về là tung tích hai người đã mất tiêu. Nhưng mấy đạo lí bình thường, hai người đàn ông đứng đầu hai gia tộc này vẫn hiểu rõ, bên ngoài vẫn chưa thông báo chuyện này, bên trong ngầm ngầm thông báo người mau đi tìm.

Vừa vào đến bên trong Hoa Mỹ Kiều đã vội phân phó người phục vụ hai người Doãn Thanh Thanh và Tiểu Thiên, còn bản thân nhanh chóng liên hệ với Hoa Trắc Vinh. " Ba."

" Kiều Kiều, con gái, ô ô... con làm cho lão già này sắp chết vì đứng tim rồi!!! Chuyện gì xảy ra?" Nghe thấy giọng con gái yêu của mình, ông ta mới yên lòng thở ra một hơi, thấy giọng điệu của con trầm ổn, chắc là không có chuyện gì rồi, nhưng vẫn không nhịn được bày tỏ một chút ám ức đáng thương, đúng là hù chết ông rồi.

" Vì một số sự cố nên bọn con bị mất liên lạc với nhóm vệ sĩ. Con không sao cả, đang ở Hoa Trạch, còn có..." Lời cô còn chưa nói hết, bên đầu dây bên kia, tiếng trợ lí của ba cô đã gấp rút truyền tới.

" HOA TỔNG, THẦN LONG MUA KHU LỘC TRÌ RỒI!!!"

Một ánh mắt sắc lạnh ném về phía cậu ta, ý tứ đuổi người rất rõ ràng, không thấy ông đang bận nói chuyện với con gái sao. Thấy vậy cậu ta đành lùi thủ lùi ra, ông mới quay sang hỏi lại. " Gì con gái?"

Lộc Trì? Không phải là khu tồi tàn đó sao? Trong lòng tràn đầy thất vọng, cô hít sâu một hơi đổi ý định nói. " Ba thông báo với người Doãn gia đi, chắc họ cũng đang lo lắng lắm..." Ngay lúc này bỗng dưng cô nhận ra này giờ bản thân quên mất chuyện hệ trọng gì, trong lòng một mảnh lạnh lẽo...

Giờ này muốn phong tỏa tin tức chắc không còn kịp, chỉ cần để lộ chuyện này với mấy đại gia tộc khác, e là Hoa Doãn hai nhà sẽ bị bàn tán. Đám người giới thượng lưu này thích nhất tộc mạch, xì xầm chuyện nhà người khác, chỉ sợ sẽ có một vài lời không tốt ảnh hưởng đến mình thì thôi đi, không chừng ảnh hưởng tới gia tộc. Thậm chí như Kỷ thị năm đó... suy tàn.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Dưỡng Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Chương 39.2

Năm năm trước, sau khi tập đoàn Thần Long xuất hiện một cách đột ngột và thần nhiên chiếm vị trí thứ năm trên sàn tài chính của nước Y, đập đổ Kỷ thị vốn chính là tập đoàn đã chiếm giữ vị trí đó mấy mươi năm qua, tình hình Kỷ thị có chút suy sụp, nhưng từng bước, Thần Long hạ bệ từng tập đoàn một và đứng vững trên chiếc ghế số 1 chỉ trong vòng chưa đầy một năm kia, thì không còn ai quá để tâm đến sự thất bại của Kỷ thị, tình hình tập đoàn này cũng dần trở lại nhịp điệu trước đây.

Nhưng năm đó, đương lúc mọi thứ dần dần bình lặng, thì dưng một cái, đứa con gái yêu và độc nhất của Kỷ gia bị người hãm hại, bị một đám đàn ông cường bức và quay phim lại rồi phát tán trên mạng, khỏi phải nói, lúc ấy Kỷ lão cảm thấy sốc như thế nào. Giới thượng lưu bọn họ vẫn có nguyên tắc bất thành văn, bọn họ không chấp nhất chuyện trình tiết, nhưng việc bị một đám đàn ông ô hợp bản thủ động chạm cơ thể là không thể chấp nhận được, mà còn bị phát tán như vậy. Ngay lập tức, Kỷ lão phát con truy tìm, Kỷ tiểu thư không chịu nổi áp lực tinh thần dẫn đến tự vẫn, Kỷ gia như rấn mất đầu lao dốc không phanh, sau đó bị một đám tập đoàn nhỏ lẻ tranh giành rồi tàn lụi.

Mọi chuyện diễn ra rất nhanh, chỉ trong vòng chưa đầy một tháng, vì một biến cố ập đến, vậy mà một tập đoàn lớn cứ như thế biến mất, nền tài chính nước Y bị lung lay dữ dội, nhưng ngay sau đó Doãn Thị bắt được thời cơ, đẩy mạnh hoạt động kinh doanh tài chính ngân hàng, thu mua một bộ phận của tập đoàn cũ, thay chân Kỷ thị nắm vị trí thứ 6, thuận lợi phát triển đến bây giờ.

Mà cái đáng sợ nhất của giới thượng lưu chính là thị phi, giới nhất là dùng thị phi công kích người khác, giới nhất là khách bác và soi mói sai lầm của nhau, sợ sẩy một chút là hù một chân ngã xuống là không thể đứng dậy được.

Cái mà hiện tại Hoa Mỹ Kiều đang e sợ chính là như vậy. Tuy cô và Doãn Thanh Thanh vẫn không xảy ra chuyện gì, nhưng có câu miệng người khó

đoán, sợ là người bày mưu tính kế bọn họ cũng đã sớm ngầm ngầm dự tính tất cả, có thể bọn họ sớm đã nằm trong đoạn video nào đó rồi...

Tại một căn biệt viện rộng lớn nằm phía Bắc X thị, trong phòng khách rộng lớn, người đàn ông A Kinh đang quỳ gối trên thảm, trước mặt hắn ta là bóng dáng nhỏ nhỏ xinh đẹp đang vô cùng kiêu ngạo nhìn chòng chọc vào mình. Mái tóc như sơn khê mơn mởn lên một nụ cười lạnh nhạt đầy hứng thú, tại cô ta lắng nghe A Kinh bẩm báo.

"Bọn họ không bị gì, đám người kia cũng không thấy tăm hơi. Giống như biến mất khỏi đó vậy."

"Đoạn phim?" Cô ta chỉ cần nó.

"Chỉ được đoạn đầu, sau đó dường như có đánh nhau nên đoạn còn lại đều đã bị hỏng. Khả năng không phục chế được."

"Nhiều đó đủ rồi. Gửi cho oắt con kia đi." Giọng nói của cô gái trở nên tàn nhẫn. "Tôi chờ biểu hiện lần sau của anh." Ánh mắt lướt qua bóng dáng thâm hại của hắn ta nở nụ cười khinh miệt.

Biết là cô ta đang cười cợt mình, nhưng trái lại hắn ta ngoài siết tay nắm thật chặt ra không dám chống đối nửa lời.

Bên này vừa kết thúc cuộc nói chuyện, thì số điện thoại của An Mục Khê bên kia đã đinh ding vang lên, tâm trạng lo lắng kế hoạch bị thất bại của cô ta cuối cùng cũng tìm được chút ánh sáng, mở điện thoại lên, là một dãy số lạ, lại không thấy giọng nói của bất kì ai truyền đến, mà chỉ có một cái file đính kèm. Vừa ấn mở file thì một đoạn phim quay bật ra, nhìn ba cô gái nhỏ bị một đám đàn ông mạnh tay lôi khỏi xe, rồi từng bước bị dồn vào trong con hẻm nhỏ, sau đó thì không còn gì nữa, không biết chuyện kế tiếp như thế nào, nhưng không sao, cái cô ta cần chỉ là vậy.

Bật máy tính lên, nhấn chọn up đoạn video lên youtube, vừa tải lên được một nửa thì bất thành linh màn hình máy tính hiện lên chữ error, sau đó sạm màu dần, trong lúc cô ta còn bàng hoàng không biết chuyện gì xảy ra, thì trên màn ảnh hiện lên ba chữ. "Đã virus hóa." Sau đó là một dãy các đọc số nhị phân, đoạn video biến mất rồi mã hóa thành các kí tự kì quái, máy tính mất khả năng sử dụng.

"..."

Mà tại Hoa Thị, trong lúc Hoa Trắc Vinh lo lắng làm sao để ngăn chặn tin tức mà người đã hãm hại con gái mình có thể công khai với bên ngoài, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bảng tin cập nhật nhanh nhất của tập đoàn, liệu có chuyện gì xảy ra hay không, có bị người khác tiết lộ hay không, thì đột nhiên người phụ tá của ông lại đột ngột chạy vào. "HOA TỔNG!!! Thần Long gửi cái này đến cho chúng ta."

Thần Long? Hoa gia, nói đúng hơn là toàn bộ các tập đoàn còn lại của nước Y này, dường như không có ai có thể đặt vào mắt Thần Long, họ sớm đã hiểu rõ vị thế của mình, so với siêu tập đoàn ấy, bản thân họ chỉ là hạt cát trong sa mạc, giao thiệp cũng ít, nhìn chung tập đoàn này duy trì thế trung lập, không hề can dự hay tham gia thậm chí là có ý định liên hợp với họ, bản thân những tập đoàn này cũng biết tự thân Thần Long đã duy ngã độc tôn, muốn giao thiệp là chuyện khó, nếu chọc cho người đàn ông đứng đầu mà họ thường gọi với cái tên Long tổng ấy giận, chỉ sợ bản thân sẽ như thế đi tong. Nhưng hôm nay sao lại ngay lúc dầu sôi lửa bỏng này đột nhiên lại có thứ được gửi tới chứ. "Đưa đây!!!" Hoa Trắc Vinh vội vã tiếp lấy bưu thiếp hoàng kim từ tay phụ tá của mình. Mở ra bên trong lại chỉ có vài chữ. "Thần Long đã phong tỏa tin tức. Chuyện nội bộ 5 tập đoàn, Hoa - Doãn tự tìm hiểu."

"..." Hoa Trắc Vinh nhất thời không tiên đoán được chuyện này. Thần Long giúp bọn họ sao?

Mà bên kia Doãn Thị cũng đã nhận được phong thư như vậy, Doãn Thế Đông cũng bị ngạc nhiên không kém, liền gọi điện đến cho Hoa Trắc Vinh. "Lão Hoa, anh có nhận được thư của Tập Đoàn Thần Long không???" Nhìn không giống bị người khác mạo danh, nhưng như vậy, chuyện xảy ra khó giải thích được.

"Có." Ông kinh ngạc, nhưng ngay lập tức lâm vào trầm tư, nghĩ đến một chút chuyện liên bảo trợ lí của mình ra ngoài, rồi bí mật thảo luận với Doãn Thế Đông. Chuyện này xem vậy nhưng không đơn giản như vậy...

Tại biệt viện của Hoa gia.

"Không chừng chúng ta còn đến trước đám người kia ấy chứ!!" Doãn Thanh Thanh vừa bước vào xe, vừa cười nói với Tiểu Thiên đã ngồi yên vị bên trong.

Đôi mắt xinh đẹp nhìn ra ngoài cửa kính, xong sau khi nghe thấy giọng nói của bạn mình mới quay sang nhìn lại, mi mắt run rẩy, máp máp môi nhỏ nhỏ xinh xinh hỏi lại. "Ai cơ?"

Còn chưa thấy Doãn Thanh Thanh đáp lời, thì Hoa Mỹ Kiều đã nhanh bước đến, ánh mắt nhìn Doãn Thanh Thanh. "Chốc nữa gặp đám người Tô Khai Phong thì cứ nói là xe bị hư dọc đường sau đó có người của Hoa gia đến đón ba chúng ta, chuyện ban nãy coi như không xảy ra." Chuyện tin tức đã được xử lí Hoa lão cũng đã nói rõ với cô, bản thân Hoa Mỹ Kiều cũng đã sớm dự liệu.

Chỉ có gương mặt của Doãn Thanh Thanh vẫn có vẻ không hiểu. "Vì sao?"

Hoa Mỹ Kiều trưng ra vẻ mặt "=|||". "Giải thích như vậy sẽ không phiền phức, mình nghĩ Tiểu Thiên cũng không muốn để lộ công phu của mình mà phải không?"

Không nghe rõ hai người nói gì, chỉ nghe được nói đến bản thân mình, Tiểu Thiên liền gật đầu cái rụp. "Ừm."

Sau đó ba người họ đều ngồi vào xe, để nó chạy thêm một đoạn đã đi đến khu cao cấp của Trung tâm thương mại Thần Mạc.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: 40: Hẹn hò 2.

Đến bên ngoài khu trung tâm Thương Mại Thần Mạc, đến đúng địa điểm hẹn gặp nhau, nhưng vẫn còn chưa thấy đám người Tô Khải Phong tới, Hoa Mỹ Kiều sợ lộ chuyện bất thường xảy ra với bọn họ nên đưa ra chủ ý đi vào trước, để mấy người kia chừng nào đến thì liên hệ với mình, sau đó cũng tranh thủ gọi điện báo là mấy người bọn họ đã đến trước, để ba người kia yên tâm. "Khải Phong, chúng mình đến bên ngoài Thần Mạc rồi, trên đường xe bị hỏng, nhưng nhờ có Tiểu Lạc là phụ tá của cha Thanh Thanh đi ngang qua nên quá giang được một đoạn, vì đi đường tắc qua khu Lộc Trì nên tiết kiệm được đoạn thời gian. Cho nên chúng mình vào trước, chừng nào các bạn đến thì gọi báo cho mình."

Dù sao, lần này người đàn ông cầm đầu đám người kia cũng mang danh nghĩa là tài xế của Tô gia, vậy cũng là người của Tô gia, nhưng với tình hình hiện tại, đành đem mọi sự nghi ngờ đổ lên đầu hắn ta đã, mất người, mất xe, người Tô gia tất nhiên sẽ đến tra xét, chỉ cần bỏ một ít tiền cho đám người nào đấy giả dạng nhân chứng rồi khai bừa là được. Chuyện này coi như xong, nhưng chắc chắn người đứng sau chuyện này sẽ là mục tiêu tìm kiếm của hai nhà Hoa Doãn trong thời gian tới, hi vọng cô ta có thể dấu được lâu một chút, vì cô muốn chính bản thân vạch trần bộ mặt xấu xa của cô ta.

Nghĩ thông, cô liền bước chân vào trong theo bước hai người bạn của mình.

Địa điểm mà họ đặt chân đến chính là khu cao cấp của trung tâm thương mại này, lấy tiêu chí, mỗi sản phẩm được bán tuy đắt đỏ, nhưng tuyệt đối phù hợp và đúng với giá trị của nó, từ những loại hàng hóa đắt tiền chính hãng và bán giới hạn, đến những đồ trang sức, trang phục, thời trang và sành điệu của những nhà thiết kế nổi tiếng, khu mua sắm, khu ăn uống, khu tản bộ, khu vui chơi công nghệ cao,... đều được sắp xếp hết sức hài hòa, vừa tạo nét mỹ quan vừa tiện nghi hiện đại.

Vừa bước vào trong khuôn viên khu mua sắm, Doãn Thanh Thanh liền kinh ngạc nhìn toàn bộ kiến trúc rộng lớn bao quanh bởi các tòa nhà là nơi mua sắm chính mà hôm nay bọn họ đến. Bên trái, phải, chính diện đều có lối vào thông với các khu khác nhau, nơi họ đang đứng lại có thiết kế như là một công viên trong nhà, trên có mái vòm tùy chỉnh đóng mở, còn có các khu đều sắp xếp trên một tầng riêng biệt thuận lợi thông suốt với nhau, bán lộ thiên nhìn hết sức thoải mái.

Mua sắm quần áo này nọ luôn là sở thích của phái nữ, cho nên Doãn Thanh Thanh và Hoa Mỹ Kiều, một trái một phải kéo tay Tiểu Thiên đi vào khu mua sắm.

Nhìn mấy cửa hàng độc quyền sản phẩm, mỗi cái áo, đôi giày giá trị lên đến 4 5 con số, đường may tinh tế, thủ công tinh xảo, mỗi đường cắt gọt đều khiến cho người mặc càng trở nên xinh đẹp hơn, thanh lịch hơn, quyến rũ hay lịch lãm hơn trong mắt người khác. Sức hút với mấy loại hàng hiệu cao cấp này khiến cho phái nữ phải mê mẩn, ngay cả những người đã sống trong giới thượng lưu đã lâu như Doãn Thanh Thanh và Hoa Mỹ Kiều, cũng lại một phen hoa mắt.

Ba người họ cùng đi dạo một vòng lớn, đến chỗ ngã rẽ, nhìn hai người bạn của mình cười cười nói nói, bàn luận về chuyện ăn mặc như thế nào, Hoa Mỹ Kiều vừa đưa ra một chủ ý không tồi, Tiểu Thiên liền gật đầu tán thành một cái. Đột nhiên, ở một vị trí khó phát hiện, một cánh tay to lớn rắn chắc vươn ra, bắt lấy cổ tay của Tiểu Thiên, cánh tay của nhóc con bị người ta kéo lấy, bóng dáng bị kéo vào trong góc khuất.

Ánh mắt của Tiểu Thiên ngậy ra, đến khi bị giam giữ trong lồng ngực ấm áp quen thuộc mới giật mình, nhóc con mới kịp phản ứng, chớp chớp mi nhìn chằm chằm vào người đàn ông đột nhiên xuất hiện trước mắt mình này. "Long...~" Sao anh xuất hiện ở đây, giờ này đáng lẽ ra anh phải ở công ty làm việc chứ, sao lại đến gặp nhóc con?

Đôi con ngươi tròn xoe khê động, ý thức được chuyện mình bị người ta hăm dọa, mặc dù không xảy ra chuyện lớn to tác gì, vậy mà không lập tức báo cho anh hay ngay, chắc anh đã vội vã đi tìm mình, bàn tay sờ đến sau lưng anh, thấy mồ hôi đã ướt đầm, nhất thời nhóc con vừa vui vừa áy náy, vừa hạnh phúc lại càng cảm thấy ngọt ngào như mật, biết anh chắc đang giận vì mình, nhóc con liền ngoan ngoãn ôm chặt lấy anh, đem cơ thể mềm mại dính sát vào người anh, mái đầu cọ lên người anh. "Long, Tiểu Thiên xin lỗi mà..." Ánh mắt sùng nước ngấn đầy lên nhìn, đáng thương muốn chết, hại tâm tình nhộn nhạo của anh cũng trầm lắng trở lại.

Cánh tay to lớn cũng vòng sát ôm lấy cơ thể mềm mại của nhóc con, bạc môi mòng kè sát vành tai cô chân thành nói. "May mà Tiểu Thiên không sao."

Nhóc con nào đấy thấy anh đã hòa hoãn, liền trưng ra dáng vẻ của tiểu cường, tự tin nói. "Tiểu Thiên mà, Tiểu Thiên rất tốt, có thể lo cho mình, Long cứ yên tâm..." Bao nhiêu lời muốn nói lại bị nghẹn ở giữa chừng, vì bên ngoài, hai người bạn của nhóc con đã phát hiện một người đột nhiên biến mất, mà nhóc con còn chưa kịp nói với anh lời tạm biệt, thì môi đã bị anh chặn lấy.

" Ừm... ừm..." Đầu lưỡi nam tính càn rỡ xâm nhập vào trong miệng nhỏ, bạc môi mỏng theo bản năng áp lấy hai cánh hoa anh đào xinh xắn, ngọt ngào, tham lam hút sạch rồi trao đổi với nhóc con đường khí, đầu lưỡi bên trong linh hoạt quấn lấy chiếc lưỡi thơm tho, trần trọc qua lại những chất lỏng trong suốt, nụ hôn càng lúc càng gấp rút, nhịp thở càng lúc càng dồn dập, tiếng bước chân bên ngoài tiến về phía họ đang đứng cũng càng lúc càng lớn dần, cho đến khi anh buông tha cho nhóc con, rồi đặt vào tay nhóc con một chai nước suối, mới cười cười nói. " Long sẽ đi cùng Tiểu Thiên." Rồi thoát cái ản vào trong bóng tối.

Nhìn chai nước suối trong tay, Tiểu Thiên vận nấp, uống một ngụm nhỏ rồi đi ra ngoài, liền bắt gặp Doãn Thanh Thanh đang đi về phía bên này. " Thiên Thiên! Đi mua nước không báo một tiếng." Cô mừng rỡ kêu lên, sau đó mới ra về thần thần bí bí nói nhỏ. " Làm mình sợ cậu bị người ta bắt cóc rồi." Khỏi phải nói, chuyện xảy ra hôm nay khiến cô sợ như thế nào đâu. May mà cô có người bạn tốt này.

Nghe tiếng Doãn Thanh Thanh, Hoa Mỹ Kiều cũng đi về phía bên này, ngay cả cô cũng có chút sợ. Cô thế sẽ phải khiến người lên kế hoạch chuyện này và người đứng đằng sau giật dây kia phải trả giá.

Trong góc tối, Hoắc Minh Long lấy điện thoại ra nghe một cuộc gọi đến. " Hoắc đại, người bày ra chuyện này là Nhị tiểu thư An gia. Nên xử lí thế nào?"

Ánh mắt anh lóe lên tia sắc lạnh. " Âm thầm trợ giúp Hoa Doãn là được."

Một lúc sau, đám người Tô Khải Phong cũng đến, lúc họ đi vào gặp ba người Doãn Thanh Thanh, Hoa Mỹ Kiều và Tiểu Thiên, thì là lúc ba người họ đang ăn thức ăn nhẹ trong khu thực phẩm. Đập vào mắt họ là ba cô gái nhỏ, đáng vẻ tự nhiên, vừa ăn uống vừa cười nói, trông khá tươi sáng, mà hai trong ba người họ, đáng vẻ đều rất nổi bật, đặc biệt xinh xắn, thu hút không ít ánh mắt nhìn đến. Đến khi ba người Tô Khải Phong, Diệp Luân và Thượng Quan Dương bước vào, đều là nam sinh tuấn mỹ, càng giống như thêu hoa trên gấm, hợp thành một bàn toàn những thanh thiếu niên xinh đẹp cuốn hút.

Ấy vậy mà sự xuất hiện một bông cúc dại, với gương mặt bình thường của Tiểu Thiên trái lại không làm mất đi mỹ cảnh mà thậm chí càng đem khí chất thanh thuần tươi đẹp của nhóc con càng trở nên nổi trội, càng có sức hút hơn cả, thậm chí có cái gì đó hơn hẳn những người còn lại.

Thấy họ đi đến Hoa Mỹ Kiều liền cười cười chào bọn họ, bồi bàn liền rất nhanh tiến lên phục vụ họ, ăn uống xong, hai người Hoa Mỹ Kiều và Doãn Thanh Thanh ban nãy còn chưa mua quần áo gì, hiện tại liền muốn mua một vài món, dù sao bọn họ thấy, nếu ba người Tô Khải Phong còn chưa đến mà mình đã mua này mua nọ cũng không hay, với lại, ban nãy chỉ đi được một góc. Giờ thì đã có đủ người, tất nhiên họ lại đề ra chủ ý đi mua quần áo, mà thật ra, dù sao có lời khuyên của phái nam cũng sẽ giúp đưa ra nhiều ý kiến khác nhau sẽ có nhiều lựa chọn hơn.

Vậy là Tiểu Thiên lại cùng họ trở lại khu quần áo hàng hiệu kia. Lúc đứng lên, Tô Khải Phong cố tình nghiêng người gần về phía Tiểu Thiên, khước môi nở nụ cười hỏi. " Nếu cậu chọn được chiếc váy nào ưng ý, cho phép tôi mua tặng cậu được không?"

Đáng tiếc nhóc con nào đấy đang chăm chú nghe Hoa Mỹ Kiều giải thích quần áo có những kiểu nào đang hot nhất, kiểu nào đang thịnh hành, kiểu nào đã lỗi thời, vân vân và mây mây, nghe hết sức chuyên chú, nào có để ý một chút tiểu tiết của cậu ta. Mà trên cơ bản, nhóc con cũng không cần ai mua tặng quà cho mình vì đã có Long là người độc quyền tặng quà cho mình rồi.

Thấy nhóc con hơi không chuyên tâm, cậu ta cũng cười trừ, không để trong lòng, nếu người cậu ta chọn lại dễ theo đuổi, thì đâu còn gì là hứng thú nữa, nghĩ vậy bước chân cậu ta cũng dời đi theo những người còn lại.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Chương 40.2

Không thể không nói, Hoa Mỹ Kiều chính là chuyên gia trong lĩnh vực mua sắm này, mỗi sản phẩm thời trang nào bất kể, chỉ cần liếc mắt qua là cô đều có thể gọi tên, nhãn hiệu, chất liệu, nhà thiết kế đến từ nước nào,... Mà không cần có bất kì một trợ giúp gì, hơn nữa, cô cũng có con mắt thẩm mỹ rất cao, mỗi món hàng được cô gọi tên, cách phối, cách sử dụng đều được tuyển chọn sao cho thể hiện được sự thời trang và phù hợp nhất, chiếc áo này phải đi với cái này, màu áo này tương thích với mùa nào,... mấy người Doãn Thanh Thanh đều lắng tai nghe, vì có thể có ứng dụng trong việc mua sắm của mình sau này, Thượng Quan Dương và Diệp Luân đều tặc lưỡi, quả nhiên là người không trong nghề khó mà theo kịp trình độ này.

Ánh mắt Tô Khải Phong vẫn chưa từng dời từ người Tiểu Thiên đi, trong lòng có biết bao nhiêu tính toán, nhưng đối với nhóc con, thân phận của cậu ta không có đất dụng võ, về ngoài điện trai cũng không gây được sự chú ý, tác phong lịch lãm hay ân cần cũng chưa hiệu quả một lần nào? Vậy cậu ta nên làm gì để thu hút sự quan tâm hoặc ít ra là để mắt đến của nhóc con đây? Đúng là một bài toán nan giải.

Vừa nói chuyện với Diệp Luân, ánh mắt Thượng Quan Dương cũng âm thầm nhìn về phía Tiểu Thiên, vô tình, bị Tô Khải Phong bắt gặp, trái lại vẻ thù địch hiện rõ trên khuôn mặt người kia, Thượng Quan Dương chỉ cười trừ, miễn đáp lại. Hành động này rơi vào mắt Tô Khải Phong chẳng khác nào cậu đã đồng ý bước vào trận chiến với mình, khước môi câu lên nụ cười, cậu ta không tin bản thân lại không tranh giành được.

Trên cơ bản, Thượng Quan Dương biết rõ, trong chuyện tình cảm này, Tô Khai Phong chắc chắn không nắm được phần thắng, cậu ta có thể đoán được trăm phần trăm đó, nhưng còn về phía mình... nghĩ đến, ánh mắt liền dời về phía Hoa Mỹ Kiều, giả vờ như chăm chú nghe cô đang nói.

Đi một chốc thì đã đi đến địa điểm mua sắm yêu thích của Hoa Mỹ Kiều, cửa hàng thời trang Hermès. Đây cửa bước vào liền có nhân viên phục vụ niềm nở tiến lên tiếp đón, ánh mắt cô gái phục vụ được một phen chiều đãi vì không ngờ người bước vào lại toàn là trai thanh gái lịch, mi thanh phục tú, phong độ đường hoàng, hơn nữa hình như có người còn là khách hàng quen ở đây.

" Hoa Tiểu Thư, hôm nay muốn mua gì?" Ý thức cho thấy, nếu nói thêm cái câu phía sau là, ' Để tôi giúp cô chọn' thế nào mai cũng sẽ mất việc, trên cơ bản, có thể phụ nữ toàn thế giới có thể không sành về thời trang, không biết thế nào là hợp thời hợp mốt, nhưng Hoa Mỹ Kiều tất nhiên có, mà không phải chỉ là am hiểu thôi mà đã lên tới mức độ chuyên gia trong lĩnh vực này. Dự đoán thế nào cô cũng sẽ lờ cô ta đi, nên cô ta tự biết cúi đầu, thái độ cung kính dời sang bên cạnh, tránh đường để cô đi.

Ánh mắt Hoa Mỹ Kiều lóe lóe lên nhìn vào đỉnh đầu cô ta, ánh mắt bất chợt sáng lạnh, nhưng cô trái lại không làm ra chuyện gì bất thường, vẫn như cũ lờ cô ta đi, rồi theo bản năng kéo lấy cánh tay của người phía sau, mà cô nghĩ là Doãn Thanh Thanh hay Tiểu Thiên, không ngờ lại bắt nhầm tay của người khác, ánh mắt hai người giao nhau, một sự dao động xẹt qua trong mắt cả hai, rồi rất nhanh tắt lịm, mà Hoa Mỹ Kiều cũng nhanh trí che dấu, liền vội buông cánh tay cậu ta ra nắm lấy tay của Tiểu Thiên cười tươi lời kéo nhóc con và Doãn Thanh Thanh qua khu quần áo nữ.

Mà trên cơ bản cậu ta cũng rất nhanh thu tay lại vờ dút vào túi quần rồi, liền theo chân hai bạn nam đồng học đi theo nhóm người Hoa Mỹ Kiều. (Tác giả: Xúc động một lần nhen nhóm lửa. Bao năm xa cách chẳng nguội lòng.)

Trong khu quần áo nữ, váy áo treo đầy khắp cả mọi nơi, vừa bước vào đã vội choáng ngợp, nào là váy dài, áo đơn, áo khoác đơn, áo cánh, quần dài, quần lửng, váy liền, váy đơn, hay những bộ đầm dạ hội xa hoa lộng lẫy, những chiếc váy tiểu thư đáng yêu, những hàng vải mềm mại voan mỏng, những chiếc áo may thủ công với tay nghề tinh xảo, thành phục của những nhà thiết kế tài hoa. Nếu quần áo có thể xem là niềm vui của phụ nữ thì bước vào đây không khác nào bước vào thiên đường hạnh phúc. Mà không chỉ đơn giản là quần áo, phụ kiện đi kèm như là giày dép, túi xách, trang sức, vòng tay,... được đặt ngay sau khu này.

Cảm nhận đầu tiên của Tiểu Thiên là nơi này có thật nhiều quần áo, nhưng xem ra vẫn còn nhỏ hơn phòng nhóc con và Long, nó thì to to, mà căn phòng kia còn to to hơn, với lại nhóc con đã từng cùng Long vào đây một lần rồi, cũng không có bị kinh diễm đâu. Ánh mắt nhìn xung quanh nhưng lại không mang theo sự tò mò, theo thói quen tự mình lựa một vài bộ váy áo cho phù hợp, Long nói, đồ ở đây thích món nào thì cứ lấy món đó, không cần để ý, đến lúc đi ra chỉ cần đưa chiếc thẻ màu sáng bạc của Long cho họ là tự nhiên xem như đã thanh toán.

Vừa nhìn thấy trong góc có một bộ váy áo rất xinh, vừa lấy bộ áo ra xem xem, thấy có vẻ hợp với mình, nhóc con vừa thu lại đem đi thanh toán đã bị một bàn tay gờ ra chộp lấy, còn mạnh tay toan giật món đồ trong tay nhóc con. Chóp chóp mắt nhìn sang phía cô ta, Tiểu Thiên nhủ mày, mím môi, nhìn chăm chăm cô gái ngang nhiên giật đồ trên tay mình. " Bạn..." Nhìn đến gương mặt cô gái... là Ái Nhĩ Lệ Linh.

Khóe mắt cô ta liếc nhìn về phía đằng xa, thấy nhóm ba người Tô Khai Phong đang đi về phía mình, bất thành linh buông tha món hàng trong tay mình, bầm ngón tay, làm cho hốc mắt nhanh chóng đỏ lên, môi cắn cắn, mảy mảy dè dặt lại một đường, mi mắt rung rung chợt khóc hai bờ vai rũ xuống tỏ vẻ yếu đuối bất lực. " Đồng học Thuần, mình rất thích chiếc váy này, trả lại cho mình được không?" Không phải là nhường mà là trả lại, ánh mắt đáng thương nhìn về phía Tiểu Thiên, hốc mắt đỏ hoe như muốn khóc đến nơi.

Đúng lúc này ba người Tô Khai Phong đi đến, người mở lời trước lại là Thượng Quan Dương. " Chuyện gì vậy?" Nhìn chiếc váy trong tay Tiểu Thiên, lại nhìn về phía cô ta, cậu ta hô nhỏ một tiếng, tràn đầy ngạc nhiên. " Ô, Đồng học mới, thật tình cò, chúng ta lại gặp nhau." Trên môi nở nụ cười nửa tươi nửa nhạt, đứng chần chừ, nhưng phần nhiều vẫn là lạnh nhạt xa cách. Ba chữ 'Đồng học mới' này, đúng là đủ lạnh nhạt, người ta còn không biết Ái Nhĩ Lệ Linh cô ta là ai đâu, đừng tỏ vẻ yếu ớt trước mặt người khác như vậy.

Nghe cậu ta nói vậy, trong đầu biết người này không đứng về phía mình, ánh mắt lóe lóe nhìn hai người phía sau, cô ta lại tỏ vẻ quỳnh lên, phát phát tay. " Không có chuyện gì? Không có chuyện gì? Chỉ là Đồng học Thuần thích cái váy mình chọn thôi, mình không có ý giành với bạn ấy." Trong khu này, không phải chỉ có mỗi mình bọn họ, còn không ít nhân vật khác, có thể không hẳn thuộc giới thượng lưu nhưng những nhà có gia thế hoặc quan chức cấp cao không phải không có, mà này là khu quần áo nữ, cho nên người vào trong này chỉ toàn là phụ nữ hoặc là phu nhân, ánh mắt bọn họ ngay lập tức nhìn về phía bên này.

Thấy một số người ở đó đang xì xầm bàn tán to nhỏ, tất nhiên thái độ họ không làm quá nhưng ánh mắt cũng đang vây quanh năm người, nhất là khi họ nhận ra một số người trong đám như Tô đại thiếu gia, Diệp Thiếu gia, còn có nhị thiếu Thượng quan gia, đều là con cháu của những gia đình có danh tiếng, lại nhìn đến đáng về yếu ớt đáng thương và gương mặt xinh đẹp của Ái Nhĩ Lệ Linh và vẻ mặt không chút cảm xúc, vừa bình thường vừa không nổi trội của Tiểu Thiên, tất nhiên bọn họ nghĩ, ba người sẽ lựa chọn bên vực cô ta rồi.

Trên đời này, Tô Khai Phong ghét nhất loại người dùng dư luận để đàn áp người khác, nhất là đàn áp người mà hiện tại cậu ta đang thích, còn cố tình ra vẻ mềm yếu để hi vọng được câu tình sao? Đúng là chướng mắt, nhưng lợi ích gia tộc cậu ta không thể nào xem nhẹ được, Ái Nhĩ gia lại là một gia tộc lớn, nếu xảy ra sơ xuất gì có thể ảnh hưởng đến sự phát triển của Tô gia, mấy năm qua Tô gia cũng khó khăn lắm mới chịu được biến cố sau sự xuất hiện của Thân Long, nếu giờ có chuyện gì xảy ra là không nên. Dẫn đo suy nghĩ, ánh mắt cậu ta liếc nhìn về phía Tiểu Thiên, những lần trước đồng học nhỏ này đều có thể dễ dàng hóa giải không biết lần này nhóc con có thể bình thân giải quyết được vấn đề hay không?

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Dưỡng Thê Chi Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Chương 40.3

"Tiểu Dương?" Đúng lúc này, từ phía cửa đi vào, là một người đàn ông trên người mặc một bộ tây trang, nếu không nhầm đó là đồng phục của quân đội trong những buổi hội họp cấp cao, gương mặt tuấn kiệt, dáng người cao lớn, vừa nhìn thấy trong đám người đang là mục tiêu của mọi sự chú ý, ánh mắt anh rất nhanh phát hiện ra có Thượng Quan Dương trong đó, miệng liền kêu cậu một tiếng, sau đó chân bước càng lúc càng gần về phía họ. Hình như đang có chuyện mâu thuẫn gì xảy ra ở đây? Ánh mắt anh liếc sang phía Tô Khải Phong và Diệp Luân, hai công tử thế gia này từ khi nào em trai anh lại quen biết vậy? Còn có...

Thấy họ nhìn về phía mình, anh cười cười gật đầu coi như đã chào vậy.

Nghe được giọng nói quen thuộc trầm ấm đặc trưng của Thượng Quan Lâm, cậu cũng liền hô lên một tiếng. "Anh hai." Thấy anh cười cười đi về phía mình, cậu ta lại thấy hơi xấu hổ, lại bị anh bắt gặp khi gây họa thế này.

Nhìn lướt qua người có lẽ là đối tượng cùng em trai tranh cãi, nhìn đến gương mặt xinh xắn non trẻ, đôi mắt đỏ hoe ần ạt nước, còn có dáng vẻ ủy khuất yếu đuối của cô ta, mây rậm của anh hơi nhíu lại một chút. Cô gái này trông có vẻ quen mắt? "Ái Nhĩ tiểu thư?" Bờ môi mấp máy, đúng là cô ta, thì ra tin đồn cô gái này đến nước Y là thật, ánh mắt anh lướt qua gương mặt cô ta, lại nhìn về phía em trai mình. Vô tình bắt gặp đôi mắt trong veo trong veo có vẻ... khá quen thuộc.

Hành động vô tình của anh nhất thời khiến cho đám người đang vây xem chung quanh đột nhiên sáng tỏ, biết được thân phận thật sự của cô ta, thái độ ủng hộ của những người này thuyên giảm không ít. Đối với người giới thượng lưu mà nói, mọi phép cư xử mọi lỗi xã giao đều trên cơ sở đúng chuẩn mực, đúng quy cách, có như vậy mới là một người thượng lưu chân chính. Bản thân họ coi trọng nhất là luân thường đạo lý ngoài mặt, âm hiểm xảo trá bên trong, tâm lý luôn phòng bị này nọ.

Bởi thế, họ luôn tự cao bởi xuất thân địa vị của mình cho nên khinh thường việc bắt nạt kẻ yếu thế hơn mình, nhất là ở nơi đông người, nếu thấy người khác làm chuyện như vậy, tất nhiên họ sẽ phê bình. Nhưng đó là một chuyện, còn thân phận cao quý xuất thân từ một gia đình danh giá, nhưng lại yếu đuối chờ đợi sự cầu tình và giúp đỡ mà không có khả năng tự quyết như vậy, đối với họ mà nói, nhìn vào không chỉ coi thường thôi mà chính là khinh bỉ.

Về yếu đuối, mềm mại đó chỉ là thủ đoạn của những người phụ nữ sau màn cầu chút hư vinh nên ra vẻ mềm yếu, cốt là khiến cho những gã đàn ông đã chán chê về thanh cao tự đại mà sinh ra tâm lý hư vinh khi được một người dựa dẫm tin cậy, coi bản thân như trời như biển. Do vậy, trong lúc này, trong mắt họ tất nhiên thấy cô ta quá mềm yếu, không có uy thế và khí chất của người giới thượng lưu, người như vậy lại là con gái duy độc của Ái Nhĩ Kha, thật là đáng thương thay cho ông ta.

Nhưng dù sao, cô ta cũng không phải là người nước Y, hơn nữa xuất thân danh giá, nếu là người thông minh ắt hẳn sẽ lựa chọn đứng im bên cạnh, hoặc cứ cho qua chuyện này coi như chưa có gì xảy ra.

Trong lòng Ái Nhĩ Lệ Linh âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, nếu không phải lời chào hỏi của anh làm cô ta bại lộ, cô ta tất nhiên không bị nhiều ánh mắt thiếu thiện cảm như vậy nhìn về. Nhưng đã diễn kịch thì phải diễn cho đến nơi đến chốn, cô ta liền quyết không buông tha. "Thượng Quan thiếu tướng, chào anh." Cô ta ảm ức nhỏ giọng, ánh mắt nhìn chằm chằm bộ váy áo trong tay Tiểu Thiên, lại cắn cắn môi ra vẻ ủy khuất, lời nói ra đến miệng, lại giống như sợ hãi mà nói không thành lời, mục đích là tìm kiếm chút đồng cảm của anh nhưng thất bại.

Thấy dáng vẻ uất nghẹn của cô ta, Thượng Quan Lâm nhìn em trai hỏi. "Đây là...?" Theo ánh mắt của cô ta, anh nhìn đến cô gái nhỏ trên tay đang cầm một bộ váy rất đáng yêu, đeo kiềng, gương mặt bình thường như khí chất thanh thuần như ngọc, ánh mắt Tiểu Thiên cũng nhìn sang phía anh, giống như cũng nhận ra anh là ai, ngón tay đặt lên môi có điều suy nghĩ. Một giây sao, mắt nhóc con đột nhiên sáng lên, nở nụ cười nhẹ nhàng gật đầu với anh. Nụ cười này anh nhìn sao lại quen như vậy?

Nghe anh hỏi, Thượng Quan Dương biết anh hỏi Tiểu Thiên, liền nhỏ giọng chỉ cả hai mới nghe được đáp lời anh. "Là đồng học mà em thường nói với anh đó, bạn ấy là Thiên Thiên." Ánh mắt cả hai người đều nhìn sang phía cô.

Còn lại, Diệp Luân không biết đã biến đi từ lúc nào, Tô Khải Phong thì vẫn giữ thái độ trung lập.

Thấy mọi người đều đang muốn qua chuyện này, lo bản thân đi, Ái Nhĩ Lệ Linh sâu thẳm cười lạnh, hay cho một đám người đều bênh vực nhóc con, mắc công diễn bị kịch như vậy, không ai đứng ra bênh vực, cô ta nắc lên khóc thút thít. "Không... sao, coi như chưa có gì xảy ra... hức." Rồi ngậm ngùi quay mặt đi như thể người chịu mọi sự uất ức hôm nay là cô ta, người giành thứ trên tay cô ta này là Tiểu Thiên, cô ta muốn giành lại nhưng không thành, ai biểu có nhiều người chống đối cô ta như vậy. Thân là một người không phải là người nước Y, lại bị đả ngộ như vậy, khó trách, người ngoài nhìn vào sẽ không hay.

Huống hồ đây là kết quả mà cô ta mong muốn, bởi vì đến gây chuyện, cô ta đã sắp xếp sẵn một người trong góc khuất lạng lẽ chụp lại hình, mai có thể có tin giật gân trên báo như. "Ái Nhĩ tiểu thư chịu ảm ức: Nguyên nhân bắt nguồn từ Tô, Diệp, Thượng Quan thiếu gia?" Hay. "Vì lấy lòng một cô gái, bắt chấp mâu thuẫn với Ái Nhĩ gia?", "Người nước Y: Bao che bài thi* người ngoại quốc...",... Chỉ cần tin như vậy tung ra những tin tức không tốt, sau đó đánh động cha cô ta để gã ta thể hiện chút quan tâm hoặc như đòi lại chút công đạo, không phải Tô Diệp Thượng Quan đều sẽ gặp không ít phiền toái sao. Còn có, đến lúc truy xét được nguyên nhân, tìm đến được nhóc con, với thủ đoạn của đám người giới thượng lưu này, không biết có trò gì hay để xem nữa đây. Gương mặt cúi gầm đầy uất ức của cô ta hiện lên tia gian ác.

"Khoan đã!" Bước chân của cô ta vừa đi được một chốc đã bị một giọng nói thanh thúy dễ nghe ngăn lại, ánh mắt trong suốt không chút biểu tình nhìn đến, mà giọng nói này không ai khác lại là của chính Tiểu Thiên. Gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn có hơi đơn giản và bình thường của nhóc con không có lấy một chút cảm xúc nào, nhưng ý tứ và sự nghiêm túc trong giọng nói khiến cho bước chân cô ta hơi chững lại, ánh mắt có chút ướt át quay đầu nhìn sang phía nhóc con.

" Có chuyện gì sao? Mình cũng đã nhường chiếc váy đó... cho bạn rồi mà." Biểu tình bất lực này diễn đúng là rất nhập tâm, rất đạt. Cô ta không tin nhóc con có thể phản tác được gì, bản thân biết, tuy mọi người đều không đứng ra bên vực bản thân, nhưng trong lòng họ đều định ninh cô ta là người bị hại, cùng lắm thì bị họ nghĩ là yếu đuối, hay mềm yếu vậy thôi. Nhưng dù sao coi ta có tự tin thế nào cũng biết không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất...

Trong ánh mắt có chút hồ nghi của mọi người, bước chân Tiểu Thiên chậm chậm đi về phía cô ta, trong đôi mắt trong trẻo của nhóc con lóe lên tia sáng lạnh rất nhanh không ai phát hiện được, đôi môi căng hồng nhỏ xinh mím lại một đường, thẳng thừng đứng trước mặt cô ta, nhẹ nhàng nhưng nghe ra được trong giọng nói ần ần có chút tức giận. " Bạn nói cái váy trong tay mình là bạn đã chọn trước và mình đã đoạt đồ trong tay bạn phải không???" Âm thanh không lớn không nhỏ rất dễ nghe nhưng cũng rất uy hiếp người.

Dáng vẻ hùng hổ như con mèo nhỏ xù lông này không dọa được ai, nhưng cổ tình trước đôi mắt trong vắt tinh khiết của nhóc con, cô ta lại thấy hơi e sợ, rụt rè gật đầu, sau đó lại thấy bản thân tự nhiên sợ nhóc con như vậy thật không đáng.

Thấy cô ta vẫn cương quyết nói lời trái với thực tế như vậy, Tiểu Thiên hậm hực hô nhỏ. " Nói dối! Lừa gạt! Xấu xa!" Nói liền ba từ, sau đó đi tiến gần về phía cô ta, giơ chiếc váy lên trước mặt, chậm rãi nói từng từ một. " Bạn có biết mỗi chiếc giá áo, mỗi bộ váy, mỗi móc treo, mỗi tủ kính, mỗi vị trí treo ở đây đều được đánh số không?" Nãy giờ nhóc con im lặng, bởi vì muốn biết động cơ của cô ta là gì, không ngờ cô ta còn đánh chủ ý với mình mà còn với người khác, đành phải ra mặt thôi.

Là một trung tâm thương mại lớn, với lượng hàng hóa tiêu thụ hàng tháng, hàng ngày cao, việc kiểm soát khó lòng không xảy ra sơ xuất, bị người khác ăn xén ăn bớt, cho nên thông thường, trong toàn khu đều lắp camera, nhưng vào đến khu dành cho giới thượng lưu, để đảm bảo không gian riêng, sự tư mật,... đều không lắp hệ thống theo dõi, nhưng e ngại sự cố có người bòn rút sản phẩm vì mỗi món hàng ở đây đều có giá khá cao, dễ xảy ra thất thoát, cho nên kiểm soát như thế.

Điều này đều đã được ghi bên ngoài bảng thông báo, nhưng sợ không biết mấy người dẽ ý. Tiểu Thiên sở dĩ nhớ được chuyện này vì đây chính là sản phẩm ý tưởng của chính nhóc con, nhưng không ngờ chính thứ mình nghĩ ra lại giúp mình giải quyết rắc rối như vậy. Nhưng bây giờ nhóc con nói ra những lời này, còn có biểu tình này, là muốn phản bác lại cô ta sao? Bằng cách nào đây không ai biết rõ.

Ánh mắt Thượng Quan Lâm nhìn chằm chằm Tiểu Thiên, khóe môi nở nụ cười, rốt cục anh cũng nhớ ra nhóc con là ai, không ngờ cô nhóc đáng yêu, trong trẻo ngày nào lại có sức hút như vậy.

Trong góc tối, đôi mắt lam cũng nhìn chằm chằm về bên này, trong lòng một mảnh tự hào, nhưng nhìn một đám người đặc biệt còn có người đó, anh còn không quên năm đó anh ta đã nói những lời gì đâu, trong lòng sinh ra chút vị chua. Lại nhìn về phía đối diện bản thân, là một tên đàn ông đang chia ông kính về phía đám người họ, chực chờ chụp một bức ảnh trong im lặng, anh khẽ nhếch môi cười lạnh, có vẻ Tiểu Thiên phát hiện ra hấn ta rồi. Anh có nên giúp bảo bối của anh một tay không?

Ở một địa phương khác, Doãn Thanh Thanh vừa chọn được vài bộ váy áo xinh đẹp, đang đứng chờ thanh toán, vừa hào hứng vì đến lượt mình, đến khi kiểm tra lại thẻ tín dụng mà ba ba đưa lại không thấy đâu, chắc là lúc này ở Hoa gia biệt viện thay quần áo ra đã để quên ở đó.

Bây giờ không có mang theo nó, vậy làm sao mà trả tiền cho người ta đây, ài, đang lúc bản thân đang lo lắng muốn chết, thì bất thành linh, một chiếc thẻ VIP được để ra trước mặt cô, giọng nói ngả ngón đào hoa quen thuộc cất lên. " Thanh toán cho em ấy dùm tôi."

Diệp Luân nhìn cô cười cười, cái này phải cảm ơn Hoa Mỹ Kiều có lòng báo trước cho cậu một tiếng để cậu đuổi theo con thỏ nhỏ mà cậu dỗi mất đã lâu này.

" Ai là em anh?" Lúc nào cũng bắt nạt cô, hừ hừ, lúc nào cũng tiểu hồ, tiểu miêu, tiểu cầu gì gì đó, hôm nay lại em em cái mông nhá.

Thấy cô tức giận, trái lại cậu ta càng cười. " Còn không chịu nhận, rõ là đã kiêu người ta là anh rồi." Nói xong còn giơ tay ra định vuốt ve gò má vì tức giận mà phồng cả lên của cô lại bị coi tránh được một đường ngoay ngoác bỏ đi, không thèm lấy quần áo.

Cậu ta thấy vậy liền cười cười nói với nhân viên thanh toán để hàng lại đó chút sẽ lại lấy sau, còn nháy mắt cô gái đó, cười hoa đào.

Cô vừa quay lại, thấy cảnh đó liền bỏ đi luôn. Hừ hừ, cô nhìn cậu ta lăm rồi, đầu hủ cũng bị ăn gần hết rồi, còn bị hôn lên bao nhiêu lần, chừng nào mới hết phiên đây!!! Tức chết cô!!!

Một đường đi ra đến bên ngoài thì bắt gặp cảnh Tiểu Thiên đang dùng lời nói vạch trần bộ mặt thật của Ái Nhĩ Lệ Linh.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 66: 41: Tình Dịch.

"Bạn có biết mỗi chiếc giá áo, mỗi bộ váy, mỗi móc treo, mỗi tủ kính, mỗi vị trí ở đây đều được đánh số không?" Giọng nói của Tiểu Thiên vô cùng bình tĩnh, ánh mắt thuần nhiên trong suốt lúc này ần ần lửa giận, nhưng đặc biệt sáng ngời, linh tuệ, thẳng thừng xoáy sâu vào đôi mắt Ái Nhĩ Lệ Linh, khí chất trong trẻo mà hiếp người, đồng thời khiến cho tất thấy những người đôi mắt theo đều nín thở nghe nhóc con nói tiếp. "Bạn không biết đúng không?" Một tia sáng lạnh lia qua.

Bị thái độ tự tin và có thể gọi là ngạo mạn một cách non nớt và đáng yêu này của Tiểu Thiên làm cho giật mình, trong lòng cô ta thầm than bản thân nhìn lầm người, quá xem thường cô gái nhỏ trước mắt này, ánh mắt trong vắt đó cực giống người mà cô ta căm thù, nuôi hận bao lâu nay, luôn bình tĩnh và thông thả bất kể rơi vào hoàn cảnh nào cũng chẳng hề hoảng loạn đó khiến cô ta cảm thấy áp bức vô cùng, đều có một chữ Thiên trong tên, trên đời lại có thêm một kẻ khiến cô ta tức giận mà bức bối vô phương phản kháng. "Đúng vậy... bạn muốn nói gì nữa?" Gương mặt cô ta tái nhợt, càng ra vẻ yếu ớt đáng thương, rụt rè ra mặt vì dù có bị làm cho kinh hãi, cô ta vẫn muốn tận dụng nỗi sợ của bản thân che dấu và giúp đỡ vở diễn nhảm chán của chính mình càng thêm đậm.

Nhưng thừa nhận rồi, cô ta không đoán ra được nhóc con muốn làm gì, cô ta không tin những gì mình không biết kia có thể đem cô ta định đoạt, cô ta không đoán được nhóc con đang nghĩ gì trong đầu, trong chính bản thân cô ta cũng âm thầm nghiêng rằng nghiêng lợi vì hôm nay mới nhìn rõ người mà cô ta chỉ cho là bức nền âm đạm cũng có lúc khiến người ta cảm thấy kinh ngạc như vậy. Cảm giác không biết không làm được gì, cũng không phòng bị gì, rất khó chịu, ngón tay cô ta bên dưới gấu tay áo găm sâu vào trong lòng bàn tay, ánh mắt tràn đầy hoảng sợ, đúng là vô cùng phù hợp.

"Bạn nói dối!" Tiểu Thiên khẳng định. "Nếu bạn nói bạn đã chọn nó trước vậy bạn lấy nó từ đâu? Hàng nào, kệ nào, trên chiếc móc treo nào? Nhưng chắc chắn là bạn không nhớ đâu vì bạn vốn không phải là người chọn nó." Vị trí mà họ đang đứng, ngay bên trái Tiểu Thiên và cô ta, đừng nói là chỉ một mà là có tới ba bốn hàng giá áo, sau mỗi giá áo lại là một lớp giá áo khác, muốn chỉ đúng vị trí ngay cả người chọn cũng khó hướng hồ gì là người không chọn nó.

Thấy tình hình không ổn, cô ta vội biện minh. "Mình đã nhường nó cho bạn... sao bạn còn... hức... Nhiều quần áo như vậy, làm sao mình chọn đúng vị trí được?"

"Vậy bạn có thể chọn lệch năm vị trí." Tiểu Thiên cười cười, đôi mi hơi nâng lên. "Bạn cũng sẽ chọn sai thôi." Vì bộ váy trên tay nhóc con lấy từ sào thứ hai, bên trong hơn nữa còn là vị trí rất đặc biệt. Trên cơ bản, nhóc con đã sớm biết có người đi theo mình, ngay cả ám vệ nhóc con còn nhận ra được hướng hồ cô ta. Nhưng không ngờ cô ta không chỉ muốn đánh động tới mình mà còn muốn gây tiếng xấu với người khác, cho nên nhóc con mới không dễ dàng bỏ qua, hơn nữa bản thân đã sớm nghĩ đến chuyện kia... cô ta chắc chắn cũng có phần.

Thấy Ái Nhĩ Lệ Linh định đi chọn thật, nhóc con trái lại không hề e sợ, giọng nói vẫn bình bình đạm đạm, chỉ có hơi lớn một chút để đảm người không liên quan đang xì xầm to nhỏ kia cũng nghe được, cánh tay giơ ra vừa ngăn cô ta lại, vừa hất gương mặt về phía mà tên đàn ông kia, người mà Ái Nhĩ Lệ Linh thuê chụp ảnh và viết lên báo ngày mai, đang lén đứng cạnh chụp được một tấm ảnh đắt giá để có thể thực hiện đúng theo kế sách của cô ta. "Bạn nói người đàn ông đang chụp hình ở kia bước ra được không?"

"Ai... ai chứ?" Cô ta kinh ngạc, trong lòng âm thầm mắng mình quá ngu ngốc mà để lọt lưới một con ranh gian manh như thế này. Nhưng người cô ta thuê tất nhiên cũng biết ẩn thân, bị nhóc con đánh động chắc chắn sẽ biết đường trốn đi.

Đáng tiếc, khi mọi người đều đang nhìn phía đó, thì trong vị trí mà tên đàn ông kia ẩn nấp, bị một người tập kích, chỉ cần vô thanh vô thức, đập ngã hất ta. "Bốp!!!" Âm thanh vỡ vụn của chiếc máy ảnh rắc rắc vang lên, theo sau đó thân thể tên đàn ông bất thành linh ngã sấp xuống đất, lộ diện từ chỗ nấp trước mắt tất thấy mọi người đang đồng thời nhìn về đó. Hắn ta lỉnh qunh vừa định trốn đi, thì bất gặp một đôi mắt lam lạnh lẽo nhìn mình, nhất thời thấy cả người lạnh buốt như rơi vào hầm băng, vừa sợ hãi vừa cảm thấy khó thở, cả người đơ ra quên mất nên lẩn tránh.

Lúc này Doãn Thanh Thanh và Hoa Mỹ Kiều cũng vừa đồng thời đi đến, thấy một đám người đang vây quanh nhóc con và cô ta, liền cảm thấy có phải không quá đối trùng hợp hay sao? Bọn họ đi cũng gặp cô ta, mà theo tình hình này chắc chắn là có tranh chấp với Tiểu Thiên rồi, chỉ nghe vài câu mà nhóc con nói, họ thừa biết gây ra chuyện mâu thuẫn này tất nhiên là cô ta. Còn về phần nội tình như thế nào thì hiểu được bảy phần.

"Tiểu Thiên." Doãn Thanh Thanh vừa đi đến, kéo kéo tay áo nhóc con gọi nhỏ. "Có chuyện gì vậy?" Tự nhiên gặp đồng học mới ở đây, đúng là ngạc nhiên ghê, nhìn dáng vẻ run rẩy như bị bắt nạt, cô liền không vui. Thái độ Doãn Thanh Thanh với cô ta là không mặn không nhạt, nhưng nếu gây sự với Tiểu Thiên chắc chắn cũng không phải dạng người tốt gì, hướng hồ thái độ lần đầu tiên của nhóc con với cô ta cũng khiến cho cô hơi dễ phòng.

Đối với cục diện hiện tại, Hoa Mỹ Kiều liếc qua tình hình chung coi như là đã thu xếp xong, cũng nghe được những câu nói quan trọng nhất, cũng nhìn qua biểu tình của đám người Thượng Quan Lâm, Tô Khải Phong. Ánh mắt không chút thân thiện nhìn chằm chằm Ái Nhĩ Lệ Linh, cô cười nhạt mấp máy môi, nhưng lời nói ra lại là hướng về phía Tiểu Thiên nói. "Đồng học Ái Nhĩ lại gây chuyện với bạn à?" Một chữ 'lại' này chú ý nhấn mạnh, không khó nghe ra sự bài xích cùng châm chọc trong đó.

Chuyện này, đến giờ phút này tự nhiên mọi người đều hiểu rõ, đám người vây xem tự dưng cũng biết mình bị người ta tính kế liền không vui rồi đi, âm thầm liệt Ái Nhĩ Lệ Linh vào danh sách đen, mà đám người Tiểu Thiên tự nhiên cũng lười dỗi co với cô ta, nhiều người một ý lựa chọn rồi đi.

Lấy thân phận của mình Thượng Quan Lâm miễn cưỡng cho cô ta chút mặt mũi. "Ái Nhĩ tiểu thư, lần này chơi vui rồi, tôi sẽ kêu người đưa cô về trước."

Cô ta liền liếc anh, phần nộ giận chân bước đi.

Nhìn bóng dáng cô ta đã khuất xa, anh mới quay đầu, hướng vào góc tối kia, cười cười băng quơ nói. "Không ngờ nhóc con lại thú vị như vậy." Tuy gương mặt không nổi trội nhưng khí chất lại cực kì thu hút người khác, nhất là đôi mắt sáng ngời kia, hướng hồ lại còn thông minh và

Đáp lại chỉ là một đôi mắt xanh tràn đầy lạnh lùng và uy hiếp nhìn đến rồi bóng dáng thân nhiên biến mất tăm, chỉ để lại một tàn ảnh lạnh lẽo...

Trước giờ Thượng Quan Lâm anh còn chưa biết thế nào là thua cuộc đâu, Tiểu Thiên... chắc chắn phải thuộc về anh.

---- Nhân vật phụ tranh quyền lên sóng ---

Thượng Quan thiếu tướng: Tác giả!!! Xung quanh phạm vi một km, quân lực, pháo binh đã bao vây, cô ra đây hay là muốn tôi san bằng nhà cô thành bình địa!!!!???

Đồng chí Vy: Sáng sớm kiu réo giề... ế... này này... * Giật mình *

Thượng Quan thiếu tướng: * Mặt lạnh * Tôi thấy cô dim tôi từ đầu truyện đến cuối phần một mới có mặt được vài chương, dù gì tôi cũng là nam phụ chính. Cô coi vậy mà được sao???

Đồng chí Vy: * Mặt tỉnh * Phụ thì phụ đi rồi còn phụ chính. Vốn định cho anh lên mặt nhiều hơn... hừ hừ... cho lặn tới phần 2 bây giờ!!!

Thượng Quan thiếu tướng: Cô dám!!!

Đồng chí Vy: Được rồi, để phần 2 cho xuất hiện nhiều hơn, cho thêm chút máu để làm nam chính điều đúng một chút. Được ngen! * Xách gối vô nhà ngủ tiếp *

Hoắc băng sơn: Hừm???!!!

Đồng chí Vy: * Đã chạy mất dép *

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Dưỡng Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Chương 41.2

Tôi đó, tại Hoắc Trạch...

"Thượng Quan thiếu gia, hiện tại Thiếu gia chúng tôi còn chưa có trở về, làm phiền cậu hoặc là chờ, hoặc là liên hệ thiếu gia trước?" Phúc bá cúi đầu nghiêm chỉnh nói với người thanh niên vừa bước xuống xe. Ánh mắt anh ta lướt qua, không nghĩ là ông đang nói dối, lấy thái độ này có vẻ như anh đã nói với ông trước để ông đứng ở đây đón mình. Đoán được anh ta sẽ đến sao? Cảm giác bị người khác đoán trúng suy nghĩ cũng không vui vẻ gì.

Trên cơ bản, trong suy nghĩ của Phúc bá, người như Thượng Quan Dương này và thiếu gia, tương đối giống nhau, đều là những người hội tụ được sự khôn ngoan và bản lĩnh của những kẻ sỏi đời, nhưng so ra, anh vẫn hơn anh ta một bậc ở phương diện nào đó. Có nhiều khi, con người phải trải qua đau khổ mới thấu hiểu được cảm giác hụt hẫng mà thời gian không bao mòn được và bài học nhận ra từ đó, anh ta vẫn còn thiếu hai chữ mất mát ấy. Hi vọng anh ta sẽ không làm ra chuyện khiến thiếu gia phải nhọc lòng, ông dù sao cũng cùng với nhà Thượng Quan gia có chút quen biết, ông không muốn hai người đàn ông, một là chủ nhân, một là đứa con của em gái mâu thuẫn với nhau đâu, vì ông chắc chắn ông ta sẽ không đứng về phía anh ta mà phản bội lại thiếu gia mình.

Mi mắt anh ta sụp xuống, trong lòng hơi lạnh lẽo, anh đây là muốn ngăn anh ta ở ngoài cổng như vậy sao? Đúng là không muốn cho mình bất cứ cơ hội nào, anh bắt đầu nghi ngờ tư tưởng chiếm hữu mãnh liệt đó có còn đơn thuần như mình đã suy nghĩ nữa không? Hay đã tiến triển đến mức nào rồi và liệu rằng nhóc con có thực sự được anh làm cho lay động hay không? "Tôi không đến tìm anh ta, tôi đến tìm Tiểu Thiên." Vừa nói anh ta vừa đặt chìa khóa xe vào nam hầu đứng gác bên ngoài cửa Hoắc Trạch.

Đôi mắt Phúc bá lóe lên tia sáng lạnh, nhưng rất nhanh thu liễm. "Vậy mời Thượng Quan thiếu gia vào trong, tôi sẽ cho người mời Tiểu Thư." Tầm lưng hơi cúi, lịch thiệp chấp tay hướng vào.

Ánh mắt anh ta nghiêng qua nhìn Phúc bá, bước chân đi lướt qua, ngay lúc vừa đi qua trước người ông, anh ta mấp máy môi nói một vài lời mà chỉ hai người họ nghe được. "Cậu, nhắn với anh ta tôi có thông tin về chuyện Hoắc phu nhân năm đó." Rồi bước vào trong. Chuyện năm đó, chắc hẳn anh còn không ít khúc mắc, thân phận, sự việc, con người dường như đều đã được ông ấy che dấu vô cùng kỹ lưỡng, cũng vì bí mật này, mà toàn bộ trên dưới mấy mươi mạng người Tề gia, trừ Tề Tiên sinh và Tề Mặc Hiên đều đã bị bôi tán. Tuy là người đứng ngoài, nhưng ba anh lại có vị trí đặc thù, biết ngọn nguồn cũng không chỉ một hai.

Đi theo chân anh ta, Phúc bá âm thầm phân phó người thông báo với Hoắc Minh Long, một bước rồi lại một bước dẫn người vào đến phòng khách của Hoắc Trạch, Tiểu Thiên đang cùng Tiểu Tiểu chơi ở đó.

Lúc bước vào, hai người nhìn thấy chính là hoạt cảnh như thế này.

Tiểu Thiên: Tiểu Tiểu, sao Long còn chưa về?

Tiểu Tiểu: Gâu gâu * Không biết *

Tiểu Thiên: * Lắc lắc thú sủng * Sáng nay Tiểu Thiên gặp lại người kia?

Tiểu Tiểu: Gâu Gâu... * Vênh tai * Gâu ừ... * Người kia là ai? *

Tiểu Thiên: Tề... Không phải... là anh trai của Dương Dương. * Mím môi *

Nhóc con vừa nhìn liền biết người đó là Tề... mà không, anh ta là Thượng Quan Lâm, người mà nhiều năm trước đã giả trang thành Tề Mặc Hiên đến gặp Long, như vậy là có quan hệ với Long, nhóc con đang suy nghĩ không biết có nên xem người đó như là bạn như Vũ Vũ (Mộ Thắng Vũ), hay Tư Tư * (Mặc Tư Di) của Long không? Nhớ thái độ của Long với người đó cũng không tốt lắm, nhưng mà anh ta lại là hai trai của Dương Dương, nhóc con cũng không phải chưa từng nghe cậu ta nói qua về việc anh trai tài giỏi như thế nào, nghe cũng không giống như người xấu. Đợi Long về rồi hỏi đã.

"Đang nói về tôi sao?" Thượng Quan Lâm chậm rãi đi đến, ánh mắt liếc qua phía con thú sủng béo ú nào đấy, đang tràn đầy phòng bị nhìn mình, rồi mới dời tầm mắt về phía nhóc con, ánh mắt thoáng ngây ra khi nhìn đến gương mặt khác hẳn với ban sáng, tuy anh ta sớm nhìn ra là có thiết bị ẩn diện, là hàng mới nhất, có khả năng biến đổi gương mặt thật thành như người khác mà không cần bất kì loại dịch dung gì, nhưng không ngờ đằng sau chiếc kính ấy lại là... gương mặt xinh đẹp như vậy.

Mái đầu hơi cúi, đôi mắt tròn xoe trong veo như hai viên ngọc nhỏ, tỏa ra ánh sáng trong trẻo và thuần khiết nép mình dưới đôi hàng mi đen dài, từng sợi mi cong cong hơi vênh lên nhấp nhô và run rẩy theo từng nhịp nhấp nháy. Ánh sáng đèn trần kẻ một đường dài xuống gương mặt nhỏ nhắn, phát họa cánh mũi tinh tế trắng nõn, làm sáng rõ đôi gò má hồng hào như thoa phấn, khiến cho đôi môi nhỏ xinh mềm mại, phần nộn như hai cánh hoa đào càng thêm xinh xắn, phối hợp với đường cong gương mặt được tạo tác một cách tự nhiên mà cũng thuần nhiên nhất, làm cho nhóc con trở nên vô cùng thu hút ánh nhìn, nhất là đáng vẻ ngây ngô phớt chốc, đáng yêu không thể tả.

"Tiểu Thư, đây là Thượng Quan thiếu gia." Phúc bá bình giọng phân phó.

Nghe thấy giọng nói nửa quen thuộc nửa xa lạ của anh ta, lại nghe ông mờ lờ, Tiểu Thiên hơi ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn sang, thấy quả nhiên là người mình đang nói đến, hơi có chút giật mình, đúng là trùng hợp, liền mím môi cười một cái coi như chào hỏi, câu nói đầu tiên lại là. "Long chưa về đâu." Nhóc con đoán người anh ta đến tìm chắc không phải là mình đâu và vì mới chỉ gặp qua hai ba lần, nên nhóc con cũng không biết nên nói gì đành thông báo anh ta một tiếng như vậy.

"Tôi đến tìm em" Thượng Quan Lâm, ngồi vào chiếc ghế bên phải, đối diện chỗ nhóc con đang ngồi, liền ngay lập tức có nữ hầu tiến tới chăm trà và chuẩn bị sẵn cả phê nếu anh muốn dùng.

"Gâu gâu..." Tiểu Tiểu dường như nghe hiểu liền nhảy một cái phốc từ trên tay nhóc con xuống bàn, nghe răng nanh nhỏ xiu, gió móng vuốt cùn ra đe dọa anh ta, thái độ không có một chút thân thiện. "Gâu gâu..." Nó trừng mắt nhìn tên đàn ông xa lạ đột nhiên đến tìm tiểu thư một cách tràn đầy cảnh giác, người này mang đến cho nó cảm giác rất là nguy hiểm, rất là lợi hại, tiểu thư từ khi nào quen biết anh ta, phải nhanh chóng bảo vệ tiểu thư mới được, hừ hừ, nó mới không sợ vì Hoắc đại băng tằng đã hăm he nó phải luôn quan sát bảo vệ tiểu thư thì sẽ có thưởng đâu. Mặc dù ngoài mặt thì nó và anh luôn trong tình trạng giằng co, nhưng nó từ sớm thì phủ phục dưới tay anh còn hơn là người đàn ông khác. Nay bất thành linh một người xuất hiện, nó phải bảo vệ chính kiến quan điểm của mình ngay.

Nhìn con thú nhỏ đang sùng sộ ra vẻ đáng sợ, dùng ánh mắt tràn đầy hiềm nghi với mình, anh ta trái lại không có chút sợ hãi, mấy cái móng nhỏ với vài cái răng bằng hạt đậu ấy thì có thể làm gì. "Nó dường như không thích tôi lắm." Ngón tay thon dài chỉ chỉ.

Thấy thú sủng bắt thường, Tiểu Thiên cũng hơi phòng bị nhìn anh, vươn tay bắt lấy Tiểu Tiểu ôm vào trong ngực, vuốt vuốt chòm tóc nó. "Tiểu Tiểu ngoan." Sau đó quay qua nhìn anh ta nói. "Tiểu Tiểu bình thường rất dễ nghe, chỉ trừ phi là người xấu mới cư xử như vậy." Nhóc con thẳng thừng nói, ánh mắt híp lại nhìn anh ta.

Người xấu??? Anh ta vuốt vuốt cánh mũi, bị người ta nói như vậy trực tiếp, nhìn anh ta giống một kẻ đại gian đại ác lắm sao?

Thấy anh ta hơi khó xử, Phúc bá đành tiến lên phân bua. "Tiểu thư, chắc tại Tiểu Tiểu ngại người lạ thôi." Dù sao anh ta vẫn là cháu ruột của ông, đứng một bên cũng không hay.

Ngay lúc này, giọng nói trầm tĩnh lạnh lùng như hàn băng cất lên, đem cục diện trước mắt xé toạt. "PHúc bá ông lui ra đi." Đôi mắt lam liếc qua phía anh ta tràn đầy lạnh lùng, quả nhiên là tìm đến đây, nếu anh ta đã có chuyện muốn nói, anh cũng không ngại lắng nghe...

* Mặc Tư Di (An Từ): Là một nhân vật trong hệ liệt Trùng sinh sinh chi huyền thân vệ sĩ, mà tác giả dự định viết. (Thật ra viết rồi, nhưng đã bị xóa)

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 68: Chương 41.3

Cảm giác lạnh lẽo này, so với 10 năm trước không biết đã bằng giá hơn không biết bao nhiêu lần, ánh mắt kia cũng đã trở nên thâm trầm và uy nghiêm đến đáng sợ. Trong lòng Thượng Quan Lâm nghĩ, đây đã là lần thứ 2 hai người gặp trực tiếp nhau, nhưng trong lòng cả hai vẫn giữ nguyên tư thế cảnh giác. Một người là tinh anh bạch đạo, một người lại là lão đại hắc bang, đều là nhân ngách, nhưng hôm nay là anh ta đến tìm Hoắc Minh Long thương lượng, tự nhiên có chút yếu thế hơn. Nghĩ đến thông tin mà mình có trong tay, Thượng Quan Lâm tự tin bản thân nắm được phần nửa phần thắng.

Đôi mắt lam như một đôi bảo thạch sáng lên tia lạnh lẽo và chết chóc, mái tóc hơi tán loạn vừa có phần tùy hứng, lại vừa vô tình toát lên một vẻ phong trần và cuốn hút của một người đàn ông từng trải, bóng dáng cao lớn và lịch lãm bước ra từ phía sau lưng Tiểu Thiên, nhẹ nhàng ôm lấy nhóc con rồi để bóng dáng bé nhỏ ngồi vào trong lòng mình, đem sườn mặt cương ngạnh cọ cọ lấy gương mặt mềm mại của nhóc con, khiến đôi môi nhỏ xinh của ai kia bật ra tiếng cười khê, mấp máy một lời chào ngọt ngào như mật. "Long, về rồi." Đây là nói với Tiểu Tiểu, liền hào hứng đem thú sủng thả vào tay nữ hầu đã đứng sẵn bên cạnh, rồi ngoan ngoãn ngồi yên, ánh mắt lúng liếng nhìn sang phía anh lại dời sang phía Thượng Quan Lâm, từ vui vẻ đôi một cái thành tràn đầy phòng bị, chộc cho người đàn ông nào đấy đắc ý không thôi. (Tác giả: Đại bàng son, không ngờ cũng mang tư tưởng tiểu tư sản như vậy. * Tắc lưỡi *)

Thượng Quan Dương nhìn anh âm thầm đánh giá, lại dời mắt về phía Lôi, người đang đứng cạnh mình, trên người Lôi vẫn tàn mát một chút mùi máu tươi nhàn nhạt, chắc không phải là...

"Mục đích?" Bạc môi mỏng nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo. Người tốt không đến, người đến không tốt, hôm nay anh ta lại vô duyên vô cớ đến đây như vậy chắc không phải vì chuyện gặp nhóc con như vậy, còn nói với Phúc bá thông tri với anh, thì có nghĩa là muốn gặp anh. Trước giờ anh thừa nhận đối với Thượng Quan gia hầu như không muốn đánh giá gì nhiều, chuyện của hai mươi mấy năm trước, thiết nghĩ đến giờ Thượng Quan đại tướng hẳn chẳng còn nghĩ đến làm gì nữa, nhưng hôm nay anh ta đến đây gặp anh nhằm vào chuyện của mẹ mình, như vậy chắc chắn, nếu anh ta không có thông tin gì đó chính xác thì chắc hẳn sẽ không dám tùy tiện đến đây và cũng không tự tin đến như vậy.

Thấy anh đã trực tiếp như vậy, anh ta cũng không vòng vo, liền mở lời. "Trước khi chúng ta trao đổi thông tin, tôi muốn đưa ra yêu cầu trước." Anh ta biết, thông tin mà mình có trong tay mà nói, chính là điều mà anh vẫn tìm kiếm bấy lâu nay, rằng chuyện năm đó xảy ra là như thế nào và đã đi đâu về đâu, những điều mà một cậu bé bốn tuổi đến anh hiện tại bây giờ vẫn đang tìm kiếm. Sự thực người gây ra và nguyên nhân của mẹ anh năm đó?

Mi mắt hơi rũ xuống che khuất đi ánh sáng vừa sáng lên trong đôi mắt lam, anh phân vân, nếu anh ta thông minh, nên biết mình có thể đòi hỏi ở anh điều gì, nếu anh ta ngu ngốc muốn có được thứ mình không nên có thì tốt nhất không nên đến đây gặp anh để làm gì. "Nói."

Khóe môi anh ta nhếch lên nụ cười, bản thân anh ta thực sự muốn biết, so với sự thật về năm đó, và bảo bối của anh hiện tại là chiếm một phần lớn như thế nào trong lòng anh. "Thứ tôi muốn là Tiểu Thiên." Cảm giác này giống hệt như trở lại nhiều nhiều năm về trước, cũng cùng là một đoạn đối thoại, cũng là những con người chảy chung một dòng máu với những người năm đó, cũng là anh và anh ta.

Ngày đó, Hoắc Mạnh Hùng đã lựa chọn Vân thay vì lựa chọn đáp án cho cái chết của mẹ mình, để rồi ông suýt mất đi tính mạng lẫn người phụ nữ mình yêu, nhưng cái đánh đổi đó là đáng giá, sự thật là ông không mất gì cả, nhưng đó là bởi vì sự hiểu lý lẽ của Thượng Quan Bắc Hàn - cha của Thượng Quan Lâm. Nhưng còn anh thì sao, liệu rằng anh có đánh đổi nhóc con đổi lấy thứ mà mình vẫn hằng tìm kiếm?

Anh ta và ba mình thật giống nhau. Và anh với ba anh cũng vậy. "Tôi không đồng ý. Đừng bao giờ đấy nữa!!!" Anh vừa nói, vừa ôm lấy nhóc con đã rúc trong lòng mình say ngủ từ lúc nào không hay, xoay lưng toan rời đi.

Nhìn động tác của anh, Thượng Quan Lâm trong lòng hơi gấp rút, nhưng trên mặt biểu tình vẫn là đắc thắng, khóe môi tràn ra một nụ cười nhạt. "Anh nên biết người năm đó hãm hại mẹ anh là một phụ nữ. Và hơn hết, anh với Tiểu Thiên sẽ không có kết quả tốt đẹp đâu. Bởi vì..." Anh ta nhấp một ngụm cà phê, nhìn bóng lưng của anh rồi đi quyết tuyệt, cũng liền đứng dậy, chuyện đi này coi như vô ích, trong lòng thâm than bản thân tính toán sai lầm. Nhưng không sao, thông tin này, anh ta có cảm giác về sau sẽ hữu dụng đấy...

--- Phân cách tuyến Từ đây sẽ loạn ---

Ôm nhóc con trở lại phòng ngủ, vừa đặt bảo bối mềm mại của mình xuống giường, nhóc con đã ngo nguây thức dậy, trong lúc thim thíp nhóc con vẫn mơ mơ màng màng nghe được không ít chuyện, đôi mắt nhấp nhem nâng lên nhìn anh, nửa mơ nửa tỉnh hỏi. "Tiểu Thiên có quan trọng với Long không?" Vừa nói, nhóc con vừa lồm cồm ngồi dậy, cánh tay nhỏ bé ôm lấy cơ thể to lớn của anh, mái đầu tựa vào lồng ngực to lớn vững chãi, lắng nghe nhịp tim đập thình thịch của anh.

Lòng anh mềm xuống, dùng giọng nói dịu dàng đến nhỏ nước nói với nhóc con. "Rất quan trọng, quan trọng hơn bất cứ thứ gì trên đời này." Quan trọng đến mức anh không dám tưởng tượng đến một ngày đánh mất bảo bối trong tâm khảm này của mình, thì bản thân sẽ như thế nào, sẽ đau khổ hay suy kiệt như thế nào, sẽ đối mặt với bản thân như thế nào. Nhưng sự thật là anh vẫn sống rất tốt, vẫn cố duy trì như chưa có chuyện gì xảy ra, chỉ có trái tim trong lồng ngực như bị khoét đi, không có vui buồn giận hờn gì nữa... khó khăn còn hơn chết.

Nghe anh nói vậy, Tiểu Thiên gật đầu cười hi hi đáp lời anh. "Tiểu Thiên cũng vậy." Ngón tay nhỏ mân mê cúc áo, mái đầu hơi cúi, tới giờ nhóc con và Long đi ngủ rồi, liền tự nhiên muốn thay bộ đồ kín kẽ đang mặc ra để cùng Long ngủ. Nhưng đến nửa chừng, bàn tay lại bị anh kéo lấy, cơ thể liền nghiêng người tựa đầu vào lồng ngực to lớn của anh, nhóc con cũng liền ngoan ngoãn để cho anh ôm.

Hôm nay anh đã đánh đổi một thứ vô cùng quan trọng để giữ lấy nhóc con, không phải là anh không muốn biết điều đó, mà nó anh có thể tìm ra được, còn nhóc con... anh chưa từng xem là một món đồ vật mà tùy tiện trao đổi như vậy. Nếu đến một ngày, nhóc con thực sự muốn rời xa anh, anh vĩnh viễn sẽ không cản trở sự tự do đó... "Ừm." Anh mấp máy môi, trong lòng ngọt ngào và chua xót bủa vây, nhưng nhiều hơn vẫn là hạnh phúc.

Bàn tay to lớn giúp nhóc con nào đấy đã lại ngủ mất thay hết quần áo, lại mặc vào áo sơ mi của anh, trong lòng thầm thở dài lại có chút phấn khích, không bao lâu nữa nhóc con đủ tuổi rồi, đến lúc đó có thể danh chính ngôn thuận trở thành người phụ nữ của Hoắc Minh Long anh rồi.

Đêm đó hai người đều ngủ rất ngon, mơ thấy giấc mơ được sống hạnh phúc bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Dưỡng Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Boss.

Như những chiếc bánh răng trong trục xoay của một cỗ máy đồ sộ, chiếc bánh răng lớn nhất đã di động, mọi thứ theo đó bắt đầu đi vào trật tự và nề nếp, ăn khớp và bài bản, quá khứ và hiện tại, sẽ lại một lần nữa tái diễn.

Trong một căn phòng tối, người đàn ông có một đôi mắt tà ác lúc này đây lại tràn ra một sự mê man và đau thương khôn tả, vẫy vùng trong tuyệt vọng như một loài mãnh thú bị vây khốn đến đường cùng không đường thoái lui được, nó từng là chúa tể một thời, bây giờ lại như một con chó già không chút hơi sức gục trước vực sâu, trước mặt là một đoàn lính cầu đang chờ cầu xé nó. Mi mắt gã ta nhắm lại, trong lòng đẹp đi mớ muộn phiền, nhấp điều xì gà kẹp giữa hai ngón tay, thả ra một ngum khói trắng đục, bạc môi khô khốc mấp máy hỏi. "Cô ấy sao rồi?"

Người hầu tá trung thành không nhận được bị thương trên gương mặt người đàn ông đã quen gần gũi và hung tợn, ông ta cúi người, trầm giọng đáp. "Phụ nhân vẫn vậy, vẫn điên cuồng gọi tên..." Lời nói chưa dứt câu, gạt tàn thuốc đã vội phi thẳng và mặt ông ta. Có thể tránh, nhưng ông ta lại không tránh, thân thể vẫn đứng vững như kiềng, không chút lung lay dao động, mặc cho máu trên trán đang chậm rãi lăn từng dòng từng dòng xuống.

Gã đàn ông, lạnh lùng nhìn ông ta, gã không cần ông ta nói những lời khó nghe đó, ngón tay sờ lên chiếc nhẫn bạc, nổi tức giận và ghen tuông cứ điên cuồng xâm chiếm cơ thể, trí óc, hẳn ta đã chết vì sao, vì sao cô ta lại cứ mãi theo đuổi người đó, vì sao?!!! Trong sự chua cay và uất hận, gã ta quát. "Đem cô ấy vào đây!!!" Trong con ngươi sáng bùng lên ham muốn giết, một màu sắc kinh tợn hiện lên, gã lại quay về với sự bạo tàn và cuồng loạn.

Bên ngoài tòa biệt thự, sấm rền vang lóc sáng cả khung trời, không một giọt mưa nhưng lại âm u khác lạ. Trong căn phòng sâu thẳm nhất, trong tiếng rên rỉ mê man không ý thức của người phụ nữ là âm thanh thở dốc và tiết tấu mãnh liệt ra vào của một gã đàn ông.

---- Phân cách tuyến không có tên ----

"Long, um... đừng mà..."

"Á á... ư..."

"Hu hu... đừng động nữa..."

"Buông tha... hức..."

"Không chịu nổi mà... um um..."

Nhìn gương mặt nào đấy đã đỏ bừng vì ghen, đôi mắt trong veo đã sưng nước từ lâu, áo thun trên người sớm đã xộc xệch và thấm đẫm mồ hôi ẩm ẩm, thấy cái miệng thở dốc luôn miệng xin tha, anh mới ngưng tay. Đem mái tóc vén ra hai bên mặt, tự tay với lấy khăn ướt đã chuẩn bị sẵn lau sạch gương mặt nhỏ nhắn đã bần bần, nhẹ nhàng vuốt ve lưng nhỏ giúp nhóc con nhuận khí, thấy bảo bối đã có vẻ hòa hoãn dần dần lấy được hơi sức, anh liền vờn tay ôm lấy bóng dáng nhỏ nhỏ vào người, để nhóc con nửa ngồi nửa quỳ trên người mình ánh mắt dịu dàng nhìn, nhưng giọng nói lại nghiêm khắc như quân lệnh. "Có khai không? Hừm." Vừa nói vừa không nhận được bẹo vài cái đôi má hồng hào mềm mại. (Tác giả: Đại ca, lạnh lùng đầu, sắc bén đầu, móng vuốt đầu rồi...)

Bị chọc cười đến không còn hơi sức mà ra tiếng, Tiểu Thiên nâng mắt lên nhìn, rồi lại nằm bẹp lên người anh, thụ hưởng sự chăm sóc của anh, trong lòng vì câu hỏi của anh mà bối rối không thôi, nhưng nhóc con vẫn đinh ninh không nói ra một lời nào. "Không nói mà." Kháng cự cứng rắn không thành, nhóc con liền mềm giọng ướt át, ánh mắt tròn xoe trong veo lại bắt đầu trở nên mờ đục, lần này là bởi hơi nước và những giọt nước mắt dần dâng lên nơi mí, mái đầu cúi xuống, chôn trong hõm vai anh, cánh tay buông lỏng, môi đỏ ửng xuống, như sắp khóc đến nơi.

Nhiều năm như vậy, nhóc con vẫn giữ vẹn nguyên lời hứa với người đó, vẫn không tiết lộ về bất kì điều gì, người đó cũng dần dần trở thành thân thuộc với nhóc con, còn từng giúp đỡ rất nhiều, người đó còn dạy nhóc con làm sao có thể trở nên mạnh mẽ, mặc dù đến giờ vẫn không biết vì sao người đó lại ở trong biệt viện này, nhưng nhóc con tin người đó sẽ không hại mình. Nhưng chuyện lần trước đối phó đám người kia, Long làm sao lại có thể bỏ qua dễ dàng như vậy được, còn chuyện lần trước bộ quần áo, còn có... rất nhiều chuyện, người đó nói, chỉ cần đợi một thời gian nữa thôi, Tiểu Thiên có thể nói với Long, nhưng là khi nào, một ngày, một tháng, một năm hay là vài năm nữa, nhóc con không biết nữa. Nhưng hứa là phải giữ lời.

"Tiểu Thiên, người đó sẽ không làm hại Tiểu Thiên?" Anh vẫn không nhận được phải mềm lòng, giọng nói cũng dịu xuống.

Nhóc con liền dụi dụi vào lòng anh gật đầu.

(Ma nữ: * Ôm Tim * Tồn thương, oa oa... ta giống người xấu lắm sao?!)

Vậy là không định nói cho anh nghe, anh đành tin tưởng nhóc con một lần, anh tin mắt nhìn người của nhóc con sẽ không sai, nếu có sai anh vẫn sẽ bảo

vệ nhóc con thật tốt, sẽ không bị tổn thương. Nghĩ nghĩ, để tránh đi vấn đề không có lối ra này, anh liền nâng gương mặt mềm mại của nhóc con lên, cẩn thận xoa xoa mí mắt, thấy nhóc con không có khóc, còn mỉm cười với anh, vậy là tốt rồi, nhìn nhìn nhóc con, bạc mũi mông mấp máy nói. "Tiểu Thiên hôm nay có muốn đến công ty Long không?" Anh đã định mang Tiểu Thiên đi sớm hơn, nhưng lại chần chừ, anh không muốn bảo bối nhìn thấy mình làm việc lại quyết tuyệt và lạnh lùng như thế nào.

Công ty Long? "Có a." Tiểu Thiên liền nhanh chóng đáp lời. "Có phải tòa nhà cao cao lần trước không Long?" Nhóc con nhớ lần đó khi Lôi chở hai người và X thị, có lần đã chạy qua đó, nó rất cao, mấy chục tầng, người ra người vào tấp nập, Long nói đó là nơi Long làm việc mỗi ngày, Long nói mỗi ngày Long đều đến đây, một ngày nào đó Long sẽ mang Tiểu Thiên đến đây tham quan. Nhưng Tiểu Thiên không muốn chỉ tham quan, Tiểu Thiên còn muốn cùng làm việc với Long. Mà hình như Long đã hứa như vậy rồi.

Nhớ đến dạo trước, hai người có từng nói qua Lôi và phụ tá và cũng là thư kí của Long, Tiểu Thiên nghĩ nghĩ, ngón tay vẽ vẽ vài vòng lên ngực anh, trong lòng âm thầm nhăm nhăm. "Tiểu thiên sẽ là thư kí riêng của Long.. ừm ừm.. vậy Long là gì của Tiểu Thiên..." Ừ, Long là gì ta? Là gì?

Vừa bắt lấy móng vuốt nhỏ đang làm loạn của nhóc con, anh vừa đáp lời. "Long là boss của Tiểu Thiên." Boss và thư kí? Anh ngờ ngợ thấy hình như mối quan hệ này hơi mập mờ.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Dưỡng Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Chương 42.2

Từ một đoạn rất xa nhìn đến, đã thấy một tòa cao ốc cao chót vót, trụ sở của Siêu tập đoàn Thần Long, như vươn tới trời, nằm ngay giữa trung tâm thành phố, tại địa điểm nổi bật nhất, xung quanh đều là các quảng trường, công viên và các công trình kiến trúc công cộng đại diện cho bộ mặt của thành phố, tòa cao ốc đứng giữa một khuôn viên rộng lớn trống trải, vừa là tâm điểm, vừa lợi dụng tất cả mọi cảnh vật xung quanh làm nền cho nó.

Năm năm trước, lúc tòa cao ốc này xuất hiện, thực ra chung quanh cũng không hoàn toàn trở nên thoáng đãng như vậy, công viên cây xanh quảng trường đều không tự nhiên xuất hiện, đều là do có người thấy không thuận mắt, liền tiện tay thu mua một lượt, lại trải qua nửa năm tu bổ xây mới, đẹp bót đi, liền bày ra cục diện thế này. Tòa cao ốc sừng sững bề thế, cũng đã theo kế hoạch mà xây dựng cao hơn cho đúng với khả năng chống đỡ của nền móng bên dưới và để phục vụ cho công việc ngày càng phát triển hơn nữa của siêu tập đoàn Thần Long.

Theo thói quen, Lôi lái xe một đường rẽ vào thang máy, để được đưa xuống tầng, sau đó từ đó chạy ra và rẽ vào vị trí đỗ quen thuộc. Ánh mắt liếc qua gương chiếu hậu, nhìn đến vị trí ghế sau hôm nay lại có thêm một người ngồi, trong lòng nhất thời nhớ đến câu nói bông đùa mà trước đây, Mộ Thắng Vũ trêu chọc anh ta, khi bắt gặp anh ta và Mị cùng đi thực hiện nhiệm vụ, hình như là. "Đưa vợ đi làm?!" Đúng là như vậy, hôm nay Hoắc thiếu lại có hứng đem bảo bối của mình đến nơi làm việc, vậy tốt nhất bản thân không nên làm... 'bóng đèn' thì phải.

Cho nên để hai người Hoắc Minh Long và Tiểu thiên xuống xe xong, anh ta lại viện cớ mà vòng đi mất.

45 phút trước, trong phòng thay đồ của Hoắc trạch.

Nữ hầu: Tiểu Thư sẽ đi đến nơi thiếu gia làm việc sao?

Tiểu Thiên: * Nghiêng đầu * Ừm - Cho nên nhóc con mới mặc bộ đồ công sở, vừa có áo sơ mi, đầm công sở, tất chân đen, giày cao gót.

Nữ hầu: * Cười thần bí * Trông thì giống một nữ thư kí rồi, nhưng mà tiểu thư biết, thư kí còn thiếu cái gì không?

Tiểu Thiên: ??? * Lắc đầu *

Nữ hầu: * Lại gần nói nhỏ * Sù sì sù sì...

Tiểu Thiên: Thật sao?! * Ngạc nhiên *

Nữ hầu: Tất nhiên, đặc biệt là nữ thư kí.

Tiểu Thiên liền gật gù nghe, thấy có vẻ cũng đúng, bên ngoài có tiếng của anh truyền tới, nhóc con liền tạm biệt nữ hầu một tiếng rồi bước ra.

Nhìn theo bóng lưng của Tiểu Thiên, nữ hầu cười gian xảo, ngón tay trong không khí có chút dị động, liền khiến cho bộ váy công sở của nhóc con có chút thay đổi. Thời điểm đó sắp tới, giúp đỡ e là cô chỉ có thể giúp được bao nhiêu đây thôi...

Bước vào thang máy để đưa hai người từ tầng hầm số tám lên đến tầng cao nhất dành riêng cho tổng giám đốc cũng phải mất một khoảng thời gian,

thang máy vừa ngừng lại, vừa kêu ding lên một tiếng, ánh sáng đèn flash kiểm tra liền chiếu rọi vào đồng tử hai người, nhận dạng là người được cho phép đi vào, cửa thang máy mới mở ra, đằng sau cánh cửa đó là văn phòng chính nơi anh đến và làm việc mỗi ngày.

Toàn tầng diện tích bằng một nửa diện tích tầng trệt, nhưng lại phân ra nơi làm việc và nơi nghỉ ngơi rất rõ ràng, để tận dụng tốt ánh sáng cho phòng làm việc các bức tường đều được tạo thành từ các tấm kính cường lực một chiều, có khả năng chống chịu được với thời tiết, và với cả một số loại thử nghiệm về sức bền như đạn bắn thường, thậm chí là bắn tia, cắt kính bằng kim cương. Vì xây dựng như vậy, cho nên ánh sáng bên ngoài đều dễ dàng lọt vào trong, mà những hoạt động hay công việc đang xảy ra ở trong lại không bị nhìn thấy từ bên ngoài.

Phòng làm việc của anh tất nhiên rất rộng lớn cũng rất chuyên nghiệp, trang trí vừa đơn giản vừa phù hợp với nhu cầu sử dụng cũng như thói quen của anh. Do từ trước đến nay, anh đều đem chuyện cần phân phó thông tri xuống bên dưới qua sự thông báo của Lôi, và cũng không cần với việc phải đi xuống tầng, độ bảo mật tuyệt đối, nên có thể nói, Tiểu Thiên là cô gái đầu tiên bước được vào trong tầng này.

Sau phòng làm việc, lại là một khu vườn lộ thiên nhỏ, chắn bởi hai lớp kính dày chứa ra một con đường làm lối đi, có thể nói, trong vườn, có trồng một số loại cây thảo nhỏ, thiết kế lại rất vừa vặn cân xứng, còn có một bàn trà với ghế gỗ màu trắng, giống như một nơi được thiết kế ra thích hợp để nghỉ ngơi sau những giờ làm việc căng thẳng.

Đi dọc theo con đường được lát bằng đá cuội đan xem các thảm cỏ, là đến phần cuối cùng của tầng này. Là một căn hộ chung cư với các trang thiết bị và nội thất vừa sang trọng vừa hiện đại, tường trắng sữa, rèm cửa, vật trang trí, sa lông, đều một tông màu xanh xám lạnh lẽo hết như chủ nhân của nó vậy, trong bếp cũng có đầy đủ các dụng cụ nấu ăn. Phòng khách rộng rãi, phòng ngủ hai phòng đều đã trang trí đầy đủ, phòng tắm bao giờ cũng có sữa tắm và nước ấm, tất cả đều được trang bị tiện nghi đầy đủ, chỉ cần muốn sống ở đây, là có thể vào ở ngay. Mặc dù anh chưa từng ngủ lại công ty một ngày nào, nhưng không hiểu vì sao, lúc lên bàn thiết kế cho nó, trong đầu anh lại vô tình đưa ra suy nghĩ này, sau cũng không có thay đổi.

Vừa nhìn thấy bày trí của tầng, Tiểu Thiên đều thích thú không thôi, đứng sát tường kính nhìn xuống thành phố, thấy người xe đều đã nhỏ bằng hạt đậu, thấy những tòa cao ốc bên cạnh, đang có nhân viên làm việc đi qua đi lại, thấy những chiếc máy bay bay giữa nền trời cũng trở nên lớn hơn một chút. Nhìn đã, nhóc con lại vào phòng làm việc của anh, hai tủ sách đầy những công văn và những hồ sơ cho các dự án, bàn làm việc cũng sắp một chồng dày, tài liệu, trên bàn là một bàn hợp đồng đang đợi kí tên.

Nhiều như vậy, đó là việc mà anh làm mỗi ngày sao? Nhóc con vừa ngạc nhiên vừa cảm thấy khó chịu, trong lồng ngực có gì đó hơi nhói, chỉ thấy bản thân rất vô dụng không giúp được anh gì cả, lại nhìn thấy góc trái của bàn làm việc có một khung ảnh nhỏ bị anh lật úp, nhóc con vừa định giờ lên thì bị anh ngăn lại. "Đừng nhìn!" Anh lúng túng nói, nhưng động tác vẫn chậm hơn nhóc con một chút.

Thấy bên trong khung ảnh lồng một tấm hình của một cô gái nhỏ, mặc váy trắng tinh tươm chạy chơi ở cánh đồng hoa lavender rực tím một màu chung thủy, cô gái như một áng mây trắng tinh mềm mại dịu dàng từ trời cao hạ xuống bên thảm hoa vì say mê cảnh sắc mượt mà êm ái của nó. Trời xanh, mây trắng, tím đồng hoa, cô gái như hóa thành một tinh linh nhỏ say mê và bị dụ dỗ bởi cảnh đẹp hồng trần mà lưu luyến không đi.

Nhìn cô gái, Tiểu Thiên thoáng chốc ngẩng ra, gương mặt chuyển từ sững sờ rồi thành ngạc nhiên sau đó là trở nên đỏ như mận, trong lồng ngực trái tim bang bang đập loạn, loại cảm xúc kì lạ khó tả ấy lại đến, nhóc con không biết nên phản ứng như thế nào, cũng không biết nên nghĩ gì, chỉ thấy tất cả đều là hạnh phúc, trong miệng cũng có vị ngọt, gương mặt lại vì vui vẻ và hưng phấn mà hây hây đỏ. "Long..." Chỉ biết ngây ngô gọi nhỏ, ánh mắt có chút ướt át, lòng là nổi xúc động khó nói nên lời.

Bàn tay to lớn của anh choàng qua ôm lấy người nhóc con từ phía sau, đem thiên hạ mềm mại giam trong ngực, cầm cọ cọ bên hõm vai Tiểu Thiên, khiến nhóc con run lên, hơi thở ấm nóng phả bên gò má, đồng thời cùng nhìn về phía bức hình kia, giọng nói trầm khàn, có chút dịu dàng, cũng có chút cứng chiều bá đạo cất lên. "Tiểu Thiên, cuối năm nay chúng ta kết hôn được không? Long sắp đội không được nữa rồi." Anh không chắc bản thân có thể hao phí bất kì phút giây dư thừa nào nữa, chỉ cần nhóc con của anh đủ tuổi, anh sẽ danh chính ngôn thuận dẫn nhóc con đi làm giấy kết hôn. Lúc đó, Tiểu Thiên chỉ thuộc về chính bản thân anh mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Chương 42.3

"Tiểu Thiên, cuối năm nay chúng ta kết hôn được không? Long sắp đội không được nữa rồi." Giọng nói trầm ấm của anh phảng phất bên tai, Tiểu Thiên nghe mà trong lòng nổi lên từng tảng bối rối, hoảng loạn xẹt qua đầu mắt rồi lại hóa thành ngạc nhiên, sau đó còn lại chỉ là từng câu từng chữ của anh như đánh động vào trái tim. Bị rung động thật rồi, trước mắt anh, nhóc con không chút phòng bị, trước mắt anh trái tim nhóc con yêu đuối, mềm mại đến nỗi, mỗi câu nói của anh đều có thể khiến nhóc con vui vẻ, nhóc con hạnh phúc, hướng hồ, anh như vậy, chính là đang..

Má hồng đã đỏ, nay còn đỏ hơn, vành tai cũng đỏ lựng một mảng, môi hồng bị cắn nhẹ, ngón tay hơi run run cầm khung ảnh, như tiết lộ cho anh biết, nhóc con của anh đang vô cùng vô cùng bối rối. Nhìn thấy điều đó, anh chỉ hận không thể cắn một cái lên vành tai non mềm, thom một cái lên gò má phẩn nộn, hôn lên môi nhỏ xinh, còn muốn vội vội vàng vàng biến cô trở thành người của mình. Trước giờ nhóc con hiếm khi lại biểu lộ sự xấu hổ trước mặt anh, bởi vì quá thân cận, ngày ngày bên cạnh nhau, tối lại ngủ cùng nhau, ôm cũng ôm qua, hôn cũng hôn qua, thậm chí là hơn cả thế... nên nhóc con không cảm thấy trước mặt anh mình nên thận thừng, cũng thực sự có cảm giác như vậy.

Nhưng hôm nay, Tiểu Thiên cảm thấy không đúng rồi, không đúng không phải là anh làm điều gì không đúng, mà hình như chính bản thân mình thấy

không đúng, anh ôm từ phía sau như vậy cũng không phải lần đầu, anh thân mật với mình cũng không phải chưa có, nhưng cơ hồ, nhóc con phát hiện giọng nói của anh bá đạo hơn thường, sự chiếm hữu mãnh liệt đó cũng rõ ràng hơn trước, giống như nếu ngày mai cô đủ tuổi, anh sẽ không chậm trễ dẫn mình đi đăng ký kết hôn ngay vậy. Phải chăng lại hai chữ vừa lạ vừa quen kia? Nhóc con mấp máy môi, như vậy, sau này, Long sẽ là chồng của Tiểu Thiên và Tiểu Thiên sẽ là vợ của Long, hai người sống chung một nhà, nhưng... "Long, nếu chúng ta kết hôn rồi thì có gì khác với hiện tại?"

Người khác, một cô gái, gả cho một chàng trai, hai người sẽ bắt đầu cuộc sống riêng tư của vợ chồng, sẽ sống chung nhà, sẽ ngủ chung giường, sẽ thân mật gọi nhau là ông xã bà xã, sẽ không chút ngại ngùng mà quấn quýt với nhau, trải nghiệm cuộc sống hai người vui vẻ hạnh phúc. Nhưng trước giờ Tiểu Thiên và Long không phải sống như vậy sao? Chỉ sợ, không biết còn thân thiết hơn như vậy nhiều.

Khác hay không? Tất nhiên là khác nhiều chứ, nhưng phương diện đó, anh lại không biết nên nói như thế nào để nhóc con hiểu, đột nhiên anh lại nhớ đến lần trước nói chuyện với nhóc con. "Khác, lúc đó, Long và Tiểu Thiên sẽ cùng nhau có bảo bảo." Làm sao để có được bảo bảo đây, anh cười cười, lại bồi thêm một câu. "Nhưng phải đợi đến lúc Tiểu Thiên đủ 16 tuổi." anh đúng là không nhận được nhiều, nhưng nhóc con chưa đủ tuổi, nếu lỡ mang thai cũng sẽ không tốt, nếu không phải Tề Mặc Hiên, hiện tại còn phải lo chuyện kia, anh thực sự muốn biết liệu có được không đâu.

Nghe đến hai chữ bảo bảo, nhóc con nhận không được hào hứng ra mặt, liền ngoan ngoãn gật đầu, lại đỏ mặt nghĩ đến, Tiểu Thiên cũng muốn cùng Long có bảo bảo.

Thấy hành động khả ái, đáng yêu đáng yêu đó của nhóc con, anh cười ra mặt, tiếng cười chân thực, vừa là vui sướng, cũng là mong đợi, cánh tay vòng qua eo nhỏ, hơi chặt một chút, như muốn dung nhập nhóc con làm một với mình, chỉ là, chưa kịp để anh nói rộng vòng tay thì...

"Pặc, pặc!" Bất chợt, tiếng đứt cúc áo cất lên, Hoắc Minh Long và Tiểu Thiên đều bị làm cho ngạc nhiên.

Mãi đầu anh vừa cúi xuống, liền nhìn thấy hai khuy áo trước ngực nhóc con không biết từ lúc nào trở nên khít chặt rồi bung ra, một chiếc rơi xuống đất, chiếc còn lại thì lủng lảng trước ngực. Hai khối mềm mại áp ôm trong bra ren mỏng màu trắng tinh khiết, càng làm tôn thêm đường cong mềm mại dịu dàng, da thịt trắng hồng, như tuyết trắng dưới ánh hoàng hôn, xinh đẹp và đầy dụ hoặc, còn có khe sâu thâm thẳm, nhịp thờ đều đặn, tuyết trắng nhấp nhô, ánh mắt của anh cũng nhận không được trở nên nóng đỏ. Vẫn là anh rất nhanh lấy lại được kí trí, mà dời ánh mắt đi nơi khác.

Nhóc con không cảm nhận được một nhịp thờ nặng nề của anh, còn cảm khuy áo lên, nghiêng đầu về sau hỏi. "Long, đứt rồi!"

Nghĩ nghĩ, anh liền dẫn nhóc con đi về phía sau, bước qua hành lang đá cuội, mà đi đến nơi giống như một căn chung cư kia. Trong phòng ngủ của anh, mở tủ quần áo ra, vẫn là có một vài bộ tây trang và áo sơ mi đã chuẩn bị sẵn. Chọn tùy ý một cái áo, đưa cho nhóc con thay, bản thân anh lại bước ra ngoài đợi.

Không cần phải nói cũng biết, áo anh trên cơ bản là so với nhóc con rất to, có thể mặc không vừa, hoặc giả sẽ là rộng thùng thình, tay áo phủ kín cả hai bàn tay, mặc vào người có phải là rất kì cục hay không? Nhưng đến khi nhóc con bước ra, anh lại không nhận được ngạc nhiên, có bao nhiêu hài lòng đều thể hiện hết ra mặt, nhóc con của anh quả cuốn hút rồi. Ngoài những gì mà anh đã đoán kia, bản thân lại quên, cô áo cũng rất rộng, sau gáy liền để hở một khoảng, mà vạt áo đều được nhóc con gọn gọn gàng gàng giấu dưới nếp váy công sở, mà hình như nếp dưới váy cũng trở nên ngắn hơn.

Cánh tay thon dài, nhắc lên cao làm lộ ra cẳng tay trắng nõn, ngón tay lại nhẹ nhàng cố định lại búi tóc sau đầu, ba ngàn sợi tóc được nhóc con thuận thực búi lên, làm cho cần cổ hồng hào phần mịn lộ ra trên gọi. Nhóc con cười với anh, anh lại quên mất làm sao đáp lại. Mãi đến khi bước chân nhỏ đã đi tới gần, anh mới thu lại ánh mắt mà lúng túng ho khan vài cái.

Sau đó hai người lại bước ra ngoài, nháo như vậy, thực chất thời gian cũng chưa đến chín giờ đâu, anh lại chỉnh chỉnh lại cả vạt, nhỏ giọng nói với Tiểu Thiên anh nên đi làm việc rồi, nhóc con cũng rất ngoan ngoãn gật đầu, chỉ là muốn xin thêm chút thời gian của anh, làm sao anh có thể từ chối được, bước chân lại chẳng mấy chốc đã đi vào phòng làm việc rồi.

Vừa định quay đầu lại hỏi Tiểu Thiên muốn chơi gì, đã nghe thấy giọng nói ngọt ngào như sữa gọi anh. "Boss!" Trong đầu vừa thoáng qua tia ngạc nhiên, đã thấy nhóc con đặt tay lên vai anh, sau đó anh thuận theo cái đẩy không mạnh không nhẹ của nhóc con mà ngã xuống ghế da phía sau, nhóc con được nước làm tới, nửa chôn đầu gối lên phần còn trống của ghế, lại nghiêng người về phía trước, cánh tay vòng qua cổ anh, có chút bạo gan đem gương mặt tiến gần, bàn tay còn lại vuốt ve sườn mặt của anh như đang nâng niu gương mặt người đàn ông vốn đã vô cùng quen thuộc, môi cười quyến rũ. "Boss, có muốn khởi động trước khi làm việc không?" ánh mắt nâng lên mà mị nhìn anh rồi lại cụp xuống, ngón tay nhỏ xinh trước môi anh nhẹ miết, rồi lại run run mi, đem gương mặt chậm chạp tiến gần hơn chờ anh trả lời.

Suy nghĩ đầu tiên của anh chính là, nhóc con lại xem trên ti vi thứ không nên xem rồi, nhưng là anh thế mà bị một chút tiểu xảo này, làm cho nóng lên, có chút tâm tình muốn đáp lại, liền không để Tiểu Thiên phát hiện, cánh tay to lớn đã vòng qua hông, bàn tay đặt lên lưng nhóc con, rồi bất chợt kéo thấy cơ thể mềm mại gần thêm một chút, thẳng lưng lên, liền khiến cho cánh môi hồng nhạt phần nộn ửng lên môi mình.

Giống như đã quen, chúng thoải mái hôn rồi lại cắn, trao đổi khí, khuấy đảo trong miệng. Mà khóe mắt lại thấy được cổ áo sơ mi trĩu xuống, trễ rộng, khiến mọi thứ bên trong cứ như vậy dễ dàng bị anh nhìn thấy. Lửa càng căm càng nóng, bàn tay còn lại không không chừa muốn chen vào trong, đánh không tiếng động, mở ra một khuy áo, lại một khuy nữa, bàn tay liền dễ dàng bao đến bên ngoài tuyết phong, cách lớp áo lót, nhẹ xoa một cái.

"Ừm." Nhóc con ngây ngô không nhận được hấp háy.

Đúng lúc này bên ngoài có tiếng gõ cửa vang lên, theo sau đó Lôi bước vào, trên tay là một thiệp mời mạ kim sáng lên tia sáng bạc, anh ta vừa bước vào vừa nói. "Hoắc tổng, Ngày 8 tháng sau là đại thọ 60 của Tô Phong, ông ta gửi..." Nói nửa chừng, lại vội vàng để lại thiệp mời trên tay quay đầu bước ra, không quên khép cửa lại.

Ánh mắt lạnh lẽo của, Hoắc Minh Long liếc qua cánh cửa vừa bị đóng vội, lại nhìn nhóc con nào đấy bị anh kéo ôm lấy, đang ngoan ngoãn cho anh ôm,

trong lòng động đập, nhưng không biết làm sao hơn ngoài giúp nhóc con cài lại áo, lau một chút nước mắt dính trên mí cong, cười cười, dịu dàng nói với tiểu thiên hạ trong ngực, ngồi bên, đến giờ cơm trưa anh lại chơi với mình.

Nhóc con liền gật đầu, cười ngọt, yên ắng ngồi một bên lấy ra giấy vẽ, anh làm việc anh, nhóc con lại làm việc nhóc con. Tuy ngồi cách nhau một khoảng, nhưng người ngoài nhìn vào lại có cảm giác, đồng tâm đồng sức.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Sắp Xếp.

An Trạch, không khí lạnh ngắt như tờ, trời bên ngoài vẫn đang sáng rõ, nhưng bên trong lại bao trùm một bầu không khí âm u khác lạ.

Người đàn ông điềm đạm chủ nhân của An thị ngồi trong thư phòng lạnh nhạt nhấp một ngụm trà, trong đôi mắt nhìn người tình tường thoáng lóe lên tia tính toán. Cuộc đời này, sống đã gần đến cái tuổi 60, nhưng chưa lúc nào cái tham vọng trong người ông ta lại có chút nào hạ xuống. Có thể nói, trong mắt người khác, so với các đại gia tộc, An thị là có vẻ bình yên và thanh tĩnh nhất, nhưng mấy ai rõ, để duy trì vẻ bình lặng ấy, người đàn ông đứng đầu này đã là tổn bao nhiêu tâm huyết, từ cái cơ ngơi nhỏ nhoi do Hoa thị lấy làm của hồi môn cho con gái, em gái của Hoa Trắc Vinh mà có thể vươn đến bây giờ, trở thành một trong sáu tập đoàn lớn nhất nước Y, chuyện này một người đàn ông có vẻ thân thiện và hòa nhã và vô hại như ông ta có thể làm được sao? Chỉ sợ, trên đôi bàn tay hơi gầy và gương mặt tràn đầy vẻ tận tảo lương thiện đó, sớm đã nhuộm máu biết bao nhiêu người bị đánh lừa.

Có thể trong mắt người khác, An Bình có phần thua thiệt Tô Phong hay Diệp Chính, nhưng phần tâm cơ, sợ là mấy ai nhìn ra được ẩn sâu dưới vẻ mặt hiền từ ấy có thể là một người như thế nào. Điều này, từ lâu cũng là một câu hỏi khó với các lão hồ ly các tập đoàn còn lại, tâm cơ người này lại quá sâu, bọn họ có thám thính hay mày mò cỡ nào đi chăng nữa cũng không tài nào có thể điều tra ra được, nhiều năm như vậy trôi qua, ông ta càng lúc càng già đi, sự hiềm nghi của họ cũng ít dần, nhưng tâm lý phòng hờ bao giờ cũng có.

Chuyện Hoa Mỹ Kiều và Doãn Thanh Thanh bị tập kích lần trước, theo một số nguồn tin mà hai gia tộc này dưới sự ngầm ngầm hỗ trợ của siêu tập đoàn Thần Long, thế lực đứng ngoài nhưng lại cố tình nhúng tay vào này, đã sớm hướng sự chú ý đến An thị rồi và một khi có người có ý thâm dò, không sớm thì muộn, An Bình cũng sẽ biết được động tĩnh, chỉ là ông ta nghĩ mãi vẫn không ra, ai lại có thể khiến ông ta trở thành đích nhắm đến như thế này. Thiết nghĩ, chỉ có thể bắt nguồn từ trong nhà, nhưng vì thông tin Hoa Doãn thiên kim bị kẻ gian ám toán, đã sớm được bịt chặt lại cả, nên ông ta vừa không biết người trong nhà ai gây chuyện, và cũng không biết chuyện người đó gây ra là gì.

Nhìn trà trong tách đã cạn, ông ta nở nụ cười thân thiện với phụ tá bên cạnh. ánh mắt điềm đạm nhìn anh ta, mở miệng. " Có thông tin gì chưa?"

Vừa lúc đó, điện thoại trong túi áo của anh ta run lên, ánh mắt nhìn về phía An Bình, thấy ông ta ra hiệu cho anh nghe đi, thì anh ta mới đáp lời với đầu dây bên kia. Chỉ nghe thấy một vài âm thanh thông báo nhỏ, sau đó anh ta cúi người, đưa màn hình điện thoại về phía trước, nhấn nút Play, rồi để cho An Bình ông ta nhìn vào màn hình.

Trên màn hình, không gì khác, chính là đoạn video lần trước quay lại cảnh Doãn Thanh Thanh và Hoa Mỹ Kiều bị đám đàn ông kia dồn vào trong ngõ nhỏ, chỉ có một đoạn chưa đầy 30 giây, nhưng chất lượng hình ảnh lại vô cùng rõ ràng. Giọng nói của người phụ tác kia cũng cất lên. " Thứ này tìm thấy trong phòng của An nhị tiểu thư, không biết..." Nên xử lý thế nào, tất nhiên anh ta biết đoạn ghi hình này có thể gây ra tác hại như thế nào đến những người xuất hiện trong đó, chỉ cần tung ra, thế là...

Con người vừa mới còn đang có vẻ hiền từ liền lộ ra tia thâm độc, nhưng rất nhanh sau đó lại trở về với vẻ lương thiện quen thuộc. " Được rồi, để yên chuyện này đi, cái gì nên tới cũng sẽ tới." Trên gương mặt lộ ra vẻ sầu não, không ngờ đứa con gái này của ông ta lại tâm cơ thâm sâu như vậy, nếu không phải con bé làm ra chuyện đại đột, mà để lộ ra sơ hở lớn như vậy, đánh động đến đám người bên kia, ông ta cũng muốn đào tạo thành một người có thể... nhưng thôi...

Người phụ tá nhìn gương mặt ông ta, thấy được một tia tính toán mà anh ta đã quá quen khi mà người đàn ông này làm ra một chuyện gì đó quyết tuyệt, giống như ngày đó, trong lòng anh ta cười nhạt, suy cho cùng, không ai có thể chạm đến sâu thẳm nhất trái tim ông ta, ngay cả khi đau lòng nhất, thì đó cũng chỉ sự đau lòng giả tạo, suy nghĩ ông ta là gì, chỉ có ông ta biết, tham vọng của ông ta đến chừng nào, cũng chỉ có ông ta hiểu rõ mà thôi. " Vâng, An tổng. Tôi sẽ phân phó người đi làm chuyện này." Vậy là coi như chấm hết cho An Mục Khê...

Trong góc tối, một đôi mắt đen tròn nhìn chằm chằm về phía bên này, phần hận và đau khổ đan xen, bàn tay nhỏ đặt trên tay nắm cửa không tiếng động siết lại. Bóng dáng khẽ vụt đi, không để lại chút dấu vết, giống như không ai từng đứng lại ở đó...

--- Phân cách tuyến lòng người âm lạnh ---

Trong căn phòng tối tăm tràn đầy hơi thở ẩm ướt, sau khi lần cuối cùng phun ra bên trong cơ thể dưới thân, gã đàn ông nằm sấp lên cơ thể xinh đẹp bên dưới, hôn nhẹ nhàng lên gương mặt nhỏ nhắn dường như lưu lại toàn bộ nét thanh xuân. Ngón tay mân mê đôi môi bị mình cắn đến sưng đỏ, vừa nâng niu vừa cưng chiều nhìn gương mặt say ngủ bình yên.

Nhìn đã, người đàn ông mới ôm lấy người phụ nữ đã mệt đến ngất đi trên giường, động tác nhẹ nhàng giống như sợ làm cho người đó tỉnh giấc, ánh mắt rạo rực di động trên thân thể hồng hào trắng mịn, đã xuất hiện vô vàn những dấu hôn xanh xanh tím tím, dần xuống nhẹn nhạo vừa mới tắt lại dậy lên

trong cơ thể, gã bước chân xuống giường, một đường sải chân bước vào trong phòng tắm.

Đem thân thể xích lửa của cả hai đều cẩn thận kì cọ trở nên sạch sẽ, gã đàn ông lại ôm người bước ra ngoài, ga giường đều đã được thay mới, quần áo vung vãi cũng đã được người dọn sạch, chỉ còn trong không khí còn tàn mát chút mùi hương hoan hợp, gã đặt thân thể mềm mại xuống giường, lại với tay lấy một lọ thuốc bôi, chậm chạp thoa lên các dấu hôn trên da thịt, lại thoa xuống bên dưới sưng đỏ của người phụ nữ, xong xuôi gã đắp chăn lại đàng hoàng, bản thân lại với lấy một cái áo choàng tắm, buộc lại, rồi lại từ trong căn phòng đó đi ngoài phòng trà. Phụ tá của gã vẫn còn đang đứng sừng sững ở đó, vết thương trên trán hẳn còn chưa lau đi, vết máu còn ứ đọng, chỉ có một vài giọt mồ hôi lấm tấm trên trán và nhịp thở gấp rút của ông ta báo hiệu cho hành động vội vã trước đó.

Ngồi vào ghế dài, gã nhìn ông ta, mày rậm nhíu lại. "Có chuyện gì sao?" Phụ tá cho gã bao lâu nay, đã lâu không thấy ông ta lộ ra vẻ mặt này. Lần cuối cùng đã cách đây 17 năm, từ cái lần gã bắt chấp mạng sống để chạy vào đó cứu người phụ nữ mà gã thương yêu ra ngoài.

Người đàn ông nhìn giọt nước tí tách rơi xuống từ trên mái tóc của gã xuống đất, nhìn về phía căn phòng, trong lòng không rõ tư vị, để che dấu cảm xúc vừa dâng lên trong mí mắt, ông ta liền điều chỉnh giọng nói, rồi vội vàng tiến lên nhỏ giọng nói một vài lời mà chỉ hai người nghe thấy với gã ta.

Nghe xong, gã tựa người vào ghế, khóe môi nâng lên nụ cười, nụ cười lạnh lùng và khát máu. "Vậy sao?!" Đáp lại hai tiếng, không đợi ông ta nói thêm lời nào, gã đã hỏi sang vấn đề khác. "Con bé chơi thế nào rồi?" Nhớ đến đứa con gái bảo bối một thân một mình đi đến nước Y, ông ta trái lại không quá lo lắng, chỉ cần cô ta muốn, có hái sao trên trời gã cũng tính cho bằng được, còn có, con gái lớn lên xinh đẹp như vậy, so với con oắt con năm năm trước không biết là hơn bao nhiêu lần, chỉ sợ Hoắc tiểu tử kia còn không biết thiệt hơn sao.

"Tiểu thư vẫn tốt, nhưng là..." Ông ta thần thần bí bí dùng khẩu hình miệng nói với gã.

"Dám cản đường con bé sao? Cứ theo dõi động tĩnh rồi báo lại cho tôi." Gã còn muốn xem xem con gái có bao nhiêu móng vuốt đây, sờ sờ chiếc nhẫn bạc trên tay, gã hỏi vào vấn đề chính. "Gặp cậu ta chưa?"

Người phụ tá nghĩ nghĩ, cậu ta, nghĩ đến thiếu niên đó, ông ta nhìn không được nhớ đến ánh mắt lạnh lẽo, liền đáp ngay. "Vẫn chưa." Người càng lúc càng bí ẩn, năm năm trước mặt thám đều đã bị xử lí hết, giờ muốn điều tra cũng khó.

Gã đàn ông nhắm mắt không nói nữa, trong đầu là một vài suy nghĩ vừa lóe lên.

Trong phòng ngủ, người phụ nữ đang nằm mê mang trên giường đột nhiên mấp máy môi, mơ màng gọi tên một người đàn ông. "A Hoắc... ưm... Mạnh Hùng..."

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Chương 43.2

Đêm đã về khuya, không khí lạnh ngắt như tờ...

Trong phòng, có một người vẫn chưa ngủ. Ngón tay người thon dài tinh tế và xinh đẹp như một tác phẩm điêu khắc thượng hạng thời phục hưng, khớp ngón tay không quá thô, cũng không quá mềm mại, không quá mạnh mẽ nhưng lại có khí thế của một người có quyền lực khuynh áp trong tay. Trong không khí một tiếng cười khe khẽ cất lên, là của người đang nằm trên giường say ngủ, môi đỏ của thiên hạ nhỏ khẽ câu lên, mấp máy. "Thiên sứ... mắt xanh..." Sau đó lại khịt khịt vài tiếng rồi thiếp đi.

Khóe môi người kia nâng lên nụ cười, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt non mịn của Tiểu Thiên, gò má hồng hào hơi hơi đỏ lại phập phồng lên xuống theo từng nhịp thở. Ánh mắt anh nhìn gương mặt say ngủ đến mê say, động tác ngón tay càng nhẹ nhàng, trong lòng âm thầm dâng lên chút chờ mong, đem gương mặt này chậm rãi khắc sâu vào trong tâm khảm, mỗi một chút, một chút đều ghi nhớ thật sâu, nếu thời gian cứ như vậy mãi cũng tốt.

Nhưng dần dần gương mặt Tiểu Thiên đột nhiên nhăn lại thành một đường, nhịp thở gấp rút, mày nhỏ nhíu lại, cơ thể co thành một khối tròn. Trong sự ngạc nhiên của anh, nhóc con chột băng hoàng hô lên. "Đừng!!!" Nước mắt vô thức rơi lã chã trên gương mặt nhỏ nhắn, nhóc con sợ hãi đến run rẩy, bàn tay nắm lấy người anh, lấy vạt áo, lấy ông anh, rồi được anh nhẹ nhàng ôm vào trong lòng, mái đầu lại dụi vào vòm ngực to lớn của anh, hai cánh tay ôm chặt lấy anh, bờ vai run lên nức sật vào người anh, ánh mắt nhắm nghiền, không dám mở ra, chỉ có cánh tay giữ chặt lấy người anh, giống như nắm lấy được mảnh gỗ cứu mạng, trong lòng nổi sợ hãi dâng lên như con sóng lớn...

"Tiểu Thiên, sao vậy? Long ở đây." Giọng nói của anh trở nên ôn nhu đến mềm mại, trái tim trong lồng ngực hung hăng dao động, đau lòng không thôi. Bàn tay nhẹ nhàng sau lưng nhóc con vuốt ve giúp nhóc con nhuận khí, nhìn gương mặt tái nhợt đến không huyết sắc, anh cơ hồ đẩy lên một tia sự cảm bất an. Lần đầu tiên, anh nhìn thấy nhóc con khóc đáng thương như vậy là vào lúc năm năm trước, lần đó nhóc con bị bệnh, mơ một giấc mộng hoang đường do khó chịu, cũng không có chuyện gì lạ. Nhưng sau đó... chuyện không hay đã xảy ra, ngón tay anh nhẹ nhàng giúp nhóc con lau đi giọt nước mắt trên gương mặt nhỏ, mi mắt đã đỏ hoe, rõ ràng trong lòng anh mà nhóc con vẫn khóc vô cùng thương tâm, anh lại không biết nên an ủi để yên lòng nhóc con.

Khóc thút thút một chút, Tiểu Thiên đã yên tĩnh trở lại, chỉ là vẫn ngồi thừ trong lòng anh, ánh mắt trống rỗng mơ hồ, giống như một người bàng hoàng quá đỗi mà nhất thời quên mất cả phản ứng, gương mặt cũng dần dần có huyết sắc trở lại nhưng trong đôi mắt vẫn chất chứa sự lo lắng, vì những điều trong mơ quá rõ ràng. Cùng là một giấc mơ, năm năm trước nhóc con mơ thấy những điều như vậy, nhưng bây giờ nó lại có khác một chút.

Vẫn là Long và Tiểu Thiên, nhưng lại không nhìn rõ xung quanh là gì, tất cả mọi thứ đều tối đen, chỉ nghe tiếng sóng biển rì rào, sau đó không chút tiếng động, một viên đạn lao đến, sau cùng là cảm giác đau đớn trước ngực và bóng dáng của anh càng lúc càng xa, rồi biến mất... Sự đau đớn và chua xót trong đôi mắt lam, nhóc con đặt tay lên ngực, cảm giác thống thiết đó, nhóc con không muốn nhìn thấy anh như vậy, càng không muốn xa anh. Nước mắt đã ngưng giờ lại một lần nữa trở lại, Tiểu Thiên uất ức nhào vào lòng anh, nghẹn ngào nói. "Long, Tiểu Thiên không muốn xa Long,... không muốn..."

Cánh tay to lớn ôm chặt lấy thiên hạ trong ngực, đau lòng còn hơn cả nhóc con cánh tay nâng gương mặt nhỏ nhắn lên, bạc môi mỏng lạnh lẽo giờ này tràn đầy dịu dàng hôn ngay lên mí mắt, cẩn thận lau đi những giọt nước mắt vẫn cứ chậm chậm tuôn ra, vô tình một thứ phát sáng lọt vào mắt anh, môi liền câu lên cười nói. "Chúng ta sẽ không xa nhau." Nói đoạn anh lấy trong áo mình ra một chiếc nhẫn là một nửa của Charter, nó vẫn nguyên màu sáng bạc, lại với tay lấy chiếc nhẫn còn lại được đeo trên cổ Tiểu Thiên kết sát chúng lại với nhau, tra vào đúng vị trí, nhất thời tạo thành một chữ 'khế ước'. "Vì bất kì ai sở hữu hai chiếc nhẫn này, sẽ được ác ma ban phúc."

Nhóc con dụi mắt, trong lòng cơ hồ giống như tìm thấy được chút ánh sáng, ngoan ngoãn ngồi trong lòng anh, nhìn anh, đôi mắt vẫn còn ngấn lệ, nhưng lại muốn nghe anh nói tiếp, nghe anh hỏi muốn nghe tiếp không, liền nhu thuận gật đầu.

Giọng nói của anh liền trầm trầm trở lại, vốn đã ôn nhu giờ lại có một sự từ tính quyền rũ. Câu chuyện kể về một ngày xưa, có một ác ma đem lòng yêu thương một con người, bị thượng đế biết được, người đã hạ lệnh bắt giam ác ma lại, nhưng tình cảm của ác ma với người kia quá sâu, Thượng đế liền rủ lòng thương cho ác ma một cơ hội, chỉ cần ác ma đầu thai chuyển kiếp để sống bên cạnh người đó, và đều làm cho người đó thương yêu mình, Thượng đế sẽ thành toàn cho họ.

Nhưng trớ trêu thay, không phải lần nào mọi chuyện cũng suôn sẻ, lần cuối cùng, hai người là anh em, vì không để người đó chịu đau khổ, ác ma đã cầu xin thượng đế trừng phạt mình, và hình phạt là sẽ chết và tan biến ở cửa ải cuối cùng này. May thay, trong thời khắc ác ma dần biến mất, người đó đã thổ lộ tình cảm của mình và ác ma được hồi sinh, rồi họ cùng nhau có một cuộc sống vui vẻ và ấm cúng. Hai chiếc nhẫn là kết tinh của giọt nước mắt hạnh phúc của ác ma và con người đó.

Kể hết câu chuyện, nhóc con bên cạnh đã ngủ say từ lúc nào, anh nâng môi cười, rồi nhẹ nhàng đặt bóng dáng mềm mại trở lại giường, bản thân cũng tìm được chút an bình để đi sâu vào trong giấc ngủ. Giọng nói của ma ma vẫn như cũ dịu hiền và mềm mại vang lên trong tâm trí anh. "Tiểu Long, nhưng để được hạnh phúc, ác ma và cả con người đó đã phải chịu biết bao cách trở, vì có cách trở thì tình cảm mới trở nên quý giá và đáng trân trọng."

Nhưng anh không cần trải qua những điều đó cũng đã trân quý nó.

--- Phân cách tuyến hắc bang ---

Ngày hôm sau, Tiểu Thiên như cũ đến trường học, tâm trạng hôm qua sau khi nghe câu chuyện anh kể cũng đã trở nên tốt hơn. Anh hôm nay lại không đến công ty mà một đường đi đến tổng hành dinh của Hắc Long bang. Xe rẽ một đường vào đến đại sảnh, không khí trầm tĩnh, lạnh lùng, phảng phất hơi thở cuồng dã và khát máu của một địa bàn hắc bang. Xe vừa dừng lại, đã có người từ trong bước ra đứng đợi sẵn để thông báo mọi tình hình trong bang với anh.

Ngồi ở ghế chủ vị, đôi mắt lam lạnh lùng quét về phía mọi người trong phòng, bạc môi mỏng mẽ câu, nụ cười lạnh đến xương tủy chậm rãi xuất hiện trên gương mặt của anh, không khí xung quanh rất nhanh lại rơi vào hầm băng, ngón tay thon dài chậm chạp gõ xuống bàn gỗ phát ra những âm thanh cách cách như ma âm đòi mạng, ánh mắt chưa một lần dừng trên bất kì ai, mãi đến khi không khí xung quanh đều đã đông cứng đè nén ép bọn họ đến khó thở, thì anh mới cất giọng nói. "Vẫn không có tin tức?" Như vậy đã năm năm, ngay cả thân thể hay phong phanh cũng không nghe biết được gì, người này chẳng lẽ được sự bảo hộ của quân đội, hoặc có thể là của một bang phái nào đó.

Hắc Long? Thiên Ưng? Thương Vũ?

Nhìn gương mặt đã hòa hoãn hơn của anh, Lôi mới đáp lời. "Đang tìm kiếm theo hướng Hắc đạo, hi vọng sẽ sớm có tin tức." Thế lực như thế nào mới có thể giấu kín thân phận và sự tồn tại của một người đến thế? Nói xong, nhìn xung quanh một lượt, thấy trong phòng lúc này chỉ có, Mộ Lăng, Sinh bị anh ta nhìn đến cũng nhún vai, mặt dày ở lại, một số người còn lại cũng lục tục kéo ra ngoài. Để lại bốn người trong phòng, Lôi lúc này mới mặt mày nghiêm trọng báo cáo. "Thượng Quan gia hình như cũng đang tìm người." Người này anh ta có dự cảm, cùng người mà họ tìm kiếm có điểm tương đồng.

Ánh mắt lam khẽ lóe lên tia sáng lạnh, bạc môi mỏng khẽ mân, nghĩ nghĩ lại hỏi. "Vẫn còn cô ta?" Ánh mắt anh nhìn sang phía Mộ Lăng.

"Gần đây dường như có quan hệ rất tốt với nhà Thượng Quan gia." Mộ Lăng liền đáp lời. Mấy ngày qua, Ái Nhĩ Lệ Linh lại nhiệt tình đến Thượng quan gia làm khách, tình tình giả dối đó ấy vậy mà được Thượng quan lão phu nhân rất là vừa ý, còn vài lần mời ở lại chơi, ý tứ như thế nào thì ai cũng biết. Thượng Quan Bắc Thần có hai đứa con trai, đều là tính anh tương lai, tiền đồ sáng lạng, cùng Ái Nhĩ gia liên hôn, cũng là môn đăng hộ đối rồi.

Lại là Thượng Quan gia, nhớ đến ánh mắt của anh ta nhìn Tiểu Thiên, trong lòng anh lại không vui, vị chua lan ra trong miệng. Đúng là đáng ghét. "Cứ tiếp tục điều tra." Anh lạnh nhạt phân phó, vừa định đứng dậy định rời đi, tầm mắt vừa dời sang phía Sinh, liền bồi thêm một câu. "Tề Mặc Hiên, do Sinh bảo vệ, ngày mai khởi hành."

Ánh mắt người nào đó nãy giờ giả làm không khí, không tiếng động lóe lên tia đáng thương, vô cùng đáng thương nhìn anh, nhưng gương mặt lạnh lẽo của anh lại không biểu hiện gì, bước chân liền bước ra ngoài. Cùng theo đó bước ra ngoài, Lôi không quên cấp cho anh ta một ánh mắt cầu phúc, Mộ Lăng

nén cười đi qua người anh ta còn vô cùng nhiệt thành vỗ vai cổ vũ, Sinh nhìn họ, trong lòng đã khóc thành một dòng sông.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Dưỡng Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Chưa Bao Giờ Từ Bỏ.

Âm đạm, đó là màu sắc duy nhất khi người bình thường nghĩ đến hắc bang, cuộc sống âm đạm, không khí âm đạm, ánh sáng âm đạm. Trong bầu không khí đó, không ai nhận ra được đâu là lối đi, đường nào là lối ra trong vạn đường mà sinh chỉ có một. Một khi đã dẫn thân vào con đường này, là chỉ có một cuộc đánh cuộc, bước vào càng sâu, thì cái giá cho cuộc chơi càng đắt giá, biết được càng nhiều, là lại càng trở nên nguy hiểm. Vật ngang giá tốt nhất trong mọi cuộc trao đổi, chính là bạo lực, cái giá đắt nhất cho mỗi một cuộc chiến chính là cái chết, đôi khi không phải chết đi là thua cuộc, và cũng không phải người sống sót cuối cùng là người chiến thắng.

Nhưng mặc kệ cho nó đen tối như thế, nó nuốt chửng người như thế nào, vẫn không thiếu những kẻ cầu vinh hoa trong bóng tối mà phải đánh đổi nhiều thứ. Còn là một khi nhận ra được bản chất của nó rồi, muốn dừng tay cũng không phải là chuyện dễ dàng. Người bước vào hắc bang, muốn bước ra là từ bỏ tất cả, từ bỏ địa vị, công sức, quyền lực, máu và nước mắt, thậm chí phải trả một cái giá rất đắt. Ở trong giới, người muốn mưu cầu được được sống đã khó, muốn có bình yên lại càng khó hơn, mà hạnh phúc dường như trở thành một điều không thể, nhưng không phải chưa từng có người làm được điều đó.

Nhiều năm qua, Hắc Bạch liên hợp, trật tự nhìn bên ngoài đã bình định được không ít, nhưng kì thực bên trong sóng ngầm đang chất chứa nộ liễm mà chực chờ kích động, bảy năm trước, thiếu chủ Thương Vũ đột nhiên mất tích, Mạc lão nguyên trưởng có thể nhường chức lại cho anh ta lại phải tiếp tục chèo chống thêm nhiều năm, năm năm trước Hắc Long bang một đợt tẩy huyết, người đời người, thiếu niên vô dụng năm nào lại đập đổ kẻ sách làm phản, mà kẻ nhiệm cha mình. Nhưng từ đó đến nay lại quá yên tĩnh. Suy cho cùng người sống trong hắc đạo, không sợ chém giết, không sợ nợ máu trả bằng máu, không sợ cái chết, lại e ngại nhất là cái không khí mặc nhiên diêm đạm mà lại tiềm ẩn nhiều điều khó lường này. Mà khó lường nhất, không gì khác chính là số mệnh.

"Gừm... gừm..." Người đàn ông với gương mặt nghiêm nghị, lạnh lẽo đang nhìn chăm chăm vào bản hợp đồng mới trên bàn, ánh mắt sắc lẹm lia qua khóa chặt lấy những lỗ hồng mà người soạn ra nó cố tình để lại. Bạc môi hơi cau, liền không chần chờ mà trực tiếp đem bản hợp đồng bỏ vào máy cắt giấy, lại với tay lấy ra một bản hợp đồng khác. Động tác thuần thục nhanh gọn, nửa chừng thì điện thoại trên bàn reo lên, ánh mắt Hoắc Minh Long mới dời về phía nó.

Nhìn trên màn hình, ba chữ Mặc Tư Di hiện ra, động tác trên tay ngừng lại. "Xong rồi sao?" Lời nói ra vẫn như cũ không rõ chủ vị, nhưng lại rõ ràng sự lạnh lùng, người nói hiểu, người nghe biết, nhưng người ngoài lại không tưởng tượng là họ đang nói gì.

Cách đây hai năm, chính là lần anh nhờ Mộ Thắng Vũ liên hệ với người của Tiêu gia, một trong những gia tộc lớn ở nước V, vị thế của gia tộc này ở phía Tây không thua gì Tập đoàn Thần Long ở phía Đông, Thương mại du lịch đều bị họ thôn tóm vào trong tay, gia chủ Tiêu gia là Tiêu Vận, năm nay ngoài 50, là một người đàn ông rất có tiếng nói trong gia tộc, là thừa kế chính thống gia đình.

Tuy nhiên, người lần đó anh gặp lại không phải người này, mà lại là con trai thứ 3 của Tiêu gia, Tiêu Dật Thần.

Bên kia, giọng nói một thiếu niên nhẹ nhàng đáp lại. "Ừm"

Lần đó đến nước V, là anh cùng mang nhóc con theo đi chơi, việc gặp Tiêu Dật Thần đều một tay Mộ Thắng Vũ sắp xếp, nào biết...

--- Phân cách tuyến gốc từ này là con cung ---

Ngồi trên tầng cao nhất của Thương Phú, ánh mắt anh nhìn xuyên qua cửa kính nhìn xuống khung cảnh toàn thành phố bên dưới, đúng là một đô thị nhộn nhịp, so với X thị, thành phố A thiếu đi một chút cơ động lại có chút màu sắc truyền thống, nhưng lại nhiều hơn một chút hiện đại tân tiến, nhà cửa, cao ốc tiện nghi đều không thua kém, khó trách người ta thường hay đem thành phố này so sánh với nhau. Đây không phải là lần đầu tiên anh đến đây, nơi này vẫn như trước không chút chậm lại.

Con người lam khe lướt về phía đồng hồ, đúng 5h chiều, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Mộ Thắng Vũ đang chơi rubic hình thoi bên cạnh, khi động tác trên tay anh ta vừa hoàn thành hình, thì bên ngoài có tiếng gõ cửa. Gương mặt không chút biểu tình của anh ta bỗng chốc sáng lên, liền buông món đồ chơi trong tay ra, vội bước đến mở cửa cho người mà anh hẹn gặp bước vào. Người còn chưa bước vào trong, anh ta đã gơ tay ra, muốn ôm lấy. "Tur Tur..."

Nhưng giữa chừng lại bị một cánh tay to lớn chặn lại, mà người chủ nhân của cánh tay đó lại không chút khách khí, trước mặt anh ta ôm lấy thiếu niên tên "Tur Tur" kia vào trong ngực, bĩu môi làm mặt dữ, vô cùng phần nộ cảnh cáo. "Tiểu Tur là của A Dật, KHÔNG CHO ĐẠO SĨ ÔM!!!!" Giọng nói của người kia có chút lớn, không khó nhận ra trong đó có chút tính khí trẻ con, lại mang một chút khàn đục thành thực của người trưởng thành.

Thiếu niên nhìn tình cảnh này có chút khó xử, liền nhẹ giọng khuyên lơn. "Thiếu gia, khụ khụ... Mộ 'đạo diễn' chứ không phải 'đạo sĩ'." Lại quay sang

phía Mộ Thắng Vũ cười cười nói. " Mộ thiếu, anh cũng biết thiếu gia nghĩ gì nói đó, mong anh không để tâm "

" Đạo sĩ thú?!" Thanh niên kia càng bày ra vẻ mặt đề phòng hơn, ánh mắt trừng trừng nhìn anh ta.

Thiếu niên không biết làm gì hơn, chỉ có thể cười cười.

Để tâm??? Còn sợ anh ta không để tâm ấy chứ, trong bụng Mộ Thắng Vũ đã cười hắc hắc rồi, nhưng trên mặt vẫn là điềm đạm đạm còn ra vẻ uy khuất ta đây bị tổn thương, liền lạnh nhạt nói với thiếu niên Tư Tư, nhưng thực ra là muốn trêu chọc người vẫn đang tràn đầy địch ý nhìn mình kia. " Tôi thường không chấp nhất với trẻ con, nhưng cậu cũng biết tôi chính là người hay để tâm, sau khi gặp người này rồi, thì qua phòng tôi nói chuyện. " Sau đó cười tràn đầy vô sỉ với 'trẻ con' như muốn nói, 'A Dật nhìn đi, một chốc nữa ta sẽ độc chiếm Tiểu Tư của anh', rồi quay đầu nhìn về phía Hoắc Minh Long, gật một cái coi như thành giao.

Thiếu niên kia bị làm khó, nhưng trong mắt lại không có chút bối rối, không đáp lời cũng không từ chối, vì bản thân cậu biết người này chỉ giỏi trêu chọc người khác thôi, rõ ràng muốn chọc tức thiếu gia nhà mình. Nghĩ nghĩ liền kéo cánh tay của người đang ôm lấy mình ra, rồi cười cười trấn an, ánh mắt cùng đôi con ngươi sắc lạnh này giờ xem kịch đối mặt với nhau, không khó để nhận ra thiếu niên này có chút thua thiệt, nhưng nháy mắt ngay sau đó, cậu ta lại nở nụ cười, kéo kéo tay thiếu gia đến chỗ bàn trà mà anh đang ngồi.

" Tiểu Tư, người này là Hoắc thiếu sao?" Thanh niên kia nhìn cậu ta hỏi, sau đó rất hiểu lý lẽ, giờ tay ra với anh. " Chào."

Con người lam kê động, cũng không chút ngại ngần bắt tay với anh ta.

" Tiểu Tư kể rất nhiều về anh, về cái gì gì Thần Long, Hắc Long... còn có Tiểu Thiên gì đó nữa..." Nháy mắt đó, không khí xung quanh tức thời trở nên lạnh lẽo, ánh mắt lam từ lạnh nhạt hóa thành âm hàn, nhiệt độ về với mức 0, không khó để cảm thấy một sự chết chóc đang dần dần bủa vây xung quanh hai người họ, mặc cho bên ngoài đang nắng oi và bây giờ chỉ mới tháng sáu. Nhưng giống như không nhận ra vẻ mặt âm trầm đó của anh đại diện cho điều gì, người kia còn vô cùng ngây ngô hỏi thiếu niên phía sau. " Đứng không Tiểu Tư?"

" Đứng, thưa thiếu gia." Ánh mắt thiếu niên kia cũng không có chút xao động, suy đi tính lại, người này không khác so với tưởng tượng của cậu ta lắm, lạnh lùng như vậy, còn rất tuấn lãng, tuy hơi khó chấp nhận một tí, nhưng tính chất người này quả thực chưa biết thì ra có thể bá đạo ương ngạnh như vậy. " Hoắc thiếu, thân phận thực sự của Thuần tiểu thư là cùng chúng tôi quen thuộc anh không cần đề phòng như vậy." Thiếu niên kia cười cười nói, cũng không chút giả dối thừa nhận.

Quen thuộc? " Các người nói như vậy là có ý gì?" Anh không chút vòng vo hỏi thẳng.

" Thứ cho hiện tại chuyện này vẫn không thể tiết lộ được, song anh muốn cùng hợp tác, chúng tôi đương nhiên đồng ý." Cậu ta cười thần bí đáp, cũng không sợ anh sẽ nổi giận, bởi vì bản thân thừa biết, anh là một người hiểu lý lẽ, cũng sẽ không tùy tiện động thủ, bứt dây động rừng. Thiếu niên vừa dứt lời, phía đối diện chỗ cậu ta đang đứng, một đôi mắt tròn xoe lộ ra, nhìn anh lại nhìn những người khách của anh rồi đột nhiên mở to mắt nhìn thiếu niên, trong con ngươi trong veo liền hiện ra chút tia sáng.

" Long..." Tiểu Thiên nhỏ giọng gọi.

Nghe tiếng, anh liền đứng dậy đi về phía nhóc con, vừa định trách vì sao đang bị bệnh mà còn bước ra thì nhóc con lại nhìn thiếu niên kia, sau đó nói với anh rằng mình cần người đó giúp. Ngay lập tức, một ánh mắt như dao cắt lia qua người thiếu niên, nhưng ngay sau đó, bạc môi mông lại lạnh nhạt mấp máy. " Nhóc con cần cậu giúp, cậu có thể không?" Trên mặt đều là biểu tình không vui, nhưng khi quay sang phía nhóc con lại vô cùng dịu dàng gặt đầu, rồi đi về phía bàn, ánh mắt chăm chăm nhìn cậu ta.

Thay đổi nhanh thật, cậu ta cười cười, cũng không chấp nhất chút tiểu tiết, liền hướng nhóc con chớp mắt một cái, thiếu gia kia nhìn một màn này liền phồng má lên bực dọc, thấy thiếu niên vừa định bước chân đi, liền bắt lấy tay cậu. " Tiểu Tư, không cho đi!" (o^^)o!!!

Thấy bàn tay to lớn nắm lấy cổ tay mình, cậu ta cười khở, nhỏ giọng trấn an. " Thiếu gia, ngoan tối nay... đó đó..." Thiếu niên ra hiệu gì đó, người kia mới chịu buông tay để cậu ta đi.

Đó là lần đầu tiên mấy người họ gặp nhau. Người thanh niên kia gọi là Tiêu Dật Thần, là con trai thứ 3 của Tiêu gia, trí lực vốn vì một tai nạn mà trở nên không tốt, còn người thiếu niên này là Mặc Tư Di, là vệ sĩ của anh ta. Sau đó anh mới từ Tiểu Thiên mà biết được bí mật của Mặc Tư Di này, nhưng về phần bí mật gì đó thân phận Tiểu Thiên vẫn là không chịu tiết lộ, chỉ để lại duy nhất một câu. " Lương tâm nghề nghiệp không cho phép tác giả tiết lộ nội dung truyện."

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Dương Thê Chi Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Chương 44.2

" Cốc cốc." Điện thoại trên tay Hoắc Minh Long vừa ngắt, thì đã nghe tiếng gõ cửa, Lôi từ bên ngoài bước vào, thấy anh đang ngăn người nhìn bàn họp đồng bên dưới, liền cất tiếng thông báo. " Thiếu gia, tháng sau là đại tiệc mừng sáu mươi tuổi của Tô Phong." Lần trước anh ta đến thông báo, lại bất gặp cảnh không nên thấy, anh ta đành lựa thời điểm khác thời điểm khác báo lại. Dù sao những chuyện rêu rĩa như thế này vốn không quan trọng.

Ánh mắt lam hơi nâng lên nhìn rồi cụp xuống, bản thân anh là tổng giám đốc tập đoàn Thần Long, nhưng trong giới thượng trường này, không phải ai có tiền có quyền, thuộc giới thượng lưu là có thể giao du được, có thể gặp mặt anh được, hoặc giả nói đúng hơn là anh giống như một nhân vật thần bí đã sớm thành thần kì trong giới, lại càng ít khi nào xuất hiện trước mặt người khác, nhất là trong những bữa tiệc xa xỉ chỉ để mục đích duy nhất là phục vụ thương mại này, ngoài mặt thì vui vẻ hòa hợp, bên trong lại đen tối xấu xa, tiểu lí tàng đao, giả tạo như vậy. Không bằng về sớm cùng nhóc con chơi đùa trò chuyện không biết hơn bao nhiêu. Cũng vì như vậy nên nhiều người đều nghĩ rằng anh là một người rất kiêu kỳ, nhưng vì thân phận quá cao, bọn họ với không tới, cho nên, càng lúc anh càng giống như đế vương, cao cao tại thượng, khó lòng bì kịp. (Tác giả: Đột nhiên muốn có nữ phụ nào đấy không sợ đại bàng sơn xuất hiện, nhưng mà thôi... hí hí...)

Do vậy, khi nghe Lôi nói vậy, ánh mắt Hoắc Minh Long cũng không một chút rời bàn họp đồng trên bàn, nhìn qua, rồi lại vô cùng thuận tay ném vào máy cất giấy. Nhưng nghĩ đến nhóc con, anh lại hơi nhíu mày, động tác trên tay cũng đột nhiên chậm một nhịp. " Không phải Tô Phong ông ta cùng con trai mình sinh cùng ngày sao?" Nếu anh nhớ không lầm, cậu ta còn định đánh chủ ý lên nhóc con, hại Tiểu Thiên suýt chút nữa bị mất mặt, sau này lại còn... Nhớ đến ánh mắt cậu ta nhìn bảo bối của anh, không khí xung quanh liền lạnh lẽo đi mấy phần.

Giống như không nhận ra anh đang không vui, Lôi liền cung cấp thêm thông tin. " Hình như Tô thiếu cũng có mời những đồng học lớp Z đến dự, trong đó có cả tiểu thư." Không khí xung quanh nhất thời đi vào im lặng.

" ..." Con người lam không chút cảm xúc bây giờ tràn ngập lạnh lẽo, nhưng sự dao động này diễn ra rất nhanh rồi biến mất, chỉ còn lại sự lạnh lùng thường trực. " Tôi biết rồi. Quả mừng, anh nên biết chọn gì." Tay lại vươn ra lấy một bản họp đồng khác.

--- Phân cách tuyến sắp có thịt ăn---

Cùng lúc đó, trong lớp Z, tất cả học sinh đều đang vô cùng phấn khích, đứng phía trên, Tô Khải Phong nhìn một lượt hết các thành viên trong lớp, trên tay họ ai ai cũng đều đang cầm một lá thư mời dự tiệc, chữ in mạ vàng, có mùi thơm thoang thoang, giấy là một trong những loại thượng hạng, không những không bị cháy mà còn có thể không thấm nước.

Thấy mọi người đều đang nhìn chằm chằm mình, lúc này cậu ta mới lên tiếng. " Thông tin đều đã được ghi đầy đủ trong thư mời, hi vọng vào đầu tháng sau, sinh nhật của tôi, các bạn có thể có thời gian đến dự." Lần sinh nhật này có thể nói là sẽ diễn ra rất hoành tráng, không phải bởi vì tiệc sinh nhật của cậu ta và cha mình đều được tổ chức cùng một nơi, mà còn vì lần này sẽ là lần đầu tiên cậu ta xuất hiện với tư cách là người thừa kế tương lai của Tô gia, mà không phải là lời đồn thổi nữa.

Vừa nói, bước chân Tô Khải Phong liền bước về phía nhóm người Diệp Luân, Thượng Quang Dương, Đoàn Thanh Thanh, Hoa Mỹ Kiều và Tiểu Thiên. " Nhất là các bạn."

Diệp Luân liền không khách khí bá vai cậu ta. " Hôm đó tôi nhất định đến để xem Tô đại thiếu gia hào quang chói lóa như thế nào."

Thượng Quan Dương lật lật thư mời. " Được."

Hoa Mỹ Kiều khách khí đáp lại, trong lòng lại hơi đắn đo, kiếp trước, cô nhớ bản thân không từng đến bữa tiệc này, cũng không được mời vì bị Tô Khải Phong bắt gặp chuyện bất nết đồng học Thuần do chuyện 'Lá thư tình'. Còn lần này, chỉ sợ bất trắc xảy ra, đề phòng vẫn hơn, lại không thể từ chối. " Cậu đã mời rồi, tôi vui còn không kịp sao dám không đi." Huống hồ, cô có dự cảm lần này sẽ có biến sự xảy ra.

Đoàn Thanh Thanh nghĩ nghĩ, tiệc lớn như vậy chắc chắn là sẽ có đồ ăn ngon nhưng mà... ánh mắt đảo về phía Diệp Luân, thấy cậu ta lại đang cười hoa đào nhìn mình, trong lòng không nhịn được dâng lên một trận co rút, gai ốc nổi lên, hít sâu một ngụm cay đắng đáp. " Sẽ đi." Mỹ thực vẫn hơn.

Còn Tiểu Thiên, nhóc con nhìn thư mời, tiệc sinh nhật? Sẽ giống như Long và Tiểu Thiên cắt bánh sinh nhật và ăn bánh kem cùng nhau sao? Cùng hát bài hát chúc mừng sinh nhật và mở quà? Nhưng nhóc con chưa từng tham gia bữa tiệc sinh nhật nào ở ngoài, và cậu ta mời nhiều người như vậy, chắc chắn sẽ rất đông. Long thường nói, những nơi đông người đều rất phiền toái, vậy mình có nên đi không? " Để mình suy nghĩ đã, mình chưa từng dự một bữa tiệc sinh nhật nào..." Nhóc con mấp máy môi trả lời, nhưng lời nói vừa được một nửa, thì bị một người khác cắt ngang.

" Đồng học Thuần không dám đi? Sợ cậu ta đến tham dự bữa tiệc xa hoa như vậy sẽ bị choáng ngợp đó." Ngồi bên trên, Quách Mộng cười khẩy, ánh mắt liếc liếc về phía bên này, rồi lại đảo về phía Ái Nhĩ Lệ Linh tràn đầy nộ khí đáp. Nhớ mấy ngày trước, mẹ của cô ta là Quách phu nhân đi dạo trong khu mua sắm Thần Mặc, lại vô tình đứng bên ngoài thấy được cuộc tranh chấp của Tiểu Thiên và Ái Nhĩ Lệ Linh, nhưng chỉ nhìn được một nửa liền có việc rồi đi, sau đó về đem chuyện này nói với cô ta.

Nghĩ đến, nếu có thể chinh phục Tiểu Thiên để lấy lòng Ái Nhĩ Lệ Linh, vừa có thể tranh thủ xả được con giận từ lần trước bị nhóc con làm cho mất mặt, cô ta tất nhiên không thể nào bỏ qua cơ hội, huống hồ còn có... ánh mắt đảo về phía An Mộc Khê, thấy cô ta giống như không bị sự sôi nổi của lớp học làm cho phiền nhiễu, gương mặt xinh đẹp cúi đầu nhìn chằm chằm vào trang sách. Trong lòng Quách Mộng cười nhạt, đúng là đóng kịch rất giỏi, nhưng giờ Hoa Mỹ Kiều ngay cả đây dọa cô ta cũng đã phiền chán, người này liệu còn được bao nhiêu giá trị lợi dụng.

Ngay khi Quách Mộng vừa lên tiếng mỉa mai Tiểu Thiên, tức thời năm ánh mắt không vui liền nhìn về phía cô ta. " Đồng học Quách, bạn quá đáng rồi đó, cũng không phải tiệc của bạn." Ai mượn cô ta quan tâm chứ, thái độ hống hách y hệt Hoa Mỹ Kiều trước kia, nhưng cô thì còn có dáng vẻ không tức xoe đuôi, còn cô ta thì chẳng khác con gà rừng khoe lấy cái lông mao, nhìn thấy đã chứng con nết bên trái, nhúc con nết bên phải.

Môi đỏ mẩn mẩn, Hoa Mỹ Kiều cũng lên tiếng thay. "Tôi sợ người bị choáng ngợp đó là cậu chứ không phải Thiên Thiên. Chuyện bạn, tôi, mọi người chưa biết nhiều lắm, làm ra chuyện nông cạn thì đừng trách hậu quả trước mắt." Nói đoạn cũng không hề gương mặt thoáng chốc xanh tím của cô ta, và biểu tình có phần nghiêm trọng của mọi người, cô cười nhẹ nhàng nói với Tiểu Thiên. "Bạn đừng để ý đến mấy lời khó nghe đó."

Lời này nói ra giống như cảnh tỉnh lại một bộ phận người đang đứng xem kịch vui, của cả những ánh mắt không chút thiện cảm nhìn về phía bên này. Đúng, biết không đáng sợ, không biết mới là khó đề phòng nhất, nhiều thế lực gia tộc như vậy tìm kiếm mà vẫn không tra ra được gì, là bởi vì không có gì dấu điểm hay là vì thân phận quá sâu. Đặc biệt là với những người đang có suy nghĩ xấu xa.

Trong con người thoáng như thanh trong của An Mộc Khê lóe lên tia sáng lạnh, liếc về phía Ái Nhĩ Lệ Linh, bắt được một ánh mắt trấn an của cô ta, lòng có chút thấp thỏm liền yên tâm được một chút.

Còn Ái Nhĩ Lệ Linh, từ lần trước để bọn họ thoát khỏi nguy khốn... cười nhạt, cô ta thật muốn biết người đứng đằng sau này thế lực lớn cỡ nào.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Dưỡng Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Chương 44.3

Yêu thương và phụ thuộc vốn là những thứ khác nhau... Đặt bút xuống kí bản hợp đồng cuối cùng trong buổi sáng, Hoắc Minh Long nhắm mắt tựa đầu vào ghế, nơi mí mắt dần ra chút phiền muộn u ám, không khí trong phòng liền tràn ngập sự cô tịch, bên ngoài, trời vẫn đang nắng đẹp, những tia nắng như những vũ công sắc sảo khiêu vũ trên những khung kính cửa, nhưng nơi đây bây giờ lại đang bị bao trùm trong một màu sắc ảm đạm, mà sự xám xịt lạnh lùng ấy lại tỏa ra từ phía người đàn ông duy nhất trong phòng, là anh. Có chút khó chịu, cổ họng khô khốc, anh gờ tay nói lỏng cả vạt, mày rậm hơi nhíu, mí mắt hạ xuống một bóng mờ, con người lam đậm chiều nhìn ra ngoài khung cửa sổ. Trong lòng có một nỗi bất an chậm chậm bủa vây, anh cảm thấy có chút trống trải, cảm giác thiếu mất thứ gì đó, rỗng tuếch, yên ắng bao phủ xung quanh giống như một loại độc được bí ẩn, ngấm ngấm thâm nhập, sự khó chịu xảy ra một cách chậm rãi nhưng lại rõ ràng, hiếm khi anh lại bị một sức lực vô hình nào đó làm cho một môi đến như vậy, ánh mắt cũng dần khép lại. Để cho giấc ngủ ập đến một cách nặng nề. Giống như toàn bộ sức lực bị trút đi qua hơi thở, chúng dần anh phiêu lãng đến một nơi nào đó xa xăm, xung quanh đều mờ mịt đầm đìa. Để rồi trên hành trình không rõ kết thúc, anh lơ mơ nhìn thấy hai đốm sáng nho nhỏ đang quay lưng với phía mà anh đang đi tới, càng gần càng phát hiện chúng còn chỉ to bằng bàn tay, một đốm sáng lên ánh xích huyền là một tiểu ác ma, còn lại tỏa ra ánh sáng lam bạch là một tiểu thiên sứ, chúng dường như đang cãi nhau, giọng nói chí chèo non nớt như những đứa trẻ. Cả hai hoàn toàn chưa phát hiện ra sự xuất hiện của một người thứ 3, đến khi anh vươn tay ra bắt lấy, chúng mới im lặng nhìn về phía anh, giật mình, chúng thét lên. "Á!" Rồi tức thời biến mất, nhưng trong không trung lại nghe thấy tiếng chúng cãi nhau, đồ lỗi lẫn nhau, trách móc và phê bình lẫn nhau, và rồi giống như đã quyết định một thứ gì đó, thiên thần liền bất thành linh hiện ra, nó bay lảng vảng xung quanh anh ánh mắt nhìn chòng chọc như muốn đọc được trong đôi mắt xanh lam u tịch bất kì tia sáng đen tối vẫn đục, cuộc tìm kiếm kết thúc trong vô vọng, một chốc sau nó mới chịu mở miệng nói. "Vì anh đã thấy chúng tôi." Ác ma cũng lộ diện, nó lấy đinh ba gõ vào đầu thiên sứ một cách gây hấn, và nhảy vào câu nói của thiên sứ mà tiếp lời. "Nên theo đúng quy định, chúng tôi phải tiết lộ cho anh một bí mật." Rồi hai đứa nhìn nhau đồng thanh đáp. "Chúng tôi đã quyết định sẽ tiết lộ cho anh biết một bí mật." Chần chờ một chốc, chúng mới thần thần bí bí kể sất hai bên tai anh nói. "Vợ yêu của ba anh vẫn chưa chế..." ĐINH ĐINH!!! Đúng lúc này điện thoại trên bàn lại bắt ngờ reo lên, anh giật mình tỉnh giấc, là tiếng chuông điện thoại của Tiểu Thiên! Anh không chần chờ một giây đã vội nhấc nghe. "Tiểu Thiên...!" Giọng nói trầm ấm vốn lạnh lùng giờ tràn ngập hưng khởi. Anh mới đưa điện thoại cho nhóc con sáng nay thôi, đợi mãi nhóc con mới gọi đến, cảm giác trống trải ban nãy giống như được lấp đầy bởi rất nhiều nhiệt tình và sức sống. Thì ra là vậy... anh nhướng mày, ánh mắt lại xuất hiện những tia sáng ảm áp. Bên kia, Tiểu Thiên cũng khó khăn lắm mới đợi được đến giờ ra chơi, lên đi một góc nói điện thoại, cảm giác nó mới mẻ và kì quái làm sao, khiến nhóc con tò mò đến lạ, nhưng nghe thấy giọng anh rồi mới nhận ra, cảm giác ảm áp giống như truyền từ chỗ anh đến chỗ mình, khiến bản thân cảm thấy ếm ái và dễ chịu giống như bên cạnh anh vậy. "Long..." Nhóc con gọi nhỏ giọng như thử nghiệm trước. "Hửm?" Giọng nói trầm đầy từ tính hơi khàn đục từ đầu dây bên kia truyền đến, bỗng chốc khiến gương mặt nhóc con đỏ ửng. Nhớ lần trước khi cùng mấy người bạn họ đến khu mua sắm, nhóc con bị hai người Hoa Mỹ Kiều và Doãn Thanh Thanh kéo đi xem một bộ phim tình cảm trong rạp phim 3D, kể về cuộc tình trắc trở nhưng kết thúc viên mãn của hai người nam nữ chính, vì khoảng cách địa lí và sự khác biệt giữa liên lạc mà rất lâu họ mới gọi điện thoại được cho nhau, và gặp nhau cũng được 1 2 lần trong năm. Phim mới đến nửa chừng, Hoa Mỹ Kiều đã ngủ mất, Doãn Thanh Thanh thì vừa xem khóc suốt suốt. Nhóc con chỉ có ấn tượng với đoạn hai người nói chuyện qua điện thoại, câu nữ chính ấp úng đáp khi chàng trai hỏi vì sao lại muốn gọi cho anh. "Không không có... Chỉ là Tiểu Thiên muốn nghe giọng của Long thôi!" Nghĩ đến đó, nhóc con liền vô thức mà nói ra mất. Nói xong nhóc con lại bối rối vì bản thân không thể rút lại câu nói đầy ngớ ngẩn của mình, mình và Long thì ngày nào chẳng gặp nhau, chẳng nói chuyện với nhau, chẳng ngủ cùng nhau, cảm giác khẩn khít như hình với bóng. Nghĩ nghĩ, nhóc con vừa định mở lời chữa, thì bên đầu dây bên kia đã nghe thấy tiếng anh cười khẽ truyền đến, và giọng nói vui vẻ nồng ấm. "Long cũng vậy." (Tác giả: Hu hu, còn vài chương nữa là đến lúc ngược rồi.) Vừa đó, từ ngoài góc tối chỗ Tiểu Thiên đang đứng, truyền đến tiếng bước chân, là của hai người, nhóc con không tiện xuất hiện liền im lặng chờ đợi trong đó, ánh mắt thăm dò nhìn ra bên ngoài. Là Thanh Thanh và Diệp Luân!!! Chỗ này hơi xa vườn hoa một chút, nhưng lại có đình cao, lại hơi hắt sáng, gần đó có một đài phun nước nhỏ, nhóc con lại đang đứng nép sau hàng rào bao vây đình kia, mà muốn ra ngoài chỉ có một lối duy nhất là đi qua con đường trước mặt họ. Mặc dù không thích nghe lén chuyện người khác, nhưng mà bản thân lại không tài nào rời đi được, như vậy họ sẽ biết vị trí bí mật của mình mất. Cho nên nhóc con im ắng ngồi đó. Trong đình, giọng nói có chút bức của Doãn Thanh Thanh không khó nghe ra được cô đang rất tức giận, cánh tay bị Diệp Luân giữ chặt từ lúc ở chỗ Thượng Quan Dương đến giờ vẫn chưa chịu buông ra, cậu nắm chặt quá, cô gắng lại cảm thấy cổ tay đau rát, gương mặt đỏ bừng vì giận dữ cũng vì uất ức, nước mắt ập ập nơi mí mắt lại ngoan cường không để nó rơi xuống, càng không để cho cậu nhìn thấy. "Buông ra!!! Cậu buông ra ngay tay tôi bị đau rồi!!!" Gương mặt hoa đào vốn nhả nhận của Diệp Luân vừa mới giận dữ, nghe thấy cô kêu đau liền nói lỏng tay cô ra, nhân cơ hội đó cô liền rút tay về, ánh mắt vừa phần uất vừa giận dữ xoa xoa hai cổ tay đã bị cậu nắm đỏ bừng, nhưng rồi lại bị cậu nắm lấy, ngón tay thon dài tinh tế miết nhẹ cổ tay, Doãn Thanh Thanh bối rối toan rút về nhưng bản thân lại bị ánh mắt lo lắng của cậu làm cho lúng túng, hơn nữa cậu cũng không ngại thể diện mở lời xin tha thứ. "Xin lỗi, tôi... tôi... không cố ý." Động tác ngón tay nhẹ nhàng giống như cung chiều, lại giống như nâng niu, nhẹ nhàng tỉ mỉ. Ánh mắt ngây ngốc nhìn biểu tình của cậu, Doãn Thanh Thanh lơ mơ nhận ra gì đó,

gương mặt chẳng mấy chốc hồng lên như quả cà, trong lòng vừa rồi còn giận dữ và ghen uất bỗng hóa thành mềm mại, cô quên mất cất giọng nói, ánh mắt nhìn chằm chằm cậu, nhưng rồi trên môi nở nụ cười khổ sở, nước mắt cũng không kìm được mà rơi xuống. Thấy cô ngoan ngoãn được một chốc, cậu liền ngẩn đầu lên, vừa vặn thấy được trên gương mặt non nặn đáng yêu từ lúc nào đã hai dòng lệ nóng hổi. Cô khóc!!! Cậu hoảng hốt kéo lấy gương mặt cô, ngón tay cẩn thận lau từng giọt nước mắt trên mặt cô, động tác vừa vụng về vừa trức trặc, lại ngây ngô không biết nên làm thế nào để cô ngừng khóc đây. " Xin lỗi, tôi xin lỗi rồi mà sao cậu còn khóc... ngoan..." Giọng nói nhẹ nhàng trấn an, sau đó dứt khoát kéo lấy cô ôm vào trong ngực, mặc kệ bản thân bị cô khóc bắn. Gương mặt bị chôn trong vòm ngực của Diệp Luân, Doãn Thanh Thanh yếu ớt phản bác. " Hức... Cậu tức giận với tôi... ô ô..." Nói xong không chút khách khí quẹt quẹt vào ngực cậu vài cái, mới ngẩn đầu uất ức cáo trạng. " Cậu... đáng ghét... vì sao chứ!!!" Giọng nói dứt quãng theo từng tiếng nấc nghẹn ngào. Rồi bất ngờ cô đẩy cậu ra, tránh đi bàn tay đang lau nước mắt, thoát khỏi cái ôm dịu dàng ấm áp, tự tay lau đi những giọt nước mắt sóng sánh trên mặt. Rồi bất ngờ đứng dậy muốn chạy đi. Âm áp trong ngực bỗng chốc mất đi khiến cậu cảm thấy hụt hẫng không thôi, nhìn thấy thái độ quyết tuyệt của cô, cậu liền phiền não, bóng dáng cao lớn vừa tiến ra liền cản được bước chân của cô, thấy gương mặt của cô vẫn còn lấm lem, vừa định lấy khăn tay của mình ra lau cho cô thì bị cô gạt đi mất, ánh mắt tràn đầy địch ý nhìn mình, trong ngực liền có chút ê ẩm. " Cậu còn giận tôi sao?" Diệp Luân hạ giọng hỏi. Ban nãy nhìn thấy cô bị Thượng Quan Dương 'quần' đến vui vẻ, cùng cậu ta cười không ngớt hoàn toàn đem cậu thành không khí, hơn nữa động tác càng lúc càng thân mật, đáng chết, nghĩ đến chút nữa là cô bị cậu ta ôm lấy, cậu đã cảm thấy bức tức, huống hồ 'vật trong áo' này của cậu lại không có một chút đề ý đến, vô tư ngây ngô như vậy, làm sao mà cậu bỏ qua cho được. Đúng rất giận!!! Doãn Thanh Thanh lúc này không chút khách khí, muốn phân rõ ranh giới với cậu ta, liền ba mặt một lời nói rõ ràng. " Đừng tôi đang rất tức giận. Đây không phải là lần đầu tiên cậu xen vào chuyện của tôi. Tôi bị cậu hôn, bị cậu ôm, thậm chí chút nữa là đã... cậu có biết làm như vậy tôi cảm thấy rất phiền toái hay không. Nếu cậu không thích tôi, chỉ muốn đùa tôi, lấy tôi ra làm đồ chơi hay xem tôi như mấy nhành đào xung quanh cậu tùy cậu sai khiến kia, thì làm ơn ngừng lại đi tôi cảm thấy mệt mỏi lắm rồi." Nói xong một tràng, Doãn Thanh Thanh cảm thấy sức lực toàn thân trút hết, đáng lẽ ra phải thoải mái, nhưng cô cảm thấy trong lòng cơ hồ trống trải mất mát vô cùng. Cô cười khổ, như vậy là tốt, bản thân liền định rời đi. Gương mặt đào hoa bỗng chốc cứng ngắc, Diệp Luân cậu ta ngậy ra, nhưng ngay khi Doãn Thanh Thanh vừa định bước qua người cậu rồi đi, thì bàn tay to lớn vươn ra bắt lấy cổ tay nhỏ, trong sự ngạc nhiên và giật mình của cô, gương mặt ai kia cúi xuống, nhắm ngay đôi môi đỏ nhợt ấn một nụ hôn, hơi bá đạo một chút, không cho cô phản kháng, trực tiếp xông vào trong, khuấy đảo. Mãi đến khi cậu buông cô ra, gương mặt cả hai đều đã đỏ bừng. Diệp Luân nhìn cô gái nhỏ đang tựa đầu vào ngực mình thở dốc, bạc môi mông phong tình cười cười, nghiêng đầu gặm lấy vành tai cô, chân thành nói. " Tôi sẽ không tùy tiện hôn và thân mật với người khác chỉ vì muốn đùa chọc họ. Trừ phi là tôi thực sự thích người đó, mà Thanh Thanh, tôi không thích em. Tôi yêu em." Bàn tay to lớn giữ lấy gương mặt đã đỏ bừng của Doãn Thanh Thanh nâng lên, để đôi mắt bối rối của cô nhìn rõ được tình ý trong mắt mình, gương mặt đào hoa trong lúc cô kính hi mà lại xuống một nụ hôn, nồng nàn hơn, tham lam hơn. Đến khi họ dứt ra, bên ngoài đã có chuông báo vào học, hai người cùng nắm tay nhau cùng vui vẻ và trở về lớp học. Ánh mắt Tiểu Thiên nhìn theo bóng dáng của họ, trong lòng có chút tự vị... Không yêu là sẽ không hôn sao? Như vậy, Long và Tiểu Thiên là...

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Dưỡng Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Tiệc (Phần 1: Thượng)

Một đôi con người trắng trong thuần khiết nhìn ra ngoài khung cửa sổ, một cơn gió thổi qua phát một lần gió nhẹ lên gương mặt hồng hào trong trẻo như thiên sứ, mi dài khẽ run lên như cánh bướm dập dề, dưới ánh dịu dịu nhẹ nhàng khiêu vũ, ánh mắt thất thần của thiếu nữ cũng nhẹ khép lại, đầu tựa vào khung kính cửa đáng vẻ say sưa như tiểu tinh linh ngủ quên giữa vườn địa đàng. Bên ngoài trăng đã lên cao, giữa bầu trời đêm tịch mịch một ánh sao băng xẹt qua như một nét bút dạ táo bạo vạch ngang bầu trời, lúc ánh sao kia vừa tắt lịm, cũng là lúc cánh cửa phòng mở ra.

" Cách." Đôi bàn tay rắn chắc cẩn thận buông chốt cửa để không phát ra âm thanh nào làm tiểu thiên sứ trong phòng kia tỉnh giấc. Đôi con người lam lạnh lùng sắt bén nhìn bao quát hết toàn bộ căn phòng, rồi bất chợt hóa thành dịu dàng khi đặt lên dáng hình bé nhỏ kia, hiếm khi anh về trễ như vậy. Tiếng bước chân gần như im lặng đi, đầu cho bóng dáng cao lớn vẫn đang tiến về phía nhóc con một cách nhanh chóng, loáng cái anh đã đứng kế bên, nhẹ nhàng kéo cánh tay thon thon đang gác lên bậc cửa sổ xuống, lại nhẹ nhàng hạ xuống cửa sổ. Năm bàn tay nhỏ bé đã bị sương đêm làm lạnh trong tay mình, nhưng rồi bị nhóc con nắm lại, anh mới phát hiện ra tay mình còn lạnh hơn cả thế.

Gương mặt tựa bên cửa sổ cũng nghiêng qua, tay giờ lên xoa xoa mi mắt nhập nhèm, đôi mắt hé ra một chút nhìn anh, nhóc con ngọt ngào gọi. " Long..." hô nhỏ một tiếng, lại ngáp một cái, rồi giống như trẻ con, ôm lấy ngang người anh, mái đầu cọ cọ vào lồng ngực vững chãi làm bầm một tiếng nho nhỏ, nhưng hôm nay trên người anh dường như có mùi gì đặc biệt, thơm mà cũng làm người ta hơi say mê, gương mặt nhỏ ngờ nghệch ngẩn lên. " Long uống rượu?" Mùi rượu Rum 1908 thoang thoảng qua chóp mũi, tuyền lượng nhóc con không tốt, chỉ người mũi thôi đã thấy hơi say say.

Nhẹ nhàng nhắc bỗng tiểu bảo bối trắng trẻo thơm tho lên, anh không nhịn được phải phì cười trước đáng vẻ ngốc nghếch này, giọng nói cũng dịu dàng hơn. " Ừm, Long uống với Thắng Vũ." Cậu ta uống đến say khướt, có vẻ có chuyện gì buồn lắm, theo Mị đoán, có thể liên quan đến chuyện tình cảm, đầu rằng anh không thích uống rượu, cũng không làm cho anh say, nhưng nhìn đáng vẻ bị lụy vì tình của anh ta, người vốn đã quen với vẻ ngoài hời hợt, xốc nổi nhưng lại tràn đầy sức sống, như anh cảm thấy có chút không quen, đành nán lại một chút. Nhưng vẫn là vì nhóc con, sợ nhóc con đang ngủ ngon mà anh về sẽ bị làm giật mình, nên anh vẫn về trước, để Lôi với Mị chúc anh ta say rồi hẳn đưa về Mộ gia.

Ôm nhóc con đi về phía giường, mùi rượu trên người anh rất đậm, anh uống rất nhiều, không hẳn vì bồi rượu cho Mộ Thắng Vũ mà anh lại uống vào nhiều như vậy, mà lại là vì những lời nói trong lúc say mềm của anh ta, lại khiến anh cảm thấy dường như đang nói chính mình.

" Cậu có biết không, hôm nay tôi gặp lại cô ấy, cô ấy đứng trước mặt tôi, nhưng rồi một dòng xe chạy qua giữa chúng tôi, tôi lại lạc mất rồi."

" Tôi yêu cô ấy, nhưng chắc gì cô ấy đã yêu tôi?"

"Tôi không sợ cô ấy quên tôi, tôi chỉ sợ cô ấy yêu người khác rồi."

"Nếu cô ấy không còn nhớ tôi là ai thì làm sao cô ấy có thể yêu thương tôi được?"

"Vậy cô ấy có yêu tôi không?"

Vậy nhóc con có yêu anh không? Lần đầu tiên anh đối mặt với chuyện này, lần đầu tiên anh chất vấn bản thân rằng tình cảm mà nhóc con dành cho mình có phải tình yêu? Hay đó chỉ là tình thân, tình bạn, tình anh em? anh cho nhóc con quá nhiều sự dựa dẫm, khiến nhóc con phụ thuộc vào mình, và điều đó khiến nhóc con thân thiết với anh hơn. Nhưng đó đâu phải là tình yêu, mà đó là sự phụ thuộc, anh luyến tiếc mối quan hệ ràng buộc này, không muốn cô rời xa anh cũng không muốn cô biến mất khỏi tầm mắt của anh. Nếu không phải anh quá hiểu rõ bản thân, và suy nghĩ của mình, thì cũng từng có lúc anh cho rằng tình cảm của mình với nhóc con cũng là một sự dựa dẫm, một sự trói buộc về tinh thần, nhưng khi bản thân thực sự cảm nhận rõ ràng thì tình cảm mà anh dành cho nhóc con đã quá sâu đậm, anh chỉ sợ sự tham lam của mình rồi sẽ làm tổn thương đến nhóc con.

Nhưng còn nhóc con?...

Rượu trước giờ không làm cho đàn ông Hoắc gia say, càng uống lại càng thanh tỉnh, nhiều lúc khiến người ta cảm thấy dùng rượu để trốn tránh không phải là cách giải quyết tốt vấn đề, nhất là trong chuyện tình cảm này. Cúi đầu nhìn tiểu thiên hạ trong ngực đang mơ mơ màng màng, nằm ngoan ngoãn trong ngực, nhất thời bảo bối cũng ngẩng đầu lên nhìn anh, bốn mắt đối nhau, nhóc con ngờ nghệch cười. "Long không có say?" Lại vươn tay kéo kéo vạt áo trước ngực anh, tham lam hít một hơi sâu mùi hương nam tính pha lẫn mùi rượu Rum thơm phức. "Nhưng Tiểu Thiên say mất rồi." Vừa nói, vừa nấc lên một tiếng, giống như sâu rượu nhỏ.

Nhóc con này, anh cười cười đem bóng dáng bé nhỏ đặt xuống giường lớn, vừa ôn nhu nói. "Tiểu Thiên ngoan ngủ trước, Long tắm xong sẽ quay lại." Vừa nói vừa kê gối xuống dưới mái đầu nhóc con sao cho nằm thật thoải mái, xong xuôi, vừa định rời đi nhưng cổ tay áo vẫn bị nắm lại. Mắt đã nhắm lại một đường, nhóc con vẫn làm nũng nói. "Long, muốn áo của Long."

Bình thường, đồ ngủ của cô bao giờ cũng do anh chọn, mỗi lần đi tắm, anh lại sẵn tay lấy thêm một cái áo sơ mi, hoặc áo thun để nhóc con thay trước khi ngủ, nhưng nay anh lại về trễ như vậy. Anh liền không chút suy nghĩ cởi ra áo sơ mi màu xanh tro đắp lên người nhóc con, thơm nhẹ lên đôi má mềm mại, rồi mới bước về phía phòng tắm.

Lúc trở lại, xung quanh đều vung vãi quần áo thường ngày mà nhóc con vừa mặc ban nãy, vén ổ chân lên, liền thấy đáng vẻ nhỏ nhắn không biết từ lúc nào đã gói gọn trong chiếc áo sơ mi anh ngủ thiếp đi. Giương mặt anh liền nâng lên một chút, bạc môi lạnh bạc cũng nâng lên nụ cười, cánh tay to lớn liền vòng qua ôm lấy nhóc con, đắp kín chắn, rồi thoải mái đi vào giấc ngủ.

--- Phân cách tuyến Hồng Môn Yến ---

Chưa đến 6h tối, khu đãi tiệc hạng A của Thần Mạc đã đông khách, người đến người đi cực kì náo nhiệt, người đi vào dự tiệc lại càng nhiều không tả xiết, không ít khách nhân của bữa tiệc là những người quyền cao chức trọng, chính trị gia, nguyên thủ của quốc gia thậm chí là một số doanh nhân của nước ngoài và một số thành phần vương tộc ngoại quốc cũng xuất hiện ở đây. Bên ngoài xe đến và đi ra vào tấp nập, các nhãn hiệu xe danh tiếng như là một phương tiện biểu lộ sự xa xỉ và quyền thế của bản thân. Người đến, liền có người phía sau đưa thư mời, rồi bước vào trong sảnh tiệc.

Khách của buổi tiệc này phần lớn đều là các doanh nhân và các nhân vật có địa vị trong xã hội, mà liên quan mật thiết đến việc làm ăn của Tô gia nói riêng và nền tài chính của nước Y nói chung, trong một buổi tiệc như thế này, người nào được mời cũng sẽ lấy làm vinh hạnh.

Phòng tiệc rộng lớn bằng hoặc hơn một nửa sân vận động tiêu chuẩn, sức chứa gần một ngàn người, lấy thiết kế theo phong cách châu Âu, với sự phối hợp hài hòa giữa phong cách cổ điển và hiện đại, các bức tranh sơn dầu về thần thoại và ánh đèn điện màu vàng nhạt, những tượng thiên sứ màu trắng đồ lý gió hoa và đài phun Chocolate cỡ đại. Trên tay khách nhân đều là những cốc rượu vang nhạt dịu, để khai vị trước vào tiệc.

Vì buổi tiệc bắt đầu lúc 7h, Tô Khải Phong cũng không muốn lộ mặt sớm, nên họp mặt thành viên lớp Z ở phòng chờ bên cạnh phòng tiệc chính, nhìn thấy mọi người đều đã họp mặt đông đủ, mà vẫn chưa thấy bóng dáng Tiểu Thiên đâu, cậu ta cảm thấy có chút lo lắng, ánh mắt cũng theo đó nhìn về phía Quách Mộng và Ái Nhĩ Lệ Linh, thăm dò một chút. Nhưng ngay khi ánh mắt cậu ta vừa lia về phía họ thì Doãn Thanh Thanh đã mở lời.

"Tiểu Thiên vẫn chưa thấy?"

"Cậu ấy đến rồi kìa." Hoa Mỹ Kiều cười cười nhìn ra lối đi.

Mắt đám người còn lại cũng nhìn theo, liền bị bóng dáng vừa xuất hiện làm cho kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Chương 45.2

Một chiếc Limousine lặng lẽ dừng cạnh con đường nhỏ phía sau khu đài tiệc của Tô gia, cửa xe nhẹ nhàng "phịch" một tiếng nhỏ mở ra, một bóng dáng cao lớn liền bước xuống, cả gương mặt đều lẫn khuất trong bóng tối chỉ lộ ra đôi con ngươi lam sáng lạnh trong màn đêm dìu dặt thường u ám mà quyền rũ, một âm thanh không rõ cười hay đang thờ, trầm đục cất lên, không khó nghe ra trong đó có một chút gì đó miễn cưỡng.

Hôm nay Hoắc Minh Long đích thân dẫn Tiểu Thiên đi dự tiệc, trên người cũng mặc Tây trang, khuy áo bằng bạch kim với những viên vàng thỉnh thoảng lóe lên tia sáng nhạt. Áo sơ mi Armani lam nhạt cao cấp với đường nét chỉ may tinh tế mà phóng khoáng, hào nhoáng mà lịch lãm, được bọc trong áo vét xanh sẫm, ôm trọn lấy thân hình cao lớn mà nghiêm nghị, khăn tay quý ông may bằng chỉ vàng thủ công được xếp gọn trong túi áo, giày da đen cao cấp, quần tây lam sẫm phẳng phiu, đồng hồ Thụy Sĩ bằng bạch kim với mỗi con số là một viên kim cương đen thuần túy, anh đứng thẳng người sừng sững như một pho tượng thời Phục hưng đang dấu mình dưới bóng tối của thần Hades. Trong đôi con ngươi lạnh lẽo tỏa ra sự uy hiếp khiến không ai dám tới gần.

Chỉ thấy, đôi mắt lam đôi nhìn chung quanh một lượt, ánh mắt sắc bén không bỏ qua bất kỳ điều bất thường gì, sau mới chìa bàn tay vào trong xe. Giọng nói không khó nghe ra sự ôn nhu hiếm hoi mà từ trước đến nay chỉ dành cho một người duy nhất.

"Tiểu Thiên." Tức thời một bàn tay nhỏ bé xinh đẹp liền nhẹ nhàng thả vào tay anh. Những ngón tay thon dài xinh đẹp như ngọc thạch của nhóc con đặt vào trong bàn tay to lớn mà cứng cáp của anh lại phi thường hòa hợp, anh nắm nhẹ lấy dễ dàng làm điểm tựa để nhóc con từ trong bước ra.

Nhóc con hôm nay ăn mặc cũng rất đẹp, chỉ là sự xinh đẹp giống như đoá Từ Vỹ, nhưng lại nhẹ nhàng ẩn mình trong vẻ ngoài đơn giản, nhẹ nhàng mà bí ẩn. Sở dĩ như vậy, bởi vì bóng dáng nhỏ bé đứng trong bóng tối chỉ đơn giản mặc một chiếc váy phòng, xếp nếp màu lam nhạt nhẹ nhàng dài vừa quá gối với đường nét chỉ may tuy cần thận tỉ mỉ, lại không có nhiều điểm nhấn thu hút ánh nhìn, cũng không có nhiều trang sức sáng lấp lánh, hay sử dụng qua son phấn làm đẹp, đơn giản lại sạch sẽ giống như một tiểu thiên sứ nhỏ. Song đây vẫn chưa phải là điểm mấu chốt... Nhóc con ngoan ngoãn từ trong xe bước ra, đôi con ngươi trong trẻo nhìn anh, cười nhạt hỏi. "Long cũng đi tiệc sao?" Rõ ràng là vậy, ăn mặc sang trọng như vậy, đã lâu nhóc con không thấy, ban nãy nhìn anh, bản thân còn bị làm cho ngạc nhiên một phen.

"Ừm." Anh dùng giọng mũi đáp lại, nhớ lại dáng vẻ sừng sờ của Tiểu Thiên, anh lại không nhịn được có chút vui vẻ, nhéo nhéo gò má phấn nộn, vén lại mái tóc rồi mới để nhóc con rời đi.

Trước khi đi Tiểu Thiên không quên nhón chân, kéo lấy bóng dáng to lớn của anh hôn nhẹ một cái, thần thần bí bí nói. "Long, tối nay về, Tiểu Thiên có chuyện này muốn hỏi Long, nhớ trả lời thật lòng." Mối hào hứng rồi đi.

Hỏi anh? Hoắc Minh Long nghi vấn, trong lòng có chút dự cảm kì lạ.

Ngồi lại vào trong xe, anh cũng không để Lôi lái xe đi mà đợi ở đó, với tay lấy ra Surface, ngón tay thon dài lướt nhẹ màn hình liền xuất hiện phần mềm liên lạc, ngón tay vừa động, mang vào tai nghe liền nghe thấy giọng nói báo cáo, con ngươi lam liền lóe lên tia sáng lạnh, mà người đang ở đầu bên kia không ai khác chính là A Nặc, và Ảnh, còn có không ít ảnh vệ, bọn họ đều đang ở trong căn trọng xem xét và ẩn thân trong góc tối hoặc nguy trang thành khách khứa hoặc đang âm thầm theo dõi bảo vệ cho nhóc con.

"Thiếu gia không vào sao?" Nhìn thấy dáng vẻ giống như không phải đi dự tiệc của anh, Lôi ngồi trước không nhịn được hạ thấp giọng hỏi. Từ trước đến nay, làm phụ tá cho Hoắc Minh Long đã lâu, anh ta chưa hề thấy anh có ý định tham dự bữa tiệc nào, tây trang sang trọng cũng vì vậy mà cũng không mấy khi mặc, nhưng một người khinh thường loại quan hệ xã giao cao cấp này thế nhưng hôm nay lại đến? Chỉ vì dẫn Tiểu Thiên đi thôi sao?

"Không có dự định, nhưng đề phòng bất trắc." Anh lạnh nhạt đáp lại. Ngày hôm qua, sau khi nghe Ảnh vệ báo cáo về quá trình theo dõi động tĩnh của hai nhà Hoa Doãn điều tra người đứng đằng sau giết dây chuyền âm toán Hoa Mỹ Kiều và Doãn Thanh Thanh, thì lại biết được, hai gia tộc này đã đột nhiên im hơi lặng tiếng, ngừng việc thám thính. Điều này chỉ có hai khả năng, thứ nhất, họ đã tìm ra được đó là ai, cho nên việc cần làm chỉ là có động thái xúc tiến để khiến kẻ đó xuất đầu lộ diện. Nhưng An thị thì lại không có một chút động tĩnh gì, điều này là bất thường, hơn nữa với người có tính khí nóng nảy như Hoa Trắc Vinh, sợ không chút nề mặt giao hảo An thị bao năm mà làm lớn chuyện này.

Do đó diễn biến ba gia tộc này như vậy, chỉ có thể có một nguyên nhân, là đã có người đứng sau thay đổi tình huống khiến cho mũi nhọn hướng về một hướng khác mà không phải là An Thị. Ngón tay thon dài vững chãi lướt nhanh qua màn ảnh, con ngươi lam liền nhìn thấy một dòng tiêu đề không lớn không nhỏ vừa mới được tung ra cách đây một ngày, mà dòng chữ đó lại là "Cổ phiếu của Quách thị đột nhiên xuống dốc không ngừng và đã đứng trước bờ vực phá sản?!" Đây cũng là nguyên nhân vì sao anh lại ở đây.

Thấy gương mặt anh có chút lạnh lẽo, không cần nói Lôi cũng biết nên im lặng, đột nhiên bạc môi mím mấp máy. "A Bàn?" Lần này đúng là hỏi anh ta. Lần trước Ảnh và Nặc bảo vệ Tiểu Thiên chính là do người đàn ông tên A Bàn này chặn đường.

Người này trước kia từng là một trong những trợ thủ đắc lực nhất của Mộ Lăng, nhưng tâm tư lại không đặt đúng lên người, lại vì chuyện này mà phạm phải sai lầm nghiêm trọng, hậu quả là mấy mươi mạng người chết oan uổng, từ đó bị trục xuất khỏi bang, không biết vì sao lại đi theo bên cạnh Ái Nhĩ Lệ Linh.

"Thân thù anh ta ngang hàng với Ảnh, lần đó liền để thoát, chỉ là anh ta làm bảo vệ cho Ái Nhĩ Lệ Linh, lại theo sát cô ta như vậy, sẽ không đến 20 ngày sẽ tra được tung tích." Lôi nghiêm cân báo lại, đối với người này, anh ta vẫn khó chấp nhận sự phản bội của hắn ta, đều là anh em cùng vào sinh ra tử, cùng chung một tổ chức với bản thân suốt bao nhiêu năm, lại đi nhầm lối sai lại càng sai, rốt cuộc cũng không thể quay đầu lại được. Chung quy đều tại có tình cảm với một người...

Nghe được tin này, mày kiếm hơi nhíu lại, cơ hồ có dự cảm bất an, bên tai nghe tiếng Ảnh thông báo Tiểu Thiên đã vào phòng chờ và gặp đám học sinh trong lớp Z, anh mới trầm giọng căn dặn vài câu, rồi tiếp tục im lặng theo dõi động tĩnh từ camera đặt trong phòng tiệc lớn. Nhưng suy nghĩ rất nhanh luân chuyển, nghĩ tới chuyện gì đó, ánh mắt liền có chút lạnh, nhìn biểu tình này của anh, Lôi âm thầm thay người bị anh nghĩ đến cầu phúc, giọng nói cũng hạ thấp hơn nữa. "Còn có Ái Nhĩ Lệ Linh dường có âm thị với An nhị tiểu thư."

Tin tức ảnh vệ báo cáo, bề ngoài, hai người này dường như không chút giao hảo với nhau, nhưng kì thực lại có chút sơ hở bị bọn họ nhận ra được. Từ lúc bị Hoa Mỹ Kiều gạt sang một bên, An Mục Khê đã yên ắng lại càng thêm yên tĩnh, sau khi mưu đồ bất thành, lại bị Hoa Mỹ Kiều dùng lời tuy không rõ ràng nhưng lại đánh vào tâm lí bất an của cô ta, khiến cho tinh thần liên sa sút, nhưng bản thân rất giỏi che giấu cảm xúc, khó nhìn ra được. Huống hồ bản thân cô ta cũng không vì vậy mà xoay qua thân thích với Ái Nhĩ Lệ Linh, nhưng là lúc "tình cờ" đi lướt qua nhau, miệng cả hai đều mấp máy. Vì vậy, điểm sơ hở này bị Ảnh vệ bắt được liền thông báo lại cho Lôi.

"Ừm." Anh cũng liền như vậy mà đoán được 9 phần rồi, chỉ là về Ái Nhĩ Lệ Linh cô ta?

Ngay lúc này, A Nặc đầu dây bên kia đã nhanh chóng thông báo. "Thiếu gia, Tiểu thư bị..."

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Tiệc (Trung)

Phòng chờ được phân phối cho Tô Khải Phong tuy không được rộng rãi và xa hoa như của Tô Phong, song lại có phần tự nhiên hiện đại phù hợp với một bữa tiệc hai phần. Giữa phòng chờ là một bàn điểm tâm nhỏ, một tháp phun chocolate, một quầy rượu vang nhẹ dùng để khai vị, một vài trò chơi tiêu khiển dành cho những thanh thiếu niên đến sớm chơi, còn có một vài bàn trà, cùng hơn chục bồi bàn, hầu gái, nhạc công... đứng xung quanh để phục vụ họ. Dưới ánh đèn vàng nhạt hơi sáng rõ, những nam thanh nữ tú vui vẻ cùng nhau thưởng thức những món ăn ngon, nhắm mỗi và ngắm rượu để chuẩn bị cho bữa tiệc lớn chuẩn bị khai màn.

Thấy vẫn còn thiếu người, Tô Khải Phong vừa mới mở lời, đã thấy Hoa Mỹ Kiều hướng về phía lối vào cười nói. "Cậu ấy đến rồi kìa."

Quả nhiên nhìn ra, đã thấy Thuần Hi Thiên bước vào, dưới ánh sáng đèn của phòng chờ, bộ váy đơn giản của nhóc con lại phá lệ nổi bật. Nửa thân trên là áo cổ cao, có bầu áo đơn giản, chạy vân hoa Tử Vỹ trắng trên nền màu lam nhạt, rồi đính một viên ngọc trai đen huyền ảo tại vị trí kết thúc bầu, kết cấu tạo thành kiểu sườn xám nhưng dừng lại khi vừa qua khỏi ngực, lại khoác thêm áo khoác lưng, trông có vẻ đáng yêu. Còn phần còn lại của váy, trên nền vải màu lam nhạt phản quang mà hiện lên hoa văn như cổ áo, những hoa văn ấy lại tụ về phía những nếp gấp tạo thành hiện ứng 'làn sóng' cho bộ váy, khiến nó trở nên bông bênh, mềm mại. Đầy đầy gọng kính, nhóc con

Ánh mắt nhóc con liền tập trung vào người đang vẫy tay kịch liệt với mình là Doãn Thanh Thanh, sau đó mới dời tầm mắt sang phía Hoa Mỹ Kiều rồi Tô Khải Phong, nhóc con còn chưa kịp mở lời chào, đã thấy cậu ta khách sáo lên tiếng trước. "Còn sợ cậu không đến, may mà vẫn còn kịp đúng giờ, ăn chút gì lót dạ đi, bữa tiệc lớn còn 15 phút nữa là bắt đầu rồi." Vừa nói, vừa đi về phía nhóc con, thuận tay đem mấy món điểm tâm tinh xảo mà mình dặn người làm riêng đưa cho nhóc con dùng miếng.

"Chào Tô học trưởng." Nhóc con mở lời chào, rồi nhìn điểm tâm của Tô Khải Phong mang đến mà hơi ngạc nhiên. Nhớ tới ban nãy trước khi đến, Long chính là phân phó người mang món ngọt đến cho mình dùng trước, nào biết, món ăn đó với bây giờ lại cùng một món đâu, đều là món pudding dâu, mà trang trí từ màu sắc đến chi tiết này nọ cũng y hệt nhau, nhóc con mân mê, trong lòng âm thầm đoán, hẳn Long không muốn mình ăn điểm tâm ở đây, cho nên đành lựa lời từ chối ý tốt của Tô Khải Phong.

Thấy gương mặt thoáng hiện ra vẻ cứng ngắt của cậu ta, Doãn Thanh Thanh và Hoa Mỹ Kiều, trái phải hai bên đồng lòng kéo nhóc con đi về phía một bàn trà gần đó, ngồi xuống tán gẫu. Trong góc, Quách Mộng cùng đám tiểu thư trước kia, còn có cả An Mục Khê, từng theo chân Hoa Mỹ Kiều lại ngồi xuống một góc âm thầm dè bida thái độ như có như không của nhóc con, còn là cảm thấy bất bình thay cho cậu ta.

Trước kia có Hoa Mỹ Kiều làm chỗ dựa, bọn họ muốn tác oai tác quái bao nhiêu cũng đều mang tiếng là người của cô, làm chuyện xấu lại mang danh Hoa gia nhị tiểu thư ra để làm bình phong, khi ấy cô cứ nghĩ bọn họ là ra mình cho mình nên mới làm vậy, nào ngờ lại khiến cô chịu không ít lời nói xấu. Từ ngày cô đột nhiên thay đổi, không những không còn thân thiết mà thậm chí càng bài xích bọn họ, thì họ lại quay sang công kích, nói xấu sau lưng, chỉ cần người không còn có thể cho họ dựa dẫm nữa liền trở thành mục tiêu để bọn họ đối phó.

Người mở lời đầu tiên tự nhiên không ai khác chính là Quách Mộng. "Nhìn con nhỏ đó kìa, trông bộ váy nó mặc vừa quê mùa vừa xấu xí, LT là nhãn hiệu thời trang gì chứ? Thật chướng mắt!!!" Cô ta vừa nhấp một ngụm trà thạch thảo, thanh thanh ngọt ngọt, như nước suối trong, lời nói ra lại chanh chua, tràn đầy đố kỵ. Cô ta chính là không biết nhóc con có điểm đáng yêu, hay điểm gì thuận mắt mà những người như Tô Khải Phong lại thích như vậy, ngay cả Hoa Mỹ Kiều cũng bỏ bọn họ mà đi theo, thật sự khiến người ta cảm thấy khó chấp nhận mà.

Hơn nữa, nhìn đi, nhìn gương mặt không có chút gì nổi bật của nhóc con, với cặp kính to tướng che hết nửa mặt, lại không chút hiểu lí lẽ, gây ra chút tin đồn thì sao, học có chút giỏi thì sao, cũng chỉ là hạng dân thường, sao xứng cùng bọn họ ăn chung một bàn ăn, dự chung một bữa tiệc. Nghĩ đến đó, trong nhóm liền có những âm thanh phụ họa cô ta, có người còn thúc giục cô ta hành sự. "Con nhỏ này không thể không chinh, Quách Mộng, cô nói xem chúng ta nên làm thế nào?"

Vừa lúc đó bồi bàn mang đến những li rượu vang đỏ, đặt trước mặt bọn họ, người này giờ vẫn không nói chuyện không động đậy An Mục Khê bỗng nhiên đưa tay ra giành lấy ly rượu mà Quách Mộng vừa muốn lấy, cô ta liếc một cái trong lòng âm thầm cười nhạt "An gia tiểu thư này là có ý đồ gì đây?" Sớm biết những đứa trẻ sống trong giới thượng lưu không ai giữ được được sự trong sáng. Hiểu được ý tứ, Quách Mộng liền nhếch môi cười đắc ý, có người hiên kể, cô ta cũng không ngại thực hành, nghĩ đến cầm theo một li đứng dậy, nhìn đám tiểu thư đang hò nghì nhìn mình ra dấu 'Xem kịch'.

Hôm nay Quách Mộng mặc một bộ váy đơn giản, là mẫu thiết kế mới nhất của hãng thời trang nổi tiếng LV, còn là hàng có hạn, người đẹp vì lụa mặc lên cũng không thể không nói đem dáng người vị thành niên, có chút no đủ của cô ta có chút đáng yêu cuốn hút, hơn nữa vì đây là tiệc sinh nhật của Tô Khải Phong, cô ta càng chịu khó chải chuốt, chưng diện hi vọng nhận được sự chú ý từ phía cậu ta. Vậy mà từ đầu chí cuối, người này lại chỉ chú ý tới Thuần Hi Thiên, làm hại cô ta ghen khuất, nói ra mặt chính người cho Tô Khải Phong, nhưng thực ra lại chính là để giải tỏa cơn bức tức bản thân tích tụ.

Bước chân liền theo đó đi về phía bàn của mấy người Hoa Mỹ Kiều, thấy bóng dáng bồi bàn đang cầm trên tay mâm đựng những ly rượu mang tới bàn của họ, cô ta liền uống vội rượu trong chiếc li mình cầm, rồi đi vội tới, lúc cô ta và bồi bàn vừa đi ngang qua nhau cũng là lúc anh ta đi đến bàn của Tiểu Thiên. Bước chân bên dưới liền đạp lên chân anh ta một cái, người bồi bàn vội vàng tránh đi, nhân cơ hội đó cô ta vờ như vờn tay lấy rượu, lại có ý đẩy chiếc ly còn lại về phía Tiểu Thiên.

Một chuỗi hành động lưu loát đều rơi vào mắt người ngồi bàn bên cạnh là Ái Nhĩ Lệ Linh. Thấy rõ Tiểu Thiên vừa định nhóm người đứng dậy tránh đi, cô ta lại có lòng tốt vờn tay ra bắt ngược lấy ly rượu, chất rượu còn còn chưa kịp trào xuống bộ váy màu lam nhạt, thì nào biết nhóc con lại ngồi trở lại, bàn tay nhỏ bé như có như không hỗ trợ hành động của Quách Mộng, chỉ khác là rượu trong ly lại không rơi lên mình nhóc con mà lại đổ hết lên bộ váy màu kem nhạt sang trọng của Ái Nhĩ Lệ Linh. "A, cô dám..." Cô ta bị tạt rượu bất ngờ kêu lên, giọng nói có chút tức giận, ánh mắt hiện lên tia lửa nhưng rất nhanh thu liễm, mà thay vào đó ánh mắt lại hóa trong suốt, tràn đầy hồ nghi nhìn Quách Mộng, như để từ trong đôi mắt ngờ ngạc sợ sệt của cô ta điều gì.

Đột nhiên có đồ vỡ, Tô Khải Phong liền đi vội đến, đây vốn không phải thời điểm thích hợp để truy vấn, cậu ta liền vội phân phó người giúp Ái Nhĩ Lệ Linh thay đồ, ánh mắt sắc bén hàm chứa sự cảnh cáo lia qua phía Quách Mộng khiến nội tâm bất an của cô ta càng lo lắng gấp bội vội kêu lên. "Mình không có ý, mình không có ý..."

Ánh mắt Tô Khải Phong liền dời sang phía nhóc con, thấy nhóc con vẫn mặc nhiên như không nhìn một màn này, cậu ta có chút băng khuâng không biết nhóc con có biết Quách Mộng vừa mới tính toán mình, còn có Ái Nhĩ Lệ Linh ra tay giúp đỡ không, ánh mắt đó thanh thuần như suối trong, không có chút suy nghĩ, lạnh nhạt mà thờ ơ, nhưng lại không thể tài nào nhìn thấu được, cuối cùng chỉ có thể phun ra một câu. "Thiên Thiên cậu có sao không?" Thân là người chủ trì buổi tiệc, có bất kì sơ sẩy gì xảy ra, bản thân cậu ta tất nhiên cũng phải chịu một phần trách nhiệm.

Tuy đã cố tránh, nhưng không thể hoàn toàn không bị rượu vấy bẩn, những giọt rượu màu đỏ sẫm, bắn trên bộ váy nhóc con, loan ra, nhưng lại không có cảm giác là bị làm bẩn, mà nửa vô tình nửa cố ý, trở thành những điểm nhấn trên bộ trang phục đơn giản mà đáng yêu của nhóc con, càng làm cho bộ váy trở nên thu hút hơn, ấn tượng hơn trong mắt người khác. Mùi rượu vang thơm tho quanh quẩn nơi khứu giác hòa cùng hương thơm kẹo sữa đặc trưng trên người nhóc con, lại tạo thành một mùi hương lôi cuốn. "Không sao." Nhóc con cười nhạt đáp.

Vừa đó, phụ tá của Tô Khải Phong bước từ ngoài vào, đi về phía cậu ta, cúi đầu thông báo. "Thiếu gia, đã đến giờ khai tiệc."

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Chương 46: (Tiếp)

Tiệc của giới thượng lưu không bữa tiệc nào không mang theo hơi hướm sang trọng của những người lắm tiền. Từ những thói phung phí lố lăng của những kẻ nhà giàu mới nổi, tới những bữa tiệc xa hoa lãng phí của những thiếu gia công tử quen thói chơi bời, đến những bàn tiệc mà mùi hương nồng đậm của phụ nữ cùng hơi hướm men tình của những gã đàn ông nhiều tiền đắm mình trong hoan lạc... Nhưng trong số những bữa tiệc đó, có thể nói loại như Tô Phong tổ chức hôm nay thuộc vào loại sang trọng và có tầm ảnh hưởng không nhỏ đối với những người trong giới thượng lưu.

Vốn dĩ, những người ngang vị thế với ông ta trong giới không nhiều, cùng ngành lại càng không có, đa phần là tổng giám đốc công ty xí nghiệp nào đó liên quốc gia, hoặc giả chính trị gia và các cục trưởng, bộ trưởng này nọ, cũng coi như là tầng lớp cao nhất của xã hội, lấy vị trí đó, có thể nói bữa tiệc này chính là vô cùng hoành tráng, thành công thu hút nhiều sự chú ý của giới truyền thông cũng cũng truyền đi rộng rãi.

Ngoài những nhân vật lớn tầm cỡ kia, những nơi nhộn nhịp như thế này vốn không thể thiếu sự có mặt của những minh tinh màn bạc, Tô thị không nhúng tay vào lĩnh vực điện ảnh, nhưng đầu tư để kiếm thêm lợi nhuận vẫn có, không ít trong số đó là diễn viên ca sĩ từng đóng trong phim có Tô thị đầu tư, hướng hồ ở một nơi nhiều kẻ lắm tiền như thế này, là sao lại thiếu bóng dáng người đẹp và đại gia vốn đã là luật bất thành văn đâu, ngoài ra khách mời không ít người là phóng viên, kí giả nổi tiếng sẽ đưa tin về chuyện này, mà đây cũng là đề tài nóng ở X thị mấy ngày nay.

Sảnh tiệc có sức chứa lớn, vốn hết sức rộng rãi, nhưng khách đến tham dự vốn cũng không ít, với đủ loại trang phục màu sắc, cùng các loại đồ trang sức đắt giá, người nói người cười hết sức văn minh, lịch thiệp thành công tạo nên một bầu không khí có phần sang trọng, tao nhã. Giữa sảnh tiệc lớn, là một cái bục tam cấp, vừa có tín hiệu chuẩn bị khai tiệc, hai người nữ phục vụ liền từ phía dưới bục, nhận lấy một khay có đặt một chai rượu lên trên, bên dưới chai rượu lót đệm nhung, hai người dừng lại nghe quản lí phân phó gì đó.

Bên dưới sảnh, nhiều người dựa vào ánh sáng, màu sắc của chai, cùng của rượu liền tiên đoán, trên tay họ hẳn là khay đựng một Dalmore 50 Year Old Decanter thuộc dòng rượu Vintage Dalmore, vốn nổi tiếng bởi cường độ và hương vị, giá trị thuộc hàng xa xỉ, chỉ chịu thua những chai rượu nổi tiếng độc nhất vô nhị mà thôi, giá một chia này sợ là có nhiều người cả đời cũng không mua được, này lại dễ dàng đem ra tiếp đãi, không thể không nói chính một loại tiêu pha của người giới thượng lưu vậy. Hai nữ phục vụ nghe quản lí căn nhắc kĩ lưỡng, mới đem nó lên trên, cẩn thận đặt lên trên kệ chính giữa bục, lại hết sức quan sát, chỉnh chu lại vị trí chai rượu trong khay, xong xuôi liền vội vàng đi xuống đài.

Lúc này, người dẫn chương trình mới từ hậu đài bước ra, là một thanh niên khôi ngô tuấn tú, chừng 25 tuổi, cười lên đều có vẻ tươi tắn, nhưng lại không thiếu phần nghiêm túc. Chỉ biết người này vừa nhìn một lượt, thấy quan khách đều đã tề tựu đông đủ, khước mắt bên trái nhìn thấy Tô Khải Phong đã vào trong sảnh tiệc, khước mắt bên phải lại thấy có người ám hiệu Tô Phong đã chuẩn bị xong, anh ta liền cười cười trong lòng chuẩn bị sẵn một đoạn lời thoại quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, hắng giọng ra hiệu cho đèn trong sảnh tiệc nhẹ nhàng ảm đạm đi, chỉ chừa lại ánh sáng rõ nhất nơi vị trí mình đứng, cẩn thận mở lời. "Kính thưa quý ngài, quý phu nhân, quý quan khách, cùng toàn thể mọi người ở đây hôm nay. Tôi Hạo Khiêm, vô cùng vinh hạnh khi được làm người dẫn chương trình cho buổi đại tiệc này đây."

Lại nhìn qua một lượt sắp xếp của quản lý, thấy không gì trở ngại, lại nhìn ra mọi người đều đang nhìn chằm chằm mình, Hạo Khiêm ngừng một chút, rồi lại tiếp lời, trong giọng nói lại pha một chút hàm tiếu, nhằm đem bữa tiệc hơi có phần quá nghiêm trang này trở nên hòa hoãn không ít. "Tôi chắc chắn, không cần tôi nói mọi người cũng biết những ai là nhân vật chính của buổi tiệc này rồi, càng biết rõ chúng ta có mặt ở đây chính là vì giúp cho họ có một ngày sinh nhật thật là ý nghĩa. Vậy chỉ bằng tôi nên đề cho người đó những lời đầu trước khi tuyên bố khai tiệc." Anh ta vừa cười nói, phía sau hai người đàn ông liền kéo lên rèm lớn, làm lộ ra một chiếc ti vi màn hình rộng, mà hình ảnh trên ti vi chính là đang đi theo bước chân của Hạo Khiêm.

Bên dưới, Tô Phong và Tô Khải Phong đứng sóng vai cùng nhau, tranh thủ vài phút trước khi lời của Hạo Khiêm chuyển tới mình như đã sắp xếp từ trước, Tô Phong đem cậu ta đến chào hỏi một số vị thủ trưởng, giám đốc này nọ sẽ có ích đối với sự thành công của Tô gia nói chung, cùng với tương lai Tô Phong nói riêng trước, những người này hoặc có giao tình, hoặc đã từng hợp tác với họ. Cũng cho cậu ta làm quen thêm một vài vị thiên kim tiểu thư của những người kia, thấy rõ đám tiểu thư lộ vẻ ưa thích với con trai, điều này sẽ có lợi với con sau này. Vì đã đạt được mục đích ông ta liền chủ động đem khách sáo trò chuyện đem sự chú ý của mấy thủ trưởng kia hướng về phía mình để cậu ta có thời gian trò chuyện với những cô gái kia.

Không thể không nói, trong lòng Tô Phong rất hài lòng về đứa con trai này, trong thời điểm tri thức thắng sức mạnh này, cậu ta học hành không những giỏi, đạt không ít thành tích, mà dáng vẻ lớn lên cũng thu hút ánh nhìn, có phong thái của một người thừa kế tương lai của Tô gia. Vốn nổi tiếng là một gia đình đông đúc, bản thân ông ta có một người anh trai, năm đó nếu không phải người kia gây ra chuyện lớn khiến Tô gia suýt lụn bại, thì chắc chắn quyền thừa kế không đến phiên ông ta, mà ông ta từ ngày có quyền chưởng quản trong tay trái lại so với một người đã được đào tạo trước như người kia, lại còn muốn tốt hơn. Nếu không phải sự việc 5 năm trước...

Nghĩ đến đó, ánh mắt Tô Phong có chút e ngại nhìn về phía lối vào, ông ta có thể nắm chắc chín phần là Tổng giám đốc Thần Long bí hiểm kia vẫn là sẽ như thường lệ không tới, nghĩ đến giọng nói thiếu niên năm đó, không biết vì sao ông ta có dự cảm rằng hôm nay, mình lại có cơ hội gặp được người kia không? Còn có món nợ mà Tô gia thiếu Thần Long, chỉ sợ đến cuối đời ông ta cũng không trả được. Người muốn trả nợ, lại không gặp được chủ nợ, ông ta đã thử gửi qua Tổng thư ký Lôi, nhưng hết lần này đến lần khác mà bị khước từ, anh ta còn ra vẻ không hiểu chuyện gì xảy ra. Đúng là khiến người ta ảm ức!

Nhìn thấy gương mặt có chút ảm chiêu của Tô Phong, không biết ông ta nghĩ cái gì, Hạo Khiêm không dám chen ngang, vì sợ ảnh hưởng đến mạch suy nghĩ, ánh mắt liền đảo vài vòng, làm ra chút trò đùa kéo thời gian, vẫn là Tô Khải Phong nhanh trí vội vàng ra hiệu với ông ta, anh ta liền nắm bắt thời cơ miệng giảo hoạt cười nói. "Đây, vâng đây chính là nhân vật chính của bữa tiệc chúng ta, Tô Tổng!" Không thể nói Hạo Khiêm tất nhiên biết cách thu hút sự chú ý, ngón tay anh ta đặt lên miệng, làm dấu im lặng, mọi người cũng phối hợp lặng đi theo, thấy vậy, liền hướng micro về phía Tô Phong, mà trực tiếp hỏi. "Không biết bây giờ Tô Tổng ảm chiêu như vậy là nghĩ đến chuyện gì đây?" Đây là đề ông ta ra mặt giới thiệu về con trai mình.

Nhưng khi suy nghĩ đột nhiên lóe lên, về cơ may người đó sẽ đến, Tô Phong có chút thiếu suy nghĩ mà trả lời. "Không biết Thần Long người đứng đầu kia có đến?" Nói ra, ông ta mới nhận ra mình lỡ lời, nhưng cũng không quá bận tâm, cũng biết Hạo Khiêm tự nhiên có thể khiến cho đề tài xoay chuyển. Quả nhiên nháy mắt nghe thấy câu nói của Tô Phong, anh ta cũng hơi ngạc nhiên, nhưng nhìn thái độ của ông ta, cũng biết chuyện này không thể có khả năng xảy ra, nên vội lựa lời mà đáp lại. "Tô tổng, nghe nói ông từng cùng người kia nói chuyện qua?" Anh ta nói xong liền ý tứ ra hiệu, dấu rằng lời này nói ra còn sợ là hút người hơn, nhưng loại dẫn dắt sự chú ý này, anh ta lại quá thành thục đi.

Thấy anh ta có ý dẫn, Tô Phong cũng thuận thế mà nói. "Dựa theo giọng nói, tôi nghĩ là còn rất trẻ." Rất thành thực.

Vừa nghe ông ta đáp lời, Hạo Khiêm liền đón đầu mà chuyển micro, miệng vừa nói. "Ày, thành đạt như vậy mà còn trẻ tuổi thật khiến người ta ngưỡng mộ. Nhớ đến, Tô thiếu gia cũng là một người trẻ như vậy, còn là một thiếu niên hết sức nổi bật, thành tích mấy năm nay cũng không thể không khiến người ta thần phục đâu." Vừa đem micro hướng về phía Tô Khải Phong bên cạnh, anh ta giả vờ như vừa vội sức nhớ ra cái gì liền vỗ đầu, cười hi hi nói tiếp. "Ày da, sao tôi lại quên nhân vật quan trọng thứ hai của buổi tiệc chứ. Tô thiếu gia, nghe nói hôm nay không những là sinh thần của Tô Tổng mà cũng là của cậu phải không?"

Mọi người xung quanh, bị Hạo Khiêm dắt đi một vòng lớn, liền tự khắc nghĩ là anh ta và Tô Phong phối hợp vòng vo, còn không phải cuối cùng là nói về phía hai nhân vật chính sao? Nhưng chung quy cách dẫn dắt này vẫn là khiến người ta hơi hơi nhộn nhạo chút. Bản thân họ cũng tự biết, Tổng giám đốc tập đoàn Thần Long kia, nào có xuất hiện qua ở đâu đâu, càng không phải nói là có thể nể mặt Tô Phong mà xuất đầu lộ diện, điều này ai cũng hiểu được.

Thấy rốt cuộc micro cũng an tọa hướng về phía mình, Tô Khải Phong thở ra một hơi, theo chuẩn bị mà trả lời lại. "Đúng vậy, những năm trước đều là do ba bận công tác bên ngoài khó mà sinh nhật cùng tôi. Năm nay may mắn, tôi có thể cùng tổ chức sinh nhật với ba." Tô Khải Phong thần nhiên đáp, không khó nghe ra có chút tự vị ảm ức, cũng ghen ngào của người con đối với ba mình. Mà lời này nói ra cũng không sợ người khác bắt bẻ, vì nếu như mọi năm chính là thời điểm này, đúng là như lời cậu ta nói, nhưng năm nay nghĩ đến một số chuyện quan trọng nên ông ta chịu khó dằn lòng ăn lại một ngày để cùng cậu ta ăn sinh nhật.

Nghe lời thâm tình như vậy, đám tiểu thư đang vây quanh cậu ta cũng nặn ra hai giọt nước mắt đồng tình, Hạo Khiêm cười cười, cũng như có chút xúc động mà nói. "Ày, tình cảm cha con của hai vị thật tốt." Cẩn thận kiểm tra thời gian, bây giờ đã nửa đêm, anh ta liền nghiêm túc trở lại, hướng hai người Tô Phong và Tô Khải Phong nói. "Bây giờ, xin mời Tô tổng và Tô thiếu gia đây bước lên bục, khai rượu, tuyên bố bắt đầu tiệc." Vừa nói, anh ta liền chắp tay mời, người đứng chung quanh liền tự ý thức lùi về hai bên chừa ra một đường đi để họ tiến dần về phía bục trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt hưởng ứng của khách khứa bên dưới.

Cùng lúc đó, trong phòng tổng thống được Tô Khải Phong thuê để cho người bị cú sốc tinh thần sau khi bị tạt rượu là Ái Nhĩ Lệ Linh nghỉ ngơi thay quần áo. Rượu trong ly không nhiều nhưng đủ khiến nó loan đến bên trong, bộ váy của cô ta tất nhiên không thể cứu vãn được nữa, đồ lót cũng bị ướt, thậm chí còn bị dính đến da thịt bên trong, khiến bản thân mất thời gian tắm rửa tẩy bớt đi mùi rượu nồng nặc, lại phải đo kích cỡ cơ thể để chọn lựa ra bộ trang phục phù hợp, nhưng nhìn thế nào cũng không bằng bộ váy ban nãy của cô. Vì duy trì hình tượng hòa nhã nên cô ta cũng chỉ có thể cười trừ dù trong lòng đang hận nhóc con muốn chết cô ta rõ ràng cảm nhận bàn tay nhỏ bé kia động gì đó khiến cho rượu đều hết lên người mình.

Ánh mắt Ái Nhĩ Lệ Linh không nhìn được lóe lên tia sáng lạnh, nhưng trong lòng lại đang nhìn xuống bốc hỏa vì chốc nữa thôi, chỉ cần không bị ai can thiệp, nghĩ đến đó cô ta lại bớt đi một phần tức giận thêm vào một phần đắc ý. Tuy nhiên, vẫn là nên đề phòng vạn nhất, vừa định suy nghĩ xem nên để con tốt thí mạng nào ra, thì cửa phòng tổng thống có tiếng mở cửa, ngay lập tức Ái Nhĩ Lệ Linh nguy trang thành dáng vẻ yếu ớt, lại lấy điện thoại ra như vờ gọi cho ba mình. "Ba, hu hu... chiếc váy sinh nhật ba tặng con..." Nghe ra còn có chút nước mắt, thấy người vừa bước vào cô ta liền vội ngắt máy, hành động không chút sơ hở.

Nguyên lai An Mục Khê dẫn Quách Mộng đến xin lỗi, nhưng đến khi dẫn người đến, vừa mới gõ cửa đi vào đã nghe thấy âm thanh ảm ức của cô ta, ánh mắt điện cô ta cấp cho một cái ý tứ ngỡ như vô tình kì thực là ám hiệu, An Mục Khê liền kéo kéo Quách Mộng về phía trước người Ái Nhĩ Lệ Linh, thúc giục người làm sai xin lỗi. Nhưng Quách Mộng khi nghe đến 'quà sinh nhật' và tiếng khóc nhỏ của Ái Nhĩ Lệ Linh sớm đã làm cho dọa sợ, biết rõ hủy hoại đồ người khác là không tốt, không những nghe thấy người đó cáo trạng, mà lại còn biết là thứ quan trọng, lòng Quách Mộng liền lộp bộp bất an nổi lên, dưới sự hỏi thúc của An Mục Khê, đành khó khăn mở lời. "Lệ Linh, mình... mình..." Nhưng lại hấp bấp.

Liếc mắt thấy dáng vẻ sợ sệt của Quách Mộng, Ái Nhĩ Lệ Linh cẩn thận che dấu đi cảm giác khinh thường, lau đi từng giọt nước mắt còn còn đọng lại trên gương mặt xinh đẹp, cô ta mới quay sang nhìn trực tiếp hai người tỏ vẻ không hiểu hỏi. "Sao hai bạn còn ở đây? Tiệc hẳn là đã mở rồi!" Vừa nói, cô ta vừa kéo kéo lại góc váy, ánh mắt hiện ra tia đáng thương, lại giống như là không có ý định tham gia cuộc vui.

Thấy vậy, Quách Mộng còn lo lắng hơn, không giận không trách móc mình thế này so với bị cô ta chửi, hoặc dạy dỗ một phen sợ là còn nguy hiểm hơn, không biết cách nào khác liền cầu cứu An Mục Khê. Nguyên là người đi theo Quách Mộng đến, lại không biết Ái Nhĩ Lệ Linh muốn diễn kịch gì, bản thân chỉ có thể phụ họa, bước tới vài bước nắm lấy tay 'kẻ gây chuyện' để trấn an, mới qua sang phía người đang 'không' hiểu chuyện gì xảy ra, mở lời nói. "Là cô ấy muốn đến xin lỗi cậu vì đã làm rượu đổ lên chiếc váy của bạn." Liền cấp ánh mắt cho Quách Mộng.

"Lệ... Lệ Linh mình thật lòng xin lỗi, mình vốn chỉ muốn..." Ánh mắt Quách Mộng đỏ hoe chực khóc.

Nhắm thấy người ta sắp khóc đến nơi, Ái Nhĩ Lệ Linh lại vô cùng tốt đẹp nói. "Một chiếc váy cũng không phải quá đắt giá, bạn không cần để tâm, hướng hồ bạn vốn không cố ý mà phải không?" Cô ta chân thành đáp, cũng giống như không thấy được một tia sáng lạnh lóe qua trong con ngươi vốn mới vài giây trước hoàn toàn là sợ sệt. Trong lòng cô ta âm thầm cười, một chút tính toán nhỏ của Quách Mộng làm sao cô ta không biết, vốn còn băng khuân nên để ai đi làm, liền có một con cừu non tự mình tiến đến.

Nghe lời như vậy, Quách Mộng, lòng liền mừng rỡ không thôi, vội vàng xác nhận. "Đúng vậy, đúng vậy... mình thật không cố ý." Chỉ mong sao cô ta không truy cứu bản thân, nghĩ đến thân phận của cô ta, bỏ qua được, cô ta chỉ thấy vừa đạo qua một vòng quý môn quan.

"Nhưng là, đó là chiếc váy mình yêu thích nhất, còn là..." Nói đến đó, Ái Nhĩ Lệ Linh giống như không nhìn được lại thút thít, khiến cho dây thần kinh vừa mới dần ra của Quách Mộng lại một lần nữa trở nên căng thẳng, ngón tay xoắn xít bầu lấy góc áo. Nhưng thấy cô ta sắp bị giọng nói ngập ngừng xen lẫn ghen ngào của mình bức đến khó thở, cô ta lại nhìn lại nước mắt mà nói tiếp. "Hướng hồ lỗi cũng không phải do bạn. Hức... là ban nãy mình thấy Ly rượu kia sắp ập vào người đồng học Thuần vừa định vươn tay bắt lấy, nào ngờ cậu ấy lại thần không biết quỷ không hay kéo lấy tay mình, khiến mình..." Nói đoạn không chút tiếng động cấp cho An Mục Khê một ánh mắt...

Quách Mộng cảm thấy chính mình sống mười mấy năm quá đổi an nhàn, trải qua một hồi sự việc, hết lo lắng lại mừng rỡ rồi lại căng thẳng, cuối cùng lại chỉ vì duy nhất một người, còn là người mà bản thân vốn căm ghét từ lâu, con tức giận từ lồng ngực dâng lên khiến cho đôi mắt Quách Mộng bỗng chốc tóe lửa, trong lòng như tràn ngập lửa hận, nhưng lí trí vẫn còn kịp níu giữ lại chút khôn ngoan, ngăn bản thân không vì tức giận tức thời mà hùng hổ tìm Tiểu Thiên tính sổ ngay, vẫn có thể khách sáo nói với Ái Nhĩ Lệ Linh. "Nhưng dù sao cũng là vì mình, mình vẫn xin lỗi, mong cậu chịu để mình bồi thường."

Thành công truyền tải nội dung, Ái Nhĩ Lệ Linh chính là phiên chán nhìn thấy kẻ ngu ngốc Quách Mộng, liền nói. "Không có gì đâu, cậu không cần bận tâm. Hai người cứ đi đến bữa tiệc đi, mình chính chu lại một chút nữa sẽ đi ra."

Thấy cô ta không truy cứu, Quách Mộng cùng An Mục Khê nhìn nhau, lại nhìn đến thời gian, sợ Tô Khải Phong lại không nhìn thấy bọn họ, sẽ nghĩ họ lại đi đâu, không để cậu ta vào mắt cũng không hay, nên liền vội vàng chào Ái Nhĩ Lệ Linh rồi rời rít rời đi. Trước khi khuất sau cánh cửa phòng, An Mục Khê không quên hạ một ánh mắt với cô ta, ám chỉ mọi thứ đều đã chuẩn bị xong xuôi.

Khóc môi Ái Nhĩ Lệ Linh khẽ nhếch lên cười ngoan độc, 'Thuần Hi Thiên ơi Thuần Hi Thiên, để chút nữa tôi xem xem mi có thể làm ra chuyện đáng xấu hổ gì'.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Dưỡng Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Chương 46.3

Trong góc tối, một ánh mắt lặng lẽ nhìn ra, đôi con ngươi màu nâu hạt dẻ không hề chớp mắt lấy một lần, chủ nhân của nó là A Nặc, cô được phân phó theo dõi từng chút một hành động của Ái Nhĩ Lệ Linh, từ lúc cô ta bước vào phòng tổng thống này tất cả đều nằm trong sự quan sát của cô. Nhưng này chỉ là một khoảng thời gian ngắn từ lúc cô ta vào phòng thay ra bộ váy đính rượu, lại vận bộ váy mới do Tô Khải Phong đưa tới, gặp hai người Quách Mộng và An Mục Khê, mà biểu tình trên gương mặt xinh đẹp kia lại có thể khiến người ta cảm thấy kinh ngạc một phen. Không phải do ngũ quan hài hòa hay bởi đường nét hết sức thu hút ánh nhìn, mà điều khiến cô cảm thấy hơi giật mình là sự thay đổi quá mức nhanh chóng quá mức điều luyện, diễn viên cũng không hẳn có thể diễn đạt và nhập vai đến thế.

Một phút trước, Ái Nhĩ Lệ Linh có thể hóa thân thành một tiểu thư vừa có vẻ thanh cao đại trung cho thân phận, vừa có phần hòa nhã lịch sự của một người hiểu lý lẽ cũng không coi thường những người có thân phận thấp kém hơn mình đối với nhân viên phục vụ khiến người kia cảm thấy thoải mái, mang tâm thái ân cần, chăm sóc cô ta thay quần áo. Một vài giây sau, khi người nữ phục vụ kia rời đi, trong đôi con ngươi của cô ta liền lộ rõ sự khinh thường, ánh mắt nhìn theo bóng lưng có chút coi khinh rẻ mạt, nhưng rồi giống như đang nghĩ về người khiến mình phải ngồi trong phòng này thay ra bộ váy yêu thích, ánh mắt cô ta lại lộ ra sự lạnh lùng ngoan độc. Nhưng khi nghe âm thanh đẩy cửa phòng, cô ta lại bỗng chốc bày ra dáng vẻ đáng thương giả vờ như đang gọi cho ba mình báo tình hình hiện tại. Để đến khi gặp Quách Mộng rồi, bản thân lại trung ra vẻ dễ gần, chỉ vài lời nói nhẹ nhàng, cùng với hai ba giọt nước mắt ghen ngào đã dễ dàng đem Thuận tiểu thư ra thành đối tượng mà Quách Mộng kia nên hướng đến.

Vốn được đào tạo trong bang đã lâu, nhìn quen lòng người âm lạnh, một người có nhiều gương mặt nhiều biểu tình khác nhau, nhưng là thay đổi nhanh chóng, mà lại có thể diễn một cách hoàn hảo như vậy thực sự không có mấy người. Nếu không phải từ lúc này đến giờ, là cô đều quan sát hết thấy cẩn thận không chút buông tha biểu cảm dư thừa nào của Ái Nhĩ Lệ Linh, thấy rõ từng chút một biến hóa của cô ta, cô cũng không thể nào nghĩ ra được một cô gái 15 tuổi, đáng vẻ xinh đẹp, diễm đạm, lại có vẻ mềm mại như búp bê sứ của cô ta, lại là một người thâm trầm như vậy và lại có nhiều nhân diện như vậy.

Vừa thấy hai người Quách Mộng rời đi, A Nặc liền thông báo cho phụ tá của mình - Tiểu Duật nhanh chóng đuổi theo nhìn chừng bọn họ, bản thân vẫn ở trong phòng quan sát Ái Nhĩ Lệ Linh. Đám người kia vừa đi được khoảng 5 phút, cô ta liền đảo mắt khắp phòng một lượt rồi đứng dậy, cúi đầu vuốt vuốt lại gấu váy, chỉnh chu lại trang phục, trang sức, đến khi cô ta ngẩng đầu lên, ánh mắt băng quơ như có như không hiện ra vẻ khinh thường mà nói. “Đứng trong bóng tối, là của Tô, Hoa, hay là...” mi mắt hất lên, ánh mắt đặc ý lại lướt qua một lượt, giầy mềm đạp lên sàn đá hoa cương rồi đi đến sảnh tiệc lớn chỉ để lại một bóng lưng kiêu ngạo thẳng tắp.

Trong lòng A Nặc có chút bất an, nhưng lại không dám chắc cô ta có phải nhìn thấy bản thân hay không? Người này giỏi nhất là đóng kịch, nhưng là để phòng vạn nhất... Cô liền liên lạc với Lôi. “Lôi ca, Ái Nhĩ gia cô ta, hình như phát hiện ra em, nhưng người này diễn rất giỏi không chừng...” Vừa đó dường như chợt nhớ đến điều gì, cô lại nhanh chóng thay đổi tần số để liên hệ với Tiểu Duật, nhưng đáng tiếc cô có gọi bao nhiêu lần thì bên đầu dây bên kia vẫn không có nghe thấy âm thanh nào.

Nhưng là vẫn không chần chờ vội theo bước chân Ái Nhĩ Lệ Linh...

Bên kia, An Mục Khê và Quách Mộng sớm đi gần đến sảnh tiệc, hai người lặng lẽ cấp nhau một ánh mắt, đồng thời cùng đi về phía Tô Khải Phong cùng đám người lớp Z, ngoài ra còn có mấy cô thiên kim tiểu thư con của những nhân vật lớn mà Tô Phong vừa đem cậu ta đi giới thiệu. Tất nhiên đối với những cậu ấm cô chiêu quen sống trong xã hội thượng lưu xa hoa, quen tiệc tùng sang trọng sở thích này nọ giữa họ cũng có không ít điểm tương đồng, lại có nhiều lần gặp gỡ, nên liền dễ dàng nhanh chóng bắt chuyện được với nhau, người nói người cười, bề ngoài có phần vui vẻ hòa hợp. Tất nhiên được bao nhiêu phần thật lòng thì không biết...

Nhưng là trong nhóm người lớp Z này, có một người họ còn chưa có gặp qua đầu, người này gương mặt bình thường, đáng vẻ cũng bình thường, cư xử cũng bình thường, chỉ có khí chất thanh cao mà đôi khi hiện ra sự sắc bén là khiến người ta phải dừng lại tầm mắt để nhìn xem, nhưng thất vọng nhận ra, đó chỉ là một cô gái mà thôi. Với lẽ thường, một người như vậy tất nhiên không thể tồn tại trong lớp Z, họ có nghe phong phanh về sức học kinh người của cô gái nhỏ, cũng có đôi chút tò mò, về thân thế thần bí của cô gái này, hôm nay được gặp mới hiểu rõ được thế nào là chớ "trông mặt mà bắt hình dong" nhìn người không nên chỉ nhìn từ vẻ bên ngoài mà đánh giá bản thân họ.

Trong nhóm người đó vừa thấy Tô Khải Phong đang đi về phía bàn của nhóm Hoa Mỹ Kiều, liền lục tục đến theo, một em gái nhỏ khoảng tầm 12 13 tuổi kéo kéo góc áo cậu ta hỏi nhỏ. “Anh Tô, người đó là chị Thuận người học rất giỏi đó phải không?” Vừa nói vừa hất ánh mắt về phía Tiểu Thiên, lại quay sang long lanh đôi con ngươi nhìn cậu ta. Nhóc chính là tò mò, không biết người có thể đánh bại anh Tô trong kì thi chung kia thực sự chỉ là một cô gái bình thường như vậy sao? Nhưng quan sát từ này đến giờ, nhóc còn thấy anh Tô cực kì quan tâm tới chị kia nha, cứ cách từ 10 đến 15 phút lại đi qua bàn đó một lần, còn có vẻ vô cùng ưa thích nói chuyện với chị kia. (Tác giả: Chắc viết một truyện thanh mai trúc mã nữa cho đủ thể loại)

Thấy đáng vẻ hỏi chuyện của em gái nhỏ ngoan ngoãn, Tô Khải Phong dừng lại một chút, ánh mắt dựa theo ánh nhìn của cô bé kia liền biết là đứng người liền cười đáp. “Đúng rồi, Tiểu Tịch. Có chuyện gì sao?” Cậu ta cúi người nhìn cô, người trước mắt chính là em gái của Diệp Luân, tên là Diệp Huân Tịch, thường hay cùng với Diệp phu nhân và cậu đi chơi, đối với cậu ta chính là quen biết không chỉ qua loa. Hơn nữa, cô bé lớn lên rất ngoan ngoãn, đáng yêu, ngoại hình ưa nhìn, chọc cho mọi người ai cũng cảm thấy ưa thích, nhất là mấy vị phu nhân không có con gái, như Tô Phu nhân mẹ cậu ta cũng vậy. Đối với em gái nhỏ, Tô Khải Phong trước giờ đối xử không khác gì em gái của mình.

“Ừm, em rất ngưỡng mộ chị đó.” Cô bé ngây ngô đáp lời, ánh mắt tỏa sáng nhìn về phía Tiểu Thiên, nào biết nhóc con nhạy cảm, cũng nhìn sang, khiến cô bé giật mình vội nấp sau lưng Tô Khải Phong.

Mọi người đều bị đáng vẻ nhút nhát này của cô bé làm cho vui vẻ, Tô Khải Phong cũng không kiềm được biểu tình nghiêm túc mà nâng lên nụ cười, không khí càng thêm gần gũi. Chỉ là trong lúc mọi người đang cười nói vui vẻ đó, thì hai người An Mục Khê và Quách Mộng vừa từ chỗ Ái Nhĩ Lệ Linh,

vừa hay chính là thời điểm cô bé kia nói câu ngưỡng mộ Tiểu Thiên.

Bản thân chính là đang vô cùng căm ghét một người, vậy mà có người lại trước mặt mọi người tung hô người đó, đúng là chướng tai gai mắt, dù đã dặn lòng là không nên vội vã gây chuyện với Tiểu Thiên, nhưng đến khi sự việc xảy ra lại không thể kiềm được lời nói của mình. “Có gì đáng ngưỡng mộ chứ, thường dân cũng chỉ là thường dân.” Vừa nói, ánh mắt không chút bị phát hiện liếc qua phía An Mục Khê, như là một ám hiệu gì đó. Lời này không lớn không nhỏ, vừa khiến cho những người lớp Z và cả những người đang đứng lân cận cũng nghe được phong phanh, ánh mắt liếc đảo qua đảo lại nhìn nhìn.

Thấy cô ả vọng động như vậy, An Mục Khê giống như bị làm kinh ngạc, không chút tiếng động kéo kéo lấy góc áo của cô ta, ánh mắt ra hiệu đừng làm ra chuyện hồ đồ, Quách Mộng nhìn mọi người đều đang nhìn chăm chăm mình tức thời cũng nhận ra là mình vừa nói ra tiếng lòng, nhưng chính là đã xuất ra thì không thể nuốt lại được, đành ậm ừ làm như mình chưa nói gì mà ngồi lại vào trong góc, cô ta vừa ngồi xuống Tô Khải Phong liền đi đến, nhỏ giọng hỏi. “Ái Nhĩ Lệ Linh thế nào rồi?” Đây là hỏi chuyện cô ta đã đi xin lỗi người ta chưa, nhưng chỉ cần nhìn dáng vẻ bình đạm thông dong, còn có thời gian xia sõi người khác thì chắc được giải quyết rồi.

Thấy Quách Mộng vẫn còn bị vây trong cảnh lúng túng, An Mục Khê đành trả lời thay. “Không sao rồi.”

“Ừm.” Nghe vậy, Tô Khải Phong cũng không nán lại đâu, liền xoay người rời đi.

Thấy cậu ta đã đi xa, Quách Mộng mới nghiêng đầu nhỏ giọng chỉ hai người nghe thấy nói với An Mục Khê. “Xong chưa?” Dù có ngu ngốc cách mấy cô ta cũng không ngốc đến mức vừa gây chuyện này xong, lại gây đến chuyện khác, nhưng cô như vậy mới khiến người khác chú ý. Nếu cô ta không nhầm, lúc mình nói, mọi người đều bị thu hút về phía này, người của An Mục Khê sẽ nhận một chút sợ hãi đó mà hành động, tất nhiên cô ta không được biết An Mục Khê sắp xếp tiết mục gì, nhưng chỉ cần chính được người cô ta ghét, tất nhiên là cô ta đồng ý ngay.

“Rồi, còn có một chút nữa cô cứ đứng gần người kia một chút là được.” An Mục Khê vừa nói, vừa xoay xoay chiếc nhẫn bạch kim trong tay, dáng vẻ vẫn điềm đạm nhu thuận như cũ, nhưng ai nào biết ẩn dưới gương mặt có vẻ như mềm yếu của cô ta chính là gì? Có lẽ chính cô ta cũng không biết...

Trong chiếc xe Limousine đang dừng ở phía sau khu đài tiệc kia, khi Lôi vừa nhận được tin tức do A Nặc thông báo, liền phân phó người khác thay Tiểu Duẩn giám sát An Mục Khê. Trong lòng nghĩ đến thân thủ của A Bàn lại đi theo Ái Nhĩ Lệ Linh như vậy, nếu hắn ta ở đó nghe theo lệnh sai khiến của cô ta mà làm ra chuyện nguy hại tới tiêu thư thì nguy rồi. Nhưng nãy giờ âm vệ được sắp xếp trà trộn trong ngoài bữa tiệc vẫn chưa phát hiện được dấu vết, như vậy chính là một hiểm họa tiềm tàng, chỉ cần một chút sơ sẩy cũng có thể đẩy tiêu thư vào nguy hiểm.

Ánh mắt anh ta liền nhìn lướt qua người đàn ông phía sau đang nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính cẩn thận quan sát từng giây một động tĩnh xung quanh tiêu thư.

Bỗng đôi mày kiếm sắc bén nhú lại, trong đôi mắt lam koe lên tia sáng bạc, Hoắc Minh Long gấp mại máy tính, gương mặt lãnh tuấn biểu tình lạnh nhạt, rất khó nhìn ra vẻ vội vàng nhưng động tác lại rất nhanh. “Vào trong!” Anh ra lệnh, bóng dáng đã bước ra mở cửa bước ra khỏi xe.

Lôi thấy vậy cũng liền vội vàng đuổi theo...

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Dưỡng Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Tiệc (Hạ)

Trong nền bản nhạc giao hưởng cổ điển vừa sang trọng lại vừa êm ái, sáng tác của nhà soạn nhạc thiên tài người Đức Beethoven, hai bên những món ăn hội đủ sắc hương vị cùng các loại thức uống được mang lên bày ra trên hai dãy bàn dài trong sảnh. Hóa ra đây là một buổi tiệc theo kiểu buffet, quan khách vui vẻ dự tiệc, trên gương mặt mọi người đều hiện ra nét cười nhẹ nhàng mà hiểu lẽ, có lẽ ý cười vốn chẳng đến đáy mắt, hoặc vô cùng giả dối, nhưng không ai trong số họ quá quan tâm về điều đó, tay trên tay là ly rượu, là đĩa thức ăn, hoặc nhàn nhã ngồi tán gẫu trò chuyện. Lại đến lượt từng người từng người thay phiên nhau gửi đến Tô Phong và Tô Khải Phong lời chúc mừng, tiếng những ly thủy tinh chạm vào nhau nghe lịch kịch vui tai, trong không khí tản ra mùi hương nhàn nhạt, vừa là của rượu, vừa là của thức ăn cũng vừa là của sự xa hoa do bữa tiệc và những người này mang lại.

Những thành viên trong lớp Z, cùng mấy vị tiểu thư gia đình chính trị kia, cũng đang cùng nhau ăn uống, vì là bạn cùng lớp của Tô Khải Phong, nên tất nhiên sẽ được đích thân cậu ta tiếp, sớm đã chuẩn bị từ trước Tô Khải Phong giống như một thiếu gia lịch lãm, tây trang phẳng phiu, cư xử trầm ổn mà gần gũi, vừa ăn nói hòa nhã, thân thiện, vẻ ngoài, cư xử lại hết sức phong độ, chẳng mấy chốc đã thu hút được sự chú ý cùng ngưỡng mộ của đám nữ sinh và tiểu thư. Họ liền lục tục kéo đến chúc mừng cậu ta đồng thời mời rượu, Hoa Mỹ Kiều cùng Doãn Thanh Thanh cũng bước qua chúc mừng cho có lệ, vì họ biết Tô thiếu nào để ý mấy tiểu tiết này.

Thấy nhiều người đứng xung quanh Tô Khải Phong như vậy, thân là bạn bè, Tiểu Thiên biết cũng nên đến chúc mừng, nhưng lại không muốn chen chúc đánh độn cho họ đi bớt vậy. Thấy bụng hơi đói, nhóc con liền muốn ăn gì đó một chút, liền một tay cầm nĩa, một tay cầm đĩa đi tìm thức ăn, trên bàn tiệc có rất nhiều món ăn ngon, nào là Sandwich Tôm hùm, Bò nướng Kobe, trứng cá muối almas,... cùng với không ít món ngọt như cupcake, pudding, cokkie,... được chế biến bởi những đầu bếp nổi tiếng, nên đều trông vô cùng ngon miệng. Nhóc con vừa vươn tay ra định lấy một phần Bò nướng, thì

bắt ngờ một bàn tay khác cũng vươn tới, giống như muốn lấy phần đó, âm thanh "kích" nhỏ cất lên, nhưng đáng tiếc không ai có thể nghe thấy được.

Hai người đồng thời nghiêng mặt nhìn sang, An Mục Khê liền lúng túng thu tay lại. “Xin lỗi.” Nói đoạn, cô ta, liền gạt đầu một cái, xem như xin lỗi, rồi mới vươn tay lấy phần bên cạnh, giống như không chút cố ý giành đĩa thịt bò với Tiểu Thiên, lấy xong liền cười nhẹ nhàng với nhóc con rồi xoay người đi đến chỗ đám người Quách Mộng đang ngồi, một chuỗi hành động không chút sơ hở.

Ánh mắt trong trẻo lặng lẽ nhìn theo bóng lưng An Mục Khê một chút, lại không thấy gì bất thường, ánh mắt lại dời về phía phần thịt bò, vươn tay cầm lấy, thuận tiện đem một miếng ăn thử, hương thịt nướng thơm ngon liền lan tràn trong miệng, có chút cay, nhưng là là bởi mùi vị đậm đà nên rất kích thích vị giác, khiến nhóc con vui vẻ cười híp cả hai mắt lại, lại ăn thêm hai ba phần nữa. Vừa đó Hoa Mỹ Kiều và Doãn Thanh Thanh đi tới, thấy dáng vẻ háu ăn của nhóc con, không nhịn được tươi cười.

“Ăn ngon?” Theo sau bước chân hai người họ Tô Khải Phong cũng cùng lúc đi về hướng bên này, vừa vặn thấy được biểu tình đáng yêu trên mặt nhóc con, liền không nhịn được hỏi.

Thức ăn vẫn còn chưa nhai hết, Tiểu Thiên ngẩn mặt qua nhìn về phía cậu ta rồi gạt đầu coi như thừa nhận, nhanh chóng ăn xong để còn chúc mừng cậu ta một tiếng.

Lại nói, bên kia An Mục Khê vừa ngồi xuống ghế, Quách Mộng liền đưa mắt nhìn sang, cô ta cũng cười cười nhìn lại, đặt đĩa thịt bò xuống trước mặt Quách Mộng, cô ta đưa mắt nhìn về phía Tiểu Thiên, trong con ngươi lóe lên tia sát lạnh, chỉ là không ai đọc được sự ngoan độc vừa hiện lên kia. Bản thân An Mục Khê, có thể đã sớm biết rằng thân phận thực sự của Tiểu Thiên chắc chắn không tầm thường, dựa vào thành tích học tập cực tốt, nhưng lại không có sự giả dối quen thuộc của đám con cháu giới thượng lưu, không có sự quê mùa ngu ngốc của đám bình dân mà những người sống ở một tầng lớp cao hơn khinh thường, nhưng cô ta lại không đoán ra được thân phận nhóc con là ai.

Điều này khiến An Mục Khê cảm thấy không an toàn, mọi chuyện có lẽ nên bắt đầu từ việc Hoa Mỹ Kiều đề phòng cô ta, có thể nói, những tháng ngày qua, từ lúc không còn bị ép buộc đi bên cạnh của cô như một con rối, thỉnh thoảng bị đem ra làm trò vui, thì có thể nói là những ngày tháng thanh thản nhất. Nhưng đó chưa bao giờ là điều tốt, chỉ ít với việc trả thù của cô ta, để rồi khi nghe lén đoạn đối thoại giữa An Bình với phụ tá của ông ta, cô ta đột nhiên cảm thấy mình thật ngu ngốc, ngu ngốc tin rằng hồ dữ không ăn thịt con, ngu ngốc tin vào những lời dễ nghe, rằng ông ta có nỗi khổ tâm, ôm ấp nỗi hận thù với Hoa Khuê Mẫn - An phu nhân, người mà cô ta tưởng rằng chính bà ta đã đẩy mẹ mình đến cái chết, nhưng đến tận cùng lại là sai người. Thật tức cười!! Nhưng như vậy không có nghĩa là cô ta sẽ dễ dàng buông tha mối căm hờn với người phụ nữ bấy lâu nay mình nghi ngờ sai biệt, bởi lẽ, dù bà ta không gây ra cái chết cho mẹ mình, nhưng những cơ cực năm đó, trong khu ổ chuột tồi tàn, cùng nỗi uất ức mấy năm qua của cô ta trong An gia không phải là do bà ta gây ra sao? Những lúc bị mắng nhiếc, bị bôi nhọ trước đây, những lời khó nghe khi bà ta nói về mẹ mình, cô ta vẫn còn nhớ rõ, chỉ khác là trước đây cô ta sẽ được An Bình an ủi, còn bây giờ thì không mà thôi. Với Hoa Mỹ Kiều cũng vậy, chỉ là thêm một kẻ thù mà thôi.

Cuộc đời chính là như vậy, khi làm điều sai, người ta sẽ không nhận ra ngay, một khi kết quả xảy đến, chính bản thân lúc này mới nhận ra. Điều này cũng đúng với An Mục Khê, ngày đó chính là cô ta tính kế ba người Tiểu Thiên, với mục đích thuê người làm nhục họ, sẽ không có được cuộn băng ghi hình, nếu không phải vì muốn phát tán cuộc băng kia lên mạng, để bôi nhọ họ, cô ta sẽ không bị phát hiện, cũng vì bị phát hiện, cho nên An Bình mới lỡ nói ra những lời vô tình, lại vì những lời vô tình kia mà bản thân cảm thấy thất vọng, để rồi khi Ái Nhĩ Lệ Linh đến gặp cô ta, vừa cứu giúp, vừa nói cho cô ta biết sự thật năm đó đã xảy ra như thế, cô ta mới cảm thấy triệt để đau khổ, triệt để mọi niềm tin.

Nhưng càng đau lòng, lại càng phải đối mặt, Ái Nhĩ Lệ Linh nói với An Mục Khê rằng, cách trả thù tốt nhất, chính là người ta khao khát cái gì, hãy cướp đoạt của người đó cái đó, An Bình cả đời tính toán cũng chỉ lần quần trong hai từ quyền lực và tiền tài, chỉ cần khiến ông ta mất đi hai thứ đó chính là phương pháp trả thù tốt nhất. Nhưng muốn làm được điều đó, cô ta trước tiên phải đối mặt với sự điều tra của hai nhà Hoa - Doãn, cái giá của sự an toàn hiện tại, hoặc nói, là ngăn không cho hướng điều tra của hai nhà có thể tìm đến cô ta không gì khác hơn là phải đồng ý chuyện của Ái Nhĩ Lệ Linh. Sớm biết Ái Nhĩ Lệ Linh này vốn không phải đơn giản, cho nên cô ta chỉ cần nghe theo lời cô ta sắp xếp là được.

Đang suy nghĩ, ánh mắt An Mục Khê vừa dừng trên người Tiểu Thiên, bên tai liền nghe trong nhóm người có ai đó đang dùng ánh mắt sẫm soi cũng đang nhìn về phía nhóc con, hừ lạnh một tiếng, khinh thường mở lời. “Mọi người nhìn đồng học Thuần xem, mặt mũi đúng là lớn còn chưa chúc mừng Tô học trưởng đầu.” Trong giới thượng lưu, phép xã giao bao giờ cũng là tiên quyết trong mọi trường hợp, tùy người tùy tình huống mà nói chuyện với nhau, song không nhất thiết phải quá đúng lúc. Nhưng là trong một buổi tiệc sinh nhật nguyên tắc bao giờ cũng là chúc mừng trước lúc mở quà là được, có người lại thích sẫm soi, vốn dĩ nhìn không vừa mắt thì gì cũng không vừa mắt được.

Mà khi cô gái kia nói ra, trong đôi con ngươi ngỡ như không gọn sóng của An Mục Khê khẽ nâng lên một tầng sáng nhạt rồi hạ xuống rất nhanh, mi mắt lia về phía Quách Mộng, khẽ sát vành tai cô ta âm thầm nói. “Quách Mộng, cô có muốn thể hiện thành ý xin lỗi với Ái Nhĩ Lệ Linh người kia không?” Vừa nói, giống như cô ta biết Quách Mộng muốn liền cười cười hướng người đến sát gần, dùng ngữ âm chỉ hai người họ nghe thấy nói. “Đồng học Thuần bên kia, ban nãy hắt rượu không thành công, giờ là cơ hội thứ hai cho cô.” Còn không biết là khiến ai chịu phiền toái đâu.

Ánh mắt Quách Mộng lia về phía bên đó, lại hơi chần chờ nhìn An Mục Khê, ban nãy mới gây chuyện rồi giờ lại gây chuyện nữa, không biết có khiến mọi người chán ghét hay không? Nhưng là nhìn thái độ Ái Nhĩ Lệ Linh, thà rằng là giận dữ hay mắng người đi, đáng này lại hết sức hòa hoãn, để nói chuyện, bản thân Quách Mộng biết làm gì có chuyện cho qua dễ như thế. Nhưng là bản thân ngoài đi xin lỗi ra, vẫn là nên có chút thành ý, lại nói, nhớ đến những lời cuối cùng đó, là do Tiểu Thiên hỗ trợ mà rượu hắt sai người, tốt nhất là thật. Thấy Quách Mộng hơi ngập ngừng, cô ta liền bồi thêm “Cô phải đứng gần đồng học Thuần, rượu sẽ làm tăng thêm hiệu quả.” Vừa đó, An Mục Khê lại cấp đến một ánh mắt trấn an.

Thấy vậy, Quách Mộng giống như bị thôi miên, liền cảm thấy vô cùng hợp lý, liền đứng dậy đi về phía đó.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Dưỡng Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Chương 47.2

Một đường từ trong phòng tổng thống đến sảnh tiệc, Ái Nhĩ Lệ Linh biết mình đã trễ, nhưng bước chân lại thả chậm, không một chút vội, chân đi không nghe thấy tiếng, ánh mắt lặng lẽ quan sát chung quanh. Nếu không có chuyện gì hi hữu chặn đường, mọi chuyện tiếp theo sẽ xảy ra đều dường như nằm trong dự tính của cô ta. Nói cô ta đắc ý cũng không phải không có, nhưng vì một khi kế hoạch đã vạch ra đã là thiên y vô phùng*, cũng chỉ có thể trách có người làm cô ta chướng mắt, năm lần bảy lượt cản đường cô ta, đối với một kẻ đã sống quen trong nuông chiều, tự nhiên sinh ra cảm giác khinh thường, chán ghét, mà hơn cả là cảm thấy bị bôi nhọ.

Từ ban đầu khi nghe cái tên Thiên được nói ra, Ái Nhĩ Lệ Linh đã cảm thấy vô cùng bài xích, đó là cái tên của con nhóc tỷ bao giờ cũng đi sát bên Hoắc Minh Long, là người đầu tiên khiến cô ta cảm thấy bản thân bị xem nhẹ. Năm đó là cô ta khổ nhục kể ngã vào bụi gai, vừa để đổ oan cho con nhóc động tay động chân với mình, vừa để tranh thủ sự đồng tình của người kia, nhưng đối lại chỉ là một bóng lưng lạnh lùng và lạnh nhạt, không truy vấn, không khiển trách, từ đầu chí cuối ánh mắt chỉ nhìn duy nhất con nhóc tỷ đó. Đến lần thứ hai, con nhóc bị bắt cóc, đã rơi vào tay mình, bản thân có lẽ nên làm tốt hơn, có lẽ nên rạch vài đường trên gương mặt trắng trẻo đáng yêu đó, nhưng bản thân lúc ấy quá chán chường, quá câu nệ, để khi bị ánh mắt vừa yếu ớt nhưng lại hết sức ngoan cường kia nhìn chòng chọc, cô ta lại cảm thấy có chút bối rối.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, Ái Nhĩ Lệ Linh hôm nay đã không còn sự e dè như những ngày đó, bản thân trải qua nhiều chuyện khiến chính mình đi đến giới hạn chịu đựng ép cô ta trưởng thành vội vàng, tâm cơ hơn. Để khi ra tay là phải ngoan độc, phải chu toàn, phải thành công. Nhất là khi nghe A Bàn nói với mình người lần trước đầu với hắn ta là người của Hắc Long bang, Ảnh, thì dường như lúc đó, cô ta nhận ra trùng hợp, chẳng qua chỉ là một bức màn mỏng manh che đi sự sắp xếp bên trong đó. Nhưng bây giờ bức màn đã bị xé toạc, hai kẻ đáng ghét nhất trong mắt cô ta giờ đã thành một, như vậy thuận tiện cho cô ta rồi.

Kỳ thực ban đầu khi biết chuyện An Mục Khê tính kế ba người kia, mục đích của Ái Nhĩ Lệ Linh chỉ là âm thầm hỗ trợ đồng thời nhìn xem cục diện sẽ diễn ra như thế nào, bản thân có thể nhàn nhã đứng một bên xem cuộc vui, nhưng đáng tiếc lại thần biết quỷ không hay xảy ra sơ xuất, ba người họ vẫn bình an vô sự thoát hiểm, lại được một thế lực nào đấy ngăn chặn phát tán tin tức. Rồi lại từ chút không may này, lợi dụng thông tin hai nhà Hoa Doãn bí mật điều tra An Mục Khê, Ái Nhĩ Lệ Linh từng bước biết được tính toán của của nhị tiểu thư An Thị. Thông qua được điều tra thân thế, điều tra về việc năm đó diễn ra như thế nào, lại vô tình phát hiện được bí mật của An Bình vốn dấu diếm bao lâu nay. Chuyện An Mục Khê là con riêng của An Bình không ai không biết, nhưng lấy thái độ có phần yêu thương của ông ta với đứa con gái này, ai lại biết người đàn ông có vẻ điềm đạm này có thể làm ra được chuyện tàn độc đó.

Khi biết được sự thật, Ái Nhĩ Lệ Linh cũng không lấy làm ngạc nhiên, giới thượng lưu là như vậy, ai cũng đều phải diễn, nhưng là diễn nhập vai đến đâu thôi, đồng thời ngay lúc đó cô ta cũng biết được thông tin này mang lại lợi ích cho mình. Cho An Mục Khê biết sự thật, lợi dụng lòng căm thù, cùng nổi lo sợ bị hai nhà Hoa Doãn truy tới, mà cùng kết hợp với nhau, thứ cô ta cần lúc này chính là một đồng minh có chút thông minh như vậy. Giã mưa sa mưa, chính là nói tác dụng của An Mục Khê trong âm mưu của cô ta, sử dụng con cờ này như là một bức bình phong cho hành động thực sự.

Có những chuyện Ái Nhĩ Lệ Linh biết rõ, thứ nhất, từ lúc bản thân đặt chân đến nước Y, bước chân vào lớp Z, A Bàn đi bên cạnh bảo vệ cô ta luôn âm thầm thông báo rằng có những ánh mắt trong bóng tối theo dõi nhất cử nhất động của mình, nên trước giờ làm việc gì cô ta cũng hết sức cẩn thận. Việc thông báo sắp xếp với An Mục Khê đều được A Bàn thay cô ta làm, thân thủ hắn ta tốt, nên sẽ không bị phát hiện. Bởi vì An Mục Khê cũng có chút thông minh, nên cô ta chỉ cần cung cấp thông tin một lần tự nhiên cô ta sẽ hiểu và biết cách phối hợp.

Cái mà Ái Nhĩ Lệ Linh đưa cho An Mục Khê, là một chiếc nhẫn, nhìn bề ngoài tất nhiên giống y hệt một chiếc nhẫn bình thường, nhưng dưới lớp tráng kim loại là một thiết bị cực nhỏ, bên trong có thể chứa một lượng chất lỏng hoặc một loại bột nào đấy, mặt sau chiếc nhẫn có một lỗ nhỏ, chỉ bằng chân kim vừa đủ cho một lượng nhỏ chất trong nhẫn có thể rơi ra ngoài. Tất nhiên để đảm bảo hiệu quả sử dụng, những thứ bên trong kia phải tuyệt đối tinh khiết và đậm đặc. Ngoài chiếc nhẫn đó ra, cô ta còn gửi thêm một chai nước hoa, có thành phần chính là xạ hương, loại này khá đắt tiền, thường được các vương phi quý tộc Ả rập sử dụng, liều lượng chỉ cần nhiều một chút, sẽ không khác gì xuân dược, chỉ là bình thường khó có người phát hiện, cũng không gây hại, nhưng nếu có thêm chất dẫn nào đó như những loại rượu dẫn đặc biệt hoặc là thuốc trợ thị sẽ khác nhiều.

Gửi những thứ này đến Ái Nhĩ Lệ Linh ý đồ để An Mục Khê tranh thủ thời cơ bỏ thuốc vào trong thức ăn của Tiểu Thiên, lại đưa ra con tốt Quách Mộng cung cấp thuốc dẫn, sẽ thành công thu hút sự chú ý của đám người đi theo bảo vệ nhóc con. Nhưng như vậy lại quá rõ ràng, mà trước giờ mọi suy tính của Ái Nhĩ Lệ Linh chính là không cho phép sơ sót, nếu An Mục Khê không hạ thủ thành công, tự nhiên cô ta vẫn có cửa ải thứ ai, bởi không ai biết rõ trong nhẫn mà An Mục Khê đang mang kia có phải là chứa thuốc dẫn, nước hoa trên người Quách Mộng có phải dùng xạ hương không, hay đó chỉ là hư chiêu mà cô ta nhằm đánh lạc hướng mọi người.

Hướng hồ lợi dụng tình huống đây là một buổi tiệc giới thượng lưu, là địa phương bạch đạo, vốn ở nước Y trước giờ Hắc Bạch bất xâm, nếu muốn xông vào đưa người ra sẽ gây náo loạn không nhỏ, thậm chí phá vỡ hiệp ước năm xưa của Thượng Quan Bắc Thần và Hoắc Mạnh Hùng. Mục đích của cô ta là gây khó dễ cho nhóc xon là một, lại muốn biết rõ vị trí của nhóc con trong lòng người kia. Sẽ vì an nguy hắc đạo, Hắc Long bang hay là sẽ vì một con nhóc?

" Bao lâu?" Giọng nam trầm thấp lạnh lùng truyền đến, mày kiếm hơi nhíu, ngón tay cứng cáp nhưng tinh tế, khớp xương rõ ràng, từng ngón tay thon dài đẹp đẽ như thạch tượng, lặng lẽ đem khớp tay gõ vào thành cửa xe, bạc môi mỏng mấp máy, trong đôi mắt lam trong trẻo tinh khiết tràn đầy băng hàn, lúc này tản ra từng đợt tia sáng nhạt, sắc bén như dao, vừa uy nghiêm vừa áp lực. Mà uy lực trong giọng nói bao hàm luôn cả khí thế hơn người của người đàn ông, là uy quyền cũng là uy thế như một sự tăng đá vô hình đè nặng lên vai người đang nghe điện đầu dây bên kia.

" 20 phút." Mị âm thầm đáp lại, bản thân cảm thấy tuy đã quen với sự thâm trầm, bình tĩnh có phần nguy hiểm của Hoắc Minh Long, đã quen với sự lạnh lùng và dòng máu quyền quý Hoắc gia chảy trong người anh, song cô chưa bao giờ cảm thấy áp bức bức này, mỗi câu mỗi chữ đều giống như đang kiềm nén điều gì đó, khiến nó nặng trĩu, có thể là tức giận, có thể là nôn nóng, có thể là lo lắng, không chút biểu hiện ra ngoài, người ta chỉ thấy được phần âm u cũng như khó đoán của nó mà thôi.

Mày kiếm hơi nhủ lại, mi dài rũ xuống che đi đôi mắt lam đang nhuộm màu tịch mịch, nhiều khi biết rõ có nhiều thứ quá nóng vội sẽ xảy ra sai sót, quá gấp rút sẽ hỏng mất, nhưng loại chuyện dễ Tiểu Thiên chịu tổn thương này, Hoắc Minh Long dù là một giây cũng không muốn chần chờ. Chính là vì trên đời có nhiều chuyện ép người khác, buộc người khác phải như vậy, thường nghe câu phòng bệnh hơn chữa bệnh, nhưng có một số bệnh không thể tránh, cũng không có vaccin để phòng, nhưng thay vì phải nom nớp lo sợ cả đời thì người ta lại trải qua một lần nhiễm bệnh thì sau này sẽ không bao giờ tái lại nữa. Điều này cũng đúng với thứ mà Ái Nhĩ Lệ Linh dùng với Tiểu Thiên, là một loại chất độc mà không phải độc, phải để nó ngấm đủ lâu, mới có thể đợi đến đúng lúc mới có thể chữa trị.

Thời gian dường như trôi qua chậm đến mức giây vò lòng người.

Bước chân của Ái Nhĩ Lệ Linh vừa bước đến sảnh tiệc, gương mặt xinh đẹp mang hơi hướm ngoại quốc vừa được ánh đèn rọi đến, chưa kịp nhìn khung cảnh buổi tiệc ra sao đã nghe âm thanh huyền ảo từ vị trí của nhóm học sinh lớp Z truyền tới, mà trung tâm của sự huyền ảo này không ai chính là Quách Mộng và Tiểu Thiên, cùng với người đứng bên cạnh là Tô Khải Phong, mọi ánh mắt hiếu kì đều dồn đến bên này, ánh mắt họ đều đặt lên hiện trường là một chiếc li thủy tinh tinh xảo vừa bị đánh vỡ, cùng rượu đỏ loang hết cả ra sàn, một phút trước còn là khung cảnh nền nã hòa hợp. Mọi người tự khắc không nhiều lời lặng thinh xem xét.

Mà trong nhóm ba người, kẻ mở lời đầu tiên không ai khác chính là Quách Mộng, năm lần bảy lượt xảy ra sơ xuất, có lẽ hôm nay cô ta đi ra ngoài không coi ngày, chuyện thành thì ít, chuyện bại lại nhiều. Phản ứng đầu tiên của cô ta chính là. " Đồng học Thuần sao bạn lại..." Ánh mắt tràn đầy kinh ngạc cùng bản hoảng, nhưng trong nháy mắt đó, cũng lóe lên tia sáng lạnh, vừa là tính toán, vừa là một ý nghĩ vừa hiện ra trong đầu cô ta khiến cho trong lòng tự mình khen mình tài giỏi.

Chỉ là lời vừa nói ra liền bị Tô Khải Phong đánh vỡ, cậu ta xoay qua, nghiêng người nhìn Quách Mộng, khẽ nháy mắt ý tứ nên ngừng ở đây thôi. " Tùy tiện vỡ một cái ly. Để tôi gọi người mang đến..." Ly rượu khác.

Nhưng tất nhiên Quách Mộng hiếm khi thấy mình thông minh, sao lại có thể dễ dàng buông tha cơ hội được cơ chứ, giọng nói liền có chút ngập ngừng, ánh mắt lia qua phía Tô Khải Phong, vừa lúc nghe thấy cậu ta định nói qua loa vài câu qua chuyện liền vội vàng nói gắt, giống như không nhận thấy ý tứ của cậu ta. " Đồng học Thuần, bạn nếu có thành kiến với mình thì nói một tiếng, sao lại có thể thẳng thừng đập lên ý tốt của mình. Vốn mình chỉ muốn nhắc nhở bạn nên nề mặt chủ buổi tiệc này là Tô học trưởng mà chúc mừng sinh nhật một tiếng, cậu đã không nghe thì thôi, sao lại còn hất đổ rượu trong tay mình?!" Vừa nói, cô ta vừa ra vẻ mình bị tổn thương, gì thì cũng là lý của cô ta không phải sao?

Mà Quách Mộng vừa lên tiếng xong, đám đồng bạn của cô ta cũng người này một câu người kia một câu, nói thêm vào... lại có người cố tình đem chuyện hất rượu trước khi vào tiệc của cô ta nói. " Ban này là đồng học Thuần tạt rượu lên người Ái Nhĩ tiểu thư làm hại bạn ấy phải thay quần áo, còn không đi xin lỗi một tiếng, còn vu cho Quách Mộng."

" Bạn học Thuần này thật là không nề mặt Tô học trưởng, năm lần bảy lượt gây chuyện."

" Đúng là Tô học trưởng không nên mời cô ta đến đây."

Trong số khách đang đứng xung quanh, đang dùng ánh mắt tò mò nhìn một màn này, có người âm thầm hỏi nhỏ. " Cô gái này là ai vậy?" " Là tiểu thư nhà nào?" " Chưa gặp lần nào..." Mà khi người đó vừa nói ra, lại truyền từ người này đến người kia, ai ai cũng muốn biết kẻ cả gan gây sự trong buổi đại tiệc của Tô Phong và Tô Khải Phong này thân thế to lớn bức nào? Nhưng Tiểu Thiên bây giờ quá bình thường thậm chí là tầm thường, là một cô gái có vẻ ngoài không có gì nổi bật trừ cặp kính to tròn che hết nửa gương mặt.

Ánh mắt nhóc con đơn thuần trong trẻo không có lấy một tia gọn sòng, giống như mặt gương phản chiếu tâm tư mọi con người, thấy rõ được âm mưu xảo trá, chậm rãi nhìn thẳng vào mắt Quách Mộng, lại nhìn Tô Khải Phong, bình thản đáp. " Đồng học Quách, tôi không hất rượu." Giọng nói kì thực rất dễ nghe, trong trẻo, trong đó không có sự rụt rè của một người làm sai hoặc e ngại sự đánh giá, hoặc kì thị của mọi người xung quanh, bóng lưng thẳng tắp cứng rắn hết như một bức tường thành, chỉ cần nhóc con không làm sai, tuyệt đối không để người khác dễ dàng vu oan giá họa.

" Quách Mộng, ban này cô gây sự với Tiểu Thiên không thành, giờ lại kiếm chuyện gì đây?" Hoa Mỹ Kiều lạnh giọng nói, vốn thấy An Mục Khê nói gì với cô ta, tưởng còn có chiêu trò gì hay ho, giờ lại làm ra cái chuyện ngu ngốc này, đừng tưởng cô không thấy trong mắt cô ta là sự đắc ý. Thân phận Tiểu Thiên giờ vẫn là một bức màn bí ẩn, hết lần này đến lần khác tìm đến không sợ bị thế lực đằng sau bảo vệ nhóc con ám toán sao? Đúng là...

Thấy Hoa Mỹ Kiều lên tiếng, Doãn Thanh Thanh cũng mở lời bênh vực nhóc con. " Đồng học Quách, bạn càng lúc càng quá đáng. Rõ ràng bạn là người muốn hất rượu lên người Thiên Thiên, nhưng may mắn Thiên Thiên tránh thoát mới đổ lên người Ái Nhĩ Lệ Linh, giờ lại nói ngược thành Thiên Thiên hất. Đúng là vô lí quá!!!" Người này ăn nói không một chút cảm thấy xấu hổ gì sao?

" Mỹ Kiều, Thanh Thanh mấy bạn chung nhóm với đồng học Thuần tự nhiên nói tốt, nhưng là này giờ bạn ấy có chúc mừng Tô Học trưởng tiếng nào chưa? Hay là chỉ chăm chăm lo ăn uống. Mình chỉ là có lòng tốt nhắc nhở, nhưng thái độ bạn ấy lại..." Nói đoạn liền lạnh mặt, lại giống như đang chất vấn, lại tràn đầy khinh thường mà nói thêm. " Chỉ bằng xuất thân tầm thường của đồng học Thuần nếu không phải được Tô học trưởng mời, làm sao có thể xuất hiện ở bữa tiệc sang trọng này. Từ đầu chí cuối đều là bạn ấy không coi trọng Tô học trưởng điều này mọi người cũng thấy." Đám học sinh còn lại của lớp Z không lên tiếng, nhưng lặng lẽ đồng tình.

" Cô..." Hoa Mỹ Kiều và Doãn Thanh Thanh nhất thời đuối lý, nhưng rõ ràng lời này vốn là muốn chuyển hướng chú ý của mọi người mà.

Tự nhiên Quách Mộng cũng không buông tha một giây phút ngập ngừng nào, liền hướng Tiểu Thiên, nửa mỉa mai, nửa trịnh trọng rõ ràng và cay độc nhấn mạnh. " Cô vốn không xứng xuất hiện ở buổi tiệc này!!!"

(Còn tiếp)

P/s: Giới thiệu viết theo phỏng đoán tình huống của tác giả, giờ hơi lệch, mai sửa lại... tks mọi người đã đọc và cmt..

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Chương 47.3

Đừng bao giờ đánh giá, hoặc coi thường bất cứ người nào, dù rằng bình thường họ có ngu ngốc, họ có mê muội, nhưng chỉ đôi khi chỉ bằng một vài tình huống xảy ra, chính kẻ đó lại làm nên sự bất ngờ. Điều này có lẽ cũng đúng với Quách Mộng, hoặc giả chính cô ta nghĩ như thế, ý đồ của cô ta đã đạt được, đã thành công đem thành kiến của mọi người hướng về Tiểu Thiên, càng không phải là thành kiến mà chỉ một vài lời nói có thể xóa được. Bản thân cô ta cũng rất thông minh, lợi dụng sự kiêu ngạo của người giới thượng lưu với tầng lớp trung lưu mà vạch ra một ranh giới rõ ràng giữa nhóc con và toàn thể mọi người trong buổi tiệc, Hoa Mỹ Kiều cùng Doãn Thanh Thanh có nói giúp cũng vô dụng vì họ không thể thay đổi được xuất thân của nhóc con.

Giới thượng lưu bình thường chính là như vậy, đều đặt mọi thứ dưới tầm mắt, cùng là người với người lẫn nhau, nhưng kẻ có tiền có quyền là người sở hữu sức mạnh lớn nhất. Có tiền có thể xui khiến ma quỷ, có quyền có thể tùy ý lộng hành chính là như vậy. Đối với họ, trong bất kì tình huống nào, bất kì ai, một khi không phải cùng với họ tầng lớp, tự nhiên sẽ sinh ra sự bài xích, sự khinh thường, thậm chí là miệt thị người khác. Nhưng chính họ lại quên mất rằng, trong giới thượng lưu chính là một xã hội hết sức khắc nghiệt, một khi sơ sẩy lỡ chân, có thể biến người khác từ thượng lưu mà xuống hạ lưu, thành phần thấp kém nhất. Tuy nhiên thường, ai ai cũng chỉ biết sung sướng với hiện tại chính mình, tự tin và tự mãn rằng bản thân có thể có cuộc sống sung sướng đó đến cuối đời...

" Cô nói đủ chưa!" Ngay cả người vốn hòa nhã như Tô Khải Phong cũng không nhịn được tức giận, trong lòng âm thầm mắng Quách Mộng ngu ngốc, giọng nói cũng tràn đầy nộ khí. " Đồng học Thuần là do tôi mời." Cô ta nói như vậy không phải là đang nói cậu không có mắt nhìn người? Có thể mời một người không có thân phận không có địa vị đến một buổi tiệc long trọng của giới thượng lưu để rồi làm ra trò cười này sao? Đừng tưởng cậu ta không biết ý đồ của cô ta, nhưng phải xem xét tình huống, muốn lấy số đồng đề hạ nhục nhóc con, như vậy lại kéo theo cậu ta sao? Hướng hồ người từ đầu chí cuối gây chuyện điều là cô ta, hai lần hắt rượu cũng là cô ta, lại hồ ngôn loạn ngữ, đôi trắng thay đen như vậy sao?

Ánh mắt đảo qua nhìn về gương mặt có phần nộ liễm của Tô Khải Phong, Quách Mộng có chút sợ hãi, nhưng tên đã lên đây, nếu không làm đến cùng cô ta chỉ sợ là mình sẽ hối hận vì một phút thông minh đột xuất của mình. " Tô học trưởng, anh không cần bênh vực cô ta..." Lời vừa nói một nửa đã bị một giọng nói trong trẻo lạnh nhạt cắt ngang, loại tình huống này còn chưa đề cô ta đặc ý xong đâu, nhưng là...

Mỉm cười nhẹ nhàng nhìn Tô Khải Phong, Hoa Mỹ Kiều và Doãn Thanh Thanh, Tiểu Thiên đem ánh mắt có chút tức giận của mình nhìn thẳng vào đôi con ngươi đang tràn đầy tự mãn của Quách Mộng, khóe môi vừa nâng lên nụ cười, liền mím lại một cách nghiêm túc, bàn tay đang cầm cốc nước rượu nhẹ bình thân, trước ánh của rất nhiều người, thản nhiên hắt về phía cô ta. Bất tỉnh linh theo phản xạ, Quách Mộng liền lùi về sau vài bước, nhưng chất lỏng màu nâu sẫm vẫn vẩy một ít trên bộ váy tinh tế của cô ta, nhất thời khiến cô ta tức giận hồ lên. " Cô dám!!!"

Nhóc con nâng mi, đem cốc rượu đặt lại trên bàn, ánh mắt thản nhiên như mình không làm chuyện gì sai trái, giọng nói tự tin bình tĩnh nhìn Quách Mộng hỏi. " Có phải tôi vừa hắt rượu cô không?"

" Cô..." Quách Mộng tức đến nghẹn, cả người run rẩy, đây là bộ váy cô ta thích nhất, vừa không muốn trả lời, vừa không thể không đáp lại.

Nhìn hai vũng rượu vung vãi trên sàn đá cẩm thạch, một hướng về phía mình, một hướng về phía Quách Mộng, Tiểu Thiên khó hiểu nói hiểu hỏi thêm. " Có phải đây là rượu từ hai ly rượu hướng về phía tôi và cô không, Quách Mộng?" Vừa nói vừa đem ngón hướng về phía chúng.

Lời này vừa nói ra, một nửa số người đang nhìn về phía này liền hiểu ra mọi chuyện, ánh mắt liền kịch liệt hướng về phía Quách Mộng mà sấm soi giống như muốn đọc ra từ gương mặt cô ta hai chữ giả dối, có âm thanh bàn tán nhỏ, rồi rất nhanh tạo thành một làn sóng tiếng xôn xao càng lúc càng lớn, liền có người âm thầm giải thích cho những người xung quanh, còn có một số người đứng vây xem đồng thời cũng hướng cái nhìn thiện ý hơn về phía Tiểu Thiên, thậm chí có người còn nói nhỏ. " Cô gái này thật thông minh.", " Điều nhờ cô gái này lanh trí, không bị lừa rồi." " Thật là tôi còn chưa nghĩ đến thế..."

Đột nhiên thấy Tiểu Thiên chỉ hỏi vài câu đã khiến tình thế thay đổi một nửa, Quách Mộng lúc này vẫn còn chìm trong sương mù không rõ chuyện gì đang xảy ra, tai nghe những lời rù rì có nhắc đến mình, mắt thấy những cái nhìn nửa đánh giá, nửa khinh thường của những người xung quanh, nhưng lúc này trong đầu cô ta, chỉ có nỗi tức giận vì bị làm bẩn bộ váy mà si ngón tay trước mặt nhóc con. " Cô hỏi vậy là có ý đồ gì? Cô ngang nhiên làm hỏng bộ váy của tôi trước mặt mọi người. Còn không xin lỗi!!!" Càng lúc, cô ta càng thấy cô gái nhỏ trước mắt mình này thật quá quắc, dám làm ra chuyện ngang cuồng như vậy mà còn có thể mặt nhiên như không, điều này khiến cho Quách Mộng càng thêm điên tiết, cô ta hét lên. " Cô có xin lỗi không!!!" Kiều ngạo và tự tôn là hai thứ người giới thượng lưu khó mà vứt bỏ, càng không dễ bị chà đạp. Hôm nay nhóc con làm ra chuyện tổn thương đến danh dự mình, thì cô ta thể bằng bất cứ giá nào cũng phải khiến nhóc con phải trả giá.

Nhưng giống như khiêu khích sức chịu đựng của Quách Mộng, Tiểu Thiên chỉ đáp lại bằng một ánh mắt bình đạm như không, hờ hững cũng là xem nhẹ. Nếu ai đó chịu để ý, sẽ phát hiện bàn tay nhỏ bé của Tiểu Thiên lúc này đang nắm chặt, hai bên trán đang bắt đầu toát ra một lớp mồ hôi mỏng, hành động cũng quyết đoán hơn!

"Cô...!!!" Gương mặt Quách Mộng thoáng đỏ gắt lên vì bị chọc tức đến điên, bàn tay của cô ta nhất thời vung lên cao, rồi bất ngờ hạ xuống như thể muốn đem một bên gương mặt xinh đẹp mềm mại của nhóc con in rõ bàn tay năm ngón, nhưng bàn tay chưa kịp hạ xuống đã giữa chừng bị ngăn lại.

Vừa lúc đó, MC của buổi tiệc, Hạo Khiêm nhận được một thông báo gấp khiến anh ta giật mình đến mức quên không để ý đến micro vẫn đang đặt gần với miệng mình mà hô lên một tiếng. "Thần Long người kia đến sao?..."

--

Chiếc Limousine bản có hạn màu đen tuyền chạy ra từ trong bóng tối, chậm chạp mà u ám như một bóng ma dần lộ ra trước ánh đèn sáng rõ của phía trước khu đãi tiệc, kính xe đen thẫm, bên trong không bật đèn không nhìn rõ được ai đang ngồi bên trong. Nó chậm rãi dừng tại chỗ đậu xe ngay trước mặt thảm đỏ dẫn vào trong buổi tiệc, người lái xe phanh lại, một tiếng phịch nặng trĩu của cửa động cơ cùng khí nóng tản ra lạnh lẽ, âm thầm như không nghe thấy tiếng.

Đứng gần đó, nữ tiếp tân vừa mới định thu xếp êm xuôi rồi trở về thành giao với quản lý, chỉ cần một chút nữa là tan tiệc lại đứng đây tiễn khách nữa là xong việc, nhưng bây giờ lại đột nhiên có khách đến, thật khiến người khác ngạc nhiên. Mà ngạc nhiên này vốn không nhỏ, nữ tiếp tân vuốt vuốt lại gấu váy, quay về dáng vẻ nghiêm chỉnh cúi người thành tư thế chào, nhưng ánh mắt cô ta không thành thật, lạnh lẽ nhìn tới như muốn xuyên qua lớp kính đen nhìn vào bên trong xe, xem ai lại có cái gan dự tiệc của Tô Phong, chủ nhân tập đoàn Tô thị, đến trễ, mà này là lại đã khai tiệc được nửa tiếng rồi. Thà rằng đã thế thì đừng tới, đằng này là muốn gây sự chú ý hay tự cao tự đại không xem người khác ra gì? Loại tình huống này, hôm nay ngồi xe hơi, mang giày da, tham dự tiệc thượng lưu, nhưng hôm sau có thể lên voi xuống chó mà thôi.

Dạng người như thế này chỉ có thể... Đang ngưng mắt nhìn vào trong xe, tiếp tân kia nào ngờ bị người khác phát hiện, một đôi con ngươi lam quý dị, u tịch như của một ác ma khẽ liếc qua phía cô ta, không thấy rõ, nhưng cảm giác lạnh rất mãnh liệt, lạnh lẽo như ngay lập tức khiến người khác cảm giác sợ hãi như bước vào hầm băng, không còn có cái áp lực như một tảng băng lạnh lẽo chèn lên ngực khiến cô ta nhất thời cảm thấy khó thở, hoảng hốt thu lại ánh mắt, nhưng cảm giác mãnh liệt ấy cứ đeo bám, khiến dáng người khom lưng chào của cô ta có chút thái quá.

Từ ghế lái, một người đàn ông bước ra, tây trang đơn giản trên người anh ta khiến bản thân trở nên khá nghiêm túc, nếu là người sống trong giới thượng lưu hoặc làm việc trong giới này, tự nhiên không ai không biết anh ta, so với mình tinh diện ảnh anh ta sợ còn nổi tiếng hơn, có quyền lực hơn, là người mà có thể có vị thế ngang bằng với Tô Phong, cũng là người có tiếng nói nhất sau người đàn ông thần bí chủ tập đoàn Thần Long, tổng thư kí Lôi. Người này vừa bước xuống xe, nữ tiếp tân liền cảm thấy mấy suy nghĩ trước đó của mình thật là dư thừa, Thần Long so với Tô thị đúng là đem trứng đã điều so với trứng gà, bản thân mình quá non kém. Thấy bước chân anh ta đi tới, nữ tiếp tân liền mở miệng chào. "Kính chào quý khách." Nhưng vừa nhận ra Lôi, cô ta càng giật mình hơn, bởi vì người ngồi ghế sau kia không phải là...

"Đây là thiệp mời." Lôi lạnh nhạt nói, tay đem thiệp mời của bữa tiệc cho cô ta, bản thân lại quay về phía xe mở cửa cho Hoắc Minh Long bước ra.

Nhìn rõ ràng những chữ có trên thiệp mời 'Tổng giám đốc tập đoàn Thần Long' nữ tiếp tân cảm thấy bản thân kinh sợ, người đàn ông như thần này nhìn về phía cô ta dù rằng đó là ánh mắt tràn đầy uy nghiêm và thâm trầm. Vậy mà cô ta lại dùng ánh mắt kệt cớm, có phần soi mói nhìn vào, để anh bất gặp có phải không cô ta sắp xong rồi? Nháy mắt đó, nữ tiếp tân cảm thấy toàn bộ sinh lực đều hút cạn, nỗi sợ hãi lan tràn, cô ta còn không nhớ chuyện năm đó Kỳ thị như thế nào suy bại trong một đêm, gia đình ly tán, cũng từng đọc trên mấy tờ báo lá cải hình ảnh Kỳ Đình Nhan, thiên kim Kỳ thị trở thành gái bán thân trong hộp đêm đầu.

Lúc này, cô ta chỉ cảm thấy tốt nhất mình nên hóa thành không khí để anh ta không nhìn thấy cô, đầu cúi gằm, mắt chỉ thấy đôi giày da của Lôi đi trước, theo sau là một đôi Testoni màu nâu sẫm với chất da láng mịn, khóa giày mạ vàng, đường may tinh tế, tất cả cẩn thận bao lấy đôi bàn chân vững chãi của người đàn ông, lại được tây trang phủ lên một phần, che đi mất cả chân nam tính, ánh mắt cô ta mơ màng nhìn theo chỉ thấy từng bước chân Hoắc Minh Long trầm ổn hữu lực không phát ra chút tiếng động, nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy dường như có chấn động dưới chân/ Mỗi khi bóng dáng của anh đã đi xa, cô ta mới hồi hồn ngồi thụp xuống, một nhân viên bảo vệ vừa bước ra ca trực thấy vậy liền đến, liền được cô ta nhờ vào thông báo với Tô Phong ngay.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Dưỡng Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Chương 47.4

Tính theo thời gian được lực chuẩn bị phát tác, có thể giờ này Tiểu Thiên đã mơ hồ cảm nhận được khác lạ, sớm biết có nguy cơ nên đều đã đề phòng, nhưng lại không tính toán được sơ hở dù chỉ một giây một khắc. Nghĩ đến ai kia chịu khổ sở, dù chỉ là đứt tay, hoặc như trước kia nhóc con bị bệnh châm một mũi kim, Hoắc Minh Long cũng cảm thấy đau lòng hoảng hồ tình huống hiện giờ không biết rõ An Mục Khê hạ thuốc gì, lại phải chờ nó có triệu chứng mới chuẩn đoán được. Vì thế bản thân anh đành tự thôi miên mình phải giữ bình tĩnh, trong lòng liên tục nhắc nhở mình không được nóng vội, không được can rờ, không được lỗ mãng, nhìn bề ngoài vẫn như cũ trầm ổn không có chút biểu hiện gì.

Bước chân Hoắc Minh Long vừa qua chỗ ngạch sảnh tiệc, hai bên trái phải liền xuất hiện hai vệ sĩ mặc đồ đen, một nam một nữ, chính là Ảnh và A Nặc, cũng cùng anh bước song song vào. Tâm trạng hai người ai cũng đều vô cùng bất an, trên trán đã rịn ra một lớp mồ hôi mỏng, nghĩ tới bản thân có thể làm ra chuyện sơ suất như vậy bảo vệ không được tiểu thư để người bị hạ được là một, lại không tìm ra dấu tích của A Bàn ở trong bữa tiệc là hai, nếu bị trách tội cũng xứng đáng, chỉ có vô tình phát hiện được một chút thông tin quan trọng, hi vọng có thể lấy công chuộc tội.

Ánh mắt lam lạnh lẽo liếc qua phía bọn họ, âm thầm thu lại tâm trạng lo lắng trong hai đôi con ngươi, vừa nghĩ ngợi, nhưng vừa đó bước chân đã đi đến sảnh tiệc lớn.

Dường như khi người ta nhìn ra thấy những cái bóng đen được ánh đèn rọi hắt vào đang đi tới, thì tất thấy mọi người trong bữa tiệc đều nín thở, đè nén cảm xúc trong cơ thể, không ai nói chuyện cũng không dám mở một lời nào, im ắng, lặng thinh giống như một cây kim rơi xuống cũng nghe thấy, ánh đèn cũng được điều chỉnh để rọi vào khoảng trống trước lối vào kia. Lần này không có chút chuẩn bị gì trước, Tô Phong cũng bối rối, bước chân ông ta đi qua đám người tiến gần với vị trí lối vào, rồi đứng phía trước, thể hiện vai trò chủ trì của mình, duy chỉ có tâm lý là buộc phải sẵn sàng.

Đây có phải chăng là tâm tâm trạng miếu nhỏ không chứa được đại thần không? Chỉ ít bản thân ông ta cũng đã mừng tượng, hoặc chỉ ít cũng gặp người đàn ông bằng tuổi con cháu mình này qua điện thoại. Tuy rằng dẫn dò bản thân không được đối với người này chủ quan, nhưng vẫn bị anh dùng chính thực lực của mình đập một cước, phải cam bái hạ phong, cam chịu đứng thứ 2, tuổi tuy là hậu bối nhưng là một người khiến ông ta phải kính trọng. Năm đó nói chuyện qua điện thoại không nhiều, chỉ vài lời đơn giản, chỉ biết rằng người đó còn rất trẻ, còn lại sau bao năm điều tra tất cả chỉ là con số không, từ xuất thân, tuổi tác, đến tên thật, thần bí đến mức khiến người khác tò mò. Nhưng là đến bây giờ gặp trực tiếp, ông ta cũng thấp thòm, không khỏi đoán già đoán non.

Tất nhiên so với Tô Phong, những người trong buổi tiệc sợ còn là muốn biết những điều đó hơn gấp trăm ngàn lần, đều chỉ qua ông ta biết người đó rất trẻ, vậy là bao nhiêu tuổi? 25, 30, hay 35 tuổi? Người còn trẻ như vậy mà đã sở hữu một chuỗi tập đoàn siêu lớn, thống trị bây giờ không chỉ là tài chính nước Y nữa rồi mà đã lan đến các mảng và thị trường khác, thậm chí đã trở thành tập đoàn xuyên quốc gia, là người ông độc thân kim cương là đối tượng mà biết bao nhiêu phụ nữ nữ mơ ước, là quyền thế mà bất kì đàn ông nào cũng mơ tưởng. Bản thân bọn họ không biết tổng giám đốc tập đoàn Thần Long, vốn chưa từng xuất hiện này, sao lại đến buổi tiệc của Tô Phong, là nể mặt hay là... Duy chỉ có một điều họ biết rõ, sự xuất hiện của anh ở đây, chính thức đem tâm sự chủ ý chuyển đổi đối tượng, từ ông ta sang anh mà thôi.

Đứng bên cạnh Tô Phong chính là Diệp Chính, nhiều năm như vậy, ông ta biết rõ Tô Phong từ trước đến giờ rất hạn chế nhắc đến người này, nhưng một khi nói ra là không có chút kiêng dè nào, từ năm năm trước đã vậy, bây giờ càng không, thực lực người đó hiện giờ, bàn tay vừa vung lên, đập một cái là tình hình tài chính rung chuyển như động đất sóng thần, nói sợ cũng không phải cũng không có, nhưng phần nhiều là bị uy áp đến mức không thể phản kháng, quá tài giỏi khiến người ta đề phòng. Nghĩ đến đứa con trai Diệp Luân, bản thân không khỏi cảm thấy đau đầu, may mà thành tích học tập không tệ, đáng tiếc lại không có ở đây. Đối với việc hiếm có như thế này có thể ở đây sẽ rất tốt.

Ánh mắt Hoa Trắc Vinh đảo về phía Tô Phong, trong lòng âm thầm nắn nót bản thân mình năm đó hồ đồ, khinh địch, những tưởng chỉ là một thằng nhãi con vất mũi chưa sạch, có chút tài cán này nọ thôi, nhưng nào biết thế nhưng lại có thể bức lên như điều gặp gió. Năm xưa có thể hống hách ngông cuồng như thế nào, nhưng là hiện tại, còn phải nhìn sắc mặt người khác mà sống, sợ sẩy liên có thể khiến người ta chướng mắt, loại chuyện ngu ngốc đó ông ta sẽ không làm đâu, xem cảm giác này nhiều năm rồi không trở lại, ánh mắt không khỏi lạnh lẽo mà liếc qua phía An Bình bên kia. Mà vừa nhìn lại, không biết Hoa Mỹ Kiều đã đứng bên cạnh ông từ lúc nào, nghĩ đến con gái nhiều năm như vậy đã có thể thông suốt, trở nên ngoan ngoãn, ông ta cũng yên lòng, liền lùi về phía sau vài bước không tranh giành gì với người khác nữa.

Thấy đáng về không tranh không hơn của cha mình, Hoa Mỹ Kiều an tâm trong lòng, cô biết người cha này bản tính vẫn có rất háo thắng, nào dễ bị người giam đày mà vui đâu, nhưng vì rất thương yêu mình, mà bớt đi một phần gan đua, tự nhiên cô cũng cảm thấy vui vẻ lắm. Bởi lẽ, cô biết rõ, tổng giám đốc tập đoàn Thần Long này người người muốn làm thân mượn chỗ đứng lên, nhưng đến khi kết thúc kiếp trước, Hoa Mỹ Kiều biết người này vẫn không có ý định nhận sự kết giao với bất kỳ người nào, đến năm đó biến cố, lạm thu bội chi, thậm chí có tin đồn sắp phá sản, nhưng vẫn chưa từng thấy tập đoàn Thần Long cầu cạnh hỗ trợ, hơn nữa thái độ hết sức cứng rắn, khiến người ta vừa hận vừa phục, không biết là do có thể xoay sở được hay là sĩ diện, chỉ tiếc là cô lại bị người ta hại chết quá sớm, không biết được kết quả như thế nào.

Trong bốn người, có lẽ tâm thư khác thường nhất là An Bình, không ai biết trong đầu ông ta nghĩ gì, hoặc giả muốn gì, ánh mắt vẫn lạnh nhạt như không mấy quan tâm..

Ngoài ra, đám kí giả có mặt trong buổi tiệc cũng nhanh nhẩu chuẩn bị máy ảnh, chỉ cần có thể chụp dù chỉ một góc áo cũng đã thành công trong thành công rồi, bản thân họ ai cũng cảm thấy may mắn vì hôm nay đến tham dự buổi tiệc này.

Nằm cách cổng vào sảnh tiệc không xa chính là vị trí của nhóm học sinh lớp Z, ngay cả người vừa hùng hổ như Quách Mộng cũng vì một chút biến cố đột nhiên xảy ra này mà thu lại đáng về cay độc, rút lại bàn tay bị Tô Khải Phong nắm chặt đến in một vòng bầm đỏ, ánh mắt ngoan cố hùng hổ nhìn về phía Tiêu Thiên, như thể muốn ăn tươi nuốt sống nhóc con, nào phát hiện một tia lưu qua vừa hiện ra trong đôi mắt trong trẻo thanh thuần. Nãy giờ nhóc con chưa dám uống rượu vì từ lượng rất tệ, nhưng vì sao lại cảm thấy hơi choáng, hơn nữa trong sảnh tiệc, điều hòa rất tốt, mà sao bản thân mình lại cảm thấy hơi nóng nực. Ánh mắt cũng theo đó nhìn ra phía lối vào, vừa vịn rơi vào đôi mắt lam quen thuộc, đầu rằng anh rất nhanh thu lại tầm mắt, nhưng là nhóc con thấy trong đó sự lo lắng của anh.

Quả nhiên, bên kia, Lôi vừa bước vào trong sảnh tiệc, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía anh ta, có âm thanh nhao nhao phá vỡ sự tĩnh lặng, rồi họ dời đến hai người vệ sĩ mặc đồ đen, là đứng ngay trên người đàn ông đi cuối cùng.

Khoảnh khắc đó, dường như mọi thứ đều dừng lại, đóng băng, có nhiều người sửng sốt đến khó thở, thậm chí là nghe thấy tiếng ai hô nhỏ, khó khăn nuốt vào từng ngụm dưỡng khí. Ngay cả Tô Phong, đã tưởng tượng ra nhiều lần tình huống này, cũng bị hoàn cảnh là cho sửng sốt mất vài giây, vừa kinh ngạc vừa bàng hoàng. Ánh đèn rọi vào Hoắc Minh Long, sáng chói, nhưng lại không mạnh mẽ bằng uy áp của anh, chỉ một ánh mắt lam cũng dễ dàng khiến người khác e dè, một khí chất hơn người, cũng khiến người khác phải chịu yếu thế. Chỉ thấy đáng người đàn ông, cao lớn, hơn 1m8, vai rộng eo thon, đôi chân dài thẳng tắp, mỗi bước chân mang theo một cỗ kinh lực khiến người khác phải dời mắt nhìn theo. Tây trang phẳng phiu bao lấy người

anh, áo sơ mi lam nhạt, cùng với áo ghi lê sẫm màu như vest ôm lấy thân thể cơ săn chắc, không có một chút mỡ thừa của anh, khăn tay lam được xếp gọn gàng trong túi, phần lộ ra vừa đúng chuẩn tiêu chuẩn, khuy áo bằng bạch kim, được đính một viên kim cương mỗi khuy, đồng thời phối hợp với giày da sang trọng, cùng chiếc đồng hồ dây da của Thụy sĩ càng tôn nên vẻ lịch lãm, trường thành của người đàn ông trong anh.

Ai cũng chìm trong ngạc nhiên, trong lòng âm thầm nhằm đoán xem người trước mắt này bao nhiêu tuổi? Không thể nào quá 20 được, nhưng nhìn đôi mày kiếm sắc bén như kiếm hãm ngạo khí bùng bùng, một gương mặt với đường cong sườn mặt và đường nét ngũ quan cân xứng đến mức khiến người ta ca thán, hai bên cánh mũi đều rất đẹp, hõm mắt sâu, hai mí rõ ràng, mà điều khiến cho người cảm thấy xinh đẹp nhất chính là đôi mắt lam khác biệt bị đôi hàng mi dài mà rũ xuống tại thành một bóng mờ che đi nửa con mắt, cũng làm cho ánh nhìn có phần âm u lạnh lẽo, để khi mi mắt nâng lên liền lộ ra thân khí sáng láng ngời ngời, giữa trẻ trung có trường thành, giữa sức sống có âm thầm nội liễm, nhìn góc nào cũng khiến người khác phải cảm thấy đều hết sức tỉ mỉ, giống như một pho tượng thời Hy Lạp cổ, do một nhà điêu khắc đại tài chế tác ra. Giữa đường nét nghiêm túc, thanh cao của đàn ông châu á, lại có một đôi con ngươi lam lạnh nhạt, mà mang chút thần thoại của Tây phương, nhưng lại hết sức hài hòa.

Thấy không khí đột nhiên yên tĩnh đến đáng sợ, ánh mắt Hoắc Minh Long liền tranh thủ tìm bóng dáng Tiểu Thiên, nào biết nhóc con của anh cũng đang nhìn tới, chậm chạp giao nhau, thấy được ai đó vẫn chưa có biến hóa gì lớn, anh mới âm thầm yên tâm hơn, nghĩ đến muốn nhanh chóng rời khỏi, liền lặng lẽ ám hiệu cho Lôi.

Nhận ra ý tứ của anh, Lôi liền lạnh nhạt mở lời, cắt đứt bầu không khí không chút âm thanh này, giọng nói anh ta lạnh nhạt, nhưng nghiêm túc, vừa bước về phía Tô Phong mập mạp môi nói. "Tô tổng, đến trễ rồi, mong ông bỏ qua cho." Lại hướng về phía sau, hướng đến Hoắc Minh Long, cẩn thận giới thiệu với ông ta. "Còn đây là tổng giám đốc của chúng tôi." Cũng không nói rõ tên tuổi, chỉ đơn giản ba chữ tổng giám đốc đã khiến cho đám người trong buổi tiệc còn đang tự lừa mình dối người không tin tưởng, nhưng là loại chuyện khó tin này...

Gương mặt hồ ly vốn ít biến sắc của Tô Phong cũng không nhận được nhãn này, nhưng cảm giác này đúng là vô cùng khó chịu, nhất là dưới ánh mắt có chút uy nghiêm kia, ông ta cảm thấy mình thấp hơn một bậc, bàn tay chân chờ đưa ra, nhưng vẫn hết sức nghiêm túc nói. "Rất hạnh phúc được gặp..." Trường giang sóng sau đề lên sóng trước, sóng trước đập vào bờ cát tan tã, cựa mạnh không được nữa rồi, hướng hồ chuyện Nam Thiên càng này món nợ này vẫn chưa trả được.

Tất nhiên biết ông ta khó xử, thân phận bây giờ cao hơn ông ta, phải cúi mình trước đoàn bồi vốn khó khăn, nhưng thương trường như chiến trường, nhiều năm như vậy là tự thân phát triển Hoắc Minh Long trước mắt ông ta cũng là thiếu niên nhiều năm về trước, chỉ là thân phận có cao hơn thôi, không thay đổi về lạnh nhạt, anh trầm giọng mở lời. "Tô tổng, đã lâu không gặp." Bỗng cảm thấy sáng suốt vì ban này mang bao tay, bàn tay to lớn liền bắt lấy tay ông ta một cách qua loa, rồi liền thu lại. Cũng chỉ có thể trách, nếu đã thiếu nợ người nào, tự nhiên không thể cao hơn người đó được.

Sau khi để hai người họ bắt tay xong, Lôi lại tiến lên phía trước, Ảnh đứng ngay phía sau đem món quà đã chuẩn bị sẵn trước cho anh ta, anh ta lại liền đem thứ đó đặt lên tay Tô Phong, cười nhạt nói. "Tô tổng đây là chút quà tổng giám đốc chúng tôi gửi đến." Là một phong bì, được bọc bằng giấy không thấm nước, màu xanh sẫm, thắt một cái nơ ren vàng phía trước, đại biểu giống như một món quà sinh nhật. Trong lòng Lôi âm thầm cười đến nghẹn, hình thức gì thế này, đúng là không nên giao nó cho Mị mà, nhưng nội tâm lại không có ý trách móc.

Thấy giống như tình huống có chút cô đọng, Diệp Chính vừa định tiến lên giới thiệu bản thân, nào biết có người còn nhanh hơn ông ta đi đến trước, thái độ bình thản giống như đang chào hỏi đồng lưu, nhưng lại có tình hạ thấp thân phận Hoắc Minh Long xuống một bậc. "Long thiếu, An Bình tôi..." Đó là bởi vì ông ta vốn không tin người thanh niên trẻ tuổi trước mắt mình chính là nhân vật chủ chốt trong tập đoàn Thần Long. Người ta chính là như vậy, sống đã lâu, quen những điều bình thường, thi thoảng xảy ra biến cố cũng là chuyện hi hữu, huống hồ điều đó còn không lớn, liền có thành kiến, có cố chấp. Nhưng bây giờ, nói ông ta tin một điều dường như không có khả năng xảy ra làm sao được, người này sợ là điều kinh ngạc lớn nhất trong cuộc đời ông ta, đôi mắt ông ta nhìn ra Hoắc Minh Long khí chất hơn hẳn bốn người họ, nhưng vì thành kiến cao hơn khiến ông ta phủ định hiện thực này, càng nghĩ càng cảm thấy đúng, cũng có chút tự mãn cho rằng mình không sai, nhưng nào biết cuộc đời vốn khó lường hơn bản thân tưởng...

Ánh mắt Tô Phong lóe lên tia sáng lạnh, liếc qua phía An Bình, trong lòng âm thầm cảm thấy có chút chướng, lại cẩn trọng đáp lại của Lôi đồng thời cũng chặn đứng câu nói của An Bình. "Long tổng có lòng, Tô Phong đành nhận." Trong lòng âm thầm dâng lên một tầng lạnh lẽo, vốn nghĩ An thị nhiều năm như vậy không chút động thái nào rõ ràng, cũng giống như loại không màn danh lợi, thế sự, an an ổn ổn ở vị trí thứ 4, nay lại muốn thừa cơ hội sao, đúng là quá coi thường Tô Phong ông rồi.

Thấy chào hỏi xong, tặng quà cũng đã xong, đáp kí giả nhìn mặt người này người kia, thấy thời cơ của mình đã tới liền nâng máy ảnh lên cao chụp lia lia ánh đèn chớp nháy liên tục.

Vốn Hoắc Minh Long không thích mấy loại xã giao này, vừa bị ánh đèn rọi vào, ấn đường liền hiện ra một cỗ không vui, Lôi cũng không muốn bị chụp lung tung, liền bỏ qua mấy bước vòng vo, mà nói thẳng với Tô Phong. "Hôm nay cũng là sinh thần của Tô thiếu? Ban này là vì có việc gấp, nên có đưa tiêu thư đến, liền vội vàng đi ngay, tiêu thư là được Tô thiếu mời, không biết có đang ở?" Vừa nói vừa giống như không nhận thấy người kia ở đâu liền đảo mắt nhìn chung quanh một lượt.

Nghe Lôi nói vậy, khách khứa trong buổi tiệc còn có Tô Phong đều ngạc nhiên. Nhất thời ai nấy đều hiểu ra, tổng giám đốc Thần Long đến đây là vì cô gái kia, nhìn ra sắc mặt của Tô Phong biến hóa, nên không kẻ nào dám nhiều lời, trong lòng họ đều âm thầm đoán. Không biết ai lại có phúc như vậy, lọt được vào mắt xanh của anh, trong cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng, vừa đó, Hoắc Minh Long liền nhìn về phía nhóc con gọi một tiếng. "Tiểu Thiên." Âm thanh không lớn không nhỏ, vừa đủ để nhóc con nghe thấy, ánh mắt sắc bén liền không chút bị chú ý hiện ra tia ôn nhu, nhưng rất nhanh phục hồi đáng vẻ ban đầu, lại lạnh lẽo liếc qua phía Quách Mộng hàn một cái nhìn thật sâu.

Bị anh gọi, Tiểu Thiên chột hời hợt, nhìn về phía Hoắc Minh Long đọc được anh gọi cô đến, nhưng là con nóng bức trong cơ thể đang dần lớn, nếu chỉ đứng yên một chỗ thì không sao, một khi di chuyển lại khiến cho nó càng thêm nhộn nhạo, mỗi bước chân đi đến nhóc con cảm thấy có chút khó khăn, ánh mắt lia qua bóng dáng Ái Nhĩ Lệ Linh, thấy cô ta đang nhìn chằm chằm vào Hoắc Minh Long, trong đôi mắt đó đọc ra được hai chữ yêu thích, miệng có chút chua, lại nhìn qua đám tiêu thư phụ nữ cũng say mê nhìn anh, nhóc con lần đầu thấy thật chán ghét. Đến khi bước chân đã đi gần đến, sau lưng đã rịn ra một lớp mồ hôi, Tiểu Thiên hô nhỏ. "Long, cũng đến đây sao?" Đây là thấy rồi nhưng vẫn cố hỏi, mặt đã hây hây đỏ lên.

Bàn tay to lớn liền vương ra bắt lấy sườn mặt nhóc con, ngón tay vuốt ve gò má đã hơi ửng hồng, trong lòng sôi ruột, nhưng vẫn giả vờ nghiêm túc nói. " Có uống rượu sao?" Vừa nói vừa nhủ mảy ra vẻ không vui. Giống như là một người anh trai hết sức nghiêm khắc, đang tức giận với đứa em gái nhỏ không vâng lời, nhưng là đây là suy nghĩ của đám tiểu thư đang lừa mình dối người, tràn đầy si mê nhìn anh vọng tưởng thôi. Còn lại đều tự hiểu quan hệ này như thế nào...

" Không mà." Tiểu Thiên tránh bàn tay đang tàn sát gương mặt cô của anh, nhưng lại thế nào vừa tránh thoát, thân thể đã đứng không vững chúi người về phía trước, may thay rơi vào lòng ngực cường tráng, được anh đỡ lấy. Đáng vẻ y hết mề con say rượu, còn làm rơi chiếc kính quá khổ trên mặt xuống.

Trong tích tắc lại một đợt hút khí, nhưng không để người ta nhìn rõ, đáng vẻ bảo bối của anh lớn lên xinh xắn như thế nào, thì bàn tay to lớn đã đỡ lấy sau gáy nhóc con đem gương mặt xinh đẹp tinh tế của ai chôn vào trong ngực, ngăn lại cái nhìn tò mò xen lẫn thêm khát tía tới. Nhất là ánh mắt ngạc nhiên của Tô Phong và đám người lớp Z, nhóc con của anh nào đến lượt bọn họ sấm soi, nghĩ đến ban nãy, nhóc con cứ nhiên lại trước mặt nhiều người như vậy thành cái đích nhắm, đôi con ngươi lam không khỏi lóe lên tia sáng lạnh, nhéo nhéo đôi gò má phúng phính của người trong ngực, nửa lạnh lùng nửa cảnh cáo nói. " Long nghe thấy, có người nói Tiểu Thiên không xứng xuất hiện ở nơi này. Phải không?"

Vừa nói, cái nhìn liền dời về phía Quách Mộng, lia qua rất nhanh, nhưng lại khiến cô ta sợ hãi mà lùi lại một bước, rồi run rẩy đến không có sức lực ngồi phịch xuống đất, có thể là sợ hãi, cũng là sự uy hiếp vô hình mà Hoắc Minh Long đề lên vai cô ta, nhớ tới năm đó, Kỳ thị cô ta cũng là một trong số những người bỏ đá xuống giếng, còn bây giờ... Nghĩ đến mình năm lần bảy lượt gây sự với tâm can bảo bối trong lòng Thần Long tổng giám đốc, hơi thở liền đình trệ, nỗi sợ hãi bủa vây như bóng tối ập đến, không ai đề ý đến cô ta, không ai...

Đám kí giả lại nhao nhao chụp hình tới tấp, không chịu bỏ qua dù một giây một phút nào, có thể dự đoán được, ngày mai trên trang đầu của các tờ báo, đều sẽ xuất hiện hình ảnh của anh, tay ôm tay ấp với cô gái thần bí lớp Z, hoặc là bảo vệ bảo bối, Thần Long tổng giám đốc lộ diện trừng phạt tiểu thư Quách gia... Nghĩ đến sau nhiều năm cũng sẵn được một tin tức đắt giá như thế, bọn họ càng đua tranh chụp thật nhanh.

Liếc qua đám kí giả, ra hiệu với Ám vệ đang trà trộn trong buổi tiệc, không đợi cho mọi người có cơ hội bắt chuyện thêm, Lôi liền xoay người nói với Tô Phong. " Tiểu thư chúng tôi không uống được rượu, chắc đã nhầm cocktail với nước hoa quả, nên uống hơi nhiều. Giờ có chút không khỏe, tổng giám đốc của chúng tôi cũng còn bận nhiều chuyện đành về trước. Tô tổng ở lại dự tiệc vui vẻ." Nói đoạn anh ta liền gơ tay ra bắt tay Tô Phong.

Trong lòng vốn có hồ nghi, giờ đều đã rõ mười mười, đại thân này ông ta tiếp không nổi, cũng không nói nhiều lời. " Long tổng đã có thời gian đến dự tiệc là vinh hạnh của Tô Phong. Nếu có việc bận, cứ đi trước, để tôi tiễn một đoạn."

" Tô tổng không cần khách sáo như vậy. Nhưng là làm phiền một chút có thể..." Anh ta vừa nói xong, âm thanh rắc rắc giòn tan vang lên, là tiếng những chiếc máy ảnh vỡ thành từng mảnh, đám kí giả vốn còn đang cầm máy ảnh trong tay giật mình, không biết chuyện gì vừa mới xảy ra, chỉ thấy món tài sản thân yêu cứ như thế bị người ta phá hỏng, nhưng ngay lúc đó, lại nghe thấy âm thanh của Lôi nói thêm. " Long tổng không thích ngày mai xuất hiện trên mặt báo. Còn có, những chiếc máy ảnh này đều sẽ được bồi thường, nếu ngày mai bất cứ tờ báo nào... chắc không cần nói thêm." Nói xong, anh ta liền lạnh lùng nhìn qua một lượt, xoay người, hướng Tô phong gật đầu chào một cái, rồi hộ tống bước chân của Hoắc Minh Long bước ra ngoài.

Đúng là ngông cuồng, nhưng không ai dám lên tiếng nói một lời nào, ngay cả đó là Tô Phong đi chăng nữa.

Bữa tiệc vẫn tiếp tục. Chiếc Limousine cũng nhanh chóng chạy đi...

P/s: Chương này dài dài nghen. Chương sau rating 16+, vì viết loại này khá mất máu nên tốc độ có thể bị chậm, mọi người thông cảm...

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Giày Vò

Một đường ôm Tiểu Thiên đi ra ngoài, cẩn thận đặt nhóc con ngồi vào trong chiếc Limousine. Cửa xe vừa nặng nề đóng lại, gương mặt vốn đang duy trì sự bình tĩnh của Hoắc Minh Long liền không còn khống chế mà trở nên âm trầm hết sức đáng sợ, một bầu không khí lạnh lẽo u ám, bao trùm khắp trong xe, đè áp luôn cả hơi thở tà mị, quyến rũ của người phụ nữ đã ở trong đó chờ sẵn. Người này không ai khác chính là Mị. Đôi mày mảnh thanh thanh của cô ấy hơi nhíu lại, lặng lẽ nuốt khan một ngụm, âm thầm nhắc nhở mình n lần là người đàn ông trước mắt này chính là kẻ nguy hiểm nhất trong những kẻ nguy hiểm, nhất là khi có chuyện không tốt xảy ra với bảo bối của anh, cho nên bản thân làm việc phải cẩn trọng, cũng âm thầm cầu phúc cho đám người A Nặc.

Đừng nói Mị, tuy đã quen bầu không khí khủng bố khi Hoắc Minh Long tức giận, nhưng bạo phát như lần này, Lôi cũng thấy áp lực vô hình đè nén mình đến khó thở, âm thầm lấy khăn tay lau bên chóp mũi đã tươm ra một vệt mồ hôi của vợ yêu, lại thần tình nhìn gương mặt thâm trầm nhưng tràn đầy lo lắng của Hoắc Minh Long, anh ta khó khăn hỏi. " Mị, sao rồi?" Anh ta hạ thấp âm thanh hỏi thay lời Hoắc Minh Long. Nhiều năm như vậy đều bảo vệ tiểu thư hết sức an toàn, nhưng chuyện năm năm trước giống như một vết dao cứa mạnh vào niềm tin của anh với tầng tầng lớp lớp bảo vệ mà anh cất công bày bố, lần này là một chút sơ sẩy liền dễ dàng bị người khác động tay động chân, còn là một loại nhục, nếu không cũng không nhờ đến sự trợ giúp của Mị.

Biết rõ đây là sở trường của vợ, nhưng nhìn gương mặt bản thân dăm chiêu của cô ấy, Lôi cũng thấy có chút lo âu, chỉ mong không có gì quá đáng ngại.

Bằng không, Hoắc Minh Long tuyệt đối có thể làm ra chuyện khiến sống không yên ổn, chết không yên thân. Nghĩ đến Hà Tiêu bây giờ vẫn còn đang sống, nhưng là cái loại sống không bằng chết ấy...

Quan sát sắc mặt của Tiểu Thiên chừng 5 phút, ánh mắt Mị nhìn lướt qua phía Hoắc Minh Long, lặng lẽ hạ mi cong, bàn tay mềm mại liền lấy trong túi ra một hộp thuốc nhỏ, lại lấy ra một viên thuốc màu trắng đục, lặng lẽ mở miệng Tiểu Thiên để nhóc con uống vào, nhìn rõ đôi mày nhíu chặt của anh, cô ấy mới hít vào một hơi, cẩn thận thông báo. “Tiểu Thiên, cô bé bị hạ xuân dược, còn là loại dược lực khá mạnh được chiết xuất từ hoa hồng đen tự nhiên ở vùng Trung Đông.” Còn là loại có dược tính có thể ép người khác hoan ái đến kiệt sức, nồng độ hay khả năng khống chế thần trí đều rất tốt, dùng với liều lượng cao có thể khiến người trúng dược không còn nhận ra người xung quanh là ai nữa, thậm chí là tử vong.

Lặng vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo của thiên hạ trong ngực, nhưng bạc môi mỏng lại mấp máy hỏi Mị. “Thuốc giải?” Ánh mắt lam càng thêm lạnh lẽo, giọng nói cũng có chút giá băng, uy nghiêm mà quyền lực. Vừa nói, vừa cẩn thận đem bảo bối trong lòng ôm chặt hơn, nhưng bàn tay to lớn lại nắm chặt, thủ đoạn như vậy còn dám dùng với nhóc con của anh, khoe môi lãnh ngạo lặng lẽ câu lên một đường cong khó thấy, cũng là biểu tình trước khi có kẻ gặp tai họa.

Thân là Mị, xuân dược và độc dược luôn không làm khó được cô ấy, tuy nhiên, bao nhiêu năm, vẫn là có một số thứ không phải tốn nhiều thời gian mà có thể biết được, giống như Hoa Hồng Đen loại xuân dược này vậy. Vốn đây là một loại xuân dược rất khó điều chế, không màu không mùi không vị, dễ tan trong nước và rượu, thậm chí là cực kì dễ thất thoát trong quá trình chiết xuất, mà loại hoa này trong tự nhiên là rất khó tìm được. “Không có. Chỉ có thể uống một viên hạ dược giải được một phần dược tính, sẽ không làm nguy hại đến tính mạng, nhưng phần còn lại...” Đã là xuân dược, ngoài thuốc giải ra thì chỉ có một cách đó thôi...

Ánh mắt của Mị và Lôi nhất thời đều nhìn về phía Hoắc Minh Long, tuy tuổi tác của Tiểu Thiên còn nhỏ, nhưng loại chuyện cấp bách này coi như là cơ hội để họ tiến thêm một bước, chỉ là sớm mấy tháng trước quy định được phép kết hôn ở nước Y thôi. Huống hồ đã ở trong Hắc Bang, anh làm sao không biết, so với những đau đớn trên thân thể, có nhiều thứ còn gầy vò người ta hơn, khiến họ khó chịu hơn. Một loại chính là ma túy, một khi lên cơn nghiện, liền khiến nhiều người làm ra chuyện hồ đồ thậm chí là chuyện phi thiên lý cũng làm được, còn lại chính là xuân dược. Không thể thỏa mãn được dược tính trong xuân dược có thể khiến người trúng phải trở nên điên cuồng khó kiểm soát, nếu dược tính nhẹ bản thân người trúng có thể tự hạ hỏa, còn được tính mạnh, thì bắt buộc phải có người giúp, dùng hoan ái để giải tỏa. “Nếu không giải được hoàn toàn, liều lượng tồn đọng trong cơ thể sẽ ảnh hưởng không tốt đến sức khỏe. Hoắc đại...”

Một thoáng cứng ngắc hiện ra trên gương mặt Hoắc Minh Long, nhưng ngay sau đó liền quay lại đáng vẻ thâm trầm lạnh lùng, mi mắt rũ xuống, đôi mắt lam nhìn chằm chằm biểu tình có chút mê mang của Tiểu Thiên, nhìn đôi mày nhíu chặt, nhìn hai bên thái dương bịn rịn lớp mồ hôi, cẩn thận vén mái tóc mềm mại ra sau vành tai nhóc con, anh mấp máy môi mỏng. “Trở về Hoắc trạch.”

--- Nothing should be happen ---

Đem Tiểu Thiên nhẹ nhàng đặt xuống giường lớn, cúi người cời đôi giày búp bê mà nhóc con đang mang ra, động tác hơi chậm chạp, bởi lẽ Hoắc Minh Long đang chán chờ. Từ trước giờ anh là một người rất có nguyên tắc, từ lần đầu tiên có cảm giác với Tiểu Thiên, bản thân đã luôn trong tư thế bị động, chỉ vài động tác ngây ngô, hành động đáng yêu của nhóc con đã khơi gợi lên dục vọng. Bản thân đàn ông Hoắc gia có khả năng kiềm chế rất tốt, nhưng trước một số người, thì khả năng đó lại về con số không tròn trĩnh. Nhưng yêu thương chính là trân trọng, anh không muốn làm ra chuyện tổn hại đến Tiểu Thiên, cũng không muốn để sau này bảo bối phải hối hận, anh đã tự hứa với lòng là sẽ khiến nhóc con chân chính yêu thương mình chứ không phải cảm giác dựa dẫm sự nuông chiều mà lệ thuộc.

Đôi khi bản năng cùng bản ngã của người đàn ông khiến họ chênh vênh giữa nhu cầu và ham muốn, hoàn cảnh và bản thân, càng là như vậy là càng khiến con người ta khó khống chế chính mình, tốt hơn hay tệ đi chỉ là một lăng ranh như sợi chỉ, nhưng bởi ranh giới mong manh ấy, lại chính là thước đo nhân cách một con người.

Huống hồ, Tiểu Thiên năm nay mới 15 tuổi, nếu là Hắc đạo, đây là độ tuổi giới nghiêm, bất cứ việc buôn bán, bán sắc, bán thân, làm nữ phục vụ, hay làm bất kì công việc gì, nếu muốn đều phải bước qua độ tuổi này. Đó là một trong những giao ước năm xưa mà Hoắc Mạnh Hùng và Thượng Quan Bắc Thần lập ra. Nhưng nếu là Bạch đạo, đây chỉ là tuổi vị thành niên, những cô bé trong độ tuổi này có thể còn chưa biết gì về quan hệ thể xác, còn quá nhỏ để có thể tiếp nhận đàn ông và thậm chí là có thể sẽ mang thai.

Nhưng rơi vào tình huống này, Hoắc Minh Long cũng cảm thấy không biết nên làm thế nào...

Đem áo khoác ngoài của Tiểu Thiên cời ra, anh lại đi rót một cốc nước, đặt sẵn đầu giường, để nhóc con thức dậy có thể uống ngay, tay nói lòng cà vạt, đem áo vest và gi - lê ném sang chiếc ghế dài gần đó, chân vừa dòi lại phía giường thì nhóc con "um" mơ màng tỉnh dậy. Từng sợi mi dài cong vuốt như cánh bướm nhẹ nhàng hấp háy vài giọt nước mắt trong veo, nhấp nhem trên gương mặt nhỏ nhắn vẫn còn đang mê mang, cổ họng khô rát, cơ thể nóng bức đến muốn nứt ra, ánh mắt mờ mịt nhìn xung quanh, bàn tay mềm mại chống xuống giường toan ngồi dậy, miệng thều thào. “Nước...”

Tức thời bóng dáng cao lớn của người đàn ông đi tới, đỡ lấy sau lưng Tiểu Thiên, tay đem cốc nước đưa lên miệng nhỏ, bồi nhóc con uống, lại cẩn thận lau đi vài giọt nước rơi ra khỏi vành cốc, nhóc con còn ngây ngô, mũi người thấy mùi hương nước hoa nam, còn là loại vô cùng quen thuộc, hòa lẫn với mùi bạc hà đặc hữu trên người... “Long?...” Nhóc con gọi nhỏ, giọng nói mềm nhẹ yếu ớt, vừa khàn khàn lại vừa khô khốc, con nóng bức tỏa ra từ dưới bụng, giống như đang khao khát một thứ gì đó, mà nhóc con hiện tại không biết, nhưng khao khát đó hết sức mãnh liệt cuốn đi gần như mọi sự sáng suốt, bàn tay vô thức đặt lên cổ áo nửa muốn nửa không đem chiếc váy vướng bận khiến mình nóng bức này cời ra. Lí trí biết rõ điều đó không nên xảy ra, mà điều đó là gì mới được chứ, hình như cũng không phải, chỉ là sự tỉnh táo lúc này giống như một mảnh tơ sợi chỉ, chỉ chờ người đàn ông đáp lại, nhóc con liền có thể an tâm.

“Tiểu Thiên, thấy sao rồi?” Anh không biết nhóc con cảm thấy như thế nào, nhưng nhìn mồ hôi đang tươm ra không ngừng hai bên trán và bàn tay cầm cổ áo đang siết chặt, môi nhỏ bị cắn, cảm giác giống như đang vô cùng khó chịu khiến anh lo lắng, đem thân thể bé nhỏ kéo vào người nhẹ nhàng ôm lấy, bàn tay to vén đi sợi tóc vương hai bên gò má ướt đẫm mồ hôi của nhóc con, nhìn đáng vẻ chật vật này lại khiến anh đau lòng không thôi.

Nhưng Hoắc Minh Long nào biết, khi mình đáp lời cũng là lúc phòng tuyến lí trí cuối cùng của Tiểu Thiên hạ xuống, là ý lại, cũng là tin tưởng, tin tưởng Long sẽ không làm mình chịu tổn thương, con bức bối cũng theo đó mà nhún lên gấp bội, bàn tay thô ráp của anh cọ qua gò má lại mang đến sự mát rượi, cảm giác giống như đem nóng bức trên cơ thể vơi đi, nhưng khi nó dời đi, con nóng lại tăng lên nhiều hơn nữa. “Long, Tiểu Thiên thấy nóng, cời váy ra được không?” Bàn tay nhỏ nửa đáng thương nửa kéo lấy tay anh, vừa chạm đến đã thấy man mát, cảm giác khao khát chậm rãi khiến cơ thể nhóc con biến hóa, cũng đồng thời chồm lên ngọn lửa nóng bên dưới hạ thân của người đàn ông.

Mi mắt rũ xuống, trong đôi mắt lam ẩn ẩn ánh lửa Hoắc Minh Long liền cúi đầu cẩn thận đem từng chiếc khuy áo mở ra, động tác hết sức chậm rãi, nhìn mi mắt dài mảnh của người đàn ông, cùng gương mặt anh tuần thân thuộc trước mắt, cảm giác bị xuân dược kích thích làm Tiểu Thiên nhìn đến say mê, nhìn từ mi mắt đến sống mũi, lại đến bạc môi mỏng mà mình từng được hôn qua, hôm nay lại dị thường trở nên cảm dỗ, nó lại hiển hiện trước mắt gần trong tầm tay, cảm giác rất ngon miệng khiến môi nhỏ xinh hồng nhuận bất giác vươn tới, chặn lấy. “Ừm...” Nhóc con ní non, vì được lực mà động tác bất chợt chủ động này phá lệ khá can đảm, mà đáng nói hơn là, người luôn rơi vào thế yếu là nhóc con hôm nay lại tự nguyện xông pha xâm nhập vào miệng anh, hai cánh tay vòng qua cổ, trức trặc hôn đến.

Đại não bị oanh động lần thứ nhất, động tác trên tay cũng không có ngừng lại, để nhóc con tùy ý càn quấy, miệng vừa hé ra để đầu lưỡi thong thả chen vào chiếm lấy khoang miệng đàn ông vốn nửa quen thuộc nửa xa lạ, không có chút kĩ thuật nào, nhưng lại hôn rất cảm dỗ, gần như muốn hút hết hơi thở của anh, cời hết cúc áo lại đến dây kéo, vừa kéo xuống, váy liền trở nên hở hênh, đầu lưỡi nam tính cũng trở ngược tình thế quay lại thế thượng phong, bàn tay nhanh gọn đem chiếc váy mà nhóc con đang mặc thoát ra rồi ném sang một bên, tay còn lại đỡ lấy thân thể mềm mại đặt xuống giường lớn bóng dáng cao lớn liền phủ lên phía trên.

Một bàn tay vươn ra cố định lại đôi cánh tay vọng động của Tiểu Thiên, ánh mắt lam từ phía trên nhìn xuống, thân thể bên dưới người anh bé nhỏ như thỏ con trước sói lớn, da thịt trắng trẻo, mềm mại, phần cơ thể xinh đẹp được bọc dưới lớp nội y như đang khiêu khích bàn tay đàn ông chiếm lấy. Nhóc con nặng nề thở, đôi tuyết phong pháp phòng, đôi chân bất giác khép chặt, đôi con ngươi nhiễm men tình đối mặt với đôi mắt tràn đầy dục vọng của người đàn ông như khiêu khích và cảm dỗ, nhóc con bây giờ không có sợ hãi, cũng không gờ rụt rè, một phần vì được lực một phần vì người trước mắt là Long.

Đem cơ thể to lớn của đàn ông lần nữa áp sát lên người nhóc con, đôi mắt lam nhìn lại, bạc môi mỏng mấp máy. “Một chút nữa sẽ đau, Long sẽ cố nhẹ nhàng. Xin lỗi...” Vừa nói, vừa đem bạc môi mỏng lại áp lên miệng nhóc con, chuyện gì nên làm cũng phải làm, đôi bàn tay bắt đầu di chuyển trên cơ thể mềm mại... (Tác giả: Còn chưa hết H đầu nha, hihi...:D:D)

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Chương 48.2

Đàn ông là sinh vật cuồng tính, bản năng của phái mạnh luôn khiến họ có suy nghĩ chủ động trong mọi tình huống, đặc biệt là hoan ái, nhu cầu dường như bao giờ cũng nhiều hơn sở cầu, ham muốn cũng có phần mãnh liệt hơn phụ nữ. Cũng vì là đàn ông chuyện nhu cầu này họ vốn luôn có, hoặc là tự giải quyết hay tìm người giải quyết, thì trong đa số trường hợp đều bắt buộc phải nhìn. Mà nói đến nhìn, Hoắc Minh Long hẳn đã nhìn rất lâu rồi, từ lần đầu tiên có cảm giác với Tiểu Thiên, đến bây giờ cũng chỉ có anh là bị động. Tất cả chỉ vì lặng thầm chờ nhóc con lớn lên, hai người có thể cùng nhau bước vào lễ đường kết hôn, có thể nghe nhóc con nói to yêu anh, để bảo bối nhỏ này chân chân chính chính chỉ thuộc về mình anh, nhưng bây giờ tình huống trở trêu này giống như một cơ hội, cũng là một thử thách giữa bản năng và lí trí, để xem anh có thể một lần không can thiệp nữa...

Ánh mắt lam như đầm nước sâu từng lặng thầm nhìn gương mặt nhiễm sắc hồng của Tiểu Thiên, nhìn thẳng vào đôi con ngươi mê man mơ màng, điểm tình mà lặng lẽ chồm lên ngọn lửa. Bị Hoắc Minh Long trấn áp dưới thân, hai chân anh chống hai bên cơ thể, mái tóc đen dài của nhóc con như huyền tơ bung xòa trên nền ga giường, làm nổi da thịt trắng trẻo mềm mại, đường cong cơ thể xinh đẹp mỹ miều đều hiện ra trước mắt, anh chỉ thấy một luồng nhiệt hỏa tụ lại dưới thân, cứng rắn nhô lên. Bây giờ, trông nhóc con như một tiểu bạch thỏ đáng thương dưới móng vuốt sắc lạnh, đang bị nhìn chòng chọc bằng ánh mắt nóng rực, lồng ngực đàn ông pháp pháp lên xuống, bất giác gương mặt tuần lẳng liền phóng đại trước mắt nhóc con...

Bạc môi mỏng chậm chậm mà sát lấy vành tai non mềm trắng trẻo, lặng lẽ cắn lấy trái tai, lại âm thầm thì thầm những lời không rõ với Tiểu Thiên như kích thích những tia lửa điện đầu tiên. Vừa đem vành tai non mềm ngậm lấy, Hoắc Minh Long đã nhận thấy cơ thể mềm mại dưới thân bất giác run lên nhẹ, tiếng hô nhỏ bật ra. "Ừm..." yếu ớt mà khiêu khích, nhóc con nghiêng đầu muốn tránh đi thứ mềm nhũn đang tàn sát tai của mình, nhưng vừa nghiêng qua thì miệng anh lại gieo xuống, chuẩn xác cắn nhẹ lên sườn gương mặt, rồi âm thầm mút lấy.

Hai bàn tay to lớn cũng hoạt động, chúng giữ lấy hai cánh tay nhỏ của Tiểu Thiên, để chúng vòng qua cổ mình, ôm lấy, mười ngón tay mảnh khảnh chen vào trong tóc anh, hỗ trợ động tác cắn mút của anh. Để khi nó đã quen, đôi tay anh lại dời xuống dưới hơn, chậm chậm mân mò nơi tuyết phong trắng trẻo vẫn đang bị bra ôm trọn lấy, trong lòng có chút nóng vội, động tác lại hết sức dịu dàng muốn đem thứ vương bên kia cời ra, tay liền dò tìm nơi chốt khóa. 'Kích' Áo lót bung ra, đôi ngực đầy đặn liền trào ra ngoài mềm nhũn như nước, lại căng mọng thong thả như quả mận đào, dụ dỗ người ta ném thử. Nhóc con vừa run rẩy thở, lồng ngực dao động, đem đôi thỏ ngọc trước ngực nhấp nhô lên xuống, nhũ hoa hồng hào xinh xắn như một đóa mai đào nở rộ trên nền tuyết trắng.

Bên dưới vừa giải phóng đôi tuyết phong đầy đặn nhu mì, thì phía trên, bạc môi mỏng liền trấn áp lấy đôi môi tươi thuần xinh đẹp. "Ừm ừm..." Dầu đã bị anh hôn hết lần này đến lần khác, nhưng Tiểu Thiên vẫn không thể thích ứng được nụ hôn bá đạo tràn ngập hơi thở cuồng đoạt của anh. Ban đầu, anh hôn rất nhẹ nhàng, chỉ là trao đổi vài đợt răng môi sít sao dính chặt, lại từ từ nhanh hơn, tiết tấu cuồng tính hơn, đến khi đầu lưỡi đàn ông mạnh mẽ xông

vào, thì nhóc con hoàn toàn không còn chút sức lực phản kháng. Cảm giác khoang miệng bị lấp đầy bởi hơi thở nóng rát của đàn ông, hòa quyện với cơn nóng bức của chính mình, bị anh hôn, bị anh rút sạch hơi thở, cơ thể mềm nhũn vô lực, nhóc con cũng thuận theo bản năng đáp lại, theo tự nhiên mà phối hợp với anh, cánh tay vòng qua cổ cũng kéo anh lại gần mình hơn.

Cứ như thế hôn trầm, lại hết lần này đến lần khác, đều đến khi Tiểu Thiên cảm thấy mình sắp cạn sạch đường khí mà ngắt đi, Hoắc Minh Long mới buông tha mà cho hít vào vài ngụm hơi thở, kéo ra một sợi tơ bạc, rồi lại đem môi mình áp xuống hôn lấy nhóc con. Bàn tay bên dưới cũng theo nhịp hôn gấp rút mà đem hai khối tuyết phong trong tay mà chậm rãi xoa nắn, âm thanh của nụ hôn hòa với tiếng nước nở khó chịu do bị động chạm càng lúc càng kích thích màn nhĩ đàn ông. "Long... ừm..." Bất giác nhóc con gọi tên anh, tiếng nói ngọt lịm như mật, tê dại, cơ thể không nhận được có chút xoắn xít. Mà này gọi ra, càng kích thích thú tính bên trong Hoắc Minh Long, muốn nghe nhóc con gọi, muốn nhóc con ngay trong lúc hoan ái mật tình đều chỉ gọi tên anh.

Cảm giác dường như cơn nóng đã lan đến đầu rồi, trước mắt đều là một mảnh huyền thực, chỉ nghe thấy âm thanh thờ đốc khàn đục của Long, dựa vào anh mà hành động, bản thân chính là nửa bối rồi nửa thành thực, một là do chưa từng trải qua hoan ái mà đối với chuyện này còn bối rồi, nhưng nhờ vào được tính trong xuân mà sinh ra khả năng thích ứng, nhóc con nâng mái đầu hỗ trợ cái hôn cuồng nhiệt của anh, không khống chế được mà bật ra được tiếng rên rỉ đứt quãng, trước ngực đôi tuyết phong bị anh vờn về trong tay dần nhiễm màu đỏ ửng, cảm thấy nó bắt đầu săn lên, cảm giác tê tê dại dại truyền xuống dưới thân, cảm thấy bản thân sắp không chịu nổi cơn khát vọng. "A... ờm..." Ngay lúc này Hoắc Minh Long lại buông tha cho đôi môi đã hôn đến sưng đỏ của Tiểu Thiên, bạc môi mỏng lần tìm xuống phía dưới hơn, mỗi nơi nó đi qua rải rác trên da thịt trắng nõn những vết mằn tím, từ cằm, đến cổ, rồi đến xương quai xanh, anh đều để lại vô vàn những vết tích, giống như loài sói hoang muốn đánh dấu lãnh thổ của chính mình.

"Long, dừng... dừng cần... ừm!!" Nhưng khi tầm mắt dời xuống, khi đôi mắt lam tràn đầy dục vọng bây giờ lại nhìn thấy đôi tuyết phong trắng trẻo no đủ, mềm mại như bánh bao hấp, lại bị anh xoa nắn đến vênh cao đầy kiều ngạo, hoa nhụy sưng cứng, đỏ lựng, như một trái cherry nhỏ ngon miệng đang bày ra trước mắt, thì dù có là người nghiêm túc nhất cũng khó cưỡng lại được, mà nhất là cơ thể xinh đẹp này của Tiểu Thiên lại chỉ thuộc về anh, liền tức thời không chút thông báo mà ngấm lấy nó. Cơ thể dưới thân không chịu nổi kích thích mà co rút lại, bàn tay găm vào tóc anh cũng nín chặt hơn, nhưng lại không rút ra, không có phản kháng, xúc cảm mãnh liệt, bên dưới thân dường như có chút ẩm ướt.

Tay không còn kìm cặp tay nhóc con nữa, nó liền mò mẫm bên ngoài lớp quần lót, động tác hết sức chậm chạp, lại chen vào phía trong, đem bên dưới lạng lẽ coi ra, bàn tay mới bắt đầu tiếp tục thăm dò, nhưng vừa sơ ý động vào hạt đậu nhỏ, hai chân Tiểu Thiên liền bắt giác khép lại, đem bàn tay to lớn của anh dính chặt trong đó, mà như vậy lại càng khiến nó trở nên càng rõ, ngón tay thon dài miết lấy thành hoa huyết, rồi xòe xọc chen vào trong nơi u cốc, khiến nó không nhận được tươm ra một giọt tình thủy, hai đôi chân thon dài run rẩy liền không cách nào khác đành mở ra.

"A... a... ừm..." Đem hai ngón tay chen vào trong lạng lẽ nơi rộng thành hoa huyết, bên trong áp áp và mềm mại như vậy, ôm chặt lấy hay ngón tay anh, không chừa chút khe hở, mà thành hoa huyết giống như cái miệng nhỏ, dẫn ra cơ lại theo từng nhịp thờ gấp rút của Tiểu Thiên. Mới như thế đã khiến anh khó nhận được muốn, nếu đem thứ đó thực sự đặt vào bên trong, tư vị sẽ mất hồn như thế nào, bản thân liền đem quần áo trên người tự động cởi ra hết, làm lộ ra dị vật to lớn vốn đã sẵn cứng từ lâu, hai tay đem hai bắp chân trắng trẻo gác lên hai chân mình, lại nâng lên cơ thể nhóc con, đem dị vật cọ quấy bên ngoài cửa vào hoa huyết, tay liền lại chen vào đem bên trong nơi rộng ra chờ tiếp hợp.

Ánh mắt lam lúc này đục ngầu nhìn Tiểu Thiên, hai mắt nhóc con nhắm lại, hai bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy gối nằm, mày nhăn lại một đoàn, đầu nghiêng về một hướng khác không dám nhìn thẳng, chỉ có cái miệng thơm tho vẫn mê man nhấp nháy. "Long... ừm Tiểu Thiên... nóng...!!!?" (Tác giả: Còn chưa hết đầu nga...!!!!)

--- Nothing could be happened ---

"XOẢNG!!!" Tại một góc khác, âm thanh đồ vỡ vang lên, hàng loạt những món đồ trang sức mắc tiền đều vung vãi lên khắp nền đất, nhưng như vậy dường như chưa đủ, Ái Nhĩ Lệ Linh liền cầm được thứ gì liền ném thứ đó. Hay lắm, cảm giác này đã lâu cô ta chưa trải qua, lúc này người cầm hận bản thân nhất không ai khác chính là cô ta, thiên tính vạn tính cũng không bằng sự xuất hiện của người đó. Bao nhiêu năm gặp lại, hóa ra ánh mắt lam vẫn thủy chung đặt lên người 'con khôn' đó!!! Sùng nịnh như vậy, yêu chiều như vậy, có gì xứng cơ chứ, nghĩ đến bản thân hao tâm tốn trí muốn hạ nhục bảo bối trong lòng người đó, nào ngờ lại hỗ trợ, giờ này không chừng hai người đó đã... Con nóng giận càng dâng lên gấp bội, tay cầm dây chuyền phi thủy liên ném về phía trước.

Vừa đi vào, A Bàn bất ngờ lùi về một bước, nếu không phải thân thủ nhanh nhẹn, sợ là nó đã ném vào mặt hấn ta, ánh mắt lạng lẽ nhìn qua phía Ái Nhĩ Lệ Linh, nhìn biểu tình khùng bố của cô ta, hấn ta không khỏi nhớ đến người đàn bà kia, cô ta thừa hưởng được rất nhiều điểm từ người ấy, từ gương mặt đến tính cách, nhiều lúc khiến hấn ta lầm tưởng hai con người này là một, nhưng là không phải, đều là điều ngoa, nhưng hấn ta thích cách nộ liễm của người kia hơn. "Ái Nhĩ Tiểu thư..." Hấn ta thành thực cúi người, nhưng gương mặt cúi gằm kia lại không có chút nào thành thực, hoặc giả là nói không có chút nghiêm túc nào mà thay vào đó là sự khinh thường.

"Có chuyện gì?" Lặng lẽ liếc qua phía hấn ta, Ái Nhĩ Lệ Linh âm thầm hừ lạnh, dáng vẻ không chút phục tùng kia chính là cô ta không để vào mắt, không phải đều phải nghe lệnh mình, mặc mình sai khiến sao?

"Ái Nhĩ Tiểu gia đã trở về, nhấn lại là Tiểu thư thu xếp thời gian trở lại." A Bàn nghiêm túc nói, người này mới là người chân chính nguy hiểm, không biết chuyện năm đó lại có thể một lần nữa xảy ra hay không?

Nghe hấn ta nhắc đến người đó, gương mặt đang tức giận của Ái Nhĩ Lệ Linh liền hòa hoãn, rốt cuộc người nên trở về cũng trở về rồi, nhưng rồi đi như vậy có chút không cam lòng. "Nói với Điều ca, Lệ Linh còn làm một vài chuyện nữa sẽ trở về."

"Vâng."

Ái Nhĩ gia, có một thiếu gia sao? Chuyện này về sau sẽ rõ.

Chương 88: Chương 48.3

"Long... um... Tiểu Thiên nóng...?!" Nháy mắt đó, Hoắc Minh Long cảm thấy thần trí của mình giống như một trái bom, ầm ầm nổ tung. Nhìn Tiểu Thiên bồng bồng dưới thân, giống như con mèo nhỏ khiêu khích dục vọng của anh, trần trụi mềm yếu, xinh đẹp ma mị, chọc cho bức tường lí trí của anh chảy búng búng, âm thanh đồ vỡ như sắp không ngăn được cơn mãnh thú đã bị giam cầm rất lâu. Ánh mắt lam lúc này không còn sáng lên về lạnh lẽo mà tràn đầy ám dục, hai cánh tay bắt lấy eo nhóc con, không chút khách khí muốn nhấc hông đâm vào, nhưng dị vật lại không thể nào thích ứng với hoa huyết non mềm lần đầu tiếp xúc với vật nam tính, hướng hồ thứ đó y hệt như anh, đáng về hết sức ngông cuồng cường đại, đừng nói nơi miệng nhỏ kia có thể chịu được hay không, dù đã cố gắng dạo đầu, bên dưới thân nhóc con đều ra không ít mật tình, nhưng anh đành phải thừa nhận nơi đó hiện tại chính là không thể nào vào được.

Hai bên thái dương của Hoắc Minh Long cũng đã tươm ra một tầng mồ hôi trong vắt, bên dưới thân đã sẵn cứng chính là không cho anh chần chờ một phút giây nào, ánh mắt nhìn gương mặt Tiểu Thiên động tình mà nhiễm hồng, hai gò má hồng lên như thoa phấn, ngón tay thon dài có chút vết chai, lại đem bên dưới nở ra gần như đã đến cực hạn, cũng chọc cho nhóc con khẽ ngâm nga. "Ưm ưm..." Bên tai nghe thấy những âm thanh đó, anh cắn răng thử đem dị vật đẩy vào lần nữa, dầu rằng có phần cẩn thận, nhưng chính là không để ý đến mồ hôi trên người có chút trơn trượt, lúc đi tới liền có chút sâu, đâm vào thô bạo, thành thịt bị căng muốn rách, cơ thể bên dưới mềm mại không tài nào tiếp nhận được mà chịu đau đớn như xé rách đôi cơ thể. "A... đau đau..." Nhóc con đau đớn cắn chặt môi gần như sắp muốn chảy máu, đôi bàn tay yếu ớt vô lực vỗ lên bắp chân săn chắc của người đàn ông, anh còn chưa đi đến nơi kia, còn chưa kịp phá thân thì nhóc con đã đau đến tê tâm liệt phế, bây giờ không thể không thôi rồi.

Ngay lúc này một tia lí trí hiếm hoi còn sót lại đột nhiên hiện ra trong đầu Hoắc Minh Long, là lời của Tề Mặc Hiền người kia, bây giờ nếu anh cưỡng ép đi vào nữa, thân thể cô còn quá nhỏ, sẽ chịu không ít đau đớn còn có thể để lại bóng ma sau này đối với chuyện này sẽ có bài xích, còn có lẽ như mang thai, đây chính vạn lần không tốt, nhất là cậu ta đã dùng giọng điệu chém đinh chặt sắt mà cảnh cáo anh rằng, "Nếu Thuần tiểu thư còn chưa đủ 18 tuổi, thiếu gia tuyệt đối đừng động vào cô ấy." Còn có căn dặn cái kia... Là cái kia!!! Thật may bây giờ anh có thể nhớ đến như vậy, nhưng nhóc con có thể giải quyết ổn thỏa, còn anh phải như thế nào? Nhìn dị vật phát tướng đang trướng đau bên dưới, lặng lẽ thu hồi lại tầm mắt, anh khẽ thở hắt ra, Tiểu Thiên quan trọng hơn...

Anh còn muốn lần đầu tiên của nhóc con đều sẽ hết sức dịu dàng và đáng nhớ, còn bây giờ vốn ban đầu đã là không nên...

Nghĩ đến đó, Hoắc Minh Long liền cúi người ôm lấy Tiểu Thiên, nhóc con bây giờ chạm phải cơ thể đàn ông đều hết sức nhạy cảm, thậm chí còn có thể sinh ra ham muốn, đặc biệt biết rõ người trước mắt này là Long, không chút để ý cơ thể trần trụi mà ôm lấy người anh giống như gấu Koloa, đem cơ thể mềm mại cọ sát với cơ thể đàn ông vốn cường tráng nhưng lại thân thuộc như vậy, liền cười hi hi, nhưng miệng không quên hô. "Nóng... long... um..." Gương mặt mềm mại cô lấy người anh, miệng nhỏ phún nộn rất không ngoan, thần nhiên tàn sát trước ngực anh gặm gặm, cắn cắn, còn có vô tình hữu ý ngoạn phải hạt đậu nhỏ cương cứng... Cánh tay ôm nhóc con có chút siết lại, hơi thở có chút nặng nề, nhưng sau đó anh liền đứng thẳng người, bước chân không dám chậm chạp đi một mạch về phía phòng tắm.

Chung quy, người đêm nay chịu khổ, cũng chỉ là mình anh...

Chỉ là sau lần này, bản thân của Hoắc Minh Long sẽ không chỉ chịu phải hối tiếc không nhỏ, còn là vì hối tiếc mà ngoan cố cướp lấy lần đầu tiên của người ta hết sức thô bạo, chọc cho bảo bối đều khóc hu hu mới chịu, còn không phải sau đó liền từ sói hoang thành mèo nhỏ, từ bạo phu thành thê nô đâu... (Tác giả: Mấy thanh niên đọc chương này đừng học theo thanh niên họ Hoắc, chưa đủ tuổi chính là được nhìn không được ăn đâu... kakaka... * Tự kỉ - ing *)

--- Phân cách tuyến, mọi người hiểu rồi hén ---

Cùng lúc đó, tại Thượng Quan gia...

Trong thư phòng, rèm cửa được vén lên lộ ra bầu trời đêm âm u, của một ngày không trăng. Bên cạnh cửa sổ chính là một cái lồng kính, bên trong là một bộ quân phục quân hàm thượng tướng, trên hai bên vật áo là từng hàng huân huy chương đủ loại, muốn lên đến chức thượng tướng vốn bao nhiêu năm qua chưa hề dễ, đều đổi bằng mồ hôi nước mắt, thậm chí là nhiều lần vào sinh ra tử. Trong số những huân chương đó, chỉ có một chiếc duy nhất trong bóng rọi sáng lên ánh sáng màu trắng bạc, Hắc Bạch Liên An, tuy đã sẫm cũ nhưng nó vẫn nổi bật và sáng vô cùng.

Trong phòng, một người đàn ông đang bản thân nhìn chiếc huy hiệu đó, gương mặt ông nghiêng nghiêng, trên tay điều thuốc lá nghi ngút khói, nhìn thấy không khỏi nhớ lại chút chuyện cũ. Điều thuốc hút được quá nửa, bản thân người đàn ông nhạy cảm nghe thấy bước chân đến, liền đem tàn thuốc dụi đi, nghĩ rằng người đến là vợ mình, bà vốn không thích ông hút thuốc, đã lâu không dùng tới thứ chất gây nghiện này, nhưng nó lại nhắc ông nhớ lại một đoạn kí ức đã lâu, vốn hôm nay nên khép lại thì hơn. Hoặc đúng hơn, chính ông đã khép lại nó từ lâu...

"Ba!" Thượng Quan Lâm gõ cửa, không nghe thấy âm thanh phản ứng liền đẩy cửa bước vào, anh ta nghĩ thấy trong không khí nhàn nhạt mùi thuốc, tàn vẫn còn đỏ đỏ, ánh mắt liền thu lại, tự nhiên biết rõ những lúc ông suy nghĩ nhiều mới dùng đến nó, giống như năm đó Tiểu Dương sinh ra, chính ông lo lắng đợi ở ngoài phòng sinh, bên ngoài không có chút biểu hiện gì là lo lắng hay sốt ruột, chỉ thấy đến lúc băng ca được đẩy ra dưới chân ông đều là tàn thuốc lá. (Tác giả: Thời đó ng ta vẫn chưa cầm không được hút thuốc lá trong bệnh viện...)

"Đến rồi sao, A Lâm, lại đây." Thương Quan Bắc Thần nghe anh ta gọi liền quay sang nhìn, mày rậm hơi nhú lại, vừa gọi Thương Quan Lâm đi đến bàn gỗ chỗ mình ngồi, vừa đem bên dưới học tủ chỗ bàn gỗ động tay đánh một dãy mặt mả, 'lích kích' tiếng bành rành ma sát với nhau trở nên thanh thúy trong đêm tối yên tĩnh, nghe có chút lạnh lẽo. Trải qua mấy giây ăn khóp, 'cách' âm thanh học tủ mới được mở ra, bên trong chỉ có duy nhất một phong thư bị xìn màu, dường như đã để ở đó từ rất lâu. Đem phong thư kia đặt lên bàn, ông vẫn không nhìn được mà chần chờ nhìn nó hồi lâu, suy cho cùng bí mật này đã cất giấu lâu như vậy, tự nhiên nên đến lúc tự tìm lối thoát cho nó thôi.

"Ba?... " Thương Quan Lâm hồ nghi nhìn ba mình, trong lòng không khỏi suy đoán không biết phong bì kia có thứ gì.

Nhu nhu mi tâm đau nhức, nhớ đến một đêm giông bão nhiều năm trước, Hoắc Mạnh Hùng một thân một mình không mang theo bất kì vũ khí phòng thân nào, là trùm hắc đạo khét tiếng cũng là một trong những đối tượng bị cảnh sát và công an truy đuổi gắt gao, thậm chí có cả quân đội cũng tham gia, lại ngang nhiên tiến đến nhà ông, vượt qua tầng tầng lớp lớp phòng thủ không khác gì căn cứ quân sự, thậm chí suýt chút nữa đã lấy mạng mình, danh dự mình ra chỉ để đổi lấy sự giúp đỡ của ông, nguyên lai cũng chỉ vì người đó. Có một người phụ nữ luôn gọi ông là "Thương quan ca ca..." Nhắm mắt lại, nụ cười tươi tắn của người đó vẫn vẹn nguyên như vậy. Nhưng là đã chuyện mười mấy năm, nhớ lại chỉ thấy có chút mờ mịt, nghĩ đến hốc mắt của ông không nhìn được đồ, số phận vốn treo người như vậy. "A Lâm, ba hi vọng con có thể giúp ba một việc." Ông đẩy phong thư đến trước mặt anh ta.

Tức thời, Thương Quan Lâm cầm lấy phong thư kia lên xem, bên trong chỉ có một tấm ảnh không trọn vẹn, mà lấy tấm ảnh đó ra, lại chính là ảnh một người phụ nữ, người này cơ hồ có chút quen, nghĩ đến người kia, đôi con ngươi hắc bạch ngọc thạch không khỏi rụt lại, nhưng lại không dám tin, hoặc giả, anh ta vốn không tin, nhưng vì chuyện gì, mà nhìn vào một mảnh ảnh này bị cắt ra, còn thấy đôi chân của một bé con và cánh tay rắn chắc của một người đàn ông. "Không phải đi à?" Chắc chắn không phải!

"Ừm." Thương Quan Bắc Thần khẳng định, lại đem những gì ông biết ra nói với Thương Quan Lâm, còn phần còn lại như thế nào, không phải chính là nhờ vào anh ta sao.

Nghe ông đem mọi chuyện đều rõ ràng kể ra, Thương Quan Lâm không khỏi kinh ngạc, trong lòng âm thầm không biết người đàn ông kia có thể vì người mình yêu mà hi sinh cỡ nào, nhưng là. "Vậy năm đó Tề gia không phải vì bảo vệ bí mật này mà... còn có, ba muốn con tìm người phụ nữ đó sao?" Bay đến nước Z xa xôi, đến địa bàn của bang Thần Dữ, đưa thứ này đến tay người cần được nhận.

"Ba không hi vọng con tự mình đi tìm vì rất nguy hiểm, tốt nhất đem thứ này giao cho con của A Phong." Thương Quan Bắc Thần dường như nhìn ra dụng ý của con trai, liền không đồng tình.

Mấy năm nay bang Thần Dữ đều rất im hơi lặng tiếng, thiếu chủ thì không rõ tung tích, Mạc gia lão nhân gia kia lại giống như không còn quá để tâm vào hắc đạo, đối với thế lực này họ muốn kết giao đều đánh Thái Cực, nghĩ đến có thể liên hệ với họ, như vậy liền có thể đỡ một phần gánh nặng cho quân đội, vốn lâu nay vẫn ngâm mua thêm vũ khí từ hắc đạo, cho nên sẽ không bị Hắc Long bang độc quyền nữa. Suy cho cùng là vì Thương Quan Lâm có lòng riêng. "Nhưng là... thôi được, con sẽ đem thứ này đưa tận tay cho em ấy." Nói xong, anh ta liền tìm lí do, rồi đi trước, trong lòng âm thầm suy tính xem, mình nên đưa thứ này đến tay Tiểu Thiên như thế nào.

Nhìn theo bóng lưng rời đi của Thương Quan Lâm, Thương Quan Bắc Thần cơ hồ nổi lên chút bất an.

Spoil: Chương 49: Đánh mất!!!(Tác giả: Ô hô hô... Bể son vs bầu trời nhỏ sắp xa nhau rồi, mà mấy bác yên tâm, tác giả viết ngược không lấy được nước mắt ai đâu...)

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Chương 48.4

Ngày hôm sau, tờ mờ sáng Tiểu Thiên đã tỉnh dậy, nên ngoài bầu trời mới hừng đỏ còn chưa thấy mặt trời xuất hiện. Dụi dụi mí mắt, hé ra đôi mắt nhập nhèm nhìn xung quanh, nhóc con là bị đói tỉnh, cảm thấy dường như mình vừa trải qua đợt huấn luyện tàn khốc nhất, khổ cực nhất, vất kiệt mọi hơi sức, hút sạch sinh lực, giờ tay nhấc chân đều rũ rượi, phờ phạc không có chút sức sống, nhưng là đã thức rồi nên nhóc con không nhìn được ngo ngoáy trong người anh, vừa chống vừa kéo, khó khăn ngồi dậy. Kí ức một đêm giầy vò ngày hôm qua giống như là một cuốn phim tua nhanh, không nhìn rõ mọi chuyện xảy ra như thế nào, nhất thời nhóc con chỉ nhớ được hai bóng người dao động, hình như còn làm gì đó, là gì? Đầu hơi đau nhức, tuy đúng là không nhớ được gì nhiều, duy chỉ có con nóng dường như từ những miền kí ức kia truyền đến cơ thể, khiến gương mặt nhóc con chợt thấy nóng ran, hồng lên như mận, cổ họng cũng khô khốc.

Bàn tay vừa định vron ra lấy cốc nước đầu giường thì mới giật mình nhận ra quái lạ, Tiểu Thiên thế nào lại nhìn thấy dấu vết kì quái tím tím như dầu tây trên da thịt trắng hồng của mình, còn có dấu răng, giống như đã bị ai tra tấn qua?! Mà làm cho nhóc con ngạc nhiên hơn là những dấu vết này không những xuất hiện trên cánh tay, cổ tay mà còn trải dài trên khắp cơ thể, trước ngực, xương quai xanh, còn phần cổ tuy không thấy nhưng nhóc con cảm thấy dường như cũng in trên đó, trên bụng cũng có hai ba vết cắn, mà hay bên bắp chân chính là có dấu hôn lan tràn từ đầu gối dần đến... Bây giờ nhóc con mới nhận ra bản thân ngay một chiếc áo sơ mi cũng không mặc, trên cơ thể trần trụi trắng trẻo là vô vàn những vết dầu tây tiết lộ một đêm cuồng nhiệt hôm qua. Trong lòng không nhìn được lo lắng bất an.

Lúc này một đoạn trí nhớ tương ứng được truyền đến, đêm qua rõ ràng Tiểu Thiên cảm thấy không khỏe, chính là vừa khó chịu vừa nóng bức, bị Quách Mộng gây chuyện, bình thường chắc chắn sẽ không dùng hành động quyết tuyệt hất rượu về phía cô ta nhằm chứng minh như vậy, nhưng lúc đó chính là

cảm thấy không ổn liền muốn giải quyết nhanh chóng chuyện này, để vội trở về với anh. Trong đầu vốn còn đang không biết nên rời đi như thế nào thì Long xuất hiện, là anh mang nhóc con đi. Long!!! Vừa nghĩ đến anh, thì những gì xảy ra hôm qua liền rõ ràng hơn chút, ngón tay vô thức đặt lên môi, đêm qua chính là bị hôn đến sưng đỏ. Âm thanh trầm thấp luôn gọi 'Tiểu Thiên' 'Tiểu Thiên' trong lúc nhóc con mê mang như trấn định được phần nào nhiệt hòa lan tràn, nhưng là người đàn ông đó vừa dịu dàng vừa thô bạo, vừa trên hôn mình đến cuồng nhiệt, vừa dịu dàng chăm lura trên cơ thể vốn đã nóng rực của mình. Nhưng là lúc đó, hình như ngay cả suy nghĩ người trước mắt là ai cũng không rõ, chỉ nhớ là người đó thừa nhận mình là Long thì nhóc con liền ngoan ngoãn nghe theo không chút chống cự.

Đầu đau như búa bổ, chỉ thấy bên dưới thân dường như từng bị thứ gì đó đâm vào, đau đớn, một nỗi sợ hãi trước nay chưa từng có ngập tràn trong tâm trí, cảm thấy hơi khó thở, Tiểu Thiên chần chờ nghiêng đầu sang nhìn gương mặt người đàn ông đang nằm bên cạnh, tâm trạng bất an giống như thủy triều vừa kịp dâng lên thì nhìn thấy rõ ràng gương mặt quen thuộc thì nỗi lo lắng bỗng chốc biến thành mây khói. Không chút tiếng động thở ra một hơi, không hiểu sao Tiểu Thiên lại có chút hạnh phúc, may mắn vì người đêm qua là anh. Nhưng là nhiệt tình cùng cuồng bạo, không chút tiết chế như vậy lại không giống anh bình thường dịu dàng ôn nhu với mình, còn có lúc anh đi vào ngoài đầu giường còn có chút thỏa mãn và vui vẻ, tuy thời gian ngắn ngủi vì anh sợ nhóc con chịu đau.

Trí nhớ được hồi phục của nhóc con lại được vung bồi thêm, chỉ nhớ là sau khi thử đi vào không thành công, thì hình như Long không làm như vậy nữa, mà bế Tiểu Thiên vào phòng tắm, đặt vào bể bơi nhỏ, sau đó dường như lại có cảm giác bị anh sờ soạng, hôn lấy, nhưng là bên dưới lại được thứ gì đó đi vào, không sâu, nhưng lại có phần thoải mái, thần trí lúc đó của nhóc con cũng dường như mất hết trước tư vị sung sướng. Sau đó hình như chính là Tiểu Thiên lại nghịch ngợm trèo lên người anh, còn có ngồi lên thứ gì đó vừa cứng rắn vừa nóng hôi hổi, bên dưới thân vừa chạm đến nó liền khiến bản thân sinh ra ham muốn, nhưng là không biết làm gì, nên chơi trò trượt lên trượt xuống thì phải. Gương mặt của Long lúc ấy cực kì cứng ngắt, chộc cho Tiểu Thiên chơi đến vui vẻ.

Đùa!!! Chính là Tiểu Thiên vừa ngồi lên thì Hoắc Minh Long ngay cả động cũng không dám động, chỉ mặc nhóc con 'chơi', nhưng may mắn là cách này lại giúp anh thỏa mãn, chỉ một chút là anh lại nắm thể chủ động, đem cơ thể Tiểu Thiên di chuyển theo luật động, sau đó một lúc lâu anh cũng không nhận được đi ra, nhóc con lúc ấy cũng mệt phờ nằm sấp trên người anh, không muốn động dậy nữa, anh liền ôm nhóc con trở lại phòng, chần nệm đều đã được thay mới, trong lòng không biết mai thu xếp giải thích với nhóc con thế nào. Nhưng vừa đặt nhóc con lên giường, anh vừa nằm xuống ôm lấy thân thể mềm mại liền nhận không được một mồi mà thiếp đi.

Bây giờ Tiểu Thiên đột nhiên nhớ đến cái thứ sù sì còn giật giật trên người anh tối qua kia, không biết đó là gì liền tò mò muốn kéo chăn lên xem, nhưng tay vừa nắm lấy góc chăn, còn chưa kịp kéo lên đã bị bàn tay to lớn nắm lại, ánh mắt lam vốn tràn đầy lạnh lẽo lúc này đều là bối rối, anh vội vàng ngồi dậy tay liền theo đó nắm lấy bàn tay mới còn manh động kia kéo về phía mình khiến cơ thể nhỏ nhắn mềm mại không cách nào khác hơn đành phải xoay người dễ dàng nằm trong vòng tay của anh, âm thanh khàn khàn trên đỉnh đầu truyền tới. "Tiểu Thiên? Sao dậy sớm vậy?" Một tay ôm lấy nhóc con, tay còn lại anh nhanh chóng kéo chăn che chắn đi nơi dưới thân, trong lòng vừa lúng túng vừa lo lắng, anh còn chưa biết nên giải thích chuyện tối qua làm sao đâu. Đem sù sù mặt cương nghị cọ cọ với gương mặt mềm mại như tơ lụa của nhóc con, giả vờ như mới bị ai kia làm rộn mà tỉnh giấc. "Đói huhm?"

Kì thật, Tiểu Thiên cũng rất đơn giản, vừa nghe anh mở lời hỏi liền gạt sự tò mò của mình qua một bên mà bày ra gương mặt tươi tắn với anh, còn chưa kịp trả lời thì bụng đã lên tiếng 'cô lô' làm nhóc con giật mình, liền không nhận được cười cười hi hi. "Long cứ ngủ đi, Tiểu Thiên tự mình đi ăn..." Nhóc con còn chưa kịp nói tròn câu thì cơ thể đã bị người ta bế lên, gương mặt liền chôn trong ngực anh, nhất thời khiến cho những dấu vết tím tím trước ngực anh rơi vào trong tầm mắt nhóc con. Đây là? Sao Long cũng bị giống mình vậy.

Tắm rửa thay quần áo xong xuôi, Hoắc Minh Long lại cẩn thận ôm Tiểu Thiên xuống tầng, cẩn thận để nhóc con ngồi xuống ghế bên bàn ăn, sau đó căn dặn đầu bếp chuẩn bị thức ăn cho nhóc con ngay. Đến lúc bụng ra món ăn chính là một chén cháo trứng muối.

Tức thời, anh và nhóc con đều hơi ngây ra, đây không phải năm đó chính là Tiểu Thiên lần đầu đến Hoắc Trạch mà ăn qua đâu, ánh mắt cả hai nhất thời nhìn nhau, trong lòng đều có chút tư vị.

Ăn xong, thời tiết lúc này mới nắng tốt anh lại cùng nhóc con đi dạo trong vườn hoa, nhìn khung cảnh quen thuộc, Tiểu Thiên lại có chút xúc cảm. Nhiều năm qua đều là anh luôn ở bên, nhóc con còn không phải chưa từng xem anh như anh trai, nhưng dần dần bản thân cũng có suy nghĩ khác đi, ý lại không phải là bởi vì quá thân thuộc mà là vì tin tưởng, thân thiết không phải vì quá gần gũi mà là vì yêu thương, ranh giới rất mong manh. Nhưng chính là bản thân Tiểu Thiên hiểu rõ, tình cảm của anh dành cho mình và mình dành cho anh vốn không phải là tình thân mà là một tình cảm khác.

Nếu giữa hai người chính là tình thân, anh sẽ không dễ dàng mất khống chế mà hôn nhóc con, nhóc con cũng sẽ không thấy khó chịu khi ánh mắt người khác giới nhìn anh với vẻ ngưỡng mộ, anh cũng sẽ không cảm thấy khó chịu khi người khác thu hút sự chú ý của nhóc con, nhóc con càng không cần đáp lại nụ hôn của anh. Nhưng tình cảm này chính là một loại độc chiếm rất mãnh liệt, anh trước mặt nhóc con dịu dàng ôn nhu đều vì muốn nhóc con luôn nghĩ về mình, có thể vui vẻ hạnh phúc, nhóc con trước mặt anh đều ngoan ngoãn nghe lời, luôn muốn được anh cưng nịnh yêu thương. Vì thế bản thân Tiểu Thiên muốn biết rõ, nếu đổi lại là người khác thì bản thân có sẽ vì vậy mà thay đổi không, nên nhóc con xin anh cho đi học, nơi đó có rất nhiều bạn bè, thân thiết cũng có, nhưng không ai mang lại cảm giác như anh mang đến. Khi ở trường, nhóc con lại không nhận được nhớ đến anh, không biết anh đang làm gì, lúc ở nhà chính là muốn thời thời khắc khắc ở bên cạnh anh, muốn trở thành vật nhỏ trong túi của anh, mặc anh đi đâu mình vẫn sẽ luôn theo bên cạnh. Nghĩ đến nhiều như vậy, lúc nói ra lại không nhận được chút khó khăn, nhóc con lặng lẽ nhìn anh hơi dẫu môi.

Thái độ kì quái này, Hoắc Minh Long làm sao không nhận ra, nhớ hôm qua trước khi đi vào buổi tiệc chính là nhóc con muốn nói với anh chuyện gì, nghĩ đến liền cười cười hỏi. "Hôm qua định nói gì với Long, bây giờ nói được không?" Bước chân anh dừng lại, vừa vặn lúc hai người đi dưới tán hoa Tử Vy trong sân đang mùa nở đỏ, hoa bay nhẹ nhẹ theo từng cơn gió thoảng như làm say lòng người.

Vừa quay đầu sang nhìn anh, nhóc con không nhận được hơi ngây ra, thẹn thùng cúi đầu, có chút lúng túng, lại hít mấy lần hơi sâu để bình ổn hơi thở, giọng nói, nhưng khi phát âm ra lại không nhận được có chút lắp bắp. "Là Tiểu Thiên định... à muốn nói... tò mò..."

"Reng reng." Lúc này điện thoại trong túi Hoắc Minh Long lại phát hồng giây phút quan trọng mà kêu lên, anh nhủ mảy may liền muốn trực tiếp tắt đi, nhưng nhìn thấy người gọi đến là Thượng Quan Lâm, anh ta cũng đoán anh sẽ không nghe nên còn gửi trước một tin nhắn. "Chuyện quan trọng liên quan đến"

Thiên Thiên." Nhìn qua phía nhóc con, anh lại hiếm khi nghe người mình không thích gọi đến.

Giọng nói bên đầu dây bên kia liền cất lên, ngắn gọn xúc tích. " Tôi có thứ liên quan đến mẹ của Thiên Thiên, muốn đưa đến, nhưng tôi muốn gặp trực tiếp đưa tận tay. Phiên anh đưa người đến."

" Địa điểm?"

Đầu dây bên kia liền nói ra một địa phương, anh ta sẽ gặp Tiểu Thiên ở đó...

P/s: Có những thời điểm, có những con người sinh ra là để người ta chán ghét...

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Đánh Mất

" Linh đình." Chiếc chuông bạc sáng loáng khẽ lịch kịch ngân vang, cành cây nhẹ nhàng lay động, vòm xanh rì rào theo từng cơn gió mát, tiếng chim riu rít, vài đôi cánh lại đột nhiên vút bay cao lên nền trời xanh thẳm như một nét bút mờ ra không gian rộng lớn. Nắng vàng dịu dàng rọi qua khắp mọi nơi trải dài trên khung cảnh, như phủ một lớp phấn mờ lên toàn bộ cảnh vật cũng làm sáng lên đôi mắt lam nhìn ra ngoài phía biển. Dưới chân sát bờ vệt, sóng như những người thợ làm bánh 'nhào bột' vào từng thành đá cứng như thép, bọt nước trắng tung tóe, vỡ ra, lại như màu máu, bởi lẽ, nước ở đây mang một màu đỏ sẫm, màu của một loại tảo kì lạ.

Trời hôm đó rất đẹp, trời xanh mây trắng nắng vàng, với những cơn gió thổi đến nhẹ nhàng như bàn tay mềm mại vuốt ve đôi gò má cương nghị của gương mặt, không ai đoán ra được đó là mở đầu cho một ngày tồi tệ, người ta không nhìn thấy được đằng sau đường chân trời xa xăm kia, mây đen âm u đang dần tụ lại, gió đang chuẩn bị nổi lên, tiếng sấm vang lên âm ỉ như lời thầm thì ma mị, và chỉ một chút nữa thôi, khi mây đen ập ập kéo đến, như đắp một chiếc chăn dày trên nền trời, mưa sẽ ào ào rơi xuống, giọt nước lạnh lẽo, rơi lên gương mặt người đàn ông đang bản thân nhìn sóng biển bỗng chốc hóa thành dữ dội... (Tác giả: Giá mà bây giờ xong phần 1 rồi và viết phần 2 nhỉ...)

Ngay cả khi đau lòng nhất, cảm giác cũng không khó chịu như thế này!

---Phân cách tuyến éo le như bò kéo xe ---

Tối hôm trước, trong lúc trên xe trở về Hoắc Trạch, hai người Ảnh và A Nặc đã tranh thủ hỏi báo tin tức mà họ mới điều tra được. Thông tin này chính là đầu đuôi dài dòng, nhưng gói gọn chỉ bằng một câu duy nhất - Ái Nhĩ Kha ông ta lại cư nhiên có một đứa con trai?! Sở dĩ nói là thông tin mới,

vì từ trước đến ai dường như không ai nghe về sự tồn tại cùng xuất hiện của Ái Nhĩ thiếu, đứng ra ngoài ánh sáng, từ trước đến nay chỉ có con gái ông ta là Ái Nhĩ Lệ Linh mà thôi. Nếu không, bằng sự điều tra gắt gao của Hắc Long bang bao lâu nay, lại không biết được thông tin này, hoặc nói đúng hơn, chính Ái Nhĩ Kha đã mưu đồ chuyện gì đó nên mới dấu đi thân thế của con trai mình. Vậy ý đồ của ông ta là gì và con trai của ông ta là ai? Hoặc nói cách khác, chính ông ta muốn thông qua sự điều tra của Hắc Long bang mà truyền đến tai Hoắc Minh Long?!

Chuyện này nói ra, Lôi và Mị không khỏi giật mình nhìn nhau, trong lòng cố gắng hồi tưởng lại một chuyện cũ, nhưng giống như có như không nghe thấy chuyện này, ánh mắt cả hai cũng đồng thời đổ dồn về phía Hoắc Minh Long, nhưng phản ứng của anh lại không mấy ngạc nhiên như vậy, khỏe mỗi lạnh bạc âm thầm câu lên một nụ cười lạnh không khó để nhận ra vẻ chết chóc, giọng điệu âm trầm hỏi lại Ảnh. " 23?" Năm đó, đúng là người đàn bà họ Lâm kia chính là không từ bất cứ thủ đoạn nào, thậm chí là hạ được người đàn ông mình yêu chỉ vì muốn chiếm đoạt tình cảm của người đó, đáng tiếc, người đó lại là ba anh Hoắc Mạnh Hùng, chợt nghĩ đến một loại tình huống, anh cười càng thêm lạnh lẽo. " Ông ta vẫn đa nghi như vậy." Chuyện nhiều năm qua vẫn cứ dài dòng, sợ là đến bây giờ Ái Nhĩ Kha vẫn chưa biết sự thật mới để đến lúc này.

Nghe anh nói vậy, Ảnh và A Nặc đều có chút giật mình, thế nhưng anh lại biết chuyện này sao? Đặc biệt là bây giờ A Nặc cảm thấy nỗi bất an trong lòng càng dâng lên, bản thân vốn nghĩ có thể lấy thông tin này đổi lại sự sai sót của bản thân trong khi làm nhiệm vụ mà để Tiểu Thư gặp phải chuyện không may, nếu là lần trước có thể viện cớ cho sự xuất hiện của A Bàn, nhưng lần này ngay cả gấu áo của hắn ta cũng không thấy mà vẫn để xảy ra sai sót, chuyện này đối với Ảnh về không những là sự sỉ nhục to lớn mà còn là một sự thất trách nặng nề, nếu theo quy định của Hắc Long bang, bất cứ nam hay nữ, hoặc là chịu qua đau đớn xác thịt, khổ hình hoặc nhục hình, hoặc chính là đưa đến Hoắc Đình. Mà Hắc Lang là nơi nào chứ, Ảnh về cũng có tồn nghiệm của ảnh vệ.

Nơi đó chính là nơi mà bất cứ người bị trách phạt nào của Hắc Long bang nghe tới cũng đều cảm thấy sợ hãi, nhất là đàn ông và phụ nữ có vẻ ngoài không tệ, đáng sợ chỉ thua Hắc Lao. Nghĩ tới đoạn tình huống ở đó, A Nặc không khỏi rung mình. Người nhìn vào, Hắc Lang nằm ở địa phương không xa không gần với trung tâm X thị, là đoạn đường hết sức thông thoáng, dễ đi, nhưng lại không có bao nhiêu xe cộ qua lại, người đi đến nơi này, không đến bằng những hãng xe sang trọng đắt tiền cũng là xe chuyên dụng của các quan chức cấp cao, là nơi cần có rất nhiều tiền và quyền mới có thể bước vào được. Nói theo một phương diện nào đó, nó hoạt động không khác gì quán bar nơi đàn ông và phụ nữ đến tìm những cuộc vui,

nhưng này là quán bar vào bậc nhất, từ dịch vụ tiếp khách ăn uống,

cho đến giải quyết nhu cầu sinh lí. Nhưng những người khách đến đều là những người có địa vị trong xã hội, tự nhiên yêu cầu không những cao mà còn

phải bí mật với cánh truyền thông cũng như đồng僚 đối nghịch,

mà nơi này chính là địa phương an toàn nhất, cam kết bảo đảm giữ kín sự xuất hiện của họ ở nơi này.

Chung quy ở những nơi như vậy làm sao thiếu những người những trò không nên thấy, nhiều kẻ còn có sở thích biến thái kinh tởm, mà A Nặc chính là một người từ chỗ đó đi ra, tuy bản thân không phải là người ở đó,

nhưng cũng coi như phải chứng kiến một đoạn thời gian, không khỏi cảm thấy bài xích vô cùng. Trong cuộc đời này, cô chính là sợ đến nơi đó nhất,

nghĩ đến tình huống xấu, trong lòng không khỏi rục rịch nhìn về phía Ảnh,

hi vọng anh ta sẽ mở lời vì việc bảo vệ tiểu thư không chu toàn mà nhận lỗi với Hoắc Minh Long.

Ảnh mắt lam làm sao không nhìn ra được một chút tiểu tiết của A Nặc,

đôi con ngươi sắc bén khẽ híp lại một đường, không khí nhất thời trở nên im ắng và lạnh lẽo, môi mím lại mấp máy. "Hai người hôm nay làm không tốt." Một câu nói nhẹ nhàng bằng giọng khẽ cất lên, giống như đang hỏi 'hôm nay ăn gì' vậy, nhưng mọi người còn lại trong xe bắt đầu cảm thấy có chút bức bối, hơi thở cũng kiềm nén lại. Khả năng kiềm nén cơn giận của Hoắc Minh Long rất tốt, hầu như không có chút biểu hiện để người ta nhìn thấy, nhưng một khi phát tác sẽ rất đáng sợ. Ai cũng biết Tiểu Thiên là tâm can bảo bối của anh, có một chuyện nhỏ ảnh hưởng đến nhóc con cũng khiến anh khó mà bỏ qua cho được, huống hồ là sai lầm tai hại ngày hôm nay...

Lòng bàn tay đã tươm ra một lớp mồ hôi mỏng, A Nặc chỉ cảm thấy hô hấp có chút đình trệ, thảo nào Mộ thúc luôn nói Hoắc đại một khi hạ bớt một tầng lạnh lùng trừ những lúc ở bên Tiểu thư, thì chính là cảnh giới khiến người khác phải sợ hãi đến khó thở, coi như hôm nay cô chân chính cảm nhận qua đi. Mà Hoắc Minh Long giống như đọc ra trong sự im ắng đến kinh dị của Ảnh và A Nặc chính là sự thấp thòm, khỏe mắt khẽ lướt qua phía Ảnh bắt được một tia sáng nhợt vừa lóe lên trong mắt anh ta, rồi dừng lại trên mái đầu đang cúi của A Nặc, giọng nói lại lạnh nhạt cất lên. "A Nặc, cô nói xem?"

Bị điểm danh, A Nặc có chút giật mình, ánh mắt cầu cứu hướng về phía Lôi, lại thấy anh ta không nhìn mình, lại nhìn về phía bóng lưng thẳng tắp của Ảnh mà than thở trong lòng, cũng không dám chần chờ mà đứng ra nhận lỗi. "A Nặc cam nguyện nhận phạt." Trong lòng bắt đầu tự mặc niệm chỉ cần không đến cái địa phương kia, có gì cô cũng chịu, cô chán ghét gương mặt bản thiêu giả vờ đạo mạo của đám người kia đến buồn nôn rồi.

Đáng tiếc, lời cầu nguyện của cô còn chưa kịp thấu đến trời xanh thì đã bị anh dội một gáo nước lạnh. "Đến Hắc Lang làm mật thám."

Hai bờ vai của A Nặc có chút run rẩy, cô cắn cắn môi dề xuống một tia uất ức mới đáp lại lời. "Vâng thưa Hoắc đại." Nói đoạn, liền ngoan ngoãn lùi về sau một bước.

Ảnh mắt lam liền nhìn về phía Ảnh, môi mím mấp máy, nhưng đến cuối cùng cũng là đợi anh ta mở lời, cứ như thế duy trì một lúc lâu, cho đến khi đã nhìn thấy ánh đèn trước cổng vào Hoắc Trạch, anh ta mới mở lời. "

Chuyện lần này không phải lỗi của chúng tôi." Giọng nói nghiêm túc vừa cất lên, đối lại được một trận im ắng khác, không khí bỗng chốc trở nên dị thường bức bối, giống như đông lại, không ai vội vàng phá vỡ sự yên tĩnh này.

'PHICH' Chiếc xe dừng trước sảnh chờ của Hoắc Trạch, Hoắc Minh Long liền vội vàng ôm Tiểu Thiên xuống xe, bước chân không ngừng lại, chỉ lặng lẽ để lại cho Lôi một câu. "Năm sau anh không cần đến Trung Đông nữa."

Trong xe giờ chỉ còn lại bốn người, nghe được lời Hoắc Minh Long nói,

tâm trạng của Lôi liền ngay lập tức tốt lên, sau đó quay sang nhìn về phía Ảnh, không kiềm lời tán thưởng. "Coi như không tệ, năm sau có thể thay tôi đi được rồi." Vừa nói vừa quay sang nhìn Mị không biết đã ngoan ngoãn thiếp đi từ lúc nào, trong lòng đang không biết có nhân cơ hội này đem vợ bỏ trốn không, mấy ngày rồi anh ta còn chưa được thân cận đâu, đều tại con trai chen ngang lúc cao trào, biết vậy nên để cô ấy an ổn vài năm nữa.

Ngồi ghế sau A Nặc cảm giác giống như mình vừa mới bỏ lỡ chuyện gì,

nếu lấy tính tình của Hoắc đại, chuyện sơ sót này chắc chắn sẽ không bỏ qua dễ dàng được, nhưng lấy thái độ hào hứng của Lôi cùng không chút sinh khí của anh ban nãy, cô thực sự như lọt vào sương mù. Thấy A Nặc có chút không hiểu gì như vậy, Ảnh liền suy nghĩ một chút liền mở lời giải thích. "Rượu. Chúng ta có thể ngăn tiểu thư không bị ăn thức ăn có dị được, nhưng lại không thể ngăn tiểu thư không dùng giải được, cho nên lỗi không ở chúng ta." So với giải thích rõ ràng không bằng hướng cô nghĩ theo hướng chính xác.

Rượu? Không dùng nên trúng độc, dùng nên trúng độc, vừa nghĩ đến chuyện gì đó, gương mặt vốn còn đang chìm trong u mê của A Nặc liền bừng tỉnh đại ngộ. "Có lẽ nào chính là rượu vang khai vị? Vì lúc tiểu thư đến dự tiệc là vừa kịp lúc, sắp mở màn, thời gian ở phòng chờ không lâu,

cộng thêm việc Quách Mộng đến gây sự cho nên sẽ không uống qua rượu vang đó, trong đó chắc chắn có chứa giải được, sau khi tham dự buổi tiệc mọi người trong nhóm lớp Z đều ăn thức ăn được phục vụ nhưng chỉ có mỗi Tiểu Thư bị phát được."

Nghe A Nặc nói, Ảnh thấy có điểm không phải liền bổ sung thêm. "Trong rượu vang chắc chắn không phải là giải được, vì nếu như thế, Mị tỷ khi phát hiện Tiểu thư có vấn đề chắc chắn sẽ để người chúng ta đưa rượu đó cho Tiểu Thư uống, nhưng chính là không có giải được. Cho nên trong đó nhiều lắm chính là một tác được, tức là chất có thể phối hợp với một nguyên liệu nào đó có trong được mà khiến cho nó mất đi công dụng ban đầu." Giống như trong hóa học, nó là điều kiện để hai chất không xảy ra phản ứng như nhiệt độ, môi trường hoặc thiếu chất xúc tác vậy.

Sau khi hiểu xong, A Nặc cảm thấy một trận đau khổ, thế nhưng cô lại tự nhiên đứng ra nhận lỗi... như vậy không phải tự mình chui đầu vào rọ sao? "Ồ ô... (~T^T)~" Cô không muốn đến Hắc Lang đâu... (* Biểu tình đáng thương*) Nhưng lại không dám làm trái lời Hoắc đại.

P/s: Bữa trước thật ra tác giả viết xong chương r... à mà thôi, tại tác giả

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Dưỡng Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Chương 49.2

Bên ngoài cổng lớn Thượng Quan gia, một chiếc Porsche màu nâu sẫm sang trọng chậm chạp dừng lại, là một kiểu dáng số lượng có hạn mới ra cách đây chưa được ba ngày, tất nhiên nhìn vào liền biết chủ nhân. Bảo vệ của Thượng Quan gia quả nhiên vừa liếc mắt liền biết người ngồi trong chiếc xe này là ai, không cần thông báo cho chủ nhân ngôi nhà đã cho vào, đây là đặt cách lớn nhất và duy nhất được chính người lớn nhất nhà - Thượng Quan lão phu nhân dành cho Ái Nhĩ Lệ Linh.

Kỳ thực phân hào cảm đến mức này của bà không phải tự nhiên mà có,

mà là do rất nhiều chuyện đã xảy ra trước đây. Nói đi nói lại cũng bắt đầu từ khi bà còn trẻ, bà cùng với Ái Nhĩ lão phu nhân lúc còn sống chính là bạn tri kỉ tâm giao, bạn bè thân thiết, sau gả đi đều tìm được chỗ tốt nương tựa, lại không ngừng trao đổi tin tức với nhau, đến khi hai người mang thai đều muốn hai đứa nhỏ có thể đến với nhau, đáng tiếc hai nhà đều sinh ra con trai là Ái Nhĩ Kha và Đông Phương Bắc Thần, sau đó cũng liên vì nhiều lý do mà không có con thêm, làm cho hai bà đều cảm thấy nuôi tiếc.

Nhưng vì quan hệ hai bà thân thiết, khiến cho ánh mắt bà nhìn Ái Nhĩ Kha cũng có phần gần gũi, huống hồ bản thân ông ta năm đó cũng rất có bản lĩnh, bất chấp sự phản đối của cha mẹ lấy Lâm Tư Giản làm vợ, tuy là việc làm phản nghịch, nhưng đối với vợ một quân nhân có tư tưởng tiên bộ như bà, tự nhiên không đem chuyện này để tâm mà còn vì vậy mà cảm thấy người thanh niên hết sức có bản lĩnh, dám vì tình cảm mà cứng rắn.

Sau đó không lâu Lâm Tư Giản có con, sinh ra lại là con trai, hai bà lại một phen nuôi tiếc, nhưng may là không bao lâu thì lại nghe cô ta có tin vui, sinh ra một bé gái, điều này tất nhiên là làm hai bà vui vẻ không thôi,

chuyện đính hôn từ bé còn chưa kịp định ra, thì Ái Nhĩ lão phu nhân gặp tai nạn, không may qua đời, Ái Nhĩ gia chịu cú sốc không nhỏ liền giống như tự bế không còn muốn liên lạc với ai nữa, lại thêm con trai bà cùng Ái Nhĩ Kha cơ hồ có mâu thuẫn, còn là mâu thuẫn không nhỏ, cho nên mọi chuyện cứ như thế bật vô âm tính với nhau.

Vì thế Ái Nhĩ gia sau nhiều năm không rời khỏi Trung đông, lại để Ái Nhĩ Lệ Linh đến nước Y, liền khiến bà cảm thấy có chút chờ trông, lại thêm vẻ ngoài xuất chúng, cùng vô bọc ôn hòa, lễ phép, lại chính bản thân cô ta đến gặp bà trước, lễ phép chu toàn liền khiến Thượng Quan Lão phu nhân cảm thấy hài lòng không thôi, huống hồ Ái Nhĩ Lệ Linh lại chịu khó bồi bà nói chuyện so với con cháu trong nhà không biết hiểu thuận hơn bao nhiêu lần, cho nên khiến bà càng nhìn càng ưng, tuổi tác của cô ta lại vừa vặn trùng với Thượng Quan Dương, lại nhỏ hơn Thượng Quan Lâm hai ba tuổi, nhìn tới nhìn lui thế nào cũng hết sức vừa lòng bà, chính là tốt nhất nên làm cháu dâu.

Nhưng hôm nay Ái Nhĩ Lệ Linh tới lại là đến để từ biệt bà trở về nhà,

tuy rằng trong lòng có chút không cam tâm, nhưng nghĩ đến anh trai đã ra lệnh... trong nhà ngoài Ái Nhĩ Kha thì Ái Nhĩ Luật Ứng chính là người yêu thương cô ta nhất, nhưng lại hết sức nghiêm khắc, nếu bây giờ còn ngoan cố ở lại, không chừng lại rước lấy một trận phiền toái. Cho nên cuối cùng vẫn đành chờ ông ấy thông báo để hai người họ tranh thủ về,

Ái Nhĩ Lệ Linh càng hào phóng, nói không cần thông báo cô ta đợi được,

sau đó liền để quản gia dẫn đến hoa viên của Thượng Quan Trạch chơi.

Bước chân thong dong đi dạo một vòng, lại vô tình đi đến góc khuất của Hoa viên nghe được một đoạn đối thoại của Thượng Quan Lâm với ai đó.

"Có Thiên Thiên ở đó không? Tôi có chuyện muốn gặp em ấy?" Thượng Quan Lâm cười cười nói. (Tác giả: Kỳ thực tác giả có dụng ý để đồng chí yêu... *** chứ không phải yêu Tiểu Thiên đâu... ahihi...)

"..." Đầu dây bên kia liền rơi vào một trận trầm mặc, cảm giác yên tĩnh có phần hơi lạnh lẽo, thậm chí không nghe ra được tiếng thở.

Không được đáp lời, Thượng Quan Lâm cũng không quá cảm thấy bị khinh thường, trong lòng suy tính, nghĩ đến, liền nói thêm "Tôi có thứ liên quan đến mẹ của Thiên Thiên, muốn đưa đến, nhưng tôi muốn gặp trực tiếp đưa tận tay. Phiền anh đưa người đến." Nhiều năm như vậy, tuy Hắc Bạch bất xâm, nhưng những việc truy tìm tung tích này nọ, vẫn là có một chút dấu hiệu với nhau làm sao không bị phát hiện, huống hồ là hôm qua Thượng Quan Bắc Thần đem chuyện này nói với anh ta thì điều đó chứng minh Hắc Long bang vẫn chưa tìm ra được manh mối, là cơ sở tìm kiếm thêm duy nhất sợ chỉ có thể là những gì anh ta biết mà thôi. Nghĩ đến chuyện này tuy rằng ông nói với anh là để anh đưa tận tay người cần biết, nhưng nào có chuyện dễ dàng như vậy, vẫn là nên thu được cái gì đó lợi ích. Mà ở đây lợi ích nhắm tới không phải là cùng Hoắc Minh Long thương lượng sao?

"Địa điểm?" Đầu dây bên kia truyền đến âm thanh lạnh lẽo thâm trầm quen thuộc của người đàn ông.

"Hải Thần. Tại hẻm đá giao giữa Thủy - Mộc, Lăng Vực, nếu được nên là cuối tuần sau, nhưng đến lúc đó tôi muốn nói chuyện riêng với Thiên Thiên, phiên anh không nên đặt cái gì đó lên người Thiên Thiên." Thượng Quan Lâm đáp lời, còn không phải khó khăn lắm mới có một thứ có thể đem ra trao đổi được. Nhớ đến lần trước, bí mật liên quan đến Hoắc phu nhân cũng không đem ra đổi Thiên Thiên với Hoắc Minh Long được, còn lần này, đem bí mật của di Thuần ra đổi lấy sự đồng ý của Thiên Thiên, không biết cô nhóc có quyết định rời khỏi Hoắc Minh Long để theo anh ta đến nước Z xa xôi tìm tung tích mẹ của mình không? Thật muốn thấy gương mặt không cam lòng của anh.

"Được." Một lúc lâu sau, đầu dây bên kia mới đáp lời, rồi không đợi anh ta kịp nói thêm bất kỳ lời nào, liền thẳng thừng kết thúc cuộc gọi.

Nhìn màn hình điện thoại đã sáng trở lại, trên gương mặt tuấn lãng của Thượng Quan Lâm nổi lên một nụ cười nhạt, còn không phải là ngay cả Hoắc Minh Long cũng không dám chắc chân tình cảm của Tiểu Thiên dành cho mình sao? Không biết Tiểu Thiên sẽ trả lời như thế nào, thật đáng để trông đợi.

Bước chân của Thượng Quan Lâm vừa đi khỏi góc tối, gương mặt xinh đẹp

của Ái Nhĩ Lệ Linh liền lộ ra ngay sau hàng cây bằng lăng xum xuê, ánh mắt nhìn theo bóng lưng rời đi của anh ta, mi mắt khẽ nhắm lại, trong đôi con ngươi đen sẫm hiện lên tia sáng nhạt, môi đỏ khẽ cau lên nụ cười lạnh lẽo. Thuần Hi Thiên ơi là Thuần Hi Thiên, để xem lần này cô còn thoát được không?

--- Phân cách tuyến chia li là không thể tránh---

"Hoắc tổng, Ái Nhĩ Lệ Linh đã rời khỏi nước Y." Trên tầng cao nhất của tổng công ty Thần Long, Lôi vừa gõ cửa phòng tổng giám đốc, được cho vào liền cất giọng thông báo.

Gương mặt tuấn dật lạnh lùng đang cúi xuống đọc bản hợp đồng cũng không vội nhất lên, chỉ thấy trong đôi mắt xanh âm thầm dâng lên một chút ngờ vực, đối với tính cách của Ái Nhĩ gia nói riêng và Ái Nhĩ Lệ Linh nói chung chắc chắn không có chuyện cho qua dễ dàng như vậy, cô ta đã biết rõ thân phận Hắc Bạch của anh cùng Tiểu Thiên thì chắc chắn sẽ gây ra không ít phiền toái, lại ngay lúc này lựa chọn trở về chính là có phần kì lạ. Tay vừa cầm viết kí vào bản hợp đồng, môi mỏng liền hơi mấp máy. "A Bàn?" Suy đi tính lại, không ngoại trừ khả năng cô ta sẽ để lại người để một mặt ra về mình nhiều lần không đạt được mục đích, liền nản lòng thoái chí trở về, mặt còn lại sẽ cho người âm thầm tìm cơ hội tiếp cận gây khó khăn cho họ.

"Ảnh vệ không tiếp cận được quá gần cô ta, nhưng nhìn thấy một người đàn ông có dáng vẻ rất giống A Bàn hộ tổng cô ta trở về." Nếu là máy bay dân dụng, có thể để Ảnh vệ trà trộn thành hành khách đi theo để xác minh, nhưng lần này cô ta rời đi lại bằng phi cơ riêng, cho nên việc xác định chính xác sẽ có phần khó khăn.

"Cẩn thận." Hoắc Minh Long nghiêm túc cảnh báo bọn họ, tay lại với lấy một phần văn kiện khác, lại nhớ đến cuộc gọi của Thượng Quan Lâm, liền nhíu mày, nhưng lại không thể không thu xếp mọi chuyện. "Chủ nhật tuần sau, thu xếp ở Lăng Vực, Thượng Quan Lâm muốn gặp Tiểu Thiên ở đó." Vừa cất lời xong, không hiểu sao trong lòng anh cơ hồ dâng lên nỗi bất an, Tiểu Thiên có đồng ý với đề nghị của anh ta không? Nghĩ tới, anh có chút lo lắng...

Thấy gương mặt anh có phần ngưng trọng, Lôi liền cẩn thận nhận lệnh rồi nhanh chóng rời đi.

P/s: Tính hôm qua đăng, mà bạn làm bài PTS sao ngủ quên luôn, sr mn...

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Chương 49.3

Đêm hôm trước, cùng Tiểu Thiên xem ti vi, dự báo thời tiết ngày mai sẽ có mưa lớn, Hoắc Minh Long đã gọi cho Thượng Quan Lâm, về chuyện cuộc gặp, nhưng có vẻ như trong mắt anh ta đây là một việc làm hèn nhát, rằng anh lo sợ kết quả nhóc con sẽ đi theo anh ta, rồi bỏ anh, một người càng đứng trên cao lại càng cô độc, càng thấy sợ mọi thứ bên cạnh mình một ngày đều sẽ biến mất, cho nên liền không đồng ý dời ngày hẹn.

Mấy ngày liên tiếp Tiểu Thiên đều ngủ không ngon, thỉnh thoảng mơ thấy giấc mơ lạ không rõ thực, trong lòng luôn có cảm giác âm ỉ, bất an, giống như chuyện không tốt chắc chắn sẽ xảy ra, nhóc con đem chuyện này đối với anh, tuy hai người càng nghĩ càng cảm thấy vô lí, bản thân anh vẫn không có một chút yên lòng. Cho nên mặc cho yêu cầu của Thượng Quan Lâm, là để họ nói chuyện riêng với nhau, nhưng anh vẫn sẽ cường ngạnh đứng cạnh hai người họ, nghe họ nói chuyện, anh muốn chính tai nghe đáp án của Tiểu Thiên.

Sáng hôm sau lại là một ngày nắng đẹp, ánh nắng tươi tắn như những sợi vải bông mềm mại trải khắp mọi nơi, giống như bụi tiên của những tinh linh nhỏ, huyền ảo kì diệu, màu sắc rực rỡ, thanh thuần một chút cũng không chút vấy bẩn để đến khi ánh sáng của chúng tắt dần, như ánh đóm lập lờ rồi lịm đi trong đêm, cũng là lúc mà bóng tối bủa vây...

--- Phân cách tuyến đoạn tuyệt ---

(Tác giả: Ba con ngọc chum đầu suy nghĩ mới ra được màn này, ôi...)

Lăng Vực, kỳ thực là một bờ biển vách dốc* điển hình, là một loại địa hình mà đất liền xuống dốc đột ngột tạo thành một vực thẳm cao phân chia rõ ràng đất liền và biển cả, đứng trên cao nhìn xuống, có thể nhìn thấy nước biển xanh thẳm âm âm đập và tường đá, gió biển nóng ẩm và gió đất liền khô nóng đặc quện vào nhau như thể dệt nên một tấm vải mềm quấn quanh mép vực. Cảm giác đứng gần với bờ vực chênh vênh giữa sự giao thoa ấy, hưởng thụ gió mát là thứ thái nhất.

Hôm nay Tiểu Thiên mặc một bộ áo váy rời, trên là áo sơ mi kiểu cách đơn giản, trong sáng, viền đen, và một chiếc nơ bướm thắt trước người, tay áo hơi bông, dài quá cổ tay, khiến cho đôi tay nhỏ mềm mại, càng trở nên đáng yêu, lại mặc thêm áo khoác lưng, không tay, màu nâu nhạt, ôm lấy trước ngực mềm mại, bên dưới vận một chiếc váy màu nâu sẫm, ôm sát lấy đường cong cơ thể, vừa dài quá gối để lộ ra cẳng chân và đôi bàn chân nhỏ nhắn xinh xắn đang mang một đôi giày đệm đơn giản. Mỗi lần gió phất lên, mái tóc được buộc cao của nhóc con lại hơi nhẹ bay bổng, vài sợi tóc mai tinh nghịch vurun lên đôi gò má như treu chọc như cám dỗ, đôi mắt tròn cần thận híp lại một đường, có chút vui thích với việc để những cơn gió lướt qua hai bên sườn gương mặt mát rượi, rồi bị bàn tay thon dài to lớn của ai vurun ra vuốt ve nâng niu như trân bảo, vài lần như thế, nhóc con cũng không hề tránh.

Mấy ngày qua đều có vẻ không tốt, ngay cả ăn uống cũng bị tâm tình lo lắng vô cớ làm cho kém đi, Hoắc Minh Long và Tiểu Thiên không phải dạng người dễ buồn lo vô cớ, hay lo sợ những chuyện không đâu, kể cả chuyện năm năm trước đối với họ đều không có quá nhiều bận tâm, nhưng lần này cảm giác lại quá rõ ràng, thường trực khiến ai cũng cảm thấy bất an...

Giống như bầu trời quang tạnh trong tâm bão, Tiểu Thiên ngẩn mặt nhìn về phía biển, chân trời hợp với mặt biển một đường thẳng xa xăm, cảm giác có chút khiến người ta suy nghĩ vẩn vơ, không ngờ lại có cảm giác thư thái sau nhiều ngày u ám, nghĩ đến hôm nay Thượng Quan Lâm hẹn gặp mình ở đây. Là để nói bí mật về ma ma ư? Nhóc con kì thực rất chờ mong, mười năm chính là không dài không ngắn, kí ức thậm chí là hình ảnh về ba ba cũng dần nhạt dần, nhưng tình cảm vẫn còn nguyên như vậy, nhưng còn mẹ của nhóc con thì sao? Nhóc con không nhớ gì cả, ngoài việc bà ấy dùng ngôn ngữ nào đấy không phải tiếng nước Y nói với mình, mà ngay cả bà ấy nói gì nhóc con cũng không tài nào nhớ được? Nhưng bà là người thân cuối cùng của mình trên đời, nếu có cơ hội gặp lại, nhóc con cũng muốn gặp một lần...

"Long, không biết ma ma của Tiểu Thiên là một người như thế nào? Bà ấy có xinh đẹp không? Có dịu dàng không?" Giọng nói của Tiểu Thiên mềm mại cất lên, tuy không nghe ra tâm tình, nhưng hai chữ ma ma lại tràn đầy triu mến...

Nghe Tiểu Thiên chọt cát tiếng nói, Hoắc Minh Long bỗng dưng có chút cảm giác khó tả, hoàn cảnh của anh và nhóc con cũng có khác gì nhau đâu, chỉ là một người còn có cơ hội gặp lại, nghĩ đến cơ hội đó, trái tim anh giống như bị ai bóp chặt, thừa nhận rằng anh ích kỉ, anh muốn ngăn nhóc con nói lời đồng ý với Thượng Quan Lâm, anh muốn nhóc con mãi mãi bên cạnh anh. Nhưng anh không làm được, mất mát người thân là nỗi đau rất lớn, thà rằng không biết đến, còn hơn từ bỏ việc đi tìm. Bao nhiêu năm qua anh vệ, trinh thám trong Hắc Long bang đều đã truy kiếm, nhưng manh mối còn sót lại về người phụ nữ này chỉ là một tấm ảnh khuyết, tuy khó chấp nhận, nhưng chuyện này chỉ còn có thể trông chờ vào thông tin trong tay Thượng Quan Lâm thôi. "Long cũng không rõ, nhưng nếu Long là Tiểu Thiên, Long cũng muốn gặp lại mẹ mình một lần."

"Vậy sao? Long có thể cùng Tiểu Thiên đi gặp ma ma được không? Tiểu Thiên sẽ giới thiệu Long với ma ma, giống như năm đó gặp chú Hùng..." Hình như không đúng lắm, chính là năm xưa Hoắc Mạn Hùng đến tìm gặp nhóc con mà, nhớ đến người đàn ông đó lần đầu gặp nhóc con đã khóc còn nói cái gì đó, giống cô ấy nhưng không phải cô ấy, nhưng chính là nhóc con rất thích chú Hùng nha, giống như là cha ruột vậy, còn không phải đều xem nhóc con như người trong gia đình sao. (Tác giả: Con đầu nuôi từ bé mừ...)

Khỏe môi lạnh bạc khẽ câu lên nụ cười, nhưng lại không thể để nhóc con nhìn thấy, cánh tay cẩn thận ôm nhóc con vào ngực, gò má mơn trớn gương mặt nhóc con cười cười hỏi lại. "Nhưng nếu đi tìm ma ma rồi, sẽ không còn được ở cạnh Long nữa, Tiểu Thiên chọn thế nào? Hửm?" Có thể nói anh nhút nhát cũng được, nói anh lo sợ cũng được bên cạnh anh bây giờ chỉ có Tiểu Thiên, nhóc con là bầu trời nhỏ của anh, một chút cũng không muốn để nhóc con rời xa.

Ngẩn mặt lên nhìn anh, môi hơi dẫu, một bàn tay bé nhỏ mềm mại liền không chút tiếng động nhân lúc anh ôm mà chen vào trong cổ áo anh, sờ loạn tìm kiếm thứ gì đó, hơi thở đàn ông bất ngờ trở nên trầm thấp lướt qua vành tai, nhóc con chịu nhiệt, run lên vội vàng nghiêng mặt tránh đi, tay còn lại tìm kiếm trong cổ áo mình, ngay khi bạc môi lạnh bạc vừa chôn xuống hõm vai là lúc nhóc con đem thứ được mang trước ngực hai người giơ ra. "Không phải chúng ta đều mang khế ước sao?" Mang khế ước chính là vĩnh viễn không xa rời, vĩnh viễn không chia cách, nhóc con không hiểu hết giá trị của hai chữ đó như thế nào, nhưng giờ phút này thời khắc này một chút nhóc con cũng không muốn rời xa Long.

"Ngốc này..." Con gió thổi qua bắt đầu trở nên lạnh lẽo, chân trời đã dần dẹt thành một màu đen, bão tố sắp đến, nhưng Hoắc Minh Long một chút cũng không cảm thấy loạn, trong lòng lại vững vàng, nội tâm lại ấm áp, có cảm giác dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa không thể khiến họ rời khỏi nhau.

Đúng lúc này, điện thoại trong túi Hoắc Minh Long lại bất ngờ run lên, bên đầu dây bên kia là giọng nói có phần vội vàng và gấp rút của Ảnh. "Thượng Quan Lâm đã bị tai nạn giao thông rất nghiêm trọng, A Bản vẫn chưa rời khỏi nước Y, thiếu gia và tiểu thư nên nhanh..." Lời nói của anh ta còn chưa kết thúc đã nghe thấy âm thanh gần như là quát lên của Hoắc Minh Long.

"TIỂU THIÊN!!!" Tiếng điện thoại rơi xuống vụn vỡ, và không có sau đó nữa...

20 phút trước.

Tại một vách núi gần Lăng vực, vì cuộc gặp gỡ của nhóc con với Thượng Quan Lâm, Hoắc Minh Long đã cẩn thận bố trí Ảnh vệ khắp bán kính 2km xung quanh đó, cứ 10 m lại có một người đứng canh chừng, càng gần đó lại có số lượng càng đông, dường như không có một con kiến nào lọt qua được, bày bố như thế này, chỉ sợ ngoài thân thù chí ít như Ảnh hoặc Lôi mới có thể đột nhập được, nếu người nào có gan đi vào vùng cấm này, coi như

có động thủ liền không có khả năng bước ra. Nhưng chính là người đã dự tính một khi bước vào liền không thể bước ra nữa, nhưng may ra có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Đây cũng coi như là nhiệm vụ cuối cùng mà A Bàn làm cho Ái Nhĩ gia, hoặc nói đúng hơn là nhiệm vụ cuối cùng mà ông ta làm cho người phụ nữ họ Lâm kia, yêu một người nhiều năm như vậy, bất chấp phản bội tổ chức, phản bội bang, sống đến giờ phút này lại không bằng một con chó để người khác điều khiển, cảm thấy một chút tự do tự tôn cuối cùng cũng không có, từ ban đầu hẳn ta không nên đem lòng yêu người đàn bà không nên yêu kia, nhưng ít ra họ cũng có một đứa con với nhau, như vậy là đủ rồi. Nghĩ đến trong lòng không khỏi có ý nghĩ đồng vu quy tận.

Ngay khi Ái Nhĩ Lệ Linh nghe được cuộc điện thoại giữa Thượng Quan Lâm và Hoắc Minh Long, liền ngay lập tức nói cho A Bàn, đến nay đã là 7 ngày,

suốt khoảng thời gian này, ông ta luôn luôn ở trong Mộc một bước cũng không đi ra, lặng lẽ thu liễm khí tức lẫn trong góc tối, theo dõi cách bày trí ảnh vệ, nhìn ra được địa phương sơ hở nhất chính là vách núi kia, nếu dùng súng bắn tia hiện có trong quân đội hoặc được buôn bán trái phép mà nói đều không có khả năng bắn tới tầm xa như vậy. Nhưng may mắn lần trước vô tình phát hiện bản vẽ được cải biến của loại súng bắn tia tầm xa nhất của bang Thần Dữ, vốn định khi trở về liền thử, nhưng không ngờ là đến bây giờ liền có cơ hội thử nghiệm.

Cùng một loại súng, của Bang Hắc Long là chuẩn xác nhất, Bang Thần Dữ tầm xa nhất, còn bang Thiên Ứng - hay nói cách khác là của Ái Nhĩ gia mà nói chính là uy lực lớn nhất, một khi đã bắn ra, găm vào da thịt liền bật ra các mẩu chót giữ viên đạn trong người, đồng thời khiến nạn nhân bắn đi xa một khoảng. Nói đơn giản chính là nếu địa hình sát vực như thế này, nếu bắn chuẩn xác chính là không chết cũng khiến người đó rơi xuống biển, với sóng biển như thế này và với thời tiết đang dần chuyển biến xấu chính là một chút cũng không cho người ta cơ hội sống sót.

Ánh mắt của A Bàn lóe lên tia sáng lạnh, lại lướt qua tên Ảnh vệ đã bị mình đánh ngất, không đúng là bị hạ độc bên cạnh, đồ chơi của Ái Nhĩ Lệ Linh quả thật có không ít điểm hữu dụng, lại dùng ống nhòm nhìn về phía xa xăm, sau đó tốc độ liền nhanh chóng đem bộ giá súng cùng súng lắp vào vị trí cẩn thận, nạp đạn vào, cẩn thận điều chỉnh. Nhớ đến năm xưa, tài thiện xạ của hắn ta chỉ chịu thua một mình Hoắc Mạnh Hùng, nhiều năm như vậy, chưa bao giờ được thử trên người thật một lần, lần trước là nhắm vào Hoắc Mạnh Hùng, dùng súng của Hắc Long bang bắn, nhưng người trúng đạn lại là A Vân, lần này dùng súng của Thiên Ứng bang bắn vào con nhóc kia, không biết là Hoắc thiếu có đỡ thay không? Thật hi vọng một mũi tên trúng hai con nhạn...

P/s: Nhảy là nhảy là nhảy là nhảy...

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Chương 49.4

"Linh kinh." Âm thanh của hai phần Khế ước va nhau, trong khoảnh khắc vô tình hợp thành từ khế ước, dòng chữ nhẹ nhàng sáng lóe lên như lời tuyên ngôn cho quyền lực bất diệt, không ai nhìn thấy không ai bắt kịp, nhanh hơn cả một cái chớp mắt.

--

Nhiều năm như vậy không dùng qua súng bắn tia, nhưng A Bàn một chút cũng không khiến bản thân thất vọng, ngay khi đem mọi thứ trang bị đều lắp vào xong, hắn ta liền đem hộp đạn tra vào trong ổ súng, bên trong chỉ có hai viên đạn đại trung cho cơ hội cho hắn thực hiện nhiệm vụ này.

Vách núi vị trí hắn ta đang đứng hết sức đặc thù hiểm trở, nằm về phía tay trái vị trí mà Hoắc Minh Long và Tiểu Thiên, trên sườn núi hiểm trở nhô ra lổm chổm những khối đá, một ít trong số chúng vừa đủ để một hai người đứng, cũng không thiếu những ám vệ đã đứng canh ở các vị trí đó. Để không bị phát hiện, hắn ta lựa vị trí cao nhất, nhưng cũng hiểm trở và khó tiếp cận nhất. Một khi đã đặt chân đến đây, coi như là thành công được một nửa vì hắn ta có lòng tin với hai phát súng này có thể kết liễu được người mà mình muốn.

Dùng ống nhòm nhìn về phía chân trời đã thấy mây đen lộ ra với màu sắc âm u, tiếng sấm âm ỉ truyền tới, trong lòng A Bàn âm thầm dâng lên một cỗ hưng phấn, rốt cuộc cũng có thể có một ngày trở về với ngày xưa như thế này, cảm giác giống như quay lại thời tuổi trẻ, đặc thảng. Nhưng là... xoay nòng súng hướng về phía hai người đang đứng ở bờ vực, nhìn rõ Hoắc Minh Long đang ôm lấy Tiểu Thiên, con người đen của A Bàn nhất thời lóe lên tia sáng lạnh, ánh mắt hắn ta dường như mang theo tia lệ khi nhìn về phía Hoắc Minh Long, gương mặt đó có vài nét giống với Hoắc Mạnh Hùng nhất là đôi con ngươi lam tinh mịch tràn đầy uy nghiêm kia, khiến hắn ta nhớ lại năm đó thất bại dưới tay người đàn ông đó, không những là một cuộc đấu súng, mà ngay cả người phụ nữ mà ông ta yêu cũng thua trắng tay, à không...

Nghĩ đến năm đó lần phạm sai lầm duy nhất, nhưng lại trở thành việc làm thành công nhất trong cuộc đời mình, A Bàn bất chợt nở nụ cười lạnh, nòng súng đáng ra nên đặt trên người Tiểu Thiên lại dời sang phía Hoắc Minh Long. Hắn ta nghĩ đến, nếu chính mình chịu thua dưới tay Hoắc Mạnh Hùng, vậy chi bằng phục hận trên người con trai anh ta, không phải gia đình ba người Hoắc gia họ rất thương yêu nhau sao, vậy chi bằng kết liễu Hoắc Minh Long để họ sớm ngày đoàn tụ bên kia suối vàng.

Con người của A Bàn trở thành một màu đen đục ngầu lệ khí, ánh mắt trở nên ben nhọn, gương mặt hạ xuống, đôi mắt âm trầm nhìn vào ống ngắm, tay hạ cần gạt của súng, hơi thở nhất thời ngưng đọng...

Ở phía bên này, Hoắc Minh Long vừa ôm lấy nhóc con vừa cười cười mắng "Ngốc này..." Thì điện thoại trong túi của anh run lên, Tiểu Thiên liền từ trong ngực anh vươn gương mặt nhỏ nhoi ra, dẫu môi ngẩn đầu lên nhìn anh. Bây giờ, trước mũi, trong hơi thở, trong cánh tay ôm ấp áp, ngay cả nhịp thở nhóc con cũng không biết là thuộc về anh hay thuộc về mình, tất cả đều đã lồng vào nhau, cảm giác giống như đều đã hòa thành một, khẩn khí, đầy áp, nhưng sự hòa hợp trong phút chốc nhóc con nhận ra này sao lại có vẻ mong lung như vậy.

Không hiểu sao nổi bất an lại bất ngờ dâng lên, lan tỏa, trái tim nhóc con bỗng dưng thít chặt, khó chịu mỗi nhịp thở ra hít vào cũng trở nên đau đớn. Nhóc con khó khăn tựa đầu vào người anh, tay ôm trước ngực...

Ánh mắt liền rơi vào lồng ngực phập phồng của anh.

Bất chợt, không biết từ đâu chiếu tới một ánh sáng màu đỏ thành một đốm nhỏ trước ngực anh, ngay trên vị trí đặt trái tim bên trong, nhóc con hồ nghi quay đầu lại nhìn, không nhìn được rõ thứ đang rơi tới đằng xa là gì. Bỗng nghe thấy bên tai đã vội vàng phóng đại tiếng một thứ gì đó đang vùn vụt lao tới, không nhìn thấy, nhưng lại nhạy cảm phát hiện âm thanh càng lúc càng lớn, thứ kia cũng càng lúc càng gần, không phải một mà tận hai...

Có lẽ khi đối mặt với thời khắc sinh tử, lúc cận kề với cái chết, người ta mới nhận ra mọi thứ đều trở nên rõ ràng như vậy...

Đằng xa, A Bàn đã bóp còi, trong không khí tuy không phát ra bất kì một âm thanh nào, nhưng một viên đạn đã lao đi, nhanh đến mức không tài nào nhìn thấy bằng mắt thường được, thẳng một đường hướng đến đốm đỏ trước ngực Hoắc Minh Long lao tới, giống như không hề ai có cơ hội phát hiện, đánh tiệt lại bị nhóc con nhận ra.

"Long, nguy hiểm" Âm thanh nhóc con cất lên rất vội. Phản ứng đầu tiên chính là Tiểu Thiên đột nhiên từ trong lồng ngực của Hoắc Minh Long mà đẩy anh ra phía xa, bản thân cũng ngay tức khắc bị động tác của mình đẩy lùi về sau mà đứng sát mép vực chỉ cần bước thêm một bước liền rơi xuống dòng nước đỏ sẫm đang âm ỉ đập vào tường đá bên dưới.

Viên đạn thứ nhất lướt qua khoảng trống giữa họ.

Điện thoại trên tay Hoắc Minh Long rơi xuống, âm thanh Ảnh bên đầu dây bên kia tắt ngấm, không gian giống như đang lắng đọng rồi bất ngờ ngừng lại, anh vừa mới kịp hô lên một tiếng, "TIỂU THIÊN!"

... Viên đạn thứ hai đã xé gió lao tới.

"PHẬP!" Âm thanh đầu đạn găm vào sâu trong ngực, mềm mềm, các chót máu bắn ra khoét vào tim một mảng...

Tất cả chỉ là một cái chớp mắt...

Mới đó, nhóc con còn cười cười nói nói với anh...

Mới đó, nhóc con còn nằm trong lồng ngực anh...

Mới đó, nhóc con còn nói rằng cả hai sẽ không li biệt...

Trống rỗng...

Nhóc con giật mình nhìn xuống ngực mình, một mảng ẩm ướt đang tươm ra, có mùi tanh của máu, có sắc đỏ rực như ánh mặt trời lúc hoàng hôn, gió biển thổi tới toàn thân đều lạnh lẽo, cơ thể nhất thời không chút trọng lực bị lực đẩy của viên đạn đẩy lùi về sau, nhưng phía sau chính là... biển. Cảm giác ý thức bỗng chốc vơi đi, chỉ kịp giương ánh mắt nhìn về phía người đàn ông đang dùng hết sức lực bắt kịp mình, nhìn thấy trong đôi mắt xanh từng luôn nhìn mình bằng ánh mắt ôn nhu giờ đây là vô vàn cảm xúc.

Là tức giận vì nhóc con lại vì anh mà làm chuyện nguy hiểm, là bàng hoàng vì không nhận rõ chuyện gì vừa mới xảy ra, là hụt hẫng khi biết mình vừa lỡ mất một thứ quan trọng, là sợ hãi việc đối mặt với cuộc sống không có nhóc con sau này, là đau... là cái đau đến tê tâm liệt phế...

Nước mắt cứ như thế tràn ra từ mắt Tiểu Thiên, vội vã như vậy, nhóc con cũng như thế nhìn anh, cảm giác hơi thở dần dần rút đi, khiến cho nhóc con trở nên khó thở, trong lòng bất an, không phải là nỗi kinh hoàng khi đối mặt với cái chết mà là đau lòng, rất đau lòng... Nhưng một chút cũng không trốn tránh được, cũng không thoát ra được.

Ánh mắt Tiểu Thiên rơi vào một phần Khế nước mang trước ngực mình, nó lơ lửng trong không khí, cũng rơi xuống theo chính mình, giống như ngay thời khắc đó, mọi thứ trở nên huyền diệu giống như câu chuyện tình yêu của một ác ma với cô gái loài người mà trước đây Long vẫn kể (*), bỗng Tiểu Thiên lại tự dưng cảm thấy có lòng tin vào những điều không tưởng. Trước khi mí mắt chính thức khép lại, nhóc con ngẩn đầu nhìn anh, thấy anh cũng lao xuống vực, cánh tay vươn ra như thể muốn bắt kịp mình không hiểu vì sao nhóc con lại nimmer cười với anh.

Nụ cười trên gương mặt Tiểu Thiên vừa tắt cũng là lúc bóng dáng nhỏ nhỏ của nhóc con trầm mình vào dòng nước đỏ thẫm, lồng ngực tràn nước, máu tươi tràn ra hòa lẫn vào màu tào đỏ thẫm không thể nào phân biệt được, cơ thể càng lúc càng chìm xuống, đôi mắt cũng dần dần khép lại, đau đớn trước ngực cùng đau đớn trong lòng nhất thời hòa làm một,

thứ duy nhất còn sót lại trước khi nhóc con mất đi ý thức chính là một bàn tay của ai đó vươn ra, xuyên qua lớp tảo đỏ như muốn nắm lấy cơ thể đang chìm dần của nhóc con.

Nhưng không tài nào bắt được...

P/s: Hầy tác giả mau quên quá, không biết là có viết câu chuyện tình cảm của ác ma (hoặc thiên sứ) với một cô gái loài người chưa, hình như là viết rồi mà tác giả nào cá vàng không nhớ, ai đọc ai nhớ cmt chương giúp tác giả. Thanks mn trước.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Dưỡng Thế Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Li Biệt

Lạnh...

Àm àm..

Trong lồng ngực bây giờ không phải là hơi thở mà hoàn toàn là nước, từng ngụm nước biển mặn chát với màu đỏ sẫm như rượu vang thượng hạng bỗng chốc tràn vào trong cơ thể, chiếm hết đi khoảng trống không khí, cơ thể dù có rắn chắc cách mấy, khi lao mình từ độ cao 200 m xuống dưới mặt biển cũng trở nên đau đớn, nhưng nỗi đau da thịt đó lại không bằng nỗi đau trong lòng. Trong con vùng vẫy giữa dòng nước đang dần trở nên dữ dội bởi giông tố đang lũ lượt kéo đến, chỉ cần gương mặt vừa ngẩng lên để hít lấy không khí sẽ ngay bị nước mưa lạnh ngắt rơi xuống, lạnh đến tê dại. Bão tới rồi, sấm chớp đã vang rền và cơn mưa nặng hạt cứ như thể trút xuống..

Bàn tay to lớn quờ quạng trong dòng nước, Hoắc Minh Long không chần chờ một giây phút liền cũng từ phía trên bờ vực nhảy xuống, một khắc cũng không nán lại, bàn tay cô vươn ra nhưng không tài nào bắt được bóng dáng của Tiểu Thiên dù chỉ là gấu vấy, âm thanh hai người rơi xuống gần như cùng một lúc, bóng dáng của nhóc con vừa trầm mình xuống mặt biển, cũng là lúc anh tiếp xúc với mặt nước, anh ra sức tiến về phía nhóc con. Nhưng giống như ngay cả biển cả cũng muốn chia cắt hai người họ, một cơn sóng đỏ ngầu trào tới, liền đem cơ thể Tiểu Thiên chìm sâu xuống lòng biển rồi cuốn đi xa.

Khoảnh khắc chạm mặt biển, cơn đau tức thời ập tới đánh vỡ phòng tuyến lí trí cuối cùng của Tiểu Thiên, nhóc con chỉ kịp nhìn anh lần cuối, chỉ vừa chớp mắt môi, nước biển đã tràn vào trong lồng ngực, nhóc con mơ hồ thấy thứ gì đó màu vàng nhạt đang từ từ tan ra trong làn nước đỏ thẫm, cuối cùng chỉ đọng lại được một thứ gì đó màu lam, màu lam huyền bí xanh lơ như màu nền trời trong, như bảo thạch khóa chặt lấy chính mình, rất đẹp, đẹp đến mức khiến người ta đau lòng. Mặc cho bàn tay to lớn đã vươn tới, nhưng nhóc con đã không còn chút sức lực nào để có thể nắm lấy tay anh..

Dòng nước biển đỏ ngầu như miệng máu của loài quái thú gầm gừ dữ tợn, tai nghe không rõ là tiếng sóng va vào tường đá hay là tiếng sấm đang âm ỉ trên nền trời, thủy triều dâng lên, các cơn sóng cứ cao dần, cao dần rồi bất thành linh mở ra chiếc 'miệng' lớn đem bóng dáng Tiểu Thiên nuốt trọn.

Bàn tay Hoắc Minh Long đã sắp chạm tới người nhóc con, đôi mắt lam đã tìm thấy bóng dáng màu trắng trong làn nước biển đỏ thẫm,... nhưng rồi tất cả biến mất. Nháy mắt đó anh bắt đầu trở nên điên cuồng, cơ thể vùng vẫy ra sức đem chính mình lặn xuống sâu hơn, mặc cho thân thể đang cảm thấy từng trận lạnh toát, đã uống phải vài ngụm nước biển mặn chát, cơ thể sau cú rơi đều đã ê ẩm, chỉ có ánh mắt và bản năng là bền bỉ và bất chấp. Bởi vì anh cảm thấy chỉ cần cố gắng một chút thôi là có thể cứu được nhóc con.

Mặt biển càng lúc càng xa, đường khí càng lúc càng cạn dần, cho đến khi trong lồng ngực đều là vị muối biển, Hoắc Minh Long vẫn không bơi lên, chính mình không ngừng kiên trì, không ngừng cố gắng, bây giờ trong lòng chỉ còn nỗi sợ hãi bất an bủa vây lần ất lí trí, đáng sợ hơn cả khi đối mặt với cái chết. Mất đi thứ quý giá nhất trong cuộc đời mình - Trái tim.

Nhưng dưới thời tiết cực đoan như thế này, dường như cơ hội của Hoắc Minh Long đã về con số không, thậm chí chính anh cũng đang dần đẩy mình vào tình thế nguy hiểm.

Lạnh...

Vô lực...

Đau...

Không rõ là nỗi đau về thể xác hay là mất mát về tinh thần, nhưng Hoắc Minh Long cảm thấy rõ ràng dường như mình chính mình đang nguy nan rồi, nước biển giờ đây đã xâm nhập vào trong lồng ngực, hít thở đã không thông, cánh tay đã không còn có thể quờ quạng trong nước được nữa, anh đang chết dần, cơ thể đã không còn chút sức lực nào, nhưng nhóc con..

Đôi mắt lam mơ hồ nhìn dòng nước đỏ thẫm, nhìn nó đang dần dần nhấn chìm mình vào trong, lơ mơ nhìn thấy thứ gì đó màu vàng nhạt hòa lẫn trong sắc tảo, nhìn mặt biển, nhìn một màu đen kịt của bầu trời, thỉnh thoảng lóe lên ánh chớp sáng rực. Không rõ vì sao Hoắc Minh Long lại nhếch môi cười, rồi lặng lẽ khép mắt lại, ý thức cũng càng lúc càng vơi đi.

Khoảnh khắc cuối cùng bỗng nhiên anh nghe thấy giọng nói của một người phụ nữ. " A Long "

" Khế ước vĩnh viễn không thể bị xóa bỏ, chỉ cần con có lòng tin, Tiểu Thiên sẽ trở về. "

--- Phân cách tuyến Li biệt ---

RẦM RẦM!!!

Ngoài trời một mảnh mưa gió bão bùng, giông lốc không biết đã khiến cho bao nhiêu cây trong hoa viên Hoắc Trạch bị hư hỏng. Đã một ngày trôi qua, cơn mưa như trút nước vẫn chưa ngừng lại, không chút bớt đi thậm chí càng lúc càng lớn hơn. Giống như tâm tình của những người trong Hoắc Trạch lúc này.

Thiếu gia từ lúc đưa Thuần tiểu thư đến gặp Thượng Quan thiếu gia đến bây giờ trở về đã được một ngày, bác sĩ Tề từ nước Z xa xôi cũng đã bắt chấp điều kiện thời tiết tồi tệ mà trở về trong ngày để khám bệnh cho thiếu gia. Mọi người không biết rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng cơ hồ cảm thấy chuyện lần này sẽ rất xấu, lúc đi là hai người, nhưng khi trở về lại không thấy Thuần tiểu thư đâu, trang tin tức cũng đã sớm đưa tin việc Thượng Quan thiếu gia gặp tai nạn rất nghiêm trọng, như vậy, có khi nào...

Một số người thầm nghĩ, có phải Tiểu Thư đã đồng ý điều kiện của Thượng Quan thiếu gia nên đi theo anh ta rồi cuộc lại xảy ra tai nạn hay không, nhưng theo thông tin được đưa thì trên xe lúc đó lại chỉ có một mình anh ta, như vậy thì Tiểu Thư đang ở đâu rồi? Mọi người ai cũng đều cảm thấy hết sức lo lắng. Nhất là khi nhìn thấy tình trạng Hoắc Minh Long khi trở về Hoắc Trạch, thiếu gia như thế nào lại có thể bị thương mà này thương tích chắc chắn không nhẹ, đã đến mức bất tỉnh mà đưa về đây.

Nhưng chỉ cần có bác sĩ Tề ở đây, chuyện thương tích của thiếu gia liền không đáng quan ngại lắm. Lấy tính cách cùng khả năng của Hoắc Minh Long, nghiêm trọng như lần này chắc chắn là lần đầu tiên, còn có, nói đi nói lại, vẫn không thấy tiểu thư đâu, có khi nào đã gặp chuyện bất trắc gì không?

Nếu thật sự như vậy, chính là người trong Hoắc Trạch không khỏi cảm thấy một trận bất an, ai cũng biết Tiểu Thư là tâm can bảo bối của thiếu gia, tiểu thư xảy chuyện, có phải hay không thiếu gia thực sự sẽ bộc phát, nghĩ đến đàn ông Hoắc gia có thể rất dịu dàng, ôn nhu với người phụ nữ mình yêu, nhưng một khi làm tổn thương đến người trong lòng, sẽ khiến cho bản tính ngoan độc không khác gì một ác ma đó của họ bộc phát. Thủ đoạn tàn nhẫn đó, những người đã sống lâu trong Hoắc Trạch bây giờ nghĩ đến, vẫn không nhìn được một trận sơn gai óc.

Trong phòng ngủ của Hoắc Minh Long và Tiểu Thiên...

" Mẹ!" Người đàn ông vẫn trong bộ dạng tiêu tụy suy yếu nằm trên giường bất ngờ mở toang đôi mắt, đôi con ngươi lam sáng rực không có chút bộ dáng của một người vừa dạo qua một vòng từ môn quan, trong đầu chỉ xuất hiện hình ảnh cuối cùng, Tiểu Thiên biến mất trước mắt mình. " TIỂU THIÊN!!!" Phản ứng và bản năng đầu tiên của anh là nhìn sang vị trí bên cạnh mình, vốn chấn lên, suy nghĩ duy nhất của anh chính là hi vọng tất cả chỉ là một cơn ác mộng, tỉnh giấc rồi Tiểu Thiên vẫn sẽ nằm cạnh bên anh ngoan ngoãn ngủ.

Nhưng đáng tiếc bên dưới không có ai cả, chỗ trống lạnh lẽo như băng, lạnh giống như dòng nước biển ngày hôm trước cuốn mất đi Tiểu Thiên, cũng nhấn chìm chính mình. Trí nhớ lại trở về như một thước phim quay ngược, tất cả tái hiện trở lại, rõ ràng và chân thực.

Đúng lúc đó, Tề Mặc Hiền mang theo nước và thuốc bước vào, vừa lúc anh gọi ra tên nhóc con, anh ta hít vào một hơi, dùng giọng nói bình tĩnh nhất nói với Hoắc Minh Long. " Lôi, Ảnh và Ảnh vệ vẫn đang ra sức tìm, thiếu gia đã hôn mê được 1 ngày một đêm rồi."

Ánh mắt lam lạnh lẽo như hầm băng ngay lập tức dời sang phía anh ta, khiến anh ta theo bản năng hơi sợ hãi một chút, chưa kịp đi về phía Hoắc Minh Long đã thấy anh vén chăn, bước xuống giường, ra lệnh. " Đưa tôi đến Lăng Vực!"

Lời khuyên anh nên ở lại Hoắc Trạch dưỡng bệnh chưa kịp nói ra của Tề Mặc Hiền đã bị tắt lại bởi ánh mắt uy nghiêm, thâm trầm không cho anh ta cơ hội phản bác.

P/s: Cảm giác truyện của tác giả viết với truyện tác giả đang đọc có cùng tần suất đăng truyện.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Chương 50.2

Ngoài trời mưa vẫn đang rơi nặng hạt, tiếng sấm vang rền, giông gió vẫn đang cuộn cuộn thổi như muốn quét tan mọi thứ, đánh đổ mọi vật cản bước chân mình, cơn bão như cơn hô hoang đã đến bàn tiệc muộn phiền cuồng ra sức tàn phá mọi thứ còn sót lại, nửa ngầu nghiêng, nửa giận vật. Trong màn mưa đó, tại Lăng Vực, ánh đèn vẫn còn loe loe sáng. Âm vệ vẫn đang không ngừng ra sức tìm kiếm thứ gì đó bên dưới làn nước đỏ thắm, sóng biển mãnh liệt đập vào tường đá như muốn đem thành đồng vách sắt vỡ nát. Trên bờ vực, một chiếc xe hơi sang trọng chậm rãi chạy đến, một đôi bàn chân thon dài trắng thớm bước ra đạp lên làn nước mưa đang chảy róc rách trên đất.

Xe dừng lại, chỉ cần bước vài bước là Hoắc Minh Long đã đi đến bờ vực, anh lặng lẽ nhìn ra ngoài biển, trước mắt nước biển, màu trời, đường chân trời nhòa đi, chỉ còn một màu đen xám xịt, có chút mờ lung, có chút mơ hồ, không rõ là thế giới bên ngoài, hay là trong lòng ngực, là đau hay là tê tái, cứ tưởng như đã đến không còn cảm xúc. Đôi con ngươi lam sắc lạnh vốn luôn dịu dàng khi nhìn nhóc con, bây giờ chỉ còn cảm phẫn, thù hận, nhưng cảm phẫn và thù hận này không phải là với kẻ đã làm hại Tiểu Thiên, mà là với chính mình, bảo vệ không được nhóc con, cảm giác an toàn không biết từ bao giờ đã không còn nữa.

Bây giờ, có lẽ đây là lúc anh chân chính hiểu được cảm giác mà ba mình đã trải qua nhiều năm về trước, phần đầu, cố gắng thực hiện ước nguyện, nhẫn nhục, chịu đựng, chờ đợi, điều đó chẳng còn ý nghĩa gì nữa khi mình đơn độc. Giương mặt anh ngẩng lên để từng giọt nước mưa lạnh lẽo giọt xuống, nhưng mặc cho nó có lạnh lẽo, giá buốt đến đâu, cũng không bằng cái lạnh lẽo cô độc trong lòng anh lúc này, đôi mắt lam thoảng chốc đã đỏ ngầu như màu mắt của quỷ dữ, sẫm rền, đôi con ngươi xanh thoảng chốc lóe lên, trong khoảnh khắc người ta dường như nhìn thấy một đôi cánh đen xuất hiện sau vai anh, nhưng kì thực đó chẳng qua chỉ là ảo giác.

Dưới làn mưa xối xả, ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn về phía Hoắc Minh Long, dõi theo từng bước chân đang tiến gần đến bờ vực của anh, và như anh sẽ một lần nữa nhảy xuống, nhưng không một ai ngăn cản, hoặc họ không dám, hoặc chính bản thân họ hiểu rõ anh nhất định sẽ không dễ dàng buông tay như vậy, chỉ ít là trước khi báo được thù. Bước chân đã suy soát bờ vực, đôi mắt lam chậm rãi nhắm chặt, thu lại tất cả nỗi cảm hờn cùng thù hận, một tay nắm lấy một phần khế ước, tay còn lại nắm chặt đến hằn cả gân tay.

Đơn độc giữa trời, biển, vực thẳm, anh lặng lẽ đứng đó cảm nhận lạnh lẽo của bão tố, mặn chát của nước biển, bên tai, tiếng mưa dần nhỏ lại trong vô thức, tất cả mọi giác quan đều lịm đi, trong thời khắc ấy, anh dường như nghe thấy lời nói của một người phụ nữ. "Chỉ cần còn có lòng tin..."

Chỉ cần còn có lòng tin...

Không biết trải qua bao lâu, trên người đã không còn cảm thấy mưa rơi lên nữa, Hoắc Minh Long mới mở mắt ra, đôi mắt bây giờ đã ráo hoảnh, trong đôi con ngươi lam đã trở về với sự lạnh lùng, thâm thúy quen thuộc, chỉ là ẩn ẩn trong đó nhiều hơn vài phần sắc bén cùng cảm giác thâm sâu khó lường, anh nhìn về phía Phúc bá, ông đã đứng bên cạnh anh, bung ô che cho anh, cảm giác dường như vừa trải qua nỗi đau lớn nhất trong đời, bạc môi mỏng hơi nhếch lên cười, nụ cười không thấy đáy mang theo vài phần tàn độc.

Cẩn trọng nhìn anh, Phúc bá mở lời. "Thiếu gia, nên về rồi."

Cúi đầu nhìn một phần khế ước trong tay, Hoắc Minh Long quay đầu, không nói một lời, chỉ thấy lồng ngực anh căng ra, hít vào một hơi sâu, nhìn qua phía Phúc bá, nhìn về phía Lôi, Mị, Ảnh, A Nặc cùng toàn thể những Ám vệ đứng xung quanh, cùng những người vẫn đang ra sức tìm kiếm, chân anh đi động, bước chân thế nhưng lại trở về phía chiếc xe, anh bây giờ giống như loài quái thú mới một giây phút trước còn điên cuồng, căm hận, ra sức hủy diệt mọi thứ, nhưng chỉ một nháy mắt, tất cả những nanh vuốt hung tợn, những cảm xúc dữ dội kia liền thu lại... quá nhanh, nhanh đến mức khiến người ta cảm thấy nguy hiểm, bởi vì ẩn dưới sự yên tĩnh đó là... có lẽ ngay cả nghĩ người ta cũng không muốn nghĩ đến.

Chưa đầy một tháng sau, Thần Long tuyên bố bước một chân vào một ngành mà hoàn toàn không có liên quan tới tài chính, ngành dầu khí, thương vụ thu mua lớn nhất trong lịch sử giao dịch được kí kết. Ngay lập tức, Thần Long trở thành một trong những tập đoàn dầu khí hàng đầu nước Ý sau khi bỏ một số tiền lớn ra để mua lại một trong những 'ông lớn' trong ngành song đang có dấu hiệu xuống dốc.

Đổ một vốn lớn đầu tư vào một ngành mới có phải là bước đi đúng đắn khi bản thân Thần Long đã là một trong, à không là tập đoàn tài chính lớn nhất nước. Mọi người đều bàng hoàng suy nghĩ không biết Tổng giám đốc Thần Long đang suy nghĩ gì? Bước đi mạo hiểm này sẽ thành công hay là thất bại? Mọi người đều dõi mắt chờ mong...

Cùng ngày hôm đó, Ảnh đã nhận được lệnh của Hoắc Minh Long âm thầm lên máy bay đến Trung đông, sớm hơn dự tính ban đầu một năm...

--- Phân cách tuyến cuối cùng của phần 1 ---

Bên này đại dương, giông tố đang rền vang ầm ầm dữ dội, sức bão mãnh liệt như muốn đánh đổ mọi thứ. Nhưng phía bên bờ bên kia, lại là một mảnh nắng vàng ươm như lụa mỏng, ấm áp trải dài, những cuộn sóng xanh rờn như tà áo thiếu nữ khẽ khàng phát vào bờ cát, từng cơn gió mát hây hây. Trên một hòn đảo nơi bờ phía Đông Lăng Vực...

Trong tiếng rì rào của những con sóng và gió biển, bất chợt, âm thanh hô hoán của một người phụ nữ vang lên phá tan không khí nền nã, êm dịu của khung cảnh, tiếng bước chân bịch bịch nặng trĩu tiết lộ cân nặng quá khổ, người đó hồng hộc chạy về phía bờ cát nơi một chiếc dù lớn được dựng lên để nghỉ mát. Chân trước chân sau bước vào bóng mát của chiếc dù, vừa lau mồ hôi người đó vừa thở, mới ngập ngừng nói. "Phu nhân, học học... có một cô gái dạt vào bờ biển..., còn sống, Lăng Lan đã hô hấp nhân tạo cho cô ấy, nhưng là trên người cô gái đó không có giấy tờ tùy thân, nhưng là cái này..." Người phụ nữ vừa nói, vừa lấy ra một chiếc khăn tay.

Dưới tán mát của cây dù, một chiếc ghế dựa được mở ra, người nằm trên ghế là một người phụ nữ rất xinh đẹp, không rõ bao nhiêu tuổi, nhưng đuôi mắt không có nếp nhăn, làn da trắng hồng láng mịn, cơ thể mềm mại không xương, đường cong là lướt đủ khiến cho mọi gã đàn ông mê mẩn, người phụ nữ nhàn nhã nằm trên ghế, bên cạnh có người quạt mát còn có một đĩa trái cây mát lạnh thơm ngon để vừa ngắm cảnh biển vừa thưởng thức.

Giương mặt xinh đẹp của người phụ nữ ấy không chút cảm xúc khi nghe người vừa chạy vào kia nói, mãi đến khi, người đó đem đến một chiếc khăn tay, trên đó lấm tấm màu vàng không rõ là bụi hay phấn, cùng màu đỏ đỏ của tảo biển, người đó nói thêm. "Trên quần áo và trên người cô gái đó lại có thứ này, còn có mang một chiếc nhẫn rất giống với bức vẽ trong phòng phu nhân."

Tức thời gương mặt người phụ nữ biến hóa lớn, trong đôi con ngươi vốn đã trong trẻo giờ đây hoàn toàn là ngạc nhiên và vui mừng khôn xiết, vội vàng ngồi dậy, kéo hỏi người kia. "Con bé... con bé đang ở đâu? mau dẫn ta đến đó... Nhanh!!!"

--- KẾT THÚC PHẦN 1 ---

Spoil: Phần 2: TRUY THÊ _ Kịch bản Mối tình công sở: Thê nô Tổng giám đốc, bán manh thư kí

Chương 96: Lost Heart

Phần 2: TRUY THÊ

Chương 51: Lost heart*.

Ngoài trời mưa lác đác rơi, những giọt mưa trắng trong tinh khiết như những viên pha lê, va vào cửa kính trong suốt, trượt dài rồi lẳng lặng mất hút sau ngạch cửa không ai biết chúng đi đâu, thấm vào đâu, đọng ở đâu, rồi biến mất ở đâu, chỉ thấy sự xuất hiện của chúng báo hiệu cho một mùa hè nữa đã đến. Một năm nữa lại trôi qua, có nhiều thứ đã đổi thay cảnh vật, con người, tất cả dường như bị những con sóng thời gian đánh tan rồi vỡ nát.

Trong không gian lằng đằng mưa rơi nơi trền núi, xuất hiện một chiếc Honda màu đen tuyền hiện vẫn còn chưa xuất hiện trên thị trường, là hàng ưu tiên dùng thử rẽ xuyên qua mưa mà chạy vào trong một tòa biệt thự to lớn phía Tây X thị. Không đợi chiếc xe chạy tới, cửa sắt nặng nề đã sớm mở ra, bánh xe không chút trở ngại, chạy trên làn nước mưa vào trong rồi dừng trước sảnh chờ rộng lớn của căn biệt thự, với kiến trúc mang hơi hướm châu Âu cổ điển xen lẫn những chi tiết với màu sắc hiện đại, phanh hãm lực không nghe thấy âm thanh, cửa trước của xe mở ra, Lôi bước xuống xe, ngay lập tức có người bùng ô che cho anh ấy, bước chân dài duỗi ra liền đã đứng phía trước cửa xe sau, động tác nghiêm cẩn, thành thực mở cửa, người đàn ông ngồi bên trong liền tức thời bước ra, Phúc bá ngay lập tức tiến tới bùng chiếc ô che cho anh.

Hôm nay trời cũng mưa, chỉ khác là trời không đen âm u xám xịt như báo hiệu cơn bão sắp tới, cũng không có tiếng sấm rền vang một góc trời thỉnh thoảng lóe lên chớp nhoáng ánh sáng bạc lạnh lẽo, cũng không có những cơn giông lốc cuộn cuộn như bàn tay khổng lồ càn quét như muốn quật ngã mọi thứ. Hôm nay chỉ là một cơn mưa đơn giản nhẹ nhàng, gió cũng chỉ thổi hây hây đem giọt mưa kéo lệch, âm thanh tí tách êm dịu, như bàn tay ai đang khẽ khàng những nốt đàn, dưới làn mưa dịu dàng người ta cảm thấy dường như lòng mình cũng nhẹ nhàng theo.

Nhưng không phải ai cũng thích những cơn mưa...

Một đôi mắt lam âm trầm nhìn từng dòng nước đang quần quít dưới chân mình, một chút Hoắc Minh Long cũng không cảm thấy vui vẻ, ba năm rồi, ngần ấy thời gian dường như nhìn lại đều trống rỗng, không rõ cảm giác mình đã trải qua như thế nào, cảm nhận cũng chỉ thấy một mảng đen mờ mịt, không vui, không buồn, không có kỉ niệm, những gì lưu lại trong đầu chỉ là trí nhớ, chỉ nhớ những thứ cần nhớ còn lại đều trống rỗng và mờ mịt, nhiều lúc tưởng chừng như chưa hề trải qua.

Nhìn làn mưa, Hoắc Minh Long lại nhìn Phúc bá, mũi người thấy mùi đất ẩm ướt, tai nghe thấy tiếng mưa rơi lách tách, cảm giác không thoải mái dâng lên, nó khiến anh nhớ về một ngày mưa tầm tã, anh liền không chút chần chừ bước vào trong, quần gia liền vội bước theo không quên phân phó người hầu chuẩn bị thức ăn cùng với nước ấm để anh có thể tắm rửa, khỏe mắt ông liếc nhìn về phía chiếc đồng hồ quả lắc. "Đình đông đình." Quả nhiên đúng 6h, vẫn đều đặn như vậy, trong lòng ông khỏi âm thầm cảm thấy một trận đau lòng.

Từ trước khi Tiểu gia sinh ra, ông đã là quản gia của nơi này, Hoắc Trạch sớm đã là nhà của ông cùng ông sống gần một nửa đời người, ông không có vợ, sinh ra là trẻ mồ côi được Hoắc gia mua lại rồi huấn luyện để trở thành quản gia, ông sớm đã xem nơi đây là gia đình của mình, những chủ nhân, những người làm của ngôi nhà chính là người thân của ông. Mắt ông đã nhìn thấy những giây phút hạnh phúc nhất, vui vẻ nhất trong ngôi nhà này, cũng nhìn thấy những khi cô đơn và trống trải nhất, nhưng chưa bao giờ ông cảm thấy nơi này lại hiu quạnh và vắng vẻ như thế này.

Nhìn theo bước chân của Hoắc Minh Long đi vào phòng khách, tức thời liền có ba bóng dáng nhỏ nhoi như cục bông chạy ra và vào chân anh lẫn lộn vài vòng rồi mới nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh ngồi dưới đất, hào hứng lễ lễ chào hỏi vài tiếng với anh, coi như chào hỏi, chúng là ba con chó nhỏ giống pomeranian, con của Tiểu Tiểu, đã được hơn hai tuổi. Vì Tiểu Tiểu hơn mười tuổi mới có mang, lại sinh ra hoàn hảo ba con chó nhỏ, trải qua một lần thai nghén nó cũng yếu dần, liên tục phải tiêm thuốc một đoạn thời gian, vào mùa đông năm trước liền ra đi, bỏ lại ba con chó nhỏ ngây ngô.

Chúng nó không biết nỗi đau mất đi người thân, suốt ngày chỉ biết ăn rồi ngủ, ngày ngày đúng 6h lại chân nhỏ chân lớn chạy ra chào mừng anh như cách Tiểu Tiểu vẫn làm trước đây cùng với Tiểu Thiên, giống như một thói quen. Chỉ là chúng không biết, thực ra mẹ mình vốn không phải chờ mỗi mình Hoắc Minh Long, mà còn là chờ anh sẽ mang một người khác quay trở về. Nhưng sức khỏe nó không cho phép nó thực hiện ước nguyện đó...

Ngày đông, Tiểu Tiểu ra đi, một thứ gì đó liên quan đến Tiểu Thiên lại biến mất trước mắt anh. Suốt ba năm, anh kiên trì duy trì tất cả mọi thứ như trước đây từ quần áo, giày dép cho đến những thứ nhỏ nhặt nhất, tỷ như bàn chải đánh răng trong phòng tắm, hoặc đôi dép bông đi trong nhà của nhóc con, tất cả đều được giữ nguyên không ai được dời đổi. Mỗi ngày, đều đặn 6 giờ anh liền trở về, cảm giác như có thể chờ được ai đó sẽ bước ra tươi cười niềm nở với mình, tiếp đón mình, hoặc đứng trong nhà bếp nấu những món ăn ngon cho mình ăn, nhưng mỗi ngày, chỉ có ông quản gia già đứng ở sảnh chờ đón anh.

Những ngày đầu, giống như Hoắc Minh Long vẫn không quen được cảm giác thiếu thốn trống trải, bản năng mỗi ngày, trở về đều đi xung quanh Hoắc Trạch, đi qua tất cả căn phòng, đi hết vườn hoa, tìm kiếm mọi góc ngách, giống như anh đang cùng Tiểu Thiên chơi trò chơi trốn tìm, chỉ cần anh có thể tìm ra được nhóc con, như vậy nhóc con sẽ không như vậy biến mất trong cuộc sống của anh, sẽ không một lời từ biệt mà rời khỏi anh, cũng không dùng phương pháp đột ngột như vậy mà ra đi, nhưng mỗi lần như vậy, hết lần này đến lần khác, nhóc con đều không xuất hiện trước mặt anh, mà tàn nhẫn hơn, có lẽ sẽ vĩnh viễn không...

Có lần Phúc bá nhìn thấy anh ngồi bần thần trong thư phòng xem lại những trang sách, những cuốn vở, những bài học mà anh từng tự mình dạy cho Tiểu Thiên. Gương mặt anh khi ấy đều tràn đầy ôn nhu, bàn tay cẩn thận vuốt ve từng con chữ, ánh mắt anh nhìn cũng vô cùng dịu dàng, chỉ có nhìn vào trong đôi mắt lam kia, người ta mới nhìn thấy nội tâm anh có bao nhiêu giằng xé.

Cũng có những ngày cuối tuần, anh không đến công ty làm việc, anh lại nhàn chán đi ra vườn hoa, Phúc Bá từng nhìn thấy anh, ngồi thất thần bên bàn ghế đá, lặng lẽ nhìn chiếc xích đu mà trước nay Tiểu Thư thường hay ngồi, mỗi lần một cơn gió lao xao thổi đến, chiếc xích đu hơi bay lên, ông dường như nhìn thấy bạc môi mỏng hơi nâng lên nụ cười, nhưng rất nhanh, ông nhận ra nụ cười ấy có bao nhiêu chua xót.

Phòng bếp Hoắc Trạch từ lâu với Hoắc Minh Long đã trở thành một nơi lạnh lẽo, không phải không có ai nấu ăn, mà bởi thiếu đi bóng dáng nhỏ bé vẫn hay thường nấu ăn cho anh, bữa ăn cũng trở nên trống trải, thảnh thơi giống như thói quen, khi ăn một món gì đó thân thuộc, anh lại không nhận được quay sang bên cạnh nhìn vị trí trống trải vốn là của Tiểu Thiên, bạc môi mỏng nhấp nháy như muốn nói điều gì đó, nhưng lại nói không ra lời. Nhà bếp không biết từ bao giờ đã thôi làm trứng muối, có lẽ vì mỗi lần bát cháo trắng trứng muối được dọn ra, anh đều nhìn chằm chằm nó một hồi lâu, mãi đến khi cháo trong bát đều đã nguội lạnh mới bắt đầu ăn, tốc độ cũng rất chậm, như không nỡ và cuối cùng bao giờ cũng chừa lại một nửa trứng muối...

Có nhiều lúc Phúc bá hi vọng giá như Tiểu Thư sẽ không xuất hiện trong cuộc sống của Thiếu gia, nhưng khi suy nghĩ đó vừa hiện ra, ông lại không có dũng khí giữ nó trong đầu, bởi vì hơn ai hết vì sự xuất hiện của Tiểu Thư, thiếu gia mới có những giây phút vui vẻ, mười năm cùng thiếu gia sống trong Hoắc Trạch là mười năm cô mang đến cho anh nụ cười. Bây giờ điều ông mong muốn nhất lúc này là giá như có một phép màu, có thể có điều gì đó điều kì sẽ mang Tiểu Thư trở về bên cạnh thiếu gia.

Ngoài trời không biết từ lúc nào đêm đã về khuya, Hoắc Minh Long đã trở về phòng ngủ của mình, Phúc bá được anh gọi đến căn dặn điều gì đó, trước khi bước ra khỏi phòng ông liền thuận tay tắt đèn và bật máy nghe nhạc lên rồi đóng cửa.

Bên trong, dưới ánh đèn ngủ vàng leo lét, trong không khí yên tĩnh, giai điệu của bài hát Lost Heart* không lời vang lên, âm thanh của tiếng đàn piano và violon hòa quyện vào nhau như đôi vũ công đang khiêu vũ, quán quýt, du dương, êm tai như rót mật, như muốn đưa người ta vào giấc ngủ vĩnh hằng.

" Trái tim trong lồng ngực vẫn còn đang đập từng hồi,

nhưng bản thân không cảm nhận được một lần nhịp sống.

Không khóc,

không đau,

không buồn,

không còn cảm xúc, hóa ra trái tim thật sự đã đánh mất từ đâu."

Bài hát buồn trong đêm thanh không vắng vắng bên tai như lan ra đến vô tận...

-

Bên kia thế giới, trong một căn phòng ngủ to lớn với kiến trúc hiện đại mới mẻ, trên chiếc giường rộng lớn, một bóng dáng ai đó đang nằm say giấc ngủ, dường như trong mơ cô gái kia vẫn không tài nào yên giấc, cô nằm trần trọc, đôi hàng chân mày nhíu chặt, môi đỏ như son mím chặt rồi nhấp nháy như muốn nói lời gì đó, trong tiếng vọng mị thêu thảo, người ta cơ hồ nghe cô nói. " Thiên sứ, mắt xanh..."

(Còn tiếp)

P/s: Tác giả không viết ngược được nên qua loa vậy nhen, tuần sau tác giả chạy deadline, hết tuần sau sẽ có chương mới, Pái pai..

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Dưỡng Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Chương 51.2

" Cách." Âm thanh cánh cửa của Phúc bá vừa đóng lại, người đàn ông nằm trên giường kia tưởng chừng đã chìm vào giai điệu của bài tình ca buồn mà thiếp đi, thì mí mắt lại chậm chạp mở ra, trong đôi con ngươi lam rảo hoảng, một chút cũng không giống như người vừa tỉnh giấc, hoặc chính là anh vẫn chưa hề ngủ.

Ngoài trời trăng đã lên cao, cơn mưa đã sớm tạnh từ khi nào, để lại một nền trời đêm trong vắt, vì sao lấp lánh như những viên kim cương đặt trong lồng kính nổi bật trên nền nhung đen, ánh sáng lấp lánh rực rỡ xinh đẹp của chúng thật giống với đôi mắt của nhóc con, bàn tay vô thức tìm đến chiếc nhẫn anh mang trước ngực, lặng lẽ hít vào một hơi thật sâu kiềm nén cảm giác khó chịu đang dâng lên trong lồng ngực, nhưng một chút cũng cảm thấy trống trải, một chút cũng cảm thấy thực mơ hồ, giống như bên trong không có tim, không có phổi, cái gì cũng không có, cái gì cũng thiếu thốn. Cảm giác bức bối

đến cực điểm, vô vị đến cực điểm.

Giống như sống chỉ cần có lí trí, mà không có cảm xúc...

Bây giờ, nhắm mắt lại, tưởng chừng bên tai lại nghe thấy giọng nói ngọt ngào của nhóc con, hình bóng bé nhỏ kia lại hiện ra trong tâm trí anh, mỗi nụ cười, mỗi cái nhăn mày, mỗi động tác ngây ngô đáng yêu lại xuất hiện như đang thử thách sức chịu đựng, hoặc đang giày vò anh, nhưng khi anh chìm vào giấc ngủ, dáng hình đó lại biến mất, ngay cả trong lúc ngủ cũng cảm thấy hụt hẫng. Ba năm qua nhóc con chưa từng xuất hiện trong giấc mơ của anh, chưa từng gặp lại anh, nhiều lúc cảm thấy, ngay cả trong mơ, anh cũng không thể nào chạm đến được nhóc con, như vậy xa...

Có thể mọi người chung quanh anh chưa một lần nói ra, nhưng mỗi khi anh nhìn Phúc Bá, nhìn Lôi, nhìn Mị, nhìn A Nặc, nhìn Ảnh, anh thấy được trong đôi mắt họ không rõ là thương hại, hay là đau lòng thay cho anh, có nhiều lúc anh thấy như ai đó muốn khuyên anh nên từ bỏ, nhưng họ lại không biết nói anh từ bỏ gì, từ bỏ trái tim hay từ bỏ niềm tin, dường như hai điều đó đều giống nhau cả. Vậy mà đến bây giờ vẫn chưa anh mở lời với anh, có lẽ họ hiểu, có một số người, một số thứ gì đó trên đời này vốn không thể như thế dễ dàng quên đi, hoặc vĩnh viễn cũng không thể quên.

Giống như một phần Khế ước anh đang mang vậy, mỗi lần chạm vào nó, cảm giác trái tim trống rỗng lạnh lẽo lại dường như ám áp, đầy tràn, như cảm thấy được Tiểu Thiên, giống như nhóc con đang ở một nơi nào đó rất xa, rất xa, chờ anh tìm thấy...

"Đình..." Chiếc điện thoại đầu giường bất chợt rung lên với âm thanh của tin nhắn, người gửi đến là Mặc Tư Di. (Tác giả: Ai nhớ đồng chí này không nè?)

"Ngày mai thư kí mà tôi đã giới thiệu sẽ đến. Tôi mang bầu trời nhỏ đến với anh, nói xem nên hậu tạ tôi thế nào?"

"..." Hoắc Minh Long đọc tin nhắn, có vẻ không hiểu cậu ta đang nói cái gì liền hơi chần chờ, vừa định nhắn tin hỏi rõ thì bên đầu bên kia lại truyền đến một tin nhắn nữa.

"Lương tâm tác giả không cho phép tiết lộ nội dung truyện."

Sau đó thì giống như không muốn nói thêm, hoặc có ý định giải thích điều gì với anh, chấm xanh thể hiện tài khoản của cậu ta đã tắt ngấm, mục đích tin nhắn chính xác là để anh đợi. Nhưng này là rõ ràng muốn làm anh phải tò mò, đáng tiếc là ngay cả một chút hứng thú anh cũng không có, hoặc nói đúng hơn dường như không còn hứng thú với điều gì. Chỉ là nghĩ đến tính cách này, có phải vì giao du với Một Thắng Vũ cái người cực kì phiền phức kia quá nhiều, nên cũng dần bị nhiễm tính cách của anh ta rồi không?

Cho nên anh không chút vương bận nhắm mắt lại, ép buộc bản thân chìm vào giấc ngủ...

--- Phân cách tuyến Tác giả là mẹ ruột ---

Thành phố X thị, 5h rưỡi sáng, trời vẫn còn đen xém, chân trời chỉ mới hơi hừng sáng, giữa những ngôi nhà cao tầng mới xây cao ngất, dường như không ai thấy được những ánh sáng của buổi minh kia. Nhất là khu dân cư cũ với những dãy nhà xám xịt, thấp bé, nhà cửa ít nhất cũng đã hơn 40 năm chưa xây mới, nhưng đây lại là nơi ở của rất nhiều người, chỉ trừ căn chung cư cuối cùng nằm sâu nhất. Không ai dám vào đó thuê nhà, ngoài bà chủ nhà 1 tháng đến một lần ra, dường như không ai ở đó, bởi vì người ta đồn đãi, nơi đó có ma, ban đêm đều nghe thấy âm thanh của tiếng dao mài kín mít.

Chỉ là thời buổi kinh tế khó khăn, thị trường bất động sản nổi lên như điều gặp gió, nhưng nhà cửa hiện đại tươi mới kia, lại không dành cho những người có thu nhập thấp, bởi vậy muốn tìm một căn nhà trọ tươm tất ở thành phố này không dễ, vài ngày trước, không biết vì có gì mà có người đã dọn vào tòa chung cư kia ở, nghe đâu còn là một cô gái, chỉ là từ ngày đó đến nay vẫn chưa thấy cô gái đó xuất hiện bao giờ, thần bí như vậy, thật lại có vẻ phù hợp với nơi này.

Sáng sớm trời đã mưa rào lất phất, trong căn nhà trọ có phần tối tăm âm u bất thành linh vang lên tiếng chuông báo thức "RENG... RENG..." Một bàn tay trắng nõn xinh đẹp vươn ra từ trong ổ chăn, sờ soạng lung tung trên tủ đầu giường rồi bất thành linh đập tay thật mạnh vào phía trên chiếc đồng hồ, tiếng chuông nhất thời dừng lại. Người nằm trên giường nhỏ cựa quậy thân thể rồi ngồi dậy, trước sau đem chân bông xoắn lên, chỉ cần vài động tác đơn giản đã đem nó gấp lại ngay ngắn.

Bây giờ cô mới bước chân xuống giường, đem cốc nước trên bàn uống một ngụm, mơ mơ màng màng bước vào phòng tắm, trước gương, nghiêm túc đánh răng rửa mặt, sau đó cởi bỏ quần áo, xả vòi sen, tắm rửa kĩ càng, sạch sẽ. Với tay lấy váy áo đã sớm chuẩn bị sẵn từ tối hôm qua mặc vào, lại cẩn thận chỉnh trang trên dưới, trái phải, trước sau xong xuôi. Nhìn mình một bộ dáng đúng ý trong gương, cô mới quay người bước ra ngoài.

Nhìn qua cửa sổ thấy trời đã sáng rõ, ánh sáng của một ngày mới rọi vào trong căn phòng xua đi bớt cảm giác tối tăm âm u, bước chân cô liền đi về phía bàn trà nhỏ gần đó, trên bàn là một chiếc cặp táp công sở điển hình, cũng không ít hồ sơ mà cô đã chuẩn bị sẵn. Ngồi xuống ghế nhỏ, đem những thứ kia kiểm tra lại một lần kĩ lưỡng đề phòng thiếu sót, mới để chúng vào trong cặp táp, chỉ chừa lại một tờ giấy duy nhất, trên đó đề bốn chữ lớn "Thư Mời Nhận Việc." Bên dưới là.

"Người nhận việc: Mặc Thi Y

Chức vụ: Thư Kí Tổng giám đốc.

Làm việc tại: Tầng 80, văn phòng tổng tập đoàn Thần Long..."

--- Màn tâm sự mỏng

Tác giả: Đầu năm nay làm tác giả còn bị nhân vật cướp lời thoại, thật là bi đát.

Tư Tư: Cô là ai?

Tác giả: Ta là mẹ đồng chí.

Tư Tư: ???

Tác giả: Chẳng nào rảnh ta lại viết tí truyện của đồng chí ha ha ha...

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Đường Thê Chi Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Bắt Đầu Lại.

Nằm phía Tây đại lộ Bắc Nam - con đường đẹp nhất cũng sầm uất nhất nước Y, là quảng trường Thắng Hưng, nó cũng là quảng trường có diện tích lớn nhất nước, cũng là quảng trường lớn nhất trong tất cả các nước trong khu vực, được xây dựng để tưởng niệm trận chiến thắng oanh liệt, đồng thời cũng là cao thượng của người dân nước Y trong thế chiến thứ 2, vừa là trung tâm X thị, vừa có ý nghĩa không nhỏ. Chỉ là dự án xây nơi này lại do duy nhất một tập đoàn chi trả. Tám năm trước, đây cũng là địa phương chứng kiến một sự kiện có thể nói là vô cùng trọng đại trong nền kinh tế nước Y nói chung, cũng là dư chấn không nhỏ đến nền kinh tế khu vực. Tập đoàn Thần Long xuất hiện, tính đến nay chưa đầy một thập kỉ với sự phát triển vượt bậc khiến cho nhiều tập đoàn khác phải một phen khốn đốn, thậm chí có người còn so đó như 'giai đoạn phát triển thần kì của Nhật bản' nhiều năm về trước, mà còn muốn nhanh hơn.

Nằm sừng sững bên cạnh quảng trường Thắng Hưng chính là tổng công ty Thần Long, tổng bộ của Tập Đoàn Thần Long, là tòa nhà cao nhất X thị, nơi làm việc của đại bộ phận nhân viên trong tập đoàn, dưới sự điều hành của tổng công ty, là hệ thống ngân hàng trải dài khắp nước, cùng với một số công ty con, như xây dựng, du lịch, luật... trực thuộc, hoặc liên doanh với tập đoàn khác, tiêu biểu là khu Hải Thần. Có thể nói, bàn tay lớn của ông chủ tập đoàn đã sớm vươn ra khắp mọi nơi, đâu đâu cũng thấy sản nghiệp của Thần Long, ông chủ tập đoàn cũng đã sớm trở thành thần tượng của thế hệ trẻ, đặc biệt là khi chân chính người này từng xuất hiện trước mắt mọi người, còn là một người cực kì trẻ tuổi, không là thành viên của một gia tộc lớn nào, giống như tiếp thêm động lực cho thanh niên nước Y càng phấn đấu cố gắng hơn.

Bây giờ đã là 7 giờ 45 phút sáng, trước cổng công ty mọi người ra ào ồ đều đã thừa thốt, sở dĩ là 'đã' bởi vì tuy rằng thời gian bắt đầu làm việc của công ty là 8h, nhưng với khối lượng công việc không nhiều, nhưng đòi hỏi sự cẩn thận cao, cùng với hoạt động trí não, chỉ cần sai một con số cũng đem đến hậu quả vài chục triệu Y tệ. Nhưng chính sách đãi ngộ của công ty rất cao, ngoài lương còn có tiền thưởng, tiền hoa hồng, môi trường làm việc nghiêm túc, đặc biệt là cơ hội tìm hiểu công việc, tập huấn, học hỏi thêm kinh nghiệm, dù cho bản thân sau này có phạm phải sai lầm đến mức nghi việc, một nhân viên từ Thần Long đi ra, không khác nào sinh viên tốt nghiệp từ một trường đại học danh tiếng cả.

Cho nên phần lớn mọi người đều ra sức vì công ty làm việc, buổi sáng cũng không ngại tranh thủ thời gian đi sớm một chút.

Lúc Mạc Thi Y bước vào cổng lớn của công ty, sảnh trước đều đã vắng vẻ, mọi người giờ phút này đều đã ngồi trong văn phòng bắt đầu công việc, hôm nay là ngày đầu tiên cô đi làm, hiển nhiên không khỏi giật mình trước cảnh này, không ngờ là mọi người lại siêng năng làm việc như vậy. Nhìn đồng hồ trên tay, dần xuống hồi hộp trong lòng, đầu gối hôm nay đến đây chính là một thử thách, tuy đối với công việc đều rất mới mẻ, thời gian thu xếp cũng có phần gấp rút, nhưng đã quyết định thì phải có dũng khí thực hiện. Nghĩ lại bây giờ là một thân một mình đến nước Y, phải đi làm để có chi phí xoay sở cuộc sống, cô đứng là có chút không biết phải nên làm sao.

Bàn tay lặng lẽ tìm đến chiếc nhẫn bản thân đeo trên cổ, nhớ đến những lời Mạc Tư Di dặn dò. "Thi Y, 15 năm kí ức của em không phải ở đây."

Quay đầu nhìn vào trong công ty, Mạc Thi Y mới lặng lẽ từ trong góc tối bước ra, cô đã đến đây từ sớm, một đường từ chỗ trọ đến đây chưa đầy 10 phút, hơn nữa đường đi chỉ có một mình cô biết, cô cũng không hiểu vì sao mình tìm ra được con đường này, nhưng rất nhanh liền tới. Nhìn vào camera quan sát đặt phía trên lối vào, dường như cô cảm thấy ai đó đang thông qua camera nhìn mình liền cấp lại một ánh mắt mới bước vào trong.

Đem khẩu trang trên mặt kéo xuống, cẩn thận chỉnh chu lại mái tóc, đeo vào một cặp kính to tròn, kéo kéo vạt váy, giày cao gót liền đạp lên sàn gạch, lạch cạch nhịp nhàng từ phía ngoài đi vào.

Tầng trệt của tòa nhà nằm hướng ra phía đại lộ Bắc Nam, được chia ra làm hai phần, phần thứ nhất là sảnh lớn, diện tích bằng với phòng đãi tiệc cao cấp trong khu Thần Mạc, phần còn lại là nơi làm việc của những nhân viên hậu cần trong công ty. Ranh giới hai nơi được đánh dấu bằng bàn tiếp tân, cũng là nơi nhân viên nhận thẻ để quẹt thang máy lên tầng làm việc của mình, xung quanh sảnh lớn là gần mười thang máy cỡ lớn, có thể cùng lúc vận chuyển từ 80 đến 100 người. Trần nhà rộng, thông đến tầng ba, phía trên được lợp kính phản nhiệt, cho nên không cần điều hòa không khí ở đây cũng mát mẻ.

Giờ này mới bước vào đến công ty, tám chín phần đều là người bị kẹt xe mà đến hơi muộn, người nào người nấy đều tất bật, lại quây tiếp tân nhận thẻ rồi bước vội vào thang máy, cô nhân viên tiếp tân cũng làm việc rất nhanh chóng, nhận thẻ nhân viên, kiểm tra, rồi đưa cho họ thẻ trả lại, không quên nở một nụ cười và chúc họ có một ngày làm việc hiệu quả.

Giữa không khí có phần vội vã ấy, tiếng bước chân của Mạc Thi Y không lớn, cũng không có chút gấp rút, nhưng khoảnh khắc cô bước vào, mọi ánh mắt đều nhất thời nhìn về phía bóng dáng nhỏ nhắn mặc trang phục công sở điển hình là cô.

Mọi người trong công ty đều sớm biết, tổng thư kí Lôi sắp tới sẽ vắng mặt ở công ty một đoạn thời gian vì lí do gia đình, cũng biết là sẽ có một người đến thay, tất nhiên cũng chỉ là thay một phần công việc, vì bản thân Lôi tuy không đến công ty, nhưng vẫn có không ít vấn đề cần anh ta giải quyết trước khi đưa lên tổng giám đốc, mà khối lượng công việc khổng lồ đó, hai mươi người nhân viên bình thường hợp lại làm cũng không kịp anh ta, huống chi là một người lần đầu đến công ty, nghĩ tới chín phần mười đều là chờ người người mới làm việc như thế nào rồi mới tính tiếp. Trong mắt những nhân viên làm việc ở Thần Long, nếu tổng giám đốc là nhân vật vương giả cao quý không với tới, không nhìn thấy được, thì Lôi chính là đại thần* chỉ có thể nhìn thấy nhưng làm thế nào cũng không tiếp cận được. Cách làm việc của anh ta vừa rạch ròi, vừa nghiêm khắc, tốc độ nhanh khủng khiếp, khó mà có gì sơ xuất có thể qua được mắt anh ta, khiến mọi người vừa ghen tị vừa kính nể.

(*): Ý ở đây là quan lớn.

Chính là người mới chắc chắn chín phần mười phải qua được con mắt của Lôi, nhân vật nào có thể là hạt cát lọt qua được con mắt của đại thần? Mọi người cũng thầm tiên đoán xem, không biết người mới này đáng về sẽ như thế nào? Là một người đàn ông hay là một người phụ nữ? Trẻ trung hay già dặn? Là người nước ngoài hay là người nước Ý? Cho nên mấy ngày trước khi nhắc tới vấn đề này đã có đoạn đối thoại sau.

Nhân viên A: Tôi nghĩ người đến là một người đàn ông.

Nhân viên B: Vì sao? Nghĩ tới, trong phòng làm việc lại có một em chân dài đi qua đi lại không phải có tinh thần hơn sao?

Nhân viên C: Anh nghĩ có sinh vật giống cái nào có thể vào phòng boss đại được sao? Còn không nhớ cô Lý vì sao bị đuổi, bây giờ tôi thấy cô ta làm việc trong hộp đêm nào đấy.

Nhân viên A: Nếu không phải ba năm trước có tin đồn tổng giám đốc có bạn gái, thực sự tôi đã nghĩ tổng giám đốc...

Nhân viên D: Phi phi phi... tổng giám đốc người ta chung thủy, không thích cái gì dung chi tục phấn, còn không nghe người ta nói người kia cực kì xinh đẹp sao?

Nhân viên E (* Nói với nhân viên D): Haiz... người như tổng giám đốc thật khiến chị em chúng mình...

Nhân viên A: Tôi đoán người mới hẳn là một người đàn ông, khoảng chừng 40 tuổi đại loại, một dạng điển hình như Boss Lôi, chỉ có điều là không thể đem ra so sánh với anh ấy được.

Một phòng mấy người nhất tề đồng ý, cảm thấy cái này đoán chắc đúng rồi.

Bây giờ người mới chân chính xuất hiện trước mặt mọi người lại khiến cho họ một trận ngây ngốc, cái gì đàn ông, cái gì trung niên, cái gì khí chất Boss Lôi, sai trái hết. Cái này rõ ràng..

"Chào chị, em là thư kí mới của tổng giám đốc - Mạc Thi Y, chị kiểm tra thẻ nhân viên giúp em."

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Dưỡng Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Chương 52.2

Lúc này trên tầng cao nhất của Tập đoàn Thần Long, một người lặng lẽ liếc nhìn đồng hồ, 15 phút nữa là bắt đầu thời gian làm việc, lại nhìn vào màn hình quan sát tầng trệt, thấy rõ có một người từ góc khuất bước vào, thân thủ nhanh nhẹn không giống như là nhân viên công chức bình thường, mặc dù trên người là trang phục công sở đơn giản, cũng không nhìn thấy mặt, nhưng có một điều rõ ràng là người này dường như phát hiện hành động quan sát của anh, thân thể quá mức linh mẫn, giác quan lại nhạy bén... nghĩ đến tin nhắn của Mạc Tư Di tới qua, trong lòng Hoắc Minh Long cơ hồ dâng lên một tầng nghi vấn. Người này là thư kí mới của anh sao? Là người do cậu ta gửi tới? Nhưng thân thủ bậc này, liếc mắt cũng thấy chắc chắn không thua một Âm vệ. Tuy thiếu niên này có phần khó đoán, nhưng cơ hồ không khiến anh đề phòng..

Nhớ đến nội tin nhắn của cậu ta, trái tim trong lồng ngực lâu ngày không còn cảm giác, chợt nhói, Hoắc Minh Long tắt màn hình quan sát, đóng máy vì tính lại, dường như có thứ gì đó ấm nóng trong ngực, tay vươn vào trong cổ áo, lấy ra chiếc nhẫn bạch kim phản chiếu ánh sáng bạc, sự lạnh lẽo của nó suốt ba năm qua đem con mãnh thú điên cuồng khát máu bên trong anh dẫn lại, chỉ cần còn có nó trong lồng ngực, anh sẽ tin tưởng Tiểu Thiên vẫn còn tồn tại, giống như nhóc con vẫn hiện hữu trong lòng anh, ôm ấp hi vọng nhỏ nhoi đó để tiếp tục từng ngày.

Không biết từ lúc nào anh đã đứng sát cửa sổ, kính cửa một chiều cho phép anh nhìn ra bên ngoài, nhưng lại không thể để bên ngoài nhìn vào trong, giống như bản thân đứng bên ngoài thế giới, có thể nhìn thấy, có thể chạm đến, nhưng không tài nào hòa nhập được...

=====Phân cách tuyến Gặp nhau đường hầy còn dài

Yêu nhau còn phải tháng ngày gian truân=====

Bên dưới tầng trệt...

"Chào chị, em là thư kí mới của tổng giám đốc - Mạc Thi Y, nhờ chị kiểm tra thẻ nhân viên giúp em." Vừa nói xong, cô gái liền nở một nụ cười thân thiện với nhân viên tiếp tân. Giọng nói của cô không rõ là ngọt ngào, hay là êm tai, hay là dịu dàng, cũng có thể là ôn nhu, người ta chỉ biết cảm thán giọng hay, nhưng lại không biết diễn tả nó như thế nào. Hiện ra trước mắt nữ tiếp tân, là một gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn, rõ ràng đã 18 tuổi, nhưng làn da vẫn trắng trẻo mịn màng như búng ra sữa, không nhìn thấy lỗ chân lông, hơn nữa còn phơn phớt hồng, giống như một cái bánh bao ngọt mềm mại, nhún nhún, làm cho người khác vừa muốn hung hăng cắn một ngụm vừa muốn dịu dàng vuốt ve. Chính là cảm giác non nớt như em gái nhỏ, đáng người mạnh mẽ, đường cong lại là lút, rõ ràng trên người là mặc một bộ công sở điển hình, cũng hơi kín đáo, nhưng này phía trước phía sau đều khiến đám nhân viên nữ đang ở đó một phen ghen tị.

Mà đáng ghét nhất là gương mặt cô gái còn quá mức thu hút người khác, không một chút phần son trang điểm, nhưng này vẫn trán vừa vắn trắng trẻo, mịn màng, này hai đôi gò má phần hồng tự nhiên xinh đẹp, một cái mũi khéo léo tinh xảo, này chân mày mảnh cong cong như lá liễu, đáng nói nhất chính là đôi mắt và bờ môi của cô kia. Nếu đem ra so sánh với những người mẫu quảng cáo trang điểm, mi giả, mascara, hay những loại kính áp tròng, đều không so ra được với đôi mắt của cô gái này, đôi mi vừa dài vừa rừ xuống, với một độ cong vừa phải đem đôi mắt to tròn lúng liếng như trở nên sáng hơn, đôi con ngươi đen nhưng lại trong, dường như nhìn vào đôi mắt ấy, người ta có thể thấy được cả một khoảng không mênh mông, nhưng lại rõ ràng, cảm giác trước sự tinh khiết mà bất kì sự dối trá nào đối mặt với nó đều không qua được.

Nếu phụ nữ đều sở hữu một đôi môi như cô gái này, hẳn họ sẽ không cần dùng son hay phẫu thuật thẩm mỹ nữa, sắc môi không những hồng nhuận mà còn thủy nộn, phồng vừa phải, căng vừa phải, đỏ vừa phải, mà vừa phải chính là điều mọi người hướng tới, cảm giác như vừa mềm mại vừa ngon ngọt, giống hệt trái cây vừa chín mọng, ấn vào sẽ chảy nước ngọt, chỉ đơn giản mấy môi thôi cũng đã khiến người ta cảm thấy, cổ họng khô khốc, bỗng có cảm giác khát nước. Mà khi cô cười lên, đôi môi lại hé mở giống như nụ hoa nhẹ nhàng e ấp, bất chợt nở ra nụ cười, khiến cho mọi người đều cảm thấy một trận xuân phong.

Ngay cả phụ nữ cũng khó kiềm lòng được.

Làm tiếp tân ở đây đã gần được 6 năm, loại phụ nữ nào mà nhân viên tiếp tân kia chưa trải qua, nhất là mấy cô gái dựa vào vẻ ngoài xinh đẹp giả làm người yêu tổng giám đốc gặp người, có người là minh tinh nổi tiếng, có người là thiên kim tiểu thư, dường như đã luyện thành quen, đối với người đẹp đều thái độ phải có, có vẻ ngoài ưa nhìn đến mấy cũng chỉ liếc mắt một hai lần rồi không còn hứng thú nữa, nhưng cô thư kí mới này lại khác, ngay cả người đã quen với việc nhìn người đẹp của nhân viên tiếp tân cũng cảm thấy một trận ngây ngẩn.

Thật sự là quá đẹp...

Chỉ là bản chất công việc, ngoài việc chai lì với sắc đẹp ra, khả năng tiếp nhận thẻ kiểm tra của cô ta cũng đã thành thói quen, ngay cả khi bản thân vẫn còn đang trong cơn mê man, vẫn có thể thành thực tiếp thẻ nhân viên quét rồi đem trả lại không quên đáp một câu hướng dẫn. "Phòng tổng giám đốc ở tầng cao nhất, số 3." Nói xong liền có chút ngáy ra, lại nhìn lại màn hình máy tính hiển thị thông tin nhân viên, nhìn đến năm chữ "Thư kí tổng giám đốc" nữ nhân viên mới giật mình, đưa ánh mắt nhìn sang phía thang máy số 3, thấy cô đã bước vào trong và cửa vừa lúc đóng lại, cô ta chỉ kịp hô lên. "Khoan đi..." Nhưng đáng tiếc đã muộn.

Không khí tầng trệt tức thời bùng hẳn lên, mọi người lúc này mới hồi hồn, liền chạy vội về phía bàn tiếp tân, không phải vì muốn nhanh chóng được quét thẻ, mà trầm miệng một lời hỏi nhân viên nữ kia. "CÔ ẤY LÀ THƯ KÍ MỚI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC!!!"

Đáp lại chính là cái gật đầu chắc chắn.

Chưa đầy năm phút sau trên trang web nhân viên công ty, hot search chính là. "Thư kí mới của Boss đại là siêu cấp mỹ nữ?"

Cùng lúc ấy, trong một phòng ban nào đó, một nhân viên nam vừa thắng vài chục ngàn Y tệ, trước cảm giác không thể tin được của đồng nghiệp.

Lại nói, mỗi ngày nhân viên công ty đều phải thực hiện quét thẻ ở quầy tiếp tân ngoài lí do bảo mật không để người ngoài trà trộn vào ra, điểm danh những nhân viên vắng mặt, quản lí thời gian và giờ giấc làm việc, hơn nữa dựa vào thẻ nhân viên được cung cấp có thể biết được thông tin người đó, nhưng sau khi đưa thẻ kiểm tra xong, xác nhận liền đưa trở lại, không có ai ngoài tiếp tân được tiếp cận với thông tin nhân viên, phòng việc có người muốn ăn cắp. Bảo đảm tuyệt đối.

Vì số lượng tầng trong công ty khá nhiều số lượng luân chuyển cũng khá đông cho nên tốc độ vận chuyển của thang máy cũng thuộc hàng nhanh, nhưng lại rất êm ái. Thang máy trong công ty cũng được phân ra nhiều tầng vận chuyển, nhưng lên được tầng cao nhất, chỉ có thang máy số ba, bình thường chỉ có mỗi mình Lôi có thể đi lên tầng này, mà loại thang máy này cũng không phải dễ trà trộn, nó thông với tầng hầm nơi tổng giám đốc mỗi sáng đến làm, đường lên hay xuống đều sẽ không dừng ở bất kì đâu, sau khi đưa lên tầng cao nhất, nó sẽ quay xuống và dừng ở tầng trệt, vào thang máy dễ, nhưng muốn từ trong đó đi ra phải trải qua quét đồng tử, nếu không phải người được phép, cửa chắc chắn sẽ không mở, và sau đó, à sau đó kết quả liền không mấy tốt đẹp lắm..

Nhưng này nhân viên tiếp tân còn chưa kịp nói với Mạc Thi Y, thì cô đã bước vào trong, mọi người liền cảm thấy một trận lo lắng, đối với người đẹp cái gì tâm tư cũng dành nhiều phần hơn, ánh mắt họ liền phóng về phía nữ nhân viên tiếp tân kia, trong đôi con ngươi hiện lên vẻ trách móc. Mọi người đều dành chút thời gian nán lại chờ, nếu không nhằm một chút thang máy sẽ lại đi xuống, chỉ cần họ làm chứng là nữ nhân viên không nói rõ ràng, nếu tổng giám đốc có tức giận, cũng sẽ không vì người mới có nhiều chuyện không biết, mà đuổi việc người ta.

Nán lại tầng trệt đến 8h, nhưng lại không thấy thang máy đi xuống, mọi người cũng phải lục tục quét thẻ rồi đi thang máy lên nơi làm việc của mình, ai cũng nghĩ trong lòng. "Không biết thư kí mới kia có lên được tới nơi, thấy được tận mắt tổng giám đốc thần bí hay không?"

(Còn tiếp)

P/s: Nếu đến cuối truyện xuất hiện một chút cầu huyết, mấy đồng chí đọc truyện nên tin tưởng tác giả, đây là một cái sủng văn, hường phần, 3S toàn tập,... (Báo trước 1 lần thôi, nhưng mà đến lúc hoàn truyện còn hơi bị lâu nên ai quên đến lúc đó tức ráng chịu ahhihi...)

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Dưỡng Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Chương 52.3

Là tòa nhà cao nhất X thị, từ trên cùng tổng bộ Thần Long có thể nhìn thấy gần như toàn bộ thành phố, đô thị bậc nhất nước Y. Âm thanh gió vút qua khe hở, thang máy lướt vùn vụt qua từng tầng khung cảnh bên dưới cũng dần dần nhỏ lại, dần dần xa hơn, cho đến khi nhà cửa và xe cộ trở nên bé tí. Mang theo cặp hồ sơ trên tay, một lần nữa nhớ lấy lời của Mạc Tư Di, Mạc Thi Y âm thầm hít vào một hơi sâu, cảm nhận thang máy đang chậm dần rồi dừng lại, ánh mắt vừa hướng về phía trước nhất thời một tia sáng màu đỏ rọi thẳng vào đồng tử, cô còn chưa kịp tránh đi, thì cửa thang máy đã ding ding mở ra, đôi con ngươi cũng theo đó sáng lên.

Từng được vài lần đến Tiêu Thị - Tập đoàn du lịch giải trí số 1 của nước Z, Mạc Thi Y đều cảm nhận qua văn phòng làm việc thường là những nơi khá chật hẹp, xung quanh là bốn bức tường với những dãy bàn làm việc và những tủ hồ sơ, tài liệu, văn kiện đầy ắp, có thể có phòng trà bên cạnh để mọi người có thể có chút thời gian nghỉ ngơi buổi trưa hoặc khi cảm thấy căng thẳng, nhưng chung quy cũng là một kiểu kiến trúc khá nhàm chán. Vậy mà tầng làm việc của Tổng giám đốc Tập Đoàn Thần Long thế nhưng lại khác biệt như vậy, cô có thể nhìn ra được tầng này được chia ra làm hai phần, phần thứ nhất là nơi làm việc, và phần còn lại dường như là nơi ở được ngăn cách bằng một khu vườn nhỏ với hành lang lát bằng đá cuội, có những cây lớn cây nhỏ, dây leo, cùng những chậu hoa treo lơ lửng, cơ hồ chỉ cần từ phòng làm việc bước ra, bắt gặp khung cảnh xanh mát này, sẽ khiến cho người ta cảm thấy thoải mái.

Hứng thú bước đầu đối với công việc xa lạ này bất ngờ dâng lên, lại nghĩ đến ánh mắt đầy dụng ý của Mạc Tư Di khi tiễn mình lên sân bay, Mạc Thi Y cảm thấy dường như có điều gì đó rất gần mình rồi, bước vội về phía nơi làm việc, trái phải trước sau cũng chỉ có hai phòng, một lớn một nhỏ, như vậy chắc chắn phòng lớn là nơi mà Tổng giám đốc Thần Long làm việc rồi. Cẩn thận đứng trước cửa phòng, tay giơ lên, nghiêm túc gõ "Cốc cốc."

"Vào đi." Từ trong phòng, thông qua máy bộ đàm liên nghe được âm thanh trầm thấp truyền ra, rõ ràng là giọng nói rất lạnh nhạt, nhưng trong đó lại hàm chứa chút vương giả, chút uy nghiêm, chút thành thực nhiều hơn tuổi, kì lạ là lại vô cùng dễ nghe, cảm tưởng như người đàn ông sở hữu giọng nói này cất tiếng hát... Mạc Thi Y giật mình, nhận thấy bản thân đứng là suy nghĩ miên man, bình ổn trái tim đập thình thịch trong lồng ngực không rõ vì căng thẳng, lo lắng, hay là vì một lí do nào khác mà đẩy cửa bước vào.

Bên trong phòng, bóng dáng cao lớn đứng hơi nghiêng đầu nhìn qua khung cửa sổ, mi mắt khép hờ không nhìn ra được cảm xúc, hờ hững và lạnh nhạt như vị đế vương đứng trên cửu tầng nhìn xuống thiên hạ dưới chân, xung quanh người đó tản mạn một luồng hơi thở uy nghiêm của bậc đế vương như tạo thành một tấm bình phong lạnh lẽo ngăn cách mọi người đến gần. Bên ngoài ánh nắng mặt trời sáng rõ vừa chạm trên chóp mũi, từng sợi vàng thơm ấm áp báo hiệu một ngày mới tốt lành như phủ lên người anh một lớp hào quang, cũng làm sâu sắc thêm đường nét gương mặt tuấn lãng giống như kiệt tác điêu khắc thời phục hưng.

Một vầng trán cao ráo, một đôi chân mày kiếm uy nghiêm, một mũi thon cao ngạo ngễ. Tất cả những chi tiết như tranh vẽ đó dường như chỉ làm nền cho đôi mắt tinh tú tuyệt luân, hốc mắt sâu, một đôi mi dài, hơi rũ xuống, khi đôi mi mắt nhắm lại, ánh sáng bị che khuất tạo thành một vệt bóng mờ trên mặt anh, để khi đôi mi mắt vừa mở ra, đôi con ngươi lam sáng trong như đôi viên bảo thạch tinh khiết nhất, đẹp đẽ nhất, thu hút tất cả những ánh mắt nhìn đến, để khi người ta nhìn vào đôi mắt lam ấy lại như nhìn thấy cơ hồ sâu hun hút như nhìn vào trong đầm sâu tâm tối, nhưng bên dưới lại cơ hồ nhìn thấy ánh sáng như dụ dỗ người khác nhìn vào trong để biết ở đó có gì.

Phòng sáng, ánh mặt trời sáng, nhưng tất cả chỉ như làm nền cho người đàn ông ấy, bất giác Mạc Thi Y không dám nhìn thẳng vì cô nhạy cảm phát hiện người kia đang nhìn chằm chằm mình, ánh mắt rất mãnh liệt giống như đem cô từ trước đến sau đều nhìn rõ mồn một, nếu là người khác chắc chắn cô cảm thấy nguy hiểm, nhưng mà có nguy hiểm thì cô cũng phải đối mặt vì tương lai đây chính là sếp của cô, người mà cô phải gặp mỗi ngày. "Chào tổng giám đốc, tôi là Mạc Thi Y, thư kí mới."

Không khí có phần lạnh lẽo trong phòng dường như trong một giây biến mất, áp lực cái nhìn đặt lên Mạc Thi Y cũng tự nhiên không còn nữa, cảm thấy không khí trong phòng bất ngờ trở nên dễ chịu vô cùng, cô không dám đoán bừa, nhưng cảm tưởng dường như ông chủ mới của cô này có khả năng khiến người ta cảm thấy áp bức, nhưng là đột nhiên thay đổi thái độ, ánh mắt tò mò chậm chạp dời từ dưới đất đặt lên người anh, lại vô tình nhìn thấy đôi bàn tay của anh lại đang nắm chặt. Dường như hấn cả gân máu, cô liền vội vàng thu lại tầm nhìn, rõ ràng cảm giác đã hòa hoãn đi nhiều nhưng sao...

Trong phòng mọi thứ chìm vào im ắng. Hoắc Minh Long và Mạc Thi Y đều không nói một câu nào, không gian tĩnh mịch nghe được cả tiếng thở, dường như đang thử thách sự kiên nhẫn của người khác, đến một lúc sau, mới nghe thấy tiếng thở nặng nề từ phía anh, ánh mắt lam dời ra khung cảnh bên ngoài, che dấu đi những ánh sáng xao động vừa hiện lên, không rõ là vui mừng hay là nghi vấn, rồi lại đặt lên bóng dáng nho nhỏ trong phòng, dằng xuống nội tâm đang nhộn nhạo, đang liên tục gọi ra cái tên đã thành nỗi ám ảnh, môi mím mấp máy định nói nhưng mới phát hiện cổ họng khô khốc từ khi nào. "Tiểu... Thư kí mới."

Nghe anh gọi, Mạc Thi Y mới ngẩn đầu lên nhìn, vừa chạm tới ánh mắt lam, tức thời lồng ngực như bị ai bóp chặt lấy, hơi thở như đột nhiên bị kìm hãm, trái tim bất giác ngừng lại, cảm thấy trước mắt bỗng dưng hóa thành một mảng tối đen, cảm giác nào tự nhiên mơ hồ trống rỗng, cơ thể bất giác đi sinh lực, nháy mắt tưởng là bản thân cứ như thế trong lần đầu tiên đi làm lại có thể ngất đi vì áp lực của sếp lớn, suy nghĩ duy nhất sót lại chính là, mắt mặt như

vậy.

"Phạch phạch." Thân ảnh Mạc Thi Y vừa quỳ, cánh tay có chút buông lơi, khiến cho những kiện hồ sơ mà cô cất công chuẩn bị liền cứ như thế rơi xuống đất, vung vãi thành một mảng trắng xóa, nhưng trước khi kịp ngã xuống, thì bóng dáng cao lớn đã thần không biết quỷ không hay tiến tới dễ dàng bắt được cô. "Tì... Không sao chứ?"

Bên tai trong phút chốc không nghe thấy được gì, ngoài âm vọng ong ong, lồng ngực tức thời tìm thấy được hơi thở kịch liệt hô hấp, từng luồng hơi thở ấm nóng, cách lớp áo sơ mi màu lam nhạt phả lên người anh, vằn trán lán mịn tì lên người anh, bàn tay bất giác nắm cánh tay anh, đem mùi hương bạc hà nam tính của anh cứ thế xen vào trong hơi thở, thế nhưng Mạc Thi Y lại có cảm giác ỷ lại, đầu óc cứ như mị đi, đến khi vành mắt không biết từ khi nào nóng lên, một giọt nước mắt nóng hổi cứ như thế rơi xuống, làm cho áo sơ mi của anh in một vệt nước nhỏ cô mới giật mình, phát hiện mình cứ như thế được anh đỡ lấy, liền bối rối từ trong vòng tay của anh dõn ra.

Ngày đầu tiên đi làm mà lại làm ra chuyện luống cuống nhưng vậy, Mạc Thi Y cảm thấy mình bị hổng rồi, vội vàng cúi đầu nhận lỗi. "Xin lỗi tổng giám đốc... xin lỗi tổng giám đốc..." Cô đứng là đồ ngốc mà, lo lắng đến ngất sao? Chưa thấy ai như cô? Trong lòng Mạc Thi Y âm thầm mặc niệm, nhưng là nước mắt lại không chịu ngừng, trong lúc cô đang phân vân nên nhanh chóng thôi khóc lau nước mắt hay là nên thu dọn mớ bừa bãi dưới đất, thì một chiếc khăn tay màu đen đã giơ ra trước mặt cô cùng giọng nói tràn đầy ôn nhu. "Lau đã."

Nhận lấy nó, Mạc Thi Y lau qua loa ẩm ướt trên mặt rồi vội vàng ngồi xuống đất thu dọn, mà bóng dáng to lớn lại nhanh hơn cô một bước, chỉ cần giờ tay quét qua liền đem tất thảy hồ sơ vung vãi thu lại, động tác nhanh đến mức không hề cô kịp động tay. Nhưng là, nhìn anh, đôi mắt còn ngấn lệ của cô hiện lên vẻ ngạc nhiên, sau đó là lúng túng. Nhưng là, anh đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Thần Long cao cao tại thượng thế nhưng lại có thể nửa ngồi nửa quỳ dưới đất nhặt giấy tờ giúp cho cô thư kí nhỏ, nói ra sợ là nhiều người khó tin, từ khi nào Long tổng lại làm chuyện hạ thấp mình như thế.

Bị một chuỗi hành động lưu loát của Hoắc Minh Long làm cho kinh ngạc, Mạc Thi Y chỉ kịp nhìn thì mọi thứ đều đã gọn gàng đầu vào đấy, còn anh giống như không phát giác việc làm của mình có bao nhiêu kì quái đã đem những giấy tờ kia đọc qua một lượt sau đó, nửa lo lắng nửa ôn nhu hỏi. "Có cần đi bệnh viện không?"

"Tổng... tổng giám đốc... không cần, không hiểu vì sao lại khóc." Lau đi những giọt nước mắt cuối cùng còn sót lại, Mạc Thi Y lúng túng đáp lời, sau đó lên nhìn anh, mi mắt dài thế nhưng lại đang rũ xuống che đi đôi mắt lam, chỉ thấy là anh đang đọc những thứ mà cô mang tới, người nước Y mà mắt lại là màu lam sao? Trong lòng cô nhất thời nảy sinh chút khúc mắc...

Đột nhiên anh cười gọi. "Mạc Thi Y." Nhất định phải đem cái tên này ghi nhớ thật kĩ.

"Vâng, tổng giám đốc." Cô vội vàng đáp lại.

Đem những thứ hồ sơ kia thả vào vòng tay của cô, Hoắc Minh Long mềm giọng nói. "Sau này nói với người khác em gọi tôi là Long tổng, còn với tôi gọi là boss là được. Ừm... Y Y?"

Y Y? Là gọi cô sao? Không để ý đến cách xưng hô có phần quá mức thân thiết, Mạc Thi Y ngoan ngoãn đáp lời. "Vâng, tổng... à Boss."

Lúc này cửa phòng bất ngờ mở ra, Lôi vừa đem chồng văn kiện họp đồng mới ngày hôm nay không chút báo trước bước vào trong phòng, thì vô tình nhìn thấy gương mặt cười đến thật ôn nhu đã lâu không xuất hiện của Hoắc Minh Long, bị làm cho ngạc nhiên, sau đó cảm thấy có gì không đúng lắm, đột nhiên lùi bước ra ngoài, đóng cửa phòng lại. Đứng bên ngoài, bình ổn tâm tình sau đó mới gõ cửa phòng, rồi bước trở vào, gương mặt Hoắc Minh Long đã khôi phục bộ dáng lạnh lùng như cũ, cảm thấy một ánh mắt lạnh lẽo ném tới, anh ta mới cảm thấy có phần quen thuộc, đúng là sống trong gió lạnh sớm quen, ánh mắt tò mò lướt qua bóng dáng nho nhỏ đứng đối diện anh, nhìn nhìn một chút, đồng thời bắt gặp một ánh mắt trong veo tinh khiết nhìn lại.

Lôi giật mình, đứng sững lại!!

"Được rồi, phòng làm việc của em bên kia, để tôi phân phó Lôi vài việc sau đó để anh ta hướng dẫn em." Hoắc Minh Long ôn nhu nói.

"Vâng, Boss." Mạc Thi Y cúi đầu chào, rồi xoay người bước ra ngoài, lúc đi qua Lôi, không quên gật đầu chào anh ta, cấp cho một nụ cười thiện ý.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Hắc Bang Dưỡng Thê Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.